PRINCETON UNIV

PRINCETON UNIVERSITY LIBRARY

This book is due on the latest date stamped below. Please return or renew by this date.

XXXXXXXXXXXX
DUE OCT 23 1984
RETURNED OCT 24 1984

Koran. Arabic and Persian.

قرآن کریم

با ترجمه و تفسیر فارسی و حواشی و سوره‌ها و آیات بدیع

بخط نویسنده مشهور طاهر خوشنویس (تبریزی) از روی قرآن سلطانی نوشته و عکس برداری شده

دعا قبل از تلاوت قرآن مأثور از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام

اَللّٰهُمَّ اِنِّی اَشْهَدُ اَنَّ هٰذَا کِتَابُکَ الْمُنَزَّلُ مِنْ عِنْدِکَ عَلٰی رَسُولِکَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَآلِهِ وَکَلَامُکَ النَّاطِقُ عَلٰی لِسَانِ نَبِیِّکَ جَعَلْتَهُ هَادِیًا مِنْکَ اِلٰی خَلْقِکَ وَحَبْلًا مُتَّصِلًا فِیمَا بَیْنَکَ وَبَیْنَ عِبَادِکَ اَللّٰهُمَّ اِنِّی نَشَرْتُ عَهْدَکَ وَکِتَابَکَ اَللّٰهُمَّ فَاجْعَلْ نَظَرِی فِیهِ عِبَادَةً وَقِرَائَتِی فِیهِ فِکْرًا وَفِکْرِی فِیهِ اِعْتِبَارًا وَاجْعَلْنِی مِمَّنِ اتَّعَظَ بِبَیَانِ مَوَاعِظِکَ فِیهِ وَاجْتَنَبَ مَعَاصِیَکَ وَلَا تَطْبَعْ عِنْدَ قِرَائَتِی عَلَی تَهَمُّمِی وَلَا تَجْعَلْ عَلٰی بَصَرِی غِشَاوَةً وَلَا تَجْعَلْ قِرَائَتِی قِرَائَةً لَا تَدَبُّرَ فِیهَا بَلِ اجْعَلْنِی اَتَدَبَّرُ آیَاتِهِ وَاَحْکَامَهُ وَاَخُذُ بِشَرَائِعِ دِینِکَ وَلَا تَجْعَلْ نَظَرِی فِیهِ غَفْلَةً وَلَا قِرَائَتِی هَذًّا اِنَّکَ اَنْتَ الرَّؤُفُ الرَّحِیمُ

بسرمایه جناب آقای حاج سید محمود کتابچی مدیر

کتابفروشی علمیه اسلامیه

تهران - خیابان ناصرخسرو - تلفن ۵۰۳۰۰

گراور و چاپ کردید

شهر جمادی الاخری ۱۳۷۶

حق چاپ عکس برداری از روی این نسخه

و ترجمه آن محفوظ و مخصوص بناشر است

هذا تجوید القرآن من مؤلفات مولانا محمد علی بن محمد الحسینی اعلی الله مقامه

بسم الله الرحمن الرحیم و به نستعین

الحمد لله الذی هدانا للایمان و رزقنا تجوید و حسن تلاوة القرآن والصلوة علی نبیه الذی ارسله بالهدی لاهل الحجج وانزل علیه قرآنا عربیا
غیر ذی عوج محمد خیر خلقه و خاتم النبیین و آله الهداة والقادة الطاهرین **اما بعد** چنین گوید فقیر العباد الی الله الغنی محمد بن علی بن محمد الحسینی
که این رساله ایست مختصر در بیان تجوید قرآن و آنچه متعلق بآن است مرتب است بر مقدمه و دو بحث و خاتمه اما مقدمه مشتمل است بر دو بحث **بحث اول** در تفسیر الفاظ که در
این رساله ذکر میشود بدانکه مخرج در لغت جای بیرون آمدن است و در اصطلاح موضعی است که حرف از آن موضع بیرون آید
است که اطراف آن اگر ... مقطع کند بر هر موضعی که اطراف ... آن موضع مخرج آن حرف باشد و صفت حرف
است از ... که چون آن ... بشود از حرفی دیگر ... مثل اطباق و انفتاح و جهر و همس ... در لغت خوب کردن است و در اصطلاح
ادا کردن هر حرفی از مخرج که مخصوص اوست با صفاتی که مخصوص بآن حرف است ... حروف ... مخرج ... مثل ... و ...
و حروف ... که ... در مخرج ... **بحث دوم** در بیان آنکه واجب است قرائت قرآن با تجوید چنانکه ...
ظاهر ... است ... که ... قرآن ... باشد ... لحن ...
... مخارج و صفات ... کرده ... بدانکه لحن بر دو قسم است جلی و خفی اما لحن جلی آنست که
... معلوم باشد ... لحن خفی آنست که ... از مخرج ... و صفات ...
شود ... ترک ... و ... اشمام و اسکان و تحقیق و تسهیل و ادغام
و ... مخارج صفات حروف ... و قرائت ...
... قرآن خوانند بالحان ... **و در حدیث**
است که ... قرآن بالحان ... که **باب اول** مشتمل است بر سه فصل **فصل اول** در مخارج حروف
بدانکه ... کلام عرب ... بعضی ... گفته اند ... مجموع حروف از ... موضع بیرون می آید
اول حلق ... **دوم** دهن **سوم** لب ... مخارج حروف ... حلق ... مخرج و حروف
آن ... بقول ... **دوم** مخرج ... حلق است از جانب سینه ... مخرج همزه و ها است ...
... مخرج دوم ... حلق است ... مخرج عین و حا است ... **مخرج سیم** ... حلق است ... مخرج غین و خا است ...
... **و اما** ... دهن ... مخرج ... زبان ... زبان ...
زبان ... **بدانکه** ... دندان ...
...
...
... **مخرج چهارم** ... زبان ...
... **مخرج پنجم** ... زبان ...
... **مخرج ششم** ... زبان ...
...
... **مخرج هفتم** ... زبان ...
... **مخرج هشتم** ... زبان ...
... **مخرج نهم** ... زبان ...
... **مخرج** ... زبان ...
... **مخرج**
یازدهم سر زبان است ... مخرج ذال و ظا و ثا ...

مخرج ہم ساکن دونوں ساکن ہو کیا حروف فرعند تنوین ہمان نون ساکن است از انکہ او را در کتابت صورتیست و در وقف ساقط است و بیان
ادا در لحن کردن رو فرا غنہ گویند زیرا کہ غنہ او را ثبت کردہ اند بدین معنی ظاہر گردد در گفتن حروف مذکورہ در حالت ادغام با ادغام
مخرج هفدهم جوف است کہ الف ساکن ماقبل مضموم و یاء ساکن ماقبل مکسور از آن بیرون آیند و از بیرون آمدن ہوا جهت ادغام او جوفیہ گویند و حروف مدہ
بدین ہوا ثبت نمی باشند زیرا کہ او از ایشان کشیدہ میشود و مشتق و لیکن الف و یاء مذکور از ہوای دہن بیرون آیند و او از ہوا مصاحب او را تفاوتی
در الف بیشتر باشد پس معلوم شد کہ مخارج حروف ہفدہ است و بعضی شانزدہ گفتہ اند و مخرج ہفدہم را اعتبار نکردہ اند **فصل دوم**
در صفات حروف و مشتمل است بر سہ بحث **بحث اول** در صفات لازمہ حروف را زان نوزدہ است کہ ہیچ صاحب اطلاعی بر آن غنہ نمانند الا انکہ
حروف مدہ و لین را بکی اعتبار کردہ است **جہر** و ہمس شدت و رخاوہ میان شدت و رخاوہ **انطباق** و انفتاح استعلاء استفال مذلقیہ و
اعلال صفیر قلقلہ غنہ انحراف تکریر استطالہ تفلی غنہ اما جہر در اثنا زبود و حروف آن مجموعہ است بقول اول و نوزدہ است بقول دوم
و مجموع ایں است **ظل قوی رض غزا جد مطیع** و ایں حروف را مجہورہ گویند زیرا کہ در لفظ آنہا از نزدیک شروع شدہ بحد یکہ نفس بسہولت
و همس فرو داشتن او از بود و حروف دہ بود مجتمع در ایں قول **حثہ کست شخصہ ثبی فہ** و حروف کہ جہر آنہا کہ در لفظ آنہا از بیرون نیاید و بسکی در نفس بسیار نمی شود و ہمس ضد جہر گویند **و شدت** عبارت از قوۃ او از طنین آن در حروف کہ مانع
مجتمع در قول **اجدت کقطبک** ایں حروف را شدیدہ نیز گویند زیرا کہ در مخرج خود سخت شوند چنانکہ در گفتن ایشان قوت او را دریابند
نمی شود تا بحدیکہ اگر ساکن باشد در مخرج مشکل می شود مثل اج **و رخاوہ** ستی است و حروف آن از حروف دیگر آسان شود و حروف دہ بود و
است بر قول اول و شانزدہ است بقول دوم مجتمع در ایں قول **ولن سرعوذی** و اختلاف است **حث شخصہ قر فط غذ ضبزی** و ایں حروف را رخاوہ
گویند زیرا کہ در لفظ آنہا از مخرج خود بسہولت بیرون آید و تواں کشید و نفس تنگی نکند و میان شدت و رخاوہ نہ چنان قوی کہ کشیدہ نشود
نہ آنچنان کہ خود گویند ایں پنج حروف مجتمع در ایں قول **لن عمر** و حروف چہار است مجتمع در ایں قول **منع طد** و
ایں حروف را مطبقہ و منطبقہ نیز خوانند از جہت انکہ در لفظ آنہا زبان چون طبقہ شود و کام بالا کہ بر ابر او است **بسط و انفتاح** کنار و شدت
ضد انطباق و حروف کہ غیر حروف انطباق اند و ایں حروف بیست و چہار است بقول اول و ایں حروف را منفتحہ گویند زیرا کہ در لفظ آنہا زبان از کام
کشادہ میشود و کام بالا نزدیک نمی شاند **و استعلاء** طلب بلندی کردن است و حروف او ہفت است مجتمع در ایں قول **قط خص ضغط** و ایں حروف
را مستعلیہ گویند از جہت انکہ در لفظ آنہا زبان بالا بسوی کام بکند **و استفال** میل پایین کردن است ضد استعلاء و حروف غیر حروف استعلاء
است و ایں بیست و یک حرف است بقول اول و ایں حروف را **مستفلہ** گویند از جہت انکہ در لفظ آنہا زبان پایین میل بکند و مذکر شد
است و حروف دو صد است و او و نون ساکن ماقبل مضموم و یاء ساکن ماقبل مکسور و الف مطلقا را حروف مذگویند زیرا کہ در لفظ آنہا کشیدہ
صوت لازم بود و ایں زیادت است حروف دہ و او و یاء ساکن باشند و ماقبل مفتوح و ایں ہر دو حرف را حروف لین گویند از جہت انکہ در
تلفظ بآنہا آواز بنرمی حاصل شود **و اعلال** تغییر دادن است و قصر حرف کردن تا انکہ بنیم حرف رسد و حروف کہ مجتمع شوند ترکیب
او حی و ایں حروف را حروف علت گویند زیرا کہ در لفظ قصر حرف بسیار تابد کہ در تابیدہ مقصور برسد مثل خذت و قلب آن بہ میل چنانکہ بیارا
معالجہ گونا کون تابد کہ در تا صحت تابد **و صفیر** بیرون کردن صوت او از نجا نور است و در اصطلاح عبارت از صوتی بود کہ از میان دندان
شنودہ شود و ان سہ حرف است ز ای س ص و ایں حروف را صفیریہ از جہت آن گویند کہ از تلفظ بآنہا آواز بسیار بیرون میاید از میان دندان و سر زبان
و تفشی از ہم پاشیدن و پھن شدن است و حرف شین است و بیضی بر انند کہ حروف تفشی چہار اند مجتمع در قول **شرت و شین** را حروف
تفشی خوانند از جہت انکہ در مخرج پراکندہ و پھن میشود تا غایتیکہ بمخرج ظاہر سد از جہت انکہ در تلفظ بان در میان کام و زبان بادی پراکندہ
میشود **و انحراف** میل کردن است و او لام حرف است و او را منحرف گویند از جہت انکہ در تلفظ بآنہا زبان بجانب درون کام میل
میکند تا انکہ از مخرج خود میل بکنارہ زبان میکند و بعضی بر انند کہ لام منحرف است و بس **و تکریر** دو بار گفتن است و حروف دی را است
و بس و او را از بہر صفت خوانند از جہت انکہ در تلفظ دو بار گفتہ شود **و استطالت** طلب دراز کردن است و کشیدن حروف دی ضاد است
و بس ہو صوت بان صفت ذیراکہ بر تمام مخرج خود و تلفظ بان نتوانکرد الا بعد از مشقت بسیار و دیگر انکہ در مخرج دراز میشود تا غایتیکہ
کہ مخرج لام بسر سد با انکہ در گفتن او را نمی دارد **و قلقلہ** جنبانیدن است و حروف دی پنج است مجتمع در ایں ترکیب **قطب جد** و ایں
حروف را حروف قلقلہ از جہت آن گویند کہ در حال سکون در مخرج بجنبد و الا ظاہر نمی کردد **و غنہ** او از بیت کہ از خیشوم بیرون آید و میم
و نون ساکن را حروف غنہ نامند چنانچہ معلوم شد **بحث دوم** در صفات لازمہ غیر مشہورہ مثل **تفخیم** کہ فربہ شدن است و حروف قلقلہ
را مضغوطہ خوانند زیرا در حال وقف و القا فربہ تر لازم بود چنانکہ او از بہ حاصل شود و فتح حروف مضغوطہ را انکہ گویند **و**
ذلق کار بر چیزی است و حروف دی شش است **ر ل ف ب م** و القا را منلقہ گویند کہ سہ حروف اول از کارہ زبان است و سہ حروف اخیر
از کار لب چنانچہ معلوم شد و ضد منلقہ را مصمتہ گویند **و خفا** پوشیدن است حروف دی چہار است **ہر و آی** القا

2273
.1957
.2

است یعنی راندن بالا والف را مانند یک حرف نامیدند بجهت آنکه از تلفظ بآن اداء زبان لابد میباید بحرکت عضو **مبحث ستم** در صفات غارضه مشتمل بر یک
بیست خصوصیت و کسور و اشباع و وقف و روم و اشمام و اسکان و تخفیف و ترقیق و اخلاص و اخفاء و مد و قصر و توسط و تحقیق و تسهیل و ابدال و
حذف و ادغام و اظهار و اخفاء و قلب **فصل یکم** بدانکه هریک از حروف تهجی را چند صفت لازمه و صفات عارضه مذکوره **بدانکه همزه** را
هشت صفت است جهر شدت انقضاء استفال اعتلال صمت سکون تبر **با** را هفت صفت است جهر شدت انقضاء استفال قلقله
ضغط ذلق **تا** را شش صفت است همس شدت انقضاء استفال صمت سکون **ثا** را هفت صفت است همس رخاوه انقضاء
استفال صمت سکون نفث **جیم** را پنج صفت است جهر شدت انقضاء استفال قلقله ضغط صمت **حا** را پنج صفت
است همس رخاوه انقضاء استفال سکون صمت **خا** را پنج صفت است همس رخاوه انقضاء استعلاء سکون صمت خسف
دال را پنج صفت است جهر شدت انقضاء استفال قلقله ضغط صمت **ذال** را شش صفت است جهر رخاوه انقضاء
استفال سکون صمت **راء** را هشت صفت است جهر بین الشدة والرخاوة انقضاء استفال انحراف تکریر ذلق سکون **زا** را
هفت صفت است جهر رخاوه انقضاء استفال صفیر صمت سکون **س** را هفت صفت است همس رخاوه انقضاء استفال صفیر
صمت سکون **ش** را هفت صفت است همس رخاوه انقضاء استفال تفشی سکون صمت **صاد** را هفت صفت است همس
رخاوه اطباق استعلاء صفیر صمت سکون **ضاد** را هفت صفت است جهر اطباق رخاوه استعلاء استطالة سکون صمت
طا را هفت صفت است جهر اطباق شدت استعلاء قلقله ضغط صمت **ظا** را شش صفت است جهر رخاوه اطباق
استعلاء سکون صمت **عین** را شش صفت است جهر بین الشدة والرخاوة انقضاء استفال سکون صمت **غین** را شش
صفت است جهر رخاوه انقضاء استعلاء سکون صمت **فا** را هفت صفت است همس رخاوه انقضاء استفال نفع سکون
ذلق **قاف** را هفت صفت است جهر شدت انقضاء استعلاء قلقله صمت ضغط **کاف** را شش صفت است همس شدت
انقضاء استفال سکون صمت **لام** را هفت صفت است جهر بین الشدة والرخاوة انقضاء استفال انحراف سکون ذلق
میم را پنج صفت است جهر بین الشدة والرخاوة انقضاء استفال غنه سکون ذلق **نون** را پنج صفت است بهنه
واو را پنج صفت است جهر بین الشدة والرخاوة انقضاء استفال مد لین اعتلال سکون صمت خفا **ها** را هفت صفت است همس
رخاوه انقضاء استفال سکون صمت خفا **یا** را پنج صفت است جهر رخاوه انقضاء استفال صمت خفا مد لین اعتلال
سکون **باب دوم** در بیان مد و قصر بدانکه مد در لغت کشیدن است و قصر ضد آن و در اصطلاح کشیدن حروف مد
و لین است زیاده بر اندازه کشیدن کوتاه طبعی ایشان است بنابر سبب این را مد فرعی غارضی خوانند و قصر ترک آن زیادتی است که عبارت
از مد طبعی ذاتی است و آن بقدر یک الف باشد و این باب مشتمل است بر دو فصل **فصل اول** در بیان مدی که در حرف مد
واقع است بدانکه حروف مد سه است الف و واو ساکن ماقبل مضموم و یاء ساکن ماقبل مکسور چنانکه گذشت و سبب مد همزه است یا
سکون که بعد از حروف مد واقع شود و هر یک بر دو قسم است زیرا که حروف مد همزه نامند و یک کلمه اند یا آنکه حرف مد در اول کلمه اول
است و همزه در اول کلمه دوم و نیز سکون یا لازمیست بعضی ثابت در حالت وقف و وصل یا عارضیست که بسبب وقف یا ادغام عارض
می شده است **اما** قسم اول که همزه و مد در یک کلمه باشد دو نوع عند زبر اکه همزه قبل از حرف مد واقعشده است یا بعد از آن نوع اول
را همه کس بقصر خوانده است مگر از روی قاعده روش که بمد خوانده و نوع دوم را همه کس بمد خوانده اما تفاوت
واز امده متصل و مد واجب امنه مثل جاء و جیء و سوء **اما** قسم دوم که حرف مد در اول کلمه اول باشد و همزه در اول کلمه دوم مثل
یا أیها الرسول و **قالوا آمنا** و **فی أنفسهم** و این قسم را مد منفصل جایز خوانند بعضی قدر یک بمد خوانند و بعضی بقصر **اما** قسم سیم که سبب مد
سکون لازمه است مدغم یا غیر مدغم مثل صاخة و خاتم و **ق والقرآن** و مجتمعون حرف کدر اول سوره واقعشده و در تلفظ بسه حرف اداء
میشود و ماقبل هر یک از حروف مد باشد و این قسم را مد لازم خوانند و هیچ بمد نخوانند و تفاوت و اتارز بعضی در سکون مدغم زیاده تر باید
کشیدن **اما** قسم چهارم که سبب مد سکون است بسبب وقف بنا ادغام عارض مثل **الکتاب** و **یؤمنون** و **یستهزئون** و **قال لهم** و **یقول ربنا** و غیر ذلک
هذه تقریب بعضی مثل سوی و این قسم را مد عارضی نامند و در این وجه سه قسم جایز باشد طول و قصر و توسط پس اگر حرف ساکن
در اول مفتوح بوده باشد مثل **یومنون** و در آن سه وجه بیشتر جایز نباشد و اگر مکسور بوده باشد مثل **یوم الدین** چهار وجه جایز باشد
سه مد مذکور و چهارم روم با قصر و در روم جایز نباشد الا قصر زیرا که وقت بروم در حکم وصل است و اگر حرف ساکن در اول مضموم باشد
مثل **یستهزئون** در آن هفت وجه جایز باشد سه مد مذکور و یک وجه روم و سه وجه اشمام و اشمام در حکم سکون است چنانکه روم حکم اعراب
است **فصل دوم** در بیان مدیکه در حرف لین میباشد آن واو ساکن است یا یاء ساکن که ماقبل آنها مفتوح بوده باشد و
سبب همزه است یا سکون چنانکه معلوم شد و همزه یا در همان کلمه است یا آخر کلمه دیگر اگر همزه در همان کلمه باشد مثل **سوءة** و **کهیئة** و

فصل در بیان
باب سیم در بیان
اصل در بیان

پس لفظ کردن باین دو حرف بر وجهی که بکوبت کفته شود مشدد و غرض ازادغام تخفیف است زیرا که زبان چون نطق بحرف نماید باز باید
باصل باید کردن و مشابهین یا متجانسین باز نرود بلکه آواز بین تا نوبت دیکر نطق نماید و همچنین کسیکه بکوبت بکوبد باید
اعاده کند و این تقیل بنماید پس از بجهت ادغام میکند ماز بالش پیش از بکوبت مرتفع نشود از جهت نطق بحرف واظهار و اعاده و
اخفاء میان ادغام و اظهار است یعنی پنهان نه بحد یکدار جنس آن دیکر شود و مشدد کردد **فصل اول** در بیان ادغام و اظهار و حروف
متماثلین و متجانسین بدانکه چون دو حرف متماثل یعنی متفق در مخرج و در صفات یا متجانس یعنی متفق در مخرج و متغایر در صفات متصل شوند باید
در یک کلمه و خواه در دو کلمه و خواه اول ساکن باشد مثل حرف اول مدغم باشد زیرا که مدغم نیز ساکن است در جمیع قرآن مثل **يُوَجِّهُهُ وَاللَّيْلِ**
تَصَّدَّقُوا وَقَالَت طَّائِفَةٌ عَلَيْهِ وَقَد دَّخَلُوا وَقَد تَّبَيَّنَ وَقُلْنَا اضْرِب وَّعَا اللَّهَ وَكَم ازظَّالِم **أَمَّا** در مثل **الْخَفْ وَقَرَنَكَ وَبَسَطْتَ** ادغام
نباشد بلکه اظهار و حرکت ان حذف باید کفت باشد تا ثبت بحال خود بعضی از ایشان بکلام یا لا ینطبق باید کرد اند بس اما تلفظ باید کردن **وَأَمَّا** در
مد مثل **قَالُوا وَأَجَابُوا وَفِي يُوسُفَ** ادغام متعذر باشد زیرا که مدتها بر حرکات **أَمَّا** و نون **أَن** حرکت متعذر باشد ساکن در جمیع قرآن مثل **يَلْهَثْ ذَّلِكَ**
الْمَوْتِ وَوَقَعَ وَقَالَ لَهُمْ وَقَالَ رَبِّكَ سوی زاید عمرو و یعقوب در حرف برداب خلف ضه ادغام خواند و باقی قرآن باظهار و لاجرم در وادغام ملاحظه نمام باید
کرد تا از یکدیکر ممتاز شوند بتخصیص در تحلق و شدت و حرف **طَ** مثل **لَا أَرَبَّ حَقَّ** و **مَن يَشَاءُ غَيْرَ وَوَضَعَ عَلَيْهِمْ وَتَرَجَّعَ عَن النَّارِ وَيَعْلَمُ مَا يُبَيِّتُونَ وَنَوْعَا**
يَمَّنَ فِيهَا وَقَدْ تَّبَيَّنَ قُلُوبُهُم وَهُوَ وَجُودُهُ وَمِن خَرَجَ بَوْمَئِذٍ **فصل دوم** در بیان احکام نون ساکن و تنوین بدانکه نون ساکن و تنوین
وقف در لفظ وخط ثابت است و در غیر اخر کلمه ثابت نشود چنانچه معلوم شد اظهار او ترخیم فی جمیعها حکم است اظهار و ادغام اخفا
وقلب اخفا اظهار و قلب است بعد ازانها یکی از شش حرف حلق که همزه و هاء و عین و حاء و غین و خاء واقع شود خواه در یک کلمه باشد و بعد از کلمه باز از
هر حرف سه مثال نمود میشود **مثال همزه** **بَلْ آمَنَّا وَمَن مَّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ** **مثال هاء** **بَلْ هُوَ وَمَن هَّاجَرَ** **مثال عین** **مَنْ عَمِلَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ**
مثال حاء **وَأَعْتَدْنَا مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ** **مثال غین** **فَسَيُنْغِضُونَ وَإِن يَكُنْ غَيَّابَتِ** **مثال**
خاء **الْمُخَيَّفَةَ مَنْ خَفَّتْ** مقیم خالبین مکر ابو جعفر کردر غین و خاء اخفا میکند الا در ان یکن غیابت در سوره نساء **فَسَيُنْغِضُونَ** در
بنی اسرائیل **وَالْمُخَيَّفَةَ** در مائده کذا در تیسیر و این کلمات اظهار میکند **أَمَّا** ادغام و قطع است کذا فی اخر کلمه باشد و بعد از الف باکی اخر حرف
برابر باشد و مقصود امثله در لام و راء ادغام بلا غنه باشد و در باقی مع الغنه مکر خلف از حرمی که در واو و یا تنه مع غنه میکند و بعضی نظر کرده اند که اکر
بیچکدر واو و لام سر حد ادغام بلا غنه و مع الغنه و اظهار و ازبرای هر یک از حرف شش کانه مثال نموده میشود **يَا** و من **مَّثَلُ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ**
وَاوٍ من **رَبِّكَ عَفُوٌّ رَّحِيمٌ** میم من **اللَّهِ مَالًا مَّوْضُونَةٌ** **لام** من **لَهُ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ** **وَاوٍ** من **وَإِن رَّعْدٌ وَبَرْقٌ** **نون** من **يَاحِبَّذَا**
خَطَفَهُ نَفَّرَ لَكُمْ بدانکه اکر نون و واو بانون و باء در کلمه واحده و اقعشوند مثل صنوان و قنوان و الدنیا و بنیا و الذات اظهار باید کردن تا
مشبه بعضا عضو نشود مثل میان و بیان **أَمَّا** قلب یعنی بدل کردن حرف بحرف دیکر و آن شش است کسیکه بعد از الفا باء واقع شود در یک کلمه یا دو
کلمه قلب میم باید کردن پس اخفاء میم مع الغنه مثل **أَنْبِئْهُم وَمَن بَأْسِ اللَّهِ وَهُمْ بِكُمْ** **وَأَمَّا** اخفاء و قطع است کسیکه بعد از باء تزه حرف باقی بعد
از الفا واقعشود و اخفا باشد الا میم ساکنه و از برای هر یک سه مثال نموده میشود **ثَامِنُهُم مَّن ثَابَ جَنَّاتٍ تَجْرِي ثَاعَلَى الْبِرِّ الْعَظِيمِ**
مِن ثَمَرٍ وَصَّاسَّمْ جَمِيعٌ تَحْيِي مَن جَاءَ غَثَاءً فَجَزَاءُ **دال** **اذْدَادُوا مِن ذَاقُوا كَاسًا دِهَاقًا** **ذال** **وَأَنذِرْهُم مِّن ذَٰلِكَ حَكِيمٌ نَّفَلَ**
زَاجِرَةٌ مِّن رَّكِبَهَا مُبَارَكَةٌ زَيْتُونَةٌ **سین** **مِّنَسَاتَهُ مِن سَبَإٍ خَالِصَةً نَّقِيًّا** **شین** **أَنشَأْنَاهُنَّ شَجَرَهَا مُبَارَكَةً شَكُورٌ بَصَّارٌ**
يَتَّخِذُ مِن صَلْصَالٍ بِجَادِكُمْ صَرْصَرًا ضَادٌ **مَنضُودٍ مِّن صَلْ مُنفَطِرٌ بِهِ صَاحِبِكُمْ** **طَا** **الْمُفَطَّرُ مِن طِينٍ صَعِيدًا طَيِّبًا ظَاهِرًا** **ظَا** **مِّن**
مَّن ظَنَّ ظِلًّا ظَلِيلًا **فَا** **أَنْصَفَهُم مِّن فَصِيلَتِهِ خَالِدِينَ فِيهَا** **قَاف** **بِقَلْبٍ مِّن قَرَارٍ يَسْمَعُ قَرِيبٌ** **كَاف** **مِنكُم مِّن كِتَابٍ كَرِيمٍ**
فصل چهارم در بیان احکام میم ساکن و آن ذو حروف است **أَوَّل** ادغام باغنه نزد میم مثله حکم است **أَوَّل** ادغام باغنه نزد میم مثله حواه در یک کلمه
باشد و در دو کلمه مثل ادغام نون ساکن در میم است مکر آنکه غنه در میم پیشتر است و در جمیع بیمات مشدد و این حکم جایز است فاتمه بعورته
و عتم و فتحا بحانکه در بیمات معلوم شد و در ادغام مثلین **دوم** اخفاء باغنه نزد باء مثل **وَمَن يَعْتَصِم بِاللَّهِ** و آن در بیم و اظهار نزد ساکن
امانمونه وجه اول است نزد الف عمرو دانه و صلة یا مثل **سوم** اظهار نزد باقی حروف خواه در یک کلمه باشد و کلمه مثل **الْحَمْدُ لِلَّهِ** انعمت و لهم عذاب
متکرانما تخصیص نزد فا و واو کذا اظهار ریشم باید کردن چون **بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ وَعَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ** امام اظهار ملاحظه تمام باید کرد تا متحرک
نشود باب چهارم در تفخیم و ترقیق و این مشتمل است بر یک اصل و سه فصل **اصل** در تعریف آنها بدانکه ترقیق عبارت است از ضعیف کردن صفت
حرف و تفخیم قریب کردن بلفظ حرف بعد از خود بطرف کام یا لا محرک و هند در تلفظ و با لام چنانکه اکر از یب الف غلیظ شود لامی و نه
براین کفته اند که تفخیم و تغلیظ هر دو یک معنی اند مکر آنکه تفخیم را بیشتر دارند استعمال کنند تغلیظ را در لام و اصل و در الف تفخیم تر قیق
یا بکسره آیا با ما نکن بدلیل آنکه چون کسره زایل شود تفخیم بر ترقیق تبدیل شود مثل اصحاب النار کرد و وقف یکون تفخیم باید کرد بر
واصل لام ترقیق است و تفخیم بنا بر استکره الله فاقبل مفتوح یا مضموم و اقعشود در جمیع قرآن یا آنکه لام مفتوحه بعد از ضاد یا طاء باشد مثل

حرف ساکن باشد یا تا باشد مگر آنکه حرف ساکن استعلا باشد بخیر جا مثل فطر او فطرة الله و بعضی آنکه در انجوت او نیز تفخیم کنند اما اگر کسره لازم
نباشد مثل ارجعوا و لرقیب یا آنکه ما قبل از حرف استعلا باشد مثل فراق والاشراق والصراط و اعراضهم یا آنکه را مکرر باشد مثل ضرارا
و فرارا و مدرارا یا آنکه در لفظ عجمی باشد مثل ابراهیم و اسرائیل و عمران علی الاصح از ازرق تفخیم کنند و نیز ازرق از ورش ترقیق کند در را مکرره وقتیکه
آن یا ساکن باشد مثل الخیرات و قدیرا و بصیرا مگر لفظ حیران که سوا اعلم کرد و آن ترقیق و تفخیم هر دو جایز باشد و در لفظ عشیرکم در سوره توبه
هر دو جایز باشد تفخیم ترجیح دارند مثل ذکرا را نیز از ازرق روایت است مفتوح که ما قبلش مکسور باشد یا یاء ساکن [illegible] باشد مثل شاکرا او منتصرا
مهاجرا او نقیرا او نصیرا و خبیرا و قواریرا او مهریا و منتشرا او تفخیم و ترقیق خلاف کرده اند بعضی مع ترقیق کرده اند [illegible] و بعضی مع تفخیم کرده
مثل طاهرین [illegible] اما جمهور مثل ابو عمرو دانی و صاحب الطیبة تخصیص کرده اند بتفخیم یا آنکه فاصله باشد میانه را و کسره بحرف صحیح ساکن مثل ابن شش کلمه
ذکرا و سترا و وزرا و حجرا و امرا و صهرا ابدا تفخیم و وقف بسکون یا اشمام در آخر کلمه باشد اگر ما قبل آن مکسور باشد مثل [illegible] یا ساکن
بعد مکسور باشد مثل التحریر یکسر یا یاء ساکن باشد مثل قدیر و خبیر [illegible] مثل الدار الابرار ترقیق باید کرد اگرچه در وصل مضموم یا مفتوح
و اگر ما قبل آن یکی از اینها که ذکر شد نباشد تفخیم باید کرد اگرچه در وصل مکسور باشد و قصر حکم وصل [illegible] نظر که هر جا که در وصل ترقیق کرده
در حالت دوم نیز ترقیق کنند **فصل دوم** در بیان ترقیق و تغلیط لام است بدانکه اصل در لام ترقیق است و تغلیط بار سببی است مثل
مجاورة حرف استعلاء ولکن بباید دانست که مصریون تغلیط لام نقل کرده اند از ورش وقتیکه ما قبل آن یا بعد آن یا هر دو جانب حرف استعلا باشد
مثل ولیتلطف صلوة و خلطوا اما جمهور مثل ابو عمرو دانی و صاحب الطیبة تغلیطش میکنند وقتیکه لام مفتوح باشد مشدد یا غیر مشدد و ما قبل آن صاد
یا طا یا ظا مفتوحه یا ساکنه باشد مثل صاد مفتوحه الصلوة و صلوة و یصلبوا و ساکنه تصلی و یصلیها و اصلوا فما مثال طا مفتوحه الطلاق و بطل
و یطلع ساکنه مطلع الفجر مثال ظا مفتوحه ظلموا و ظلّ [illegible] و ساکنه و من اظلم و اذا اظلم و یظللن ولکن در مثل یوصل و یطل و ظلّ کلام
در طرف است وقف کرد جایز است اما تغلیط اولی است و در وصال [illegible] تغلیط [illegible] لکن ترقیق صحیح است چنانچه در شاطبیه مذکور است و تفخیم
اگر در جا لام مفتوحه حرف [illegible] واقع کرد و الف [illegible] ترقیق و تغلیط هر دو جایز باشد در طالبین ولکن تغلیط اشهر است مثال فصالا [illegible]
یصّلحا در [illegible] فطال [illegible] و طال [illegible] فصالا [illegible] الاصل [illegible]
در طالبین و در وصل در بقره و در حالت وقف در یصّلحا در آخر و الّیل بوصل [illegible] اتفاق و فصل [illegible]
جایز داشته اند ولکن در آن مسئله که در آخر آید ترقیق اولی است و در این شش کلمه دیگر تغلیط و در وصل [illegible] وقف کرده شد زیرا که در وقف
تغلیط فقط باشد و بباید دانست که در ذوات الیاء تغلیط لام با تفخیم آن باشد و ترقیق بالامالة بین بین مسئله بدانکه جمیع ائمه قراء اتفاق کرده اند
تغلیط لام الله وقتیکه ما قبل آن مفتوح باشد یا مضموم مثل قال الله و رسول الله و اگر ما قبلش مکسور باشد باتفاق ترقیق کنند مثل الحمد لله و بسم الله
فصل سیم در بیان تفخیم و ترقیق الف است بدانکه اصل در الف ترقیق است تفخیم آن عارض میشود بنابر آنکه بعد از حرف استعلا واقع
و بسبب حرف استعلاء آن تفخیم کنند مراد از تفخیم اینجا آنست که گفته شد است باشباع فتحه ما قبل مثل قال و ظالم و خالقه و ضالا و [illegible]
و طال اما اگر ما قبلش حرفی از حروف مستفله باشد البته ترقیق باید کرد [illegible] و غیر ذلک و مراد از ترقیق [illegible]
عدم اشباع فتحه ما قبل [illegible] قریب بامالة بین بین [illegible] شود و حق آنکه تفخیم و ترقیق هر دو الف [illegible] عارض
میشود تفخیم بسبب حرف استعلاء و ترقیق بسبب حرف مستفله [illegible] **باب پنجم** در بیان هاء کنایه است
بدانکه هاء کنایه هاء ضمیر است [illegible] واحد مذکر یا مضموم یا مکسور مع الاشباع مثل به و بلا اشباع مثل علیه و مراد از اشباع [illegible]
است چنانکه در ضمه واو گفته شود و در کسره یا و از اشباع تعبیر بصله نیز کنند و عدم اشباع را باختلاس [illegible] استعمال کردن حرکت [illegible]
[illegible] اما مضموم مع الاشباع وقتی است که ما قبل او مفتوح باشد یا مضموم و ما بعدش متحرک باشد مثل [illegible]
و انه حکیم و مکسور مع الاشباع وقتی است که ما قبل او مکسور باشد و ما بعدش متحرک مثل [illegible] و مضموم بلا اشباع [illegible] متفق علیه
و مختلف فیه متفق علیه آنست که بعد از هاء ضمیر ساکن واقع شود خواه ما قبلش متحرک باشد یا ساکن مثل [illegible] الله و علیه الله و مختلف فیه آنست
ما قبل هاء ضمیر ساکن باشد و ما بعد آن متحرک مثل [illegible] که جمیع قراء [illegible] مختلس خوانند مگر
ابن کثیر که ضمه مشبعه خوانند [illegible] و مکسور بلا اشباع نیز [illegible] متفق علیه و مختلف فیه متفق علیه آنست که بعد از هاء کنایه ساکن [illegible]
و ما قبلش ساکن باشد مثل [illegible] و علیه الله و مختلف فیه آنست که ما قبل آن یا ساکن باشد و ما بعد آن متحرک مثل فیه هدی که جمیع قراء بکسره
مختلس خوانند مگر ابن کثیر که بکسره مشبعه خوانند یعنی با یاء اما در فیه مهانا که در فرقان حفص [illegible] بصله خوانند یعنی با یاء بدانکه بعضی از احکام مذکوره
در بعض الفاظ مخصوص جاری نمیشود مثل [illegible] چنانکه در کتب قراءت مذکور است **باب ششم** در بیان وقف و آن مشتمل است
بر سه فصل **فصل اول** در بیان وقف در آخر کلمات بدانکه وقف در لغت [illegible] است و در اصطلاح [illegible] کلمه است از ما بعد آن بآنکه
ساکن کرده شود یا روم کنند یا اشمام [illegible] و در اصطلاح [illegible] ضعیف گردانیدن [illegible] باشد بشود

اگر جائیکه بعد از وی ساکن باشد باتفاق متحرک خواهد شد بحرکت عارضی بجهة رفع التقاء ساکنین اما در هاء ضمیر مثل اَیَّدَهُ و بِیَدِهِ و اَبْنَاءَهُ و
عَلَیْهِ خلاف کرده اند مثل ابو عمرو داد کرده در هاء ضمیر روم و اشمام نزد او مطلقا جائز است بعضی گفته اند که مطلقا جائز نیست و بعضی تفصیل کرده اند
باینکه در هاء مضموم که ما قبلش مضموم باشد یا واو ساکن مثل یَعْلَمُهُ و اَتَوْهُ و نَصَرُوهُ و در هاء مکسوره که ما قبلش مکسور باشد یا یاء ساکن مثل
بِهِ و فِیهِ و عَلَیْهِ روم و اشمام هر دو جائز نباشد و در غیر اینها جائز باشد و بعضی مثل سبط خیاط تفصیل کرده اند باینکه اگر ما قبل هاء ضمیر ساکن است
روم و اشمام جائز است مثل مِنْهُ و عَنْهُ و اِلَیْهِ و اگر متحرک است جائز نیست مثل لَهُ و بِهِ و صاحب شاطبی قول اول و دوم را آورده **فصل دوم**
در بیان وقف برسم خط بدانکه هرگاه قاری خواهد که وقف کند بکلمه از کلمات قرآن از جهة استراحت نفس یا اختبار و اطلاع بر قواعد خط قرآن اگر
بر آن کلمه وقف نباشد باید که برسم مصحف وقف کند که مذهب جماعتی مثل ابن کثیر و ابو عمرو و کسائی و یعقوب که وقف ایشان برسم نیست
باید دانستن رسم مصحف از ثابت و نابت و مقطوع و موصول و این بحث مشتمل است بر دو بحث **بحث اول** در تاء تانیث بدانکه اسمائیکه در آخر آنها
بتاء دراز نوشته است بیست و نه لفظ است یکی رحمت در هفت موضع یَرْجُونَ رَحْمَتَ اللهِ در بقره و اِنَّ رَحْمَتَ اللهِ قَرِیبٌ در اعراف و رَحْمَتُ اللهِ
وَبَرَکَاتُهُ در هود و ذِکْرُ رَحْمَتِ رَبِّکَ در مریم فَانْظُرْ اِلٰی آثَارِ رَحْمَتِ اللهِ در روم و اَهُمْ یَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّکَ و رَحْمَتُ رَبِّکَ خَیْرٌ هر دو در زخرف دوم نعمت در
یازده موضع نِعْمَتَ اللهِ عَلَیْکُمْ وَمَا اَنْزَلَ در بقره نِعْمَتَ اللهِ عَلَیْکُمْ اِذْ کُنْتُمْ در آل عمران نِعْمَتَ اللهِ عَلَیْکُمْ اِذْ هَمَّ در مائده نِعْمَتَ اللهِ کُفْرًا و
نِعْمَتَ اللهِ لَا تُحْصُوهَا هر دو در ابراهیم و بِنِعْمَتِ اللهِ هُمْ یَکْفُرُونَ یَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللهِ وَاشْکُرُوا نِعْمَتَ اللهِ هر سه در نحل فِی الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللهِ
لقمان وَاذْکُرُوا نِعْمَتَ اللهِ عَلَیْکُمْ در فاطر بِنِعْمَتِ رَبِّکَ در طور سیم امرأت در هر جا که مضاف بزوج شود و آن هفت موضع است امْرَأَتُ عِمْرَانَ در آل عمران
وامْرَأَتُ الْعَزِیزِ تُرَاوِدُ و امْرَأَتُ الْعَزِیزِ الْآنَ هر دو در یوسف و امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ در قصص امْرَأَتَ نُوحٍ و امْرَأَتَ لُوطٍ و امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ هر سه در تحریم چهارم
کلمت در پنج موضع کَلِمَتُ رَبِّکَ صِدْقًا در انعام و تَمَّتْ کَلِمَتُ رَبِّکَ الْحُسْنٰی در اعراف و کَذٰلِکَ حَقَّتْ کَلِمَتُ رَبِّکَ عَلَی الَّذِینَ و کَلِمَتُ رَبِّکَ لَا یُؤْمِنُونَ هر دو در
یونس حَقَّتْ کَلِمَتُ در غافر ولیکن در دوم در یونس و غافر اختلاف کرده اند پنجم سنت در پنج موضع سُنَّتُ الْاَوَّلِینَ در انفال اِلَّا سُنَّتَ الْاَوَّلِینَ
ولِسُنَّتِ اللهِ تَبْدِیلًا و لِسُنَّتِ اللهِ تَحْوِیلًا هر سه در فاطر و سُنَّتَ اللهِ الَّتِی در غافر ششم لعنت در دو موضع لَعْنَتَ اللهِ عَلَی الْکَاذِبِینَ در آل عمران
واَنَّ لَعْنَتَ اللهِ عَلَیْهِ در نور هفتم معصیت در دو موضع مَعْصِیَتِ الرَّسُولِ وَاِذَا تَنَاجَیْتُمْ و مَعْصِیَتِ الرَّسُولِ وَتَنَاجَوْا هر دو در قد سمع الله
هشتم بَقِیَّتُ اللهِ در یکموضع بَقِیَّتُ اللهِ خَیْرٌ لَکُمْ در هود نهم قُرَّتُ در یکموضع قُرَّتُ عَیْنٍ در قصص دهم فطرت در یکموضع فِطْرَتَ اللهِ در
یازدهم شجرت در یکموضع شَجَرَتَ الزَّقُّومِ در دخان دوازدهم جنت در یکموضع جَنَّتُ نَعِیمٍ در واقعه سیزدهم ابنت در یکموضع ابْنَتَ
عِمْرَانَ در تحریم چهاردهم آیات در دو موضع آیَاتٌ لِلسَّائِلِینَ در یوسف آیَاتٌ مِنْ رَبِّهِ در عنکبوت پانزدهم بالت در هر جا که واقع شود شانزدهم
ذَاتَ در هر جا که واقع شود ذَاتَ بَهْجَةٍ در نمل و ذَاتِ الشَّوْکَةِ و ذَاتِ الرَّجْعِ هفدهم بینت در یکموضع فَهُمْ عَلٰی بَیِّنَتٍ مِنْهُ در فاطر
هیجدهم غرفات در یکموضع فِی الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ در سبا نوزدهم ثمرت در یکموضع مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ اَکْمَامِهَا در فصلت بیستم جمالت در یکموضع
جِمَالَتٌ صُفْرٌ در مرسلات بیست و یکم اللات در یکموضع اَفَرَاَیْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزّٰی در النجم بیست و دوم هیهات در دو موضع هَیْهَاتَ هَیْهَاتَ
لِمَا تُوعَدُونَ در مؤمنون بیست و سوم غیابت در دو موضع وَاَلْقُوهُ فِی غَیَابَتِ الْجُبِّ وَاَنْ یَجْعَلُوهُ فِی غَیَابَتِ الْجُبِّ هر دو در یوسف بیست
چهارم لات در یکموضع لَاتَ حِینَ مَنَاصٍ در ص بیست و پنجم مرضات در چهار موضع ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللهِ وَاَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ
اللهِ هر دو در بقره و مَنْ یَفْعَلْ ذٰلِکَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللهِ در نساء و تَبْتَغِی مَرْضَاتَ اَزْوَاجِکَ در تحریم **بحث دوم** در مقطوع و موصول بدانکه
هر کلمه که دو حرف یا بیشتر بود اصل آنست که منفصل بود از کلمه که بعد از آنست خواه آن کلمه حرف بود یا اسم یا فعل مگر الف لام تعریف و یاء نداء و هاء
تنبیه و ضمیر متصل و حروف مقطعات مثل الْاَرْضِ و یَا آدَمُ و هٰؤُلَاءِ و ضَرَبْنَا و الٓمٓ مگر چند کلمه که در مصحف امام نوشته اند که در این سه قسم موصول
نوشته اند مقطوعات آنجمله ذکر کرده اند بیست و سه است اول اَیْنَ مَا هر جا که واقع شود مقطوع است مگر فَاَیْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ
در بقره و اَیْنَمَا یُوَجِّهْهُ در نحل که ابو عمرو باتفاق موصولند و اما اَیْنَمَا تَکُونُوا یُدْرِکْکُمُ الْمَوْتُ در نساء و اَیْنَمَا کُنْتُمْ تَعْبُدُونَ در شعراء
و اَیْنَمَا ثُقِفُوا در احزاب خلاف کرده اند لیکن در نساء در بیشتر مصاحف مقطوع است دوم حَیْثُ مَا هر جا که واقع شود مقطوع است اما
سیم لَبِئْسَ مَا مقطوع است در پنج موضع لَبِئْسَ مَا شَرَوْا در بقره و لَبِئْسَ مَا کَانُوا یَعْمَلُونَ و لَبِئْسَ مَا کَانُوا یَصْنَعُونَ و لَبِئْسَ مَا کَانُوا
یَفْعَلُونَ و لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ هر چهار در مائده چهارم بِئْسَ مَا هر جا که واقع شود موصول است مگر قُلْ بِئْسَ مَا یَاْمُرُکُمْ در بقره که در اکثر مصاحف
مقطوع است پنجم فَبِئْسَ مَا مقطوع است در یکموضع فَبِئْسَ مَا یَشْتَرُونَ در آل عمران مگر بقول ضعیف ششم کُلَّ مَا مقطوع است در پنج
موضع کُلِّ مَا سَاَلْتُمُوهُ در ابراهیم و کُلَّ مَا رُدُّوا در نساء و کُلَّمَا دَخَلَتْ در اعراف و کُلَّ مَا جَاءَ اُمَّةً در مؤمنون و کُلَّمَا اُلْقِیَ در ملک
ولیکن در سوره ابراهیم بلا خلاف و در باقی مع الخلاف اما مشهور در این چهار وصل است هفتم اِنَّ مَا همزه مکسوره و نون مشدد
مقطوع است در دو موضع اِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ در انعام و اِنَّ مَا عِنْدَ اللهِ هُوَ خَیْرٌ لَکُمْ در نحل در بعض مصاحف موصول
هشتم اَنَّ مَا همزه مفتوحه و نون مشدد مقطوع است در سه موضع اَنَّ مَا یَدْعُونَ در حج و لقمان و وَاعْلَمُوا اَنَّ مَا غَنِمْتُمْ در انفال

وعَن مَّن تَوَلّٰى در والنجم یازدهم اَنْ لَا یَجْمَعَ مفتوحه و نون ناکه در یازده موضع مقطوع است حَقِیْقٌ عَلٰٓى اَنْ لَّآ اَقُوْلَ وَاَنْ لَّا یَقُوْلُوْا عَلَى
اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ هر دو در اعراف وَاَنْ لَّا مَلْجَاَ در توبه وَاَنْ لَّآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَاَنْ لَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ اِنِّیْٓ اَخَافُ هر دو در هود وَاَنْ لَّا تُشْرِكْ
بِیْ شَیْـًٔا در حج وَاَنْ لَّا تَعْبُدُوا الشَّیْطٰنَ در یٰس وَاَنْ لَّا تَعْلُوْا عَلَى اللّٰهِ در دخان وَاَنْ لَّا یُشْرِكْنَ بِاللّٰهِ در ممتحنه وَاَنْ لَّا یَدْخُلَنَّهَا الْیَوْمَ
عَلَیْكُمْ در ن وَاَنْ لَّآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنْتَ در انبیاء و لکن در انبیا خلاف است اما در اکثر مصاحف مقطوع است شانزدهم اَنْ لَّنْ در جمیع
قرآن بنون مکتوب است مگر در اَلَّنْ نَّجْعَلَ لَكُمْ مَّوْعِدًا در کهف و اَلَّنْ نَّجْمَعَ عِظَامَهٗ در قیامه که این هر دو بی نون مکتوب است باتفاق هفدهم
اِنْ لَّمْ بهمزه مکسوره در جمیع قرآن بنون مکتوب است مگر فَاِلَّمْ یَسْتَجِیْبُوْا لَكُمْ در هود که بلا نون مکتوب است باتفاق و فَاِنْ لَّمْ یَسْتَجِیْبُوْا در قصص که در
اکثر مصاحف بنون مکتوب است هیجدهم اَنْ لَّمْ بهمزه مفتوحه در جمیع قرآن بنون مکتوب است مثل اَنْ لَّمْ یَكُنْ اَنْ لَّمْ یَرَهٗٓ اَحَدٌ نوزدهم لِكَیْلَا در
جمیع قرآن مقطوع است مگر در چهار موضع که موصول است لِكَیْلَا تَحْزَنُوْا عَلٰى مَا فَاتَكُمْ در آل عمران و لِكَیْلَا یَعْلَمَ در حج و لِكَیْلَا یَكُوْنَ عَلَیْكَ حَرَجٌ
در احزاب لِكَیْلَا تَاْسَوْا در حدید لیکن در آل عمران در بعضی مصاحف بقطع نوشته اند بیستم یَوْمَ هُمْ در جمیع قرآن موصول است مگر در دو موضع
که مقطوع است یَوْمَ هُمْ بٰرِزُوْنَ در غافر یَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ یُفْتَنُوْنَ در والذاریات بیست و یکم ابْنَ اُمَّ فی قوله تعالی قَالَ ابْنَ اُمَّ در اعراف مقطوع
است و در طه موصول است یعنی با الف و همزه ام بصورت واو است یَبْنَؤُمَّ بیست و دوم مَالِ بدانکه لام جار از مجرور در چهار موضع مفصول
است فَمَالِ هٰٓؤُلَآءِ الْقَوْمِ در نساء و مَالِ هٰذَا الْكِتٰبِ در کهف و مَالِ هٰذَا الرَّسُوْلِ در فرقان فَمَالِ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا در معارج در باقی
موصول بیست و سوم وَلَاتَ حِیْنَ مَنَاصٍ در ص در اکثر مصاحف مقطوع است و در بعضی موصول یعنی تاء لات بحا حین متصل است تا
در دانستن مقطوع و موصول آنست که در مقطوع دو وقف توان کردن در آخر هر کلمه و نقوع در موصول یک وقف در آخر کلمه دوم بدانکه
انچه مذکور شده است همه موصول نویسند مثل اَمَّ و عَمَّ و وَیْكَاَنَّ اگر چه کسائی وقف بر یاء میکند و ابو عمرو بر کاف و اَلَّا یَسْجُدُوْا در
نمل اگر چه کسائی وقف بر یاء میکند و ابتداء با اسجدوا از آنکه یا حرف ندا است

فصل سیم

در بیان احکام وقف است بدانکه چون
قادر نباشد که قصه تمام شود یا سوره و ایستد نفس قواند خواند لاجرم اولی آنست وقف باید کردن از برای تنفس و استراحت و تعیین حسن ابتداء
بعد از آن تا معانی و اعجاز قرآن از خلل و نقصان محفوظ ماند بخواند و شنونده از آن محظوظ گردد اقسام وقف بسیار آورده اند تا شیخ
جزری آورده که وقف بر دو قسم است اختیاری و اضطراری زیرا که در حال وقف کلام تمام است یا نا تمام اول اختیاری دوم اضطراری اما اختیاری
آنکه کلام تمام باشد خالی نیست که تعلق با ما بعد دارد از جهت لفظ و معنی یا ندارد پس اگر اصلاً تعلق با ما بعد ندارد آن را تام گویند زیرا که معنی
وی تمام شده است و این وقف در رؤس آیه میباشد مثل وقف بر مٰلِكِ یَوْمِ الدِّیْنِ و ابتداء از اِیَّاكَ نَعْبُدُ و وقف بر اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ
و ابتداء از اِنَّ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا و گاهی هست که در میان آیه نیز میباشد مثل وقف بر لَقَدْ اَضَلَّنِیْ عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَآءَنِیْ و ابتداء از وَكَانَ
الشَّیْطٰنُ لِلْاِنْسَانِ خَذُوْلًا و اگر کلام تعلق با ما بعد دارد از جهت معنی آن را وقف کافی خوانند زیرا که وقف در وی بسنده است و ابتداء از ما بعد وی جائز
و این وقف نیز در رؤس آیه میباشد مثل وقف بر مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ یُنْفِقُوْنَ و ابتداء از وَالَّذِیْنَ یُؤْمِنُوْنَ و وقف بر مِنْ قَبْلِكَ و ابتداء از وَ
بِالْاٰخِرَةِ هُمْ یُوْقِنُوْنَ و اگر تعلق با ما بعد دارد در کلام از جهت لفظ آن را وقف حسن گویند زیرا که در نفس الامر وقف در آن حسن و مفید است اما در
جائز نیست ابتداء از ما بعد آن مثل وقف بر اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ و ابتداء از رَبِّ الْعٰلَمِیْنَ مگر آنکه سر آیه باشد زیرا که اگر چه کلام ربط با ما بعد دارد
لیکن اهل اداء اختیار وقف کرده اند بلکه وقف بر رؤس آیه مطلقا سنت سید المرسلین است اما از ام سلمه منقول است که حضرت رسالت صلی الله
علیه و آله در قرائت قطع آیه میکرد و میگفت بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ و وقف میکرد بر وی و ابتداء از اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِیْنَ میکرد و وقف
مینمود بر این قیاس تا آخر سوره و اما اضطراری آن را وقف قبیح گویند جهت عدم فایده و این وقف جائز نباشد مگر بضرورت قطع نفس یا
مثل وقف بر اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ و وقف بر یَوْمَ در یَوْمَ هُمْ بٰرِزُوْنَ در غافر و یَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ در والذاریات و وقف در مَنْ در مَنْ مَّا هُوَ
در اطراف اما اخباریه شیخ ابو عبد الله السجاوندی در باب وقف آورده و رموز وضع کرده شش است م ط ج ز ص لا اما م میم علامت
وقف لازم است یعنی اگر وقف بر وی نکنند و بوصل بخوانند وهم آن شود که در معنی تغییر و فساد شود مثل وصل اَنَّهُمْ اَصْحٰبُ النَّارِ الَّذِیْنَ یَحْمِلُوْنَ الْعَرْشَ
و اما ط علامت وقف مطلق است وقف بر وی و ابتداء از ما بعد وی خوب است در جمیع مثل وقف بر کلمه یُوْقِنُوْنَ و ابتداء از اُولٰٓئِكَ
و اما ج علامت وقف جائز است که هم وقف و هم وصل بر وی روا بود و ابتداء از ما بعد جائز و لیکن وقف بهتر است مثل وقف بر لَا رَیْبَ فِیْهِ و ابتداء
از هُدًى لِّلْمُتَّقِیْنَ و اما ز علامت وقف مجوز است یعنی اصل در وی وصل است و لیکن وقف بر وی جائز است و ابتداء از ما بعد وی مثل وقف اشْتَرَوُا
الْحَیٰوةَ الدُّنْیَا بِالْاٰخِرَةِ و ابتداء از فَلَا یُخَفَّفُ و اما ص علامت وقف مرخص است یعنی در وقف رخصت هست بضرورت طول کلام مثل وقف
بر مِنْ كُلِّ دَآبَّةٍ که در ابتداء اِنَّ فِیْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ واقع است و اما لا علامت است که وقف بر وی جائز نیست چون وقف میان مبتدا و
خبر مثل وقف بر وَالَّذِیْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا و ابتداء از اُولٰٓئِكَ و وقف میان مستثنی و مستثنی منه مثل وقف بر فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ
اَجْمَعُوْنَ و ابتداء از کلمه اِلَّآ اِبْلِیْسَ و علی هذا القیاس مگر در رؤس آیه چنانکه گذشت و اما متاخرین برین رموز زیاده کرده هست

در موقع تهیه پاسخ بحروف ممیزه نیز اشاره فرمائید

اداره .....
شماره ۱۰۷۲۶
تاریخ ۳۶/۱۲/۸
ضمیمه .....

وزارت فرهنگ

۱۳۲۶

بموجب تقاضای مورخ ۳۶/۱۲/۵ آقای حاج سید محمود کتابچی حق چاپ و نشر کتاب قرآن کریم که دارای مشخصات زیر است :

۱ـ قطع کتاب ۱۴×۲۲

۲ـ شماره صفحات ۳۷۴

۳ـ شماره سطرهای هر صفحه ۱۶

۴ـ نوع چاپ کلیشه

۵ـ محل چاپ ـ تهران

۶ ـ نام چاپخانه‌ای که در آن بچاپ رسیده (چاپخانه حیدری)

۷ـ تاریخ چاپ جمادی الاخر ۱۳۷۷

در دفتر انحصار تصنیف و تالیف و ترجمه و چاپ و نشر کتب اداره مطبوعات و تالیف و ترجمه بشماره ۳۳ به ثبت رسیده متعلق باینان است در صورتیکه دیگری در صدد تقلید و هر نوع استفاده غیر مجاز از آن برآید قابل تعقیب خواهد بود .

رئیس اداره مطبوعات و تالیف و ترجمه ـ خلیلی فر

صورة شجرة السيد الجليل الحاج سيد محمود الكتابچي ايراني لطبع هذا الكتاب وسائر كتب الاسلامية

الامام الهمام مولينا ابي ابرهيم موسى ابن جعفر الكاظم عليهما السلام

(بسمه تعالی)

(مزایای این مصحف کریم)

مزایائی که این مصحف بر سایر مصاحف دارد از اینقرار است :

زیرنویس فارسی آن جامع است بین سلاست سبک و ترجمه تحت اللفظ که هم معنی هر کلمه زیر آن دیده میشود و هم جمله فارسی از شیوائی و نظام نیافتد .

تفسیری مختصر در حاشیه آنست محتوی بر شأن نزول آیات و شرح جملات و توضیح کلمات مشکله متخذ از مجمع البیان علامه طبرسی علیه الرحمه

شماره های آیات که در سایر مصاحف منطبعهٔ ایران غلط و بیهوده بود در این قرآن با تفاسیر علما، امامیه شکر الله سعیهم تطبیق و اصلاح شده و در تعیین اوائل اخزاب و اخزاب و مواضع سجدات مندوبه و واجبه نیز دقت کافی بکار رفته و بوسیله رسم و دوائر نمودار مشخص گردیده .

عناوین صفحات چنان تنظیم شده که عدد جزو بر فراز صفحه راست و نام سوره و شماره آن بر فراز صفحه چپ قرار گرفته است .

وسعی شده است که اوائل و اواخر صفحات با اوائل و اواخر آیات منطبق گردد چنانکه اول هر صفحه اول آیه و آخر آن آخر آیه باشد .

در تصحیح متن مصحف نهایهای بذل وسع و افراغ جهد بعمل آمده بطوریکه ظن متاخم علم و یقین بصحت آن حاصل است الی غیر ذلک از دقائقی که ضمن کار منظور داشته و رعایت شده و اکنون مدنظر نیست مجملا متجاوز از شش سال است پیرامون تهیه این مصحف بمجاهدت و مثابرت پرداخته و بیشتر اوقات نگارنده بدین کار مصروف گردیده است ، رجاء واثق آنکه از هر لغزش بر کنار مقبول درگاه خداوند منان و موجب اجر جزیل و ثواب جمیل برای کاتب و ناشر و این کمترین باشد . انه ولی التوفیق وهو حسبنا ونعم الوکیل

وحق طبع و نشر این نسخه از قرآن را با تصحیح و ترجمه و تفسیر اینجانب واگذار نمودم بجناب جلالتمآب آقای حاج سید محمود کتابچی زید مجده العالی .

تهران - محمد کاظم معزی . دهم شهر رجب ۱۳۷۲ - مطابق یازدهم بهمن ماه ۱۳۳۶ .

قرآن کریم

با ترجمه و تفسیر فارسی و حواشی سودمند و یاد آوریها

بخط نویسنده مشهور طاهر خوشنویس (تبریزی) از روی قرآن سلطانی نوشته و عکس برداری شده

دعا قبل از تلاوت قرآن مأثور از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام

اَللّٰهُمَّ اِنّی اَشْهَدُ اَنَّ هٰذا کِتابُکَ الْمُنْزَلُ مِنْ عِنْدِکَ عَلی رَسُولِکَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَآلِهِ وَکَلامُکَ النّاطِقُ عَلی لِسانِ نَبِیِّکَ جَعَلْتَهُ هادِیاً مِنْکَ اِلی خَلْقِکَ وَحَبْلاً مُتَّصِلاً فیما بَیْنَکَ وَبَیْنَ عِبادِکَ اَللّٰهُمَّ اِنّی نَشَرْتُ عَهْدَکَ وَکِتابَکَ اَللّٰهُمَّ فَاجْعَلْ نَظَری فیهِ عِبادَةً وَقِراءَتی فیهِ فِکْراً وَفِکْری فیهِ اِعْتِباراً وَاجْعَلْنی مِمَّنْ اَتَّعَظَ بِبَیانِ مَواعِظِکَ فیهِ اَجْتَنِبُ مَعاصیکَ وَلا تَطْبَعْ عِنْدَ قِراءَتی عَلی سَمْعی وَلا تَجْعَلْ عَلی بَصَری غِشاوَةً وَلا تَجْعَلْ قِراءَتی قِراءَةً لا تَدَبُّرَ فیها بَلِ اجْعَلْنی اَتَدَبَّرُ آیاتِهِ وَاَحْکامَهُ وَاَخُذُ بِشَرائِعِ دینِکَ وَلا تَجْعَلْ نَظَری فیهِ غَفْلَةً وَلا قِراءَتی هَذّاً اِنَّکَ اَنْتَ الرَّؤُفُ الرَّحیمُ

بسرمایه جناب آقای حاج سید محمود کتابچی مدیر

کتابفروشی علمیه اسلامیه

تهران - خیابان ناصرخسرو - تلفن ۵۰۳۰۰

شهریور ماه ۱۳۴۷ — کراور و چاپ گردید

دستخط ناشر مخصوص نسخه‌های غیر مشروح

قسمتی از نسخه‌های مشروح

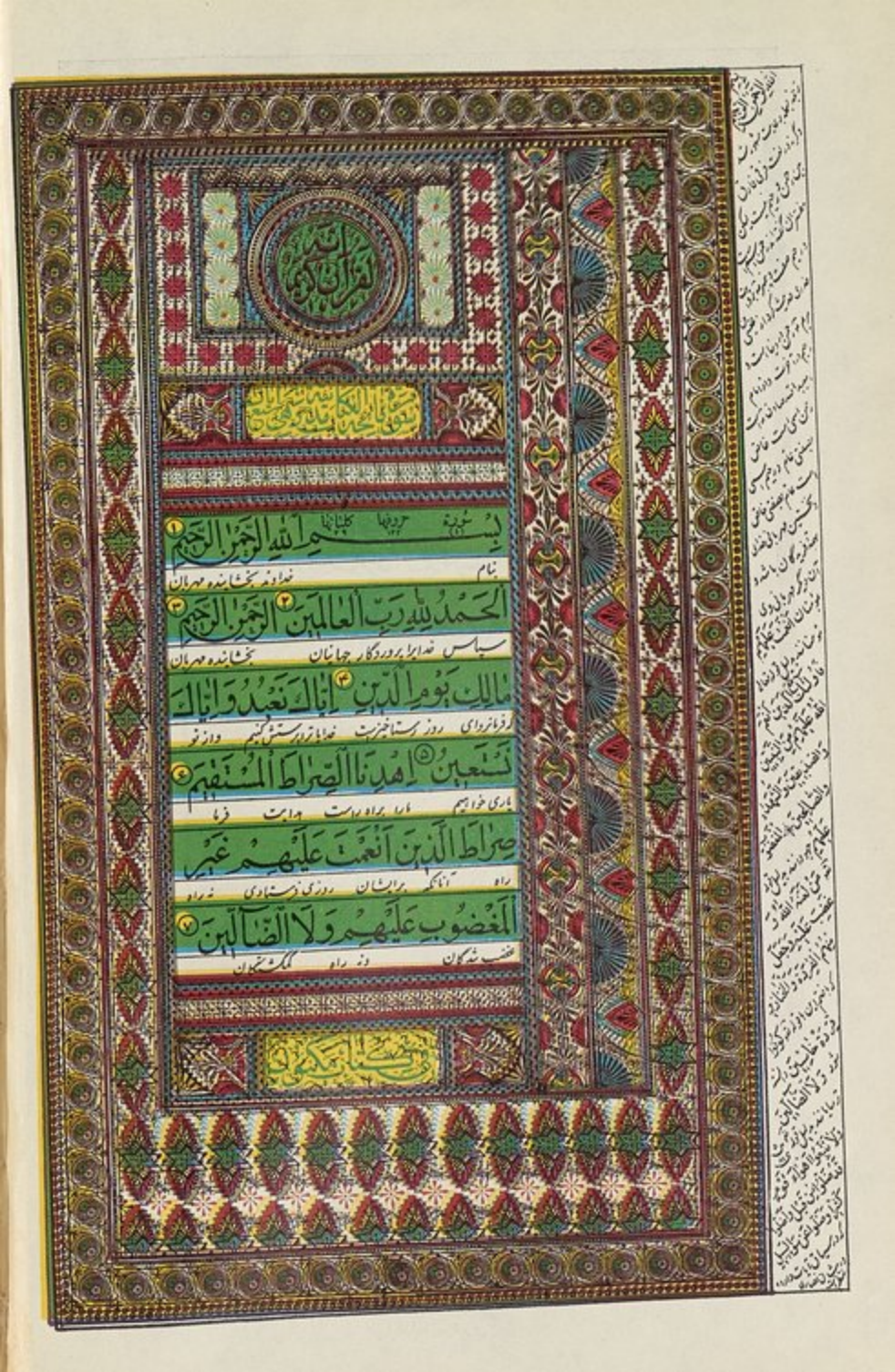

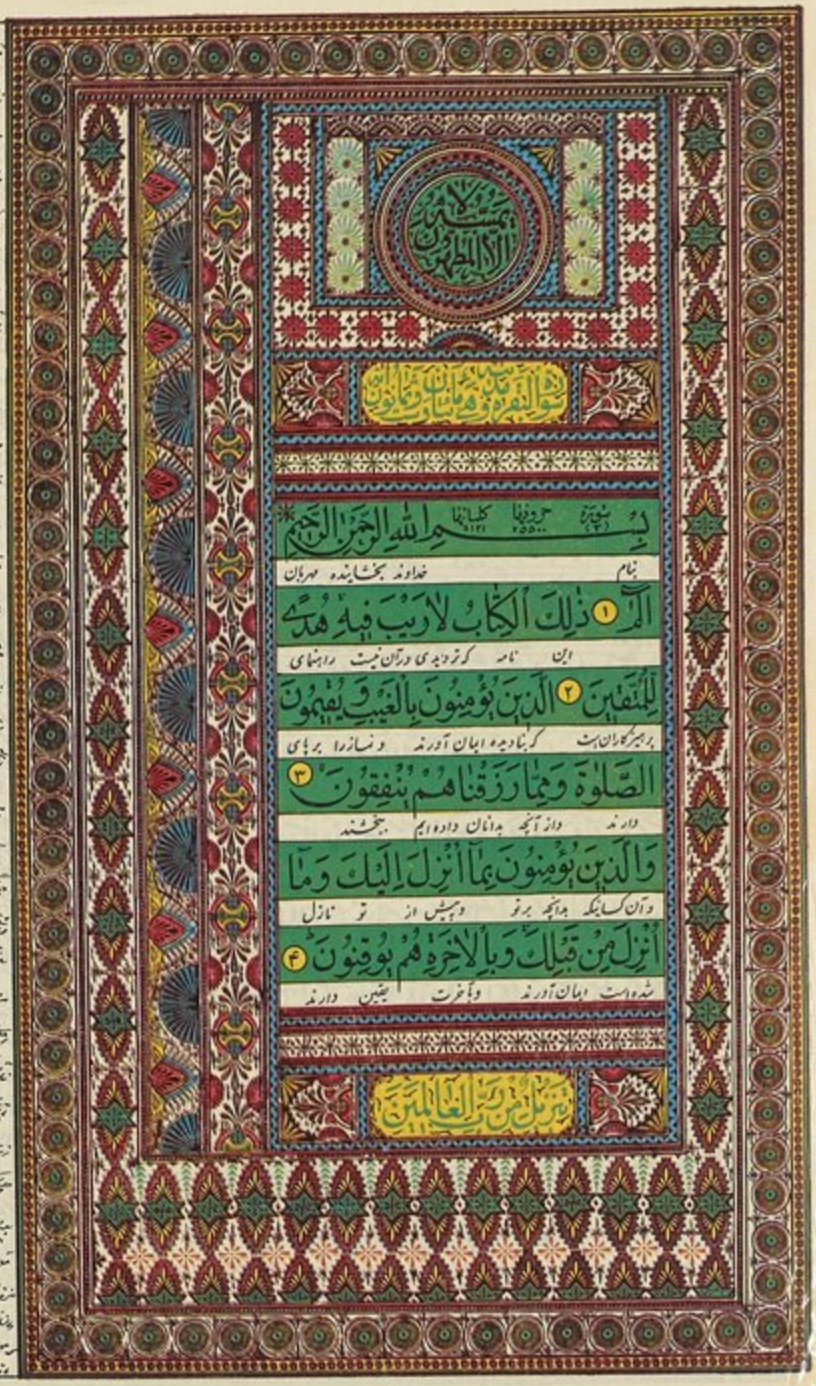

أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝٥ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ
آنانند بر راهی از پروردگارشان و آنانند رستگاران جاها کردند کفار یکسان است

عَلَيْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝٦ خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ
بر ایشان بترسانیدشان یا نترسانیدشان ایمان نیاورند مهر نهاد خدا بر دلهایشان و بر گوشش ایشان

وَعَلَىٰ أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝٧ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ
و بر دیدگان ایشان است پوشیدگی و ایشان راست شکنجه بزرگ واز مردمند گروهی که گویند ایمان آوردیم بخدا

وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ ۝٨ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ
و بروز بازپسین حالیکه نیستند مؤمنان فریبگی باخدا و مؤمنان میسازند حالیکه فریب نمیدهند

إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ۝٩ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ
جز خویشتن را و نمیفهمند در دلهای ایشانست مرضی وعده ایفزود ایشان را خدا مرضی و ایشان راست عذابی

أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ۝١٠ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ
دردناک بجاییکه بودند دروغ میگفتند و اگر گفته شود بدیشان فساد نکنید در زمین گویند نیستیم جز

مُصْلِحُونَ ۝١١ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشْعُرُونَ ۝١٢ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا
اصلاح کنندگان هانا آنانند مفسدان ولیکن درنمیابند و چون گفته شود بدیشان ایمان بیاورید

كَمَا آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ السُّفَهَاءُ ۗ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَٰكِن لَّا يَعْلَمُونَ
چنانکه ایمان آوردند مردم گویند ایا ایمان آریم چنانکه ایمان آوردند جهودان هانا آنانند بیخردان ولیکن نمیدانند

۝١٣ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا
و چون دیدار کنند مؤمنان را گویند ایمان آوردیم و چون خلوت کنند با شیطانهای خود گویند ما با شمائیم جز این نیست

نَحْنُ مُسْتَهْزِئُونَ ۝١٤ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ۝١٥ أُولَٰئِكَ
جز مسخره کنندگان خدا مسخره کند بدیشان و مهلتشان دهد در سرکشی خود فرو رونده

الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ۝١٦
گمراهی را بهدایت پس نه سود کرد سوداگریشان و نبودند راه یافتگان

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ
مثل ایشان مثل آنست که افروخت آتشی تا گاهی که روشن کرد پیرامونش را ببرد خدا نورایشان را و بگذارد ایشان

فِي ظُلُمَاتٍ لَّا يُبْصِرُونَ ۝١٧ صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ۝١٨ أَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ السَّمَاءِ
در تاریکیهائی که نمی بینند کران اند لالند کورند پس باز نگردند یا مانند بارانی از آسمان

فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِم مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ
که در آنست تاریکیهائی و رعد و برقی می نهند انگشتان خویش در گوشهای خود از صاعقه از ترس مرگ

وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ۝١٩ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ ۖ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُم مَّشَوْا فِيهِ
و خدا فرا گیرنده است بکافران نزدیک است برق بربایدشان هرگاه روشنائی بایشان دهد روان شوند در آن

وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝٢٠
و گاهی که تاریکی افکند برایشان بایستند و اگر بخواست خدا ببرد گوشها و دیدگان ایشان را خدا بر همه چیز تواناست

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ الَّذِي

ای مردم پرستش کنید پروردگار خویش را آنکه بیافرید شما و پیشینیان را شاید که شما پرهیزکاری کنید آنکه

جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ

گردانید برای شما زمین را فرشش و بستری و آسمان را سازمانی و فرو فرستاد از آسمان آبی پس برون آورد بدان از میوه‌ها

رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَى

روزی برای شما پس قرار ندهید برای خدا همتایان و خود میدانید و اگر در شکی هستید در آنچه فرستادیم بر

عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِنْ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

بندهٔ خود پس بیارید سوره‌ای همانند آن و بخوانید گواهان خویش را جز خدا اگر هستید راستگویان

﴿٢٣﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ

پس اگر نکردید و هرگز نکنید پس بپرهیزید آتشی را که سوختش مردم است و سنگ آماده شده است

لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

برای کافران و مژده ده آنانرا که ایمان آوردند و کردار شایسته کردند که ایشانرا بهشتهائی که روان است از زیر آنها

الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ

نهرها هرگاه روزی شوند از آن میوه گویند این است آنکه روزی شدیم از پیش و آورده شد نزدشان

مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ

همانند و ایشانرا است در آن زنانی پاکیزه و ایشانند در آن جاودانان همانا پروا ندارد خدا که

يَضْرِبَ مَثَلًا مَا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ

مثلی زند پشه تا برتر از آن پس آنانکه ایمان آوردند آنرا حق از نزد پروردگار خود دانند

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا

و آنانکه کفر ورزیدند گویند آیا خدا از این مثل چه خواسته که گمراه میدارد بدان بسیاری را و راه مینماید بدان بسیاری را

وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ

جز نافرمانان را آنانکه بشکنند پیمان خدا را پس از بستنش و ببرند

مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيْفَ

آنچه را که خدا دستور بپیوندش داده و فساد کنند در زمین آنانند زیانکاران چگونه

تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾

کافر میشوید بخدا با آنکه مردگانی بودید که زنده کرد شما را پس بمیراند و پس زنده کند شما را پس بسوی او باز گردانیده میشوید

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ

اوست آنکه آفرید برای شما هرچه در زمین است و پس بآسمان پرداخت و آنرا هفت آسمان ساخت

وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ

و اوست بهر چیز دانا و هنگامی که گفت پروردگار تو فرشتگان را که خواهم گماشت در زمین جانشینی گفتند آیا گردانی

فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

در زمین آنرا که فساد جوید در آن و خون ریزد حال آنکه ما ستایش و سپاس تو گوییم و تو را تقدیس کنیم گفت من میدانم آنچه را که نمیدانید

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾
و آموخت آدم را نامهارا جملگی پس عرضشان کرد بر فرشتگان گفت خبر دهید مرا از نامهای اینان اگر هستید راستگویان

قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ
گفتند منزهی تو نیست ما را دانشی جز آنچه تو آموختی ما را تویی دانشمند حکیم گفت ای آدم آگاهشان تو

بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
بنامهای آنان و گاهی کرد آگاهشان کرد بنامهای آنان گفت آیا نگفتم شما را که من میدانم غیب آسمانها و زمین را

وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا
و میدانم آنچه را که نمایش و پنهان میسازید و هنگامیکه گفتیم بفرشتگان بادم سجده کنید پس سجده کردند همه

إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ
جز ابلیس که سر پیچید و بزرگی طلبید و بود از گروه کافران بادم گفتیم که با همسر خویش در بهشت بیارام

الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾
و بخورید آنچه خواهید از آن گوارا و نزدیک نشوید باین درخت که میشوید از ستمکاران

فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ
پس بلغزانیدند شان شیطان از آنجا و بیرون راندند شان از آنچه بودند در آن و گفتیم فرود شوید گروهی از شما دشمن گروهی دیگر است

فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَّىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ
در زمین آرامشگاه و بهره تا زمانی پس دریافت آدم از پروردگار خود سخنانی که توبه اش پذیرفت چه او است

التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾ قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ
پروردگار بسیار توبه پذیرنده مهربان گفتیم فرود شوید از آن جملگی هرگاه شما را راهنمائی از جانب من آید پس آنکه راهنمائی مرا پیروی کنند

عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
نه بر ایشان است ترسی و نه اندوهگین شوند و آنانکه کفر ورزیدند و تکذیب آیتهای ما کردند ایشانند یاران آتش آنها در آنند

خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ
جاودانان ای بنی اسرائیل یاد آورید نعمتی را که بشما ارزانی فرمودم و وفا کنید بعهد من وفا کنم بعهد شما

وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٤٠﴾ وَآمِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ وَلَا
و از من بترسید و ایمان آرید بدانچه فرستادم که مصدق آنچه باشما است و نباشید نخستین کس که بدان کفر ورزد

تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ ﴿٤١﴾ وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا
و نفروشید آیتهای مرا بهائی کم و از من بپرهیزید و نپوشانید حق را بباطل و کتمان نکنید

الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ
حق را و شما بدانید و بپای دارید نماز را و بدهید زکوة را و رکوع کنید (نماز گزارید) با رکوع گزاران

﴿٤٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا
آیا مردم را بنیکی خوانید و خود را فراموش کنید حالیکه میخوانید کتاب را آیا

تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾ وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾
بخود نمی یابید و کمک جوئید از صبر و نماز و بدانا گران است آن جز بر فروتنان

الجزء الاول (١٠)

الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا

آنانکه خاطر پروردگار خویش را گمان دارند وآنکه ایشانند بسوی او بازگشت کنندگان ای بنی اسرائیل یاد آرید

نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَّا تَجْزِي نَفْسٌ

نعمتی را که بشما ارزانی داشتم وآنکه برتری دادم شمارا برجهانیان وبترسید ازروزیکه انجام ندهد کسی

عَن نَّفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

برای کسی چیزی را وشفاعتی پذیرفته شود ونه بدلی ازاو قبول کردد ونه ایشان یاری شوند

وَإِذْ نَجَّيْنَاكُم مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ

واز آنگه نجات دادیم شمارا ازآل فرعون کرد ایشان بر شما شکنجه زشت را جنگشتند پسران شمارا وزنده نکذاشتند

نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ

زنان شمارا ودرآن بلیتی از پروردگار شما بزرگ وآنکه بشکافتیم برای شما دریارا پس نجات دادیم شمارا وغرق نمودیم

فِرْعَوْنَ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَاعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ

آل فرعون را حالیکه بودید نکران وآنکه بوعده نهادیم با موسی چهل شب پس برکرفتید کوسالرا

مِن بَعْدِهِ وَأَنتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنكُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾

ازآن پس وبودید ستمکران پس بخشودیم برشما پس ازآن باشد که شما شکر کذارید

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ

وآنکه دادیم بموسی کتاب وفرقانرا شاید راهبری شوید وآنکه کفت موسی بقوم خود

يَا قَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنفُسَكُم بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ بَارِئِكُمْ فَاقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ

ای قوم من جانا ستم بر خود کردید بکرفتن شما کوسالرا پس باز کردید بآفریدکار خود وبکشید نفوس خویشرا

ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِندَ بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ

آن بهتراست ازبرای شما نزد پروردکارتان پس بپذیرفت توبهٔ شمارا که اوست توبه پذیرنده مهربان وآنکه کفتید ای موسی

لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُم

ایمان نیاریم ترا تا ببینیم خدارا آشکارا پس بکرفت شمارا صاعقه حالیکه بودید نکران پس زنده کردیم شما

مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ

پس ازمرکتان شاید که شکر کذارید وسایبان کردیم بر شما ابررا وفرود آوردیم برشما منّ

وَالسَّلْوَىٰ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

وسلوی را بخورید از پاکیهای آنچه روزیتان دادیم وستم نکردند ما را لیکن بودند نفوس خویش را ستم کنندکان

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَٰذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا

وآنکه کفتیم درآیید این قریه را وبخورید ازآن هرجا که خواهید کوارا ودرآیید درا سجده کنان

وَقُولُوا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا

وبکوئید کار بسکی تا بیامرزیم برای شما کناهان شمارا بزودی بیفزائیم نیکوکاران پس تبدیل کردند ستمکاران

غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

بغیر از آنچه بایشان کفته شد پس فرستادیم برستمکاران شکنجه را از آسمان بواسطه آنکه بودند نافرمانی کنندکان

وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِب بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ ۖ فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا

وهنگامی که آب خواست موسی برای قوم خود پس گفتیم بزن عصایت را بسنگ پس بشکر شد از آن دوازده چشمه

قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۖ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

گرشناخت هر گروهی آبشخور خود بخورید و بنوشید از روزی خدا و مکنید در زمین فساد کنندگان

﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنبِتُ

وهنگامی که گفتید ای موسی هرگز شکیبا نتوانیم بر یک خوراک پس بخوان برای ما پروردگار خود را تا بیرون آورد برای ما از

الْأَرْضُ مِن بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا ۖ قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ

رستنیهای زمین از سبزی وخیارش وسیرش وعدسش وپیازش گفت آیا بدل میکنید آنرا که بهتر است

أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ ۚ اهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُم مَّا سَأَلْتُمْ ۗ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ

پست تر بشهر در آئید (فرود آئید) که شما راست آنچه خواستید وزده شد برایشان خواری و بیتوائی

وَبَاءُو بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ

وبازگشتند بخشمی از خدا این بجهت آنست که ایشان بودند که کفر میورزیدند بآیتهای خدا ومیکشتند پیغمبران را

بِغَيْرِ الْحَقِّ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا وَّكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا

بناحق این بدانست که نافرمانی کردند وبودند تجاوز کنندگان جای آنانکه ایمان آوردند وآنانکه جهود شدند

وَالنَّصَارَىٰ وَالصَّابِئِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ

وترسایان وصابیان هرکس ایمان آورد بخدا وروز باز پسین وکرد کار نیک کند آنانرا است

أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ

پاداششان نزد پروردگارشان نه ترسی است برایشان وفنا نه بخشن شوند وهنگامی که گرفتیم پیمان شما را

وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ ۖ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُم بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾

وبرافراشتیم فراز شما طور را بگیرید آنچه بشما دادیم بنیرومندی ویاد آرید آنچه را در آنست شاید پرهیزکاری کنید

ثُمَّ تَوَلَّيْتُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ ۖ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنتُم مِّنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾

سپس پشت کردید پس از آن که نبود فضل خدا برشما ورحمتش هرآینه میشدید از زیانکاران

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾

وهمانا دانستید آنانرا که تجاوز کردند از شما در روز شنبه که گفتیم ایشان را باشید بوزنه ها فی سرانگندگان

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ

پس گردانیدیم آنرا عبرتی برای آنچه پیش آن بود وآنچه پس آن واندرزی برای پرهیزگاران وهنگامی که گفت موسی

لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تَذْبَحُوا بَقَرَةً ۖ قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا ۖ قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ

بقوم خود که خدا فرمانتان دهد که بکشید گاوی گفتند ما را بمسخره گیری گفت پناه ببرم بخدا

أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِيَ ۚ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ

که باشم از نادانان گفتند بخوان پروردگارت را بیان کند برای ما چیست آن گفت او گوید

إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ ۖ عَوَانٌ بَيْنَ ذَٰلِكَ ۖ فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾

همانا آن گاویست نه پیر وزن جوان میانه بین آن پس بکنید آنچه را مامور میشوید

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ

گفتند بخوان پروردگار خود را بیان کند برای ما بهت رنگش گفت او گوید همانا آن گاوی است بهتی زرد خام که رمکش سرور آورد

النَّاظِرِينَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَابَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِنْ

برای بینندگان گفتند بخوان پروردگار خود را بیان کند برای ما چیست آن همانا گاو بر ما مشتبه شد و همانا ما اگر

شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي

خداخواهد هدایت یابندگان گفت او گوید همانا آن گاوی است نه رام که زمین را شیار کند و نه کشت را

الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَّا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا الْآنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ

آب دهد تندرست است بهت گذه درآن گفتند اکنون حق را آوردی پس سر بریدند آن را و نزدیک بود که نکنند گان

﴿٧١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ

و هنگامی که کشتید تنی را پس بیزاری جستید درآن و خدا است برآن آرنده و آنچه بودید نهان کنند گان پس گفتیم بزنید آن

بِبَعْضِهَا كَذَٰلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم

را بپاره از آن چنین زنده کند خدا مردگان را و بنماید شما را نشانهای خویش را شاید بخود آیید سپس سخت شد دلهای شما

مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً ۚ وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ

پس از آن که مانند سنگ است یا سنگین تر و همانا از سنگها است آنچه روان کردد

مِنْهُ الْأَنْهَارُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ

از آن جویها و همانا است آنچه بشکافد پس برون آید از آن آب و همانا است آنچه فرود آید از

خَشْيَةِ اللَّهِ ۗ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾ أَفَتَطْمَعُونَ أَن يُؤْمِنُوا لَكُمْ

ترس خدا و نیست خدا غافل از آنچه میکنید آیا طمع دارید که ایمان آرند بشما

وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ

حالیکه بوده کروهی از ایشان می شنیدند سخن خدا را پس دگرگردانیدند آن را پس از آنکه می دانستند بخود

وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ إِلَىٰ

و ایشان میدانستند و چون کاه کاه ملاقات کنند مؤمنان را کویند ایمان آوردیم و چون خلوت کنند بعضی از ایشان با

بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُم بِهِ عِندَ رَبِّكُمْ ۚ أَفَلَا

بعضی کویند آیا حدیث کنید ایشان را بآنچه خدا برشما کشوده است تا ایشان بستیزند با شما بآن نزد پروردگارتان آیا

تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾ أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ

بخرد نمیشوید آیا نمیدانند که خدا میداند آنچه را نهان میکنند و آنچه را آشکار میکنند و از ایشانند

أُمِّيُّونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ

کروهی امی و نادرزاد که نمیدانند کتاب را جز آرزوهای دروغ و نیستند جز بندارند کان پس وای بر آنانکه

يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَٰذَا مِنْ عِندِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ

مینویسند کتاب را بدستهای خود و میکویند که آن از نزد خداست تا بگیرند

ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ فَوَيْلٌ لَّهُم مِّمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَّهُم مِّمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾

بهائی اندك را پس وای برآنان از آنچه بنوشت دستهای ایشان و وای برآنان از آنچه فراهم میکنند

وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ
گفتند هرگز نرسد ما را آتش جز روزی چند بگو آیا گرفتید نزد خدا پیمانی که هرگز نشکند

اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۸۰﴾ بَلَى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ
خدا پیمان خود را یا گویید بر خدا آنچه را نمیدانید بلکه هر کس که بدی را فراهم کرد و فرا گرفت

بِهِ خَطِيئَتُهُ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۸۱﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
گناه او آنانند یاران آتش ایشانند در آن جاودانان و آنانکه ایمان آوردند و کردارهای

الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۸۲﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي
نیک کردند آنانند یاران بهشت ایشانند در آن جاودانان و هنگامیکه گرفتیم پیمان

إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى
بنی اسرائیل را که نپرستید مگر خدا را و به پدر و مادر نیکی و به خویشاوندان و یتیمان

وَالْمَسَاكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا
و بینوایان و بگوئید با مردم گفتاری نیک و برپا دارید نماز را و بدهید زکوة را سپس پشت کردید جز

قَلِيلًا مِنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۸۳﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا
کمی از شما حالیکه برگردانان و هنگامیکه گرفتیم پیمان شما را که نریزید خونهای خود را و

تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿۸۴﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ
بیرون نکنید همدیگر را از دیارهایتان پس اقرار کردید حالیکه بودید گواهان سپس اینک شما اینانید که میکشید

أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ
همدیگر را و بیرون میکنید گروهی از شما از خانه‌های ایشان پشتیبانی میکنید بر ایشان بگناه و دشمنی

وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أُسَارَى تُفَادُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ
و اگر بیایند شما را اسیران فدیه از ایشان را حالیکه حرام است بر شما بیرون راندن ایشان آیا ایمان آورید ببعض کتاب

وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ
و کفر ورزید ببعض پس چیست کیفر آنکه این کار را کند از شما جز خواری در زندگانی دنیا و روز

الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۸۵﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ
قیامت برگردانده شوند بسوی اشد عذاب و نیست خدا غافل از آنچه میکنید آنانند که

اشْتَرَوُا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ ﴿۸۶﴾ وَلَقَدْ
خریدند زندگانی دنیا را بآخرت پس سبک نشود از ایشان عذاب و نه یاری شوند جانا

آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ
دادیم موسی کتاب را و پی‌درپی آوردیم پس از وی پیمبران را و دادیم عیسی ابن مریم را بینات

وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمُ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ
و نیرو دادیم او را بروح القدس آیا هرگاه پیامد شما را پیمبری بدرستی که نمیپسندید نفسهای شما سرکشی کردید پس تکذیب کردید

وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿۸۷﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَا يُؤْمِنُونَ ﴿۸۸﴾
و گروهی میکشید و گفتند دلهای ما نهان در پرده‌ست بلکه لعنت کرد خدا ایشان را بکفرشان پس کمی ایمان آرند

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى

و چون بیامد ایشان کتابی از نزد خدا که مصدق بود آنچه را با ایشان است و بودند از پیش پیروزی میجستند بر

الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُم مَّا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ بِئْسَمَا اشْتَرَوْا

آنانکه کفر ورزیدند تا کاهی که بیامد ایشان آنچه شناختند کافر شدند بدان پس لعنت خدا باد بر کافران چه زشت است آنچیزی

بِهِ أَنفُسَهُمْ أَن يَكْفُرُوا بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ بَغْيًا أَن يُنَزِّلَ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ عَلَى مَن يَشَاءُ

که بفروخت بدان خویشتن را که کفر ورزند بدانچه فرستاد خدا بستیزی که فرو فرستد خدا از فضلش بر هر که از بندگانش که خواهد

مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُو بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ

پس بسزا کردند بخشمی بر خشمی و کافران راست عذابی خوارکننده و چون گفته شود بدیشان

آمِنُوا بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُؤْمِنُ بِمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ

ایمان آرید بدانچه خدا فرستاد گویند ایمان آوریم بدانچه بر ما فرو فرستاده شد و کفر ورزند بدانچه از پس آن است حالیکه آنست حق

مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنبِيَاءَ اللَّهِ مِن قَبْلُ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُم

تصدیق کننده آنچه با ایشان است بگو پس چرا کشتید پیغمبران خدا را از پیش اگر هستید مؤمنان و بدانا بیامد شما

مُّوسَى بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِن بَعْدِهِ وَأَنتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ

موسی با بینات پس برگرفتید گوساله را پس از او حالیکه بودید ستمکاران و چون بگرفتیم پیمان شما را

وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُم بِقُوَّةٍ وَاسْمَعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأُشْرِبُوا

و برافراشتیم بر فراز شما طور را بگیرید بچه آنچه را بدادیم شما را بزور و بشنوید گفتند شنیدیم و نافرمانی کردیم و فرو شانیده شدند

فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُم بِهِ إِيمَانُكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾ قُلْ إِن كَانَتْ

در دلهای خود گوساله را (یعنی حب گوساله در دلهایشان جای گرفت) بکفرشان گو چه زشت است آنچه فرمانتان دهد ایمانتان اگر هستید مؤمنان

لَكُمُ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِندَ اللَّهِ خَالِصَةً مِّن دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾

گر مر شما را سرای آخرت نزد خدا خالص شما بجز مردم پس آرزوی مرگ کنید اگر هستید راستگویان

وَلَن يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى

و آرزو نکنند مرگ را هیچگاه بدانچه پیش آورد دستهای ایشان و خدا عالم است بظالمان و هر آینه بیابیشان حریصترین مردم بر

حَيَاةٍ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزَحْزِحِهِ مِنَ

زندگی و از مشرکان آنانکه دوست دارد هر کدام که عمر داده شود هزار سال و نیست دور کننده او از

الْعَذَابِ أَن يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَن كَانَ عَدُوًّا لِّجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى

عذاب که سالخورده باشد و خدا بیناست بدانچه میکنند بگو هر کس دشمن جبریل باشد جاناً او فرود آورد بر

قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَن كَانَ

دلت باستوری از خدا مصدق آنچه پیش روی اوست و هدایت و بشارتی از برای مؤمنان

عَدُوًّا لِّلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِّلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾

دشمن خدا و فرشتگان او و پیغمبران او و جبریل و میکائیل باشد جاناً خداوند است دشمن کافران

وَلَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾

و بدانا فرستادیم بسوی تو نشانهای تابناک و کفر نورزند بدانها جز فاسقان

أَوَكُلَّمَا عَٰهَدُوا۟ عَهْدًا نَّبَذَهُۥ فَرِيقٌ مِّنْهُم ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَآءَهُمْ

آیا هرگاه پیمانی بستند دور افکند آنرا گروهی از ایشان بلکه بیشتر ایشان ایمان نیاورند و هنگامیکه بیامد ایشان

رَسُولٌ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ

پیغمبری از نزد خدا تصدیق کننده آنچه با ایشان انگذند گروهی از آنانکه داده شدند کتاب را

كِتَٰبَ ٱللَّهِ وَرَآءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾ وَٱتَّبَعُوا۟ مَا تَتْلُوا۟ ٱلشَّيَٰطِينُ عَلَىٰ

کتاب خدا را پشت سر خود چنانکه گویی نمیدانند و پیروی کردند آنچه میخواندند شیاطین بر

مُلْكِ سُلَيْمَٰنَ ۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَٰنُ وَلَٰكِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ كَفَرُوا۟ يُعَلِّمُونَ ٱلنَّاسَ ٱلسِّحْرَ ۚ

پادشاهی (ملک) سلیمان و کافر نشد سلیمان ولکن شیاطین کافر شدند میآموختند بمردم جادو را

وَمَآ أُنزِلَ عَلَى ٱلْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَٰرُوتَ وَمَٰرُوتَ ۚ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ

و آنچه فرستاده شد بر دو فرشته در بابل هاروت و ماروت و نمیآموختند هیچ کس را تا

يَقُولَآ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِۦ بَيْنَ ٱلْمَرْءِ وَزَوْجِهِۦ ۚ وَمَا هُم

بگویند جز این نیست که ما آزمایشیم زنهار کافر مشو پس بیاموختند از آنان آنچه جدائی میانداختند بدان میان مرد و زنش و نزدیک

بِضَآرِّينَ بِهِۦ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْ ۚ وَلَقَدْ عَلِمُوا۟

نمیرسانند بدان کس را جز باذن خدا و بیاموختند آنچه زیانشان دارد و سودشان نمیرساند و دانا شدند

لَمَنِ ٱشْتَرَىٰهُ مَا لَهُۥ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنْ خَلَٰقٍ ۚ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا۟ بِهِۦٓ أَنفُسَهُمْ ۚ لَوْ كَانُوا۟

که هرکس خریدار جادو را نیست او را در آخرت بهره از نعمت آنچه فروختند بدان خویشتن را اگر بودند

يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّقَوْا۟ لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ خَيْرٌ ۚ لَّوْ كَانُوا۟

میدانستند و اگر ایمان میآوردند و پرهیزکاری میکردند ثواب از نزد خدا بهتر است اگر بودند

يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَقُولُوا۟ رَٰعِنَا وَقُولُوا۟ ٱنظُرْنَا وَٱسْمَعُوا۟ ۗ

میدانستند ای مؤمنان مگویید راعنا (رعایت کن ما را) و بگویید انظرنا (منظر دار ما را) و بشنوید

وَلِلْكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ مَّا يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَلَا ٱلْمُشْرِكِينَ

و کافران راست عذابی دردناک دوست ندارند آنانکه کافر شدند از اهل کتاب و نه مشرکان

أَن يُنَزَّلَ عَلَيْكُم مِّنْ خَيْرٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۚ وَٱللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ

که فرود شود بر شما چیزی از برورد گارتان و خدا مخصوص میکند برحمت خود هرکه را خواهد و خدا است

ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾ مَا نَنسَخْ مِنْ ءَايَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَآ أَوْ مِثْلِهَآ ۗ أَلَمْ

دارنده فضلی بزرگ آنچه برافکنیم از آیتها یا فراموش گردانیم بهتر از آن یا مانند آنرا آیا

تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَمَا

ندانی که خدا بر همه چیز توانا است آیا ندانی که خدا است پادشاهی آسمانها و زمین و نیست

لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾ أَمْ تُرِيدُونَ أَن تَسْـَٔلُوا۟ رَسُولَكُمْ كَمَا

شما را جز خدا دوست و نه یاوری یا میخواهید پرسید پیمبر خود را بدانسان

سُئِلَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ ۗ وَمَن يَتَبَدَّلِ ٱلْكُفْرَ بِٱلْإِيمَٰنِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾

که پرسیدند موسی از پیش تا که بدل کند کفر را بایمان همانا گم کرده است راه راست را

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُم مِّن بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِّنْ عِندِ أَنفُسِهِم
دوست داشتند بسیاری از اهل کتاب کہ برگردانند شما را پس از ایمان شما کافران از نزد خود

مِّن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
از پس آنکہ آشکار شد برای ایشان حق پس درگذرید و گذشت کنید تا بیاورد خدا امر خویش را ہمانا خدا بر ہمہ چیز

قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُم مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ
است توانا و بپایدارید نماز را و بدہید زکوٰۃ را و آنچہ پیش فرستید برای خود از خوبی بیابیدش

عِندَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾ وَقَالُوا لَن يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ
نزد خدا ہمانا خدا بہ آنچہ میکنید بینا و گفتند بہشت درنیاید جز آنکو

هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ
جہود است یا ترسا این آرزوہای ایشان گو بیارید دستاویز خویش را اگر ہستید راستگویان بلکہ ہر کہ

وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِندَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾
روی بسوی خدا آورد و نیکوکار باشد او را است پاداش او نزد خدا و نہ بیمی بر ایشان است و نہ اندوہگین خواہند

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ
و گفتند جہودان نیستند ترسایان بر چیزی و گفتند ترسایان نیستند جہودان بر چیزی

وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَٰلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ
و ایشان میخوانند کتاب را ہمچنان گفتند آنانکہ نمیدانند مانند گفتار ایشان پس خدا حکم کند میان ایشان

يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَن
روز قیامت در آنچہ بودند در آن اختلاف کنند گویان و کیست ستمگر تر از آنکہ بازداشت مساجد خدا را از آنکہ

يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَن يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ
برده شود در آنہا نامش و بکوشد در ویرانی آنہا نمی زد ترسد کہ در آنہا درآیند مگر ہراسان

لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ
ایشان را است در دنیا خواری و ایشان را است در آخرت عذابی بزرگ و از آن خدا است مشرق و مغرب

فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ
بہر سو کہ روی آرید ہمانجاست روی خدا ہمانا خدا است گشایشگر داناگفتند برگرفت خدا فرزندی منزہ است او را

بَل لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَّهُ قَانِتُونَ ﴿١١٦﴾ بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا
بلکہ او راست آنچہ در آسمانہا است و زمین ہمگی برای اویند فرمانبران پدید آرندۂ آسمانہا و زمین و چون

قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا
بگذراند امری را جز این نیست کہ گوید مر او را بشو پس بشود و گفتند آنانکہ نمیدانند چرا سخن نگوید ما را خدا یا بیاید ما را

آيَةٌ كَذَٰلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
آیتی ہمچنان گفتند آنانکہ پیش از ایشان ہمانند گفتار ایشان مانند شدند دلہای آنہا ہمانا بیان کردیم آیتہا را برای گروہی

يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾
کہ یقین دارند ہمانا فرستادیم ترا بحق بشارت دہنده و ترساننده و پرسیده نشوی تو از دوزخیان

وَلَنْ تَرْضٰى عَنْكَ الْيَهُوْدُ وَلَا النَّصٰرٰى حَتّٰى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ اِنَّ هُدَى اللّٰهِ هُوَ الْهُدٰى
وهرگز راضی نشوند ازتو جهودان ونه ترسایان تاپیروی کنی آیین ایشان را بگو بیگمان هدایت خداوند هدایت

وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ بَعْدَ الَّذِيْ جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ
واگر پیروی کنی برهسهای آنهارا پس ازآنچه بیامدت ازدانش نباشد ترا خدا دوست ونه یاوری

﴿۱۲۰﴾ اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَتْلُوْنَهٗ حَقَّ تِلَاوَتِهٖٓ اُولٰٓئِكَ يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَمَنْ يَّكْفُرْ
آنانکه کتاب را بدیشان دادیم خاوش کنند حق تلاوت آن آنان ایمان آرند بدان وکسیکه کفر ورزد

بِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿۱۲۱﴾ يٰبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْٓ اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَنِّيْ
بدان جایا ایشانند زیانکاران ای بنی اسرائیل یادآرید نعمت مرا که بشما دادم وآنکه

فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿۱۲۲﴾ وَاتَّقُوْا يَوْمًا لَّا تَجْزِيْ نَفْسٌ عَنْ نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَّلَا يُقْبَلُ مِنْهَا
برتری دادم خدایرجهانیان ودبترسید روزی را که کفایت نکند کسی از کسی چیزرا ونه پذیرفته شود ازاو

عَدْلٌ وَّلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ ﴿۱۲۳﴾ وَاِذِ ابْتَلٰٓى اِبْرٰهٖمَ رَبُّهٗ بِكَلِمٰتٍ
بدلی ونه سودی وچشش شفاعتی ونه یاری شوند وهنگامی کهبیازمود ابراهیم را پروردگارش باکلماتی

فَاَتَمَّهُنَّ قَالَ اِنِّيْ جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ اِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِيْ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۲۴﴾
پس باتمام رسانید آنها را گفت بدانا گردانندهٔ توام ابرای مردم پیشوائی گفت واز نژاد من گفت نرسد عهد من بستمگران

وَاِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَاَمْنًا وَاتَّخِذُوْا مِنْ مَّقَامِ اِبْرٰهٖمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَآ اِلٰٓى
وهنگامیکه گردانیدیم خانه را بازگشتگاهی برای مردم وایمنی وبگیرید از مقام ابراهیم نمازگاهی وسپردیم

اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِيْلَ اَنْ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّآئِفِيْنَ وَالْعٰكِفِيْنَ وَالرُّكَّعِ السُّجُوْدِ ﴿۱۲۵﴾ وَاِذْ قَالَ
بابراهیم واسماعیل که پاک دارید خانه مرا برای طواف کنندگان ومعتکفان ورکوع کنندگان سجود کنندگان وهنگامیکه گفت

اِبْرٰهٖمُ رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا بَلَدًا اٰمِنًا وَّارْزُقْ اَهْلَهٗ مِنَ الثَّمَرٰتِ مَنْ اٰمَنَ مِنْهُمْ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ
ابراهیم پروردگارا بگردان این شهر ستانی ایمن وروزی ده پیش را از ثمرات آنکه ایمان آورد ازایشان بخدا وروز بازپسین

قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَاُمَتِّعُهٗ قَلِيْلًا ثُمَّ اَضْطَرُّهٗٓ اِلٰى عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿۱۲۶﴾ وَاِذْ يَرْفَعُ اِبْرٰهٖمُ
گفت وهرکس که کفر ورزد بگذاریم بهره اندکی پس ناچارش کنیم بسوی عذاب آتش وچه زشت بازگشتگاه وهنگامیکه بالا برد ابراهیم

الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَاِسْمٰعِيْلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿۱۲۷﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا
ستونهای خانه را واسماعیل پروردگارا بپذیر ازما بیگمان تو شنوندهٔ دانا پروردگارا بگردان ما

مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَآ اُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَاَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا اِنَّكَ اَنْتَ
اسلام آرندگانی برای تو واز نژاد ما مردمی اسلام آورنده برای تو وبنمای بما عبادتهای ما را وتوبه بپذیر بر ما که تو

التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿۱۲۸﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيْهِمْ رَسُوْلًا مِّنْهُمْ يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ
توبه پذیرنده مهربان پروردگارا وبرانگیز درایشان پیمبری ازایشان که تلاوت کند برایشان آیتهای ترا ویاموزدشان کتاب

وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيْهِمْ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿۱۲۹﴾ وَمَنْ يَّرْغَبُ عَنْ مِّلَّةِ اِبْرٰهٖمَ
وحکمت را وپاکشان سازد که تو توانا حکیم وکیست که روی بگرداند از آئین ابراهیم

اِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهٗ وَلَقَدِ اصْطَفَيْنٰهُ فِي الدُّنْيَا وَاِنَّهٗ فِي الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿۱۳۰﴾
جز آنکس که نهاد گرانمایه خویش را واو بیگمان در دنیا واو در آخرت از شایستگان

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾ وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ

چنگاه بگفت مر او را پروردگار او گفت اسلام آور دم برای پروردگار جهانیان و وصیت کرد بدان ابراهیم فرزندان خویش را و یعقوب

يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمْ كُنتُمْ شُهَدَاءَ

ای فرزندان من بهانا برگزید خدا برای شما دین را پس نمیرید مگر آنگه باشید مسلمانان یا بوده گواهان

إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَٰهَكَ

چنگاه بیامد یعقوب را مرگ گاهی که گفت بفرزندان خود چه خواهید پرستید پس از من گفتند خواهیم پرستید خدای تو

وَإِلَٰهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَٰهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ

و خدای پدرانت ابراهیم و اسمعیل و اسحق یگانه و ما ایم برای او اسلام آورندگان امتی است گذ

قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُم مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾ وَقَالُوا كُونُوا

گذشت مر اورا است دستیج او و شما را است دستیج شما و پرسش نکنید از آنچه بودند میکردند و گفتند

هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾ قُولُوا آمَنَّا

جهود شوید یا ترسا تا هدایت یابید بگو بلکه ملت ابراهیم یکتا پرست و نبود از شرک ورزندگان بگویید ایمان آوردیم

بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ

بخدا و بدانچه فرستاده شد بسوی ما و بدانچه فرستاده شد بسوی ابراهیم و اسماعیل و اسحق و یعقوب و اسباط

وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ

و بدانچه داده شدند موسی و عیسی و آنچه آورده شدند پیمبران از پروردگارشان جدائی نکنیم میان هیچکدام از ایشان

وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾ فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنتُم بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوا وَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي

و ما ایم مر او را اسلام آورندگان پس اگر ایمان آورند بمثل آنچه ایمان آوردید بدان هر آینه هدایت یافتند و اگر روی گردانند نه جز این نیست که ایشان اند

شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ

خلافی بزودی کفایت کند شما را از ایشان خدا و او است شنوای دانا رنگ خدا و کیست نکوتر از خدا

صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾ قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَالُنَا

در رنگ و ما ایم برای او پرستندگان بگو آیا در خدا بستیزید و او است پروردگار ما و شما و ما را است کردار ما

وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾ أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ

و شما را است کردار شما و ما ایم برای او اخلاص آورندگان یا گویید

وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ قُلْ أَأَنتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَتَمَ شَهَادَةً

و اسباط جهودان یا ترسایان بگو آیا شما دانا ترید یا خدا و کیست ستمکار تر از آنکه نهان کرد گواهی را که

عِندَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُم

نزد او است از خدا و نیست خدا غافل از آنچه میکنید امتی است گذشت ایشان را است دستیج شان و شما را است

مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾ سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّاهُمْ عَن

دستیج شما و پرسش نکنید از آنچه بودند میکردند بزودی گویند نادانان از مردم که چه چیز برگردانید ایشان را از

قِبْلَتِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُل لِّلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾

قبله که بر آن بودند بگو از آن خداست مشرق و مغرب هدایت کند هر که را خواهد براه راست

الجزء الثاني ٢

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنٰكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِّتَكُونُوا شُهَدَآءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ

و همچنان گردانیدیم شما را امتی میانه تا باشید گواهان بر مردم و باشد پیمبر گواهی

عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَآ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ

بر شما و نه گردانیدیم قبله را که بران بودی مگر تا بشناسیم تا که پیروی کند پیمبر را از آنکه

يَنقَلِبُ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ وَإِن كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ

برگشته باشد پای خود برگردد و هرآینه گران است آن مگر بر آنانکه خدا راه داده است و ثابت خدا

لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۴۳﴾ قَدْ نَرَىٰ تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَآءِ

نباشد که ضایع گرداند ایمان شما هرآینه خدا بمردم رؤف مهربان هرآینه دیدیم گردیدن (بی تابی) روی تو را بسوی آسمان

فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَىٰهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنتُمْ فَوَلُّوا

پس هرآینه بگردانیم ترا بسوی قبله که راضی شوی پس بگردان روی خود را بسوی مسجد حرام و هرجا باشید بگردانید

وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ

روهای خود را بسوی آن و آنانکه داده شده اند کتاب را هرآینه دانند که آنست حق از پروردگار شان و نیست خدا

بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿۱۴۴﴾ وَلَئِنْ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَّا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ

غافل از آنچه میکنند و اگر بیاری آنانرا کرانکتاب را داده شده اند هر آینه هرآینه پیروی نکنند قبله ترا

وَمَا أَنتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُم بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَآءَهُم مِّن

و نه تو پیروی کننده قبله آنان و نه بعضی ازایشان است پیرو قبله بعضی و اگر پیروی کنی هوسهای آنانرا

بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذًا لَّمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۴۵﴾ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا

پس از آنچه بیامدست ترا از دانش هرآینه باشی از ستمکاران آنانکه کتاب را دادیم شان میشناسند پسرش

يَعْرِفُونَ أَبْنَآءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۱۴۶﴾ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ

میشناسند فرزندان خویش را و هرآینه گروهی ازایشان فرو پوشند حق را حالانکه میدانند حق از پروردگار تو است

فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۱۴۷﴾ وَلِكُلٍّ وِجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا

پس نباشی از شک کنندگان و هرکدام را وجهه (توجه) است که او رونده روی آنرو پس مسابقه کنید بسوی خیرات هرجا باشید

يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۴۸﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ

بیاورد شما را همگی خدا زیرا خدا بر همه چیز توانا و هرگاه (یا هرجا) برون روی پس بگردان روی خود را

شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۹﴾ وَمِنْ حَيْثُ

بسوی مسجد حرام و هرآینه آن البته حق است از پروردگار تو و نیست خدا غافل از آنچه میکنید و هرگاه (یا هرجا)

خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ

برون روی پس بگردان روی خود را بسوی مسجد حرام و هرجا باشید بگردانید روهای خود را

شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا

بسوی آن تا نباشد مردم را بر شما دستاویزی مگر آنانکه ستم کردند ازایشان پس

تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلِأُتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۱۵۰﴾

نترسید ازایشان و مرا بترسید تا تمام کنم نعمت را بر شما و شاید هدایت یابید

كَمَآ أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ ٱلْكِتَٰبَ
چنانکه فرستادیم برشما فرستاده از شما که بخواند برشما آیتهای ما را و پاکیزه بدارد شما را و بیاموزد شما
وَٱلْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا۟ تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾ فَٱذْكُرُونِىٓ أَذْكُرْكُمْ وَٱشْكُرُوا۟ لِى وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾
و حکمت را و بیاموزد شما را آنچه بودید پس یاد کنید مرا یاد کنم شما را و شکر آرید مرا و مکنید ناسپاسی من
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱسْتَعِينُوا۟ بِٱلصَّبْرِ وَٱلصَّلَوٰةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٥٣﴾ وَلَا تَقُولُوا۟
ای آنانکه ایمان آوردید کمک جویید از صبر و نماز هانا خداوند است با صبر کنندگان و مگویید
لِمَن يُقْتَلُ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمْوَٰتٌ ۚ بَلْ أَحْيَآءٌ وَلَٰكِن لَّا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَىْءٍ
برای آنکه کشته شدند در راه خدا مردگان بلکه زندگانند ولیکن در نمیابید و هرآینه بیازمائیم شما را بچیزی
مِّنَ ٱلْخَوْفِ وَٱلْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ ٱلْأَمْوَٰلِ وَٱلْأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِ ۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٥٥﴾
از ترس و گرسنگی و کاهشی از دارائها و جانها و میوه‌ها و مژده ده صبر کنندگان
ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتْهُم مُّصِيبَةٌ قَالُوٓا۟ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيْهِ رَٰجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَٰتٌ
آنانکه هرگاه بیشانی ایشان رسد گویند ما از خداییم و ما بسوی او باز گردنده گانیم آنانند که بر ایشان است
مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾ إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ ۖ فَمَنْ حَجَّ
از پروردگارشان درحمتی و آنانند هدایت شدگان هانا صفا و مروه از شعارهای (پرستشگاههای) خداست پس کسی که حج
ٱلْبَيْتَ أَوِ ٱعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا ۚ وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ ٱللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾
بیت کند یا عمره بجا آورد نیست بر او باکی که طواف کند بر آنها و کسیکه خواستار نکوئی شود هانا خداست سپاسگذار دانا
إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ أَنزَلْنَا مِنَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَٱلْهُدَىٰ مِنۢ بَعْدِ مَا بَيَّنَّٰهُ لِلنَّاسِ فِى ٱلْكِتَٰبِ
هانا آنانکه کتمان میکنند آنچه را فرستادیم از نشانیها و راههائی پس از آنکه بیانش کردیم برای مردم در کتاب
أُو۟لَٰٓئِكَ يَلْعَنُهُمُ ٱللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ ٱللَّٰعِنُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا۟ وَأَصْلَحُوا۟ وَبَيَّنُوا۟ فَأُو۟لَٰٓئِكَ
آنانرا لعنت کند خدا و لعنت کنندگان لعن کنندگان مگر آنانکه بازگشتند و درستی کردند و بیان کردند که پس ایشان
أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ كُفَّارٌ أُو۟لَٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ
بازگشت کنم و منم بازگشت کننده مهربان هانا آنانکه کفر ورزیدند و مردند حالیکه کافرند بر ایشان است
لَعْنَةُ ٱللَّهِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ
لعنت خدا و فرشتگان و مردم همگی جاودانان در آن نگاسته شود از ایشان عذاب و نه مهلت
يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾ وَإِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحْمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾ إِنَّ فِى خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
داده شوند و خدای شما خداوند یگانه است نیست خدائی جز او بخشنده مهربان هانا در آفرینش آسمانها
وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَٱلْفُلْكِ ٱلَّتِى تَجْرِى فِى ٱلْبَحْرِ بِمَا يَنفَعُ ٱلنَّاسَ وَمَآ
و زمین و گردش شب و روز و کشتی که روان میشود در دریا بچیزی که سود دهد مردم را و آنچه
أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن مَّآءٍ فَأَحْيَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَآبَّةٍ وَتَصْرِيفِ
فرو فرستاد خدا از آسمان از آبی که زنده گانید بدان زمین را پس از مردنش و پراکند در آن از هر جنبنده و گردانیدن
ٱلرِّيَٰحِ وَٱلسَّحَابِ ٱلْمُسَخَّرِ بَيْنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾
بادها و ابرهائی که مسخرند میان آسمان و زمین هانا آیتهائی است برای قومی که بخرد میاندیشند

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ ۖ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ
و از مردمند گروهی که گیرند جز خدا همتایانی دوستشان دارند مانند دوستی خدا و آنانکه ایمان آوردند سخت ترند در دوستی خدا

وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾
و اگر ببینند ستمکاران آنگاه که عذاب را ببینند آنکه نیرو از آن خداست همگی و آنکه خدا سخت سخت شکنجه

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتُّبِعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوُا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ
هنگامی که بیزاری جویند آنانکه پیروی شدند از آنانکه پیروی کردند و بگسلد شکنجه‌ها را و گسیخته شده از ایشان رشته‌ها و گویند

الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا ۗ كَذَٰلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ
آنانکه پیروی کردند کاش مارا بازگشتی بود تا بیزاری جوییم از ایشان چنان که بیزاری جستند از ما بدینسان کرداریشان خدا بنمایدشان کردارهایشان زشت

حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ ۖ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ
حسرتهائی برایشان و نیستند بیرون روندگان از آتش ای مردم بخورید از آنچه در زمین است

حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا
حلال پاک و پیروی نکنید گامهای شیطان را کو او شمارا دشمنی بهست آشکار جز این نیست

يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ
گرشمارا مرگند بدی و فحشاء و اینکه گوئید بر خدا آنچه را نمیدانید و اگر گفته شود بدیشان

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا ۚ أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ
پیروی کنید آنچه را خدا فرستاده گویند بلکه پیروی کنیم آنچه را یافتیم بر آن پدران خویش را و اگر چه باشند پدرانشان نه چیزی را نفهمند

شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا
و نه هدایت یابند و مثل آنانکه کفر ورزیدند مثل آنکس است که بانگ زند بر چیزی که نشنود جز

دُعَاءً وَنِدَاءً ۚ صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ
خواندن و بانگ زدن کر آنانند گنگانند کورانند که نفهمند ای آنانکه ایمان آوردید بخورید از پاکیهای آنچه روزی کردیم شما را

وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ
و سپاسگذارید چیزها را خدا اگر هستید او را پرستش کنندگان جز این نیست که حرام کرد بر شما مردار و خون و گوشت خوک

وَمَا أُهِلَّ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ ۖ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ
و آنچه را نام جز خدا بر آن برده شده پس اگر کسی ناچار شود نه ستمکننده و نه تجاوزکننده بست گناهی بر او خدا آمرزنده مهربان

﴿١٧٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۙ أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ
آنان آنانکه گمان کنند آنچه را خدا فرستاده است از کتاب و بفروشند بدان بهائی کم

فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾ أُولَٰئِكَ
در شکمهای خویش جز آتش و نه سخن گوید با ایشان خدا روز قیامت و نه پاک سازدشان و ایشانراست عذابی دردناک آنانند

الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ ۚ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَٰلِكَ
گمراهی را بهدایت و عذاب به مغفرت چقدر جرأت دارند بر آتش آن

بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ ۗ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾
بدان است که فرستاد خدا کتاب را بحق و آنانکه اختلاف کردند در کتاب هاآنانند در کینه‌ئی دور

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَٰكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ
نیکی آن نیست که روهای خود را بسوی مشرق و مغرب گردانید ولیکن نیکوکار آنست که ایمان آورد

وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ
بخدا و روز بازپسین و فرشتگان و کتاب و پیمبران و داده است مال را با همه دوستی آن بنزدیکان

وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ
و یتیمان و درماندگان و در راه واماندگان و درخواست کنندگان و بباز خریدن بندگان و بپای داشت نماز را

وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ
و داده است زکوة را و آنانکه وفا بپیمان کنندگانند هرگاه پیمان بندند و بردباران در بینوائی و در بیماری

وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
و هنگام ترس جنگ همچنین اما مندند کسانند که راست گفتند و آنانند پرهیزگاران ای گروه مؤمنان

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلَى الْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ فَمَنْ
نوشته شده است بر شما قصاص (خونخواهی) در کشتگان آزاد بآزاد و بنده ببنده و زن بزن پس هر کس
عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ
بخشیده شد او را از برادرش چیزی پس پیروی کردن خوبی و بپرداختن بوی بنیکوئی این کاهشی است
مِنْ رَبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۷۸﴾ وَلَكُمْ
از پروردگار شما و رحمتی پس آنکه تعدی کند پس از این او راست عذابی دردناک و شما راست
فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۷۹﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ
در قصاص (خون خواستن) زندگانی ای خردمندان شاید پرهیزکاری کنید نوشته شده است بر شما گاهی که بیاید
أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةُ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى
یکی از شما را مرگ اگر مالی باز گذاشته است وصیت برای پدر و مادر و نزدیکان بخوبی حقی است بر
الْمُتَّقِينَ ﴿۱۸۰﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَمَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ
پرهیزکاران پس آنکه بگرداند وصیت را پس از شنیدن آن همانا گناه آن بر آنان است که بگردانند آن را همانا خدا شنوای
عَلِيمٌ ﴿۱۸۱﴾ فَمَنْ خَافَ مِنْ مُوصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ
داناست و کسیکه بترسد از وصیت کننده ستم یا گناهی را پس اصلاح کند میان ایشان نیست براو گناهی همانا خدا
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۸۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ
آمرزنده مهربان ای گروه مؤمنان نوشته شده است بر شما روزه همانسان که نوشته شده است آنانکه پیش از
قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۸۳﴾ أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ
شما بودند شاید پرهیزکاری کنید روزگی چند و هرکس از شما بیمار یا در سفر باشد
فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ
پس چند روز از روزهای دیگر و بر آنانکه نتوانند شش خوراک بینوائی و هر کس که خواستار
خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۴﴾
نکوئی شود بهتر است او را و روزه گرفتن بهتر است از برای شما اگر بدانید

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ
ماه رمضان که فرود شد در آن قرآن راهنمائی برای مردم و نشانهای بیان کننده راه هدایت و فرقان

فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۖ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ
پس هرکس بشهر باشد از شما در ایام روزه بگیرد او را و هرکس که بیمار یا در سفری باشد چند روز از روزهای دیگر

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ
خدا برشما آسانی خواهد و دشواری برای شما نخواهد و تا بانجام رسانید شمار را و تا بزرگ شمرید خدا را بانچه راهبر شما کرد

وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ ۖ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ
و شاید شکر گذارید و هرگاه پرسند بندگان من از من پس بدرستی که نزدیکم اجابت کنم دعای آنکه

إِذَا دَعَانِ ۖ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾ أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ
مرا خواند پس باید بپذیرند از من و ایمان آورند بمن شاید راهبری شوند حلال شد برای شما شب روزه

الرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَائِكُمْ ۚ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ ۗ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ
در آمیختن با زنان خود آنانند پوشاک شما و شمایند پوشاک آنان دانست خدا که بودید شما

تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ ۖ فَالْآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ
خیانت میورزید بخود با خویشتن پس توبه کرد بر شما و بخشود بر شما اکنون در آمیزید با آنان و بجوئید آنچه را

اللَّهُ لَكُمْ ۚ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ
خدا برای شما نوشت و بخورید و بیاشامید تا پدید آید برای شما رشتهٔ سفید از رشتهٔ سیاه

الْفَجْرِ ۖ ثُمَّ أَتِمُّوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ ۚ وَلَا تُبَاشِرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ ۗ
از بامداد که سپس بانجام رسانید روزه را تا شب و در نیامیزید با آنان حالیکه مشتکفید در مساجد

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرَبُوهَا ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾
این است حدود خدا زنهار چندانکه نزدیک نشوید بدیشان بیان کند خدا آیتهای خویش را برای مردم شاید پرهیزکاری کنند

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِنْ أَمْوَالِ
و نخورید مالهای خویش را میان خویش بیهوده و نیفکنید آنها را بسوی فرمانروایان تا بخورند پاره از اموال

النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهِلَّةِ ۖ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ ۗ
مردم را بگناه حالیکه خود میدانید پرسند ترا از ماههای نو بگو آنها هنگامهاست برای مردم و حج

وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَٰكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ ۗ وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا ۚ
و نیست نکوئی که در آیید بخانهها از پشت آنها بلکه نگرداری کند و بخانهها در آیید از درهای آنها

وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ
و بترسید خدا را باشد رستگار شوید و پیکار کنید در راه خدا کسانی را که پیکار کنند با شما و تجاوز نکنید که خدا

لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ ۚ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ
دوست ندارد تجاوزکنندگان را و بکشید شان هرجا که بیابید شان و بیرون کنید شان از جائی که بیرون کردند شما و آشوب پیکار در حرم

الْقَتْلِ ۚ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ ۖ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ ۗ كَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿١٩١﴾
از کشتن و پیکار شان نکنید نزد مسجد حرام تا پیکار آن کنند در آن پس اگر کشند شما را بکشید ایشان را چنین است کیفر کافران

فَإِنِ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٢﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ
واگر دست کشیدند بدانا خداوند بهست آمرزنده مهربان و بگیرید کشید بدین ان تا نماند آشوبی و بشود دین از آن خدا پس اگر
انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ
دست بردارند بدانا نیست ستمی مگر بر ستمکاران ماه حرام (یا حرمت) بماه حرام و حرمتها (حرمتها) برابرست
فَمَنِ اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ
پس هرکس که تجاوز کند برشما تجاوز کنید برو برابر آنچه برشما تجاوز کرده است و بترسید خدارا و بدانید که خدا بست با
الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ ۛ وَأَحْسِنُوا ۛ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
پرهیزگاران و بخشید در راه خدا و خود را بدست خود بهلاکت میفکنید و نکوئی کنید که خدا دوست دارد
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ ۚ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۖ وَلَا تَحْلِقُوا
نکوکاران را و بجای آرید حج و عمره را برای خدا و اگر بازداشته شدید پس آنچه فراهم شود از قربانی و بتراشید
رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ ۚ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ
سرهای خویش را تا برسد قربانی بجایگاه خود و هرکس از شما که بیمار یا بار آزاری از سرش باشد پس بدیه از
صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ ۚ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۚ
روزه یا صدقه یا قربانی پس هرگاه که ایمن شدید پس هرکس متعه شد بعمره بسوی حج پس آنچه فراهم شود از قربانی
فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ ۗ تِلْكَ عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ۗ ذَٰلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ
و هرکس که نیابد پس روزه سه روز در حج و هفت روز گاهیکه بازگردید این ده روز کامل این برای کسی است که نباشد
أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾ الْحَجُّ أَشْهُرٌ
خاندان او نزدیک مسجد حرام و بترسید خدارا و بدانید که خداوند بهست سخت شکنجه ماههایست
مَعْلُومَاتٌ ۚ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ
دانسته پس هرکه حج در آنها گزیند ناپرهیزی و نافرمانی و ستیزه کردن نیست در حج و هرچه خوبی کنید
خَيْرٍ يَعْلَمْهُ اللَّهُ ۗ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ ۚ وَاتَّقُونِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ
بداند خدا و توشه برگیرید که بهترین توشه ها نیکوئیست و بترسید مرا ای خردمندان نیست بر شما
جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ ۚ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ ۖ
باکی که بجوئید فروزی از پروردگارخود پس گاهیکه کوچ کردید از عرفات پس یاد خدا کنید نزد مشعر حرام
وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَاكُمْ ۚ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ
و یاد کنید بدانسان که راهبری کرد شما را اگرچه بودید پیش از آن همانا از گمراهان پس کوچ کنید بدانسان که کوچ کردند مردم
وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ
و آمرزش خواهید خدارا که خداست آمرزنده مهربان و چون بسر بردید عبادات خویش را پس یاد کنید خدارا مانند یاد کردن
آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۗ فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ ﴿٢٠٠﴾
پدران خویش یا سخت تر و از مردمست کسیکه گوید پروردگارا بده ما را در دنیا و نیست او را در آخرت بهره
وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾
و از آنان هست آنکه گوید پروردگارا بده ما را در دنیا نکوئی و در آخرت نکوئی و نگهدار ما را از عذاب آتش

أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا ۚ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾ وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ ۚ فَمَن تَعَجَّلَ

آنانرا است بهره از آنچه فراهم کردند وخدا است شتابنده در حساب ویاد کنید خدارا روزهای چند پس کسی که شتابد

فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

در دو روز نیست بر او گناهی وآنکس که درنگ کند بر او گناهی نیست برای آنکس که بپرهیزد وبترسید خدارا وبدانید که بسوی او گرد آورده شوید

﴿٢٠٣﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهِدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ

ودر مردم است آنکه خوش آید ترا گفتار وی در زندگانی دنیا وگواه گیرد خدارا بر آنچه در دل وی است وی سخت‌ترین دشمنان

﴿٢٠٤﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَسَادَ ﴿٢٠٥﴾ وَإِذَا

ودر گاه پشت کند بگوشد ودر زمین تا فساد کند در آن وتباه گرداند کشت ونژاد را وخدا را خوش نیاید فساد ودر گاه

قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ ۚ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ ۚ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٠٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي

بدو گفته شود بترس از خدا گیرد وی را نخوت بگناه بس است وی را دوزخ وهر آینه بد است آرامگاه واز مردم است آنکه بفروشد

نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ

خود را در طلب خوشنودی خدا وخدا نوازنده است مهربان بندگان ای گروه مؤمنان جمله اندر آیید

كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾ فَإِن زَلَلْتُم مِّن بَعْدِ مَا

همگی ودر پی مگیرید گامهای شیطان را که او است مر شما دشمنی آشکار واگر بلغزید از پس آنکه

جَاءَتْكُمُ الْبَيِّنَاتُ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا أَن يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ

بیاید شما را نشانها پس بدانید که خداست غلبه کننده فرزانه آیا انتظار دارند جز آنکه بیاید بشان خدا در سایبانهای

وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ ۚ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٢١٠﴾ سَلْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمْ آتَيْنَاهُم مِّنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ ۗ وَمَن

از ابر وفرشتگان کار ویسوی خدا باز گردانیده شوند کارها بپرس بنی اسرائیل را چند آورده بشان از آیتهای پدیدار وکسیکه

يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا

بدل کند نعمت خدارا پس از آنکه بیامدش پس خدا سخت عقوبت کننده است آراسته شد برای کافران زندگانی دنیا

وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا ۘ وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾ كَانَ

وسخره کنند بمؤمنان وآنانکه پرهیزکاری کردند برتر از ایشانند روز قیامت وخدا روزی دهد هرکرا خواهد بحساب

النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ

مردم یک امت پس برانگیخت خدا پیمبران را بشارت دهندگان وترساندگان وفرستاد با ایشان کتاب را بحق تا حکم کند میان مردم

فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ ۚ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۖ فَهَدَى

در آنچه اختلاف کردند در آن واختلاف نکردند در آن مگر آنانکه داده شدند ایشان را پس از رسیدن نشانها بیشان بستمی میان ایشان پس راه نمود

اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ ۗ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾

خدا مؤمنان را بدانچه اختلاف کردند در آن از حق باذن خود وخدا هدایت کند هرکرا خواهد براه راست

أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُم مَّثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِكُم ۖ مَّسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ

یا گمان کردید که بهشت در آیید ونیامده است شما را حال مانند آنانکه گذشتند پیش از شما رسید بشان

وَزُلْزِلُوا حَتَّىٰ يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَىٰ نَصْرُ اللَّهِ ۗ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾

درخ و لرزیدند تا گفت پیمبر وآنانکه بایمان آوردند با او کی است یاری خدا بدانید که یاری خدا نزدیک

يَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ قُلْ مَآ أَنفَقْتُم مِّنْ خَيْرٍ فَلِلْوَٰلِدَيْنِ وَٱلْأَقْرَبِينَ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ

پرسندت چیزرا انفاق کنند بگو آنچه انفاق کنید از مال پس برای والدین وزنزدیکان ویتیمان ومیتوایان

وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ ۖ

ودرماندگان راه است وآنچه نیکی کنید همانا خداوند است بدان دانا نوشته شد برشما جنگ وآن ناپسند شماست

وَعَسَىٰٓ أَن تَكْرَهُوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن تُحِبُّوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ

وچه بسا ناخوش دارید چیزی را وآنست خوب برای شما وچه بسا دوست دارید چیزی را وآنست بد برای شما وخدا میداند

وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلشَّهْرِ ٱلْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ ۖ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ ۖ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ

ومیدانید پرسندت از ماه حرام جنگ کردن درآن بگو جنگ کردن درآن گناه بزرگ وبازداشتن ازراه

ٱللَّهِ وَكُفْرٌۢ بِهِۦ وَٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِۦ مِنْهُ أَكْبَرُ عِندَ ٱللَّهِ ۚ وَٱلْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ ٱلْقَتْلِ ۗ

خدا وکافر شدن بدو ومسجد حرام وبیرون راندن اهل مسجد ازآن بزرگتر است نزد خدا وفتنه بزرگتر است از کشتن

وَلَا يَزَالُونَ يُقَٰتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ ٱسْتَطَٰعُوا۟ ۚ وَمَن يَرْتَدِدْ مِنكُمْ عَن دِينِهِۦ

وپیوسته همی جنگ کنند باشما تا بازگردانند شما را از کیشتان اگر بتوانند ولیکه بازگردد از کیش خود

فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُو۟لَٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةِ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا

پس بمیرد حالیکه او کافر آنان تباه شدست کردارشان دردنیا وآخرت وآنانند یاران آتش وآنانند

خَٰلِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ وَجَٰهَدُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أُو۟لَٰٓئِكَ يَرْجُونَ

جاودانان همانا آنانکه ایمان آوردند وآنانکه هجرت کردند وجهاد کردند در راه خدا امیدوارند

رَحْمَتَ ٱللَّهِ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْخَمْرِ وَٱلْمَيْسِرِ ۖ قُلْ فِيهِمَآ إِثْمٌ كَبِيرٌ

رحمت خدارا وخدا است آمرزنده مهربان پرسندت از باده وقمار بگو درآنهاست گناهی بزرگ

وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَآ أَكْبَرُ مِن نَّفْعِهِمَا ۗ وَيَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ ۖ قُلِ ٱلْعَفْوَ ۗ

وسودهائی برای مردم وگناه آنها بزرگتر است از سود آنها و پرسندت چه چیز انفاق کنند بگو گزیده

كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْـَٔايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةِ ۗ وَيَسْـَٔلُونَكَ

چنین بیان کند خدا برای شما آیتها شاید بیندیشید در دنیا وآخرت وپرسندت

عَنِ ٱلْيَتَٰمَىٰ ۖ قُلْ إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ ۖ وَإِن تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَٰنُكُمْ ۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ ٱلْمُفْسِدَ مِنَ

از یتیمان بگو کارسازی ایشان بهتر است واگر با آنان اختلاط کنید پس برادران شمایند وخدا میداند تبهکاررا از

ٱلْمُصْلِحِ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَعْنَتَكُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾ وَلَا تَنكِحُوا۟ ٱلْمُشْرِكَٰتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَّ ۚ

کارساز واگر بخواست خدا بسته بیاوردشما را وخدا بتست عزیز است حکیم وهرگز نگیرید زنان مشرک را تا ایمان آرند

وَلَأَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّن مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ ۗ وَلَا تُنكِحُوا۟ ٱلْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا۟ ۚ

وهمانا کنیزک مؤمنه بهتر است از زنی مشرک اگرچه شگفت آورد شمارا وهرگز بمردان مشرک را تا ایمان آرند

وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّن مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ يَدْعُونَ إِلَى ٱلنَّارِ ۖ وَٱللَّهُ يَدْعُوٓا۟ إِلَى

وهمانا بنده مؤمن بهتر است از مشرک واگرچه شگفت آورد شمارا آنان دعوت کنند بسوی آتش وخدا دعوت کند

ٱلْجَنَّةِ وَٱلْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِۦ ۖ وَيُبَيِّنُ ءَايَٰتِهِۦ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾

بسوی بهشت وآمرزش بفرمان او وبیان کند آیتهای خویش را برای مردم شاید یادآور شوند

وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذًى فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ

پرسندت از حیض (خون زنان) بگو آن آزاری است پس کناره گیرید از زنان در حیض و نزدیکی نکنید با ایشان تا پاک شوند

فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾

پس چون پاک شدند نزدیکی کنید با ایشان بدانسان که خدا دستور داده شما را چنانکه خدا دوست دارد توبه کنندگان و دوست دارد پاکیزگی جویان را

نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَكُمْ فَأْتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُم

زنان شما کشت زار شمایند پس بکشت زار خویش درآیید هرجا خواهید و پیش فرستید برای خود و بترسید خدا را و بدانید شما

مُّلَاقُوهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِّأَيْمَانِكُمْ أَن تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا

خواهنده او را و بشارت ده بگروندگان نگردانید خدا را آماج سوگندهای خویش که نکوکاری نکنید و پرهیزگاری نکنید و کارسازی نکنید

بَيْنَ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾ لَّا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا

میان مردم و خداست شنوای دانا نگیرد شما را خدا بیهوده گوئی در سوگندهای شما ولیکن بگیرد شما را به

كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِّلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِن نِّسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ

فراهم کرد استوارها شما و خداست آمرزنده بردبار برای آنانکه سوگند از زنان خود می گیرند انتظار چهار ماه است

فَإِن فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾

پس اگر بازگشتند جانا خداست آمرزنده مهربان و اگر خواستار طلاق شدند جانا خداست شنوای دانا

وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ ۚ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَن يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ

و زنان طلاق کرده انتظار نگهدارند خویشتن را مدت سه پاکدن و روا نیست آنرا که نهان دارند آنچه بیافریده است

اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِن كُنَّ يُؤْمِنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي

خدا در رحمهای ایشان اگر ایمان دارند بخدا و روز آخر و شوهرانشان سزاوارترند باز گرداندن شان را

ذَٰلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا ۚ وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۚ وَلِلرِّجَالِ

آن اگر خواستار آشتی شدند و برای آنزنان است مثل آنچه برآنان است بشایست و مردان را

عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانِ ۖ فَإِمْسَاكٌ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ

فزونی ایشان پایه و خداست غلبه کننده حکیم طلاق دو بار است پس نگهداشتنی بشایستی یا رها کردنی

بِإِحْسَانٍ ۗ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَن تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَن يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا

بنکوئی و روا نیست شما را که بازستانید از آنچه داده اید چیزی را مگر آنگه بترسند که بپای ندارند

حُدُودَ اللَّهِ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ ۗ تِلْكَ

حدود خدا را و اگر ترسیدید که بپای ندارند حدود خدا را نیست باکی برآنان در آنچه زن فدیه دهد (عوض خلاصی خود)

حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا ۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾

این حدود خدا پس تجاوز نکنید آنها و هر که تجاوز کند حدود خدا را آنانند ستمکاران

فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِن بَعْدُ حَتَّىٰ تَنكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ ۗ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ

و اگر طلاقش داد پس روا نیست او را زان پس تا در آمیزد با شوهری جز او سپس اگر طلاقش داد نیست باکی

عَلَيْهِمَا أَن يَتَرَاجَعَا إِن ظَنَّا أَن يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ ۗ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

برآن که باز گردند بهمدگر اگر پندارند که بپای بدارند حدود خدا را این حدود خدا بیان سازد آنرا برای قومی که میدانند

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ

واگر طلاق دادید زنان را و رسیدند بسر آمد خویش پس نگهدارید شان بخوبی یا رها شان کنید بخوبی و نگهداری نکنید آنان

ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَاذْكُرُوا

بآزار بستم کنید و آنکه این کار را کند ستم کرده است خویش را و مگیرید آیتهای خدا را بمسخره و یاد آرید

نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنزَلَ عَلَيْكُم مِّنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُم بِهِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا

نعمت خدا را بر شما و آنچه فرستاد بر شما از کتاب و حکمت که اندرز دهد شمارا بان و بترسید خدا را و بدانید

أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَن يَنكِحْنَ

که خدا است بهر چیزی دانا و چون طلاق دادید زنان را و رسیدند بسر آمد شان پس باز ندارید آنان را از آنکه بسر شوند

أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضَوْا بَيْنَهُم بِالْمَعْرُوفِ ۗ ذَٰلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَن كَانَ مِنكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

شوهران خویش اگر تراضی کنند میان ایشان بخوبی بدین اندرز داده شود آنکس از شما که ایمان دارد بخدا و روز

الْآخِرِ ۗ ذَٰلِكُمْ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ وَالْوَالِدَاتُ

باز پسین این پاکتر است برای شما و پاکیزه تر و خدا میداند و شما نمیدانید و مادران

يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ ۖ لِمَنْ أَرَادَ أَن يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ ۚ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ

شیر دهند کودکان خویش را دو سال کامل برای کسی که بخواهد تمام کند شیر دادن را و بر مولود له (پدر کودک) است خوراک

وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۚ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَّهُ

و پوشاک آنان بمتعارف تکلیف نشود کسی جز باندازهٔ توانایش آزار نشود مادر بفرزندش و نه مولود (پدر)

بِوَلَدِهِ ۚ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَٰلِكَ ۗ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَن تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ

بفرزندش و بر وارث است مانند این پس اگر خواستند از شیر باز گرفتن را باتراضی و مشاورت هردو باکی نیست

عَلَيْهِمَا ۗ وَإِنْ أَرَدتُّمْ أَن تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُم مَّا آتَيْتُم بِالْمَعْرُوفِ

واگر بخواهی که دکان خود شیر دهند باکی نیست اگر بپردازید آنچه را دادید بخوبی

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنكُمْ وَيَذَرُونَ

وبترسید خدا را و بدانید که خدا بهرچه میکنید بیناست و آنانکه بمیرند از شما و بازمیگذارند

أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا ۖ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ

زنانی در انتظار نگهدارند خویشتن را چهار ماه و ده روز تا گاهی که بسر آمد عدت شان باکی نیست بر شما

فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا

در آنچه در باره خود کنند بپسندی و خدا بهرچه میکنید داناست و نیست باکی بر شما در آنچه

عَرَّضْتُم بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنتُمْ فِي أَنفُسِكُمْ ۚ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ وَلَٰكِن

بران اشارت کرده اید بگزاردن زنان یا پنهان داشته اید در دلهای خویشتن (دل خویش) دانست خدا که خواهید یاد کرد ایشان را ولیکن

لَّا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَن تَقُولُوا قَوْلًا مَّعْرُوفًا ۚ وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ

وعده مدهید ایشانرا (در خلوت پنهانی) مگر آنکه بگویید گفتاری متعارف و بعقد نکاح را (زن نپذیرا) نابرسد

الْكِتَابُ أَجَلَهُ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾

نامه بسر رسد خود و بدانید که خدا میداند آنچه را در دلهای شماست پس بترسیدش و بدانید که خدا است آمرزنده بردبار

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمَسُّوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتِّعُوهُنَّ عَلَى
نیست باکی برشما اگر طلاق دهید زنانرا مادامیکه دست بدیشان نرسانید یا چیزی برای ایشان معین نکرده باشید (برخوردار شان) کنید
الْمُوسِعِ قَدَرُهُ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرُهُ مَتَاعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾ وَإِنْ طَلَّقْتُمُوهُنَّ
بر وسعت مقدار توانائیش و بر تنگدست اندازه قدرتش بهره بچیزی که معتاد باشد مقرر است بحق بر نکوکاران واگر طلاق شان دادید
مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمَسُّوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ
پیش از آنکه دست بدیشان رسانید حالیکه فریضه برای آنان فرض کرده باشید (و نه یافته باشید) پس نیمی از آنچه فرض کرده اید لازم است مگر آنکه بگذشند یا
يَعْفُوَ الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسَوُا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ
بگذشند آنکه دست اوست گره زناشوئی و بگذشتن نزدیکتر است بتقوی وفراموش نکنید نکوکاریرا میان خود
إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾ حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ
بینا است بهر آنچه میکنید بینناست نگاهدارید بر نمازها و نماز میانه و بپای ایستید برای خدا فروتنان
﴿٢٣٨﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾
واگر ترسیدید پس پیاده گان یا سواران پس گاهی که ایمن شدید یاد کنید خدارا چنانچه بیاموخت شمارا آنچه
نمیدانستید
وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَتَاعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ
و آنانکه بمیرند از شما و باز میگذارند زنانی وصیتی است برای زنان شان بهره تا یکسال بی
إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ
برون کردن پس اگر برون شدند نیست باکی برشما در آنچه در باره خویش کرده اند بشعارف وخدا بهست فرمند حکیم
﴿٢٤٠﴾ وَلِلْمُطَلَّقَاتِ مَتَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ
و برای زنان طلاق کرده شده بهره بشعارف حقی است بر پرهیزگاران چنین بیان کند خدا آیتهای خودرا برای شما شاید
تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ
تفکل کنید آیا ندیدی آنانرا که برون شدند از کشورخود حالیکه هزاران بودند از ترس مرگ پس بدیشان گفت خدا
مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَاتِلُوا
بمیرید سپس زنده کردشان و بدانا خداوند افزایش بخشش بر مردم لیکن بیشتر مردم سپاس نمیکنند و جنگ کنید
فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
در راه خدا و بدانید که خداست شنوای دانا کیست آنکه وام دهد خدارا وامی نیکو
فَيُضَاعِفَهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَإِ
تا بیفزاید برای او چند بن برابر وخدا تنگی دهد و بسوی او باز گردانیده میشوید آیا ندیدی بدانگروه
مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيٍّ لَهُمُ ابْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
از بنی اسرائیل پس از موسی هنگامیکه گفتند پیغمبری که برانگیز برای ما پادشاهی (فرمانروائی) تا جنگ کنیم در راه خدا
قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
گفت آیا چنین نیست که اگر جنگ برشما نوشته شود نکنید گفتند چگونه باز گردیم جنگ نکنیم در راه خدا
﴿٢٤٦﴾ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَائِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ
و بیرون رانده شده بودیم از خانمان و فرزندان خویش تا گاهی که نوشته شد برایشان جنگ پشت کردند جز کمی از ایشان خدا و خدا داناست بستمکاران

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ
وگفت مرایشان پیغمبرشان ایشان خدا برانگیخت برای شما طالوت را پادشاهی گفتند چگونه ورا برما فرمانروائی باشد و ما
أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً
سزاوار تریم ازاو بپادشاهی و داده نشده است گشایشی در مال گفت همانا خدا برگزیدش برشما وبیفزودش مملکی
فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ
در دانش و پیکر و خدا دهد پادشاهیش را هرکه خواهد و خداست گشایشگر دانا وگفت مرایشان را پیغمبرشان همانا نشانی
مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ
پادشاهی او آنست که بیاید شما را تابوت درآن آرامشی از پروردگار شما و بازمانده از آنچه بگذاشت خاندان موسی و خاندان
تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾ فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ
گرفرشتگان میکشندش همانا در اینست نشانی برای شما اگر هستید مؤمنان و چون بگسست طالوت
بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ
بسپاهها گفت هرآینه خدا ورنج آزماینده شما بجوئی تا هرکس بنوشد از آن نباشد از من و هرکس که نچشدش
مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ
ازمن باشد مگرآنکه بدست خود آبی برگیرد پس فرشندند از آن جز کمی از ایشان پس چون گذشت از آن او و آنانکه
آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُو
ایمان آورده بودند با او گفتند نیست ما را امروز بجالوت و لشکرش گفتند آنانکه گمان میبردند که ایشان
اللَّهِ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ
خدا چه بسا گروهی کم پیروز شده بر گروهی بسیار باذن خدا و خدا با شکیبایان و چون بگشتند برابر شدند بجالوت
وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥٠﴾
ولشکرش گفتند پروردگارا برما بریز برما شکیبائی را واستوار بدار پایهای ما را و یاری کن ما را بر گروه کافران
فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُودُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا
پس شکستشان دادند بفرمان خدا وکشت داود جالوت را و داد خدا بدو پادشاهی و حکمت را و بیاموختش از آنچه بخواست واگر نبود
دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾
برگذرانیدن خدا مردمرا بعضی را بابعضی هرآینه تباه میشد زمین ولیکن خدا دارای فضل است بر جهانیان
تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾ تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ
اینست آیتهای خدا که بحق میخوانیمش برتو و هماناتوئی از فرستادگان اینک پیغمبران برتری دادیم بعضیشان را
عَلَى بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ
بر بعضی از آنها هست آنکه سخن گفت خدا با او و بلند برد بعضی را بمرتبه‌ها و دادیم عیسی پسر مریم را نشانیها و نیرو بخشیدیمش بجبرئیل
الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتَتَلَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَلَٰكِنِ اخْتَلَفُوا
القدس واگر بخواست خدا هرآینه کارزار نمیکردند آنانکه پس از ایشان بودند از پس آنچه بیامدشان نشانیها ولیکن اختلاف کردند
فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتَتَلُوا وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾
پس بعضی از ایشان ایمان آوردند و بعضی کفر ورزیدند واگر بخواست خدا کارزار نمیکردند ولیکن خدا میکند آنچه را بخواهد

الجزء (۳)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ
ای آنانکه ایمان آوردید انفاق کنید از آنچه روزی داده‌ایم شما را پیش از آنکه بیاید روزی که نیست دران خرید و فروختنی و نه دوستی و نه شفاعتی

وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَّهُ مَا فِي
و کافران ایشان ستمکاران خدا که نیست خداوندی جز او زنده پاینده نگیرد او را خواب و نه خواب (چیزی) او راست آنچه

السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَن ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِندَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ
در آسمانهاست و آنچه در زمین است کیست که شفاعت کند نزد او مگر بفرمان او میداند آنچه در پیش روی ایشان و آنچه در پس ایشان است

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ
و نمیدانند بچیزی از دانش او مگر بآنچه خواهد فراگرفت کرسی او آسمانها و زمین را و نگران نیاید

حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَد تَّبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَن يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ
نگهداری آنها و اوست برتر بزرگوار نیست بناخواه در دین بتحقیق جدا شد راه راست از گمراهی پس آنکه کفر ورزد بشیطان

وَيُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾ اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ
و بخدای گرود بتحقیق چنگ زد بدستاویز استوار که جدائی نیست مر آنرا و خدا شنوای داناست خداوند دوست داشت کار

آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى
ایمان آوردگان بیرون آرد ایشان را از تاریکیها بسوی روشنائی و آنانکه کفر ورزیدند دوستداران ایشان شیطانند که بیرون راند ایشان را از روشنائی

الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ
بسوی تاریکیها آنانند یاران آتش در آنند جاودانان آیا ندیدی آنرا که بستیزه کرد با ابراهیم در باره پروردگارش زیرا که خدا

الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ
داده بود او را پادشاهی که گفت ابراهیم پروردگار من آن است که زنده و کشنده میبرانند گفت من زنده کنم و میبرانم ابراهیم گفت خدا بیاورد خورشید را

مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَىٰ
از خاور پس بیار بر آن از باختر پس ساکت شد آنکه کفر ورزید و خدا هدایت نکند گروه ستمکاران را یا مانند آنکه گذشت بر

قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّىٰ يُحْيِي هَٰذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ
شهری که فرو افتاده بود بر سقفهای خود گفت کی زنده کند این را خدا بعد مرگش پس بمیراند او را خدا صد سال سپس زنده گردانید

قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَل لَّبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَىٰ طَعَامِكَ
گفت چند مانده‌ای گفت مانده‌ام روزی یا پاره روز گفت بلکه مانده‌ای صد سال پس بنگر بخوراک

وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِّلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ
و نوشابه خویش که بویش نگشته و بنگر بدراز گوش خود و تا بگردانیم ترا برای مردم و بنگر باستخوانها چگونه بپیوندیم سپس

نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي
آنرا بگوشت بپوشانیم پس هنگامی که آشکار شد برای او گفت بدرستی که خدا بهر چیزی تواناست و هنگامیکه گفت ابراهیم پروردگارا بنما بمن چگونه زنده

الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِن قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ
کنی مردگان را گفت مگر ایمان نیاوردی گفت بلی ولیکن تا آرام گیرد دلم گفت پس بگیر چهار مرغ را و بازآر گردان آنها را بنزد خود

ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾
پس بگذار بر هر کوهی از آنها پاره‌ای پس فراخوان ایشان را بیایند بشتابان و بدان که خداوند غالب شکست ناپذیر حکیم

مَثَلُ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ
مثل آنانکه بخشند مال خود را در راه خدا مانند دانه ایست که بروید هفت خوشه در هر خوشه

مِّائَةُ حَبَّةٍ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
صد دانه و خدا چند برابر کند برای هرکه خواهد و خدایست گنجایش دهنده آنانکه بخشند مال خود را در راه خدا

ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَا أَنفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذًى لَّهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
و در پی نیارند آنچه را بخشیدند منتی و نه آزاری ایشان را پاداش ایشان نزد پروردگار خویش و نه ترسی بر ایشان است و نه

يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّن صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَا أَذًى وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾
اندوهگین شوند گفتاری نیک و آمرزش گناهی بهتر است از صدقه‌ئی که درپیش آزاری باشد و خداست بینیاز بردبار

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُم بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ
ای آنانکه ایمان آوردید تباه نکنید صدقه‌های خود را بمنت و آزار مانند آنکه انفاق کند مال خویش را برای ریا (خودنمائی)

وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا
و ایمان نیارد بخدا و روز جزا پس مثل او مانند سنگی است نازیر آن خاک باشد که دانه بر آن پاشند پس بارانی سخت بر آن ببارد و روی آن را فروشوید

لَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٤﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ
قدرت ندارند بر چیزی از آنچه فراهم آورده‌اند و خدا هدایت نکند گروه کافران را و مثل آنانکه بخشند مال

ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا
برای جستن خشنودی خدای و برای استوار ساختن نفسهای خود مانند باغی است بر تپه‌ئی که رسیده باشد بآن بارانی سخت پس داده باشد میوه خود را

ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَدُّ أَحَدُكُمْ أَن تَكُونَ
چهار برابر و اگر نرسیده باشد بآن بارانی درشت پس باران ریزی و خدا بچه میکنید بیناست آیا دوست دارد یکی از شما که

لَهُ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ
باغی باشد از نخلستان و تاکستان روان باشد زیر آن جویها و برای او در آن از تمام میوه‌ها باشد و رسیده باشد

الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ
پیری و او را فرزندانی ضعیف باشند پس برسدش بادی که در آن باشد آتشی پس بسوخته باشد چنین بیان کند خدا برای شما

الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنفِقُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا
نشانها تا شاید اندیشه کنید ای گروه مؤمنان ببخشید از پاکیزه‌ای آنچه فراهم کرده

أَخْرَجْنَا لَكُم مِّنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنفِقُونَ وَلَسْتُم بِآخِذِيهِ إِلَّا أَن تُغْمِضُوا
بیرون آوردیم از زمین و آهنگ بلید نکنید که از آن انفاق کنید و نیستید شما که بگیرید آن را جز با فرو خواباندن چشم

فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾ الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ
در آن و بدانید که خداست بینیاز ستوده شیطان بیم میدهد شما را بفقر و فرمان میدهد شما را بکارهای بد و خدا

يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَن يَشَاءُ وَمَن يُؤْتَ
وعده میدهد شما را آمرزشی از خویش و فزونی و خداست گنجایش دهنده داناست میدهد دانش را بهر که خواهد و آنکس که

الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾
حکمت را داده شده است بیاری داده شده است خیری بسیار و پند نگیرند جز خردمندان

وَمَآ أَنفَقْتُم مِّن نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُم مِّن نَّذْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُهُۥ ۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ ﴿٢٧٠﴾ إِن

وآنچه انفاق کرده‌اید از نفقه یا نذر کرده‌اید از نذر بدانا میداند مر آنرا خدا و نیست ستمکاران را یاران اگر

تُبْدُوا۟ ٱلصَّدَقَٰتِ فَنِعِمَّا هِىَ ۖ وَإِن تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا ٱلْفُقَرَآءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَيُكَفِّرُ عَنكُم

آشکارا دهید نعمت چیزها است چه خوب و اگر پنهان دارید و بطقراء دهید بهتر باشد برای شما و بیرون کند

مِّن سَيِّـَٔاتِكُمْ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾ لَّيْسَ عَلَيْكَ هُدَىٰهُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَهْدِى مَن يَشَآءُ ۗ

از گناهان شما و خدا بانچه میکنید داناست نیست بر تو هدایت ایشان ولیکن خدا هدایت کند هر که را خواهد

وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَلِأَنفُسِكُمْ ۚ وَمَا تُنفِقُونَ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ ٱللَّهِ ۚ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ

وآنچه انفاق کنید از مال برای خود شماست و انفاق نمیکنید جز در پی‌جوئی روی خدا و آنچه انفاق کنید از مال داده میشود

إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٢﴾ لِلْفُقَرَآءِ ٱلَّذِينَ أُحْصِرُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِى

بشما و ستم کرده نمیشود برای ایشان که در راه خدا باز داشته شده‌اند نمیتوانند گشتن را در

ٱلْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ ٱلْجَاهِلُ أَغْنِيَآءَ مِنَ ٱلتَّعَفُّفِ ۚ تَعْرِفُهُم بِسِيمَٰهُمْ ۖ لَا يَسْـَٔلُونَ ٱلنَّاسَ إِلْحَافًا ۗ

زمین نزدیکی پندارد ایشان را نادان توانگری از عفت نمائی شناسی ایشان را بچهره‌های ایشان درخواست نمیکنند از مردم بسیاحت

وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ سِرًّا

و آنچه انفاق کنید از مال خدا بآن دانا است آنانکه انفاق کنند مال خود را در شب و روز نهان

وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾ ٱلَّذِينَ يَأْكُلُونَ ٱلرِّبَوٰا۟

و آشکارا ایشانرا است پاداش ایشان نزد پروردگار خود نه ترسی بر ایشانست نه اندوهگین شوند آنانکه ربوا (سود) میخورند

لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ ٱلَّذِى يَتَخَبَّطُهُ ٱلشَّيْطَٰنُ مِنَ ٱلْمَسِّ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوٓا۟ إِنَّمَا ٱلْبَيْعُ مِثْلُ

برنخیزند مگر مانند برخاستن آنکه آشفته سازد او را شیطان از دیوانگی این بدانست که گفتند همانا سوداگری مانند

ٱلرِّبَوٰا۟ ۗ وَأَحَلَّ ٱللَّهُ ٱلْبَيْعَ وَحَرَّمَ ٱلرِّبَوٰا۟ ۚ فَمَن جَآءَهُۥ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ فَٱنتَهَىٰ فَلَهُۥ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُۥٓ

ربوا حالانکه حلال کرد خدا سوداگری را و حرام کرد ربوا را پس هر که رسید باو پندی از خداوندگار او پس باز ایستاد ازو بود او را آنچه گذشت و کار او

إِلَى ٱللَّهِ ۖ وَمَنْ عَادَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ ٱللَّهُ ٱلرِّبَوٰا۟ وَيُرْبِى

بخدا است و آنکس که باز گردد پس آنانند یاران آتش ایشان در آنند جاودانگان نابود کند خدا ربوا را و بزکوة دهد

ٱلصَّدَقَٰتِ ۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ

صدقات را و خدا دوست ندارد هر ناسپاس تبهکار را همانا آنانکه ایمان آوردند و کردند شایسته کردند و بپاداشتند نماز را

وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ

و دادند زکوة را ایشانراست پاداششان نزد پروردگارشان نه ترسی بر ایشانست نه اندوهگین شوند ای آنانکه

ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَذَرُوا۟ مَا بَقِىَ مِنَ ٱلرِّبَوٰٓا۟ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا۟ فَأْذَنُوا۟ بِحَرْبٍ

ایمان آوردید بترسید خدا را و واگذارید آنچه بجای مانده است از ربوا اگر هستید مؤمنان اگر

مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۖ وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَٰلِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِن كَانَ

بخدا و پیغمبر او و اگر توبه کردید شماراست سرمایه‌های شما نه ستم کنید و نه ستم کرده شوید و اگر

ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ ۚ وَأَن تَصَدَّقُوا۟ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾

تنگدست باشد پس مهلتی تا آسانی و تصدق کنید بهتراست شمارا اگر

وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
و بترسید روزی را که باز گردانیده شوید در آن روز بسوی خدا پس تمام داده شود هر کسی آنچه را فراهم کرده است و ستم نشوند ای آنانکه
آمَنُوا إِذَا تَدَايَنتُم بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ ۚ وَلْيَكْتُب بَّيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ ۚ وَلَا يَأْبَ
ایمان آوردید هرگاه وام دادید بایکدیگر تا سرآمدی نامبرده پس بنویسید آن را و باید بنویسد میان شما نویسنده ای بعدالت و نباید خودداری کند
كَاتِبٌ أَن يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ ۚ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ
نویسنده ای آنکه بنویسد همانسان که خدا باو آموخته است پس بنویسد و باید املاء کند بدهکار بر او حق و بترسد خدا را پروردگار خویش و نکاهد
مِنْهُ شَيْئًا ۚ فَإِن كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَن يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ
از آن چیزی و اگر باشد آنکس که بر او حق است بی خرد یا ناتوان یا نتواند املاء کند پس املاء کند
وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ ۚ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِن رِّجَالِكُمْ ۖ فَإِن لَّمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ
ولی او بعدالت و گواه گیرید دو گواه از مردان خویش و اگر نبود دو مرد پس یک مرد و دو زن
مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَن تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ ۚ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ
از آنانکه پسند کنید از گواهان تا چون ذر حرش کند یکی بیاد آورد دیگری و خودداری نکنند گواهان
إِذَا مَا دُعُوا ۚ وَلَا تَسْأَمُوا أَن تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ۚ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِندَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ
هرگاه خوانده شدند و خسته نشوید از نوشتن آن خرد یا کلان تا سرآمدی او نشانه درست و استوارتر نزد خدا و نیکوتر
لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَن تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ
برای گواهی و نزدیکتر بدانکه شک نیارید مگر آنکه داد و ستدی حاضری که بگردانید میان خویش گرفت
جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا ۗ وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ ۖ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ ۚ وَإِن تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ
باکی بر شما نویسانیدن آن و گواه گیرید گاهیکه داد و ستد کنید و آزار نرسانند نویسنده و نه گواهی و اگر بکنید هرآینه آن
فُسُوقٌ بِكُمْ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾ وَإِن كُنتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا
نافرمانی است از شما و بترسید خدا را و بیاموزد شما را خدا و خدا است بهر چیزی دانا و اگر بر سفری باشید و بیابید
كَاتِبًا فَرِهَانٌ مَّقْبُوضَةٌ ۖ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي اؤْتُمِنَ أَمَانَتَهُ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ
نویسنده پس گروگانی بدست و اگر بسپرد یکی از شما بدیگری پس باید بپردازد آنکس که سپرده شده است سپردنی خویش را و باید بترسد خدا
رَبَّهُ ۗ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ ۚ وَمَن يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ آثِمٌ قَلْبُهُ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾ لِّلَّهِ
پروردگار خود و کتمان نکنید گواهی را و هرکس کتمان کند آنرا همانا گنهکار است دلش و خدا بدانچه میکنید دانا است خداست
مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَإِن تُبْدُوا مَا فِي أَنفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبْكُم بِهِ اللَّهُ ۖ فَيَغْفِرُ
آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین و اگر آشکار کنید آنچه در دلهای شماست یا نهان دارید آن را حساب کند شما را بدان خدا پس بیامرزد
لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ
هرکرا خواهد و عذاب کند هرکرا خواهد و خدا بر هر چیزی توانا است ایمان آورد پیغمبر بآنچه فرستاده شد بسوی او
مِن رَّبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ ۚ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ
از پروردگارش و مؤمنان هر کدام ایمان آوردند بخدا و فرشتگان او و کتابهای او و پیغمبران او فرق نگذاریم
بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ ۚ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۖ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾
بین احدی از پیغمبرش و گفتند شنیدیم و فرمان بردیم آمرزشی از تو پروردگارا و بسوی تو است بازگشت

لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا اِنْ

تکلیف نکند خدا کسیرا جز بقدر طاقت او برای اوست آنچه دست آورد (بدست آورد) او را است آنچه دست آورد بپروردگارا مگیر ما اگر

نَّسِيْنَا اَوْ اَخْطَاْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا اِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهٗ عَلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا

فراموش کردیم یا خطا کردیم پروردگارا بار مکن مارا گرانی چنانکه بر کردی آنرا بر آنانکه پیش از ما بودند پروردگارا و تحمیل مکن بر ما آنچه

لَا طَاقَةَ لَنَا بِهٖ وَاعْفُ عَنَّا وَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا اَنْتَ مَوْلٰنَا فَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٢٨٦﴾

نادارد جان طاقتی بدان و ببخشش بر ما و بیامرز ما را و رحم کن ما را تو ولی سرپرست ما پس یاری کن ما را بر گروه کافران

سورة آل عمران مدنية وهي مائتا آية

سوره ٢ | حروفها ١٣٥٢٠ | كلماتها ٣٤٨

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمّٓ ﴿١﴾ اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ﴿٢﴾ نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ

خدا که نیست خدائی جز او زنده پاینده فرستاد بسوی تو نامه را بحق تصدیق کننده آنچه پیش روی او است

وَاَنْزَلَ التَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ مِنْ قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَاَنْزَلَ الْفُرْقَانَ ﴿٣﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

و فرستاد پیش از تو تورية و انجیل را از پیش هادی بمردم و فرستاد جدا کننده حق از باطل را بدانکه کفر ورزیدند

بِاٰيٰتِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَخْفٰى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي

بآیتهای خدا ایشانرا است شکنجه سخت و خدا است گرفتند انتقام جوی بدانا خدا مخفی نیست بر او چیزی در

الْاَرْضِ وَلَا فِي السَّمَآءِ ﴿٥﴾ هُوَ الَّذِيْ يُصَوِّرُكُمْ فِي الْاَرْحَامِ كَيْفَ يَشَآءُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ

زمین و نه در آسمان اوست که صورتگری کند شما را در رحمها هرگونه که خواهد نیست خدائی جز او

الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٦﴾ هُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ مِنْهُ اٰيٰتٌ مُّحْكَمٰتٌ هُنَّ اُمُّ الْكِتٰبِ وَاُخَرُ

عزتمند حکیم اوست آنکه فرستاد بسوی تو نامه را از نشانها آیتهای استوار که آنها مادر کتاب و دیگر

مُتَشٰبِهٰتٌ فَاَمَّا الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُوْنَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَآءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَآءَ

متشابهات (نامعین) پس آنانکه در دلهاشان کجی است پیروی کنند آنچه از آن نشانها است برای فتنه جوئی و از پی

تَاْوِيْلِهٖ وَمَا يَعْلَمُ تَاْوِيْلَهٗٓ اِلَّا اللّٰهُ وَالرّٰسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ يَقُوْلُوْنَ اٰمَنَّا بِهٖ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ

تأویل او و نمیداند تأویل او را مگر خدا و فرورفتگان در علم گویند ایمان آوردیم بدان هریک از نزد پروردگار ما است و پند گیرند

اِلَّآ اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوْبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَّدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ

نپذیرند مگر خردمندان پروردگارا مگردان دلهای ما پس از آنکه هدیت کردی ما را و ببخش ما را از نزد خود رحمتی که تو

الْوَهَّابُ ﴿٨﴾ رَبَّنَآ اِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيْهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيْعَادَ ﴿٩﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

بسیار بخشنده پروردگارا اما تو فراهم کننده گروه آورنده مردم برای روزیکه نیست در آن شکی اما خدا خلف نکند وعده را آنانکه کفر ورزیدند

لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَاُولٰٓئِكَ هُمْ وَقُوْدُ النَّارِ ﴿١٠﴾ كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَ

نی نیاز کند شان از ایشان و نه فرزندشان از خدا بچیزی ایشانند سوخت آتش همچون شیوه آل فرعون

وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوْبِهِمْ وَاللّٰهُ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾

و آنانکه پیش از ایشان بودند تکذیب کردند آیتهای ما پس گرفت خدا ایشانرا بگناهانشان و خدا است سخت

قُلْ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ
بگو مر آنانرا که کافر شدند زود باشد که مغلوب شوید و گرد آورده شوید بسوی دوزخ و بد جایگاه است آنجا مر شما را است آیتی در دو گروه
الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُم مِّثْلَيْهِمْ رَأْيَ الْعَيْنِ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهِ
که بهم رسیدند گروهی که جنگ میکرد در راه خدا و دیگری که کافر بود میدیدند کافران گروه مسلمانان را دو برابر خودشان بچشم سر و خدا است که یاری میدهد
مَن يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾ زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ
هر که را خواهد چنانکه در این است پندی از برای خداوندان بینایی آراسته شد برای مردم دوستی شهوتها از زنان و فرزندان
وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَٰلِكَ مَتَاعُ
و دوستیهای گاه آکنده از زر و سیم و اسبان داغ دار و دامها و کشت این همه
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِندَهُ حُسْنُ الْمَآبِ ﴿١٤﴾ قُلْ أَؤُنَبِّئُكُم بِخَيْرٍ مِّن ذَٰلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِندَ
زندگانی دنیا و خدا است نزد او نکو بازگشتگاه بگو آیا آگاهتان دهم بهتر از این آنانرا که پرهیزگاری کردند نزد
رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ
پروردگارشان باغهائی است روان زیر آنها جویها جاودانند در آنها و زنانی پاکشده و خوشنودی از خدا و خدا
بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾
بینا است بحال بندگان آنانکه گویند پروردگارا ایمان آوردیم پس بیامرز برای ما گناهان ما را و نگهدار ما را از عذاب آتش
الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ
آن شکیبایان و درستگویان و فرمانبران و بخشایندگان و آمرزشخواهان در سحرها گواهی داد خدا که
لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ الدِّينَ
نیست خدائی جز او و فرشتگان و دانشمندان بپادارنده جز او خداوندی عزیز و حکیم همانا دین
عِندَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ
نزد خدا اسلام است و اختلاف نکردند آنانکه داده شدند کتاب را مگر پس از آنکه بیامدشان علم از روی ستمکاری میان خود
وَمَن يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ
و کسیکه کفر ورزد بآیتهای خدا همانا خدا است شتابنده در حساب پس اگر با تو درستیزند بگو
وَقُل لِّلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَّإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا
روی آوردم بسوی خدا و آنکه مرا پیروی کرد و بگو
عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ
بدهو کسانی را که داده شدند کتاب و بیسوادان آیا اسلام آوردید پس اگر اسلام آوردند همانا براه یافتند و اگر پشت کردند
حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢١﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
برتو جز رسانیدن و خدا بیناست بحال بندگان بینا همانا آنانکه کفر ورزند بآیتهای خدا و بکشند
حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٢٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا
و بکشند پیغمبران را بناحق و بکشند آنانرا که امر میکنند بداد گری از مردم پس مژده ایشان ده بعذابی دردناک آنانند که
مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾
تباه شد کارهای ایشان در دنیا و آخرت و نیست ایشان یارانی آیا ندیدی آنانرا که داده شدند بهره‌ای
از کتاب خوانده میشوند بکتاب خدا تا حکم کند میانشان پس پشت کند گروهی از ایشان حالیکه روگردانند

ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ ۖ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾

این بدانست که گفتند نرسد ما را آتش جز روزی چند و بفریفتشان در دینشان آنچه دروغ می‌بستند

فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ ۖ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ

پس چگونه بود هنگامی که گرد آوریم ایشان را برای روزی که هیچ شکی در آن نیست و داده شود هر کس

مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَن تَشَاءُ وَتَنزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ ۖ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن

ای دارنده پادشاهی (فرمانروائی) دهی پادشاهی را هر که خواهی و بستانی پادشاهی از هر که خواهی و عزیز گردانی هر که را

تَشَاءُ ۖ بِيَدِكَ الْخَيْرُ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي

خواهی بدست تو است خیر همانا تو بر همه چیز توانائی فرو بری شب را در روز و فرو بری روز را در

اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ۖ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَّا يَتَّخِذِ

شب و بیرون آری زنده را از مرده و بیرون آری مرده را از زنده و روزی دهی هر که را خواهی بی‌شمار

الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۖ وَمَن يَفْعَلْ ذٰلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا

نگیرند مؤمنان کافران را دوستانی بجز مؤمنان و آنکس که بگند اینکار را نیست از خدا در چیزی مگر

أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تُخْفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ

آنکه پرهیز کنید از ایشان پرهیزی و بیم دهد شما را خدا از خود یعنی و بسوی خدا بازگشت بگو اگر پنهان سازید آنچه را در سینه‌های شما است یا آشکار

يَعْلَمْهُ اللَّهُ ۗ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ

گرداند بدانرا خدا و میداند آنچه را در آسمانهاست و آنچه در زمین و خدا بر هر چیزی توانا است روزی که بیابد هر کس

مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِن سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ

آماده و هر چه کرده است از بدی آرزو کند کاش میان او و میان آن مسافت دوری بعید و بیم دهد شما را خدا از خویش و خدا دوست بندگان خود را

﴿٣٠﴾ قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ

بگو اگر دوست میدارید خدا را پیروی کنید مرا تا دوست دارد شما را خدا و بیامرزد از گناهان شما و خدا است آمرزنده مهربان بگو فرمان برید خدا

وَالرَّسُولَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى

و رسول را پس اگر بگردند پس نیست جز این که خدا دوست ندارد کافران را بدانا برگزید خدا آدم و نوح و خاندان ابراهیم و خاندان عمران را بر

الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِن بَعْضٍ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي

جهانیان نژادیکه بعضیشان از بعضی و خدا شنوای داناست هنگامکه گفت زن عمران پروردگارا نذر کردم برای تو آنچه در شکم

مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي ۖ إِنَّكَ أَنتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا

آزاد پس بپذیر از من همانا تو ئی شنوای دانا و هنگامکه بنهادش گفت پروردگارا همانا بنهادمش مادینه و خدا داناتر است بدانچه

وَضَعَتْ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنثَىٰ ۖ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾

بنهاد و نیست نرینه مانند مادینه و همانا نامیدمش مریم و پناه دادمش بتو و فرزندانش را از شیطان رانده شده

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا ۖ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ

پس پذیرفتش خدا پذیرفتنی نکو و رویانیدش رویدنی نکو و کفالتش ساخت زکریا را هرگاه درآمدی بر او زکریا در محراب یافتی

عِندَهَا رِزْقًا ۖ قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَٰذَا ۖ قَالَتْ هُوَ مِنْ عِندِ اللَّهِ ۖ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

نزدش روزی گفتی ای مریم از کجاست ترا این گفتی آن از نزد خداست همانا خدا روزی دهد هر که را خواهد بی‌شمار

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَنَادَتْهُ

اینجا خواند زکریا پروردگار خویش را گفت پروردگارا بخش مرا از نزد خود نسلی پاکیزه تو شنوای دعا پس بانگ زد او را

الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا

فرشتگان وا و ایستاده بود نماز در پرستشگاه که خدایت مژده دهد بیحیی تصدیق کننده بکلمه از خدا و بزرگوار (و معزز) و

وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَٰلِكَ

نگهدار و پیغمبری از شایستگان گفت پروردگارا چگونه برا بمن پسری خواهد بود و رسیده است بمن پیری و زنم نازاست گفت بدینگونه

اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَل لِّي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا وَاذْكُر

خدا بجا میکند هر چه خواهد گفت پروردگارا فرار ده برای من نشانی گفت آیت تو آنست که سخن نگوئی با مردم سه روز جز برمز و یاد کن

رَّبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿٤١﴾ وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ

پروردگار خویش را بسیار و نیایش کن شبگاهان و بامداد و بیاد آر چون گفتند فرشتگان ای مریم بدانا خدا ترا برگزید و پاک ساخت

وَاصْطَفَاكِ عَلَىٰ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٢﴾ يَا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾

و همچشم برگزید ترا بر زنان جهانیان ای مریم فرمان شو برای پروردگار خویش و سجود کن و رکوع کن با رکوع گزاران

ذَٰلِكَ مِنْ أَنبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلْقُونَ أَقْلَامَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا

این از اخبار نهان است که وحی فرستیم بسوی تو و نبودی نزد آنان گاهی که افکندند قلمهای خویش را کدام یک کفیل شود مریم را و

كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾ إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ

نبودی نزد ایشان گاهی که ستیزه میکردند جنگ میکنند فرشتگان ای مریم خدا ترا بشارت دهد بکلمه از خود نامش مسیح

عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾ وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ

عیسی پسر مریم آبرومندی در دنیا و آخرت و از مقربان و سخن گوید مردم را در گهواره و در پیری و از

الصَّالِحِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَتْ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَٰلِكِ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا

شایستگان گفت پروردگارا چگونه باشد مرا فرزندی و نمن نزدیک نشده است بشری گفت بدینسان خدا بیافریند هر چه را خواهد چون

قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٤٧﴾ وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَاةَ وَالْإِنجِيلَ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا

گزارد کاری را جز این نیست که گوید بدو باش پس بشود و بیاموزدش کتاب و حکمت و توراة و انجیل را و فرستاده

إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُم بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُم مِّنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ

بسوی بنی اسرائیل که آوردم شما را آیتی از پروردگار شما که بیافرینم برای شما از گل مانند پرنده پس بدمم در آن پس بشود

طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا

پرنده باذن خدا و بهبودی دهم کور مادرزاد و پیس را و زنده کنم مردگان را باذن خدا و آگهی دهم شما را از آنچه بخورید و آنچه

تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ

در خانهای خود نگهدارید همانا در این هست آیتی برای شما اگر هستید مؤمنان و تصدیق کننده آنچه میان دو دست

مِنَ التَّوْرَاةِ وَلِأُحِلَّ لَكُم بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُم بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ

از توراة و تا حلال کنم برای شما بعض آنچه حرام بود بر شما و آوردم شما را آیتی از پروردگار شما پس بترسید خدا را

وَأَطِيعُونِ ﴿٥٠﴾ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾ *

و فرمان برید همانا خدا پروردگار من و شما پس پرستید او را این است راهی راست

فَلَمَّآ أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ ٱلْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنصَارِىٓ إِلَى ٱللَّهِ ۖ قَالَ ٱلْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنصَارُ ٱللَّهِ ۖ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ
و جنگا یکه احساس کرد عیسی (دانستن) کفررا گفت کیستند یاران من بسوی خدا گفتند حواریون ما یم یاران خدا ایمان آوردیم

وَٱشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥٢﴾ رَبَّنَآ ءَامَنَّا بِمَآ أَنزَلْتَ وَٱتَّبَعْنَا ٱلرَّسُولَ فَٱكْتُبْنَا مَعَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكَرُوا۟
وگواه باش که ما یم مسلمانان پروردگارا ایمان آوردیم بدیکه فرستادی و پیروی کردیم پیمبررا پس بنویس ما را گواهان و مکر کردند

وَمَكَرَ ٱللَّهُ ۖ وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَٰكِرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَىٰٓ إِنِّى مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَىَّ وَمُطَهِّرُكَ
و مکر کرد خدا و خداست بهترین مکر کنندگان بیکبار که گفت خدا ای عیسی هانا باگیرنده ام ترا و بالا برنده ام ترا بسوی خود و پاک کننده ام

مِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَجَاعِلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوكَ فَوْقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ۖ ثُمَّ إِلَىَّ مَرْجِعُكُمْ
از آنانکه کفر ورزیدند و گردانندگانم آنانرا که پیروی کردند بر تر از آنانکه کفر ورزیدند تا روز قیامت پس بسوی من است بازگشت شما

فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِى ٱلدُّنْيَا
پس حکم کنم میان شما در آنچه بودید در آن اختلاف میکردید پس آنانکه کفر ورزیدند عذابشان کنم عذابی سخت در دنیا

وَٱلْءَاخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ
و آخرت و نیستشان یارانی و اما آنانکه ایمان آوردند و کردند شایسته کردند پس بهر اسر دو بدیشان پاداشان ایشان خدا دوست نمیدارد

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ ٱلْءَايَٰتِ وَٱلذِّكْرِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ ٱللَّهِ كَمَثَلِ
ستمکاران این را میخوانیم بر تو از آیتها و یاد درست حکمت پر از (امور) هانا مثل عیسی نزد خدا مانند

ءَادَمَ ۖ خَلَقَهُۥ مِن تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾
آدم است بیافرینش از خاك پس بود گفت بشو پس شد حق از پروردگار تو است پس نباش از شك کنندگان

فَمَنْ حَآجَّكَ فِيهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا۟ نَدْعُ أَبْنَآءَنَا وَأَبْنَآءَكُمْ
پس هر که بستیزد با تو در آن از پس آنچه بیامد ترا از دانش بگو بیائید بخوانیم فرزندان ما و فرزندان شما

وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ ٱللَّهِ عَلَى ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٦١﴾
و زنان ما و زنان شما و ما خود و شما خویش را پس نفرین کنیم پس گردانیم لعنت خدا را بر دروغگویان

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْقَصَصُ ٱلْحَقُّ ۚ وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِن
هانا این است داستانهای حق و نیست خدائی جز خدا و هانا خداست عزیز حکیم پس اگر

تَوَلَّوْا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ تَعَالَوْا۟ إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَآءٍۭ بَيْنَنَا
روی برگردانند بدانا خدا و داناست بتبهکاران بگو ای اهل کتاب بیائید بسوی سخنی یکسان میان ما

وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِۦ شَيْـًٔا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۚ
و شما که نپرستیم جز خدا را و انباز نیاوریم نگردانیم چیزی را و نگیرد بعضی ازما بعضی را خدایانی جز خدا

فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَقُولُوا۟ ٱشْهَدُوا۟ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لِمَ تُحَآجُّونَ فِىٓ
پس اگر بشت کردند بگویند گواه باشید که ما یم مسلمانان ای اهل کتاب چرا ستیزه کنید در

إِبْرَٰهِيمَ وَمَآ أُنزِلَتِ ٱلتَّوْرَىٰةُ وَٱلْإِنجِيلُ إِلَّا مِنۢ بَعْدِهِۦٓ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰٓأَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ
ابراهیم حالیکه فرستاده نشده است توریة و انجیل مگر پس از او آیا تعقل نمیکنید اینك شما

حَٰجَجْتُمْ فِيمَا لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَآجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ ۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾
ستیزه کردید در آنچه شما را هست علمی بدان پس چرا ستیزه کنید در آنچه نیستش علمی بدان و خدا میداند و شما نمیدانید

مَا كَانَ إِبْرٰهِيمُ يَهُودِيًّا وَّلَا نَصْرَانِيًّا وَّلٰكِن كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾

نبود ابراہیم جہود وذ ترسائی ولیکن بود یکی پرستی سلطان و نبود از شرک ورزندگان

إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرٰهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهٰذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾

جانا سزاوار ترین مردم بابراہیم آنانند کہ پیروی کردند دین پیمبر وآنانکہ ایمان آوردند وخدایت سرپرست مومنان

وَدَّت طَّائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتٰبِ لَوْ يُضِلُّونَكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٩﴾

دوست داشتند گروہی از اہل کتاب کاش گمراہ میکردند شمارا ونگمراہ نمیکنند جز خویشتن را وزر نمیدانند

يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِـَٔايٰتِ اللَّهِ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ

ای اہل کتاب چرا کفر میورزید بآیہای خدا وشما گواہید ای اہل کتاب چگونہ میپوشانید حق را

بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَت طَّائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتٰبِ ءَامِنُوا بِالَّذِىٓ أُنزِلَ

بباطل وپنہان میدارید حق را وخود میدانید وگفتند گروہی از اہل کتاب ایمان آرید بدیکہ فرستادہ شد

عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَجْهَ النَّهَارِ وَاكْفُرُوٓا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤْمِنُوٓا إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمْ

برآنانکہ ایمان آوردند آغاز روز وکفر ورزید آخر آن شاید باز گردند وایمان نیارید جز بآن کہ پیروی کرد کیش شما

قُلْ إِنَّ الْهُدًى هُدَى اللَّهِ أَن يُؤْتٰٓى أَحَدٌ مِّثْلَ مَآ أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَآجُّوكُمْ عِندَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ

بگو ہمانا ہدایت خداست ہدایت نا نہاد داده شود کسی مانند آنچہ داده شدید یا بستیزند باشما نزد پروردگارتان بگو ہمانا فزونی بدست

اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ وَاللَّهُ وٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

خداست دہدش ہر کہ خواہد وخداست گشایندہ دانا مخصص میگرداند برحمت خود ہر کرا خواہد وخداست دارندہ فضل بزرگ

وَمِنْ أَهْلِ الْكِتٰبِ مَنْ إِن تَأْمَنْهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُم مَّنْ إِن تَأْمَنْهُ بِدِينَارٍ لَّا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ

واز اہل کتاب ہست آنکہ اگر بسپاری باو پوست کاری گنجینہ واورا باز گرداند پیش تو واز ایشان ہست آنکہ اگر دیناری باو سپاری باز پس نگرداند تو

إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَآئِمًا ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِى الْأُمِّيِّـۧنَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ

مگر آنچہ پیوستہ برآن ایستادہ باشی این بدانست کہ گفتند نیست برما در امیین راہ ونکوہش بآنان بر خدا

الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِۦ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ

دروغ وخود میدانند بلکہ ہر کس کہ وفا کند بعہد خود وپرہیزد ہمانا خدا دوست دارد پرہیزگاران ہمانا آنانکہ

يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمٰنِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولٰٓئِكَ لَا خَلَٰقَ لَهُمْ فِى الْءَاخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا

بخرند بپیمان خدا وسوگندہای خویش بہایی اندک آنانرا نیست بہرہ در آخرت وسخن نگوید با ایشان خدا و

يَنظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُۥنَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتٰبِ لِتَحْسَبُوهُ

نگرد بسوی ایشان روز قیامت ونہ پاکشان کند وبرای ایشانست عذابی دردناک وہمانا از ایشانست گروہی کہ گردانند زبانہای خویشرا بکتاب تا بپندارید

مِنَ الْكِتٰبِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتٰبِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ

از کتاب ونیست آن از کتاب وگویند آن از نزد خداست ونیست آن از نزد خدا وگویند بر خدا

الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَن يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا

دروغ وخود میدانند نبوذ است برای بشری کہ بدہدش خدا کتاب وحکم و پیمبری را سپس بمردم گوید باشید

عِبَادًا لِّى مِن دُونِ اللَّهِ وَلٰكِن كُونُوا رَبّٰنِيِّـۧنَ بِمَا كُنتُمْ تَعْلَمُونَ الْكِتٰبَ وَبِمَا كُنتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾

بندگان من بجز خدا ولیکن باشید خداپرستان (یا دانشمندان) بواسطہ آنچہ میدانستید کتاب را وآنچہ میخواندید درس فرا گرفتید

وَلَا يَأْمُرَكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ

و نفرماید شما را که بگیرید فرشتگان و پیمبران را خدایانی آیا فرمان دهد شما را بکفر پس از آنکه مسلمانان و انگاه که

أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ

برگرفت خدا پیمان پیمبران را که آنچه آوردم شما را از کتاب و حکمت پس آمد شما را فرستاده تصدیق کننده آنچه باشماست

لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا

البته بدو ایمان آرید و یاری کنید گفت آیا اقرار کردید و گرفتید بر این پیمان مرا گفتند اقرار کردیم گفت پس گواه باشید

وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾ فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾ أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ

و منم با شما از گواهان پس هر که روی گرداند پس از این آن مردمان نافرمانان پس آیا جز دین خدا را

يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾ قُلْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا

خواهند و مر او را اسلام آورد هر که در آسمانها و زمین است خواه و ناخواه و بسوی او باز گردانیده شوند بگو ایمان آوردیم بخدا و آنچه

أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ

بر ما فرو آمد و آنچه فرو آمد بر ابراهیم و اسمعیل و اسحق و یعقوب و اسباط و آنچه داده شد موسی

وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ

و عیسی و پیمبران از پروردگارشان فرق نکنیم میان یکی از ایشان و ما اسلام آرندگان و هر که بجوید جز

الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا

اسلام دینی را هرگز پذیرفته نشود و او در عقبی از زیانکاران چگونه هدایت کند خدا قومی را که کافر شدند

بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾

پس از ایمانشان و گواهی دادند که پیغمبر حق است و بیاید شان نشانها و خدا نمیکند هدایت کننده گروه ستمکاران

أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ

آنرا پاداش ایشان است که بر ایشان لعنت خدا و فرشتگان و مردم همگی جاودانه در آن کاسته نشود

عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ

از ایشان عذاب و نه مهلت داده شوند مگر آنانکه توبه کردند پس از این و اصلاح کردند که خدا نیز آمرزنده

رَحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ ازْدَادُوا كُفْرًا لَنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ

مهربان هانا آنانکه کفر ورزیدند پس از ایمانشان آنگاه فزونی گرفتند در کفر هرگز پذیرفته نشود توبه ایشان و آنانند گمراهان

﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلْءُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوِ افْتَدَىٰ

هانا آنانکه کفر ورزیدند و مردند حالیکه کافر بودند هرگز قبول نشود از یکی ایشان سر زمین آکنده از زر و اگر چه فدیه دهد

بِهِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩١﴾ لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّىٰ تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ

آنرا کجاست عذابی دردناک و نیست برای ایشان یاورانی هرگز به نیکی نرسید تا از آنچه دوست دارید

وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلًّا لِبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ

ذادکه بدهید و هر خداوند دست بدان داند هیچ خوراکها حلال بود برای بنی اسرائیل جز آنچه حرام کرد اسرائیل

عَلَىٰ نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَاةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَاةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾

بر خویشتن پیش از آنکه نازل شود تورية بگو بیارید تورية را پس بخوانید اگر هستید راستگویان

الجزء (۴)

فَمَنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُونَ ﴿۹۴﴾ قُلْ صَدَقَ اللّٰهُ فَاتَّبِعُوا

پس هر که بر دروغ بندد بر خدا — آنها ستمکاران — پس از این — گفته است خدا پیروی کنید

مِلَّةَ اِبْرٰهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۹۵﴾ اِنَّ اَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبٰرَكًا

ملت ابراهیم یکتاپرست ما و نبود از مشرکان — اول خانه که برای مردم آمد برای عبادت خدا

وَهُدًى لِلْعٰلَمِينَ ﴿۹۶﴾ فِيهِ اٰيٰتٌ بَيِّنٰتٌ مَقَامُ اِبْرٰهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ اٰمِنًا وَلِلّٰهِ عَلَى

و رهنمائی برای جهانیان — در آن نشانهای آشکار مقام ابراهیم و کسیکه در آید ایمن باشد و خدا را بر

النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعٰلَمِينَ ﴿۹۷﴾

مردم حج خانه آنکس که بتواند بسوی آن راهی و آنکس که کفر ورزد پس خدا بی‌نیاز است از جهانیان

قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ شَهِيدٌ عَلٰى مَا تَعْمَلُونَ ﴿۹۸﴾ قُلْ يٰٓاَهْلَ

بگو ای اهل کتاب چرا کافر میشوید — آیتهای خدا و خدا گواه است بر آنچه میکنید بگو ای اهل

الْكِتٰبِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ تَبْغُونَهَا عِوَجًا وَاَنْتُمْ شُهَدَٓاءُ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ

کتاب چرا باز میدارید از راه خدا آنرا که ایمان آورده خواهید کج و شما خود گواهید و نیست خدا غافل

عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۹۹﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوٓا اِنْ تُطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ اُوتُوا الْكِتٰبَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ

از آنچه میکنید ای گروه مؤمنان اگر فرمان برید گروهی را از آنانکه داده شده‌اند کتاب پس

اِيمٰنِكُمْ كٰفِرِينَ ﴿۱۰۰﴾ وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَاَنْتُمْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ اٰيٰتُ اللّٰهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمْ

ایمانتان کافران و چگونه کفر ورزید و بر شما خوانده میشود آیتهای خدا و در میان شماست فرستاده او و کسیکه گرفتار

بِاللّٰهِ فَقَدْ هُدِيَ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۰۱﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ

از خدا خواهد جانا براه راست هدایت شده بسوی راهی راست ای گروه مؤمنان بترسید خدا را حق ترسیدنش و نمیرید

اِلَّا وَاَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۱۰۲﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللّٰهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ

جز آنکه باشید مسلمانان و چنگ زنید بریسمان خدا همگی و پراکنده نشوید و یاد آرید نعمت خدا را بر شما

اِذْ كُنْتُمْ اَعْدَٓاءً فَاَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِٓ اِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلٰى شَفَا حُفْرَةٍ

بگاهیکه بودید دشمنان پس الفت انگند میان دلهای شما تا شدید بنعمت او برادران و بودید بر کنار گودالی

مِنَ النَّارِ فَاَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۱۰۳﴾ وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ اُمَّةٌ

از آتش پس رهانید شما را از آن چنین بیان کند خدا برای شما آیتهای خویش را شاید هدایت یابید و باید باشد از شما گروهی

يَدْعُونَ اِلَى الْخَيْرِ وَيَاْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۱۰۴﴾ وَلَا تَكُونُوا

که دعوت کنند بسوی نیکی و امر کنند بکارهای پسندیده و نهی کنند از بدی و آنانند رستگاران و نباشید

كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَٓاءَهُمُ الْبَيِّنٰتُ وَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۰۵﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ

مانند آنانکه پراکنده شدند و اختلاف کردند پس از آنکه بیامد بشان نشانها و آنرا برای آنانست عذابی سخت روزی که سفید شود

وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَاَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ اَكَفَرْتُمْ بَعْدَ اِيمٰنِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ

رویهائی و سیاه شوند رویهائی پس آنانکه سیاه شد رویهای ایشان آیا کفر ورزیدید پس از ایمان خود پس بچشید عذاب را

بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۱۰۶﴾ وَاَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللّٰهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۰۷﴾

بآنچه بودید کفر میورزیدید و اما آنانکه سفید شد رویهای ایشان پس در رحمت خدا و نه است در آن جاودانان

تِلْكَ اٰيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوْهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللّٰهُ يُرِيْدُ ظُلْمًا لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿١٠٨﴾ وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ
اینست آیتهای خدا که میخوانیم بر تو بحق و نیست خدا خواهان ستمی بر جهانیان و برای خداست آنچه در آسمانها

وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ﴿١٠٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَاْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ
و آنچه در زمین است و بسوی خدا بازگردانیده میشوند امور بودید بهترین امتی که پدید آورده شده برای مردم امر میکنید بنیکی

وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَلَوْ اٰمَنَ اَهْلُ الْكِتٰبِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُوْنَ
و نهی میکنید از زشتی و ایمان میآورید بخدا و اگر ایمان میآوردند اهل کتاب همانا بهتر بود ایشانرا از ایشانند ایمان آورندگان

وَاَكْثَرُهُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿١١٠﴾ لَنْ يَّضُرُّوْكُمْ اِلَّآ اَذًى وَاِنْ يُّقَاتِلُوْكُمْ يُوَلُّوْكُمُ الْاَدْبَارَ ثُمَّ لَا
و بیشتر ایشان نافرمانان هرگز بشما نمیرسانند جز آزاری و اگر جنگ کنند با شما پشت بسوی شما کنند و سپس

يُنْصَرُوْنَ ﴿١١١﴾ ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ اَيْنَ مَا ثُقِفُوْٓا اِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللّٰهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ وَبَآءُوْ
یاری نشوند زده شد برایشان خواری هرکجا یافت شوند مگر ایشانرا بعهدی از خدا و عهدی از مردم و گرفتار شدند

بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ
بخشمی از خدا و زده شد برایشان بیچارگی این بسبب آنست که ایشان بودند که کفر میورزیدند بآیتهای خدا و می کشتند

الْاَنْۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ ﴿١١٢﴾ لَيْسُوْا سَوَآءً مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اُمَّةٌ
پیغمبران بناحق این بسبب آنست که عصیان ورزیدند و بودند تجاوز کنندگان نیستند یکسان از اهل کتاب گروهی

قَآئِمَةٌ يَّتْلُوْنَ اٰيٰتِ اللّٰهِ اٰنَآءَ الَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُوْنَ ﴿١١٣﴾ يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَيَاْمُرُوْنَ
ایستاده (نماز گزار) میخوانند آیتهای خدا را آناء شب و ایشانند سجده کنندگان ایمان آورند بخدا و روز آخر و امر میکنند

بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُوْنَ فِي الْخَيْرٰتِ وَاُولٰٓئِكَ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوْا
بمعروف نهی میکنند از منکر و میشتابند در نیکیها و ایشانند از شایستگان و آنچه

مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُّكْفَرُوْهُ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالْمُتَّقِيْنَ ﴿١١٥﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ
از نیکی ناسپاس نمانند ایشان را و خداست بپرهیزگاران همانا آنانکه کفر ورزیدند نی بیازارشان نکند اموالشان و نه

اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُوْنَ فِيْ هٰذِهِ
اولادشان از خدا چیزی و ایشانند یاران آتش و ایشانند جاودانان مثل آنچه انفاق کنند در این

الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيْحٍ فِيْهَا صِرٌّ اَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَاَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللّٰهُ
زندگانی دنیا مانند بادیست که در آنست سرمائی سخت بتاخت بکشتزار گروهی که خویشتن را ستم کرده پس نابودش کرد و خدا ستم نکرد بر ایشان

وَلٰكِنْ اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ﴿١١٧﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا بِطَانَةً مِّنْ دُوْنِكُمْ لَا يَاْلُوْنَكُمْ خَبَالًا
و لیکن بودند خویشتن را ستم کنندگان ای گروه مؤمنان نگیرید بهمدستانی جز از خویش (از ادیان دیگر) که کوتاهی نمیکنند

وَدُّوْا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَآءُ مِنْ اَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِيْ صُدُوْرُهُمْ اَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْاٰيٰتِ اِنْ كُنْتُمْ
دوست دارند آنچه شما را رنج دهد آشکار شده است دشمنی از دهانهای ایشان و آنچه نهان کنند سینه‌های ایشان بزرگتر است همانا بیان کردیم برای شما اگر

تَعْقِلُوْنَ ﴿١١٨﴾ هٰٓاَنْتُمْ اُولَآءِ تُحِبُّوْنَهُمْ وَلَا يُحِبُّوْنَكُمْ وَتُؤْمِنُوْنَ بِالْكِتٰبِ كُلِّهٖ وَاِذَا لَقُوْكُمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا وَاِذَا
تعقل کنید آنگاه شما دوست دارید اینان را و دوست نمیدارند شما را و ایمان میآورید بکتاب بتمامی و چون گاه ملاقات کنند شما را گویند ایمان آوردیم و چون

خَلَوْا عَضُّوْا عَلَيْكُمُ الْاَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوْتُوْا بِغَيْظِكُمْ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿١١٩﴾
خلوت روند سر انگشت خشم برخا جدان گزند بگو بمیرید بخشم خود همانا خدا داناست بدرونها در سینه‌ها

إِن تَمْسَسْكُمْ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِن تُصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ
اگر بشما خوبی رسد ناخوش دارند ایشان را و اگر شکیبا شوید و پرهیزگاری کنید زیان نرساند شما را نیرنگ ایشان
شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾ وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ
شیئاً چیزی بیناست خداوند بآنچه کنند فراگیرنده و بیاد کن چون بامداد کردی از نزد خاندان خویش (روانه شدی) مؤمنان را در مواضع خود برای جنگ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾ إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنكُمْ أَن تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيُّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
و خداوند شنوای داناست جنگاوران گروه از شما که سست شوند و خداوند سرپرست آنان و در خدا باید توکل کنند
الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ تَقُولُ
مؤمنان و همانا یاری کرد شما را خدا در جنگ جایگاه خوار بودید پس بترسید خدا را شاید سپاسگزاری کنید هنگامیکه
لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَن يَكْفِيَكُمْ أَن يُمِدَّكُمْ رَبُّكُم بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُنزَلِينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَىٰ إِن
بمؤمنان آیا بس نیست شما را که فرو فرستد شما را پروردگارتان سه هزار فرشته فرود آورده گان بلکه اگر
تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَٰذَا يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُم بِخَمْسَةِ آلَافٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ
پرهیزگاری کنید و پرهیزگاری کنید و بیایند بزودی هم اکنون کمک فرستد شما را پروردگار شما به پنج هزار فرشته نشان دار گان
﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِندِ اللَّهِ
و نگردانید آنرا خدا جز بشارتی برای شما و تا آرام گیرد دلهای شما بدان و نیست یاری جز از نزد پروردگار
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ
فرستنده حکیم تا ببرد دنباله از گروهی که کفر ورزیدند یا بسرکوبشان سازد تا بازگردند زیانکاران نیست ترا از
الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
امر چیزی یا ببخشد بر ایشان یا عذابشان کند که ایشانند ستمگران خداراست آنچه در آسمانهاست و آنچه در زمین
يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا
بیامرزد هرکرا خواهد و عذاب کند هرکرا خواهد و خداست آمرزنده مهربان ای آنانکه ایمان آورده اید نخورید
الرِّبَا أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾ وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ
ربا را چند برابر و بترسید خدا را شاید رستگار شوید و بترسید آتشی را که آماده شده است
لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
برای کافران و فرمان برید خدا و رسول را شاید رحم شوید و بشتابید بسوی آمرزشی از پروردگارتان
وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُنفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ
و بهشتی که فراخیش پنهای آسمان ها و زمین است آماده است برای پرهیزگاران آنانکه انفاق میکنند در حال خوشی و تنگدستی
وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا
و خشم فرو خورندگان و گذشت کنندگان از مردم و خدا دوست دارد نکوکاران را آنانکه هرگاه فحشائی کنند یا بر خود ستم کنند
أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ
یاد خدا کنند و آمرزش گناهان خویش خواهند و کیست جز خدا که گناهان را بیامرزد و پافشاری نکنند بر آنچه کرده اند و اصرار نکنند
﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾
آنانرا پاداششان آمرزشی است از پروردگارشان و باغهائی که در آنها جویها جاودانند در آنجا و چه نیکوست پاداش عمل کنندگان

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَٰذَا بَيَانٌ

همانا بگذشت پیش از شما شیوه‌ها پس بگردید در زمین و بنگرید چگونه بود فرجام نابودکنندگان (تکذیب‌کنندگان) این بیانی است

لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾

برای مردم و راهنمائی و اندرزی برای پرهیزکاران سست نشوید و اندوهگین نباشید و شما برترید اگر هستید مؤمنان

إِنْ يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ

اگر بشما گزندی رسید همانا بآن مردم گزندی مانند آن رسیده و این روزگار (پیکار) را چنین میان مردم برمیگردانیم و تا خدا بداند

آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَمْحَقَ

ایمان آورندگان را و از شما گواهانی و خدا دوست ندارد ستمکاران را و تا پاک سازد خدا مؤمنان را و نابود سازد

الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ

کافران را یا پنداشتید که بهشت در جای شوید و هنوز ندانست خدا آنانرا که کوشیدند (جهاد کردند) از شما و شناخته است

الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

بردباران را و همانا بودید که آرزوی مرگ میکردید پیش از آنکه بدان برسید اکنون دیدید آنرا و شما بنگرانی

﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ ۚ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ

و نیست محمد (صلی الله علیه وآله) مگر پیمبری که بگذشت پیش از او پیمبرانی پس اگر بمیرد یا کشته شود بازگردید بر پاشنه‌های خویش

وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا ۗ وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ

و آنکس که برگردد بر پاشنه‌های خود هیچ زیان نرساند خدا را و بزودی پاداش دهد خدا شکرگذاران را و نیست هیچ کس را

تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا ۗ وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ

بمیرد مگر باذن خدا نامه سرآمد دار و هرکس پاداش دنیا خواهد (بعمل) از آن و هرکه پاداش

الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ

آخرت خواهد (بعمل) از آن و زود است پاداش دهیم شکرگذاران را و چه بسا پیمبری که همراهش کارزار کردند گروه‌های بسیار

فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ

پس نه سست شدند از آنچه بدیشان رسید در راه خدا و نه ناتوان شدند و نه سر فرو نهادند کی خدا دوست دارد بردباران را

﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَ

و نبود سخن ایشان جز آنکه گفتند پروردگارا بیامرز ما را گناهان ما و فزونروی (تجاوز) ما را در کارخویش و

ثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَآتَاهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ

استوار دار پایهای ما را و یاری کن ما را بر گروه کافران پس بدیشان داد خدا اجر دنیا و پاداش

ثَوَابِ الْآخِرَةِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تُطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يَرُدُّوكُمْ

نکوی آخرت را و خدا دوست دارد نیکوکاران ای گروه مؤمنان اگر اطاعت کنید آنانرا که کفر ورزیدند برگردانند شما را

عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ

بر پاشنه‌های شما پس بازگردید زیانکاران بلکه خدا سرپرست شما و او بهترین یاری کنندگان بزودی بیفکنیم در دلها

الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا ۖ وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ ۚ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾

آنانکه کفر ورزیدند هراس را بسبب شرک آوردنشان خدا را آنرا که فرو نفرستاده بدان فرمانروائی و جایگاه ایشان آتش است و بد جایگاه ستمکاران

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللّٰهُ وَعْدَهٗٓ اِذْ تَحُسُّوْنَهُمْ بِاِذْنِهٖ حَتّٰٓى اِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ فِى الْاَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَآ اَرٰىكُمْ مَّا تُحِبُّوْنَ
وهمانا براست آورد در شما خدا وعده خود را چون میکشتید ایشان را بکار او تا آنگاه که سست شدید و بترسیدید در کار و نافرمانی کردید پس از آنکه نمود شما را آنچه دوست میدارید

مِنْكُمْ مَّنْ يُّرِيْدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّرِيْدُ الْاٰخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۚ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللّٰهُ ذُوْ فَضْلٍ
از شما کردی خواهان دنیا بودند و کردی خواهان آخرت پس منصرف ساخت شما را از ایشان تا بیازماید شما را و همانا بخشود بر شما و خداست دارنده فضل

عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۱۵۲﴾ اِذْ تُصْعِدُوْنَ وَلَا تَلْوٗنَ عَلٰٓى اَحَدٍ وَّالرَّسُوْلُ يَدْعُوْكُمْ فِىْٓ اُخْرٰىكُمْ فَاَثَابَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ لِّكَيْلَا
بر مؤمنان جنگامیکه بالا میرفتید و برنمیگشتید بسوی کسی و پیغمبر میخواند شما را از پشت سرتان پس رسانید بشما اندوهی بر اندوهی تا

تَحْزَنُوْا عَلٰى مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَآ اَصَابَكُمْ ۗ وَاللّٰهُ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۵۳﴾ ثُمَّ اَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِّنْۢ بَعْدِ الْغَمِّ اَمَنَةً نُّعَاسًا
اندوهگین نشوید بر آنچه از شما فوت شد و نه بر آنچه بشما رسید و خدا داناست بآنچه میکنید سپس فرود آورد بر شما پس از اندوه بزرگی آرامش را بر

يَّغْشٰى طَآئِفَةً مِّنْكُمْ ۙ وَطَآئِفَةٌ قَدْ اَهَمَّتْهُمْ اَنْفُسُهُمْ يَظُنُّوْنَ بِاللّٰهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ ۭ يَقُوْلُوْنَ هَلْ
گروهی از شما و گروهی دیگر که اندوه ایشان را جانهای ایشان گمان میبردند بخدا ناروا را گمان جاهلیت میگفتند آیا

لَّنَا مِنَ الْاَمْرِ مِنْ شَيْءٍ ۭ قُلْ اِنَّ الْاَمْرَ كُلَّهٗ لِلّٰهِ ۭ يُخْفُوْنَ فِىْٓ اَنْفُسِهِمْ مَّا لَا يُبْدُوْنَ لَكَ ۭ يَقُوْلُوْنَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ
ما را است از امر چیزی بگو همانا امر همه آن خدا را است نهان میکنند در دلهای خود آنچه را آشکار نمیکنند برای تو میگفتند اگر ما را از امر چیزی

الْاَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هٰهُنَا ۭ قُلْ لَّوْ كُنْتُمْ فِىْ بُيُوْتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِيْنَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ اِلٰى مَضَاجِعِهِمْ ۚ وَلِيَبْتَلِيَ
می بود کشته نمیشدیم در اینجا بگو اگر در خانهای خویش میبودید همانا بیرون میآمدند آنانکه نوشته شده بود بر ایشان کشته شدن بسوی آرامگاههای خود تا بیازماید

اللّٰهُ مَا فِىْ صُدُوْرِكُمْ ۙ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِىْ قُلُوْبِكُمْ ۭ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿۱۵۴﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ
خدا آنچه را در سینه‌های شماست و پاک کند آنچه را در دلهای شماست و خدا داناست بآنچه در سینه‌هاست همانا آنانکه پشت کردند از شما

يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعٰنِ ۙ اِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطٰنُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوْا ۚ وَلَقَدْ عَفَا اللّٰهُ عَنْهُمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ
روز تلاقی دو سپاه لغزانیدشان شیطان جز پاره‌ای آنچه خود فراهم کرده و همانا بخشود خدا بر ایشان همانا خداست

غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ ﴿۱۵۵﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَقَالُوْا لِاِخْوَانِهِمْ اِذَا ضَرَبُوْا
آمرزنده بردبار ای گروه مؤمنان نباشید مانند آنانکه کفر ورزیدند و گفتند برادران خویش را هنگامیکه بسفر

فِى الْاَرْضِ اَوْ كَانُوْا غُزًّى لَّوْ كَانُوْا عِنْدَنَا مَا مَاتُوْا وَمَا قُتِلُوْا ۚ لِيَجْعَلَ اللّٰهُ ذٰلِكَ حَسْرَةً فِىْ قُلُوْبِهِمْ ۭ
میرفتند یا جنگ میشدند که اگر میماندند نزد ما نمیمردند و نه کشته میشدند تا قرار دهد خدا آنرا حسرتی در دلهایشان

وَاللّٰهُ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ ۭ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿۱۵۶﴾ وَلَىِٕنْ قُتِلْتُمْ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ
و خدا زنده میکند و میمیراند و خدا بدانچه میکنید بیناست و اگر کشته شوید در راه خدا یا بمیرید همانا آمرزشی از

اللّٰهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُوْنَ ﴿۱۵۷﴾ وَلَىِٕنْ مُّتُّمْ اَوْ قُتِلْتُمْ لَاِلَى اللّٰهِ تُحْشَرُوْنَ ﴿۱۵۸﴾ فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ
خدا و رحمتی بهتر است از آنچه گرد میآرند و اگر بمیرید یا کشته شوید همانا بسوی خدا گرد آورده میشوید و همانا بامری از خدا

لِنْتَ لَهُمْ ۚ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيْظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوْا مِنْ حَوْلِكَ ۠ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ
نرم گشته برای ایشان و اگر تندخوی سنگین دل میبودی همانا پراکنده میشدند از پیرامونت پس ببخش بر ایشان و آمرزش خواه برای ایشان

وَشَاوِرْهُمْ فِى الْاَمْرِ ۚ فَاِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ ۭ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِيْنَ ﴿۱۵۹﴾ اِنْ يَّنْصُرْكُمُ اللّٰهُ
و مشورت کن با ایشان در کار پس چون تصمیم گرفتی پس توکل کن بر خدا که خدا دوست دارد توکل کنندگان اگر یاری کند شما را خدا

فَلَا غَالِبَ لَكُمْ ۚ وَاِنْ يَّخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِيْ يَنْصُرُكُمْ مِّنْۢ بَعْدِهٖ ۭ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۶۰﴾
نیست چیره شونده بر شما و اگر فرو گذارد شما را پس کیست که یاری کند شما را پس از او و بر خدا باید توکل کنند مؤمنان

وما كان لنبي أن يغل ومن يغلل يأت بما غل يوم القيمة ثم توفى كل نفس ما كسبت وهم
و نرسد (پیغمبر) پیغمبر را که خیانت و در دین بر هوای خلق و هر که خیانت کند بیاید با آنچه خیانت کرده است روز قیامت پس بر سر آید هر نفسی را آنچه کرده است و آنان
لا يظلمون ﴿۱۶۱﴾ أفمن اتبع رضوان الله كمن باء بسخط من الله ومأويه جهنم وبئس المصير ﴿۱۶۲﴾
ستم نشوند آیا کسی که پیرو خوشنودی خدا است مانند کسی است که باز گردد بخشم خدا را و جایش دوزخ است و چه بد بازگشتگاهی است
هم درجات عند الله والله بصير بما يعملون ﴿۱۶۳﴾ لقد من الله على المؤمنين إذ بعث فيهم
آنان مرتبه‌ها دارند نزد خدا و خدا بینا است به آنچه می‌کنند همانا منت نهاد خدا بر مؤمنان هنگامی که برانگیخت در میان آنان
رسولا من أنفسهم يتلوا عليهم آياته ويزكيهم ويعلمهم الكتاب والحكمة وإن كانوا من قبل
رسولی از خودشان (بشری) از خود ایشان تا بخواند بر ایشان آیه‌های او را و پاک سازد ایشان را و بیاموزدشان کتاب و حکمت را و اگر چه بودند پیش از آن
لفي ضلال مبين ﴿۱۶۴﴾ أولما أصابتكم مصيبة قد أصبتم مثليها قلتم أنى هذا قل هو من
در گمراهی آشکار آیا چون به شما رسید سختی و حال آنکه رسانده بودید دو برابر آن را گوئید از کجا است این؟ بگو آن از
عند أنفسكم إن الله على كل شيء قدير ﴿۱۶۵﴾ وما أصابكم يوم التقى الجمعان فبإذن الله وليعلم
نزد خودتان است همانا خدا بر همه چیز تواناست و آنچه بشما رسید روز برخورد دو سپاه پس بفرمان خدا بود و تا بشناسد
المؤمنين ﴿۱۶۶﴾ وليعلم الذين نافقوا وقيل لهم تعالوا قاتلوا في سبيل الله أو ادفعوا قالوا لو
مؤمنان را و بشناسد آنان را که نفاق ورزیدند و چون بدیشان گفته شد بیائید بیکار کنید در راه خدا یا دفاع کنید گفتند اگر
نعلم قتالا لاتبعناكم هم للكفر يومئذ أقرب منهم للإيمان يقولون بأفواههم ما ليس
بیکاری بدانستیم پیروی میکردیم شما را آنان بکفر نزدیکترند در آن روز از ایمان گویند بدهانهای خویش آنچه را نیست
في قلوبهم والله أعلم بما يكتمون ﴿۱۶۷﴾ الذين قالوا لإخوانهم وقعدوا لو أطاعونا ما قتلوا
در دلهاشان و خدا داناتر است به آنچه پنهان میدارند آنانکه گفتند به برادرانشان و باز نشستند که اگر فرمان ما را برده بودند کشته نمیشدند
قل فادرءوا عن أنفسكم الموت إن كنتم صادقين ﴿۱۶۸﴾ ولا تحسبن الذين قتلوا في سبيل
بگو پس دور کنید از خودتان مرگ را اگر هستید راستگویان و مپندارید آنانرا که کشته شدند در راه خدا
الله أمواتا بل أحياء عند ربهم يرزقون ﴿۱۶۹﴾ فرحين بما آتاهم الله من فضله ويستبشرون
مردگان بلکه زندگانند نزد پروردگارشان روزی میخورند شادند به آنچه خدا از فضل خود بدیشان ارزانی داشته و میخوشوقند
بالذين لم يلحقوا بهم من خلفهم ألا خوف عليهم ولا هم يحزنون ﴿۱۷۰﴾ يستبشرون بنعمة من
به آنانکه هنوز بدیشان نپیوسته‌اند از پس ایشان که نه بیمی بر ایشان است و نه اندوهگین میشوند شادمانی میکنند بنعمتی از
الله وفضل وأن الله لا يضيع أجر المؤمنين ﴿۱۷۱﴾ الذين استجابوا لله والرسول من بعد ما
خدا و فضلی و آنکه خدا تباه نمیکند پاداش مؤمنان را آنانکه دعوت خدا و رسول را اجابت کردند از پس آنچه
أصابهم القرح للذين أحسنوا منهم واتقوا أجر عظيم ﴿۱۷۲﴾ الذين قال لهم الناس إن
زخمی بدیشان رسید برای آنانکه نکوکاری و پرهیزکاری کردند از ایشان است پاداشی بزرگ آنانکه گفتند بدیشان مردم که
الناس قد جمعوا لكم فاخشوهم فزادهم إيمانا وقالوا حسبنا الله ونعم الوكيل ﴿۱۷۳﴾ فانقلبوا
مردم بسیج کرده‌اند برای شما پس بترسید ایشان را پس بیفزود بر ایمان ایشان و گفتند بس است ما را خدا و چه خوب کارگزار است پس باز گشتند
بنعمة من الله وفضل لم يمسسهم سوء واتبعوا رضوان الله والله ذو فضل عظيم ﴿۱۷۴﴾
بنعمتی از خدا و فضلی نرسید ایشان گزندی و پیروی کردند خوشنودی خدا را و خداست دارای فضلی بزرگ

إِنَّمَا ذٰلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونِ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۷۵﴾ وَلَا يَحْزُنْكَ

نیست آن جز شیطان کہ بترساند دوستان خویش را پس مترسید ایشان را و مرا بترسید اگر هستید مؤمنان اند و نگفت نگفتند

الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ

آنانکہ بشتابند در کفر هرگز زیان نرسانند خدارا بچیزی خداخواهد کہ نگذارد برای ایشان بهره در آخرت

وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۷۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ

و برای ایشان هست عذابی بزرگ هاما آنانکہ خریدند کفررا بایمان زیان نرسانند خدارا بچیزی و ایشان را

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۷۷﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمْلِي لَهُمْ خَيْرٌ لِأَنْفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمْلِي لَهُمْ لِيَزْدَادُوا

عذابی دردناک و نپندارند آنانکہ کفرورزیدند دادن ما مارا مهلت دادن ایشان خیراست برای ایشان نیست کہ مهلت دادیم ایشان تا

إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿۱۷۸﴾ مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ

بفزایند در گناه و ایشانرا هست عذابی خوار کننده نیست خدا کہ بگذارد مؤمنان را بر آنچہ شما بران هستید تا جدا گرداند پلیدرا از

الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَآمِنُوا

پاکیزه (نشناسد) و نبوده است خدا کہ آگاه سازد شمارا بر نادیدنی ولکن خدا انتخاب میکند از فرستادگان خویش هرکرا خواهد پس ایمان آرید

بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿۱۷۹﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخَلُونَ بِمَا آتَاهُمُ

بخدا و فرستادگان او و اگر ایمان آرید و پرهیزکاری کنید شمارا هست پاداشی بزرگ و نپندارند آنانکہ بخل ورزند بدانچہ

اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ

خدا از فضل خویش بدیشان هرآنائی بلکہ آن هرچہ برای ایشان بلکہ آن بدتر است برای ایشان بزودی گردن بندشان شود آنچہ بخل ورزیدند از دادن آن روز قیامت و خدارا

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۸۰﴾ لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ

میراث آسمانها و زمین و خدا بهرچہ میکنید داناست هاما شنید خدا گفتار آنانرا کہ گفتند خدا نیازمند است

وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿۱۸۱﴾ ذٰلِكَ

و ما بی نیاز بزودی بنویسیم آنچہ گفتند و کشتارشان پیمبرانرا بناحق و گوئیم بچشید عذاب سوزان را این

بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿۱۸۲﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَا أَلَّا

برابر آنچہ پیش فرستاده دستهای شما و نیست خدا ستمکننده بر بندگان آنانکہ گفتند هاما خدا با ما پیمان بست کہ

نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ

ایمان نیاریم برای پیمبری تا بیاورد برای ما قربانی کہ بخورد آنرا آتش بگو هاما آمد بشما پیمبرانی پیش از من بنشانها

وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۸۳﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ

و بدانکہ گفتید پس چرا کشتید ایشانرا اگر هستید راستگویان پس اگر بدروغ نسبت دهند هاما بدرستی نسبت دهند فرستادگانی پیش از تو آمدند بنشانها

وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿۱۸۴﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ

و نوشته ها و نامه درخشان هرکسی چشنده مرگ است و جز این نیست کہ بتمام میدهند مزدهای شما روز قیامت پس کسیکہ برکنار شد از آتش و درون شد

الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿۱۸۵﴾ لَتُبْلَوُنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ

بهشت هاما رستگار شد و نیست زندگانی دنیا جز کالای فریب (سرگرمی) هاما خواهید آزمود در مالها و جانهای خویش و خواهید شنید از آنانکہ

أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿۱۸۶﴾

داده شدند کتاب را پیش از شما و از شرک ورزان آزار فراوانی و اگر شکیبا شوید و پرهیزکار باشید هاما آن هست از عزیمت کارها

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ

و یاد کنید چون گرفت خدا پیمان آنانکه داده شدند کتاب را که بیان کنید آن را برای مردم و کتمان نکنید پس افکندند آنرا پشت

ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿۱۸۷﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا

سر خویش و فروختند بدان بهائی کم و چه بدست آنچه میخرند (اختیار میکردند) چندان آنانرا که شاد شوند بچیزی که آوردند

وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۸۸﴾ وَلِلَّهِ

و دوست دارند که ستوده شوند بچیزی که نکردند مگردند چندان ایشانرا برستگاهی از عذاب و آنانرا هست عذابی دردناک و خدایرا

مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۸۹﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ

فرمانروائی آسمانها و زمین و خدا بر هر چیز توانا است همانا در آفرینش آسمانها و زمین و گردش

اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۱۹۰﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى

شب و روز نشانهائی است برای خردمندان آنانکه یاد خدا کنند ایستاده گان و نشستگان و بر

جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ

پهلوهای خویش و میاندیشند در آفرینش آسمانها و زمین پروردگارا نیافریدی این را بیهوده (عبث) دور از تو

فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿۱۹۱﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

(منزه هی تو) نگهدار ما را از عذاب آتش پروردگارا هر که را در آتش بری همانا خوارش کرده و نیست ستمکاران را

﴿۱۹۲﴾ رَبَّنَا إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ

پروردگارا ما شنیدیم بانگ دهنده که میخواند برای ایمان که ایمان آرید بپروردگار خویش پس ایمان آوردیم پروردگارا بیامرز

لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿۱۹۳﴾ رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ

برای ما گناهان ما را و بزدای از ما زشتیهای ما را و در یاب ما را با نیکان پروردگارا و بده ما را آنچه وعده کردی ما را بزبان فرستادگانت بما

وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿۱۹۴﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ

و خوار مکن ما را روز قیامت که تو خلف نمیکنی وعده را پس پذیرفت از ایشان پروردگارشان که نمیباهم کار هر

عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ

عمل کننده را از شما مرد یا زن بعضیتان از بعضی پس آنانکه هجرت کردند و بیرون (رانده شدند) از خانهای خویش

وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي

و آزار شدند در راه من و جنگ کردند و کشته شدند همانا بزدایم از ایشان زشتیهای ایشانرا و درآرم ایشان را بباغهائی که روان است

مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿۱۹۵﴾ لَا

از زیر آنها جویها پاداشی از نزد خدا و خدا نزد اوست پاداش نیکو

يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿۱۹۶﴾ مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ

نفریبد ترا گردش آنانکه کفر ورزیدند در شهرها برخورداری اندک و سپس جایگاه ایشان

جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿۱۹۷﴾ لَكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ

دوزخ است و چه بد آرامشگاهی است لیکن آنانکه پروردگار خود را ترسیدند برای ایشان است باغهائی که جاری است از

تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ﴿۱۹۸﴾

زیر آنها جویها جاودانان در آنها پذیرائی از نزد خدا و آنچه نزد خداست بهتر است برای نیکان

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَّا يَجْزِي وَالِدٌ عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ عِندَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

سورة النساء مدنية وهي مائة وست وسبعون آية

سورة النساء مدنية وهي مائة وست وسبعون آية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ وَآتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ ۖ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ ۖ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ ۚ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُم مِّنَ النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾ وَآتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً ۚ فَإِن طِبْنَ لَكُمْ عَن شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَّرِيئًا ﴿٤﴾ وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَامًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٥﴾ وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُم مِّنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ ۖ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَن يَكْبَرُوا ۚ وَمَن كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ ۖ وَمَن كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهِدُوا عَلَيْهِمْ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ

مردانرا است بهره از آنچه باز گذارند پدر و مادر و نزدیکان و زنانرا است بهره از آنچه باز گذارند پدر و مادر

وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ

و نزدیکان از کم یا بسیش آن بهره بایسته و مقسوم و اگر حاضر شوند قسمت را نزدیکان

وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينُ فَارْزُقُوهُم مِّنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٨﴾ وَلْيَخْشَ الَّذِينَ

و یتیمان و درویشان پس بخورانید شان از آن و بگویید بدیشان گفتاری نکو و باید بترسند آنانکه

لَوْ تَرَكُوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾

اگر باز گذارند پس از خود فرزندان ناتوانی بترسند بر ایشان پس بترسند خدارا و بگویند سخنی استوار

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ

بیگمان آنانکه بخورند اموال یتیمان را بستم جز این نیست که میخورند در شکمهای خویش آتش را و بزودی در آیند

سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ فَإِن كُنَّ نِسَاءً

در آتش افروخته وصیت میکند شمارا خدا در باره فرزندان شما مرد را بهره مانند بهره دو مادینه پس اگر زنانی باشند

فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِن كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ

بیش از دو تن برای ایشان است دو ثلث آنچه باز گذارده و اگر یکزن باشد پس برای او است نیم و برای پدر و مادرش هر کدام

وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِن كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِن لَّمْ يَكُن لَّهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ

از آنان است شش یک از آنچه باز گذارده اگر وبرا فرزندی باشد و اگر وبرا فرزندی نباشد وارث بردا او پدر و مادرش

فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِن كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِن بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ

پس برای مادرش سه یک است اگر وبرا برادرانی باشد پس مادرش شش یک است پس از وصیتی که کرده باشد یا

دَيْنٍ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ

پدران شما و فرزندان شما نمیدانید کدامین نزدیکترند بشما در سود رسندی بایستست از خدا جهانخداوند است

كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾ وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِن لَّمْ يَكُن لَّهُنَّ وَلَدٌ فَإِن كَانَ

دانای حکیم و شما را است نیم آنچه باز گذارند همسران شما اگر نباشد ایشانرا فرزندی و اگر بود

لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمُ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْنَ مِن بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِينَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبُعُ مِمَّا

ایشانرا فرزندی پس برای شماست چهار یک از آنچه باز گذارده اند پس از وصیتی که کرده باشند یا وامی و ایشانرا است چهار یک از آنچه

تَرَكْتُمْ إِن لَّمْ يَكُن لَّكُمْ وَلَدٌ فَإِن كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُم مِّن

باز گذاردید اگر نباشد شمارا فرزندی و اگر شمرا فرزند باشد پس ایشانرا است هشت یک از آنچه باز گذارید

بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِن كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوِ امْرَأَةٌ وَلَهُ

پس از وصیتی که کنید یا وامی و اگر مردی باشد که ارث برده شود بکلاله (بنداد و فرزند) یا زنی باشد که مر او را

أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِن كَانُوا أَكْثَرَ مِن ذَٰلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي

برادر یا خواهری باشد پس برای هر کدام از ایشان شش یک است و اگر باشند بیشتر از این پس ایشان شریکانند در

الثُّلُثِ مِن بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾

ثلث پس از وصیتی که کرده شود یا وامی نازیان آورنده وصیتی است از خدا و خدا است دانای بردبار

تِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ ۭ وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ يُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ
اینست مرزهای خدا و هرکس فرمانبرداری کند خدا و پیغمبر شرا در آورد بهشتی بباغهائی که جاری است از زیر آنها جویها

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۭ وَذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ۱۳ وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَيَتَعَدَّ حُدُوْدَهٗ
جاوید دران اند و آن است کامیابی بزرگ و هرکس که نافرمانی خدا و پیغمبر شرا کند و بگذرد از مرزهای او

يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيْهَا وَلَهٗ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ۱۴ وَالّٰتِيْ يَاْتِيْنَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِّسَآىِٕكُمْ
فرو برد شرا آتشی جاودان ماند دران و برای اوست عذابی خوار کننده و آنانکه فحشائی آرند از زنان شما

فَاسْتَشْهِدُوْا عَلَيْهِنَّ اَرْبَعَةً مِّنْكُمْ ۚ فَاِنْ شَهِدُوْا فَاَمْسِكُوْهُنَّ فِي الْبُيُوْتِ حَتّٰى يَتَوَفّٰىهُنَّ
پس گواه گیرید بر آنان چهارتن از خودتان اگر گواهی دادند نگهدارید ایشانرا (از آمیزش کنیدشان) در خانها تا برسد شانرا

الْمَوْتُ اَوْ يَجْعَلَ اللّٰهُ لَهُنَّ سَبِيْلًا ۱۵ وَالّٰذٰنِ يَاْتِيٰنِهَا مِنْكُمْ فَاٰذُوْهُمَا ۚ فَاِنْ تَابَا
مرگ یا بگذارد خدا برای ایشان راهی و آن دو مرد از شما که فحشائی آرند آزارشان کنید پس اگر توبه کردند

وَاَصْلَحَا فَاَعْرِضُوْا عَنْهُمَا ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيْمًا ۱۶ اِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللّٰهِ لِلَّذِيْنَ
و اصلاح کنند بگذرید از ایشان ایشانرا خداست بسی توبه پذیرنده مهربان جز این نیست که بر خدا بود قبول توبه آنانرا که

يَعْمَلُوْنَ السُّوْۗءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوْبُوْنَ مِنْ قَرِيْبٍ فَاُولٰۗىِٕكَ يَتُوْبُ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ۭ وَكَانَ اللّٰهُ
کار بدی کنند از نادانی و سپس بزودی توبه کنند ـ مانند که بپذیرد خدا توبه ایشانرا و خداست

عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۱۷ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ ۚ حَتّٰٓى اِذَا حَضَرَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ
دانای حکیم و نیست توبه برای آنانکه کردار زشت کنند تا گاهی که بیاید یکی از ایشانرا مرگ فرا رسد

قَالَ اِنِّىْ تُبْتُ الْـٰٔنَ وَلَا الَّذِيْنَ يَمُوْتُوْنَ وَهُمْ كُفَّارٌ ۭ اُولٰۗىِٕكَ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا
گوید توبه کردم اکنون و نه آنانکه بمیرند و ایشانند که کافران آنانرا آماده کردیم برای ایشان عذابی

اَلِيْمًا ۱۸ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا يَحِلُّ لَكُمْ اَنْ تَرِثُوا النِّسَآءَ كَرْهًا ۭ وَلَا
دردناک ای آنانکه ایمان آوردید روا نیست شمارا که ارث ببرید زنان را بناخواه و بدشان

تَعْضُلُوْهُنَّ لِتَذْهَبُوْا بِبَعْضِ مَآ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ اِلَّآ اَنْ يَّاْتِيْنَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۚ وَعَاشِرُوْهُنَّ
مانعید ایشانرا از شوهر کردن که ببرید پاره آنچیزرا که بدیشان داده‌اید مگر آنکه بیارند فحشائی آشکار و زندگانی کنید

بِالْمَعْرُوْفِ ۚ فَاِنْ كَرِهْتُمُوْهُنَّ فَعَسٰٓى اَنْ تَكْرَهُوْا شَيْـــًٔا وَّيَجْعَلَ اللّٰهُ فِيْهِ خَيْرًا كَثِيْرًا ۱۹
با ایشان بخوبی و اگر خوشش ندیدید آنانرا چه بسا چیزیرا ناخوشش دارید و خدا نهاده در آن خیری بسیار

وَاِنْ اَرَدْتُّمُ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ ۙ وَّاٰتَيْتُمْ اِحْدٰىهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَاْخُذُوْا
و اگر خواهید همسری بجای همسری گرفتن و داده‌اید یکی از ایشانرا پوست کاوی گنده از زر بدیشان نگیرید

مِنْهُ شَيْـــًٔا ۭ اَتَاْخُذُوْنَهٗ بُهْتَانًا وَّاِثْمًا مُّبِيْنًا ۲۰ وَكَيْفَ تَاْخُذُوْنَهٗ وَقَدْ اَفْضٰى
ازو چیزی آیا میگیرید بدروغ بستن و گناهی آشکار و چگونه می گیرید بدرستی و حالیکه رسانده‌اند

بَعْضُكُمْ اِلٰى بَعْضٍ وَّاَخَذْنَ مِنْكُمْ مِّيْثَاقًا غَلِيْظًا ۲۱ وَلَا تَنْكِحُوْا مَا نَكَحَ اٰبَاۗؤُكُمْ
بعضی از شما ببعضی و گرفته اند از شما پیمانی سخت و هرگز مگیرید که زنان شما هرگز کرده

مِّنَ النِّسَآءِ اِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۭ اِنَّهٗ كَانَ فَاحِشَةً وَّمَقْتًا ۭ وَسَاۗءَ سَبِيْلًا ۲۲ *
از زنان مگر آنچه گذشت بر آنست فحشائی و خشمی و چه زشت راهی است

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ

حرام شده است بر شما مادران شما و دختران شما و خواهران شما و عمه‌های شما و خاله‌های شما

وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُم مِّنَ الرَّضَاعَةِ وَأُمَّهَاتُ

و دختران برادر و دختران خواهر و مادران شما آنانکه شیر داده‌اند شما را و خواهران شما در شیر و مادران

نِسَائِكُمْ وَرَبَائِبُكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُم مِّن نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُم بِهِنَّ فَإِن لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُم

زنان شما و دختران آنکه در دامان شما هستند از زنانی که آمیخته شده‌اید با آنان پس اگر هم‌بستر نشده‌اید با شید

بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَن تَجْمَعُوا بَيْنَ

با آنان بت باکی بر شما و همسران فرزندان شما آنانکه از صلبهای (کمرهای) شما هستند و آنکه جمع کنید میان

الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٣﴾ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا

دو خواهر جز آنچه گذشت همانا خداوند است آمرزنده مهربان و زنان شوهردار

مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَاءَ ذَٰلِكُمْ أَن تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُم

آنچه از آن شما شد بملک یمین کتاب خداست بر شما و حلال شد برای شما جز اینان که بجای خویش خواستگاری کنید

مُّحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُم بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ

بمالهای خویش خواستگاری کنید نه زنا کاران پس هر چند کامیاب شدید از ایشان بر بهره‌بردن مزدهای ایشانرا بر واجب و نیست باکی

عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُم بِهِ مِن بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٢٤﴾ وَمَن لَّمْ

بر شما در آنچه تراضی کنید بآن پس از واجب دانای حکیم در آنکس که

يَسْتَطِعْ مِنكُمْ طَوْلًا أَن يَنكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُم

توانائی مالی ندارد از شما که کابین کند زنان آزاد باایمان را پس از آنچه در ملکت یمین شماست

مِّن فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُم بَعْضُكُم مِّن بَعْضٍ فَانكِحُوهُنَّ

از کنیزکان باایمان و خدا داناتر است بایمان شما بعضی از بعض (یا بعضی از شما از بعضی است) پس نکاح کنید با آنان

بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَافِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ

باذن خانواده‌های آنان و بدهید بایشان (بصاحبان) مزدهای ایشانرا بجز این حالیکه خویشتن نگهدارنده باشند نه زنا کاران و نه باز گیرندگان

أَخْدَانٍ فَإِذَا أُحْصِنَّ فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ

پس گاهی که شوی کردند اگر خیانتی آورند بر ایشان است نصف آنچه بر زنان آزاد است

مِنَ الْعَذَابِ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنكُمْ وَأَن تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ

از شکنجه این برای کسی است از شما که بیم خداوندت دارد و صبر کردن بهتر است برای شما و خداوند آمرزنده

رَّحِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ

مهربان خدا خواهد بیان کند برای شما و رهبری کند شما را براههای آنانکه پیش از شما بودند و بگذرد از شما و خداوند

عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾ وَاللَّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَن تَمِيلُوا

دانای حکیم خدا خواهد که بپذیرد توبه شما را و خواهند آنانکه پیروی شهوات کنند که منحرف شوید

مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَن يُخَفِّفَ عَنكُمْ وَخُلِقَ الْإِنسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ *

انحرافی بزرگ خدا خواهد سبک کند از شما و آفریده شد است انسان ناتوان

الجزء (۵۱)

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَاْكُلُوْٓا اَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ اِلَّآ اَنْ تَكُوْنَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ

ای آنانکہ ایمان آوردید نخورید اموال خویش را میان خویش بناحق مگر آنگہ داد و ستدی باشد برضامندی

مِّنْكُمْ ۣ وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَنْفُسَكُمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيْمًا ﴿۲۹﴾ وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ عُدْوَانًا

شما و نکشید جمع کردرا جانہا خود زیست بشما مہربان و آنکس کہ این کار را کند بر پیمود

وَّظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيْهِ نَارًا ۭ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَي اللّٰهِ يَسِيْرًا ﴿۳۰﴾ اِنْ تَجْتَنِبُوْا كَبَاۗىِٕرَ مَا تُنْهَوْنَ

وستم بزودی چشانیمش آتش را و آن ہست بر خدا آسان اگر دوری کنید از گناہای آنچہ نہی شوید

عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُّدْخَلًا كَرِيْمًا ﴿۳۱﴾ وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللّٰهُ

فروتان بستریم از شما گناہان شما را و در آریمتان جایگاہی ارجمند و آرزو مکنید آنچہ راخدا فزونی داد (برزنی از شما

بِهٖ بَعْضَكُمْ عَلٰي بَعْضٍ ۭ لِلرِّجَالِ نَصِيْبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوْا ۭ وَلِلنِّسَاۗءِ نَصِيْبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ ۭ وَسْـَٔـلُوا

بر بعضی در شمار بر بعضی مردان ہست بہرہ از آنچہ کسب کردند و زنان زیست بہرہ از آنچہ کسب کردند و بخواہید

اللّٰهَ مِنْ فَضْلِهٖ ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا ﴿۳۲﴾ وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ

خدارا از فضلش بیگمان خدایست بہمہ چیز دانا و برای ہر کدام قرار دادیم نزدیکانی کہ وارث برند از آنچہ بجای

الْوَالِدٰنِ وَالْاَقْرَبُوْنَ ۭ وَالَّذِيْنَ عَقَدَتْ اَيْمَانُكُمْ فَاٰتُوْهُمْ نَصِيْبَهُمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ

گذارند پدر و مادر و خویشاوندان و آنانرا کہ پیمان بست سوگندہای شما پس بدہید ایشانرا بہرہ ایشان بیگمان خدایست

عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدًا ﴿۳۳﴾ اَلرِّجَالُ قَوَّامُوْنَ عَلَي النِّسَاۗءِ بِمَا فَضَّلَ اللّٰهُ بَعْضَهُمْ عَلٰي بَعْضٍ وَّبِمَآ

بر ہمہ چیز گواہ مردان ایستادگانند (سرپرستند) بر زنان بواسطہ برتری دادن خدا بعضی را بر بعضی و بواسطہ

اَنْفَقُوْا مِنْ اَمْوَالِهِمْ ۭ فَالصّٰلِحٰتُ قٰنِتٰتٌ حٰفِظٰتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللّٰهُ ۭ وَالّٰتِيْ تَخَافُوْنَ

دادہ اند از اموال خویش پس زنان شایستہ فرمانبردارانند (فرمانند) خویشتن نگہدارند نگاہداری پنہان بواسطہ نگہدارد خدا نگہدارد ایشان بواسطہ آنکہ ایشان

نُشُوْزَهُنَّ فَعِظُوْهُنَّ وَاهْجُرُوْهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوْهُنَّ ۚ فَاِنْ اَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوْا عَلَيْهِنَّ

سرکشیشان را دریابید اندرز دہید و دوری گزینید از ایشان در بستر و بزنیدشان پس اگر فرمانبرداری کردند شما را مجویید بر ایشان

سَبِيْلًا ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيًّا كَبِيْرًا ﴿۳۴﴾ وَاِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوْا حَكَمًا مِّنْ اَهْلِهٖ

راہی بیگمان خدایست برتر بزرگوار و اگر بیم دارید خلافی میان آنان (زن و شوہر) بفرستید داوری از خاندان مرد

وَحَكَمًا مِّنْ اَهْلِهَا ۚ اِنْ يُّرِيْدَآ اِصْلَاحًا يُّوَفِّقِ اللّٰهُ بَيْنَهُمَا ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا خَبِيْرًا ﴿۳۵﴾ وَاعْبُدُوا

و داوری از خاندان زن اگر سازآوری دارند خواہند بسازآورد خدا میانشان بیگمان خدایست دانای کارآگاہ و بپرستید

اللّٰهَ وَلَا تُشْرِكُوْا بِهٖ شَيْـــًٔا وَّبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا وَّبِذِي الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنِ

خدارا و مشرک قرار ندہید بدان او چیزی و بپدر و مادر نیکوئی ببایدتان و بنزدیکان و بیتیمان و بینوایان

وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبٰى وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنْۢبِ وَابْنِ السَّبِيْلِ ۙ وَمَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ ۭ

و همسایۂ خویشاوند و همسایۂ بیگانه و یار و ہم پہلو و راہگذر نیازمند و آنکہ شما را ست بملک بمین

اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُوْرَۨا ﴿۳۶﴾ الَّذِيْنَ يَبْخَلُوْنَ وَيَاْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ

بیگمان خدا دوست ندارد آنرا کہ دوست گردنفراز خودستای (خودستائی) آنانکہ بخل ورزند و مردم را بخل ورزی فرمان دہند

وَيَكْتُمُوْنَ مَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ ۭ وَاَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابًا مُّهِيْنًا ﴿۳۷﴾

و پنہان کنند آنچہ را خدا بدیشان داده ست از فضل خویش و آماده کردیم برای کافران عذابی خوار کننده

وَالَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ وَمَن
وآنانکه دهند اموال خودرا برای خودنمائی بمردم وایمان نیارند بخدا وروز بازپسین وکسی

يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
که شیطان همنشین باشد چه زشت همنشینی وچه چیز بر ایشان بود اگر ایمان بیاوردندی بخدا وروز بازپسین

وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ ۖ
وبخشیدندی از آنچه روزی داده ایشانرا خدا وخدا بر ایشان بست داناى بهانا خدا ستم نکند بسنگینی ذره‌ای

وَإِن تَكُ حَسَنَةً يُضَاعِفْهَا وَيُؤْتِ مِن لَّدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِن كُلِّ أُمَّةٍ
واگر کردار خوبی باشد دوبرابر مزد کند ویدهد از نزد خویش پاداشی بزرگ پس چگونه خواهد بود حال کسانی که بیاریم از هر گروهی

بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَٰؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾ يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا الرَّسُولَ
گواهی ویباریم ترا بر ایشان گواه در آنروز دوست دارند آنانکه کفر ورزیدند ونافرمانی کردند پیمبررا

لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ الْأَرْضُ ۚ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا ﴿٤٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ
کاش یکسان بودندی با زمین ونهان نتوانند از خدا داستانی را ای آنانکه ایمان آوردید نزدیک نشوید بنماز

وَأَنتُمْ سُكَارَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا ۚ وَإِن
حالیکه مست باشید تاآنگاه که بدانید چه میگوئید ونزدیک مشوید جنب مگر راهگذری تاآنگاه که غسل کنید واگر

كُنتُم مَّرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا
بیمار باشید یا در سفری یا یکی از شما از آبریز برون آید یا با زنان نزدیکی کنید ونیابید

مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا
آبی پس آهنگ زمین پاکیزه کنید وبمالید روها ودستهای خودرا تاخدا بخشنده آمرزگار

﴿٤٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يَشْتَرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَن تَضِلُّوا
آیا ننگریستی بدانان که بهره‌ای داده شدند بهره از کتاب را میخرند گمراهی را وخواهند که گم کنید

السَّبِيلَ ﴿٤٤﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿٤٥﴾ مِّنَ الَّذِينَ
راه را وخدا دانا تر است بدشمنان شما وبس است خدا سرپرستی وبس است خدا یاوری ازآنانکه

هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَاسْمَعْ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَرَاعِنَا
جهود ندکه وصیها برمی گردانند سخنان را از جایگاهش وگویند شنیدیم وفرمانی نکردیم وبشنو ترا نا شنوده وی را ودر عابت سخن

لَيًّا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنًا فِي الدِّينِ ۚ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاسْمَعْ وَانظُرْنَا لَكَانَ
گردانیدن زبانهای خویش ودستبزنی در دین واگر آنان بگفتندی شنیدیم وفرمان بردیم وبشنو ان وحملت ونگاه ما هرآینه

خَيْرًا لَّهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
بهتر بودی ایشانرا ودرست تر لیکن دورشان کرد خدا بکفرشان پس ایمان نیارند جز اندکی ای آنانکه

أُوتُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُم مِّن قَبْلِ أَن نَّطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا
داده شده بد کتاب را ایمان آرید بچیزی که فرستادیم تصدیق کننده نامه‌ای را باشما پیش از آن که بگردانیم روها تا برگردانیم بازگردان ایشان

عَلَىٰ أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾
بسوی پشت یا دور سازیم آنانرا چنانکه دور ساختیم یاران شنبه را وبود بست کار خدا شدنی

إِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُّشْرَكَ بِهٖ وَيَغْفِرُ مَا دُوْنَ ذٰلِكَ لِمَنْ يَّشَآءُ ۚ وَمَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدِ
ہاں خدا نہیں بخشتا کہ شرک کیا جاوے اس کو اور بخشتا ہے جو کچھ کمتر ہے اس سے جس کو چاہے اور جو کوئی شریک کرے خدا کا
افْتَرٰٓى اِثْمًا عَظِيْمًا ﴿۴۸﴾ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ يُزَكُّوْنَ اَنْفُسَهُمْ ۭ بَلِ اللّٰهُ يُزَكِّيْ مَنْ يَّشَآءُ وَلَا يُظْلَمُوْنَ
بڑا گناہ باندھا ۔ بھلا تو نے نہیں دیکھا ان کو جو ستھرا کرتے ہیں اپنے جی کو ۔ ستھرا کرتا ہے اللہ جس کو چاہے اور ان پر ظلم نہ ہوگا
فَتِيْلًا ﴿۴۹﴾ اُنْظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ ۭ وَكَفٰى بِهٖٓ اِثْمًا مُّبِيْنًا ﴿۵۰﴾ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا
ذرا سا ۔ دیکھ تو کیونکر باندھتے ہیں اللہ پر جھوٹ اور یہ بس ہے آپ گناہ کھلا ۔ بھلا تو نے نہیں دیکھا ان کو جن کو دیا تھا
نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتٰبِ يُؤْمِنُوْنَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوْتِ وَيَقُوْلُوْنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا هٰٓؤُلَآءِ اَهْدٰى مِنَ
ہرنوع سے کتاب کا ایمان لاتے ہیں بت اور طاغوت پر اور کہتے ہیں ان کو جو کافر ہوئے یہ لوگ راہ پر ہیں
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا سَبِيْلًا ﴿۵۱﴾ اُولٰۗىِٕكَ الَّذِيْنَ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ ۭ وَمَنْ يَّلْعَنِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ نَصِيْرًا ﴿۵۲﴾
بہ نسبت ان کے جو ایمان لائے ہیں راہ پر ۔ یہ وہ لوگ ہیں کہ لعنت کی ان پر اللہ نے اور جس پر لعنت کرے اللہ تو نہ پائے گا تو
اَمْ لَهُمْ نَصِيْبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَاِذًا لَّا يُؤْتُوْنَ النَّاسَ نَقِيْرًا ﴿۵۳﴾ اَمْ يَحْسُدُوْنَ النَّاسَ عَلٰي مَآ اٰتٰىهُمُ
کوئی مددگار ۔ کیا ان کو کچھ ہاتھ ہے بادشاہی میں تو اس وقت نہ دیویں لوگوں کو ایک تل بھر ۔ یا حسد کرتے ہیں لوگوں سے اس پر
اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ ۚ فَقَدْ اٰتَيْنَآ اٰلَ اِبْرٰهِيْمَ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَاٰتَيْنٰهُمْ مُّلْكًا عَظِيْمًا ﴿۵۴﴾
جو دیا اللہ نے اپنے فضل سے ۔ سو ہم نے دیا تھا خاندان ابراہیم کو کتاب اور حکمت اور دیا تھا ان کو بادشاہی بڑی
فَمِنْهُمْ مَّنْ اٰمَنَ بِهٖ وَمِنْهُمْ مَّنْ صَدَّ عَنْهُ ۭ وَكَفٰى بِجَهَنَّمَ سَعِيْرًا ﴿۵۵﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِنَا
پھر ان میں کوئی ایمان لایا اس پر اور ان میں کوئی روک رہا اس سے ۔ اور بس ہے دوزخ بھڑکتی آگ ۔ جو لوگ منکر ہوئے ہماری
سَوْفَ نُصْلِيْهِمْ نَارًا ۭ كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُوْدُهُمْ بَدَّلْنٰهُمْ جُلُوْدًا غَيْرَهَا لِيَذُوْقُوا
آیتوں کے ۔ ہم ان کو ڈالیں گے آگ میں ۔ جب گل جاویں گی کھالیں ان کی تو بدل دیں گے ان کو اور کھالیں
الْعَذَابَ ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَزِيْزًا حَكِيْمًا ﴿۵۶﴾ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
تاکہ چکھیں عذاب کو ۔ بیشک اللہ ہے زبردست حکمت والا ۔ اور جو لوگ ایمان لائے اور کام کئے
سَنُدْخِلُهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ۭ لَهُمْ فِيْهَآ اَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ ۡ
ہم داخل کریں گے ان کو باغوں میں کہ بہتی ہیں ان کے نیچے نہریں ہمیشہ رہیں گے ان میں ۔ ان کے لئے ہیں ان میں بیبیاں ستھری
وَّنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيْلًا ﴿۵۷﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَاْمُرُكُمْ اَنْ تُؤَدُّوا الْاَمٰنٰتِ اِلٰٓى اَهْلِهَا ۙ وَاِذَا
اور ہم داخل کریں گے ان کو سایہ گھنا ۔ بیشک اللہ حکم کرتا ہے تم کو کہ پہنچا دو امانتیں حقداروں کو اور جب
حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ اَنْ تَحْكُمُوْا بِالْعَدْلِ ۭ اِنَّ اللّٰهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهٖ ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ
فیصلہ کرو لوگوں میں تو فیصلہ کرو انصاف سے ۔ بیشک اللہ اچھی نصیحت کرتا ہے تم کو اس کی ۔ بیشک اللہ ہے
سَمِيْعًۢا بَصِيْرًا ﴿۵۸﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ وَاُولِي الْاَمْرِ
سننے والا دیکھنے والا ۔ اے ایمان والو حکم مانو اللہ کا اور حکم مانو رسول کا اور حاکموں کا
مِنْكُمْ ۚ فَاِنْ تَنَازَعْتُمْ فِيْ شَيْءٍ فَرُدُّوْهُ اِلَى اللّٰهِ وَالرَّسُوْلِ اِنْ كُنْتُمْ
تم میں سے ۔ پھر اگر جھگڑ پڑو کسی چیز میں تو اس کو پھیرو طرف اللہ کی اور رسول کی اگر
تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۭ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَّاَحْسَنُ تَاْوِيْلًا ﴿۵۹﴾ ۞
تم ایمان رکھتے ہو اللہ پر اور پچھلے دن پر ۔ یہ بہتر ہے اور اچھا ہے انجام کے لحاظ سے

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا

آیا ندیدی آنان را که پندارند آنکه ایمان آوردند بدانچه فرو فرستاده شد بسوی تو و بدانچه فرو فرستاده شد پیش از تو میخواهند داوری برند

إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا

بسوی سنگر و حالیکه امر شدند که کفر ورزند بدو و میخواهد شیطان که گمراهشان سازد گمراهی

بَعِيدًا ﴿۶۰﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ

دور و وآنگه گفته شود بدیشان که بیائید بسوی آنچه فرو فرستاده است و بسوی رسول بینی منافقان را

يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿۶۱﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ

که باز میمانند از تو باز ماندنی پس چگونه آنگه پیش آمدی بدیشان رسد بدانچه پیش فرستاده است

ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿۶۲﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ

آنگه نزد تو سوگند خورند که نخواستیم ما جز نکوکاری و کار ساز آوردن را مانند که خدا میداند

مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿۶۳﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا

آنچه در دلهای ایشان است پس روی گردان از ایشان و اندرز ده ایشان را و بگو با دلهای ایشان گفتاری رسا و نفرستادیم

مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ

پیمبری را مگر تا طاعت شود باذن خدا و اگر ایشان گاهی که بخود ستم کردند آمدندی نزد تو و آمرزش میخواستند از خدا

وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿۶۴﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ

و آمرزش میجست پیمبر برای ایشان و پیمبر هم خدا را بسی توبه پذیر و مهربان نه چنین است سوگند خورد ایمان نیارند تا داوری گردانند

فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿۶۵﴾

در آنچه سرزد میانشان و بسی نیابند در دلهای خویش هیچ دشواری از آنچه تو قضاوت کردی و تسلیم شوند بی تسلیم شدنی

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنِ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوِ اخْرُجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ

و اگر ما بنوشتیم بر ایشان که بکشید همدیگر را یا برون روید از شهرهای خود نکردندی بسی کمی از ایشان

وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ﴿۶۶﴾ وَإِذًا لَآتَيْنَاهُمْ

و اگر بکردندی آنچه را پند داده شدند هر آینه برای آنان بهتر بود و سخت استوارتر و آنگاه بسیار مزد دادیمشان

مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۶۷﴾ وَلَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿۶۸﴾ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ

از نزد خویش مزدی بزرگ و در هر یشان میکردیم براهی راست و آنکس که طاعت کند خدا و پیمبر را

فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ

پس آنان با کسانند که خدا نعمت بدیشان داده است از پیمبران و راستگویان و کشتگان راه خدا

وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا ﴿۶۹﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿۷۰﴾

و شایستگان و چه نیکو رفیقانند این است فزونی از خدا و بس است خدا دانا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ أَوِ انْفِرُوا جَمِيعًا ﴿۷۱﴾ وَإِنَّ مِنْكُمْ

ای آنانکه ایمان آوردید برگیرید اسلحه خویش را پس کوچ کنید دسته دسته یا کوچ کنید باهم و بعضی از شما

لَمَنْ لَيُبَطِّئَنَّ فَإِنْ أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿۷۲﴾

آنکه بسستی ورزد در جنگ کاری کند پس اگر بمیشه‌ای بشما رسد گوید خدا این نعمت داد که نشدم با ایشان گشته

وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن لَّمْ تَكُنۢ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُۥ مَوَدَّةٌ يَٰلَيْتَنِى
واگر فضلی از خدا شما رسد بگوید چنانکه تو گوئی هرگز میان تو واو دوستی نبوده کاشکی

كُنتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧٣﴾ فَلْيُقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ اللَّهِ ٱلَّذِينَ يَشْرُونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا
باشما بودم تا بهره مند میشدم بهره بزرگ پس باید جنگ کنند در راه خدا آنان واگر بمیرند زندگانی دنیا را

بِٱلْءَاخِرَةِ ۚ وَمَن يُقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾ وَمَا لَكُمْ
بآخرت وکسیکه پیکار کند در راه خدا پس کشته شود یا پیروز گردد بزودی دهیم باو پاداشی گران وچیست شما

لَا تُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَٱلْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ ٱلرِّجَالِ وَٱلنِّسَآءِ وَٱلْوِلْدَٰنِ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ
که پیکار نمیکنید در راه خدا وناتوانان از مردان وزنان وکودکانی که گویند

رَبَّنَآ أَخْرِجْنَا مِنْ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةِ ٱلظَّالِمِ أَهْلُهَا وَٱجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَٱجْعَل لَّنَا
پروردگارا برون کن ما را ازین شهری که ستمکرند مردمش وقرار ده برای ما از نزد خود سرپرستی وقرار ده برای ما

مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُقَٰتِلُونَ فِى
از نزد خود یاوری آنانکه ایمان آوردند پیکار کنند در راه خدا وآنانکه کفر ورزیدند پیکار کنند در

سَبِيلِ ٱلطَّٰغُوتِ فَقَٰتِلُوٓا۟ أَوْلِيَآءَ ٱلشَّيْطَٰنِ ۖ إِنَّ كَيْدَ ٱلشَّيْطَٰنِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ
راه لشکر پس پیکار کنید با یاران شیطان همانا نیرنگ شیطان است ناتوان آیا ننگریستی

إِلَى ٱلَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوٓا۟ أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ ۚ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ ٱلْقِتَالُ إِذَا
بآنان که بدیشان گفته شد باز دارید دستهای خود را وبپای دارید نماز را وبدهید زکوة را ناگاه که بر ایشان جنگ نوشته شد ناگهان

فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ ٱلنَّاسَ كَخَشْيَةِ ٱللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً ۚ وَقَالُوا۟ رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ
گروهی ازایشان ترسند مردم را مانند ترسیدن خدا یا سخت تر و گفتند پروردگارا چرا جنگ

عَلَيْنَا ٱلْقِتَالَ لَوْلَآ أَخَّرْتَنَآ إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ ۗ قُلْ مَتَٰعُ ٱلدُّنْيَا قَلِيلٌ ۖ وَٱلْءَاخِرَةُ خَيْرٌ
بر ما نوشتی کاش ما را مهلت میدادی تا سرآمدی نزدیک بگو کامیابی دنیا اندک وآخرت بهتر است

لِّمَنِ ٱتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَ مَا تَكُونُوا۟ يُدْرِككُّمُ ٱلْمَوْتُ وَلَوْ كُنتُمْ فِى
برای آنکه پرهیزکاری کند وستم بر شما نشود بقدر تاری در هسته خرما هرجا باشید درک میکند شما را مرگ واگرچه در درژهای

بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ ۗ وَإِن تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا۟ هَٰذِهِۦ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ
استوار باشید واگر بدیشان خوشی رسد گویند این از نزد خداست واگر بدی بدیشان رسد

يَقُولُوا۟ هَٰذِهِۦ مِنْ عِندِكَ ۚ قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ فَمَالِ هَٰٓؤُلَآءِ ٱلْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ
گویند این از نزد تو است بگو همه از نزد خداست پس چه شده این گروه را نزدیک نیستند

يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَّآ أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ ٱللَّهِ ۖ وَمَآ أَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٍ فَمِن
دریابند سخنی را آنچه تراز نکوئی رسد همانا از نزد خداست وآنچه از بدی رسدت از

نَّفْسِكَ ۚ وَأَرْسَلْنَٰكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾ مَّن يُطِعِ ٱلرَّسُولَ
خویشتن است وفرستادیم ترا برای مردم پیمبری وبس است خداوند گواه آنکس که اطاعت پیمبر کند

فَقَدْ أَطَاعَ ٱللَّهَ ۖ وَمَن تَوَلَّىٰ فَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴿٨٠﴾
خدا را اطاعت کرده است وآنکس که پشت کند همانا نفرستاده ایم بر ایشان نگهبان

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ

گویند اطاعت دلی گاهی کہ برون روند از نزد تو درون پرورانند گروہی از ایشان غیر آنچہ ترا گویند و خدا

يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ

مینویسد آنچہ شبہا میدارند پس روی گردان از ایشان و تو کل کن بر خدا و بس است خداوند وکیل آیا تدبر (بررسی) نمیکنند

الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ

قرآن را واگر بودے از نزد غیر خدا جہانیافتند درآن اختلافی بسیار و چون برسد بشان امری از باب ایمنی

أَوِ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ

یا ترس فاش کنند ش واگر باز میگردانیدند آنرا بسوی پیمبر وبسوی اولیاء امر کاران خویش جہا میدانستند ش آنانکہ بتفحص جویند کارہ

مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾ فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ

از ایشان واگر نبود فضل خدا ورحمت او برشما جہا پیروی میکردید شیطان را مگر کمی پس جنگ کن در راہ

اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا

خدا تکلیف نشود جز خود ورا انگیز مؤمنان را امید است خدا باز دارد نیروی آنانرا کہ کفر ورزیدند

وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنْكِيلًا ﴿٨٤﴾ مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ

و خدا است سخت بردتر و سخت تر بتنکیل کسیکہ شفاعت نیکی کند اورا است بہرہ

مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُقِيتًا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا

ازآن و کسیکہ شفاعت بدی کند اورا است بہرہ ازآن و خدا است بر ہمہ چیز نگہبان و چون

حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ

بشما درود گفتہ شود درود کنید بہتر ازآن یا ہمانرا برگردانید ہمانا خدا ہست بر ہمہ چیز حسابگر خدا نیست خداوند

إِلَّا هُوَ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾ فَمَا لَكُمْ

جز او گرداورد شمارا بروز قیامت نیست شکی درآن و کیست راستگوتر از خدا در سخن چیست شما را

فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ

در بارہ منافقین بر دو گروہ شدہ حالیکہ خدا برگردانیدشان بدانچہ دست آوردند آیا خواہید ہدایت کنید آنرا کہ گمراہ کرد است خدا و آنکس

يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا

کہ گمراہ کند خدا نیابی برای او راہی دوست داشتند شما نیز مانند ایشان کافر شوید تا باہم یکسان گردید پس مگیرید

مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّى يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ

از ایشان دوستانی تا ہجرت کنند در راہ خدا واگر روی گردانند گیرید شان و بکشید شان ہر کجا

وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ

و مگیرید از ایشان دوست و نہ یاوری مگر آنانکہ پیوندند بگروہی کہ میان شما و ایشان است پیمانی یا

جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يُقَاتِلُوكُمْ أَوْ يُقَاتِلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ

بیایند شمارا حالیکہ تنگ آورد باشد سینہ ہای ایشان از آنکہ جنگ کنند با شما یا جنگ کنند با قوم خود واگر میخواست خدا ہمانا مسلط میگردانید شان بر شما

فَلَقَاتَلُوكُمْ فَإِنِ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوكُمْ وَأَلْقَوْا إِلَيْكُمُ السَّلَمَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾

تا جنگ کنند با شما ولی اگر کناره گیری کردند از شما و نجنگیدند با شما و درخواست صلح پیوی شما دراز کردند تا امنیت خدا برای شما بر ایشان راہی

سَتَجِدُونَ اٰخَرِينَ يُرِيدُونَ اَنْ يَّاْمَنُوكُمْ وَيَاْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلَّمَا رُدُّوٓا اِلَى الْفِتْنَةِ اُرْكِسُوا

بزودی یابید دیگرانی را کہ خواہند ایمن باشند از شما و ایمن باشند از قوم خویش ہرگاہ واخوانده شوند بسوی آشوبی بیفتند

فِيهَا فَاِنْ لَّمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوٓا اِلَيْكُمُ السَّلَمَ وَيَكُفُّٓوا اَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ

در آن پس اگر دور نشوند از شما و آشتی نکنند باشما و باز ندارند دستہای خود را پس بگیرید ایشان را و بکشید شان

حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَاُولٰٓئِكُمْ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿۹۱﴾ وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ

ہرجا یابید شان و آنانرا قرار دادیم برای شما بر ایشان فرمانروائی آشکار و نیست برای مؤمنی

اَنْ يَّقْتُلَ مُؤْمِنًا اِلَّا خَطَـًٔا وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَـًٔا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ وَّدِيَةٌ مُّسَلَّمَةٌ

کہ بکشد مؤمنی را مگر بخطا و کسیکہ مؤمنی را بخطا بکشد برا و است آزاد کردن بندۂ مؤمنی و خونبہائی کہ پرداخت شود

اِلٰٓى اَهْلِهٖٓ اِلَّآ اَنْ يَّصَّدَّقُوا فَاِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَّكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ

بخانوادۂ او مگر آنکہ تصدق کنند و اگر از گروہی باشند کہ دشمن شما ہستند و او مؤمن باشد پس آزاد کردن بندۂ مؤمنی

وَاِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِّيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُّسَلَّمَةٌ اِلٰٓى اَهْلِهٖ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ

و اگر از گروہی باشد کہ میان شما و ایشان است پیمانی پس دیتی پرداخت شدہ بہ خویشان او و آزاد ساختن بندۂ

مُّؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللّٰهِ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۹۲﴾

مؤمن و آنکس کہ ندارد پس روزۂ دو ماہ پی در پی توبتی است از نزد خدا و خدا است دانای حکیم

وَمَنْ يَّقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهٗ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهٗ وَاَعَدَّ لَهٗ

و کسیکہ بکشد مؤمنی را دانستہ و خویشتن پس کیفرش دوزخ است جاودان در آن و خشم آورد خدا براو و دور سازد او را و آماده کند برای

عَذَابًا عَظِيمًا ﴿۹۳﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُٓوا اِذَا ضَرَبْتُمْ فِى سَبِيلِ اللّٰهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ اَلْقٰٓى

عذابی بزرگ ای آنانکہ ایمان آوردید ہرگاہ در راہ خدا سفر کردید رسیدگی کنید و نگویید بہ آنکس کہ از در

اِلَيْكُمُ السَّلٰمَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذٰلِكَ

آشتی باشما او را آمنیت نیستی مؤمن خواہید بہرہ زندگانی دنیا را و نزد خدا غنیمت خواستہ ہای فراوان چنین بودید

كُنْتُمْ مِّنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿۹۴﴾ لَا يَسْتَوِى

پیش از این پس منت نہاد خدا بر شما پس رسیدگی کنید کہ خدا ہست بہ آنچہ میکنید آگاہ یکسان نیستند

الْقٰعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ اُولِى الضَّرَرِ وَالْمُجٰهِدُونَ فِى سَبِيلِ اللّٰهِ بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ

باز نشستگان از مؤمنان کہ زمندرنج و آسیبند با کوشش گران در راہ خدا بمالہا و جانہای خویش

فَضَّلَ اللّٰهُ الْمُجٰهِدِينَ بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقٰعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَّعَدَ اللّٰهُ الْحُسْنٰى

برتری داد خدا کوشش کنندگان را بمالہا و جانہای خود بر باز نشستگان از جنگ در پایہ و ہر گروہ را نوید نکوئی داد است

وَفَضَّلَ اللّٰهُ الْمُجٰهِدِينَ عَلَى الْقٰعِدِينَ اَجْرًا عَظِيمًا ﴿۹۵﴾ دَرَجٰتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَّرَحْمَةً وَكَانَ

و فزونی داد خدا کوشندگان را بر خانہ نشستگان پایہ ہائی از نزد خود و آمرزش و رحمتی

اللّٰهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿۹۶﴾ اِنَّ الَّذِينَ تَوَفّٰىهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ ظَالِمِٓى اَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ

خدا و ہست آمرزندۂ مہربان جانی آنانکہ در یابند شان فرشتگان ستم کنندگان بر خویشتن گویند در چہ بودید گویند بودیم ناتوانانی

فِى الْاَرْضِ قَالُٓوا اَلَمْ تَكُنْ اَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَاُولٰٓئِكَ مَاْوٰهُمْ جَهَنَّمُ وَسَآءَتْ مَصِيرًا ﴿۹۷﴾

در زمین گویند آیا نبود زمین خدا پہناور تا مہاجرت کنید در آن آنان جایگاہشان دوزخ است و بد بازگشتگاہی است

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ
مگر ناتوانان از مردان وزنان وکودکانی که نه چاره توانند و نه راه بجائی

سَبِيلًا ﴿٩٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٩٩﴾ وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي
برند که ایشانرا امید است خدا در گذرد از ایشان و خداست بخشنده آمرزگار وکسیکه هجرت کند در

سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاغَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ
راه خدا بیابد در زمین جرگاهای بسیار وگشایشی وکسیکه برون آید از خانهٔ خویش جایگه هجرت کننده بسوی خدا و پیغمبر

ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ
پس دریابدش مرگ هماناً مزدش برخدا افتاد و خداست آمرزنده مهربان و چون بگاه سفر کنید

فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ
باکی نیست برشما که کوتاه کنید نمازرا اگر بترسید که بیازارند شمارا آنانکه کفر ورزیدند زیرا

الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ﴿١٠١﴾ وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ
کافرانند برای شما دشمنی آشکار و اگر میان ایشان بودی وبپای داشتی برای ایشان نمازرا پس بایستد گروهی

مِنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ
از ایشان باتو و برگیرند اسلحهٔ خودرا چون بسجود روند باشند پشت سرشما و بیایند گروهی دیگر

لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ
که نماز نگذارده اند پس نماز بگذارند باتو و بردارند باخود اسلحه و آمادگی خویش را دوست داشتند آنانکه کفر ورزیدند کاشکی غفلت میکردید از

أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ
ازخواسته ها واسلحهٔ خود تا بتازند برشما یک تاختن وباکی نیست برشما اگر بشمارا

أَذًى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ
آزاری از باران باشد یا بیمار باشید که بگذارید سلاحهای خودرا وبرگیرید بیناکی وآمادگی خویش را هماناً خدا آماده کرده است

لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٠٢﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ
برای کافران عذابی خوارکننده پس گاهی که بجای آوردید نمازرا یادکنید خدارا ایستادگان ونشستگان وبرپهلوهای خویش

فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا
پس گاهی که روان آسوده شدید بپای دارید نمازرا هماناً نماز است بر مؤمنان نوشته بایسته سستی

فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ
در جستجوی دشمن اگر رنج میکشید هماناً رنج میبرند ایشان چنانکه رنج میبرید شما وامید دارید از خدا آنچرا امید ندارند

وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا
و خداست دانای حکیم هماناً فرستادیم گرا برلبوی تو بحق تا حکومت کنی میان مردم بچیزی

أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾ وَاسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾
نمایاند ترا خدا و نباش برای خیانتکاران ستیزه گری و آمرزش خواه ازخدا که خداست آمرزنده مهربان

وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾
وستیزه مکن از آنانکه باخود خیانت میورزند زیرا خدا دوست ندارد آنرا که خیانت کننده گنهکار است

يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ الْقَوْلِ
پنهان میکنند از مردم و پنهان نمیکنند از خدا و با ایشان است بنگامی که در دل شب میبردارند آنچه را خوش نمیدارد گفتار

وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَا أَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ جَادَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلُ
و خدا است بهرچه میکنند فراگیرنده ﴿١٠٨﴾ اینک شما اینانید که دفاع کردید از ایشان در زندگانی دنیا پس کیست تا خدا را دفاع

اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ
کند از ایشان روز قیامت یا کیست که باشد برایشان وکیل ﴿١٠٩﴾ و کسیکه بکاری زشت پردازد یا ستم کند بر خویشتن

ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ وَكَانَ
و سپس از خدا آمرزش خواهد بیابد خدا را آمرزنده مهربان ﴿١١٠﴾ و کسیکه کند فراهم آرد جز این نیست که برخویشتن آورده است

اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا
و خدا است دانای حکیم ﴿١١١﴾ و کسیکه فراهم کند لغزشی یا گناهی را سپس بی گناهی را بدان متهم سازد جز این نیست که بار کرده است بر خود بهتانی

وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿١١٢﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ
و گناهی آشکارا ﴿١١٢﴾ و اگر نبود فضل خدا بر تو و رحمتش بر تو هماناً آهنگ کرده بودی از ایشان که گمراهت کنند

وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
و گمراه نکنند جز خویشتن را و زیان نرسانند بچیزی و فرستاده خدا بر تو کتاب و حکمت را

وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾ لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِنْ
و بیاموخت آنچه را نمیدانستی و هماناً فضل خدا است بر تو بزرگ ﴿١١٣﴾ نیست بسیاری از

نَجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَٰلِكَ
رازگوئیشان جز آنکه امر کند بصدقه یا نیکی یا کارسازی میان مردم و آنکس که این کارها را کند

ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾ وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا
از پی خوشنودی خدا بزودی دهیمش پاداشی بزرگ ﴿١١٤﴾ و آنکس که مخالفت کند با پیغمبر پس از آنکه

تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ
پیدا شد بر او راه هدایت و پیروی کند غیر راه مؤمنان را رسانیمش بهرچه دوست دارد و بگذاریمش در دوزخ و چه بد

مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ
بازگشتگاهی است ﴿١١٥﴾ هماناً خدا نمیآمرزد آنکه شرک ورزیده شود بدو و میآمرزد جز آنرا برای هرکس خواهد و کسیکه شرک ورزد

بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنَاثًا وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا
بخدا هماناً گمراه شده است گمراهی دور ﴿١١٦﴾ نمی خوانند جز او مگر مادگانی را و نمی خوانند جز

شَيْطَانًا مَرِيدًا ﴿١١٧﴾ لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ﴿١١٨﴾ وَلَأُضِلَّنَّهُمْ
شیطانی گردنکش را ﴿١١٧﴾ که دور کرده است او را خدا و گفت هرآینه بگیرم از بندگان تو بهره معینی را ﴿١١٨﴾ و هماناً گمراهشان کنم

وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ آذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ
و هماناً وسوسه کنم بایشان را و هماناً فرمانشان دهم پس هماناً ببرند گوشهای چهارپایان را و هماناً فرمانشان دهم پس هماناً بگردانند آفرینش

اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُبِينًا ﴿١١٩﴾ *
خدا را و کسیکه شیطان را بدوستی گیرد جز خدا هماناً زیان کرده است زیانی آشکار

يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ ۚ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ
وعده شان دهد و آرزو شان افگند و نوید شان ندهد شیطان مگر فریب (سرگرمی) آنان جایگاه شان دوزخ است

وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
و نیابند از آن چاره ای و آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کرده بزودی درآریم شان باغهائی

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ وَعْدَ اللَّهِ حَقًّا ۚ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾
که جاری است زیر آنها جویها جاودانان در آن همیشه وعده خدا بدرست و کیست راستگوتر از خدا در سخن

لَيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِيِّ أَهْلِ الْكِتَابِ ۗ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ
نیست بآرزوهای شما و نه بآرزوهای اهل کتاب هرکس کردار زشت کند کیفر شود بدان و نیابد برای خویشتن از

اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ
خدا یار و نه یاوری و آنکس که کردارهای شایسته کند مرد یا زن و او مؤمن باشد آنان

يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ
بهشت درآیند و ستم بر ایشان نشود باندازهٔ نقار گاهی و کیست بهتر دین (راه گزین) از آنکس که روی بخدا آورد و او نکوکار باشد

وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۗ وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ
و پیروی کند آئین ابراهیم یکی پرست را و برگزید خدا ابراهیم را دوستی و خدا راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است

وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطًا ﴿١٢٦﴾ وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ ۖ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَىٰ
و خدا بهمه چیز فراگیرنده است و بپرسند ترا زنان بگو خدا فتوی دهد شما را در باره ایشان و آنچه خوانده شود

عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتَامَى النِّسَاءِ اللَّاتِي لَا تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ
برشما در کتاب در باره یتیمان زنانی که نمیدهید شان آنچه نوشته شده است برای ایشان و خوش ندارید که

تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ بِالْقِسْطِ ۚ وَمَا
زنشوئی کنید با ایشان و نا خواندگان از کودکان و آنکه قیام کنید در باره یتیمان بداد و هرچه

تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿١٢٧﴾ وَإِنِ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا
کنید از نیکی خدا بدان داناست و اگر زنی ترسید از شوی خویش

نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا ۚ وَالصُّلْحُ خَيْرٌ ۗ
ناسازگاری یا روی گردانی را پس باکی بر آنان نیست که آشتی افگنند میان خویش آشتی و آشتی بهتر است

وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ ۚ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ
و جانها را فرا آورده شد بخل و اگر نکوکاری کنید و بپرهیزکاری کنید خدا بدانچه کنید

خَبِيرًا ﴿١٢٨﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ ۖ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ
دانا است و هرگز نتوانید دادگری کنید میان زنان و اگرچه آرزو مند آن باشید پس کج نشوید

الْمَيْلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ ۚ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا
بهمه خویش تا او را باز گذارید مانند آویخته و اگر اصلاح کنید و بپرهیزکاری کنید خدا آمرزنده است

رَحِيمًا ﴿١٢٩﴾ وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِنْ سَعَتِهِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾
مهربان و اگر جدا شوند (زن و مرد هر کدام) خدا بی نیاز کند هرکدام را از گشایش خویش و خدا است گشاینده حکیم

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ
وبرای خداست آنچه در آسمانهاست وآنچه در زمین وهمانا بتحقیق آفریدیم آنانرا که داده شدند کتاب را پیش از شما

وَإِيَّاكُمْ أَنِ اتَّقُوا اللّٰهَ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ غَنِيًّا
وشما را که بترسید خدا را واگر کفر ورزید پس همانا برای خداست آنچه در آسمانهاست وآنچه در زمین و خداست بینیاز

حَمِيدًا ﴿١٣١﴾ وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾ إِنْ يَشَأْ
ستوده وخداراست آنچه در آسمانهاست وآنچه در زمین وبس است خداوند وکیل (کارگذار) اگر بخواهد

يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى ذٰلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٣﴾ مَنْ كَانَ
ببرد شما را ای مردم وبیاورد دیگرانرا وخداوند است بر آن توانا کسیکه

يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللّٰهُ سَمِيعًا بَصِيرًا
بخواهد پاداش دنیا را همانا نزد خداست پاداش دنیا وآخرت وخداست شنونده بینا

﴿١٣٤﴾ يٰأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوّٰمِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلٰى أَنْفُسِكُمْ
ای آنانکه ایمان آوردید باشید قیام کنندگان بداد (بگمانیان بردار) گواهانی برای خدا هرچند بر خویشتن

أَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللّٰهُ أَوْلٰى بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا
یا پدر ومادر وخویشان اگر بی نیاز یا نیازمند باشد همانا خدا سزاوارتر است بدانان پس پیروی

الْهَوٰى أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلْوُوا أَوْ تُعْرِضُوا فَإِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾
هوس نکنید تا عدول کنید واگر سر بپیچید یا روی گردانید همانا خداست بدانچه میکنید آگاه

يٰأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتٰبِ الَّذِي نَزَّلَ عَلٰى رَسُولِهِ وَالْكِتٰبِ
ای آنانکه ایمان آوردید ایمان آرید بخدا وپیغمبرش وکتابی که فرستاد بر پیغمبرش وکتابی

الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللّٰهِ وَمَلٰٓئِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
که فرستاد پیش ازین وکسیکه کفر ورزد بخدا وفرشتگان وکتابهایش وپیغمبرانش وروز بازپسین

فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ
همانا گمراه شده است گمراهی دور همانا آنانکه ایمان آوردند پس کافر شدند پس ایمان آوردند پس کافر شدند پس

ازْدَادُوا كُفْرًا لَمْ يَكُنِ اللّٰهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾ بَشِّرِ الْمُنٰفِقِينَ
فزونی یافتند در کفر نیست خدا آمرزنده ایشان ونه راه نماینده شان کند برای مژده ده منافقان (مژده رسان)

بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكٰفِرِينَ أَوْلِيَآءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيَبْتَغُونَ
که برای آنان است شکنجه دردناک آنانکه میگیرند کافران را دوستانی بجز مؤمنان آیا

عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلّٰهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتٰبِ أَنْ إِذَا
نزد آنان عزت را چنین نیست همانا عزت از آن خداست همگی وهمانا فرو آورد بر شما در کتاب که اگر

سَمِعْتُمْ آيٰتِ اللّٰهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتّٰى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ
شنیدید بآیتهای خدا کفر ورزی میشود باو استهزا میشود باو ننشینید با ایشان تا فرو روند در سخنی غیر آن

إِنَّكُمْ إِذًا مِثْلُهُمْ إِنَّ اللّٰهَ جَامِعُ الْمُنٰفِقِينَ وَالْكٰفِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾ *
شما باشید در آنصورت همانند ایشان همانا خداست گردآورنده منافقان وکافران در دوزخ همگی

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ
آنانکه انتظار میکشند شما را اگر شما را پیروزی از خدا باشد گویند آیا نبودیم با شما و اگر
لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعْكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ
کافران را بهره بود گویند آیا بهتری نمودیم بر شما و نگاهداشتیم شما را از مؤمنان پس خدا حکم کند بین شما
يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ
روز رستاخیز و هرگز قرار نداده خدا برای کافران بر مؤمنان راهی همانا منافقان نیرنگ میزنند
اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَىٰ يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ
با خدا و او است فریبنده ایشان و هرگاه برخیزند بسوی نماز برخیزند سرگران خودنمائی کنند بردم و یاد نکنند خدا را
إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾ مُذَبْذَبِينَ بَيْنَ ذَٰلِكَ لَا إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ وَلَا إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَنْ
جز اندکی سرگردانند میان این نه بسوی آنانند و نه بسوی ایشان و گمراه کند خدا هر که را
تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ
نیابی برای او راهی ای آنانکه ایمان آوردید مگیرید کافران را دوستانی بجز مؤمنان
أَتُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرْكِ الْأَسْفَلِ
آیا خواهید قرار دهید برای خدا برخودتان دستاویزی آشکار همانا منافقان در پایهٔ فرودینند
مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا
از آتش و نیابی برای ایشان یاوری مگر آنانکه توبه کردند و اصلاح نمودند و چنگ زدند (تکیه کردند) بخدا و خالص نمودند
دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٤٦﴾ مَا يَفْعَلُ
دین خود را برای خدا پس آنان با مؤمنان و زود باشد که بدهد خدا مؤمنان را پاداشی بزرگ چه میکند
اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَآمَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿١٤٧﴾ لَا يُحِبُّ اللَّهُ
خدا بعذاب شما اگر سپاسگذارید و بایمان آورید و خدا است شکر پذیرندهٔ دانا دوست ندارد خدا
الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظُلِمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا
بلند سخن گفتن را بگفتار زشت جز آنکس که ستم بر او رفته است و خدا است شنوندهٔ دانا اگر آشکار کنید نیکی را
أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ
یا نهان دارید یا گذشت کنید از زشتی همانا خدا است گذشت کنندهٔ توانا همانا آنانکه کفر ورزیدند بخدا
وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ
و پیغمبرانش و خواهند جدائی افکنند میان خدا و پیغمبرانش و گویند ایمان آوریم ببعضی و کفر ورزیم
بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا
ببعضی و خواهند که برگیرند میان این راهی آنانند کافران براستی و آماده کردیم
لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٥١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ
برای کافران عذابی خوارکننده و آنانکه ایمان آوردند بخدا و پیغمبرانش و جدائی نیفکندند میان هیچ یک از ایشان
أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أُجُورَهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٥٢﴾ *
آنانرا بزودی دهد پاداشهای ایشانرا و خدا است آمرزنده مهربان

يَسْـَٔلُكَ أَهْلُ الْكِتَٰبِ أَن تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَٰبًا مِّنَ السَّمَآءِ فَقَدْ سَأَلُوا۟ مُوسَىٰٓ أَكْبَرَ مِن ذَٰلِكَ

میخواهند از تو اهل کتاب که فرو فرستی برایشان نامه از آسمان چنانکه خواستند از موسی بزرگتر از این را

فَقَالُوٓا۟ أَرِنَا ٱللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ

گفتند بما بنمای خدا را آشکار پس فراگرفتشان صاعقه (آتش آسمانی) بستمکاریشان پس برگرفتند گوساله را پس از آنکه بیامدشان

ٱلْبَيِّنَٰتُ فَعَفَوْنَا عَن ذَٰلِكَ ۚ وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَٰنًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ ٱلطُّورَ

نشانیها پس درگذشتیم از آن دادیم موسی فرمانروائی آشکار و برافراشتیم بر فراز ایشان طور را

بِمِيثَٰقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا۟ فِى ٱلسَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُم

بپیمانشان و گفتیم ایشان را در آیید سجده کنان و گفتیم بدیشان که تجاوز نکنید در شنبه و گرفتیم از ایشان

مِّيثَٰقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾ فَبِمَا نَقْضِهِم مِّيثَٰقَهُمْ وَكُفْرِهِم بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَقَتْلِهِمُ ٱلْأَنۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ

پیمانی سخت پس بشکستن ایشان پیمان خویش را و کفر ورزیدن ایشان بآیتهای خدا و کشتن ایشان پیمبران را بناحق

وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌۢ ۚ بَلْ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾ وَبِكُفْرِهِمْ

و گفتن ایشان که دلهای ما پرده بگذاشته شده است بر آنها بکفرشان پس ایمان نیارند مگر اندکی و بکفرشان

وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَٰنًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا ٱلْمَسِيحَ عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ ٱللَّهِ ۖ

و گفتارشان در بارهٔ مریم بهتانی بزرگ و گفتارشان که ما کشتیم مسیح عیسی ابن مریم پیمبر خدا را

وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمْ ۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ ۚ

حالیکه نکشتندش و نه بدارش زدند آو نخشند بلکه مشبه شد برایشان و جانا که اختلاف کردند در شکی از او هستند

مَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا ٱتِّبَاعَ ٱلظَّنِّ ۚ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًۢا ﴿١٥٧﴾ بَل رَّفَعَهُ ٱللَّهُ إِلَيْهِ ۚ

بدستشان بدان دانائی جز پیروی پندار حالیکه نکشتند او را بیقین بلکه بالا برد شش خدا بسوی خود

وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِن مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِۦ

و خداست عزتمند حکیم و نیست از اهل کتاب جز آنکه ایمان آورد بدو

قَبْلَ مَوْتِهِۦ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَبِظُلْمٍ مِّنَ ٱلَّذِينَ

پیش از مرگش و روز رستاخیز بباشد برایشان گواه پس بستمی از آنانکه

هَادُوا۟ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَٰتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ كَثِيرًا

جهود شدند حرام کردیم برایشان پاکیزگانی را که حلال بود برای ایشان و بازداشتنشان ایشان از راه خدا بسیاری را

﴿١٦٠﴾ وَأَخْذِهِمُ ٱلرِّبَوٰا۟ وَقَدْ نُهُوا۟ عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَٰلَ ٱلنَّاسِ بِٱلْبَٰطِلِ ۚ وَأَعْتَدْنَا

و گرفتن ایشان ربا را حالیکه نهی شدند از آن و خوردن ایشان اموال مردم را بناحق و آماده کردیم

لِلْكَٰفِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَّٰكِنِ ٱلرَّٰسِخُونَ فِى ٱلْعِلْمِ مِنْهُمْ وَٱلْمُؤْمِنُونَ

برای کافران از ایشان عذابی دردناک لیکن پا برجایان در دانش از ایشان و مؤمنان

يُؤْمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَٱلْمُقِيمِينَ ٱلصَّلَوٰةَ وَٱلْمُؤْتُونَ

ایمان آورند بدانچه فرستاده شد بسوی تو و بدانچه فرستاده شد پیش از تو و بپادارندگان نماز و دهندگان

ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلْمُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

زکوة و ایمان آورندگان بخدا و روز بازپسین آنانرا بزودی دهیم پاداشی بزرگ

إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَىٰ نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ ۚ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
ما وحی فرستادیم بسوی تو چنانکه وحی فرستادیم بسوی نوح و پیمبران پس از او و وحی فرستادیم بسوی ابراهیم

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَىٰ وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ ۚ
و اسماعیل و اسحق و یعقوب و اسباط و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان

وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَّمْ نَقْصُصْهُمْ
و دادیم داود زبور را و پیمبرانی که خواندیم داستان ایشان را بر تو پیش ازین و پیمبرانی که نخواندیم داستان ایشان را

عَلَيْكَ ۚ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾ رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ
بر تو و سخن گفت خدا با موسی سخن گفتنی پیمبرانی نوید دهندگان و ترساندگان تا نباشد برای مردم بر خدا

حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾ لَّٰكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنزَلَ إِلَيْكَ
بهانه پس از پیمبران و خدا است غالب حکیم لیکن خدا گواهی دهد بدانچه فرستاد بسوی تو

أَنزَلَهُ بِعِلْمِهِ ۖ وَالْمَلَائِكَةُ يَشْهَدُونَ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
فرستاد آنرا بعلم خود و فرشتگان گواهی دهند و بس است خداوند گواه و جای آنانکه کفر ورزیدند

وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ
و باز داشتند از راه خدا هرآینه گمراه شدند گمراهی دور جای آنانکه کفر ورزیدند و ستم کردند هرآینه

اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ وَكَانَ
خدا که بیامرزد ایشان و نه راه برد ایشان را براهی مگر براه دوزخ جاودانند در آن همیشه و همانا

ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِن رَّبِّكُمْ
آنست بر خدا آسان ای مردم همانا بیامد شما را فرستاده بحق از پروردگار شما

فَآمِنُوا خَيْرًا لَّكُمْ ۚ وَإِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا
پس ایمان آرید بهتر است برای شما و اگر کفر ورزید همانا برای خداست آنچه در آسمانهاست و زمین و خداست دانای

حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ ۚ إِنَّمَا
حکیم ای اهل کتاب فرا نرود در کیش خود و نگویید بر خدا مگر حق جز این نیست

الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ ۚ أَلْقَاهَا إِلَىٰ مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِّنْهُ ۖ فَآمِنُوا بِاللَّهِ
که مسیح عیسی ابن مریم فرستاده خدا است و سخن او که افکند آنرا بسوی مریم و روحی است از او پس بیارید بخدا

وَرُسُلِهِ ۖ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ ۚ انتَهُوا خَيْرًا لَّكُمْ ۚ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ ۖ سُبْحَانَهُ أَن
و پیمبرانش و نگویید سه تا بس کنید بهتر است شما را جز این نیست که خداوند خدای یکتا است منزه است از آنکه

يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ ۘ لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾
فرزندی باشد او راست آنچه در آسمانهاست و زمین و بس است خداوند کارساز

لَّن يَسْتَنكِفَ الْمَسِيحُ أَن يَكُونَ عَبْدًا لِّلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ ۚ وَ
هرگز سر نپیچد مسیح از آنکه بنده از برای خدا باشد و نه فرشتگان مقرب و

مَن يَسْتَنكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ *
آنکس که سر بپیچد از پرستش او و گردن فرازد بزودی گرد آورد آنها را بسوی خود همگی

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَأَمَّا
پس آنانکه ایمان آوردند وکارها شایسته کردند بدهد ایشانرا مزدهاشان وبیفزاید ایشانرا از فضل خویش و
الَّذِينَ اسْتَنْكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ
آنانکه استنکاف ورزیدند وسرکشی کردند عذاب کند ایشانرا عذابی دردناک ونیابند برای خویش بر
اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا
خدا دوست ونه یاوری ای مردم بتحقیق آمد شمارا برهانی از پروردگار شما وفرستادیم
إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ
بسوی شما پرتوی آشکار پس آنانکه ایمان آوردند بخدا وچنگ زدند بدو بزودی درآورد ایشان را بر حمتی
مِنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾ يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي
وفضلی از خویش وراه نماید ایشان را بسوی خود براهی راست فتوی از تو خواهند بگو خدا فتوا دهد شمارا در
الْكَلَالَةِ إِنِ امْرُؤٌا هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ
کلالة (خواهران وبرادران) اگر مردی بمیرد ونباشد مر اورا فرزندی ونه پدری وداری وخواهری باشد پس برای آن خواهر است نصف آنچه بجای گذاشته وارث میشود از آنچه
لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً
اگر نباشد مر آن زنرا فرزندی واگر دو خواهر باشند پس ایشانرا است دو ثلث آنچه بجای گذارده ومیراث میبرند اگر باشند برادرانی
رِجَالًا وَنِسَاءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنْثَيَيْنِ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

مردان وزنان پس برای مرد است مانند بهره دو زن بیان میکند خدا برای شما نباورا گمراه شوید وخدا بهمه چیز دانا

سُورَةُ المَائِدَةِ مَدَنِيَّةٌ إِلَّا آيَةً كَلَّمَا أَنْزَلَ لَكُمْ وَهِيَ مِائَةٌ وَعِشْرُونَ آيَةً وَاثْنَتَا عَشْرَةَ رُكُوعًا

سورة ٥ | حروفها ١١٢٢٣ | كلماتها ٢٨٠٩

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ
ای آنانکه ایمان آوردید وفا کنید بپیمانها حلال شد است برای شما دامهای چهارپا مگر آنچه سرود وشود
عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرُمٌ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾ يَا أَيُّهَا
برشما حلال نا شمرندگان شکار حالیکه هستید در احرام بدرستی که خدا حکم میکند بر آنچه بخواهد ای
الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُحِلُّوا شَعَائِرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا آمِّينَ
آنانکه ایمان آوردید روا ندارید شعارهای خدا ونه ماه حرام را ونه قربانی ونه شتران قلاده دار ونه پویندگان
الْبَيْتَ الْحَرَامَ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنْ رَبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا
خانه حرام را که بجویند فضلی از پروردگار خود وخوشنودی ونباید بکند بر دن شما بر آن که از احرام پس شکار کنید و
يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَآنُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ
وادار نکند شمارا کینه گروهی که باز داشتند شما را از مسجد حرام بر آنکه ستم کنید وکمک کنید بر یکدیگر بر نیکوکاری
وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢﴾
وپرهیزکاری وکمک نکنید برگناه ودشمنی وبترسید خدا را بدرستی که خدا سخت عقوبت

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ

حرام شد بر شما مردار و خون و گوشت خوک و آنچه نام غیر از خدا بران برده شود و گلو برشده و کوبیده

وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا

و بتاب شده و شاخ زده و آنچه دران خورده مگر آنچه پاک کنید و آنچه نزد جان کشته شود و آنکه قسمش کنید

بِالْأَزْلَامِ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ الْيَوْمَ يَئِسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ

با تیرها این است بیرون رفتن از فرمان خدا امروز نومید شدند آنها که کفر ورزیدند ازدین شما پس مترسید ایشان را و امر خیر سید

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

امروز باکمال رسانیدم برای شما دین شما را و تمام کردم بر شما نعمت را و پسندیدم برای شما اسلام را کیشی

فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا

پس آنکس که ناچار شود در گرسنگی نا مایل بسوی گناهی پس خدا آمرزنده مهربان پرسند چیز

أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا

حلال شده است برای ایشان بگو حلال شده است برای شما پاکیزه‌ها و آنچه آموختید از شکاری جانوران شکار کنان آنها را شکار آنچه

عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ

خدا آموخته است پس بخورید از آنچه نگهداشتند برشما و یاد کنید نام خدا را بران و بترسید خدا را که خدا زود شمار است

الْحِسَابِ ﴿٤﴾ الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ

در حساب امروز حلال شد برای شما پاکیزه‌ها و خوراک آنانکه داده شدند کتاب را حلالست برای شما

وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ

و خوراک شما حلالست بر زنان و زنان پارسا از ایمان آورندگان و زنان پارسا از آنانکه داده شدند کتاب پیش از شما

إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ

هرگاه دهید بدیشان مزدهای ایشانرا حالیکه پارسا باشید نه زنا کاران و نه گیرندگان یار و آنکه کفر ورزد بایمان همانا

حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ

تباه شده کردار او و او در آخرت از زیانکاران ای آنانکه ایمان آوردید گاهیکه برخاستید بسوی نماز بشوئید روهای

وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا

دستهای خویش را تا مرفقها (آرنجها) و بمالید سرها و پاهای خود را تا دو قاب پا و اگر جنب شدید پس پاک کنید خود را

وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً

و اگر بیمار باشید یا در سفری یا بیرون آید یکی از شما از آب رفع یا بازنان در آمیزید و آب نیابید

فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ

پس قصد کنید خاک پاک را بمالید بروهای خود و دستهای خود از آن خدا نمیخواهد خدا که سخت برشما گیرد

وَلَٰكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٦﴾ وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ

لیکن خواهد که شما را پاک سازد و تمام کند بر شما نعمت خود را و یاد کنید شکر گزارید و یاد کنید نعمت خدا را بر شما

وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾

و پیمان او را که استوار کرد بر شما بدان آنگاه که گفتید شنیدیم و فرمان بردیم و بترسید خدا را که خدا داناست بدانچه در سینه‌هاست

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَآنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا

ای آنانکه ایمان آوردید باشید نگهبانان بپای کنندگان برای خدا گواهان بداد و وادارد شمارا کین قومی بر آنکه

تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ

دادنکنید دادگری کنید که آن نزدیکتر است بپرهیزکاری و بترسید خدارا که خدا آگاه است بدانچه میکنید وعده داد خدا آنانرا که

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٩﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ

ایمان آوردند و کردار شایسته کردند ایشانراست آمرزشی و پاداشی بزرگ و آنانکه کفر ورزیدند و دروغ پنداشتند آیتهای مارا آنانند

أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هَمَّ قَوْمٌ أَنْ يَبْسُطُوا

یاران دوزخ ای آنانکه ایمان آوردید یادکنید نعمت خدارا برشما هنگامیکه آهنگ کردند گروهی که دست

إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ

بسوی شما دراز کنند پس بازداشت دستهای ایشانرا از شما و بترسید خدارا و بر خدا باید توکل کنند مؤمنان و هماناً برگرفت خدا

مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ

پیمان بنی اسرائیل را و برانگیختیم از ایشان دوازده سردار و گفت خدا منم یاشما اگر بپادارید نمازرا و بدهید

الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

زکوٰة را وایمان آورید بفرستگان من و احترام کنید و یاری دهید آنان را و وام دهید خدارا وامی نکو هماناً بپوشم از شما زشتیهای شمارا

وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٢﴾

و در آرم شمارا باغهائی که جاری است زیر آنها جویها پس آنکس که کفر ورزد پس از این از شما هرآینه گم کرده است راه راست را

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا

پس بشکستن ایشان پیمان خویش را لعنتشان کردیم و گردانیدیم دلهای ایشانرا سخت میبرند سخنان را از جایهای خود و فراموش کردند بهره‌ای از آنچه

ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

یادآوری شده بدان و همواره آگاهی مییابی بر خیانتی از ایشان مگر کمی از آنان پس درگذر از ایشان و چشم پوشی که خدا دوست دارد نیکوکارانرا

﴿١٣﴾ وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَىٰ أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ

واز آنانکه گفتند ما نیز ترسایانیم گرفتیم پیمان ایشانرا پس فراموش کردند بهره‌ای از آنچه یادآوری شده بودند بدان پس برانگیختیم میان آنان دشمنی

وَالْبَغْضَاءَ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ

و کینه تا روز قیامت و بزودی آگاهشان کند خدا بآنچه بودند میساختند ای اهل کتاب هماناً فرستاده ما بسوی شما آمد که روشن میکند خدا بیان

لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ

برای شما بسیاری از آنچه بودید پنهان میکردید از کتاب و درمیگذرد از بسیاری هماناً بیامد شمارا از خدا روشنی و نامه آشکار را هدایت میکند خدا بآن

مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾ لَقَدْ كَفَرَ

هرکرا پیرو خوشنودی او باشد براههای آشتی (درمیرس) و درون میبرد ایشانرا از تاریکیها بسوی روشنائی باذن خود و درمیرساند بسوی راست هماناً کفر ورزیدند

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَ

آنانکه گفتند خدا او مسیح فرزند مریم است بگو کرا رسد که برخدا چیزی خواهد اگر خواهد نابود کند مسیح فرزند مریم و

أُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

مادرش و هرکه در زمین است همگی و خداست فرمانروائی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست بیافریند هرچه خواهد و خداست بر هرچیز توانا

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ ۚ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُم ۖ

گفتند جهودان و ترسایان ما ایم فرزندان خدا و دوستان او بگو پس چرا عذاب کند شما را بگناهان

بَلْ أَنتُم بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ ۚ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ

بلکه شما بشری از آنکه بیافرید بیامرزد برای هرکه خواهد و عذاب کند هرکرا خواهد و از آن خداست پادشاهی بر شماها و

الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ

زمین و آنچه میان آنهاست و بسوی اوست بازگشت ای اهل کتاب جاءنا بیامد شما را فرستاده ما بیان میکند

لَكُمْ عَلَىٰ فَتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَن تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ ۖ فَقَدْ جَاءَكُم

برای شما پس از فترتی از پیغمبران تا نگوئید نیامد ما را هیچ مژده دهنده و بیم دهنده جاءنا آمد شما را

بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ

نوید دهنده و ترساننده و خدایست بر همه چیز توانا و هنگامیکه گفت موسی بقوم خود ای قوم من یاد آرید نعمت

اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنبِيَاءَ وَجَعَلَكُم مُّلُوكًا وَآتَاكُم مَّا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ

خدا را برشما هنگامیکه فرزند داد در شما پیغمبران و گردانید شما را پادشاهان و داد شما را آنچه نداد کسی از

الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَا قَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنقَلِبُوا

جهانیان ﴿٢٠﴾ ای قوم من اندر آئید سرزمین مقدسی را که خدا برای شما نوشت و برگردید بر پشتهای خود تا باز گردید

خَاسِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا

زیانکاران ﴿٢١﴾ گفتند ای موسی ما اندر آنیم گروهی سرکش و هرگز ما در آن نرویم تا بروند آنها از آن سپس اگر بیرون روند آنها

فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ

ما اندر آئیم گفتند دو تن از آنانکه بترسیدند و خدا بر ایشان انعام کرده بود و در آئید بر ایشان از در گاه ما را که هرگاه در وی اید

فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا أَبَدًا مَّا

شما شاید پیروز شدن اید و بر خدا تکیه کنید اگر هستید مؤمنان گفتند ای موسی هرگز در آن نشویم هیچگاه تا

دَامُوا فِيهَا فَاذْهَبْ أَنتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا

آنان در آنند پس برو تو و پروردگارت و بکشید که ما اینجا نشستگان گفت پروردگارا مالک نیستم جز

نَفْسِي وَأَخِي فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً

خود و برادرم را پس جدائی افکن میان ما و گروه نافرمانان گفت جاءنا آن حرامست برایشان چهل سال

يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ ۗ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا

سرگردان مانند در زمین پس دریغ مخور بر گروه نافرمانان و بخوان بر ایشان داستان فرزندان آدم را بحق هنگامیکه

قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْآخَرِ ۚ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ ۖ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾

قربانی کردند پس پذیرفته شد از یکشان و پذیرفته نشد از دیگری گفت هاجا گفت جز این نیست که پذیرد خدا از پرهیزگاران

لَئِن بَسَطتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ ۖ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

اگر دست فرا سوی من آری که بکشی مرا دوا نکنم دست را بسوی تو تا بکشم هاجا جز مسلم من خدا را پروردگار جهانیان

﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَن تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ *

﴿٢٨﴾ جهانیان خواهم که برگیری گناه من و گناه خویش را تا شوی از یاران آتش و این است پاداش ستمکاران

فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي

پس چیزی راست برای او دلش کشتن برادر خویش را پس کشت اورا گردید از زیانکاران پس برانگیخت خدا کلاغی که میکاوید در

الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُوَارِي سَوْأَةَ أَخِيهِ قَالَ يَا وَيْلَتَىٰ أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَٰذَا

زمین تا بنماید مر او را چگونه نهان سازد بکبر برادر خویش را گفت ای وای بر من آیا عاجز شدم از آنکه مانند این

الْغُرَابِ فَأُوَارِيَ سَوْأَةَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾ مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ

غراب باشم که نهان کنم بکبر برادر خویش را پس گشت از پشیمانان برای این نوشتیم بر بنی اسرائیل

أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا

که هرکس بکشد تنی را نه در برابر تنی یا بتبهکاری در زمین مانند است که بکشد مردم را همگی و آنکس که زنده سازد او را

فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا

گویا زنده ساخته است مردم را همگی و بدرستی آمدند بایشان رسولان ما بحجتها سپس بسیاری

مِنْهُمْ بَعْدَ ذَٰلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

از ایشان بعد پس از این در زمین اسراف کنندگان جزا آنکه بادشمن آنکه با خدا و رسولش بستیزند

وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ

و دوان باشند بتبهکاری در زمین بریده شوند یا بدار آویخته شوند یا بریده شود دستها و پاهای ایشان از

خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَٰلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾

برابر یکدیگر یا رانده شوند از زمین این مر ایشان خواری در دنیا و ایشانراست در آخرت عذابی سخت

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

مگر آنانکه توبه کردند پیش از آنکه برایشان دست یابید پس بدانید که خداوند آمرزنده مهربان است ای آنانکه

آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾

ایمان آورده اید بترسید خدا را و بجویید بسوی او وسیلتی و کوشش کنید (جهاد کنید) در راه او شاید

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لِيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ

بدانا آنانکه کفر ورزیدند اگر برای ایشان باشد همه در زمین است همگی و مانند آن با آن تا فدیه خود دهند از عذاب

يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقُبِّلَ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾ يُرِيدُونَ أَنْ يَخْرُجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا

روز قیامت پذیرفته نشود از ایشان و ایشانراست عذابی دردناک خواهند برون روند از آتش و نیستند

هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٣٧﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا

برون روندگان از آن و ایشانراست عذابی پاینده مرد دزد و زن دزد را ببرید

جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ

کیفری بدانچه کرده اند شکنجه از نزد خدا و خداست عزیز حکیم پس هر که توبه کند پس از

فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ

ستمکاریش و شایسته گردد بپذیرد خدا توبه او را و خداست آمرزنده مهربان آیا ندانستی که خداراست پادشاهی آسمانها

وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾

و زمین عذاب کند هرکرا خواهد و بیامرزد هرکرا خواهد و خداوند است بر هر چیز توانا

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا

ای پیغمبر اندوهگین نکند ترا آنانکه میشتابند در کفر از آنانکه گویند ایمان آوردیم

بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّاعُونَ

با دهانهای خود ولی ایمان نیاورده دلهای ایشان واز آنانکه جهودند شنوندگانند بدروغ را شنوندگانند

لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ

برای گروهی دیگر که بیامدند ترا برمیگردانند کلمات را پس از جایگاههای آن گویند اگر

أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ

داده شدید باین اینرا بگیرید واگر داده نشدید باین بترسید وکسیکه خدا خواهد آزمایش دهد هرگز مالک نیستی

لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ

برای او از خدا چیزی را آنانند که نخواست خدا پاک ساختن دلهای ایشانرا آنانرا است در دنیا خواری

وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۴۱﴾ سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَّالُونَ لِلسُّحْتِ فَإِنْ

و آنانرا است در آخرت عذابی بزرگ شنوندگانند بدروغ را خورندگانند رشوت را اگر

جَاءُوكَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ

آمدند ترا پس حکم کن میان ایشان یا روی گردان از ایشان واگر روی گردانی از ایشان هیچ زیانت نرسانند بچیزی و اگر

حَكَمْتَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿۴۲﴾ وَكَيْفَ يُحَكِّمُونَكَ

حکم کنی پس حکم کن میان ایشان بداد هیچ خدا دوست دارد دادگران را چگونه ترا بداوری گردانند

وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَاةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ

حالیکه نزد ایشان است تورية که در آنست حکم خدا سپس پشت میکنند پس از آن و نیستند آنان

بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿۴۳﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَاةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ

بمؤمنان ما فرستادیم تورانرا در آن رهبری و روشنائی حکم میکنند بدان پیغمبرانی که

أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ

اسلام آوردند برای آنانکه جهود شدند و علماء عالمین و دانشمندان بواسطه نگهبان آن شدند از کتاب خدا

وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي

و بودند گواهانی بر آن پس نترسید مردم را و بترسید مرا و نفروشید آیتهای مرا

ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

بهائی اندک وکسیکه حکم نکند بواسطه آنچه خدا فرستاده است آنانند کافران

﴿۴۴﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ

و نوشتیم بر ایشان در آن که جان بجان برابر چشم بچشم برابر بینی بینی

وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ

و گوش برابر گوشی و دندان برابر دندان و زخمها برابر است پس کسیکه تصدق کند بان

كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿۴۵﴾

زداینده گناهان او است و کسیکه حکم نکند بواسطه آنچه خدا فرستاده است آنانند ستمکاران

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَاةِ وَآتَيْنَاهُ
و پس فرستادیم بر اثر ایشان عیسی پسر مریم را تصدیق کننده آنچه پیش وی است از تورات و دادیم او را

الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَاةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ
انجیل را که در آن بود راهنمائی و روشنائی و تصدیق کننده آنچه پیشروی او است از تورات و راهبری و اندرزی برای پرهیزگاران

﴿۴۶﴾ وَلْيَحْكُمْ أَهْلُ الْإِنجِيلِ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ
و باید حکم کنند اهل انجیل بدانچه فرستاد خدا در آن و هر که حکم نکند بدانچه فرستاد خدا آنانند

هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿۴۷﴾ وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
نافرمانان و فرستادیم برتو کتاب را بحق تصدیق کننده آنچه پیشروی او است

مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ
از کتاب و نگهبانی بر آن پس حکم کن میان ایشان بدانچه فرستاد خدا و پیروی مکن آرزوهای ایشان را

عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ
از آنچه آمد ترا از حق برای هر گروهی قرار دادیم راه و روشی و اگر میخواست خدا هر آینه گردانید شما را

أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ
گروه یکتا ولیکن تا بیازماید شما را در آنچه بشما داد پس بشتابید بسوی نیکیها بسوی خداست بازگشت شما

جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿۴۸﴾ وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ
همگی پس آگاهی دهد شما را بدانچه بودید در آن اختلاف کنندگان و آنکه حکم کن میان ایشان بدانچه فرستاد

اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَن بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِن
خدا و پیروی مکن هوسهای ایشان را و بترس بفریبند ترا از پاره‌ئی آنچه فرستاد خدا بسوی تو پس اگر

تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَن يُصِيبَهُم بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ
بشت کردند بدانکه میخواهد خدا آنکه بگیرد ایشان را بپاره‌ئی از گناهان ایشان و همانا بسیاری از مردمند

لَفَاسِقُونَ ﴿۴۹﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ
نافرمانان آیا دستور جاهلیت را خواهند و کیست نکوتر از خدا در دستور برای گروهی که یقین دارند

﴿۵۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ
ای آنانکه ایمان آوردید مگیرید جهودان و ترسایان را دوستانی برخی اینان دوستان برخی

وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۵۱﴾ فَتَرَى
و کسیکه دوستی بآنان کند از شما همرایه او از آنان است و خدا هدایت نکند گروه ستمگران را بینی

الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَىٰ أَن تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَى اللَّهُ أَن يَأْتِيَ
آنانرا که در دلهاشان بیماری است بشتابند در ایشان گویند ترسیم بارسد بما بدی امید هست خدا بیارد

بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِندِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسَرُّوا فِي أَنفُسِهِمْ نَادِمِينَ ﴿۵۲﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا
بپیروزی یا امری از نزد خویش تا بگردند از آنچه در دلهای خود نهان بداشتند پشیمان گویند کسانی که ایمان آوردند

أَهَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿۵۳﴾
آیا اینانند آنانکه سوگند یاد نمودند سوگند ای سخت خویش گویا نباشند با شما تباه شد کارهای ایشان و شدند زیانکاران

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ
ای آنانکه ایمان آورده‌اید هرکس بازگردد از شما از دین خود بزودی بیارد خدا قومی را که دوستشان دارد و دوستشان دارند

أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ
فروتنان برابر مؤمنان گردن فرازان بر کافران بکوشند در راه خدا و نترسند سرزنش

لَائِمٍ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
سرزنش‌کننده را این است فضل خدا که دهد بهرکه خواهد و خدا است گشایشگر داناست جز این نیست که دوست شما خدا است و رسول او

وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ اللَّهَ
و آنانکه ایمان آوردند آنانکه بپای دارند نماز را و بدهند زکوة را و ایشانند رکوع کنندگان و هرکس که دوستی کند خدا

وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا
و پیمبر او و آنانکه ایمان آوردند پس بدرستی که گروه خدا ایشانند پیروزشوندگان ای آنانکه ایمان آوردید مگیرید

دِينَكُمْ هُزُوًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَالْكُفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِن كُنتُم
دین شما را مسخره و بازیچه گرفته‌اند از آنانکه داده شدند کتاب پیش از شما و کافران دوستانی و بترسید خدا را اگر هستید

مُّؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾
مؤمنان و هنگامیکه بانگ برآرید برای نماز گیرند مسخره و بازیچه این بدرستی که ایشان گروهی‌اند که نمی‌اندیشند

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ
بگو ای اهل کتاب آیا چه خرده می‌گیرید بر ما مگر ایمان آورده‌ایم بخدا و بآنچه فرستاده شد بسوی ما و بآنچه فرستاده شد پیش از این و

أَكْثَرَكُمْ فَاسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِندَ اللَّهِ مَن لَّعَنَهُ اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ
بیشترتان نافرمانان بگو آیا خبر دهم شما را بدتر از این بازدهی از نزد خدا آنکس که دور کرد او را خدا و خشم برد گرفت

وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ
و قرار داد از ایشان بزنان و خوکان و پرستندگان سرکش آنانند بدترین در جایگاه و گمراه‌تر از راه راست

﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَقَد دَّخَلُوا بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾
و هرگاه بشما آیند گویند ایمان آوردیم حالیکه با کفر درآمدند و ایشان بیرون آمدند و خداست داناتر بدانچه نهان میداشتند

وَتَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسَارِعُونَ فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا
و بینی بسیاری را از ایشان میشتابند بسوی گناه و دشمنی و خوردن رشوت را چه زشت است آنچه میکردند چرا

يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَن قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾
نمیکنند خداپرستان و دانشمندان از گفتهٔ گناه و خوردن رشوت را چه زشت است آنچه میساختند

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ
گفتند جهودان دست خدا بسته است بخیل است بر ما دستهای او بلکه دستهای او گشاده است بخشش میکند

يَشَاءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ
چنانکه خواهد و بیفزاید بسیاری از ایشان آنچه فرستاده شد بسوی تو از پروردگارت سرکشی و کفر و افکندیم میان ایشان دشمنی و کینه را

إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾
تا روز قیامت هرگاه برافروزند آتشی را برای جنگ فرو نشاند خدا و بکوشند بتبهکاری در زمین و خدا دوست ندارد تبهکاران را

وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ الْكِتٰبِ اٰمَنُوْا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَلَاَدْخَلْنٰهُمْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ﴿۶۵﴾
واگر آنکه اهل کتاب ایمان میاوردند و بپرهیزگاری میکردند هرآینه میستردیم از ایشان گناهان ایشانرا و در میاوردیشان بهشتان نعمت

وَلَوْ اَنَّهُمْ اَقَامُوا التَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِمْ مِّنْ رَّبِّهِمْ لَاَكَلُوْا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ
واگر بپای میداشتند توراة و انجیل و آنچه فرستاده شد سوی ایشان از پروردگارشان هرآینه میخوردند از بالای سر و از زیر

اَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ اُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ سَآءَ مَا يَعْمَلُوْنَ ﴿۶۶﴾ يٰٓاَيُّهَا الرَّسُوْلُ بَلِّغْ مَآ اُنْزِلَ
پایهای خود ایشانند گروهی میانه رو و بسیاری از ایشان زشت است آنچه میکنند ای پیمبر برسان آنچه فرو فرستاده شد

اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ وَاِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهٗ وَاللّٰهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِ
بر تو از پروردگارت واگر نکنی ترسانده باشی پیام اورا و خدا نگهدارت از مردم هرآینه خدا هدایت نکند

الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۶۷﴾ قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لَسْتُمْ عَلٰى شَيْءٍ حَتّٰى تُقِيْمُوا التَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ وَمَآ اُنْزِلَ
گروه کافران را بگو ای اهل کتاب نیستید بر چیزی تا بپای ندارید توراة و انجیل را و آنچه فرو فرستاده شد

اِلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلَيَزِيْدَنَّ كَثِيْرًا مِّنْهُمْ مَّآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَّكُفْرًا فَلَا تَاْسَ عَلَى
برشما از پروردگارشما و هرآینه بیفزاید بسیاری از ایشانرا آنچه فرو آمد بسوی تو از پروردگارت سرکشی و کفر پس اندوهگین مباش

الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۶۸﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِيْنَ هَادُوْا وَالصّٰبِـُٔوْنَ وَالنَّصٰرٰى مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ
گروه کافران هاناکه ایمان آوردند و آنانکه جهود شدند و صابیان و ترسایان هرکس ایمان آورد بخدا

وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿۶۹﴾ لَقَدْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَ بَنِيْٓ
و روز بازپسین و کردار شایسته کند نیست برایشان بیمی و نه اندوهگین شوند هانا گرفتیم پیمان

اِسْرَآءِيْلَ وَاَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمْ رُسُلًا كُلَّمَا جَآءَهُمْ رَسُوْلٌ بِمَا لَا تَهْوٰٓى اَنْفُسُهُمْ فَرِيْقًا كَذَّبُوْا وَفَرِيْقًا
اسرائیل را و فرستادیم بسوی آنان پیمبرانی هرگاه بیامد شان پیمبری بچیزی که نمیخواست دلهای ایشان گروهی را دروغ شمردند و

يَقْتُلُوْنَ ﴿۷۰﴾ وَحَسِبُوْٓا اَلَّا تَكُوْنَ فِتْنَةٌ فَعَمُوْا وَصَمُّوْا ثُمَّ تَابَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوْا وَصَمُّوْا كَثِيْرٌ
گروهی را بکشتند گمان بردند نخواهد بود آزمایشی پس کور شدند و کر شدند سپس بازبرد توبه ایشانرا خدا پس کور شدند و کر شدند بسیاری

مِّنْهُمْ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ بِمَا يَعْمَلُوْنَ ﴿۷۱﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ
از ایشان و خدا بینا است بدانچه میکنند هانا کفر ورزیدند آنانکه گفتند خدا مسیح فرزند مریم است حالانکه گفت

الْمَسِيْحُ يٰبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّيْ وَرَبَّكُمْ اِنَّهٗ مَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَاْوٰىهُ
مسیح ای بنی اسرائیل پرستش کنید پروردگار من و پروردگار شما را هانا کسیکه شرک ورزد بخدا حرام کرد است براو بهشت را و جایگاه او

النَّارُ وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ اَنْصَارٍ ﴿۷۲﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ ثَالِثُ ثَلٰثَةٍ وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّآ اِلٰهٌ
آتش و نیست ستمکاران را یارانی هانا کفر ورزیدند آنانکه گفتند خدا سومین سه تا است حالانکه نیست خدائی مر هیچ خدای

وَّاحِدٌ وَاِنْ لَّمْ يَنْتَهُوْا عَمَّا يَقُوْلُوْنَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۷۳﴾ اَفَلَا يَتُوْبُوْنَ اِلَى اللّٰهِ
بجز او واگر دست برندارند از آنچه گویند هرآینه برسد آنانرا که کفر ورزیدند ازایشان عذابی دردناک چرا بازنگردند بسوی خدا

وَيَسْتَغْفِرُوْنَهٗ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۷۴﴾ مَا الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ اِلَّا رَسُوْلٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَاُمُّهٗ
و زاری او آمرزش نخواهند و خدا است آمرزنده مهربان نیست مسیح پسر مریم مگر پیمبری که بگذشت پیش از او پیمبرانی و مادر وی

صِدِّيْقَةٌ كَانَا يَاْكُلٰنِ الطَّعَامَ اُنْظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْاٰيٰتِ ثُمَّ انْظُرْ اَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ﴿۷۵﴾
زنیست راستگو بودند میخوردند خوراک را بنگر چگونه برای ایشان بیان میکنیم آیتها را سپس بنگر کی برگردانده میشوند

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ۚ وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾ قُلْ يَا أَهْلَ
بگو آیا پرستش میکنید جز خدا آنچه را که نمیتواند برای شما زیان و نه سودی و خدا است شنوا و داننا بگو ای اهل

الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِن قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا
کتاب فزون مروید در دین خود بناحق و پیروی مکنید خواستهای گروهی را که گمراه شدند از پیش و گمراه کردند بسیاری را

وَضَلُّوا عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾ لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُودَ وَعِيسَى
و گم شدند از راه راست لعنت شدند آنانکه کفر ورزیدند از بنی اسرائیل بر زبان داود و عیسی

ابْنِ مَرْيَمَ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا وَّكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾ كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَن مُّنكَرٍ فَعَلُوهُ ۚ لَبِئْسَ مَا
ابن مریم این بدانست که نافرمانی کردند و بودند تجاوزکنندگان بودند دست برندهشتند از زشتی که میکردند چه زشت است هر آینه

كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ
بودند میکردند بینی بسیاری از ایشان را دوستی میکنند با آنانکه کفر ورزیدند چه زشت است آنچه پیش آورده‌اند برای خود نفسهایشان

أَن سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ
که خشم گرفت خدا بر ایشان و در عذاب جاودانند و اگر ایشان ایمان میآوردند

بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَٰكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ
بخدا و پیمبر و آنچه فرستاده شد بسوی او هیچگرفتند ایشان را دوستانی لیکن بسیاری از ایشان

فَاسِقُونَ ﴿٨١﴾ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا ۖ
نافرمانند هویدا بیابی سخت‌ترین مردم را در دشمنی با آنانکه ایمان آوردند جهودان و آنانکه مشرک شدند

وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَىٰ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ
و هویدا بیابی نزدیکترین مردم را در دوستی با آنانکه ایمان آوردند کسانی که گویند ما ترسایانیم ترسایان این بدانست که از ایشان

قِسِّيسِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ
کشیشان و صومعه‌نشینانی و آنکه ایشان گردنفرازی نمیورزند و گاهی که بشنوند آنچه را فرو آمده است بر پیمبر

تَرَىٰ أَعْيُنَهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ ۖ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ
بینی دیدگانشان را اشک میریزد از بسیاری که شناخته‌اند از حق گویند پروردگارا ایمان آوردیم پس بنویس ما را با گروه

﴿٨٣﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَن يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ
و چه شده ما را ایمان نیاریم بخدا و بآنچه بیامد ما را از حق و آنکه طمع میداریم که در آورد ما را پروردگارما گروه شایستگان

﴿٨٤﴾ فَأَثَابَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ
پس پاداش داد ایشان را خدا بآنچه گفتند باغهائی که روان است زیر آنها جویها جاودانه در آن و هست پاداش نکوکاران

﴿٨٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
و آنانکه کفر ورزیدند و دروغ پنداشتند آیتهای ما را آنانند یاران دوزخ ای آنانکه ایمان آوردید

لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾
حرام مکنید پاکیهای آنچه را حلال کرد خدا برای شما و تجاوز مکنید که دوست ندارد خدا تجاوزکنندگان را

وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنتُم بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾
و بخورید از آنچه روزی داد شما را خدا حلال پاکیزه و بترسید خدا را که شما بدو ایمان آورندگانید

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللّٰهُ بِاللَّغْوِ فِيْٓ اَيْمَانِكُمْ وَلٰكِنْ يُّؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُّمُ الْاَيْمَانَ فَكَفَّارَتُهٗٓ اِطْعَامُ

بگیرد شمارا خدا بیهوده در سوگندهای شما ولیکن بگیرد شمارا بسبب سوگندها پس کفاره آن خوراک

عَشَرَةِ مَسٰكِيْنَ مِنْ اَوْسَطِ مَا تُطْعِمُوْنَ اَهْلِيْكُمْ اَوْ كِسْوَتُهُمْ اَوْ تَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ

ده تن میانه است از انچه خورانید خانوادهٔ خود را یا پوشاکشان آنان یا آزاد کردن یک بنده و آنکس که نیابد پس روزه

ثَلٰثَةِ اَيَّامٍ ذٰلِكَ كَفَّارَةُ اَيْمَانِكُمْ اِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوْٓا اَيْمَانَكُمْ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ

سه روز اینست کفارهٔ سوگندهای شما هرگاه سوگند خورید و نگهدارید سوگندهای خویش را چنین بیان کند خدا

لَكُمْ اٰيٰتِهٖ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿۸۹﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْاَنْصَابُ

برای شما آیتهای خود را شاید شکر گذارید ای آنانکه ایمان آوردید جز این نیست که باده و قمار و بتان

وَالْاَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطٰنِ فَاجْتَنِبُوْهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿۹۰﴾ اِنَّمَا يُرِيْدُ الشَّيْطٰنُ

و تیرها پلیدیست از کردار شیطان پس دوری کنید از آن شاید رستگار شوید جز این نیست که خواهد شیطان

اَنْ يُّوْقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَآءَ فِى الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَعَنِ

آنکه بیفکند میان شما دشمنی و کینه را در باده و قمار و بازدارد شما را از یاد خدا و از

الصَّلٰوةِ فَهَلْ اَنْتُمْ مُّنْتَهُوْنَ ﴿۹۱﴾ وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ وَاحْذَرُوْا فَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ

نماز پس آیا شما بس کنید دست بردارندگان فرمان برید خدا را و فرمان برید پیمبر را و بترسید پس اگر بازگشت کردید

فَاعْلَمُوْٓا اَنَّمَا عَلٰى رَسُوْلِنَا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ﴿۹۲﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جُنَاحٌ

بدانید که بر فرستادهٔ ما جز رسانیدن آشکار نیست بر آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند باکی

فِيْمَا طَعِمُوْٓا اِذَا مَا اتَّقَوْا وَّاٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَّاٰمَنُوْا ثُمَّ اتَّقَوْا وَّاَحْسَنُوْا وَاللّٰهُ

در انچه خوردند اگر پرهیزگاری کنند و ایمان آرند و کردار شایسته کنند پس پرهیزگاری کنند و ایمان آرند سپس پرهیزگاری کنند و نیکی کنند و

يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۹۳﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللّٰهُ بِشَيْءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهٗٓ اَيْدِيْكُمْ

دوست دارد خدا ای آنانکه ایمان آوردید هر آینه بیازماید شما را خدا بچیزی از شکار که دست یابد بدان

وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللّٰهُ مَنْ يَّخَافُهٗ بِالْغَيْبِ فَمَنِ اعْتَدٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهٗ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۹۴﴾

و نیزه‌های شما تا بداند خدا آنرا که بترسد ازو در نهان پس هر که تجاوز کند پس از این او را است عذابی دردناک

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَاَنْتُمْ حُرُمٌ وَمَنْ قَتَلَهٗ مِنْكُمْ مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآءٌ

ای آنانکه ایمان آوردید نکشید شکار را حالیکه در جامهٔ احرامید و آنکس که بکشد آنرا از شما دانسته و خویشتن پس کیفری

مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهٖ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ هَدْيًۢا بٰلِغَ الْكَعْبَةِ اَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ

مانند آنچه کشته است از دامهای چارپا داوری بدان کند دو تن دادگر از شما قربانی رسنده بکعبه یا کفارهٔ خوراک

مَسٰكِيْنَ اَوْ عَدْلُ ذٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوْقَ وَبَالَ اَمْرِهٖ عَفَا اللّٰهُ عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمُ

بینوایان یا برابر آن روزه تا بچشد کیفر کار خود را گذشت خدا از انچه گذشت و آنکس باز گردد انتقام کند

اللّٰهُ مِنْهُ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿۹۵﴾ اُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهٗ مَتَاعًا لَّكُمْ

از او خدا و خدایست عزتمند انتقام جوی حلال است برای شما شکار دریا و خوراک آن برخورداری

وَلِلسَّيَّارَةِ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ﴿۹۶﴾

برای کاروان و حرام است بر شما شکار دشت مادامیکه در جامهٔ احرامید و بترسید خداوندی را که بسوی او گردآورده شوید

جَعَلَ اللّٰهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيٰمًا لِّلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَآئِدَ ذٰلِكَ

گردانید خدا کعبه آنکه نحترم را البیت و دیعی برای مردم و ماه محترم را و قربانی را و جهای قلاده بگردن را این

لِتَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاَنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿۹۷﴾ اِعْلَمُوْٓا

تا بدانید خدا بداند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و آنکه خدا بهر چیز داناست بدانید که

اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ وَاَنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۹۸﴾ مَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا الْبَلٰغُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا

خدا سخت شکنجه و آنکه خدا آمرزنده مهربان نیست بر پیغمبر جز رسانیدن و خدا میداند آنچه

تُبْدُوْنَ وَمَا تَكْتُمُوْنَ ﴿۹۹﴾ قُلْ لَّا يَسْتَوِي الْخَبِيْثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ اَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيْثِ

آشکار و آنچه نهان کنید بگو نمیمانند بد و پاکیزه اگرچه شگفت آید فراوانی بد

فَاتَّقُوا اللّٰهَ يٰٓاُولِي الْاَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿۱۰۰﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَسْـَٔلُوْا عَنْ اَشْيَآءَ

پس بترسید خدارا ای خردمندان شاید رستگار شوید ای آنانکه ایمان آوردید نپرسید از چیزها که

اِنْ تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْ وَاِنْ تَسْـَٔلُوْا عَنْهَا حِيْنَ يُنَزَّلُ الْقُرْاٰنُ تُبْدَ لَكُمْ عَفَا اللّٰهُ عَنْهَا وَاللّٰهُ

اگر نمایش شود برای شما بدتان آید و اگر بپرسید از آنها هنگامیکه فرود آید قرآن نمایش شود برای شما درگذشت خدا از آنها و خدا

غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ ﴿۱۰۱﴾ قَدْ سَاَلَهَا قَوْمٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ ثُمَّ اَصْبَحُوْا بِهَا كٰفِرِيْنَ ﴿۱۰۲﴾ مَا جَعَلَ اللّٰهُ مِنْ بَحِيْرَةٍ

آمرزنده بردبار است همانا پرسیدند آنرا گروهی پیش از شما پس گردیدند بدانها کافران قرار نداد خدا

وَّلَا سَآئِبَةٍ وَّلَا وَصِيْلَةٍ وَّلَا حَامٍ وَّلٰكِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَاَكْثَرُهُمْ

نه سائبه نه وصیله نه حامی (این سه قسم شتر است که مشرکان آنها را بنام خود میکردند) لیکن آنانکه کافر شدند می بندند بر خدا دروغ را و بیشترشان

لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿۱۰۳﴾ وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَاِلَى الرَّسُوْلِ قَالُوْا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا

نمیفهمند و چون گفته شود بدیشان بیائید بسوی آنچه فرستاده است خدا و بسوی پیغمبر گویند بس است ما را آنچه یافتیم

عَلَيْهِ اٰبَآءَنَا اَوَلَوْ كَانَ اٰبَآؤُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ شَيْـًٔا وَّلَا يَهْتَدُوْنَ ﴿۱۰۴﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا عَلَيْكُمْ

بران همان خویش را اگرچه همان نمیدانند چیزی را و نه راه یابند ای آنانکه ایمان آوردید برشما باد

اَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَّنْ ضَلَّ اِذَا اهْتَدَيْتُمْ اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۰۵﴾

خود شما زیان نرساند شما را آنکه گمراه شد اگر هدایت یافته اید بسوی خدا بازگشت شما همگی پس آگاهتان دهد بآنچه بودید میکردید

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا شَهَادَةُ بَيْنِكُمْ اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِيْنَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ اَوْ

ای آنانکه ایمان آوردید گواهی میان شما گاهی که برسد یکی از شما مرگ هنگام وصیت دو عدل از شما یا

اٰخَرٰنِ مِنْ غَيْرِكُمْ اِنْ اَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْاَرْضِ فَاَصَابَتْكُمْ مُّصِيْبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُوْنَهُمَا مِنْ بَعْدِ

دو تن دیگر از غیر شما اگر سفر کردید در زمین پس رسید شما را پیشامد مرگ بازدارید آنها را پس از

الصَّلٰوةِ فَيُقْسِمٰنِ بِاللّٰهِ اِنِ ارْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِيْ بِهٖ ثَمَنًا وَّلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللّٰهِ اِنَّآ

نماز تا سوگند یاد کنند بخدا اگر گمان بردید که خیانتی بیچیزی بهائی اگرچه باشد طرف و نهان نکنیم شهادت خدارا بیگمان

اِذًا لَّمِنَ الْاٰثِمِيْنَ ﴿۱۰۶﴾ فَاِنْ عُثِرَ عَلٰٓى اَنَّهُمَا اسْتَحَقَّآ اِثْمًا فَاٰخَرٰنِ يَقُوْمٰنِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِيْنَ اسْتَحَقَّ

در آنصورت از گناهکاران پس اگر اطلاع یافته شد که آن دو مستحق گناهی شده اند پس دو دیگر جانشین آنان شوند از آنانکه مستحق شده

عَلَيْهِمُ الْاَوْلَيٰنِ فَيُقْسِمٰنِ بِاللّٰهِ لَشَهَادَتُنَآ اَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَآ اِنَّآ اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۰۷﴾

بر ایشان از آن دو خصلتین (یا آن دو از میان اولیاء) پس سوگند یاد کنند بخدا که گواهی ما درست تر است از گواهی آنان و تجاوز نکردیم ما بیگمان در آنصورت از ستمکاران

ذٰلِكَ أَدْنٰى أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلٰى وَجْهِهَا أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ أَيْمَانِهِمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ

این است نزدیکتر که بیارند گواهی را بر گونهٔ آن یا بترسند که رد شود سوگندانی پس از سوگند ایشان و بترسید خدا را

وَاسْمَعُوا وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۱۰۸﴾ يَوْمَ يَجْمَعُ اللّٰهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ

و بشنوید و خدا هدایت نکند گروه نافرمانان را روزی که گرد آرد خدا پیمبران را پس گوید چه چیز پاسخ داده شدید

قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿۱۰۹﴾ إِذْ قَالَ اللّٰهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ

گویند نیست دانائی ما مگر تو تویی دانندهٔ نهانها هنگامیکه گفت خدا ای عیسی ابن مریم یاد کن نعمت مرا بر تو

وَعَلٰى وَالِدَتِكَ إِذْ أَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ

و بر مادر تو گاهی که تأیید کردم ترا بروح القدس سخن گوئی با مردم در گهواره و در هنگام سالخوردگی و گاهی که آموختم

الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰيةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ

کتاب و حکمت و توراة و انجیل را و هنگامیکه بیافریدی از گل مانند پرنده باذن من پس بدمیدی در آن

فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتٰى بِإِذْنِي وَإِذْ

پس میشد مرغی باذن من و میبرصی را باذن من و هنگامیکه بیرون میآوردی مردگان را باذن من و هنگامیکه

كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ

باز داشتم بنی اسرائیل را از تو که میآوردی ایشان را نشانیها پس گفتند آنانکه کفر ورزیدند از ایشان نیست این جز جادوئی

مُبِينٌ ﴿۱۱۰﴾ وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا آمَنَّا وَاشْهَدْ بِأَنَّنَا

آشکار و هنگامی که وحی فرستادم بحواریون که ایمان آرید بمن و بفرستادهٔ من گفتند ایمان آوردیم و گواه باش که ما

مُسْلِمُونَ ﴿۱۱۱﴾ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا

مسلمانان هنگامیکه گفتند حواریون ای عیسی ابن مریم آیا خواند پروردگار تو بفرستد برما

مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللّٰهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۲﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ

سفرهٔ خوراکی از آسمان گفت بترسید خدا را اگر هستید مؤمنان گفتند خواهیم از آن خوریم و مطمئن گردد

قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿۱۱۳﴾ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللّٰهُمَّ

دلهای ما و بدانیم که راست گفتهٔ ما را و باشیم بر آن از گواهان گفت عیسی ابن مریم بار خدایا

رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا

پروردگار ما بفرست برما خوان خوراکی از آسمان که عیدی باشد برای آغاز ما و انجام ما و آیتی از تو و روزی ده ما

وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۱۱۴﴾ قَالَ اللّٰهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ

و تویی بهترین روزی دهندگان گفت خدا هر آینه فرستنده ام آنرا برشما تا هرکس کفر ورزد پس از آن از شما

عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۱۵﴾ وَإِذْ قَالَ اللّٰهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ

عذابش نکنم عذاب نکنم چنان دیگری را از جهانیان و هنگامیکه گفت خدا ای عیسی ابن مریم آیا تو گفتی بمردم

اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلٰهَيْنِ مِنْ دُونِ اللّٰهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ

که گیرید مرا و مادرم را خدایانی جز خدا گفت منزهی تو نرسد مرا که گویم آنچه را شایسته نیست اگر

كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿۱۱۶﴾

میگفتم آنرا بدستیکه میدانی آنچه در خاطر من است و نمیدانم آنچه در خاطر تو است بدستیکه تویی دانای نهانها

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَآ أَمَرْتَنِي بِهِۦٓ أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ رَبِّى وَرَبَّكُمْ ۚ وَكُنتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ

نگفتم بدیشان جز آنچه مرا فرمودی که پرستش کنید خدا را پروردگار من و پروردگار شما و بودم گواه بر ایشان تا وقتی که

فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِى كُنتَ أَنتَ ٱلرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ ۚ وَأَنتَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾ إِن تُعَذِّبْهُمْ

در ایشان تا هنگامی که مرا برگرفتی تو مراقب ایشان بودی و تو بر همه چیز گواه اگر عذاب کنی ایشان را

فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ ۖ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾ قَالَ ٱللَّهُ

ایشان بندگان تو و اگر بیامرزی ایشان را توئی عزیز حکیم گفت خدا

هَٰذَا يَوْمُ يَنفَعُ ٱلصَّٰدِقِينَ صِدْقُهُمْ ۚ لَهُمْ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ

این است روزی که سود دهد راستگویان را راستی ایشان آنان را بهشتهائی که جاری است زیر آنها جویها

خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ رَّضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾ لِلَّهِ

جاودانند در آن همیشه خوشنود است خدا از ایشان و خوشنودند از او این است رستگاری بزرگ خدا را

مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٠﴾

پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست و او بر همه چیز توانا

سورة الانعام مائة وخمس وسبعون آية وهي مكية

سورت ۶ رکوعها ۲۰ آیتها ۱۶۵ حرفها ۲۳۴۲ منزلها ۱

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَجَعَلَ ٱلظُّلُمَٰتِ وَٱلنُّورَ ۖ ثُمَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ

سپاس خداوندی را که آفرید آسمانها و زمین را و فراداد تاریکیها و روشنائی را پس آنانکه کفر ورزیدند بپروردگار

يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰٓ أَجَلًا ۖ وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِندَهُۥ ثُمَّ أَنتُمْ

شریک میسازند اوست آنکه آفرید شما را از گل پس گذارد سرآمدی و سرآمدی نامبرده نزد او آنگاه شما

تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ ٱللَّهُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَفِى ٱلْأَرْضِ ۖ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ ۖ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ

تردید میکنید او است خدا در آسمانها و در زمین میداند نهان و آشکار شما را و میداند آنچه فراهم آرید

﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا۟ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا۟ بِٱلْحَقِّ لَمَّا

و نیامد بدیشان آیتی از آیتهای پروردگارشان مگر آنکه هستند از آن روی گردانان بیامد دروغ پنداشتند حق را گاهی که

جَآءَهُمْ ۖ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنۢبَٰٓؤُا۟ مَا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا۟ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم

بیامد بدیشان پس بزودی بیایدشان خبرهای آنچه بودند بدان استهزا کنندگان آیا نبینند بسا هلاک کردیم پیش از آنان

مِّن قَرْنٍ مَّكَّنَّٰهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّن لَّكُمْ وَأَرْسَلْنَا ٱلسَّمَآءَ عَلَيْهِم مِّدْرَارًا وَجَعَلْنَا

قرنهائی که توانائیشان دادیم در زمین آنچه توانائی نداده‌ایم شما را و فرستادیم آسمان را بر ایشان بارانی پیاپی و گردانیدیم

ٱلْأَنْهَٰرَ تَجْرِى مِن تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَٰهُم بِذُنُوبِهِمْ وَأَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ

جویها روان از زیر ایشان پس بگرفتیمشان بگناهانشان و آفریدیم از پس ایشان قرنهائی دیگران و اگر

نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَٰبًا فِى قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾

بفرستادیم بتو نامه‌ای در کاغذی که بسودند بدست‌های خویش هرآینه گفتند آنانکه کفر ورزیدند نیست این جز جادوئی آشکار

وَقَالُوا لَوْلَآ أُنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ ۖ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾ وَلَوْ جَعَلْنَٰهُ
گفتند چرا بر او فرشتہ راست فرستادہ ای و اگر میفرستادیم فرشتہ هر آینه یکدست کار ہی مهلت داده نمیشدند و اگر یکرا میفرستادیم
مَلَكًا لَّجَعَلْنَٰهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدِ ٱسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ
فرشتہ هما یکرا میدیدند مردی و هی بر شما میدیدم برادر آنچه را بپوشند و هما استهزا شد بپیمبرانی که پیش از تو بودند پس فرود آمد
بِٱلَّذِينَ سَخِرُوا۟ مِنْهُم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ سِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ ثُمَّ ٱنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ
بر آنانکه مسخره کردند از ایشان آنچه بودند بدان استهزا کنندگان بگو بگردید در زمین پس بنگرید چگونه بود فرجام
ٱلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ قُل لِّمَن مَّا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ قُل لِّلَّهِ ۚ كَتَبَ عَلَىٰ نَفْسِهِ ٱلرَّحْمَةَ ۚ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ
تکذیب کنندگان بگو از آن کیست آنچه در آسمانهاست و زمین بگو از آن خداست نوشت بر خویشتن رحمت را گرد آورد شما
يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۚ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَهُۥ مَا سَكَنَ فِى ٱلَّيْلِ
بسوی روز رستاخیز نیست تردیدی در آن آنانکه زیانکار کردند خویشتن را ایمان نمیاورند و از آن وی است آنچه آرمید در شب
وَٱلنَّهَارِ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿١٣﴾ قُلْ أَغَيْرَ ٱللَّهِ أَتَّخِذُ وَلِيًّا فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ
و روز و اوست شنوای دانا بگو آیا جز خدارا برگزیدم دوستی آفریننده آسمانها و زمین و اوست میخوراند
وَلَا يُطْعَمُ ۗ قُلْ إِنِّىٓ أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلْ إِنِّىٓ أَخَافُ
و خوراننده نشود بگو هما مامورشدم که نخستین اسلام آورنده باشم و هما نباشم البته از شرک آورندگان بگو هما میترسم
إِنْ عَصَيْتُ رَبِّى عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ مَّن يُصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ ۚ وَذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ
اگر نافرمانی کنم پروردگار خود را از عذاب روزی بزرگ آنکس که گردانیده شود از او در آنروز هما رحم بر او کرده و آنست رستگاری
ٱلْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَإِن يَمْسَسْكَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِن يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ
آشکار و اگر برساند خدا رنجی پس نیست بازگرداننده آن جز او و اگر رساند ترا بخیری پس اوست بر همه چیز
قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَهُوَ ٱلْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١٨﴾ قُلْ أَىُّ شَىْءٍ أَكْبَرُ شَهَٰدَةً ۖ قُلِ ٱللَّهُ
توانا و اوست برتر از بندگان خویش و اوست حکیم آگاه بگو چه چیز بزرگتر است در گواهی بگو خدا
شَهِيدٌۢ بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ ۚ وَأُوحِىَ إِلَىَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانُ لِأُنذِرَكُم بِهِۦ وَمَنۢ بَلَغَ ۚ أَئِنَّكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ
گواست میان من و شما و وحی شده بسوی من این قرآن تا بیم کنم شما را بدان و هر که را برسد آیا گواهی دهید که
مَعَ ٱللَّهِ ءَالِهَةً أُخْرَىٰ ۚ قُل لَّآ أَشْهَدُ ۚ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ وَإِنَّنِى بَرِىٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ
با خدا خدایان دیگری بگو گواهی نمیدهم بگو جز این نیست که او خداوند یگانه و هما بیزارم از آنچه شرک میورزید آنانکه
ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَعْرِفُونَهُۥ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَآءَهُمُ ۘ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ
داده ایشان کتاب را بشناسند وی را چنانکه بشناسند فرزندان خود را آنانکه زیانکار کردند خویشتن را ایمان نیاورند و کیست
أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا
ستمکرتر از آنکه ببندد بر خدا دروغی یا دروغ شمارد آیتهای او هما رستگار نمیشوند ستمکاران و روزی را که گردشان آریم همگی
ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوٓا۟ أَيْنَ شُرَكَآؤُكُمُ ٱلَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُن فِتْنَتُهُمْ إِلَّآ أَن
پس گوئیم هما آنانکه شرک ورزیدند کجایند شریکان شما آنانکه بودید بهمند استید پس نبود بهمنگ آنان جز آنکه
قَالُوا۟ وَٱللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ ٱنظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ ۚ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾
گفتند بخدا سوگند پروردگار ما نبودیم شرک ورزندگان بنگر چگونه دروغ گفتند بر خویشتن و گم شد از ایشان آنچه بودند دروغ می بستند

وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِن يَرَوْا كُلَّ
واز ایشان بعضی آنکه گوش فرا میدهد بسوی تو و قرار دادیم بر دلهای ایشان پرده‌ها تا آنکه در نیابند سخن را و در گوشهای ایشان سنگینی و اگر ببینند هر
آيَةٍ لَّا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ
آیتی را ایمان نیارند بدان تا گاهی که بیایند سنیزه‌گران با تو گویند آنانکه کفر ورزیدند نیست این جز افسانه‌های پیشینیان
﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْأَوْنَ عَنْهُ وَإِن يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ
و ایشان نهی کنند از آن و دوری گزینند از آن و نابود نکنند جز خویشتن را و نمیدانند و اگر بینی بسیار بدی گاهی
وُقِفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾ بَلْ بَدَا
که بازداشته شوند بر آتش گفتند کاشکی برگردانیده شویم و دروغ نیشمریم بر آیتهای پروردگار خود و میشویم از مؤمنان بلکه آشکارا شد
لَهُم مَّا كَانُوا يُخْفُونَ مِن قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالُوا إِنْ هِيَ
برای ایشان آنچه پنهان کرده بودند از پیش و اگر بازگردانیده شوند هماناکه برگردند بدانچه نهی شدند از آن و هرآینه آنانند دروغگویان
گفتند نیست آن
إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وُقِفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَٰذَا بِالْحَقِّ قَالُوا
جز زندگانی دنیای ما و نیستیم ما برانگیختگان و کاش بسیار بدی گاهی را که بازداشته شدند بر پروردگارشان گوید آیا نیست این حق
بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ
بلی سوگند بپروردگار ما گوید پس بچشید عذاب را بدانچه بودید همانا زیان کردند آنانکه دروغ شمردند ملاقات خدا را
حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَا حَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ
تا گاهی که بیاید ایشان قیامت ناگهان گفتند دریغ ما بدانچه کوتاهی کردیم در آن و ایشان حمل کنند بارهای خود را
عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ
بر پشتهای خویش هوشدار است آنچه بر میدارند و نیست زندگانی دنیا جز بازیچه و سرگرمی و هماناکه خانه آخرت بهتر است برای آنانکه
يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ
پرهیزکاری کنند آیا نمیفهمید هماناکه میدانیم که اندوهگین کند آنچه گویند و هرآینه تکذیب نکنند ترا ولیکن
الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا
ستمگران بآیتهای خدا انکار میورزند و هماناکه تکذیب شدند پیغمبرانی پیش از تو پس شکیبا شدند بر آنچه تکذیب شدند
وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبَإِي الْمُرْسَلِينَ
و آزار کشیدند تا رسید بشان یاری ما و نیست برگرداننده برای سخنان خدا و هماناکه رسیده است ترا از خبر پیغمبران
﴿٣٤﴾ وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَن تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي
و اگر گران آید برتو پشت کردن ایشان پس اگر توانی بیابی سوراخی در زمین یا نردبانی
السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُم بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا
باسمان پس بیاری ایشان آیتی و اگر میخواست خدا هرآینه گردشان میآورد بر راه راست پس بناشی از نادانان جز این
يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ
نیست پذیرنده مگر آنانکه بشنوند و مردگان خدا برانگیزند پس بسوی او بازگردانیده شوند گفتند چرا فرود نیامد بر محمد
آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَن يُنَزِّلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾
آیتی از پروردگارش بگو هماناکه خدا توانا است که فرستد آیتی را لیکن بیشتر ایشان نمیدانند

وَمَا مِن دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُم مَّا فَرَّطْنَا فِي
نیست جنبندهای در زمین و نه پرندهٔ پرواز کننده بالهای خود مگر گروهائی مانند شما فروگذار نکردیم در
الْكِتَابِ مِن شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ
کتاب از چیزی سپس بسوی پروردگارشان گردآورده شوند و آنانکه تکذیب کردند آیتهای ما کران و گنگانند در تاریکیها
مَن يَشَإِ اللَّهُ يُضْلِلْهُ وَمَن يَشَأْ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ
هرکرا خدا خواهد گمراه کند و هرکرا خواهد برراهی راست بگو آیا دیدید اگر آید بشما عذاب خدا یا بیاید شما را
السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ
قیامت آیا جز خدا را خوانید اگر هستید راستگویان بلکه او را بخوانید پس برمیدارد از شما آنچه را بسوی آن خوانید
إِن شَاءَ وَتَنسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ
اگر خواهد و فراموش میکنید آنچه را شریک میورزید و هرآینه فرستادیم بسوی امتی پیش از تو پس گرفتیم ایشان را بسختی
وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُم بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِن قَسَتْ قُلُوبُهُمْ
و رنجوری شاید زاری کنند پس چرا هنگامیکه بیامد ایشان عذاب ما زاری کردند لیکن سخت شد دلهای ایشان
وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ
و آراست برای ایشان شیطان آنچه بودند عمل میکردند پس هنگامیکه فراموش کردند آنچه را پند داده شدند بدو گشودیم بر ایشان درهای
كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُم مُّبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾ فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ
همه چیزرا تا گاهیکه شادمند بدانچه داده شدند گرفتیشان ناگهان ناگاه ایشان سرافگندگان پس بریده شد بنیاد گروهی
الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ
که ستم کردند و سپاس خدایرا پروردگار جهانیان بگو آیا نگریستید گر اگر خدای بگیرد گوشش و دیدگان شما را
وَخَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُم مَّنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِهِ انظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ
و مهر زند بر دلهای شما کیست خدائی جز خداوند که برگرداند آنها را بشما نگر بگردانیم آیتها آنگاه ایشان
يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ
روی برمیگردانند بگو آیا دیدید اگر بیاید شما عذاب خدا ناگهان یا آشکارا آیا نابود میشوند
إِلَّا الْقَوْمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ آمَنَ وَأَصْلَحَ
جز گروه ستمکاران و نفرستیم فرستادگانرا جز مژده دهندگان و ترساندگان پس آنکه ایمان آورد و اصلاح
فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا
نیست بر ایشان بیمی و نه اندوهگین شوند و آنانکه تکذیب کنند آیتهای ما را برسد بدیشان عذاب بدانچه
يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُل لَّا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ
نافرمانی میکردند بگو نمیگویم برای شما که نزد من است گنجهای خدا و نه نابینا دانم و نمیگویم برای شما منم فرشته
إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنذِرْ بِهِ الَّذِينَ
پیروی نمیکنم جز آنچه را بمن وحی شود بگو آیا یکسان است کور و بینا آیا نمی اندیشید و بیم ده بدان آنانرا که
يَخَافُونَ أَن يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُم مِّن دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾
بترسند گردآورده شوند بسوی پروردگارخود نیست ایشان را دوست و نه شفاعتگری جز او شاید ایشان پرهیز کنند

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ
واز خود مران آنانرا که میخوانند پروردگار خودرا بامداد و شبگاه خواستن روی او بهشت برتر از حساب ایشان
مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظّٰلِمِينَ ﴿۵۲﴾ وَكَذٰلِكَ فَتَنَّا
چیزی و نه از حساب تو بر ایشان چیزی که بر ایشان آنانرا بس کنی از ستمکاران و بدینگونه آزمودیم
بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهٰؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشّٰكِرِينَ ﴿۵۳﴾
برخی را بدیشان تا بگویند آیا اینانند که خدا منت نهاد بر ایشان از میان ما آیا نیست خدا داناتر بسپاسگزاران
وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلٰى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ
و چون بیاید نزد تو آنکه ایمان آورده بآیتهای ما بگو سلام بر شما نوشت پروردگار شما بر خویشتن رحمت را
أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهٰالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۵۴﴾ وَكَذٰلِكَ
که هر کس از شما بد کند از نادانی سپس باز گردد پس از آن و اصلاح کند همانا او است آمرزنده و مهربان همچنین
نُفَصِّلُ الْآيَاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ ﴿۵۵﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ
تفصیل دهیم آیتها را و تا پدیدار شود راه گنهکاران بگو همانا نهی شدم از آنکه پرستش کنم آنانرا که میخوانید
دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿۵۶﴾ قُلْ إِنِّي عَلٰى
جز خدا بگو پیروی نکنم خواسته های شما را گمراه شوم در آنهنگام و نباشم از جمله راه یابندگان بگو همانا من بر
بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقُصُّ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ
نشانه ای از پروردگار خویش و شما تکذیب کردید آنچه شتاب دارید بدان نیست حکم جز از آن خدا بیان کند حق را و او است بهترین
الْفٰصِلِينَ ﴿۵۷﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
جدا سازندگان بگو اگر نزد من بود آنچه بدان شتاب میکنید همانا بسگذشت کار میان من و شما و خدا داناتر است
بِالظّٰلِمِينَ ﴿۵۸﴾ وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا
بستمکاران و نزد او است کلیدهای نادیدنی که نداند آنهارا جز او و میداند آنچه در خشکی است و
تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمٰتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي
نیفتد برگی جز آنکه میداند شمار آن و نه دانه ای در تاریکیهای زمین و نه تری و نه خشکی مگر در
كِتٰبٍ مُبِينٍ ﴿۵۹﴾ وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفّٰكُمْ بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضٰى
کتابی آشکار و او است آنکه در وقت خواب شما را میگیرد و میداند آنچه بروز عمل میکنید سپس بر انگیزاند شما را در آن تا بگذرد
أَجَلٌ مُسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۶۰﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ
سرآمدی معین سپس بسوی او است بازگشت شما پس آگاهی دهد شما را بآنچه بودید عمل میکردید و او است نیرومند بر فراز بندگان خود
وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتّٰى إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ ﴿۶۱﴾ ثُمَّ
و میفرستد بر شما نگهبانانی تا گاهی که برسد یکی از شما مرگ در یابند مرش فرستادگان ما و آنان فروگذار نکنند سپس
رُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلٰهُمُ الْحَقِّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿۶۲﴾ قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِنْ ظُلُمٰتِ
باز گردانیده شوند بسوی خدا سرپرست ایشان حق بهانه از آن او است حکم و او است شتابنده ترین حسابگران بگو که رهاند شما را از تاریکیهای
الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَئِنْ أَنْجٰنَا مِنْ هٰذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشّٰكِرِينَ ﴿۶۳﴾
دشت و دریا خوانید او را بزاری و نهان که اگر رهاند ما را از این هاشیم البته از سپاسگذاران

قُلِ اللّٰهُ يُنَجِّيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿۶۴﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ

بگو خدا رهانی دهد شما را ازآن واز هر اندوهی سپس شما بود شرک می آرید بگو او است توانا بر آنکه بیانگیزاند

عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيَعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ

برشما عذابی از فراز شما یا از زیر پایهای شما یا بهم آمیزد شما را گروهائی و بچشاند بعضی را از شما

بَأْسَ بَعْضٍ ۗ انْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿۶۵﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ

زیان بعضی بنگر بگونه بیگردانیم آیتهارا شاید دریابند ایشان دور دشمن شمردند قوم تو قرآن است

الْحَقُّ ۚ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿۶۶﴾ لِكُلِّ نَبَإٍ مُسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۶۷﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ

حق بگو نیستم برشما وکیل برای هر خبری است قرارگاهی ویزودی بیابید وبهرگاه بدانی

الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ وَإِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ

آنانرا که فرورفتند در آیتهای ما پس روگردان ازایشان تا فرورفتند دردستانی دیگر واگر فراموشی آورد شیطان

فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرَىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۶۸﴾ وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ

پس منشین پس از یاد آوردن با گروه ستمکاران ونیست بر آنانکه پرهیزمیکنند از حسابایشان

مِنْ شَيْءٍ وَلَٰكِنْ ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۶۹﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ

چیزی ولیکن یاد آوردنی است شاید بترسند ایشان وگذارید آنانرا که گرفتند دین خودرا بازی وبیهودگی وفریفته ایشان

الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۚ وَذَكِّرْ بِهِ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ

زندگانی دنیا وتذکر ده بدان تا سرانگنده شود کسی بآنچه دست آورد نیست مر او را جز خدا دوست ونه شفاعتگری

وَإِنْ تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذْ مِنْهَا ۗ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا ۖ لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ

واگر بخواهی عوض دهد هر بدلی پذیرفته نشود از او آنانند که سرانگنده شدند بدانچه دست آوردند ایشان راست نوشابه از آب

حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿۷۰﴾ قُلْ أَنَدْعُو مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا

جوشان وشکنجه سخت بدانچه بودند کفر میورزیدند بگو آیا خوانیم جز خدا آنچه را نه سود دهد ما را ونه

يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللّٰهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ

زیان رساند ودر گردیم بر پاشنه ای خود پس ازآنکه راه یافتیم مانند آنکه فریفته شد شیاطین او را در زمین

حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَى ائْتِنَا ۗ قُلْ إِنَّ هُدَى اللّٰهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۖ وَأُمِرْنَا لِنُسْلِمَ

سرگشته ویرا یارانی است که خوانند شان بسوی هدایت بزود ما بیا بگو هدایت خدا هدایت است ما را فرمودند تا گردن نهیم

لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۷۱﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَاتَّقُوهُ ۚ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿۷۲﴾ وَهُوَ الَّذِي

برای پروردگار جهانیان واگه بپا دارید نماز وبترسیدش واوست آنکه بسوی او گرد آورده شوید واوست آنکه

خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ۖ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ ۚ وَلَهُ الْمُلْكُ

آفرید آسمانها وزمین را بحق وروزیکه گوید بشو بشود گفتار او است حق واز آن او است روز

يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ ۚ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ ۚ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿۷۳﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ

دمیدن در صور دانای نهان ودیدار واوست حکیم دانای وآنگاه که گفت ابراهیم

لِأَبِيهِ آزَرَ أَتَتَّخِذُ أَصْنَامًا آلِهَةً ۖ إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۷۴﴾

بپدر خود آزر آیا میگیری بتان را خدایان جز او بدرستی من تو وقوم ترا می بینم در گمراهی آشکار

وَكَذٰلِكَ نُرِيٓ إِبْرٰهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ

وهمچنان بنمائیم ابراهیم را پادشاهی آسمانها و زمین را و تا بگرداند از یقین دارندگان آنگاه که فراگرفتش تاریکی

اللَّيْلُ رَءَا كَوْكَبًا قَالَ هٰذَا رَبِّي فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَآ أُحِبُّ الْآفِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَءَا الْقَمَرَ

شب دید ستاره را گفت اینست پروردگار من و چون بیکبگ فرو نشست گفت دوست ندارم فرو رونده گان را و چون بیکبگ دید ماهرا

بَازِغًا قَالَ هٰذَا رَبِّي فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّآلِّينَ ﴿٧٧﴾

تابنده گفت اینست پروردگار من و چون بیکبگ درون شد گفت اگر راهبر نکند پروردگارم هماناهستم از گروه گمراهان

فَلَمَّا رَءَا الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هٰذَا رَبِّي هٰذَآ أَكْبَرُ فَلَمَّآ أَفَلَتْ قَالَ يٰقَوْمِ إِنِّي بَرِيٓءٌ مِّمَّا

پس چون بیکبگ دید خورشید را درخشان گفت اینست پروردگار من این بزرگتر است پس چون بیکبگ ناپدید شد گفت ای قوم هماناً بیزارم از آنچه

تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَآ أَنَا۠ مِنَ

شما شرک میورزید هماناً برگردانیدم روی خود را بسوی آنکه آفرید آسمانها و زمین را یکسو راست و نیستم از

الْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَآجَّهُۥ قَوْمُهُۥ قَالَ أَتُحَآجُّوٓنِّي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدٰىنِ وَلَآ أَخَافُ مَا

شرک ورزندگان و ستیزه کردند با وی قومش گفت آیا با من ستیزه میکنید در خدا حالیکه براه راست کرد است مرا و نمیترسم آنچه را

تُشْرِكُونَ بِهِۦٓ إِلَّآ أَن يَشَآءَ رَبِّي شَيْـًٔا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾

شرک میآرید بدان ورزیده مگر آنکه بخواهد پروردگارم چیزی را فراگرفت دانش پروردگارم همه چیز را آیا پند نمیگیرید

وَكَيْفَ أَخَافُ مَآ أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ عَلَيْكُمْ

وچگونه ترسم آنچه را شریک ورزیده اید و نمیترسید از آنکه شما شرک ورزیده اید بخدا آنرا که فرو نفرستاده است بر شما

سُلْطٰنًا فَأَىُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَمْ يَلْبِسُوٓا۟

فرمانروایی پس کدام یک از دو گروه سزاوارترند بایمن بودن اگر میدانید آنانکه ایمان آوردند و نیالودند

إِيمَٰنَهُم بِظُلْمٍ أُو۟لٰٓئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَآ ءَاتَيْنَٰهَآ إِبْرٰهِيمَ

ایمان خویش را بستم برای ایشان است ایمنی و ایشانند راه یافتگان و اینست حجت ما که دادیم بابراهیم

عَلٰى قَوْمِهِۦ نَرْفَعُ دَرَجٰتٍ مَّن نَّشَآءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ

برقوم او بالا میبریم پایه هر که خواهیم هماناً پروردگار تو حکیم داناست و دادیم بوی اسحق و یعقوب را

كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِۦ دَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ

هر کدام هدایت کردیم و نوح را هدایت کردیم از پیش و از فرزندان او داود و سلیمان و ایوب و یوسف

وَمُوسٰى وَهٰرُونَ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيٰى وَعِيسٰى وَإِلْيَاسَ كُلٌّ

و موسی و هرون را و همچنان پاداش میدهیم نیکوکاران را و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس را هر کدام

مِّنَ الصَّٰلِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَٰلَمِينَ ﴿٨٦﴾

از شایستگان و اسمعیل و الیسع و یونس و لوط و هر کدام را برتری دادیم بر جهانیان

وَمِنْ ءَابَآئِهِمْ وَذُرِّيَّٰتِهِمْ وَإِخْوَٰنِهِمْ وَاجْتَبَيْنٰهُمْ وَهَدَيْنٰهُمْ إِلٰى صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾

و از پدران ایشان و فرزندان ایشان و برادران ایشان و برگزیدیم ایشان را و بهر بردیم ایشان را بسوی راهی راست

ذٰلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَلَوْ أَشْرَكُوا۟ لَحَبِطَ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾

اینست هدایت خدا که راهبر میکند بدان هر که را خواهد از بندگان خویش و اگر شرک میورزیدند هرآینه تباه میشد از ایشان آنچه بودند میکردند

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَٰؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا

آنانند کہ دادیم ایشان را کتاب و حکم و پیغمبری را پس اگر مردمان مکہ نزدیک آنان باشند

قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهُدَاهُمُ اقْتَدِهْ ۗ قُل لَّا أَسْأَلُكُمْ

گروہی کہ باکنندہ نیستند بدان کافر و زنندگان آنانند کہ راہبر یافتہ خدا پس بہ راہبریشان راہبری جوی بگو نمی‌خواہم از شما

عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ

بر آن هیچ مزدی نیست آن مگر یاد آوری برای جہانیان و ارج نشناختند خدا را شایان او ارجمند بیش هنگامیکہ گفتند فرو نفرستاده است

عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۗ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ

بر بشری چیزی را بگو کہ فرستاده است کتابی را کہ بیاورد موسی روشنائی و رہنمائی برای مردم کہ میکردانیدش

قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۚ وَعُلِّمْتُم مَّا لَمْ تَعْلَمُوا أَنتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ ۖ قُلِ اللَّهُ ۙ ثُمَّ ذَرْهُمْ

کاغذ ہائی کہ آنہا را آشکار کنید و بنہان کنید بسیاری را و آموختہ شدید آنچہ را نبودید شما و نہ پدران شما بگو خدا سپس بگذار آنان

فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾ وَهَٰذَا كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ

در فرو رفتگی (سرگردی) خویش بازی کنند و این است کتابی کہ فرستادیم آنرا خجستہ تصدیق کنندہ آنچہ پیشروی اوست

وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۗ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ

و تا بیم کنی مادر شہرها و آنانرا کہ پیرامون آنند و آنانکہ ایمان آرند بآخرت ایمان آرند بدان حالیکہ

عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ

بر نمازہای خویش نگہبانی کنند و کیست ستمکارتر از آنکہ ببندد بر خدا دروغی یا گوید وحی بمن شده است

وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَن قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ ۗ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ

حالیکہ وحی نشده است بسوی او چیزی و کسیکہ گوید بزودی فرو خواہم فرستاد مانند آنچہ فرو فرستاد خدا (از سخنان آسمانی) و بینی اگر (نگاہ کنی) بیدادیان را در گردابهای

الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنفُسَكُمُ ۖ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ

مرگ و فرشتگان گشاینده اند دستهای خویش را برون دهید جانهای خود را امروز کیفر شوید بعذاب خواری

بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا

بآنچہ میگفتید بر خدا ناراست را و بودید از آیتهای او سرکشی میکردید و بما نیامدید مارا

فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُم مَّا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ ۖ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ

تنها چنانکہ آفریدیمتان نخستین بار و بازگذاشتید آنچہ را بشما دادیم پشت سر خویش و نمی‌بینیم با شما

شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ ۚ لَقَد تَّقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنكُم مَّا كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

شفیعان شما آنانکہ پندشتید ایشان در شما شریکان هستند کہ شما پنداشتید ایشان در شما بگسیخت میان شما و گم شد از شما آنچہ بودند پنداشتید

إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ ۖ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾

هان خداست شکافنده دانه و هسته برون آرنده زنده را از مرده برون آرنده است مرده را از زنده این است پروردگار شما پس کجا برده میشوید از راه حق

فَالِقُ الْإِصْبَاحِ ۚ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾

شکافنده صبح و گرداننده شب را آرامشی و مهر و ماه را حسابرانی این است تقدیر خداوند غلبه دارنده دانا

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ ۗ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

و اوست آنکہ نهاد برای شما ستارگانرا تا راه یابید بآنها در تاریکیهای دشت و دریا بتحقیق تفصیل دادیم آیتها را برای گروهی کہ میدانند

وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ

واوست آنکه آفرید شما را از یکتن پس پایدار و جایگاری همانا تفصیل دادیم آیتها را برای گروهی که دریابند

(۹۸) وَهُوَ الَّذِي أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا

واوست آنکه فرستاد از آسمان آبی پس برون آوردیم بآن روئیدنی همه چیزرا پس برون آوردیم از آن سبزه‌ای که

نُّخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ

برون آریم از آن دانهای برهم و از خرما از شکوفه آن خوشه نزدیک (فرود) و باغستانی از انگورها و زیتون

وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ انظُرُوا إِلَىٰ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ

وانار همانند و ناهمانند بنگرید بمیوه آن گاهیکه بار دهد و رسیدن آن همانا در این است

لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (۹۹) وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ

آیتهائی برای گروهی که ایمان آورند و قرار دادند برای خدا شریکانی جن که آفریده‌شدگان و بهم بافتند برایش پسران و دخترانی

بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَصِفُونَ (۱۰۰) بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ

بنادانی منزه و برتر است خدا از آنچه بهستانند پدید آرنده آسمانها و زمین چگونه و چرا فرزندی باشد او و

تَكُن لَّهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (۱۰۱) ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ

نبود او را همسری و آفرید هر چیزرا و او است بهر چیزی دانا این است خدا پروردگار شما نیست خدائی جز او

خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ (۱۰۲) لَّا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ

آفریننده هر چیز پس پرستیدش او است بر همه چیز نگهبان در نیابندش دیدگان و او دریابد

الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ (۱۰۳) قَدْ جَاءَكُم بَصَائِرُ مِن رَّبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ عَمِيَ

دیدگانرا و اوست بخشنده آگاه همانا بیناشدنیها از پروردگارشما پس آنکه بیناشود برای خویشتن بیت و آنکه نابینا

فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُم بِحَفِيظٍ (۱۰۴) وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ وَلِيَقُولُوا دَرَسْتَ

شود برخویشتن بیت ونیستم من برشما نگهبان و بدینسان بگردانیم آیتهارا و تا گویند درس خوانده

وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (۱۰۵) اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ

و تا بیان کنیش برای گروهی که میدانند پیروی کن آنچه وحی میشود بسوی تو از پروردگارت نیست خدائی جز او و روی گردان

عَنِ الْمُشْرِكِينَ (۱۰۶) وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا وَمَا أَنتَ

از مشرکان و اگر بخواست خدا شرک نیاورزیدند و نگردانیدیم بر آنان نگهبان و نیستی تو

عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ (۱۰۷) وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا

برایشان وکیل دشنام ندهید آنانرا که جز خدا میخوانند تا دشنام ندهند خدارا دشمنانه

بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا

بنادانی بدینگونه آراستیم برای هر گروهی کردارشانرا سپس بسوی پروردگارشان بازگشتنشان تا آگهیشان دهد بآنچه

كَانُوا يَعْمَلُونَ (۱۰۸) وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لَّيُؤْمِنُنَّ بِهَا

بودند میکردند و سوگند بخدا خوردند بکوشا ترین سوگندهای خود اگر آید بایشان آیتی هرآینه ایمان آرند بدان

قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِندَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ (۱۰۹)

بگو جز این نیست که آیتها نزد خداست و چه دانید (ای مؤمنان) که چون آیتها آیند ایمان نیاورند

وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ۱۱۰

وبازگردانیم سازیم دلها و دیدگان ایشانرا چنانکه ایمان نیاوردند بدان نخستین بار و بگذاریم ایشانرا در سرکشی خود فرومانند

وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَىٰ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا ۱۱۱

واگر فرستیم بسوی ایشان فرشتگان را و سخن گویند با ایشان مردگان و گرد آریم بر ایشان هر چیزرا روبروی هستند

كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ۱۱۱ وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ

که ایمان آرند جز آنکه بخواهد خدا ولیکن بیشترایشان نمیدانند و همچنان قرار دادیم برای هر پیغمبری

عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ

دشمنی شیطانین آدمی و پری که وحی فرستند بعضی از ایشان بسوی بعضی سخنان بیهوده را بفریب واگر بخواست

رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ۱۱۲ وَلِتَصْغَىٰ إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

پروردگار تو نکردندش پس بگذار ایشانرا با آنچه دروغ بندند و تا بگرود بسوی سخن او دلهای آنانکه ایمان نیاورند

بِالْآخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ۱۱۳ أَفَغَيْرَ اللَّهِ أَبْتَغِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي

بآخرت و تا بپسندند سخن او و تا فراهم آرند فراهم آوردنی که ایشان فراهم کنندگانند آیا جز خدا داوری جویم داوری آنکه

أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ

فرستاد بسوی شما کتاب را بتفصیل و آنانکه دادیمشان کتاب را دانند که آنست فرود آمده

مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ۱۱۴ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا

از پروردگار تو بحق پس نباشی از شک کنندگان و انجام یافت سخن پروردگار تو براستی و داد

لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۱۱۵ وَإِنْ تُطِعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ

بدست برگرداننده برای سخنان او و اوست شنوده دانا واگر فرمانبری بیشتر آنانرا که در زمینند

يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ۱۱۶ إِنَّ رَبَّكَ

گمراهت کنند از راه خدا پیروی نمیکنند جز گمان را و نیستند جز بیندازندگان بآنها پروردگار

هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ۱۱۷ فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ

دانا تر است بداکه گمراه شود از راه او و داناتر است بهدایت یافتگان پس بخورید از آنچه برده شد نام خدا

عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ۱۱۸ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ

برآن اگر هستید بآیتهای او ایمان آورندگان و چه شود شمارا که نخورید از آنچه نام خدا برآن برده شد

وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِمْ

حالیکه تفصیل داد برای شما آنچه را حرام کرد بر شما مگر آنچه ناگزیر شوید بآن و همانا بسیاری گمراه میکنند بهوسهای خود

بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ۱۱۹ وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ

بنادانی و همانا پروردگار تو داناتر است بتجاوزکنندگان و رها کنید آشکار گناه و نهانش همانا آنانکه فراهم آورند

الْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ۱۲۰ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ

گناه را بزودی کیفر شوند بدانچه بودند فراهم میآوردند و نخورید از آنچه برده نشد نام خدا برآن و همانا بیراه است

وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ۱۲۱

و همانا شیطانین بسوی دوستان خود تا ستیزه دانا شما را و اگر فرمان برید ایشانرا همرانه باشید شرک ورزندگان

أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ

آیا آنکه مردار بود پس زنده اش کردیم و قرار دادیم برای او روشنائی که راه رود بدان در مردم مانند آنست که در تاریکیها نیست بیرون آینده

مِنْهَا كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكَابِرَ

از آنها همچنان آراسته شد برای کافران آنچه بودند میکردند و همچنان خداوندیم در هر شهر سران

مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ

گنهکارانش را تا بزرگ آرند در آن و نیرنگ بیاورند جز بر خویشتن و در نمی یابند و هر گاه بیاید شان

آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ ۘ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ ۗ سَيُصِيبُ

آیتی گویند ایمان نیاریم تا آورده شویم همانند آنچه آورده شدند فرستادگان خدا خدا داناتر است که نهد پیغمبری خویش را بزودی رسد

الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾ فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ

آنانرا که گناه کردند خواری بروز خدا و عذابی سخت بدانچه بودند نیرنگ میساختند آنرا که خواهد خدا

أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ ۖ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا

هدایت کند بگشاید سینه او را برای اسلام و آنرا که خواهد گمراه سازد گرداند سینه اش را تنگ تنگ دشوار گوئی

يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ ۚ كَذَٰلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَٰذَا صِرَاطُ

سخت بآسمان میرود همچنان نهد خدا پلید را بر آنانکه ایمان نیاورند و هست راه

رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا ۗ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ

پروردگار تو راست هدایتی تفصیل دادیم آیتها را برای گروهی که یاد آور شوند آنانراست خانهٔ آرامش نزد پروردگارشان و هست

وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْثَرْتُمْ

دوست ایشان بدانچه بودند میکردند و روز یکه گرد شان آرد همگی ای گروه پری همانا فراوان گرفتید

مِنَ الْإِنْسِ ۖ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَغْنَا أَجَلَنَا

از آدمی و گفتند دوستان ایشان از آدمیان پروردگارا بهره مند شدند بعضی از ما ببعضی و رسیدیم سر آمدی را

الَّذِي أَجَّلْتَ لَنَا ۚ قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ

که برای ما نهادی گفت آتش جایگاه شما جاودانان در آن جز آنچه خدا خواهد همانا پروردگار تو هست حکیم

عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَٰلِكَ نُوَلِّي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ

دانا و همچنان دوست گردانیم بعضی ستمگران را ببعضی بدانچه بودند فراهم میکردند ای گروه پری

وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنْذِرُونَكُمْ لِقَاءَ

و آدمی آیا نیامدند شما را فرستادگانی از شما که میخواندند بر شما آیتهای مرا و بیم میدادند شما را از دیدار

يَوْمِكُمْ هَٰذَا ۚ قَالُوا شَهِدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ

این روز گفتند گواهی دادیم بر خویشتن و فریفته شان زندگانی دنیا و گواهی دادند بر خویش

أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذَٰلِكَ أَنْ لَمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَافِلُونَ

که بودند کافران این بدانست که پروردگار تو نابود کننده شهرها بستم عالیشان مردم آنها بیخبران

﴿١٣١﴾ وَلِكُلٍّ دَرَجَاتٌ مِمَّا عَمِلُوا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾

و هر کدام را پایه هائی است از آنچه کردند و نیست پروردگار تو غافل از آنچه میکنند

وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ
و پروردگار تو بی‌نیاز خداوند رحمت اگر خواهد ببرد شما را و جانشین سازد پس از شما هر چه را خواهد چنانکه پدید آورد شما را
مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ آخَرِينَ ﴿۱۳۳﴾ إِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿۱۳۴﴾ قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ
از نژاد گروه دیگران بدانا وعده‌های شما است آینده و نیستید شما بعجز آرندگان بگو ای قوم من بکنید بر
مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ
آنچه قرار شمائید من کننده زود است بدانید کراست پایان خانه بدانا برستگار نگردند ستمکاران
﴿۱۳۵﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَٰذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَٰذَا لِشُرَكَائِنَا
و قرار دادند برای خدا از آنچه بیافرید از کشت و دامها بهره‌ای پس گفتند این برای خدا بر بندۀ ادعای ایشان و این برای شریکان
فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ
پس هر چه برای شریکان ایشان است نرسد بخدا و آنچه برای خدا است برسد بشریکان ایشان بدرستی است آنچه حکم کنند
﴿۱۳۶﴾ وَكَذَٰلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَاؤُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ
و همچنین آراستند برای بسیاری از مشرکان کشتن فرزندان را شریکان ایشان تا هلاک سازند ایشان را
وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿۱۳۷﴾ وَقَالُوا
و تا مشتبه سازند برایشان دینشان را و اگر خواستی خدا نکردند همچنین پس گذار ایشان را با آنچه دروغ می‌بندند و گفتند
هَٰذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ بِزَعْمِهِمْ وَأَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ
این دامها و کشتی باز داشته شده است هیچ کس را بجز آنکه خواهیم بندار ایشان و دامهائی که حرام شد پشتهای آنها و دامهائی که
لَا يَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۱۳۸﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ
نبرند نام خدا را بر آنها دروغی بستن بر او زودی کیفر شان دهد بآنچه بودند دروغ می‌بستند و گفتند آنچه در شکمهای
هَٰذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰ أَزْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُنْ مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ
این دامهاست خالص است مردان ما است و حرام است بر همسران ما و اگر مرداری باشد پس ایشانند در آن
شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصْفَهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۱۳۹﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا
شریکان بزودی کیفرشان دهد ستودن ایشانرا بدانا است حکیم دانا بتحقیق زیان کرده‌اند آنانکه کشتند فرزندان خود را بجهالت
بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿۱۴۰﴾ وَهُوَ
بنادانی و حرام کردند آنچه را خدا روزی ایشان داد بافترا بر خدا بتحقیق گمراه شدند و نبودند از هدایت شدگان و او است
الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أُكُلُهُ
آنکه پدید آورد باغهای افراشته و نا افراشته و خرما بن و کشت زار حالیکه گوناگون است میوه (یا مزه) آن
وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَآتُوا حَقَّهُ يَوْمَ
و زیتون و انار را همانند و نا همانند بخورید از میوۀ آن هنگامیکه میوه دهد و بپردازید بهره آن را روز
حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿۱۴۱﴾ وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةً وَفَرْشًا
درویدن آن و اسراف نکنید که او دوست ندارد اسراف کنندگان را و از دامها بارکننده و بستری را
كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿۱۴۲﴾
بخورید از آنچه روزی داد شما را خداوند و پیروی نکنید گامهای شیطان را که او شما دشمنی آشکار

ثَمٰنِيَةَ اَزْوَاجٍ مِنَ الضَّاْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ قُلْ آلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ اَمِ الْاُنْثَيَيْنِ اَمَّا

هشت جفت از میش دو از بزغاله دو بگو آیا دو نر حرام کرده است یا دو ماده را یا آنچه

اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ اَرْحَامُ الْاُنْثَيَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِينَ ﴿۱۴۳﴾ وَمِنَ الْاِبِلِ اثْنَيْنِ

فراگرفته است زهادنهای آنها یا ماده که بچه دهد مرادنهای آنرا اگر هستید راستگویان واز شتر دو

وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلْ آلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ اَمِ الْاُنْثَيَيْنِ اَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ اَرْحَامُ الْاُنْثَيَيْنِ اَمْ

واز گاو دو بگو آیا دو نر را حرام کرد یا ماده را یا آنچه را فراگرفت زهادنهای دو ماده یا

كُنْتُمْ شُهَدَآءَ اِذْ وَصّٰىكُمُ اللّٰهُ بِهٰذَا فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ

بودید شما گواهان هنگامیکه سفارش داد شما را خدا بدین پس کیست ستمکارتر از آنکه ببندد بر خدا دروغی را تا گمراه کند مردمرا بنادانی

اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِينَ ﴿۱۴۴﴾ قُلْ لَآ اَجِدُ فِي مَآ اُوحِيَ اِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلٰى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ اِلَّآ

راستی خدا هدایت نکند گروه ستمکاران را بگو نمیابم در آنچه بمن وحی شده است حرامی را بر خورنده‌ای که بخورد آنرا جز

اَنْ يَكُونَ مَيْتَةً اَوْ دَمًا مَسْفُوحًا اَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَاِنَّهُ رِجْسٌ اَوْ فِسْقًا اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ

آنکه مردار باشد یا خونی ریخته یا گوشت خوک که آلوده است یا نافرمانی که نام جز خدا بر آن گفته شده است

فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَاِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۴۵﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا

پس آنکه ناچار شود نه ستمکار ونه تجاوزکننده از حد پس بدرستیکه پروردگار تو آمرزنده مهربان و بر آنانکه جهود شدند

حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفُرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا اِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا

حرام کردیم هر ناخن داری را واز گاو وگوسفند حرام کردیم بر ایشان پیه‌ای آنهارا جز آنچه برگرفت است پشتهای آنها

اَوِ الْحَوَايَآ اَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذٰلِكَ جَزَيْنٰهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَاِنَّا لَصٰدِقُونَ

یا شکمها آنها یا آنچه آمیخته است باستخوان این را کیفر دادیم ایشان را بسرکشیشان ودر آینه ما البته راستگویان

﴿۱۴۶﴾ فَاِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَاْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ

پس اگر تکذیب کردند بگو پروردگار شما خداوند رحمتی پهناور و برنگردد خشم او از گروه

الْمُجْرِمِينَ ﴿۱۴۷﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ اَشْرَكُوا لَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَآ اَشْرَكْنَا وَلَآ اٰبَآؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا

گنهکاران زود است که بگویند آنانکه شرک آوردند اگر میخواست خدا شرک نمیاوردیم ما ونه پدران ما ونه حرام میکردیم

مِنْ شَيْءٍ كَذٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتّٰى ذَاقُوا بَاْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ

چیزی را همچنان تکذیب کردند آنانکه پیش از ایشان بودند تا چشیدند خشم ما را بگو آیا نزد شما هست

فَتُخْرِجُوهُ لَنَا اِنْ تَتَّبِعُونَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿۱۴۸﴾ قُلْ فَلِلّٰهِ الْحُجَّةُ

که بیرون آرید پیش ما پیروی نمیکنید جز پندار را ونیستید شما جز گمان آوران بگو خدا را است حجت

الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَآءَ لَهَدٰىكُمْ اَجْمَعِينَ ﴿۱۴۹﴾ قُلْ هَلُمَّ شُهَدَآءَكُمُ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ

رسا واگر میخواست هرآینه رهبری میکرد شمارا همگی بگو بیارید گواهان خویش را که

اَنَّ اللّٰهَ حَرَّمَ هٰذَا فَاِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَآءَ الَّذِينَ

آنکه خدا حرام کرد این را پس اگر گواهی دادند تو گواهی نده با ایشان و پیروی مکن هوسهای آنانرا که

كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿۱۵۰﴾

تکذیب نمودند آیتهای ما را وآنانکه ایمان نمیاورند بآخرت وایشانند بپروردگارخویش شرک ورزان

قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا
بگو بیایید بخوانم برشما آنچه را که حرام کرده است پروردگار شما بر شما که شرک نورزید به وی چیزی را و بپدر و مادر نکوئی کنید

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ
و نکشید فرزندان خویش را از تنگدستی ما روزی دهیم شما را وایشان را و نزدیک نشوید بکارهای زشت (زنا)

مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُمْ
آنچه آشکارست از آنها و آنچه نهان و نکشید تنی را که خدا حرام کرده است مگر بحق این است آنچه خدا بشما فرمود

بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۱۵۱﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ
باو دانست شاید بگرداید و نزدیک نشوید بمال یتیم جز بدانچه نکوتر است تا برسد

أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ
بنیروی (بجوانی) خویش و بدهید اندازه بپیمانه و تکلیف نکنیم کسی را جز بمقدار توانایش و چون گوئید

فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ
دادگری کنید اگرچه باشد خویشاوند و بپیمان خدا وفا کنید این است آنچه فرمود شما را تا یاد آورید شاید

﴿۱۵۲﴾ وَأَنَّ هَٰذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ
و آنکه این است راه من راست پس پیروی کنید و بپیروی نکنید راههارا که پراکنده تان کند از راه او

ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۵۳﴾ ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي
باین توصیه کرد است شما را شاید پرهیزکاری کنید سپس دادیم بموسی کتاب را تمامی بر آنکه

أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿۱۵۴﴾
نکوکاری کرد (از نیکوکاران بود) و تفصیل برای همه چیز و هدایت و رحمتی شاید بملاقات پروردگار خود ایمان آرند

وَهَٰذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۱۵۵﴾ أَنْ تَقُولُوا
و این کتابی فرستادیم فرخنده پس پیروی کنید و پرهیزکاری کنید شاید رحم آورده شوید تا نگوئید

إِنَّمَا أُنْزِلَ الْكِتَابُ عَلَىٰ طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿۱۵۶﴾ أَوْ
جز این نیست که فرود آورده شد کتاب بر دو گروه پیش از ما و بودیم از درس گرفتن ایشان بیخبران یا

تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ
گوئید اگر ما فرستاده میشد کتاب هرآینه بودیم هدایت یافته تر از ایشان اینک بیامد شما را نشانی از پروردگار شما

وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ
و هدایت و رحمتی پس کیست ستمگرتر از آنکه دروغ پندارد آیتهای خدا را و باز دارد از آنها بزودی باز میدهیم آنانرا که

يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿۱۵۷﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ
باز میدارند از آیتهای ما عذاب زشت را بدانچه باز میداشتند آیا انتظار دارند جز آنکه بیایند شان

الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا
فرستادگان ما بیایند پروردگار تو یا بیاید یا برخی از آیتهای پروردگار تو روزی که بیاید برخی از آیتهای پروردگار تو سود ندهد کسی را

إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿۱۵۸﴾
ایمان آوردنش اگر ایمان نیاورده است از پیش یا نیندوخته است در ایمان خود چیزی بگو بس منتظر باشید که ما منتظرانیم

إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
جاها آنانکه پراکندند دین خودرا و شدند گروهای گوناگون تو نیستی ازایشان در چیزی جز این نیست کار کردار ایشان باخداست پس آگهشان دهد
بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٦٠﴾ مَن جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَن جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ
بآنچه بودند میکردند آنکس که نکوئی آورد وی راست ده برابر آن وآنکس که زشتی آورد کیفر نشود
إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ قُلْ إِنَّنِي هَدَانِي رَبِّي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا
جز باندازه آن ایشان ستم نشود بگو اینا مرا خداوند راه راست بسوی دینی استوار
مِّلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦٢﴾ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ
آئین ابراهیم یکتاپرست و نبود خود از شرک ورزان بگو نمازمن وپرستش من وزندگیم
وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٣﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَٰلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٤﴾
ومرگم ازآن خداوند پروردگار جهانیان نیست انبازی برای او وبدان مامور شدم ومنم نخستین اسلام آورندگان
قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ
بگو آیا جز خدا پروردگاری جویم واوست پروردگار همه چیز ونچنند وزد هر کسی جز برخود کیفرش ونبرند درد
وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ
بار بری بار دگری پس بسوی پروردگارشماست بازگشت شما تا آگهشان دهد بآنچه بودید درآن اختلاف میکردید
﴿١٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ
واوست آنکه گردانیدشما جانشینان زمین وبرتری داد گروهی ازشما را برگروهی
لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٥﴾
تا بیازماید شمارا در آنچه بشما داد خداوند پروردگار تو زود شکنجه (آینده وصورت) ومنم آمرزنده مهربان

سورة الأعراف مكية إلا أيها ثلاث وهي مائتان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
نام خداوند بخشاینده مهربان
الٓمٓصٓ ﴿١﴾ كِتَابٌ أُنزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُن فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ وَذِكْرَىٰ
الف لام میم صاد این کتابی است که فرستاده شده بسوی تو پس نباشد در سینه ات تنگی ازآن تا بترسانی بدان وپندآوری مسلمانان را
لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا
برای مؤمنان پیروی کنید آنچه را فرستاده شده بسوی شما از پروردگارتان ومپیروی نکنید جز آن دوستانی را بجز او
تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَكَم مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا أَوْهُمْ قَائِلُونَ ﴿٤﴾ فَمَا
پندآورید وچه شهری که نابودش ساختیم پس بیامدش خشم ما شبهنگام یا بگاه خفتن نیمروز بودند پس
كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُم بَأْسُنَا إِلَّا أَن قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٥﴾ فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ
نبود سخن ایشان هنگامی که بیامد ایشان خشم ما جز آنکه گفتند ما بودیم ستمکاران بس خواهیم پرسید آنانرا
أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦﴾ فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ﴿٧﴾
که بسوی ایشان فرستاده شد وخواهیم پرسید فرستادگان سپس هرآینه قرآن خوانیم برایشان به آگاهی وبودیم ما غائبان

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ
و سنجیدن در آن روز حق است پس آنکه سنگین شود ترازوهایش آنانند رستگاران و آنکه سبک گردد ترازوهایش

فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ
آنانند که زیان کردند خویشتن را بواسطه آنکه بودند بآیتهای ما ستم میکردند جایگرفتن شما در زمین

وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ
و نهادیم در آن روزیهائی برای شما چه کم شکر گذارید و هما آفریدیم شما پس صورتگر شدیم شما پس

قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿١١﴾ قَالَ
گفتیم بفرشتگان سجده کنید برای آدم پس سجده کردند جز ابلیس که نشد از سجده کنندگان گفت

مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ
چه چیز بازداشت ترا که سجده نکردی گاهیکه فرمودم گفت که من بهترم از او مرا آفریدی از آتش و او را از گل

﴿١٢﴾ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ
گفت فرود شو از آن زیرا که نرسد ترا که گردن فرازی در آن پس برون شو که تو از سرافکندگانی

﴿١٣﴾ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي
گفت مهلت ده مرا تا روزیکه برانگیخته شوند گفت هما تو از مهلت دادگانی گفت پس بواسطه آنکه مرا گمراه کردی

لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ لَآتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ
هما در کمینشان نشینم بر راه راست تو پس برایشان درآیم از پیشرو ایشان و از پشت سرشان

وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَدْحُورًا
و از راستهای و چپهای ایشان و نیابی بیشترشان را شکر گذاران گفت برون شو از آن نکوهیده رانده شده

لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾ وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا
هر آنکه ترا پیروی کند از ایشان هما پر سازم دوزخ از شما همگی و ای آدم بیارام تو و همسرت در بهشت پس بخورید

مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ
از هرجا خواهید و نزدیک نشوید بدین درخت که بشوید از ستمگران پس وسوسه کرد ایشان شیطان

لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْآتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا
تا بنماید ایشان را آنچه پنهان بود از ایشان از عورتهای ایشان و گفت بازنداشت شما را پروردگار شما از این درخت مگر تا نباشید

مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢١﴾ فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ
دو فرشته یا باشید از جاودانان و سوگند آورد ایشان که منم برای شما از اندرزدهندگان پس سرنگونشان ساخت بفریب

فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا
تا گاهی که چشیدند از آن درخت پدید آمد برای ایشان عورتهای ایشان و آغاز کردند که بیاویزند بر خود از برگهای بهشت و بانگ زد ایشان

رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكُمَا الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٢٢﴾
پروردگارشان که آیا نهی نکردم شما را از این درخت و نگفتم شما را که شیطان برای شما دشمنی است آشکار

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾
گفتند بار پروردگارا ستم کردیم خویش را و اگر جایمرزی ما را و رحم نکنی ما را هرآینه باشیم از زیانکاران

قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿۲۴﴾ قَالَ فِيهَا
گفت فرود شوید گروهی ازشما دشمن گروهی وشمارا است درزمین قرارگاه وبهره تا زمانی گفت درآن
تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿۲۵﴾ يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوْآتِكُمْ
زندگی میکنید ودرآن میمیرید واز آن بیرون آورده میشوید ای فرزندان آدم جامه‌ای برشما فرستاده‌ایم برشما جامه که بپوشد عورتهای شمارا
وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۲۶﴾ يَا بَنِي آدَمَ
وسازوبرگی ولباس پرهیزگاری بهتراست اینست از آیتهای خدا شاید یاد آورشوید ای فرزندان آدم
لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتِهِمَا
نفریبد شمارا شیطان چنانکه برون کرد پدر ومادر شمارا ازبهشت برمیکند ازایشان رخت ایشانرا تا بایشان عورتهایشان
إِنَّهُ يَرَاكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
چنانست شمارا او ولشکر وی ازجائی که نمی بینید شما ایشانرا گردانیدیم شیطانهارا دوستانی برای آنانکه ایمان نمیآورند
﴿۲۷﴾ وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ
وهرگاه کنند زشتی (نافرمانی) مرتکب شوند گویند یافتیم برآن پدران خویش را وخدایمان بدان فرمود بگو خدا امر نکند
بِالْفَحْشَاءِ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۲۸﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِنْدَ
بفحشاء آیا بر خدا گوئید آنچه را نمیدانید بگو پروردگار من امر کرد بداد گری ودرست کنید روی‌های خودرا
كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿۲۹﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ
نزدیک هر نمازگاهی ویگوئید بندش پاک دارندگان برای او ودین را بدانسان که آغاز بشما کرد بازگردید بگروهی
الضَّلَالَةُ إِنَّهُمُ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿۳۰﴾ يَا بَنِي
گمراهی بجای ایشان برگرفتند شیطانهارا دوستانی بجز خدا وبندانستند که ایشانند هدایت یابندگان ای فرزندان
آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿۳۱﴾ قُلْ مَنْ حَرَّمَ
آدم بگیرید زینت خودرا نزد هر پرستشگاهی وبخورید وبیاشامید ودراسراف نکنید که خدا دوست ندارد اسراف کنان را بگو که حرام
زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً
است زینت خدا آنرا که برون آورد برای بندگان خویش وپاکیزه‌ها از روزی بگو آنها آن کسانی است که ایمان آورده‌اند درزندگانی دنیا مخصوص
يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۳۲﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا
بروز رستاخیز چنین تفصیل میدهیم آیتهارا برای گروهی که میدانند بگو جز این نیست که حرام کرده است پروردگار من زشتکاریهارا آنچه آشکار است ازآنها
وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ
وآنچه نهان ـ وگناه وستمگری بناحق وآنکه شریک برای خدا گردانید آنرا که فرو نفرستاده است بدان فرمانروائی وآنکه گوئید برخدا
مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۳﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿۳۴﴾
آنچه را نمیدانید ودرای هر قومیت سرآمدی که هرگاه رسد زمان سرآمدشان نه دیر کنند ساعتی ونه پیشی گیرند
يَا بَنِي آدَمَ إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي فَمَنِ اتَّقَىٰ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
ای فرزندان آدم اگر بیایند شمارا فرستادگانی از شما که فرو خوانند برشما آیتهای مرا پس آنکه پرهیزگاری کند واصلاح کند جای بیمی برایشان ونه
يَحْزَنُونَ ﴿۳۵﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۳۶﴾
اندوهگین شوند وآنانکه تکذیب کنند آیتهای ما ودربرابر آنها گردن فرازی کنند آنانند یاران آتش ایشانند درآن جاودانان

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۚ أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُم مِّنَ الْكِتَابِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا

پس کیست ستمکارتر از آنکه دروغ بندد بر خدا یا دروغ بندارد آیتهای او را ایشانرا رسد بهره ایشان از کتاب تا آنگاه

جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ ۖ قَالُوا أَيْنَ مَا كُنتُمْ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰ

فرستادگان ما بایشان فرستادگان را بایشان گویند کجاست آنچه بودید جز خدا گویند گمشدند از ما و گواهی دادند بر

أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٣٧﴾ قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُم مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ فِي النَّارِ ۖ

بر خویشتن که دروغ آنند کافران گفتند فردا آیند در قیامت که گرسنند پیش از شما از پری و آدمی در آتش

كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَّعَنَتْ أُخْتَهَا ۖ حَتَّىٰ إِذَا ادَّارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأُولَاهُمْ رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ

هرگاه در آید گفتی لعن کند دیگری را تا گاهیکه گرد آیند همگی در آن گوید آخر ایشان برای اولین بر وردگارا ایشان

أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ ۖ قَالَ لِكُلٍّ ضِعْفٌ وَلَٰكِن لَّا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ وَقَالَتْ أُولَاهُمْ لِأُخْرَاهُمْ

گمراهان کردند پس بده ایشانرا عذابی دوبرابر در آتش گوید برای هر کدام هست دوبرابر لیکن نمیدانید و گوید اولیشان برای آخریشان

فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِن فَضْلٍ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا

نبود شما را بر ما پس بچشید عذاب را بجهتر بود فراهم میکردید تا آنگه تکذیب کردند آیتهای ما را

وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ ۚ

و مستکبر شدند از آنها گشوده نشود برای ایشان درهای آسمان و بهشت در نیابند تا در آید شتر در سوراخ سوزن

وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُم مِّن جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِن فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ

بر بنسان گیفردهیم گنهکاران ایشانرا است در دوزخ آماسگاهی و از فراز ایشان پرشانگی و همچنین گیفردهیم ستمکارانرا

﴿٤١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ

و آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند تکلیف نکنیم کس را جز باندازهٔ توانایش آنانند یاران بهشت

هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ تَجْرِي مِن تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ ۖ وَقَالُوا الْحَمْدُ

ایشانند در آن جاودان ایشان و بیرون آنیم آنچه در سینه‌های ایشان است از کینه روان شود از زیر ایشان جویها و گویند سپاس

لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ ۖ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ۖ

خدای را که ما را بدین رهنمود و نبودیم رهنمود یابیم اگر نه راهنمود میکرد ما را خدا بیامدند فرستادگان پروردگار ما بحق

وَنُودُوا أَن تِلْكُمُ الْجَنَّةُ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ

و خوانده شدند که اینک بهشت ارث داده شدید بپاداش بجهتر بود میکردید و بانگ برآورند یاران بهشت یاران

النَّارِ أَن قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدتُّم مَّا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا ۖ قَالُوا نَعَمْ ۚ

آتش که ما یافتیم آنچه وعده داد ما را پروردگار ما حق آیا یافتید آنچه وعده داد شما را پروردگارتان حق گفتند بلی

فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَن لَّعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ

پس بانگ زد بانگ زننده‌ای میان ایشان که لعنت خدا باد بر ستمکاران آنانکه باز دارند از راه خدا

وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُم بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ ۚ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ

و خواهند شان کج و ایشانند بآخرت کافران و میان ایشان است حجابی و بر اعراف مردانی که بشناسند

كُلًّا بِسِيمَاهُمْ ۚ وَنَادَوْا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَن سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ۖ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾

هر گروه را بسیماشان و بانگ کردند یاران بهشت را که سلام بر شما درون نشدند آنرا حالیکه امید دارند

وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۴۷﴾ وَنَادَىٰ

دوزخ گاه گردانند وشود روهای ایشان بسوی یاران آتش گویند پروردگارا گردان ما را گروه ستمکاران و بانگ زد

أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَاهُمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ

یاران اعراف مردمیرا که بشناسند شان بسیماشان گویند بیشباز شان کرد گروآوردنشان وآنچه گمبرد بودید گمبرید بد

﴿۴۸﴾ أَهَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنتُمْ تَحْزَنُونَ

آیا اینانند آنانکه سوگند آوردید که نرساند شان خدا برحمتی درآیید بهشت را نیست برشما بیمی ونه اندوهگین شوید

﴿۴۹﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ

وخواندند یاران آتش یاران بهشت را که بریزید برما از آب یا از آنچه روزیتان داد خدا

قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۵۰﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ

گویند هاما حرام کرده خدا آنها را بر کافران آنانکه گرفتند دین خودرا بهو سرائی وبازیچه وفریفتشان زندگی

الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسَاهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَٰذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿۵۱﴾ وَلَقَدْ جِئْنَاهُم

دنیا پس امروز فراموششان کنیم چنانکه فراموش کردند رسیدن امروزشان را وآنکه بودند آیتهای ما را انکار میکردند وهاما آوردیم ایشان

بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۵۲﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي

بکتابی که تفصیلش دادیم بروشن هدایت ورحمتی برای قومی که ایمان آرند آیا انتظاری جز تاویل آن دارند روزی که رسد

تَأْوِيلُهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِن قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَل لَّنَا مِن شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا

تاویلش گویند آنانکه فراموشش نمودند از پیش هاما بیامد فرستادگان پروردگار ما بحق آیا هاست شفیعانی که شفاعت کنند

لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۵۳﴾

برای ما یا باز گردانند وشویم بجز آنچه را بودیم میکردیم هاما زیان کردند خویشتن را وگمشد ازایشان آنچه بودند دروغ می بستند

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي

هاما پروردگارشما خداوندی است که آفرید آسمانها وزمین را در شش روز سپس پرداخت بفرمانش

اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ

(از دیگر) شب را بروز که در پی آنست بشتاب وخورشید وماه وستارگان مسخرند بفرمانش هاما او راست آفرینش وامر

تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿۵۴﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿۵۵﴾ وَلَا

بزرگ هست خداوند پروردگار جهانیان بخوانید پروردگارتان را بزاری ونهانی گرد او دوست ندارد تجاوزکنندگان را و

تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۵۶﴾

فساد نکنید در زمین پس از اصلاحش وبخوانیدش از راه بیم وامید هاما رحمت خدا نزدیکست بنیکوکاران

وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنزَلْنَا

واوست آنکه فرستد بادها را مژده بیشدوی رحمتش تا چون بکشند ابرهای سنگین برانیمش سوی شهری مرده فرودآریم

بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿۵۷﴾ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ

بدان آب پس برون آوریم بدان از هر میوه همچنان برون آوریم مردگان را شاید پند آورید وشهر پاک برون آید

نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي خَبُثَ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿۵۸﴾

رستنیش بفرمان پروردگارش ونائی که خبیث هست برون نیاید جز ناچیز همچنان گردانیم آیتها را برای قومی که شکر گزارند

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ

ہاں فرستادیم نوح را بسوی قوم او پس گفت ای قوم پرستش کنید خدارا نیست شمارا خدائی جز او ہانا جہانگیر بر شما

عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي

عذاب روزی بزرگ گفتند توده از قومش هر آینه ما بینیم ترا در گمراہی آشکار گفت ای قوم نیست بمن

ضَلَالَةٌ وَلَٰكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾ أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ

گمراہی لیکن منم فرستادہ از پروردگار جہانیان گیرسانم بشما پیامہای پروردگار خویش و اندرزگویم شمارا و میدانم از خدا

مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوَعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا

آنچہ نمیدانید و آیا شگفت ماندید که بیامد تان یادآوری از پروردگارتان بر مردی از شما تا بیم دہد شمارا و تا پرہیزگار باشید

وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا

و شاید رحم آورده شوید پس دروغ پنداشتند پس نجاتش دادیم و آنان را که با وی بودند در کشتی و غرق کردیم آنانرا که تکذیب کردند

بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ

آیتهای ما را چه ہانا بودند گروہی کوران و بسوی عاد برادرشان هود را گفت ای قوم پرستش کنید خدارا نیست شمارا خدائی جز او

أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ

آیا نمیترسید گفتند گروہی که کافر شدند از قومش هر آینه ما در بیخردی و همانا گمان میبریم ترا از

الْكَاذِبِينَ ﴿٦٦﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَٰكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾ أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ

دروغگویان گفت ای قوم نیست بمن بیخردی ولیکن منم فرستاده از پروردگار جہانیان گیرسانم بشما پیامهای

رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾ أَوَعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ

پروردگار خویش و منم برای شما اندرزگوی امین و آیا شگفت ماندید که آمد شمارا یادآوری از پروردگارتان بر مردی از شما تا بیمتان دہد

وَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ

و یاد کنید چون گردانید شما را جانشینان پس از قوم نوح و بیفزود در آفرینش بر شما بلندی پس یاد آرید نعمتهای خدارا

لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا

شاید رستگار شوید گفتند آیا آمدی که پرستش کنیم خدایرا تنها و وا گذاریم آنچه میپرستیدند پدران ما پس بیاور ما را آنچه

تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ أَتُجَادِلُونَنِي فِي

ما را وعده دادی اگر هستی از راستگویان گفت همانا افتاد برشما از پروردگارتان عذاب و خشم آیا با من مجادله میکنید در

أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾

نامهائی که نامیدید آنهارا شما و پدران شما فرو نفرستاده است خدا بدانها فرمانروائی پس منتظر باشید که منهم با شما از

فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾

پس نجات دادیم او و آنانی را که با وی بودند برحمتی از ما و بریدیم و نماندا آنانرا که تکذیب کردند آیتهای ما را و نبودند مؤمنان

وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ

و بسوی ثمود برادرشان صالح را گفت ای قوم من پرستش کنید خدارا نیست شمارا خدائی جز او همانا بیامدتان نشانی از پروردگارتان

هَٰذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

اینک شتر خدا آیتی برای شما پس گذارید او را بخورد در زمین خدا و گزندی بدی نرسانید او را که گیرد شمارا عذابی دردناک

وَاذْكُرُوٓا۟ إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ مِنۢ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِى ٱلْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِن سُهُولِهَا قُصُورًا
و یاد آرید چنگامی را که گردانید شما را جانشینان پس از عاد و جایگزین شان کرد شما را در زمین که میگیرید قصرها از هموارهای آن کاخهای

وَتَنْحِتُونَ ٱلْجِبَالَ بُيُوتًا ۖ فَٱذْكُرُوٓا۟ ءَالَآءَ ٱللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِى ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ
و میتراشید از کوهها خانهائی پس یاد آرید نعمتهای خدا را و نگردید در زمین تبهکاران گفتند آنگروه که

ٱسْتَكْبَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ لِلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوا۟ لِمَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَٰلِحًا مُّرْسَلٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ قَالُوٓا۟
گردنکردند از قومش بدانانکه ناتوان شمرده شدند بدانکه ایمان آورده از ایشان آیا دانید که صالح است فرستاده از پروردگارش گفتند

إِنَّا بِمَآ أُرْسِلَ بِهِۦ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾ قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوٓا۟ إِنَّا بِٱلَّذِىٓ ءَامَنتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٧٦﴾ فَعَقَرُوا۟ ٱلنَّاقَةَ
ما بدین که او فرستاده شده است بدان ایمان آورندگان گفتند آنانکه گردنکردند ما بدین که شما ایمان آوردید بدان کافرانیم پس پی کردند شتر را

وَعَتَوْا۟ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا۟ يَٰصَٰلِحُ ٱئْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾ فَأَخَذَتْهُمُ ٱلرَّجْفَةُ
و سرکش شدند از فرمان پروردگارشان و گفتند ای صالح بیار ما را آنچه وعده میدهی ما را اگر هستی از فرستادگان پس گرفتشان زمین لرزه

فَأَصْبَحُوا۟ فِى دَارِهِمْ جَٰثِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّى وَنَصَحْتُ
که گردیدند در خانهای خود مردگان پس پشت کرد بدیشان و گفت ای قوم هما ابلاغ کردم پیام پروردگار خود را و اندرز دادم

لَكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُحِبُّونَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٧٩﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ أَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا
شما را ولیکن دوست ندارید اندرزگویان و لوط را هنگامی که گفت بقومش آیا میکنید (شک) آوردید که پیشی نکرد شما را بدان

مِنْ أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِ ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ
کسی از جهانیان بلاشا بر مردان بشهوت در آنچه نه زنان بلکه شما گروهی اسرافکنندگان

﴿٨١﴾ وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓا۟ أَخْرِجُوهُم مِّن قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾
و نبود پاسخ قومش جز آنکه گفتند برون رانید شان از شهر خود که ایشان مردمی پاکیزگی جویانند

فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ كَانَتْ مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرًا ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ
پس نجات دادیم او و خانه اش را مگر همسرش کرشد از گرفتگان و بارانیدیم بر آنان بارانی پس بنگر چگونه

كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۚ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ
شد فرجام گنهکاران و بسوی مردمان شعیب را گفت ای قوم پرستش کنید خدا را نیستتان خداوندی

غَيْرُهُۥ ۖ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ فَأَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا
جز او بیامد شما را نشانی از پروردگارتان پس تمام دهید پیمانه و سنجش را و کم ندهید بردم چیزهای ایشان را و

تُفْسِدُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَٰحِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوا۟ بِكُلِّ
تبهکاری نکنید در زمین پس از اصلاحش این بهتر است برای شما اگر هستید مؤمنان و منشینید بر هر

صِرَٰطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِۦ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ وَٱذْكُرُوٓا۟ إِذْ كُنتُمْ
راهی تا بترسانید و باز دارید از راه خدا هر که را ایمان بدان آورد و بجویید کژی در راه خدا یاد آرید چنگامی را که

قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْ ۖ وَٱنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِن كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنكُمْ ءَامَنُوا۟
کم بودید پس بسیارتان کرد و بنگرید چگونه بود فرجام تبهکاران و اگر باشند گروهی از شما ایمان آورده

بِٱلَّذِىٓ أُرْسِلْتُ بِهِۦ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا۟ فَٱصْبِرُوا۟ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ بَيْنَنَا ۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٨٧﴾
بدانچه فرستاده شدم بدان و گروهی ایمان نیاورده باشند پس صبر کنید تا حکم کند خدا میان ما و اوست بهترین حکم کنندگان

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ

گفتند گروهی که گردن بلند شدند از قوم او هر آینه بیرون خواهیم کرد ای شعیب و آنانرا که ایمان آوردند با تو از شهر خود مگر

لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا ۚ قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا كَارِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ

برگردید در ملت ما گفت آیا هرچند باشیم ناخوش دارندگان همانا بسته باشیم بر خدا دروغی اگر باز گردیم در ملت شما پس از

إِذْ نَجَّانَا اللَّهُ مِنْهَا ۚ وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا ۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ۗ عَلَى

آنکه نجات داد ما را خدا از آن و نرسد ما را که باز گردیم در آن مگر بخواهد خدا پروردگار ما فراگرفت پروردگار ما هر چیزرا بدانش بر

اللَّهِ تَوَكَّلْنَا ۚ رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا

خدا توکل کردیم پروردگار ما بگشای میان ما و قوم ما بحق و تو نی بهترین گشایندگان و گفتند آنگروه که کافر شدند

مِنْ قَوْمِهِ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَخَاسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿٩١﴾

از قوم او اگر پیروی کنید شعیبرا همانا شما بآنصورت زیانکاران پس گرفتشان زمین لرزش پس گردیدند در خانه خود مردگان

الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ

آنانکه تکذیب کردند شعیبرا گویا نبودند درآن آنانکه تکذیب کردند شعیبرا بودند زیانکاران پس روی گردانید از ایشان

وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ ۖ فَكَيْفَ آسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَا

و گفت ای قوم من همانا ابلاغ کردم شما را پیغامهای پروردگار خود را و خیر خواهی کردم شما را پس چگونه اندوهناک شوم بر گروه کافران و

أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا

نفرستادیم در شهری پیغمبری را جز آنکه گرفتیم مردمش را بسختی و رنج شاید بزاری آیند پس تبدیل کردیم

مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ

بجای بدی نیکی را تا برآمدند و گفتند همانا رسیده است بپدران ما رنج و سختی پس گرفتیم ایشان

بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ

ناگهان حالیکه نمیدانستند و اگر مردم شهرها ایمان میآوردند و پرهیزگاری میکردند هر آینه میگشودیم بر ایشان برکتها از آسمان

وَالْأَرْضِ وَلَٰكِنْ كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ

و زمین لیکن تکذیب نمودند پس گرفتیم ایشان را بجزا آنچه بودند دست میآوردند آیا ایمن شدند مردم شهرها که بیایدشان

بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾

عذاب ما شبانه حالیکه ایشان خفتگان باشند یا ایمن شدند مردم شهرها که بیایدشان عذاب ما روز حالیکه ایشان بازی کنان

أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ

پس آیا ایمن شدند مکر خدا را پس ایمن نشود مکر خدا را مگر گروه زیانکاران آیا راهبری نکرد برای آنانکه ارث میبرند زمین را

مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ أَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ

پس از اهلش که اگر بخواهیم میرسانیم بگناهشان بگی ایشان و مهر میزنیم بر دلهای ایشان پس ایشان نشنوند این شهرها میخوانیم

عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَائِهَا ۚ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ

بر تو از خبرهای آنها و هر آینه آمدند بسوی ایشان پیغمبران ایشان بحجتها پس نبودند که ایمان آرند بآنچه تکذیب کردند از پیش چنین مهر میزند

اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِنْ عَهْدٍ ۖ وَإِنْ وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾

خدا بر دلهای کافران و ما نیافتیم برای بیشترشان عهدی و همانا نیافتیم بیشترشان را نافرمانان

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
سپس برانگیختیم پس از ایشان موسی را با نشانهای ما بسوی فرعون و درشتی پس ستم نمودند بدانها بنگر تا بنگر شد فرجام
الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَا فِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾ حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى
تبهکاران و گفت موسی ای فرعون بدانا منم فرستاده از پروردگار جهانیان سزاوارم بر آنکه نگویم بر
اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ
خدا جز حق را بدانا آوردم نشانی از پروردگارتان پس بفرست با من بنی اسرائیل را گفت اگر آمدی آوردی
بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا
بس بیار نشانی اگر هستی از راستگویان پس بیفکند عصایش را ناگاه آن اژدهائی است آشکار و بیرون آورد دستش را ناگهان
هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَٰذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ
آن روشنی است برای بینندگان گفتند توده از قوم فرعون البته این جادوگری دانشمند که خواهد بیرون راند شما را از
أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ
سرزمینتان پس چه امر کنید گفتند مهلت او برادرش را و بفرست در شهرها گردآورندگان تا آورند بهر جادوگری
عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ
دانا و بیامد جادوگران فرعون گفتند بدانا ما را هست پاداشی اگر شدیم ما پیروزمندان گفت آری بدانا شما را از
الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا
مقربان گفتند ای موسی یا تو افکنی و یا ما باشیم افکنندگان گفت بیفکنید پس چون بیفکندند
سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ
افسون کردند (بستند) دیدگان مردم را و بترسانیدند شان و آوردند جادوئی گران و وحی نمودیم بموسی که بیفکن عصایت را
فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا
ناگهان فرو برد آنچه را دروغ آوردند پس پیاده حق و باطل شد آنچه بودند میکردند پس شکست خوردند در آنهنگام و باز گشتند
صَاغِرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿١٢٠﴾ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٢﴾ قَالَ
سرافکندگان و بیفتادند جادوگران سجده کنندگان گفتند ایمان آوردیم بپروردگار جهانیان پروردگار موسی و هارون گفت
فِرْعَوْنُ آمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّ هَٰذَا لَمَكْرٌ مَكَرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا
فرعون آیا ایمان آوردید بدو پیش از آنکه دهم شما را آن نیرنگی است نیرنگ ساختید در شهر تا بیرون رانید از آن مردمش را
فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾ قَالُوا إِنَّا
زود دست خواهید بدانا سخت بریم دستها و پاهای شما را از یکدیگر (دست چپ با پای راست) سپس بدار آویزمان کنم همگی گفتند بدانا ما
إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا
بسوی پروردگار خود بازگشتگانیم و کین نورزی با ما جز بدانکه ایمان آوردیم بنشانهای پروردگار خویش چون بیامدند بما پروردگارا برما
وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
ده شکیبائی را و بمیران ما را مسلمانان و گفتند توده از قوم فرعون آیا بگذاری موسی و قومش را تا فساد کنند در زمین
وَيَذَرَكَ وَآلِهَتَكَ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾
و بگذارد ترا و خدایانت را گفت بزودی باز کشیم فرزندان شان را و بگذاریم زنانشان را و بدانا ما بر فراز ایشان پیروزمندان

قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللّٰهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلّٰهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ
گفت موسی بقوم خود یاری جوئید از خدا و شکیبائی ورزید بدرستیکه زمین از آن خداست ارث دهد بآن هر که را خواهد از بندگان خود و پایان نیک
لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسٰى رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ
برای پرهیزکاران گفتند آزرده شدیم پیش از آنکه بیائی ما را و پس از آنکه بیامدی ما را گفت امید است پروردگار شما نابود کند دشمن شما
وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ
و جانشینان سازد در زمین تا بنگرد چگونه میکنید و هر آینه بگرفتیم خاندان فرعون را بخشکی
مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾ فَإِذَا جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هٰذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ
از میوه‌ها شاید یاد آورند پس گاهی که بیامدشان خوشی گفتند از آن ماست این و اگر میرسید شان بدی
يَطَّيَّرُوا بِمُوسٰى وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ عِنْدَ اللّٰهِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا مَهْمَا
بگرفتند موسی را و آنانکه با وی بودند همانا شومی ایشان نزد خداست لیکن بیشترشان نمیدانند و گفتند هر چند
تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ
بیاوری ما را تا گرد بر ما افسون کنی بآن هرگز نگرویم بتو پس فرستادیم بر ایشان
وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ آيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ
و شپش (یا کرم سرخ) و غوکان و خونها جدا جدا پس گردن زدند و نافرمانی کردند و بودند گروهی گنهکاران و چون بگرفت ایشان
الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ
عذاب گفتند ای موسی بخوان برای ما پروردگار خویش را بآنچه نزد تو عهد دارد که اگر برداری از ما عذاب را هر آینه ایمان آریم تو را و
مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الرِّجْزَ إِلٰى أَجَلٍ هُمْ بَالِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾
فرستیم با بنی اسرائیل پس چون برداشتیم از ایشان عذاب را تا مدتی که ایشان رسنده آنند ناگهان ایشان پیمان شکنان
فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ
پس کین کشیدیم از ایشان و غرقشان کردیم در دریا بآنکه تکذیب کردند آیتهای ما را و بودند از آنها غافلان و دادیم گروهی را
الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنٰى
که بودند زبون شمرده شدگان زمینهای خاور و باختر آن را که در آنجا برکت نهادیم و بانجام گرفت سخن نکوی پروردگارت
عَلٰى بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾
بر بنی اسرائیل بآنچه شکیبا شدند و ویران کردیم آنچه میساختند فرعون و قومش و آنچه
وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلٰى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلٰى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا
و گذرانیدیم بنی اسرائیل را از دریا تا رسیدند بقومی که گرد آمده بودند بر بتانی از آن خود گفتند ای موسی بساز برای
إِلٰهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هٰؤُلَاءِ مُتَبَّرٌ مَا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ
ما خدائی چنانکه برای ایشان خدایانی هست گفت همانا شما گروهی هستید که نادانی میکنید همانا دینان نابود است آنچه ایشانند در آن و باطل است آنچه میکنند
﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيْرَ اللّٰهِ أَبْغِيكُمْ إِلٰهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ
گفت آیا جز خدا جویای شما خدائی را و برتری داد شما را بر جهانیان و یاد کنید چون رهانیدیم شما را از خاندان فرعون
يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقَتِّلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾
که میرسانیدند شما را بدترین عذابها میکشتند فرزندان شما را و میگذاشتند زنان شما را و در این بود بلائی از پروردگار شما بزرگ

وَوٰعَدْنَا مُوسٰى ثَلٰثِينَ لَيْلَةً وَأَتْمَمْنٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقٰاتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ۚ وَقَالَ مُوسَى

و وعده نهادیم با موسی سی شب و تکمیل آن کردیم به ده تا تمام شد هنگام وعده پروردگار او چهل شب و گفت موسی

لِأَخِيهِ هٰرُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۱۴۲﴾ وَلَمّٰا جٰاءَ مُوسٰى لِمِيقٰاتِنَا

برادرش هارون جانشینم باش در قوم من و اصلاح کن و پیروی مکن طریق فسادکاران و هنگامیکه آمد موسی بوعده گاه ما

وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ ۙ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ ۚ قَالَ لَنْ تَرٰىنِي وَلٰكِنِ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكٰانَهُ

و سخن گفت با او پروردگارش گفت پروردگارا مرا بنمایان که بنگرم بسوی تو گفت نمیتوانی مرا دید ولیکن بنگر بسوی کوه تا اگر آرام گرفت برجای خود

فَسَوْفَ تَرٰىنِي ۚ فَلَمّٰا تَجَلّٰى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسٰى صَعِقًا ۚ فَلَمّٰا أَفٰاقَ قَالَ سُبْحٰانَكَ

بزودی مرا میبینی پس گاهی که نمایید پروردگار او بکوه گردانید متلاشی و بیفتاد موسی بیهوش و هنگامیکه هوش آمد گفت منزهی تو

تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۳﴾ قَالَ يٰا مُوسٰى إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النّٰاسِ بِرِسٰالٰاتِي وَبِكَلٰامِي

باز گشتم بسوی تو و منم نخستین ایمان آورندگان گفت ای موسی بدانکه برگزیدم بر مردم برسالتهای خود و بسخن خود

فَخُذْ مٰا آتَيْتُكَ وَكُنْ مِنَ الشّٰاكِرِينَ ﴿۱۴۴﴾ وَكَتَبْنٰا لَهُ فِي الْأَلْوٰاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا

پس بگیر آنچه را بتو دادم و بشو از شکر گزاران و نوشتیم بالای لوحها از هر چیزی اندرز و تفصیلی

لِكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهٰا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهٰا سَأُورِيكُمْ دٰارَ الْفٰاسِقِينَ ﴿۱۴۵﴾ سَأَصْرِفُ

برای هر چیز پس برگیر آنرا بنیرو و بفرمای قوم را تا بگیرند بهترین آنرا بزودی بنمایم شما را خانه فاسقان

عَنْ آيٰاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۖ وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهٰا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ

از آیتهای خود آنانرا که تکبر کنند در زمین بناحق و اگر ببینند هر آیتی ایمان نیارند بدان و اگر ببینند راه

الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ۖ وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ۚ ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيٰاتِنٰا

رهبری را نگیرند مش و اگر ببینند راه گمراهی را گیرندش راه این بدانست که تکذیب کردند آیتهای ما

وَكٰانُوا عَنْهٰا غٰافِلِينَ ﴿۱۴۶﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيٰاتِنٰا وَلِقٰاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمٰالُهُمْ ۚ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلّٰا

و بروند از آنها غافلان و آنانکه تکذیب کردند بآیتهای ما و بدیدن آخرت تباه شد کردارشان آیا پاداش داده میشوند جز

مٰا كٰانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۴۷﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسٰى مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُوٰارٌ ۚ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ

آنچه را بودند میکردند و گرفتند قوم موسی پس از او از زیور خود گوساله را کالبدی که آوازی داشت باکی آوازدهنده که

وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا ۘ اتَّخَذُوهُ وَكٰانُوا ظٰالِمِينَ ﴿۱۴۸﴾ وَلَمّٰا سُقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا

سخن نگوید با ایشان و نه رهبریشان کند براهی برگرفتند ش و بودند ستمکاران و هنگامیکه افتاد در دست ایشان و دیدند که گمراه شدند

قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَرْحَمْنٰا رَبُّنٰا وَيَغْفِرْ لَنٰا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخٰاسِرِينَ ﴿۱۴۹﴾ وَلَمّٰا رَجَعَ مُوسٰى إِلٰى قَوْمِهِ غَضْبٰانَ

گفتند اگر رحم نکند بما پروردگار ما و نیامرزد ما را بیامی بشیم از زیانکاران و هنگامیکه برگشت موسی

أَسِفًا قَالَ بِئْسَمٰا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ۖ أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ وَأَلْقَى الْأَلْوٰاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ

بسوی قوم خود خشمگین اسفناک گفت چه زشت است آنکه جانشینم شدید (پس از من) آیا شتاب کردید در فرمان پروردگار خود و افکند الواح را و گرفت سر برادر خویش را میکشیدش

إِلَيْهِ ۚ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُونِي وَكٰادُوا يَقْتُلُونَنِي ۖ فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدٰاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي

بسوی خود گفت ای فرزند مادر جانم قوم نادانم گرفتند و نزدیک بکشتند مرا پس مشاد کام مکن دشمنان من و دشمنانرا و نگردان

مَعَ الْقَوْمِ الظّٰالِمِينَ ﴿۱۵۰﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنٰا فِي رَحْمَتِكَ ۖ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرّٰاحِمِينَ ﴿۱۵۱﴾

مرا با گروه ستمکاران گفت پروردگارا بیامرز جانهای من و برادرم و درآور ما را در رحمت خود و تو ئی مهربانترین مهربانان

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿۱۵۲﴾
جنہوں نے بچھڑے کو معبود بنا لیا عنقریب پہنچے گا ان کو غصہ ان کے رب کا اور ذلت دنیا کی زندگی میں اور ایسا ہی بدلہ دیتے ہیں ہم افترا کرنے والوں کو

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۵۳﴾ وَلَمَّا
اور جنہوں نے کام برے کئے پھر توبہ کی پیچھے ان کے اور یقین لائے بیشک تیرا رب پیچھے ان کے البتہ بخشنے والا مہربان ہے اور جب

سَكَتَ عَن مُّوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ ۖ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿۱۵۴﴾
چپ ہوا موسیٰ سے غصہ اٹھا لیں تختیاں اور ان کے لکھے میں ہدایت اور رحمت ہے واسطے ان لوگوں کے جو اپنے رب سے ڈرتے ہیں

وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا ۖ فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم
اور چن لئے موسیٰ نے اپنی قوم سے ستر مرد ہمارے وعدہ کے لئے پھر جب پکڑا ان کو زلزلہ نے کہا موسیٰ نے اے رب اگر تو چاہتا ہلاک کرتا

مِّن قَبْلُ وَإِيَّايَ ۖ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ۖ إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي
پہلے ان کو اور مجھ کو کیا ہم کو ہلاک کرتا ہے اس کام پر جو کیا بیوقوفوں نے ہم میں سے یہ تو نہیں مگر تیری آزمائش گمراہ کرتا ہے اس سے جس کو چاہے اور راہ دکھاتا ہے

مَن تَشَاءُ ۚ أَنتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿۱۵۵﴾ وَاكْتُبْ لَنَا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا
جس کو چاہے تو ہی ہمارا کارساز ہے پس بخش دے ہم کو اور رحم کر ہم پر اور تو ہی بہتر بخشنے والوں سے اور لکھ دے ہمارے لئے اس دنیا

حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ ۚ قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ ۖ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ ۚ
بھلائی اور آخرت میں بیشک ہم رجوع لائے تیری طرف تو کہا عذاب میں مبتلا کرتا ہوں جس کو چاہتا ہوں اور رحمت میری گنجائش رکھتی ہے ہر چیز کو

فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُم بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۵۶﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ
پس اب لکھتا ہوں اس کو واسطے ان لوگوں کے جو ڈرتے ہیں اور زکوٰۃ دیتے ہیں اور جو ایمان لاتے ہیں ہماری آیتوں پر جو لوگ پیروی کرتے ہیں رسول نبی

الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِندَهُمْ فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنجِيلِ ۖ يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنكَرِ وَيُحِلُّ
امی کا جس کو پاتے ہیں لکھا ہوا اپنے پاس توریت اور انجیل میں حکم کرتا ہے ان کو نیکی کا اور منع کرتا ہے ان کو برائی سے اور حلال کرتا ہے

لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۚ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ
ان کو پاکیزہ چیزیں اور حرام کرتا ہے ان پر ناپاک چیزیں اور اتارتا ہے ان پر سے بوجھ ان کے اور طوق جو تھے ان پر پس جو لوگ ایمان لائے اس پر اور تعظیم کی اس کی

وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ ۙ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۱۵۷﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ
اور مدد کی اس کی اور پیروی کی اس نور کی جو اترا اس کے ساتھ وہی لوگ مراد کو پہنچنے والے ہیں تو کہہ اے لوگو میں بھیجا ہوا اللہ کا تم سب کی طرف

جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي
سب کی اللہ جس کا ہے بادشاہی آسمانوں اور زمین کی نہیں کوئی معبود مگر وہی جلاتا ہے اور مارتا ہے پس ایمان لاؤ اللہ پر اور اس کے رسول نبی امی پر جو

يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۱۵۸﴾ وَمِن قَوْمِ مُوسَىٰ أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿۱۵۹﴾
ایمان لاتا ہے اللہ پر اور اس کے کلام پر اور پیروی کرو اس کی شاید تم راہ پاؤ اور قوم موسیٰ میں ایک فرقہ ہے جو راہ بتاتا ہے حق کی اور اسی کے موافق انصاف کرتا ہے

وَقَطَّعْنَاهُمُ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا ۚ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنِ اضْرِب بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ ۖ
اور ہم نے ان کو بارہ گروہ قبیلے کر کے الگ کر دیا اور وحی بھیجی ہم نے موسیٰ کو جب مانگا اس سے اس کی قوم نے کہ مار اپنی لاٹھی پتھر پر

فَانبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۚ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ
پس بہہ نکلے اس سے بارہ چشمے معلوم کر لیا ہر گروہ نے اپنا اپنا گھاٹ اور سایہ کیا ہم نے ان پر بادل اور اتارا ہم نے ان پر

الْمَنَّ وَالسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ ۚ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۱۶۰﴾
من اور سلویٰ (جو ایک قسم کا پرند ہے) کھاؤ ستھری چیزیں جو روزی دی ہم نے تم کو اور انہوں نے ہمارا کچھ نقصان نہ کیا لیکن اپنا ہی نقصان کرتے تھے

وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْكُنُوا هَٰذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا

ونگاه‌گاهی گفته شد بدیشان ساکنت کنید دراین شهر وبخورید ازآن هرجا خواهید وبگویید حطة (گناهی) دور آید . ودرا سجده کنان

نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَاتِكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۶۱﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ

بیامرزیم برای شما گناهان شما وزودی فزونی دهیم نیکوکاران پس تبدیل کردند ازایشان ستمکاران سخن را بجز آنچه بدیشان گفته شد

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿۱۶۲﴾ وَسْئَلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ

پس فرستادیم برایشان عذابی از آسمان بسبب آنکه بودند ستم میکردند وبپرس ایشان را از شهری که کنار دریا بود

إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَٰلِكَ

که بیحد میگذشتند در روز شنبه چون که میآمد ماهیان ایشان روز شنبه‌شان بردوی آب وروزی که جز شنبه بود نمیآمدند ماهیان بدیشان

نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۳﴾ وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ

آزمودیشان بدیشکه بودند نافرمانی میکردند وچنان بود که گفتند گروهی ازایشان چرا اندرز میکنید گروهی را خدایست نابود کننده ایشان یا عذاب کننده ایشان

عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۱۶۴﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنْجَيْنَا الَّذِينَ

عذابی سخت گفتند بزرسشی بسوی پروردگارشما وشاید پرهیزگاری کنند پس چون فراموش کردند آنچه یادآوری شدند بدانچه گفتند وادیم آنانرا که

يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۵﴾

نهی میکردند از بدی وگرفتیم آنانرا که ستم کردند بعذابی زشت بدانچه بودند نافرمانی میکردند

فَلَمَّا عَتَوْا عَمَّا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿۱۶۶﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ

پس گاهیکه سرپیچیدند ازآنچه نهی شدند ازان گفتیم بدیشان بشوید بوزینگانی رانده‌گان وبیگاهی که اعلام کرد پروردگارتو

لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ

زبر فرستند برایشان تا روز قیامت آنرا که بچشانندشان سختی بد هانا پروردگارتو شتابنده بود

الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۶۷﴾ وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا مِنْهُمُ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ

درعقوبت وهرآینه او بخشنده آمرزنده مهربان وبخش کردیشان در زمین فرقهائی ازایشان نیکان وازایشان

دُونَ ذَٰلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۱۶۸﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ

جز آن وآزمودیشان بنکوییها و بدیها شاید باز گردند پس جانشین شد پس ازایشان

خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَٰذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ

جانشینانی که وارث بودند کتاب را میگیرند بهره این کم‌ارزش (پست‌ترین ابزار دنیا) وگویند بزودی آمرزیده شویم برای ما واگر بیاید بدیشان

عَرَضٌ مِثْلُهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ

بهره مانندآن برگیرند مگر گرفته نشد برایشان پیمان کتاب که نگویند بر خدا جز حق را

وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۱۶۹﴾ وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ

وخواندند آنچه دران بود وخانهٔ آخرت بهتر است برای آنانکه پرهیزکاری کنند آیا بکار نمی‌بندید

بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿۱۷۰﴾ وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ

آن را (یعنی بر نشانه‌ها که دیدند از غار) هانا نماز نیکو میگزارند هانا ضایع نمیکنیم مزد نیکوکاران را وچون برکندیم کوه را فرازایشان وانه سایبانی

وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۷۱﴾

وپنداشتند که فرود آینده بر ایشان بگیرید آنچه دادیم شما را بنیرو و یاد آرید آنچه در آنست شاید پرهیزکاری کنید

وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْۢ بَنِيْٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ
و هنگامیکه گرفت پروردگار تو از فرزندان آدم از پشتهای ایشان نژاد ایشان را و گواهشان گرفت بر خویشتن آیا نیستم پروردگار شما

قَالُوْا بَلٰى شَهِدْنَا اَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غٰفِلِيْنَ ﴿۱۷۲﴾ اَوْ تَقُوْلُوْٓا اِنَّمَآ اَشْرَكَ
گفتند بلی گواهی دادیم تا نگوئید روز قیامت بودیم ما از این ناآگاهان یا گوئید جز این نیست که شرک ورزید

اٰبَآؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْۢ بَعْدِهِمْ اَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُوْنَ ﴿۱۷۳﴾ وَكَذٰلِكَ نُفَصِّلُ
پدران ما از پیش و ما دودمانی پس از ایشان آیا تباه میکنی ما را بآنچه کردند نادرستان و همینسان تفصیل میدهیم

الْاٰيٰتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ﴿۱۷۴﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ الَّذِيْٓ اٰتَيْنٰهُ اٰيٰتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاَتْبَعَهُ
آیتها را و شاید ایشان بازگردند و بخوان بر ایشان در داستان آنرا که دادیم او را آیتهای خود پس برفت از آنها پس بشد شیطان

الشَّيْطٰنُ فَكَانَ مِنَ الْغٰوِيْنَ ﴿۱۷۵﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنٰهُ بِهَا وَلٰكِنَّهٗٓ اَخْلَدَ اِلَى الْاَرْضِ وَاتَّبَعَ
بپیرویش گرفت و شد از گمراهان و اگر میخواستیم برآوردیم او را بدان آیتها ولیکن او بهوی زمین گرائید و پیروی کرد

هَوٰىهُ فَمَثَلُهٗ كَمَثَلِ الْكَلْبِ اِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ اَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ ذّٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ
هوس خود را پس مثل او مانند سگ است گر حمله آوری بر او زبان از کام میدارد - و اگر گذاری زبان از کام میدارد (واپیچد) این مثل گروهی که

كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿۱۷۶﴾ سَآءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا
تکذیب نمودند آیتهای ما را پس بخوان داستانها را شاید اندیشه کنند بدرستی بد مثلی است گروهی که تکذیب کردند

بِاٰيٰتِنَا وَاَنْفُسَهُمْ كَانُوْا يَظْلِمُوْنَ ﴿۱۷۷﴾ مَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِيْ وَمَنْ يُّضْلِلْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ
آیتهای ما را و بودند خویشتن را ستم میکردند آن که خدا هدایت کند او هدایت شده و آنانرا که گمراه کنند آنانند

الْخٰسِرُوْنَ ﴿۱۷۸﴾ وَلَقَدْ ذَرَاْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيْرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ لَهُمْ قُلُوْبٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ بِهَا
زیانکاران و بدانا بیافریدیم برای دوزخ بسیاری از پری و آدمی را آنانرا دلهائی که دریابند بدانها

وَلَهُمْ اَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُوْنَ بِهَا وَلَهُمْ اٰذَانٌ لَّا يَسْمَعُوْنَ بِهَا اُولٰٓئِكَ كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ
و آنانرا چشمهائی که نبینند بدانها و آنانرا گوشهائی که نشنوند بدانها آنانند مانند دامها بلکه

اَضَلُّ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ ﴿۱۷۹﴾ وَلِلّٰهِ الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى فَادْعُوْهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ
گمراه تر آنانند و غافلان ناآگاهان و خداراست نامهای نکو پس بخوانید او را بدانها و بگذارید آنانرا که کجروی کنند

فِيْٓ اَسْمَآئِهٖ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۸۰﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَآ اُمَّةٌ يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ
در نامهای او بزودی داده شوند آنچه بودند میکردند و از آنانکه آفریدیم امتی هست که هدایت کنند بحق و بدان

يَعْدِلُوْنَ ﴿۱۸۱﴾ وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۱۸۲﴾
داوری کنند و آنانکه دروغ پندارند نمودیم بآیتهای ما را فروگیریم ایشان را از آنجا که نیاگاهند

وَاُمْلِيْ لَهُمْ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ ﴿۱۸۳﴾ اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوْا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِّنْ جِنَّةٍ اِنْ هُوَ
و املا کنم ایشان را که کید من سخت استوار آیا نیندیشیدند که نیست بر رفیقشان دیوانگی نیست او

اِلَّا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۱۸۴﴾ اَوَلَمْ يَنْظُرُوْا فِيْ مَلَكُوْتِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ وَّاَنْ
جز ترساننده آشکار آیا نگریستند در پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه بیافرید خدا از چیزها و آنکه

عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَدِ اقْتَرَبَ اَجَلُهُمْ فَبِاَيِّ حَدِيْثٍ بَعْدَهٗ يُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۸۵﴾
شاید نزدیک شده باشد سرآمد ایشان پس بکدام سخن پس از این ایمان میآورند

مَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَلَا هَادِيَ لَهٗ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ ﴿١٨٦﴾ يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ السَّاعَةِ
آنرا گمراه کند خدا هستش راهنمائی ویگذارد ایشان در سرکشی خود فرو روند پرسند ترا از ساعت

اَيَّانَ مُرْسٰىهَا قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّيْ لَا يُجَلِّيْهَا لِوَقْتِهَآ اِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمٰوٰتِ
چه وقت است لنگر کردن آن بگو جز این نیست که علم آن نزد پروردگار من است هیچ کس نماند وقت آن بر آسمانها

وَالْاَرْضِ لَا تَاْتِيْكُمْ اِلَّا بَغْتَةً يَسْـَٔلُوْنَكَ كَاَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ
وزمین نیاید شان مگر ناگهان پرسند ترا چنانکه گوئی خوشحالی از آن بگو جز این نیست که علمش نزد خداست

وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿١٨٧﴾ قُلْ لَّآ اَمْلِكُ لِنَفْسِيْ نَفْعًا وَّلَا ضَرًّا اِلَّا مَا شَآءَ اللّٰهُ وَلَوْ
لیکن بیشتر مردم نمیدانند بگو مالک نیستم برای خویشتن سود و نه زیانی جز آنچه خدا خواهد واگر

كُنْتُ اَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوْٓءُ اِنْ اَنَا اِلَّا نَذِيْرٌ وَّبَشِيْرٌ
دانای نهان بودم بسیار آینده فراوان بدست میگرفتم از خوبی و من نمیرسید بدی نیستم من مگر بیم دهنده و نوید دهنده

لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿١٨٨﴾ هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ وَّجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ اِلَيْهَا
برای گروهی که ایمان آرند اوست آنکه آفرید شما را از یکتن و قرار داد از جنسش را تا آرامش گیرد بدو

فَلَمَّا تَغَشّٰىهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيْفًا فَمَرَّتْ بِهٖ فَلَمَّآ اَثْقَلَتْ دَّعَوَا اللّٰهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ اٰتَيْتَنَا
پس چون بیوشید او را برداشت بارگی سبک پس گذشت بران تا گاه چند سنگین شد خواندند پروردگار خویش را که اگر

صَالِحًا لَّنَكُوْنَنَّ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّآ اٰتٰىهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهٗ شُرَكَآءَ فِيْمَآ اٰتٰىهُمَا فَتَعٰلَى
صالحی (شایسته) دهی بگذاریم از سپاسگزاران دلی چنگ بگذارد و بدیشان صالحی (شایسته) قرار دادند برای او شریکانی در چیزی که دهید بدیشان داد برتر است

اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿١٩٠﴾ اَيُشْرِكُوْنَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْـًٔا وَّهُمْ يُخْلَقُوْنَ ﴿١٩١﴾ وَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ
خدا از آنچه شرک میورزند آیا شرک کنند آنرا که نیافریند چیزی را و خود آفریده شوند و نتوانند شان

لَهُمْ نَصْرًا وَّلَآ اَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُوْنَ ﴿١٩٢﴾ وَاِنْ تَدْعُوْهُمْ اِلَى الْهُدٰى لَا يَتَّبِعُوْكُمْ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ
یاری و نه خویشتن را یاری کنند و اگر بسوی هدایتشان خوانید پیروی نکنند بکسان است برشما

اَدَعَوْتُمُوْهُمْ اَمْ اَنْتُمْ صَامِتُوْنَ ﴿١٩٣﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ عِبَادٌ اَمْثَالُكُمْ
بخوانید ایشانرا یا باشید خموشان یا آنانی که جز خدا بخوانید بندگانید مانند شما

فَادْعُوْهُمْ فَلْيَسْتَجِيْبُوْا لَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٩٤﴾ اَلَهُمْ اَرْجُلٌ يَّمْشُوْنَ بِهَآ اَمْ لَهُمْ
پس بخوانید شان تا اجابت کنند شما را اگر هستید راستگویان آیا آنانرا هست پاهائی که روان گردند بدانها یا آنانرا هست

اَيْدٍ يَّبْطِشُوْنَ بِهَآ اَمْ لَهُمْ اَعْيُنٌ يُّبْصِرُوْنَ بِهَآ اَمْ لَهُمْ اٰذَانٌ يَّسْمَعُوْنَ بِهَا قُلِ ادْعُوْا
دستهائی که آنگه کنند بدانها یا آنانرا هست دیدگانی که بینند بدانها یا آنانرا هست گوشهائی که بشنوند بدانها بگو بخوانید

شُرَكَآءَكُمْ ثُمَّ كِيْدُوْنِ فَلَا تُنْظِرُوْنِ ﴿١٩٥﴾ اِنَّ وَلِيِّيَ اللّٰهُ الَّذِيْ نَزَّلَ الْكِتٰبَ وَهُوَ يَتَوَلَّى
شریکان خویش را پس نیرنگ بمن کنید و مهلتم ندهید بیاری (دوستی و حمایت) من خداوندی است که فرستاد کتاب را و او است سرپرست

الصّٰلِحِيْنَ ﴿١٩٦﴾ وَالَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ نَصْرَكُمْ وَلَآ اَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُوْنَ ﴿١٩٧﴾
شایستگان و آنانرا که بجز او خوانید نتوانند شما را یاری کردن و نه خویشتن را یاری کنند

وَاِنْ تَدْعُوْهُمْ اِلَى الْهُدٰى لَا يَسْمَعُوْا وَتَرٰىهُمْ يَنْظُرُوْنَ اِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُوْنَ ﴿١٩٨﴾
واگر خوانیدشان بسوی هدایت نشنوند و بینندشان می نگرند بسوی تو و لیکن نمی بینند

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿۱۹۹﴾ وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ

بگیر گذشت را و فرمان کن بخوبی و روی بگردان از نادانان و اگر برانگیزدت از شیطان انگیختنی پس پناه جوی

بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۰۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا

بخدا بدانا و بداست شنوای دانا بدانا آنانکه پرهیزگاری کردند گاه بگاه بدیشان گذرد گذاری از شیطان یاد آورند شوند

فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ ﴿۲۰۱﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿۲۰۲﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم

ناگاه بینا شوند و برادران شیطان ایشان را در گمراهی بکشند سپس کوتاه نمی آیند و هرگاه نیاوریشان

بِآيَةٍ قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِن رَّبِّي هَٰذَا بَصَائِرُ مِن رَّبِّكُمْ

آیتی گویند چرا آنرا نساختی بگو پیروی نکنم جز آنچه را وحی شود بمن از پروردگارم اینک چیزهائی از پروردگارتان

وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۲۰۳﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنصِتُوا لَعَلَّكُمْ

و هدایت و رحمتی برای گروهی که ایمان آرند و گاه بگاه خوانده شود قرآن گوش دهید بدان و خموش گردید شاید

تُرْحَمُونَ ﴿۲۰۴﴾ وَاذْكُر رَّبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ

رحم کرده شوید و یاد کن پروردگارخویش را درون خود بزاری و ترس و پست تر از گفتار بلند بامدادان

وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْغَافِلِينَ ﴿۲۰۵﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

و شبانگاه و مباش از غافلان بدانا آنانکه نزد پروردگارتو کبر نورزند

عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿۲۰۶﴾

از پرستش او و بستایندش و برای او سجده میکنند

سُورَةُ الْأَنفَالِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ سَبْعُونَ وَخَمْسُ آيَاتٍ بِاللَّهِ

سورة الانفال مدنیة وهی سبعون وخمس آیات بالله

سورة (۸) حزبها (۲) کلماتها

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ *

بنام خداوند بخشنده و مهربان

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنفَالِ قُلِ الْأَنفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ

پرسندت از بهره های جنگ بگو آنها از آن خدا و پیغمبر است پس بترسید خدا را و اصلاح کنید میانه خویش را

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿۱﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ

و فرمانبرید خدا و پیغمبرش را اگر هستید مؤمنان جز این نیست که مؤمنان آنانند که هرگاه یاد خدا شود

وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

بهراسد دلهاشان و هرگاه خوانده شود برایشان آیتهای او بیفزاید ایمان ایشان و بر پروردگارخویش توکل کنند

﴿۲﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿۳﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ

آنانکه بپای دارند نماز را و از آنچه روزیشان دادیم بخشند آنانند مؤمنان

حَقًّا لَّهُمْ دَرَجَاتٌ عِندَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿۴﴾ كَمَا

درست ایشانراست پایه هائی نزد پروردگارشان و آمرزشی و روزیی گرامی همان

أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِن بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَارِهُونَ ﴿۵﴾

گردانید آورد ترا پروردگارتو از خانه ات بحق حالیکه گروهی از مؤمنان ناخوش دارند گان

يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَمَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿۶﴾

می ستیزند با تو در حق پس از آنکه پدیدار شد گویا راننده میشوند سوی مرگ و آنانند نگران

وَاِذْ يَعِدُكُمُ اللّٰهُ اِحْدَى الطَّآئِفَتَيْنِ اَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّوْنَ اَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ
و جنگ یکه وعده بدهد شمارا خدا یکی از دو گروه را کران از آن شما شدت و دوست میدارید که مر شما نه شد

تَكُوْنُ لَكُمْ وَيُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمٰتِهٖ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكٰفِرِيْنَ ۷ لِيُحِقَّ
شما را باشد و خدا میخواهد بدانکه بر حق ثابت کند حق را بکلمات خود و ببرد و بنابود کافران را تا بپاید و ارد

الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُوْنَ ۸ اِذْ تَسْتَغِيْثُوْنَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ
حق را و نباد کند باطل را اگرچه ناخوش دارند گنهکاران هنگامیکه بخدا میدید (التجا مینمودید) بپروردگار خود پس اجابت کرد برای شما

اَنِّيْ مُمِدُّكُمْ بِاَلْفٍ مِّنَ الْمَلٰٓئِكَةِ مُرْدِفِيْنَ ۹ وَمَا جَعَلَهُ اللّٰهُ اِلَّا بُشْرٰى وَلِتَطْمَئِنَّ بِهٖ
که کمک کننده ام شمارا بهزار تن از فرشتگان دوش بدوش دیگر را و نگردانید آنرا خدا مگر بشارتی و تا آرام گیرد بدان

قُلُوْبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ۱۰ اِذْ يُغَشِّيْكُمُ النُّعَاسَ
دلهای شما حالیکه نیست یاری مگر از نزد خدا هماناخدا هست عزیز حکیم هنگامیکه بیهوش میکند شمارا خواب

اَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ مَآءً لِّيُطَهِّرَكُمْ بِهٖ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ
تا آرامشی باشد ازاو و فرستاد برشما از آسمان آبی تا پاکان سازد بدان و دور کند از شما

رِجْزَ الشَّيْطٰنِ وَلِيَرْبِطَ عَلٰى قُلُوْبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْاَقْدَامَ ۱۱ اِذْ يُوْحِيْ رَبُّكَ اِلَى
چرک شیطان را و تا بپیوندد بر دلهای شما و بستوار سازد بدان قدم هارا هنگامی که وحی میفرستاد پروردگار

الْمَلٰٓئِكَةِ اَنِّيْ مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا سَاُلْقِيْ فِيْ قُلُوْبِ الَّذِيْنَ كَفَرُوا الرُّعْبَ
بسوی فرشتگان که من با شما هستم پس استوار دارید آنانرا که ایمان آوردند زود باشد افکنم در دلهای آنانکه کفر ورزیدند هراس را

فَاضْرِبُوْا فَوْقَ الْاَعْنَاقِ وَاضْرِبُوْا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ۱۲ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ شَآقُّوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ
پس بزنید فوق گردنها را و بزنید از ایشان هر سر انگشتی را این بدانست که دراختلاف بودند با خدا و رسولش

وَمَنْ يُّشَاقِقِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَاِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ۱۳ ذٰلِكُمْ فَذُوْقُوْهُ وَاَنَّ لِلْكٰفِرِيْنَ
و هرکه با خدا و رسول او در افتد هماناخدا هست سخت عقوبت اینک بچشید این را و هماناکافران راست

عَذَابَ النَّارِ ۱۴ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا لَقِيْتُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا زَحْفًا فَلَا تُوَلُّوْهُمُ الْاَدْبَارَ ۱۵
عذاب آتش ای آنانکه ایمان آوردید هرگاه مقابل گردید با آنانکه کفر ورزیدند در جنگ پس برنگردانید بسوی آنان پشتهارا

وَمَنْ يُّوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهٗٓ اِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ اَوْ مُتَحَيِّزًا اِلٰى فِئَةٍ فَقَدْ بَآءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ
و آنکس که بگرداند بایشان پشت را جز گرداننده برای جنگی یا متحیز شونده بگروهی هماناباز گشت بخشمی از خدا

وَمَاْوٰىهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ۱۶ فَلَمْ تَقْتُلُوْهُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ اِذْ رَمَيْتَ
و جایگاه او دوزخ و بدجزئیست جایگاه پس نکشتید ایشانرا شما ولیکن خداوند کشتشان و نه تو انداختی چون تیر انداختی گاهی که انداختی

وَلٰكِنَّ اللّٰهَ رَمٰى وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِيْنَ مِنْهُ بَلَآءً حَسَنًا اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ۱۷ ذٰلِكُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ
ولیکن خدا بیفکند تا بیازماید مؤمنان را ازخود آزمایشی نکو هماناخداوند شنوای داناست اینست و آنکه خداوند

مُوْهِنُ كَيْدِ الْكٰفِرِيْنَ ۱۸ اِنْ تَسْتَفْتِحُوْا فَقَدْ جَآءَكُمُ الْفَتْحُ وَاِنْ تَنْتَهُوْا فَهُوَ خَيْرًا لَّكُمْ وَاِنْ
سست کننده نیرنگ کافران اگر پیروزی جوئید هماناجاءکم پیروزی و اگر بازایستید پس آن بهتر است برای شما

تَعُوْدُوْا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْـًٔا وَّلَوْ كَثُرَتْ وَاَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُؤْمِنِيْنَ ۱۹
و اگر بازگردید بازگردیم و ولی یاران شما نکند بجمعی شما بچیزی و هرچند فزون باشد و آنکه خداوند با مؤمنان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا

ای آنانکه ایمان آورده‌اید فرمان برید خدا و پیغمبر او را و برگردانید از او و شما بشنوید و مانند

كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا

مانند آنانکه گفتند شنیدیم و نمی‌شنوند ایشان همانا بدترین جنبندگان نزد خدا گران گوشان که

يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾

نافرمودند و اگر بداند خدا در ایشان خیری هرآینه بشنواند ایشان را هرآینه بشنوند بگردند و آنان روی گردانان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ

ای آنانکه ایمان آورده‌اید اجابت کنید خدا و رسول را گاهی که بخواند شما را بچیزی که زنده میدارد شما را و بدانید خدا حایل میشود

بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ

میان مرد و دلش و آنکه بسوی او گرد آورده میشوید و بپرهیزید فتنه (آزمایشی) را که نرسد بآنانکه ستم کردند از شما

خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾ وَاذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي

تنها و بدانید که خدا سخت شکنجه دهنده است و یاد آرید هنگامی را که بودید گروه اندکی ناتوان شمرده‌گان در

الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهِ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ

زمین بیم داشتید که بربایند شما را مردم پس پناهتان داد و تقویت کرد شما را بیاری خود و روزی داد شما را از پاکیزه‌ها

لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ

شاید شکر گذارید ای آنانکه ایمان آورده‌اید خیانت نکنید خدا را و رسول را و خیانت نکنید سپرده‌های خودتان

وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

و شما بدانید و بدانید که مالهای شما و فرزندان شما فتنه‌اند و جز این نیست که نزد خداست پاداشی بزرگ

﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

ای آنانکه ایمان آورده‌اید اگر بترسید خدا را بنهد برای شما جدا کننده و بپوشاند از شما گناهان شما را

وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا

و بیامرزد شما را و خداست دارای فضلی بزرگ و هنگامیکه میاندیشیدند برای تو آنانکه کفر ورزیدند

لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ ﴿٣٠﴾

که بازدارندت یا بکشندت یا برون کنندت و مکر کردند و مکر کرد خدا و خداست بهترین مکر آوران

وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا

و هنگامیکه خوانده شود بر ایشان آیتهای ما گویند همانا شنیدیم اگر بخواهیم هرآینه بگوییم همانند این نیست این جز

أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقَّ مِنْ عِنْدِكَ

افسانه‌های باستان و هنگامیکه گفتند بارخدایا اگر این است حق از نزد تو

فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِنَ السَّمَاءِ أَوِ ائْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾ وَمَا كَانَ

پس ببار بر ما سنگی از آسمان یا بیاور بما عذابی دردناک و نبوده است

اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

خدا عذاب کننده آنان تا تو در آنان و نبوده است عذاب کننده ایشان و ایشان استغفار کننده‌گان

وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ
وچیست ایشانرا (مر) عذاب ایشان کند خدا حالیکه باز میدارند از مسجد حرام و نیستند یاران آن جانها نیستند
أَوْلِيَاؤُهُ إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ
یاران آن مگر پرهیزگاران ولیکن بیشتر ایشان نمیدانند ﴿٣٤﴾ و نبود نمازشان نزد
الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصْدِيَةً فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ
خانه جز صفیر و دستک زدن پس بچشید عذاب را بواسطه بودنیکه کفر میورزیدید ﴿٣٥﴾ جانها آنانکه
كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً
کافر شدند میدهند مالهای خودرا تا باز دارند از راه خدا زود است میدهند آنهارا پس میشود مر ایشانرا حسرتی
ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ
پس شکست خورند و آنانکه کفر ورزیدند بسوی دوزخ گرد آورده شوند ﴿٣٦﴾ تا جدا سازد خدا پلیدرا از پاکان
وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ
و بنهد پلیدرا پاره از آن بر پاره پس انباشته سازدش باهم پس بگرداندش در دوزخ آنانند زیانکاران
﴿٣٧﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ
بگو جهانکه کفر ورزیدند اگر دست بدارند آمرزیده شود برای ایشان هرچه گذشت است و اگر باز گردند جانها گذشت
سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ
شیوه پیشینیان ﴿٣٨﴾ و جنگ کنید با ایشان تا نباشد فتنه و بشود دین همه آن برای خدا
فَإِنِ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ
پس اگر دست بردارند جانها خدا بدانچه میکنند بینا است ﴿٣٩﴾ و اگر روی گردانند پس بدانید که خدا است
نِعْمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٤٠﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ
نیکو سرپرست و نیکو یاری است ﴿٤٠﴾ و بدانید که آنچه در جنگ دست آورده اید جانها برای خدا است پنجمکشان و برای پیمبر
وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا
و برای نزدیکان و یتیمان و درماندگان و درراه ماندگان راه اگر ایمان آورده اید بخدا و بآنچه فرستادیم
عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذْ أَنْتُمْ
بر بنده خود روز جدا شدن روزیکه دو سپاه روبرو شدند و خدا بهر چیزی توانا ﴿٤١﴾ هنگامیکه بودید
بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ
بر کنار فرودین دره و ایشان بر کنار فراز بین آن و کاروان فرودتر از شما و اگر وعده میکذاردید
لَاخْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَلَٰكِنْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ
هرآینه اختلاف میکردید در وعده گاه لیکن تا بگذراند خدا کاری را که شدنی بود تا هلاک شود آنکه
بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذْ يُرِيكَهُمُ اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا
روی بیمش و زنده شود آنکه زنده شود از روی بینش و جانها خدا است شنونده و دانا ﴿٤٢﴾ هنگامیکه نمایانده شان خدا در خواب تو اندکی
وَلَوْ أَرَاكَهُمْ كَثِيرًا لَفَشِلْتُمْ وَلَتَنَازَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾
و اگر نمایانده شان بتو فراوان هرآینه سست میشدید و اختلاف میکردید در کار لیکن خدا نگهداشت جانها و است دانا بهرچه در سینه هاست

وَاِذْ يُرِيكُمُوهُمْ اِذِ الْتَقَيْتُمْ فِي اَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي اَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللّٰهُ
گاهیکه می نمایانید ایشان را بشما هنگام روبرو شدن شما ایشان را اندک و می اندازد شما را در دیدگان ایشان تا بگزارد خدا
اَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُورُ ﴿۴۴﴾ يَا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا اِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً
کاری را که بوده شدنی و بسوی خدا باز گردانیده شوند کارها ای آنانکه ایمان آوردید هرگاه ملاقات کردید گروهی را
فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۴۵﴾ وَاَطِيعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَلَا
پس پایداری کنید و یاد کنید خدا را فراوان شاید رستگار شوید و فرمانبرداری کنید خدا و پیغمبر او را و
تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الصّٰبِرِينَ ﴿۴۶﴾ وَلَا
نستیزید با هم که سست شوید و برود نیروی شما و شکیبا شوید بدانا خداست با صبر کنندگان و
تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِئَآءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ
نباشید مانند آنانکه بیرون رفتند از خانهای خود بخشنی و خودنمائی بمردم و باز میداشتند از راه خدا
وَاللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿۴۷﴾ وَاِذْ زَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ
و خدا بآنچه میکنند فراگیرنده و هنگام یکه آراست برای ایشان شیطان کردار ایشانرا و گفت نیست چیره شونده
لَكُمُ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَاِنِّي جَارٌ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَآءَتِ الْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلٰى عَقِبَيْهِ
شما را امروز از مردم و منم پشتیبان شما پس چون دیدار کردند دو سپاه باز پس گشت بر پاشنه های خود
وَقَالَ اِنِّي بَرِيٓءٌ مِنْكُمْ اِنِّي اَرٰى مَا لَا تَرَوْنَ اِنِّي اَخَافُ اللّٰهَ وَاللّٰهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ
و گفت بیزارم از شما بدرستیکه می بینم آنچه نمی بینید و بدانا می ترسم خدا را و خداست سخت شکنجه
﴿۴۸﴾ اِذْ يَقُولُ الْمُنٰفِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هٰٓؤُلَآءِ دِينُهُمْ وَمَنْ
هنگامیکه میگفتند دورویان و آنانکه در دلهاشان بیماری است فریب داد اینانرا دینشان و هر که
يَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ فَاِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۴۹﴾ وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا
بر خدا توکل کند بدانا خداوند عزیز است حکیم و اگر (اگر اصلی بسوی) هنگامی را که در یابند گروه کافرانرا
الْمَلٰٓئِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَاَدْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿۵۰﴾ ذٰلِكَ بِمَا
فرشتگان زنند روهاشان و پشتهاشان را و بچشید عذاب سوزان را این بدانست
قَدَّمَتْ اَيْدِيكُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿۵۱﴾ كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ
آنچه پیش آورد دستهای شما و آنکه نیست خدا ستمکننده بر بندگان مانند سیرهٔ خاندان فرعون و آنانکه
قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوبِهِمْ اِنَّ اللّٰهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۵۲﴾
پیش از ایشان بودند کافر شدند بآیتهای خدا پس گرفتشان خدا بگناهشان خدا نیرومندی بسخت شکنجه
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً اَنْعَمَهَا عَلٰى قَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوا مَا بِاَنْفُسِهِمْ
این بدانست که نیست خدا تغییردهندهٔ نعمتی که بقومی ارزانی داشته است تا تغییر دهند آنچه را که در خودایشان است
وَاَنَّ اللّٰهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۵۳﴾ كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِاٰيٰتِ
و آنکه خداست شنونده دانا مانند سیرهٔ خاندان فرعون و آنانکه پیش از ایشان بودند بگذب گرفتند آیتهای
رَبِّهِمْ فَاَهْلَكْنٰهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَاَغْرَقْنَآ اٰلَ فِرْعَوْنَ وَكُلٌّ كَانُوا ظٰلِمِينَ ﴿۵۴﴾
پروردگارشان پس نابود کردیم ایشانرا بگناهان ایشان و غرق ساختیم خاندان فرعون را و هر گروهی
ستمکاران بودند

إِنَّ شَرَّ الدَّوَآبِّ عِندَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا۟ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾ ٱلَّذِينَ عَٰهَدتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ

جانها بدترین دابها نزد خدا آنانند که کفر ورزیدند پس ایمان نیاورند آنانکه پیمان بستی با ایشان و شما

يَنقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِى كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾ فَإِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِى ٱلْحَرْبِ فَشَرِّدْ بِهِم

میشکنند عهد خویش را در هر بار و ایشان نمیترسند پس هرگاه دست یابی ایشان را بافتی در جنگ پراکنده ساز بدیشان

مَّنْ خَلْفَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِن قَوْمٍ خِيَانَةً فَٱنۢبِذْ إِلَيْهِمْ

آنانرا که پشت سر ایشانند (یا آنانند که از پی ایشان میآیند) شاید بود که پند گیرند (یا ترسند) و اگر بیم دشمنی از قومی خیانتی را پس بیفکن

عَلَىٰ سَوَآءٍ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْخَآئِنِينَ ﴿٥٨﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ سَبَقُوٓا۟ ۚ إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ

بسوی ایشان برابر باشی خدا دوست ندارد خیانتکاران را و نپندارند آنانکه کفر ورزیدند که پیشی جستند یعنی فوت کردند ایشان را

﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّوا۟ لَهُم مَّا ٱسْتَطَعْتُم مِّن قُوَّةٍ وَمِن رِّبَاطِ ٱلْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِۦ عَدُوَّ ٱللَّهِ

و آماده کنید برای ایشان هرچه توانید از نیرو و از اسبان بسته که بترسانید بدان دشمن خدا

وَعَدُوَّكُمْ وَءَاخَرِينَ مِن دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ ٱللَّهُ يَعْلَمُهُمْ ۚ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِن شَىْءٍ

و دشمن خویش را و دیگران را از غیر ایشان که نمیدانید ایشان را خدا میداند ایشان را و آنچه خرج کنید

فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِن جَنَحُوا۟ لِلسَّلْمِ فَٱجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ

در راه خدا بدو داده شود بشما سزا نیز و ستم نمیشوید و اگر بصلح گرایند تو

عَلَى ٱللَّهِ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٦١﴾ وَإِن يُرِيدُوٓا۟ أَن يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ ٱللَّهُ

بر خدای گرای او دست شنونده دانا و اگر خواهند با تو نیرنگ کنند همانا بس است ترا خدا

هُوَ ٱلَّذِىٓ أَيَّدَكَ بِنَصْرِهِۦ وَبِٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ ۚ لَوْ أَنفَقْتَ مَا فِى

او است آنکه کمک کرد ترا بیاری خویش و بمؤمنان و الفت انگند میان دلهای آنان نه اگر خرج میکردی هرچه در

ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا مَّآ أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّهُۥ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾

زمین بیست نمیتوانستی الفت انگندن میان دلهای آنان ولیکن خدا الفت انگند میان ایشان همانا او است عزتمند حکیم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ حَسْبُكَ ٱللَّهُ وَمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ حَرِّضِ ٱلْمُؤْمِنِينَ

ای پیمبر بس است ترا خدا و آنانکه پیروی کردند ترا از مؤمنان ای پیمبر برانگیز مؤمنان را

عَلَى ٱلْقِتَالِ ۚ إِن يَكُن مِّنكُمْ عِشْرُونَ صَٰبِرُونَ يَغْلِبُوا۟ مِاْئَتَيْنِ ۚ وَإِن يَكُن مِّنكُم

بر جنگ اگر باشند از شما بیست تن چیره شوند دویست تن را و اگر باشد از شما

مِّاْئَةٌ يَغْلِبُوٓا۟ أَلْفًا مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ ٱلْـَٰٔنَ خَفَّفَ ٱللَّهُ عَنكُمْ

صد تن چیره شوند یکهزار را از آنانکه کفر ورزیدند این بدانست که ایشان گروهی اند که در نمیابند اکنون کاست خدا (یکسد را)

وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا ۚ فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا۟ مِاْئَتَيْنِ ۚ وَإِن يَكُن

و دانست که در شما ناتوانی پس اگر باشد از شما صد تن بردبار چیره شوند دویست تن را و اگر باشد

مِّنكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوٓا۟ أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِىٍّ أَن يَكُونَ لَهُۥٓ

از شما هزار تن چیره آیند بر دو هزار باذن خدا و خدا با صبر کنندگان بتوانست پیمبری را که باشد مر

أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُثْخِنَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ تُرِيدُونَ عَرَضَ ٱلدُّنْيَا ۖ وَٱللَّهُ يُرِيدُ ٱلْءَاخِرَةَ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾

پیروگانی تا کشتار کند در زمین خواهید بهره دنیا و خدا آخرت را خواهد و خدا عزتمند حکیم

لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۶۸﴾ فَكُلُوا

اگر نبود سرنوشتی کز خدا پیشی گرفت بهایی میرسید شما را در آنچه گرفتید عذابی بزرگ پس بگزرید

مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۶۹﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُل لِّمَن

از آنچه غنیمت گرفتید (در جنگ) حلال پاکیزه و بترسید خدا را که خداست آمرزنده مهربان ای پیمبر بگو بآنکه

فِي أَيْدِيكُم مِّنَ الْأَسْرَىٰ إِن يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا

در دست شایند از بردگان اگر بداند خدا در دلهای شما خیری بدهد شما را بهتر از آنچه

أُخِذَ مِنكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۷۰﴾ وَإِن يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ

گرفته شد است از شما و بیامرزد شما را و خداست آمرزنده مهربان و اگر خواهند خیانت در پیمان باتو خدا

خَانُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۷۱﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا

خیانت در پیمان خدا را پیش ازین پس دستیابی داد بر ایشان و خداست دانا و حکیم آنانکه ایمان آوردند

وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوا وَّنَصَرُوا

و هجرت کردند (از دیار خود در راه دین) و جهاد کردند (کوشیدند) با مالها و جانهای خود در راه خدا و آنانکه پناه دادند و یاری کردند

أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُم مِّن وَلَايَتِهِم

بهانی گروهی از ایشانند دوستدار گروهی و آنانکه ایمان آوردند و هجرت نکردند (از خانمان و دیار خود) نیست شما را از دوستی ایشان

مِّن شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا ۚ وَإِنِ اسْتَنصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ

چیزی تا ترک خانمان کنند (هجرت کنند) و اگر یاری خواستند ترا در دین پس بر شماست یاری کردن مگر بر قومی که

بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۷۲﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ

میان شما و ایشان است پیمانی و خدا بدانچه میکنید بیناست و آنانکه کفر ورزیدند بعضی از ایشانند

أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُن فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿۷۳﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا

دوستان بعضی اگر نکنید این را فتنه در زمین و فسادی بزرگ و آنانکه ایمان آوردند

وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوا وَّنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ

و هجرت کردند و جهاد نمودند در راه خدا و آنانکه پناه دادند و یاری کردند آنانند مؤمنان

حَقًّا ۖ لَّهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿۷۴﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِن بَعْدُ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا

بدرست ایشانراست آمرزشی و روزی گرامی و آنانکه ایمان آوردند ازاین پس و هجرت نمودند و جهاد کردند

مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ مِنكُمْ ۗ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ

همراه شما پس ایشانند از شما و خویشاوندان بعضی از ایشانند سزاوارتر ببعضی در کتاب خدا

إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ ﴿سُورَةُ التَّوبَةِ مَدَنِيَّةٌ عِشْرُونَ وَمِائَةٌ وَهِيَ بِالْمَدِينَةِ﴾ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۷۵﴾

همانا خدا دانا است بهر (مدنیه است ۱۰۱۸۷ حروفها ۲۴۹۷ کلماتها) چیز دانا

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدتُّم مِّنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱﴾ فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ

بیزاری از خدا و پیغمبر او بسوی آنانکه پیمان بستید از مشرکان پس بگردید در زمین

أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ ۙ وَأَنَّ اللَّهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ ﴿۲﴾

چهار ماه و بدانید که نتوانید عاجز کننده خدا را و آنکه خداست خوار کننده کافران

وَاَذَانٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖٓ اِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْاَكْبَرِ اَنَّ اللّٰهَ بَرِيْٓءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ
و اعلامی است از خدا و پیغمبرش بمردم در روز حج اکبر که خدا بیزار است از مشرکان

وَرَسُوْلُهٗ فَاِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوْٓا اَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى اللّٰهِ وَبَشِّرِ
و پیغمبرش پس اگر توبه کنید بهتر است برای شما و اگر پشت کردید بدانید که نمیتوانید عاجز کنید خدا را و بشارت ده

الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ۝٣ اِلَّا الَّذِيْنَ عَاهَدْتُّمْ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوْكُمْ شَيْـًٔا وَّلَمْ
کافران را بعذابی دردناک مگر آنانرا که پیمان بستید از مشرکان پس نکاستند شما را چیزی

يُظَاهِرُوْا عَلَيْكُمْ اَحَدًا فَاَتِمُّوْٓا اِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ اِلٰى مُدَّتِهِمْ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ ۝٤
و پشتیبانی نکردند برشما کسیرا پس بپایان رسانید بدیشان پیمانشان را تا سه آمدشان و خدا دوست دارد پرهیزگارانرا

فَاِذَا انْسَلَخَ الْاَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِيْنَ حَيْثُ وَجَدْتُّمُوْهُمْ وَخُذُوْهُمْ وَاحْصُرُوْهُمْ
تا گاهی که بیرون روند ماههای حرام پس بکشید مشرکانرا هر کجا بیابیدشان و دربگیرشان کنید و بتنگ بدارید شان

وَاقْعُدُوْا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَاِنْ تَابُوْا وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا الزَّكٰوةَ فَخَلُّوْا سَبِيْلَهُمْ اِنَّ
و بنشینید برای ایشان بهر کمینگاهی پس اگر توبه کردند و بپای دارند نماز را و دادند زکوة را رها کنید راه ایشانرا همانا

اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ۝٥ وَاِنْ اَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ اسْتَجَارَكَ فَاَجِرْهُ حَتّٰى يَسْمَعَ كَلٰمَ اللّٰهِ
خداست آمرزنده مهربان و اگر یکی از مشرکان جوار پناهنده و شد پس پناهش ده تا بشنود گفتار خدارا

ثُمَّ اَبْلِغْهُ مَاْمَنَهٗ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْلَمُوْنَ ۝٦ كَيْفَ يَكُوْنُ لِلْمُشْرِكِيْنَ عَهْدٌ
سپس برسانش بجایش خویش این بجهت که آنان گروهی که نمیدانند چگونه باشد برای مشرکان پیمانی

عِنْدَ اللّٰهِ وَعِنْدَ رَسُوْلِهٖٓ اِلَّا الَّذِيْنَ عَاهَدْتُّمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقَامُوْا لَكُمْ
نزد خدا و نزد پیغمبرش جز آنانکه پیمان بستید نزد مسجد حرام پس تا هنگامی که پایدار باشند برای شما

فَاسْتَقِيْمُوْا لَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ ۝٧ كَيْفَ وَاِنْ يَّظْهَرُوْا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوْا فِيْكُمْ
پایدار باشید برای آنان همانا خدا دوست دارد پرهیزگارانرا چگونه و اگر چیره آیند برشما رعایت نکنند درشما

اِلًّا وَّلَا ذِمَّةً يُرْضُوْنَكُمْ بِاَفْوَاهِهِمْ وَتَاْبٰى قُلُوْبُهُمْ وَاَكْثَرُهُمْ فٰسِقُوْنَ ۝٨ اِشْتَرَوْا
خویشاوندی و پیمانی را خوشنود شان سازند بادهانهای خود و نپذیرد دلهای ایشان و بیشتر ایشان نافرمانند

بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيْلًا فَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِهٖٓ اِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ۝٩ لَا يَرْقُبُوْنَ فِىْ
آیتهای خدارا بهائی کم پس بازداشتند از راه او بد است آنچه بودند میکردند رعایت نکنند در

مُؤْمِنٍ اِلًّا وَّلَا ذِمَّةً وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُوْنَ ۝١٠ فَاِنْ تَابُوْا وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا الزَّكٰوةَ فَاِخْوَانُكُمْ
مؤمنی خویشاوندی و نه پیمانی را و ایشانند تجاوز کران پس اگر توبه کردند و بپای داشتند نماز را و دادند زکوة را پس برادران شما

فِى الدِّيْنِ وَنُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ۝١١ وَاِنْ نَّكَثُوْٓا اَيْمَانَهُمْ مِّنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوْا فِىْ دِيْنِكُمْ
در دین و تفصیل میدهیم آیتهارا برای گروهیکه بدانند و اگر شکستند سوگندهای خودرا پس از پیمانشان و بدگفتند در دین شما

فَقَاتِلُوْٓا اَئِمَّةَ الْكُفْرِ اِنَّهُمْ لَآ اَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُوْنَ ۝١٢ اَلَا تُقَاتِلُوْنَ قَوْمًا نَّكَثُوْٓا اَيْمَانَهُمْ
پس کشید پیشوایان کفررا که نیست سوگندهائی برای ایشان شاید دست بردارند چرا پیکار نکنید با قومی که شکستند سوگندهای خودرا

وَهَمُّوْا بِاِخْرَاجِ الرَّسُوْلِ وَهُمْ بَدَءُوْكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ اَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشَوْهُ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ۝١٣
و قصد کردند بیرون کردن پیغمبر را و ایشان آغاز (جنگ) کردند بار نخست آیا میترسید از آنها پس خدا سزاوارتر است که بترسیدش اگر هستید مؤمنان

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ
بکشید شان عذابشان کند خدا بدست شما وخوارشان کرداند ویاریتان کند برایشان وشفا بخشد سینه های قومی
مُؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾ وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللّٰهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾
مؤمنان را وببردارد خشم را ازدلهای ایشان وتوبه پذیرد خدا از هرکه خواهد وخداست دانای حکیم
أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللّٰهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ
یا پنداشتید که رها شوید حالانکه هنوز ندانست خدا آنانرا که کوشیدند (جهاد کردند) از شما وفکر نکردند جز
اللّٰهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً وَاللّٰهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ
خدا ورسولش و مؤمنان همرازی وخدا آگاه است بدانچه کنید نرسد مشرکانرا
أَنْ يَعْمُرُوا مَسَاجِدَ اللّٰهِ شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ بِالْكُفْرِ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ
که آباد کنند مساجد خدارا حالیکه گواهی دهند که کافرند برخویشتن بکفر آنان تباه شد است کردارشان
وَفِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللّٰهِ مَنْ آمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ
ودر آتشند جاودانان جز این نیست که آباد کند مساجد خدارا آنکه ایمان آورد بخدا وروز بازپسین وبپاداشت
الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللّٰهَ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ
نمازرا وبداد است زکوٰة را ونترسید جز خدارا پس امید است آنان که باشند از هدایت شدگان
﴿١٨﴾ أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ
آیا قرار دادید آب دادن حاجیان وآبادی مسجد حرام را مانند آنکه ایمان آورد بخدا وروز آخر وبکوشید
فِي سَبِيلِ اللّٰهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ آمَنُوا
در راه خدا یکسان نیستند نزد خدا وخدا هدایت نکند گروه ستمکاران را آنانکه ایمان آوردند
وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللّٰهِ
وهجرت کردند وبکوشیدند در راه خدا بمالها وجانهای خود بزرگتر است پایه آنان نزد خدا
وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾ يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ
وآنانند رستگاران نویدمیدهد شان پروردگارشان برحمتی از خود وخوشنودی وباغهائی که ایشان را است در آن نعمتی
مُقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ
پایدار جاودانند درآن همیشه بابا خداوند است نزد او پاداشی گران ای آنانکه ایمان آوردید مگیرید پدران خود
وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ
وبرادران خودرا دوستانی اگر برگزیند کفررا بر ایمان وآنکه دوستی کند بایشان ازشما پس آنانند ستمکاران
﴿٢٣﴾ قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
بگو اگر هستند پدران شما وفرزندان شما وبرادران شما وهمسران شما وخویشان شما
وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللّٰهِ
ومالهائی که اندوخته اید وبسود گرائی که ازکساد شدن ترسید وخانه هائیکه خوش دارید دوستتر بسوی شما از خدا
وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللّٰهُ بِأَمْرِهِ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾
ورسولش وجهادی در راه اش پس منتظر باشید تا بیارد خدا امر خویش را وهدایت نکند خدا قوم نافرمانان را

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ
هاناً یاریتان کرد خدا در جایهائی فراوان وروز حنین هنگامیکه بشگفت آورد شما فزونیتان پس نیسازد شمرا
عَنكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنزَلَ اللّٰهُ
ازشما بچیزی وتنگ شد برشما زمین باوفراخیش سپس برگشتید پشت کنندگان پس فرستاد خدا
سَكِينَتَهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا
آرامش خودرا بر پیمبرش وبر مؤمنان وفرستاد لشکرهائی که ندیدید آنهارا وعذاب کرد آنانرا که کفر ورزیدند
وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ يَتُوبُ اللّٰهُ مِن بَعْدِ ذَٰلِكَ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ وَاللّٰهُ غَفُورٌ
واین بهاداش کافران سپس توبه کند خدا پس ازآن بر هرکه خواهد وخدا بسیار آمرزنده
رَّحِيمٌ ﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ
مهربان ای آنانکه ایمان آوردید جز این نیست که مشرکان پلیدند پس نزدیک نشوند مسجد حرام را پس ازسالشان این
هَٰذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللّٰهُ مِن فَضْلِهِ إِن شَاءَ إِنَّ اللّٰهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ
(امسال) واگر ترسیدید از تنگدستی پس بزودی بینیازتان گرداند خدا از فضل خود اگر خواهد همانا خدا دانای حکیم
﴿٢٨﴾ قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللّٰهُ وَرَسُولُهُ وَلَا
بجنگید آنانرا که ایمان نیارند بخدا و روز آخر وحرام ندانند آنچه را حرام کرده خدا ورسولش و
يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَن يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ
نگروند بکیش حق از آنانکه داده شدند کتاب را تا جزیه بپردازند از دست خود وایشان خوار باشند
﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللّٰهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللّٰهِ ذَٰلِكَ قَوْلُهُم بِأَفْوَاهِهِمْ
ترسایان وگفتند جهودان عزیر فرزند خداست وگفتند ترسایان مسیح است فرزند خدا این است گفتارشان بادهانهاشان
يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللّٰهُ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ
هم رنگ شوند سخن آنانرا که کفر ورزیدند از پیش بکشدشان خدا کجا بدروغ برانده میشوند گرفتند کشیشان
وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللّٰهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَٰهًا وَاحِدًا لَّا إِلَٰهَ
ودرویشان خود را خدایانی جز خدا ومسیح پسر فرزند مریم حالیکه فرمان نشدند جز آنکه بپرستند خدائی یگانرا نیست خدائی
إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾ يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا نُورَ اللّٰهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللّٰهُ إِلَّا أَن
جز او منزه است از آنچه شرک ورزند خواهند فروشانند پرتو خدارا بادهانهای خود وگواهد خدا مگر باتمام
يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ
روشنائی خود را اگرچه ناخوش دارند کافران اوست آنکه فرستاد رسولش را بهدایت ودین حق تا چیره گرداندش
عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ
برکیشها هرچند ناخوش دارند مشرکان ای آنانکه ایمان آوردید همانا بسی از کشیشان
وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللّٰهِ وَالَّذِينَ
ودرویشان میخورند اموال مردم را بناروا وبازمیدارند از راه خدا وآنانکه
يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾
میاندوزند زر و سیم را ونمیدهند آنرا در راه خدا تو ایشانرا بعذابی دردناک

يَوْمَ يُحْمٰى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوٰى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هٰذَا مَا
روزیکه گفته شود تفسیده شود در آتش دوزخ پس داغ کرده شود بدانها پیشانیهاشان وپهلوهاشان وپشتهاشان اینست آنچه
كَنَزْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ
اندوخته‌اید برای خویشتن پس بچشید آنچه را بودید میاندوختید ﴿۳۵﴾ همانا شمارهٔ ماهها نزد خدا دوازده
شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
ماهست در کتاب خدا روزیکه آفرید آسمانها وزمین را ازآنهاست چهار ماه حرام این است آئین استوار
فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا
پس ستم نکنید در آنها خویش را وبیکار کنید مشرکان را همگی چنانکه بیکار میکنند شما را همگی ودانید
أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾ إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحِلُّونَهُ عَامًا
که خدا است با پرهیزگاران ﴿۳۶﴾ جز این نیست که نسی (تأخیر) افزایش است در کفر گمراه شوند بدان آنانکه کفر میورزند حلالش میکنند سالی
وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِيُوَاطِئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيُحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زُيِّنَ لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ
و حرام میشمرندش سالی تا پایمال کنند شمار آنچه را حرام کرد خدا پس حلال کنند آنچه را حرام کرد خدا آراسته شد برای ایشان زشتی کردارشان و خدا
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي
هدایت نمیکند گروه کافران را ﴿۳۷﴾ ای آنانکه ایمان آوردید چیست شما را که چون گفته شود شما را بسیج کنید در
سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
راه خدا سرگرانی کنید بسوی زمین آیا خشنود شدید بزندگانی دنیا بجای آخرت ناچیست بهرهٔ زندگانی دنیا
فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ
در آخرت مگر اندک ﴿۳۸﴾ اگر نکوچید عذاب کند شما را عذابی دردناک و بجای شما گروهی جز شما
وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ
و هرگز زیانش نرسانید بچیزی و خدا بر هر چیز توانا ﴿۳۹﴾ اگر یاریش نکنید همانا خدا یاریش کرد هنگامیکه بیرونش کردند
الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا
آنانکه کفر ورزیدند یکی از دو تن یکیکه بود دو تن هر دو در غار هنگامیکه بیار خود اندوهگین نباش که خدا با ماست
فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا
پس فرستاد خدا آرامش خویش را بر او و یاریش کرد بلشکریانی که ندیدید شان و گردانید سخن آنانرا که کفر ورزیدند
السُّفْلَىٰ وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾ انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا
فرودین وسخن خداست فرازین وخداست عزتمند حکیم ﴿۴۰﴾ بکوچید سبک وسنگین و بیکار کنید
بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ
با مالها و جانهای خود در راه خدا این بهتر است برای شما اگر باشید
عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ وَلٰكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ
اگر میبود بهره نزدیک یا سفری هموار هر آینه پیروی میکردند (ترا ای محمد) لیکن گران آمد برایشان رنج و بزودی سوگند خورند
بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾
بخدا اگر بتوانستیم بیرون آمدیم با شما خویشتن را تباه کنند و خدا میداند که ایشان دروغگویان

عَفَا اللّٰهُ عَنْكَ لِمَ اَذِنْتَ لَهُمْ حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِيْنَ صَدَقُوْا وَتَعْلَمَ الْكٰذِبِيْنَ

گذرد خدا از تو چرا بدیشان اذن دادی تا پدیدار شود برایت آنانکه راست گفتند و بدانی دروغگویان را

﴿۴۳﴾ لَا يَسْتَاْذِنُكَ الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ اَنْ يُّجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ

اذن نخواهند از تو آنانکه ایمان آرند بخدا و روز آخر که جهاد کنند با مالها

وَاَنْفُسِهِمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِالْمُتَّقِيْنَ ﴿۴۴﴾ اِنَّمَا يَسْتَاْذِنُكَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ

و جانهای خود و خداست دانا بپرهیزکاران جز این نیست که اذن از تو خواهند آنانکه ایمان نیارند بخدا و روز

الْاٰخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوْبُهُمْ فَهُمْ فِيْ رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُوْنَ ﴿۴۵﴾ وَلَوْ اَرَادُوا الْخُرُوْجَ

آخر و شک دارد دلهای ایشان پس ایشانند در شک خویش متردد ان و اگر بیرون آمدن را

لَاَعَدُّوْا لَهٗ عُدَّةً وَّلٰكِنْ كَرِهَ اللّٰهُ انْۢبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيْلَ اقْعُدُوْا مَعَ الْقٰعِدِيْنَ

هرآینه مهیا میکردند برایش تهیه ولیکن خوش نداشت خدا بیرون آمدنشان را پس بازداشت ایشان را و گفته شد بازنشینید با بازنشستگان

﴿۴۶﴾ لَوْ خَرَجُوْا فِيْكُمْ مَّا زَادُوْكُمْ اِلَّا خَبَالًا وَّلَاَوْضَعُوْا خِلٰلَكُمْ يَبْغُوْنَكُمُ

اگر برون میامدند در میان شما بیفزودند شما را جز کسیختگی و هر آینه میشتافتند میان شما

الْفِتْنَةَ وَفِيْكُمْ سَمّٰعُوْنَ لَهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِالظّٰلِمِيْنَ ﴿۴۷﴾ لَقَدِ ابْتَغَوُا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ

جویندهٔ و در شما شنوندگانی برای آنان و خدا دانا بستمگران هر آینه فتنه جوئی نمودند از پیش

وَقَلَّبُوْا لَكَ الْاُمُوْرَ حَتّٰى جَآءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ اَمْرُ اللّٰهِ وَهُمْ كٰرِهُوْنَ ﴿۴۸﴾ وَمِنْهُمْ مَّنْ

و دگرگون کردند برای تو کارها را تا بیامد حق و نمودار شد امر خدا و ایشان ناخوش داشتند گان و از ایشان است آنکه

يَّقُوْلُ ائْذَنْ لِّيْ وَلَا تَفْتِنِّيْ اَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوْا وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيْطَةٌ بِالْكٰفِرِيْنَ ﴿۴۹﴾

گوید رخصت ده و در چاه فتنه ام مکن بدانا در فتنه افتادند و هر آینه دوزخ فراگیرنده بکافران

اِنْ تُصِبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَاِنْ تُصِبْكَ مُصِيْبَةٌ يَّقُوْلُوْا قَدْ اَخَذْنَآ اَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ

اگر خوشی رسد تو را ناخوش آید ایشان را و اگر بدی رسدت گویند بدانا گرفتیم کار خود را از پیش

وَيَتَوَلَّوْا وَّهُمْ فَرِحُوْنَ ﴿۵۰﴾ قُلْ لَّنْ يُّصِيْبَنَآ اِلَّا مَا كَتَبَ اللّٰهُ لَنَا هُوَ مَوْلٰىنَا وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ

و برگردند حالیکه ایشان شادی کنان بگو هرگز نرسد ما را جز آنچه خدا برای ما نوشت سرپرست ما و بر خدا باید توکل کنند

الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿۵۱﴾ قُلْ هَلْ تَرَبَّصُوْنَ بِنَآ اِلَّآ اِحْدَى الْحُسْنَيَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ

مؤمنان بگو آیا انتظار دارید ما را جز یکی از دو خوشی را و ما انتظار داریم بشما

اَنْ يُّصِيْبَكُمُ اللّٰهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهٖٓ اَوْ بِاَيْدِيْنَا فَتَرَبَّصُوْٓا اِنَّا مَعَكُمْ مُّتَرَبِّصُوْنَ

که رساند شما را خدا بعذابی از نزد خویش یا بدست ما پس منتظر باشید که ما نیز با شما منتظرانیم

﴿۵۲﴾ قُلْ اَنْفِقُوْا طَوْعًا اَوْ كَرْهًا لَّنْ يُّتَقَبَّلَ مِنْكُمْ اِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فٰسِقِيْنَ

بگو انفاق کنید خواه با ناخواه هرگز پذیرفته نشود از شما که هستید گروهی نافرمانان

وَمَا مَنَعَهُمْ اَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقٰتُهُمْ اِلَّآ اَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَبِرَسُوْلِهٖ

و باز نداشت ایشان را از آنکه پذیرفته شود بخششهایشان جز از آنکه کافر شدند بخدا و بپیغمبرش

وَلَا يَاْتُوْنَ الصَّلٰوةَ اِلَّا وَهُمْ كُسَالٰى وَلَا يُنْفِقُوْنَ اِلَّا وَهُمْ كٰرِهُوْنَ ﴿۵۴﴾

و نیایند نماز را جز آنکه آنانند فسردگان و نه بخشش کنند جز آنکه ایشان ناخواستاران

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ
پس شگفت نیارد ترا مالهای ایشان و نه فرزندان ایشان جز این نیست که خدا خواهد تا عذاب کند ایشان را بدانها در زندگی دنیا و برون رود

أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَٰكِنَّهُمْ
جانهای ایشان حالیکه هستند کافران و سوگند یاد کنند بخدا که ایشانند از شما و نیستند از شما و لیکن ایشان

قَوْمٌ يَفْرَقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأً أَوْ مَغَارَاتٍ أَوْ مُدَّخَلًا لَّوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ
گروهی هراسان اگر بیابند پناهگاهی یا غارها یا
﴿٥٧﴾ وَمِنْهُم مَّن يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ ۖ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِن لَّمْ يُعْطَوْا مِنْهَا إِذَا
و از ایشان هست آنکه عیب بر تو گیرد در صدقات تا اگر داده شوند از آنها خوشنود شوند و اگر داده نشوند از آنها ناگهان

هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا
ایشانند خشم آورند و اگر ایشان خوشنود شده بودند بدانچه داده بود ایشان را خدا و پیغمبرش بدیشان و گفته بودند بس است ما را خدا زود است بدهد ما را

اللَّهُ مِن فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسَاكِينِ
خدا از فضل خویش و پیغمبرش همانا ما بسوی خدا گرایندگانیم جز این نیست که صدقات برای بینوایان و درویشان
وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَارِمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ ۖ
و کارگران بر آنها و دل بدست آوردگان و در آزاد کردن بندگان و وامداران و در راه خدا و در راه ماندگان راه است
فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمُ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ
بایسته است از خدا و خدا است دانای حکیم و از ایشانند آنانکه بیازارند پیغمبر را و گویند او است
أُذُنٌ ۚ قُلْ أُذُنُ خَيْرٍ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ ۚ
گوش (سخن شنو) بگو گوش خیر است برای شما ایمان دارد بخدا و باور دارد مومنان و رحمتی است برای آنانکه ایمان آوردند از شما
وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيُرْضُوكُمْ ۚ وَاللَّهُ
و آنانکه بیازارند پیغمبر خدا را ایشانرا است عذابی دردناک سوگند خورند بخدا برای شما تا خوشنود کنند شما را
وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَن يُرْضُوهُ إِن كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَن يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
و پیغمبرش سزاوار تر است که خوشنود کنند اگر هستند مومنان آیا ندانستند که هرکه با خدا و پیغمبرش درافتد
فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَن تُنَزَّلَ
همانا دوزخ جاودان در آن است خواری بزرگ ترسند منافقان که فرستاده شود
عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُم بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ ۚ قُلِ اسْتَهْزِئُوا إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَّا تَحْذَرُونَ
بر ایشان سورتی که آگهی دهد ایشان را بدانچه در دلهای ایشان است بگو استهزا کنید همانا خدا بیرون آورنده است آنچه بترسید
﴿٦٤﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ ۚ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ
و اگر پرسی ایشان را گویند جز این نیست که فرو میرفتیم (سرگرمی میکردیم) و بازی میکردیم بگو آیا بخدا و آیتهای او
وَرَسُولِهِ كُنتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُم بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ۚ
و پیغمبرش استهزا میکردید هرگز عذر نخواهید همانا کافر شدید پس از ایمانتان
إِن نَّعْفُ عَن طَائِفَةٍ مِّنكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾
اگر درگذریم از گروهی از شما عذاب کنیم گروهی را بدانکه بودند گنهکاران

الْمُنٰفِقُوْنَ وَالْمُنٰفِقٰتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ ۘ يَاْمُرُوْنَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوْفِ

مردان دورویی و زنان دورویی برخیشان از آن برخی‌ست فرمان دادند بزشتی و باز دارند از نیکی

وَيَقْبِضُوْنَ اَيْدِيَهُمْ ۭ نَسُوا اللّٰهَ فَنَسِيَهُمْ ۭ اِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ۝۶۷ وَعَدَ اللّٰهُ

وبسته دارند دستهای خود را فراموش کردند خدا را پس فراموششان کرد جدا و دور داشتند نافرمانان وعده داد خدا

الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْمُنٰفِقٰتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۭ هِىَ حَسْبُهُمْ ۚ وَلَعَنَهُمُ

مردان دورویی و زنان دورویی و کافران را آتش دوزخ جاودانان در آن بس‌ست ایشانرا و برانده‌شان

اللّٰهُ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيْمٌ ۝۶۸ كَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوْٓا اَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَّاَكْثَرَ

خدا و ایشانرا راست عذابی پاینده مانند آنانکه پیش از شما بودند سخت‌تر از شما در برد و بیشتر

اَمْوَالًا وَّاَوْلَادًا ۭ فَاسْتَمْتَعُوْا بِخَلَاقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلَاقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِيْنَ

در خورستهای و فرزندان پس کامیاب شدند از بهره خویش پس شما کامیاب شدید از بهره خود چنانکه کامیاب شدند آنانکه

مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلَاقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِيْ خَاضُوْٓا ۭ اُولٰۗىِٕكَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا

پیش از شما بودند از بهره خود و فرو رفتید چنانکه فرو رفتند (گرویدند) آنان تباه شد کردارشان در دنیا

وَالْاٰخِرَةِ ۚ وَاُولٰۗىِٕكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ۝۶۹ اَلَمْ يَاْتِهِمْ نَبَاُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ

و آخرت و ایشانند زیانکاران آیا نرسیده‌شان و آنانکه پیش از ایشان بودند قوم نوح و عاد

وَّثَمُوْدَ ۙ وَقَوْمِ اِبْرٰهِيْمَ وَاَصْحٰبِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكٰتِ ۭ اَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ ۭ فَمَا

و ثمود و قوم ابراهیم و یاران مدین و دوازگون شدگان آمدند شان پیغامبرانشان بنشانیها پس

كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ۝۷۰ وَالْمُؤْمِنُوْنَ وَالْمُؤْمِنٰتُ

ستم نکرد بر ایشان خدا لیکن بودند خویشتن را ستم میکردند مردان مومن و زنان مومنه

بَعْضُهُمْ اَوْلِيَاۗءُ بَعْضٍ ۘ يَاْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ

برخی از ایشانند دوستان برخی فرمان کنند بنیکی و باز دارند از بدی و بپای دارند نماز را و بدهند زکوة را

وَيُطِيْعُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۭ اُولٰۗىِٕكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللّٰهُ ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ۝۷۱ وَعَدَ اللّٰهُ الْمُؤْمِنِيْنَ

و فرمان برند خدا و پیغمبرش را آنان را بزودی رحم کند خدا و همانا خدا غالب و حکیم است وعده داد خدا مردان مومن

وَالْمُؤْمِنٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَمَسٰكِنَ طَيِّبَةً فِيْ جَنّٰتِ عَدْنٍ ۭ وَرِضْوَانٌ

و زنان مومنه را باغهائی که روان‌ست زیر آنها جویها جاودانان در آن و نشیمنهای پاکیزه در باغستان جاودان و خوشنودی

مِّنَ اللّٰهِ اَكْبَرُ ۭ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ۝۷۲ يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاغْلُظْ

از خدا است بزرگتر این است کامیابی بزرگ ای پیغمبر نبرد کن با کافران و منافقان و درشتی نمای

عَلَيْهِمْ ۭ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ۭ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ۝۷۳ يَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ مَا قَالُوْا ۚ وَلَقَدْ قَالُوْا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوْا

بر ایشان و جایگاه ایشان دوزخ است و چه بد جایگاهی‌ست سوگند خورند بخدا نگفته‌اند و همانا گفتند سخن کفر را و کافر شدند

بَعْدَ اِسْلَامِهِمْ وَهَمُّوْا بِمَا لَمْ يَنَالُوْا ۚ وَمَا نَقَمُوْٓا اِلَّآ اَنْ اَغْنٰىهُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ مِنْ فَضْلِهٖ ۚ فَاِنْ يَّتُوْبُوْا

پس از اسلام‌شان و خواستند آنچه را بدان نرسیدند و کین نداشتند مگر از آنرو که بینیاز شان کرد خدا و پیغمبرش از فضل خود پس اگر توبه کنند

يَكُ خَيْرًا لَّهُمْ ۚ وَاِنْ يَّتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ عَذَابًا اَلِيْمًا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۚ وَمَا لَهُمْ فِي الْاَرْضِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ ۝۷۴

بهتر باشد شان و اگر پشت کنند عذابشان کند خدا عذابی دردناک در دنیا و آخرت و نیستشان در زمین دوست و نه یاوری

وَمِنْهُمْ مَّنْ عٰهَدَ اللّٰهَ لَئِنْ اٰتٰىنَا مِنْ فَضْلِهٖ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُوْنَنَّ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿۷۵﴾

واز ایشان ست آنکہ پیمان بندد باخدا کہ اگر داد ما را از فضل خویش ہمانا صدقہ دہیم و بشویم از شایستگان

فَلَمَّآ اٰتٰىهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ بَخِلُوْا بِهٖ وَتَوَلَّوْا وَّهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿۷۶﴾ فَاَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِيْ قُلُوْبِهِمْ اِلٰى

پس چون داد بدیشان از فضلش بخل ورزیدند بدان و پشت کردند حالیکہ ایشان روی گردانند نفاقی را در دلہای ایشان تا

يَوْمِ يَلْقَوْنَهٗ بِمَآ اَخْلَفُوا اللّٰهَ مَا وَعَدُوْهُ وَبِمَا كَانُوْا يَكْذِبُوْنَ ﴿۷۷﴾ اَلَمْ يَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ

روزیکہ دیدار کنند او را بدانچہ خلاف کردند خدا را بدانچہ وعدہ کردند او را و بدانچہ بودند دروغ میگفتند آیا ندانستند کہ خدا

يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوٰىهُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ عَلَّامُ الْغُيُوْبِ ﴿۷۸﴾ اَلَّذِيْنَ يَلْمِزُوْنَ الْمُطَّوِّعِيْنَ مِنَ

میداند نہانشان و رازہاشان را و آنکہ خداست دانای نہانہا آنانکہ عیب میکنند داوطلبان را از

الْمُؤْمِنِيْنَ فِي الصَّدَقٰتِ وَالَّذِيْنَ لَا يَجِدُوْنَ اِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُوْنَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللّٰهُ

مؤمنان در صدقات و آنانرا کہ نمیابند مگر بمشقت خویش را پس مسخرہ کنند شان خدا آنانرا

مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۷۹﴾ اِسْتَغْفِرْ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ اِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِيْنَ

مسخرہ کند و برای آنان ست عذابی دردناک آمرزش بخواہی برای ایشان یا نخواہی اگر بخواہی برای ایشان آمرزش هفتاد

مَرَّةً فَلَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

بار هرگز نیامرزد خدا ایشان را این جہت کہ کافر شدند بخدا و پیمبر او و خدا راہ ننماید گروہ

الْفٰسِقِيْنَ ﴿۸۰﴾ فَرِحَ الْمُخَلَّفُوْنَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلٰفَ رَسُوْلِ اللّٰهِ وَكَرِهُوْٓا اَنْ يُّجَاهِدُوْا

نافرمانان را شاد شدند گذارندگان باز نشستن خود بر زیان و پیمبر خدا و ناخوش داشتند جہاد کردن را

بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَقَالُوْا لَا تَنْفِرُوْا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ اَشَدُّ حَرًّا

بمالہا و جانہای خود در راہ خدا و گفتند نکنید در گرما بگو آتش دوزخ سخت تر است بگرمی

لَّوْ كَانُوْا يَفْقَهُوْنَ ﴿۸۱﴾ فَلْيَضْحَكُوْا قَلِيْلًا وَّلْيَبْكُوْا كَثِيْرًا جَزَآءً بِمَا كَانُوْا

اگر ہستند دریابند باید بخندند کم و بگریند بسیار پاداشی بدانچہ بودند

يَكْسِبُوْنَ ﴿۸۲﴾ فَاِنْ رَّجَعَكَ اللّٰهُ اِلٰى طَآئِفَةٍ مِّنْهُمْ فَاسْتَاْذَنُوْكَ لِلْخُرُوْجِ فَقُلْ لَّنْ تَخْرُجُوْا

دست میکردند پس اگر باز گرداند خدا ترا سوی گروہی از ایشان پس دستور خواستند از تو برای گریختن بگو هرگز بامن بیرون

مَعِيَ اَبَدًا وَّلَنْ تُقَاتِلُوْا مَعِيَ عَدُوًّا اِنَّكُمْ رَضِيْتُمْ بِالْقُعُوْدِ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوْا مَعَ الْخٰلِفِيْنَ

نیائید بهیچگاه و هرگز نبرد نکنید بامن دشمنی را بدانکہ خوشنود شدید بباز نشستن نخستین بار پس بنشینید با بازماندگان

﴿۸۳﴾ وَلَا تُصَلِّ عَلٰٓى اَحَدٍ مِّنْهُمْ مَّاتَ اَبَدًا وَّلَا تَقُمْ عَلٰى قَبْرِهٖ اِنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَمَاتُوْا

و نماز نگزار بر یکتن از ایشان کہ بمیرد هیچگاه و نایست بر قبرش ہمانا ایشان کافر شدند بخدا و پیمبر او و بمردند

وَهُمْ فٰسِقُوْنَ ﴿۸۴﴾ وَلَا تُعْجِبْكَ اَمْوَالُهُمْ وَاَوْلَادُهُمْ اِنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي

حالیکہ نافرمانان شگفت نیاید خواستہا و فرزندان ایشان جز این نیست کہ خدا خواہد عذاب ایشان کند بدانہا در

الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ اَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿۸۵﴾ وَاِذَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ اَنْ اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَجَاهِدُوْا

دنیا و برون رود جانہاشان حالیکہ ایشان کافران و هرگاہ فرود آید سورہای کہ ایمان آرید بخدا و جہاد کنید

مَعَ رَسُوْلِهِ اسْتَاْذَنَكَ اُولُوا الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوْا ذَرْنَا نَكُنْ مَّعَ الْقٰعِدِيْنَ ﴿۸۶﴾

همراہ پیمبرش رخصت طلبند از تو توانگران ایشان و گویند بازگذار ما را باشیم با بازنشستگان

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾ لَٰكِنِ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ

خرسند شدند کہ باز ماندگان باشند و مہر نہاد شد بر دلہای ایشان چنانکہ در نمی یابند پس پیغمبر و آنانکہ

آمَنُوا مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ ۚ وَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾

ایمان آوردند باوی جہاد کردند با مالہا و جانہای خود و برای آنان ہست خوبیہا و ایشانند رستگاران

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾

آمادہ کرد خدا برای ایشان باغہائی کہ روان ہست زیر آنہا جویہا جاودانان در آن زشت رستگاری بزرگ

وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ سَيُصِيبُ

آمدند عذر نمایندگان خواہان از اعراب (دشت نشینان) کہ اذن داده شود ایشان را و بنشستند آنانکہ دروغ گفتند با خدا و پیغمبرش زود باشد رسد

الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾ لَّيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَىٰ وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ

آنانرا کہ کفر ورزیدند از ایشان عذابی دردناک نیست بر ناتوانان و نہ بر بیماران و نہ بر آنانکہ ندارند

مَا يُنفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِن سَبِيلٍ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩١﴾ وَلَا

چیزی کہ ہزینہ کنند پروائی اگر نکوکار شوند برای خدا و پیغمبرش نیست بر نکوکاران راہی و خداست آمرزنده مہربان و نہ

عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوا وَّأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ

بر آنانکہ گاہی کہ بیایند تا سوارشان کنی گوئی ندارم آنچہ برآن سوارتان کنم برگردند حالیکہ دیدگانشان اشکبار

مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنفِقُونَ ﴿٩٢﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ

است اندوہ بجہت اینکہ ندارند چیزی کہ ہزینہ کنند جز این نیست کہ راہ بر آنانی است کہ از تو اذن میخواہند حالیکہ ایشانند

أَغْنِيَاءُ ۚ رَضُوا بِأَن يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾

توانگران خرسند شدند کہ باز ماندگان باشند و مہر نہاد خدا بر دلہای آنان پس نمیدانند

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ ۚ قُل لَّا تَعْتَذِرُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَّأَنَا اللَّهُ

بہانہ آرند برای شما گاہی کہ باز گردید بسوی ایشان بگو بہانہ مجاریدکہ باور نداریم شما را خدا

مِنْ أَخْبَارِكُمْ ۚ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ

از اخبار شما و زود است بینند خدا کردار شما را و پیغمبرش سپس باز گردانیده شوید بسوی دانای نہان و آشکار

فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾ سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا

پس آگہانند شما را بہ آنچہ بودید میکردید زود است سوگند خورند بخدا برای شما گاہی کہ باز گردید بسوی ایشان تا روی بگردانید

عَنْهُمْ ۖ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ ۖ إِنَّهُمْ رِجْسٌ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾ يَحْلِفُونَ

از ایشان پس روی بگردانید از ایشان کہ ایشانند چرک و جایگاہ ایشان است دوزخ پاداشی بدانچہ بودند دست میکردند سوگند میخورند

لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ ۖ فَإِن تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾ الْأَعْرَابُ

برای شما تا خوشنود شوید از ایشان اگر شما خوشنود شوید از ایشان همانا خدا خوشنود نشود از گروه نافرمانان اعراب (دشت نشینان)

أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾

سخت ترند در کفر ورزی و دورویی و سزاوارترند که نداند حدهای آنچه خدا فرستاده است بر پیغمبرش و خداست دانای حکیم

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَائِرَ ۚ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾

و از اعراب (دشت نشینان) ہست آنکہ میشمرد آنچہ را انفاق کند زیانی و انتظار کند شما را بدبختی بر ایشان است بدبختی و خداست شنوای دانا

الجزء (١١)

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرُبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ

واز اعراب (دشت نشینان) هست آنکه یمان آرد بخدا وروز باز پسین وبر گیرد آنچه را بقربانی کند نزد یکی نزد خدا وآمرزشهائی از پیغمبر

أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٩﴾ وَالسَّابِقُونَ

هانا آنها هست نزدیکت شدنی برای ایشان بزودی در آرد ایشان خدا در رحمتی از خود هانا خدایست آمرزنده مهربان ودر پیشینیان

الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ

نخستین از مهاجرین (یارمان) واز انصار (یاورمان) وآنانکه پیروی ایشان کردند بنکوکاری خوشنود است خدا از ایشان

وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَٰلِكَ

وخوشنود شدند از او وآماده کرد برای ایشان باغهائی که روان است زیر آنها جویها جاودانند در آن همیشه این است

الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى

رستگاری بزرگ واز آنانکه پیرامون شمایند از اعراب (دشت نشینان) دورویانند واز مردم مدینه ورزیده گان در

النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾

دورویی نشناسیشان ما نشناسیم زود باشد که عذابشان کنیم دوبار سپس برگردانده شوند بسوی عذابی بزرگ

وَآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَى اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ

و دیگران که اقرار کردند بگناهان خویش بیامیختند کرداری شایسته باکرداری ناشایسته امید هست خدا بپذیرد توبه ایشانرا

إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ

هانا خداوندست آمرزنده مهربان بگیر از اموالشان صدقه تا پاک سازی ایشان وپاکیزه گردانی ایشان بدان وفرا گذار برایشان

إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ

که نماز تو آرامشی است برای ایشان وخداست شنوای دانا آیا ندانستند که خداست آنکه میپذیرد توبه را از

عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ

بندگان خویش ویستاند صدقات را وآنکه خداست بسیار توبه پذیرنده مهربان بگو عمل کنید زود باشد بیینند خدا

عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا

کردار شما را ویغمبرش ومؤمنان وبزودی باز گردانیده شوید بسوی دانای نهان وهویدا تا آگهیتان دهد بدانچه

كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَآخَرُونَ مُرْجَوْنَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ

بودید سبکسر دید ودیگرانی که باميد خداوندند یا عذابشان کند ویا توبه شان پذیرد وخداست دانای

حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِمَنْ

حکیم واز آنانکه برگرفتند مسجدی تا بیازارند وکفر ورزند وجدائی نهند میان مؤمنان وکمینگاهی برای آنکه

حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ

باخدا ویغمبرش بنبرد نمودند از پیش وبه ناسوگند آورند که نخواستیم جز نکوکاری را وخدا گواهی دهد که آنانند

لَكَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾ لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ

دروغگویان جای نایست در آن هیچگاه هانا مسجدی که بنیاد شده بر پرهیزگاری از نخستین روز سزاوارتر است

أَنْ تَقُومَ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِينَ ﴿١٠٨﴾

که بپای ایستی در آن مردانی که دوست دارند آنکه پاک شوند وخدا دوست دارد پاکیزگی جویان

أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَم مَّنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ

آیا آنکه بنیاد کرد بنای خود را بر ترسی از خدا و خوشنودی بهتر است یا آنکه بنیاد نهاد بنای خود را بر کنار پرتگاهی سراشیب که در آتش

بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾ لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ

بیفتد در آتش دوزخ و خدا هدایت نکند گروه ستمکاران را همیشه سازنده که ساخته بنای ایشان ریبی در دلهای ایشان

إِلَّا أَن تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾ إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَ

مگر آنکه گسسته شود دلهای ایشان و خدا دانای حکیم است بدرستی که خدا خرید از مؤمنان جانها و

أَمْوَالَهُم بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ ۚ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ ۖ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا

مالهای ایشان را که برای ایشان بهشت است جنگ کنند در راه خدا پس بکشند و کشته شوند وعده ایست براو حق

فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنجِيلِ وَالْقُرْآنِ ۚ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ ۚ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي

در توریة و انجیل و قرآن و کیست وفادارتر بعهد خود از خدا پس شاد باشید بسودا کردنی که

بَايَعْتُم بِهِ ۚ وَذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١١﴾ التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ الْحَامِدُونَ السَّائِحُونَ

بایعت کردید با او و این است رستگاری بزرگ توبه کنندگان پرستندگان سپاسگذاران رهروان

الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ الْآمِرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنكَرِ وَالْحَافِظُونَ

رکوع گذاران سجده کنندگان امر کنندگان بنیکی و باز دارندگان از بدی و نگهبانان

لِحُدُودِ اللَّهِ ۗ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَن يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ

مرزهای خدا و بشارت ده مؤمنان را نرسد پیغمبر را و نه آنان را که ایمان آوردند که آمرزش خواهند برای مشرکان

وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَىٰ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ

و اگرچه باشند خویشاوندان پس از آنکه آشکار شد برایشان که ایشان یاران دوزخ و نبود آمرزش خواستن

إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن مَّوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِّلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ ۚ

ابراهیم برای پدر خود جز از روی وعده که بوداد کسیرا که آشکار شد برای او که وی دشمنی است برای خدا بیزاری جست ازو

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُم

و جانا ابراهیم بسیار زاری کننده (بر خلق) شکیبا و نیست خدا که گمراه سازد قومی را پس از آنکه راهبر ایشان کرد تا بنماید شان

مَّا يَتَّقُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۗ وَمَا

از چیز پرهیز کنند جانا خداوند است بهمه چیز دانا جانا خدا آن اوست پادشاهی آسمانها و زمین زنده کند و میراند و نیست

لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾ لَّقَد تَّابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنصَارِ الَّذِينَ

شما را جز خدا دوست و نه یاوری جانا بپذیرفت خدا توبه پیغمبر و مهاجران و انصاری را که

اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِن بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ

پیروی او کردند بهنگام سختی پس از آنکه نزدیک بود بگردد دلهای گروهی از ایشان پس توبه کرد برایشان جانا او بایشان رئوف

رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِّفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ

مهربان و بر آن سه تن که باز ماندند تا آنکه تنگ شد برایشان زمین با فراخیش و تنگ آمد برایشان

أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَن لَّا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾

جانهای ایشان و دانستند که نیست پناهگاهی از خدا جز بسوی او پس توبه کرد برایشان تا توبه کنند جانا خدایست توبه پذیرنده مهربان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۱۹﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ

ای آنانکه ایمان آوردید بترسید خدارا و باشید با راستگویان نرسد مردم مدینه و آنانرا

حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَٰلِكَ

که پیرامون آنند از اعراب (دشتنشینان) که باز بمانند از رسول خدا و نه برگزینند جان خویش را بر جان او این

بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطَئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ

بدرستی که نمیرسد ایشان تشنگی و نه رنجی و نه گرسنگی در راه خدا و نه پای نهند در جائی که بخشم آرد

الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ

کافران را و نه بزنی باو دشمنی کنند جز آنکه نوشته شود برای ایشان بدان عملی صالح هماناکه خدا تباه نکند پاداش

الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۲۰﴾ وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ

نیکوکاران را و نه هزینه کنند خرد یا کلان و نه برند جزآنکه نوشته شود

لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۱﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً

برای ایشان تا پاداش دهدشان خدا بهترین آنچه را بودند میکردند نرسد مؤمنان راکه بکوچند همگی

فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنْذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا

پس چرا نکوچد از هر گروهی ازایشان دسته‌ای تا دانش جویند در دین و تا بترسانند قوم خویش را گاهیکه

رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿۱۲۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ

بازگردند بسوی آنان شاید ایشان بترسند ای آنانکه ایمان آوردید بپیکار کنید آنانرا که نزدیکند بشما

مِنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۲۳﴾ وَإِذَا مَا أُنْزِلَتْ

از کافران و باید بیابند در شما درشتخوئی و بدانید که خدا با پرهیزگاران و هرگاه فرود شود

سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَٰذِهِ إِيمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا

سوره‌ای گویند کدامیک از ایشان گرداند این سوره بیفزود ایشان ایمان اما آنانکه ایمان آوردند بیفزود ایشان ایمان

وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿۱۲۴﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا

شادمانند و اما آنانکه در دلهاشان بیماری است پس بیفزود ایشان پلیدی بر پلیدیشان و مردند

وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿۱۲۵﴾ أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ

حالیکه ناند کافران آیا نمی‌بینند که آزموده شوند همه سال یکبار یا دوبار پس نه توبه کنند

وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۲۶﴾ وَإِذَا مَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ نَظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَاكُمْ مِنْ أَحَدٍ

نه یاد آورند و چون فرود شود سوره‌ای بنگرد برخیشان به بعضی آیا می‌بیند شمارا کسی

ثُمَّ انْصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۱۲۷﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ

سپس برگردند برگردانده خدا دلهای ایشانرا به آنکه ایشان گروهی نادانند هماناکه بشما پیغمبری از

أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۱۲۸﴾ فَإِنْ

خود شما گران است بر او رنج بردن شما حریص است بر شما بمؤمنان است نوازنده مهربان پس اگر

تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿۱۲۹﴾

پشت کردند بگو بس است مرا خدا نیست خدائی جز او بر او توکل کردم و اوست پروردگار عرش بزرگ

سورة يونس مكية وآياتها مائة وتسع آية

سورة ۱۰ | حروفها ۷۵۶۲ | كلماتها ۱۸۳۳

بسم الله الرحمن الرحيم

نام خداوند بخشاینده مهربان

الٓرٰ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْحَكِيْمِ ۝۱ اَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا اَنْ اَوْحَيْنَآ اِلٰى رَجُلٍ مِّنْهُمْ

این است آیتهای کتاب حکیم (دانشمند) آیا شگفت انگیز شد برای مردم که وحی فرستادیم بسوی مردی از ایشان

اَنْ اَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۭ قَالَ الْكٰفِرُوْنَ

که بترسان مردم را و بشارت ده بآنانکه ایمان آوردند که ایشانراست قدم راستی نزد پروردگارشان گفتند کافران

اِنَّ هٰذَا لَسٰحِرٌ مُّبِيْنٌ ۝۲ اِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ

همانا این است جادوگری آشکار همانا پروردگار شما خداوندی است که آفرید آسمانها وزمین را در شش روز

ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ ۭ مَا مِنْ شَفِيْعٍ اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ اِذْنِهٖ ۭ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ

پس استوار شد بر عرش تدبیر میکند کارها نیست شفاعت کننده مگر پس از رخصتش این است خدا پروردگار شما

فَاعْبُدُوْهُ ۭ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ ۝۳ اِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا ۭ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا ۭ اِنَّهٗ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ

پس پرستش کنید مرا آیا پند نمیپذیرید بسوی اوست بازگشت شما همگی وعده خداست براستی آغاز میکند آفرینش را

ثُمَّ يُعِيْدُهٗ لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ بِالْقِسْطِ ۭ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَهُمْ

وسپس برگرداند او را تا پاداش دهد آنانرا که ایمان آوردند وکردار شایسته کردند بداد وآنانرا که کفر ورزیدند جایشان

شَرَابٌ مِّنْ حَمِيْمٍ وَّعَذَابٌ اَلِيْمٌۢ بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ ۝۴ هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَاۗءً

نوشابه از آب سوزان وعذابی دردناک بآنچه بودند کفر میورزیدند اوست آنکه گردانید خورشید را درخشنده

وَّالْقَمَرَ نُوْرًا وَّقَدَّرَهٗ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوْا عَدَدَ السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ ۭ مَا خَلَقَ اللّٰهُ ذٰلِكَ اِلَّا

وماه را پرتوی وکرد اندازش منزلهائی تا بدانید شمار سالها وحساب را نیافرید خدا اینرا جز

بِالْحَقِّ ۚ يُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ۝۵ اِنَّ فِي اخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللّٰهُ

بحق تفصیل میدهد آیتها را برای گروهی که میدانند همانا در گردش شبانه روز وآنچه آفرید خدا

فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَّقُوْنَ ۝۶ اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَاۗءَنَا وَرَضُوْا

در آسمانها وزمین آیتهائیست برای گروهی که پرهیز کنند همانا آنانکه امید ندارند ملاقات ما را وخشنود شدند

بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَاطْمَاَنُّوْا بِهَا وَالَّذِيْنَ هُمْ عَنْ اٰيٰتِنَا غٰفِلُوْنَ ۝۷ اُولٰۗىِٕكَ مَاْوٰىهُمُ

بزندگانی دنیا ودل بدان بستند وآنانکه از آیتهای ما غفلت دارند آنانرا جایگاه

النَّارُ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ۝۸ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ يَهْدِيْهِمْ

آتش است بدیکه بودند دست بیاوردند همانا آنانکه ایمان آوردند وکارهای شایسته کردند رهبری شان کند

رَبُّهُمْ بِاِيْمَانِهِمْ ۚ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ۝۹ دَعْوٰىهُمْ فِيْهَا

پروردگارشان بایمانشان روان شود زیرآنان جویها در بهشتان نعمتها گفتارشان در آن

سُبْحٰنَكَ اللّٰهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ ۚ وَاٰخِرُ دَعْوٰىهُمْ اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ۝۱۰

منزهی تو بار خدایا ودرود ایشانست درآن سلام وآخرین گفتارشان آنکه سپاس خدایرا پروردگار جهانیان

وَلَوْ يُعَجِّلُ اللّٰهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ بِالْخَيْرِ لَقُضِيَ اِلَيْهِمْ اَجَلُهُمْ ۭ فَنَذَرُ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ

واگر بشتابد خدا بسوی بدی برای مردم مانند مشتاقی ایشان بسوی خوبی هر آینه گزارده شود سوی ایشان پس بگذاریم آنرا که امید ندارند

لِقَاۗءَنَا فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ ۝۱۱ وَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنْۢبِهٖٓ اَوْ قَاعِدًا اَوْ قَاۗىِٕمًا ۚ

ملاقات ما را در سرکشی خود فرو روند و هرگاه برسد انسان را سختی بخواند ما را بر پهلو یا نشسته یا ایستاده

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهٗ مَرَّ كَاَنْ لَّمْ يَدْعُنَآ اِلٰى ضُرٍّ مَّسَّهٗ ۭ كَذٰلِكَ زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِيْنَ مَا كَانُوْا

تا گاه بیکبار گذریم (برگردد) از او سختی او درگذرد چنانکه گوئی نخوانده بود ما را بسوی سختی که او را رسیده بدینسان بیاراست برای اسراف کنندگان آنچه بودند

يَعْمَلُوْنَ ۝۱۲ وَلَقَدْ اَهْلَكْنَا الْقُرُوْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوْا ۙ وَجَاۗءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ

میکردند و هر آینه نابود کردیم قرنهائی که پیش از شما بودند گاهی که ستم کردند و بیامدشان پیغمبرانشان بنشانیها

وَمَا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْا ۭ كَذٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِيْنَ ۝۱۳ ثُمَّ جَعَلْنٰكُمْ خَلٰۗىِٕفَ فِي الْاَرْضِ

و نبودند که ایمان آرند بدینسان بکیفر دهیم گروه گنهکاران سپس گردانیدیم شما را جانشینانی در زمین

مِنْۢ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُوْنَ ۝۱۴ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنٰتٍ ۙ قَالَ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ

از پس ایشان تا بنگریم چگونه عمل میکنید و هرگاه خوانده شود بر ایشان آیتهای ما آشکار گوید آنکه امید ندارد

لِقَاۗءَنَا ائْتِ بِقُرْاٰنٍ غَيْرِ هٰذَآ اَوْ بَدِّلْهُ ۭ قُلْ مَا يَكُوْنُ لِيْٓ اَنْ اُبَدِّلَهٗ مِنْ تِلْقَاۗئِ نَفْسِيْ ۚ اِنْ اَتَّبِعُ

ملاقات ما بیاور قرآنی غیر این یا بدلش کن بگو نرسد مرا که بدلش کنم از نزد خود پیروی نکنم

اِلَّا مَا يُوْحٰٓى اِلَيَّ ۚ اِنِّىْٓ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّيْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ۝۱۵ قُلْ لَّوْ شَاۗءَ اللّٰهُ مَا

جز آنچه وحی شود بسوی من همانا من ترسم اگر نافرمانی کنم پروردگار را از عذاب روزی بزرگ بگو اگر مشیت خدا

تَلَوْتُهٗ عَلَيْكُمْ وَلَآ اَدْرٰىكُمْ بِهٖ ۡ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيْكُمْ عُمُرًا مِّنْ قَبْلِهٖ ۭ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ

نمیبود خوانده شدن بر شما و نه میآگاهانید شما را بآن هر آینه درنگ کردم میان شما عمری را پیش از آن آیا در نمییابید

۝۱۶ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَي اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِهٖ ۭ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُوْنَ ۝۱۷

پس کیست ستمکارتر از آنکه ببندد بر خدا دروغی یا تکذیب کند آیتهای او را همانا رستگار نشوند گنهکاران

وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ هٰٓؤُلَاۗءِ شُفَعَاۗؤُنَا عِنْدَ اللّٰهِ ۭ

و پرستند جز خدا آنچه را نه زیانشان رساند و نه سودی و گویند اینانند شفیعان ما نزد خدا

قُلْ اَتُنَبِّـُٔوْنَ اللّٰهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ ۭ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ۝۱۸

بگو آیا آگهی دهید خدا را بچیزی که خود نمیداند در آسمانها نه در زمین منزه و برتر است او از آنچه شرک میورزند

وَمَا كَانَ النَّاسُ اِلَّآ اُمَّةً وَّاحِدَةً فَاخْتَلَفُوْا ۭ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ

و نبودند مردم جز یک ملت پس اختلاف کردند و اگر نبود سرنوشتی که پیشی گرفت از پروردگارتو هر آینه داوری میشد میان

فِيْمَا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ۝۱۹ وَيَقُوْلُوْنَ لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ۚ فَقُلْ اِنَّمَا الْغَيْبُ لِلّٰهِ

در آنچه بودند در آن اختلاف کنان گویند چرا فرود نیاید بر او آیتی از پروردگارش بگو جز این نیست که غیب مخصوص خداست

فَانْتَظِرُوْٓا ۚ اِنِّىْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ ۝۲۰ وَاِذَآ اَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْۢ بَعْدِ ضَرَّاۗءَ مَسَّتْهُمْ

پس منتظر باشید که من با شما از منتظرانم و هرگاه بچشانیم مردم را رحمتی پس از سختی که بایشان رسیده

اِذَا لَهُمْ مَّكْرٌ فِيْٓ اٰيَاتِنَا ۭ قُلِ اللّٰهُ اَسْرَعُ مَكْرًا ۭ اِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُوْنَ مَا تَمْكُرُوْنَ ۝۲۱

ناگهان ایشان را بدگمانی در آیتهای ما بگو خدا شتابنده‌تر در نیرنگ ما فرستادگان ما مینویسند آنچه را نیرنگ کنید

هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنتُمْ فِي الْفُلْكِ وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا
او است آنکه میبرد شما را در خشکی و دریا تا گاهیکه باشید در کشتی و روان شوند بمردمان بادی پاک (خوش) و شادمانی

بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِن كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ
بدان بیاد شان باد تند و بیاید شان موج از هر سوی ایشان را گرفته شدند (فرو نشدند) بخوانند خدا را

مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أَنجَيْتَنَا مِنْ هَٰذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّا أَنجَاهُمْ
پاک کنندگان دین برای او که اگر رهانیدن دهی ما را ازین هرآینه باشیم از شکر گذاران پس گاهی که رهانیدشان داد

إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۗ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغْيُكُمْ عَلَىٰ أَنفُسِكُم مَّتَاعَ
ناگهان ایشان سرکشی کنند در زمین بناحق ای مردم جز این نیست که ستم شما بر خویش گابهای

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ
زندگانی دنیا باز بسوی ماست بازگشت شما تا آگهیتان دهیم بآنچه بودید میکردید جز این نیست که مثل زندگانی

الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ
دنیا مانند آبی است که فرستادیمش از آسمان پس بیامیخت بدان روئیدنی زمین از آنچه میخورند مردم و چهارپایان

حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَادِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرُنَا
تا گاهیکه برگرفت زمین زیبائی خویش را و بیاراست خود را و پنداشتند دارندگان او که ایشانند توانایان بر آن بیامد بر ایشان امر ما

لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنَ بِالْأَمْسِ ۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾
شبی یا روزی پس نیاسودیم ساختیم چنانکه گوئی نبود نبود دیروز بدینسان تفصیل دهیم آیتها را برای گروهی که تفکر کنند

وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ ۖ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾ لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا
و خدا میخواند بسوی خانهٔ آرامش و هدایت کند هرکرا خواهد بسوی راهی راست برای آنانکه نکوئی کردند

الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ ۖ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ
نکوئی است و فزونی و نزدیک نشیند بر چهره‌های ایشان گرد برنشانی و نه خواری آنان یاران بهشتند

فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ
در آنند جاودانان و آنانکه بدها کردند کیفر هر بدی همانند آنست و دوستر ششان سازد

ذِلَّةٌ ۖ مَّا لَهُم مِّنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۖ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطَعًا مِّنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا
خواری بنشستشان از خدا نگهدارنده‌ای گویا بپوشیده‌اند روهای آنان پارهٔ از شب تار

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ
آنانند یاران آتش ایشانند در آن جاودانان و روزیکه گردشان آریم همگی پس گوئیم

أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنتُمْ وَشُرَكَاؤُكُمْ ۚ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ ۖ وَقَالَ شُرَكَاؤُهُم مَّا كُنتُمْ إِيَّانَا
شرک آورده‌اند برجای خود بایستید شما و شریکان شما سپس جدا کنیم میانشان و گویند شریکان ایشان نه بودید شما

تَعْبُدُونَ ﴿٢٨﴾ فَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِن كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغَافِلِينَ ﴿٢٩﴾
پرستش کنندگان و بس است خدا گواه میان ما و میان شما که بودیم از پرستش شما بیخبران

هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ ۚ وَرُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ ۖ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣٠﴾
آنجاست بسنجاید هر کس آنچه پیش فرستاده بود و باز گردانده شوند بسوی خدا سرپرست ایشان بحق و گم شد از ایشان آنچه بودند دروغ می‌بستند

قُلْ مَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ اَمَّنْ يَّمْلِكُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَمَنْ يُّخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ
بگو کہ روزی می دہد شما را از آسمان و زمین یا کیست مالک گوش و دیدگان و کہ برون آرد زندہ را از
الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُّدَبِّرُ الْاَمْرَ ؕ فَسَيَقُوْلُوْنَ اللّٰهُ ۚ فَقُلْ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿۳۱﴾
مردہ و مردہ را از زندہ و کہ تدبیر کند کارہا را بزودی گویند خدا بگو پس چرا پرہیز نمیکنید
فَذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ ۚ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ اِلَّا الضَّلٰلُ ۚ فَاَنّٰى تُصْرَفُوْنَ ﴿۳۲﴾ كَذٰلِكَ حَقَّتْ
این است خدا پروردگار شما بحق و چیست پس از حق جز گمراہی پس بکدام سوی گردانیدہ میشوید بدینسان ثابت شد
كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِيْنَ فَسَقُوْٓا اَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۳۳﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ مَّنْ يَّبْدَؤُا
سرنوشت پروردگار تو بر آنانکہ نافرمانی کردند کہ ایشان ایمان نیاورند بگو آیا ہست از شریکان شما کہ آغاز کند
الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ ۚ قُلِ اللّٰهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ ﴿۳۴﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ
آفرینش را و سپس بازش گرداند بگو خدا ابتدا کند آفرینش را و سپس بازش گرداند پس کجا برگردانیدہ میشوید بگو آیا ہست از شریکان شما
مَّنْ يَّهْدِيْٓ اِلَى الْحَقِّ ۚ قُلِ اللّٰهُ يَهْدِيْ لِلْحَقِّ ۚ اَفَمَنْ يَّهْدِيْٓ اِلَى الْحَقِّ اَحَقُّ اَنْ يُّتَّبَعَ اَمَّنْ لَّا يَهِدِّيْٓ
آنکہ ہدایت کند بسوی حق بگو خدا ہدایت کند بسوی حق آیا آنکہ ہدایت کند بسوی حق سزاوار است کہ پیروی شود یا آنکہ خود راہ نمود
اِلَّآ اَنْ يُّهْدٰى ۚ فَمَا لَكُمْ ۫ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ ﴿۳۵﴾ وَمَا يَتَّبِعُ اَكْثَرُهُمْ اِلَّا ظَنًّا ۚ اِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِيْ
تا راہبری کند پس شما را چگونہ حکم کنید و پیروی نکنند بیشتر ایشان جز گمانی و ہر آینہ گمان بی نیاز نکند
مِنَ الْحَقِّ شَيْـًٔا ۚ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِمَا يَفْعَلُوْنَ ﴿۳۶﴾ وَمَا كَانَ هٰذَا الْقُرْاٰنُ اَنْ يُّفْتَرٰى مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ
از حق بچیزی جائی خدا و ہدایت بآنچہ میکنند و نیست این قرآن کہ دروغ آورده شود از طرف خدا
وَلٰكِنْ تَصْدِيْقَ الَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيْلَ الْكِتٰبِ لَا رَيْبَ فِيْهِ مِنْ رَّبِّ
ولیکن تصدیق آنچہ پیشروی اوست و تفصیل کتاب نیست شکی در آن از پروردگار
الْعٰلَمِيْنَ ﴿۳۷﴾ اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ۚ قُلْ فَاْتُوْا بِسُوْرَةٍ مِّثْلِهٖ وَادْعُوْا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُوْنِ
جہانیان یا گویند دروغ بستہ است آنرا بگو پس بیارید بسورہ مانند آن و بخوانید ہر کرا توانید جز
اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۳۸﴾ بَلْ كَذَّبُوْا بِمَا لَمْ يُحِيْطُوْا بِعِلْمِهٖ وَلَمَّا يَاْتِهِمْ تَاْوِيْلُهٗ ۚ
خدا اگر ہستید راستگویان بلکہ دروغ پنداشتند آنچہ را فرا نگرفتند بدانش آن و ہنوز نرسیدہ بدیشان پدیدش
كَذٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۳۹﴾ وَمِنْهُمْ
بدینگونہ تکذیب کردند آنانکہ پیش از ایشان بنگر چگونہ شد فرجام ستمکاران و از ایشانست
مَّنْ يُّؤْمِنُ بِهٖ وَمِنْهُمْ مَّنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهٖ ۚ وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِيْنَ ﴿۴۰﴾ وَاِنْ كَذَّبُوْكَ
آنکہ ایمان آورد بدان و از ایشانست آنکہ ایمان نیاورد بدان و پروردگار تو داناتر است بہ تبہکاران و اگر تکذیب نمودند
فَقُلْ لِّيْ عَمَلِيْ وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ ۚ اَنْتُمْ بَرِيْٓـُٔوْنَ مِمَّآ اَعْمَلُ وَاَنَا بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ
بگو مرا ست کردار من و شما را ست کردار شما بیزارید از آنچہ من میکنم و بیزارم از آنچہ شما میکنید
﴿۴۱﴾ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ ۚ اَفَاَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوْا لَا يَعْقِلُوْنَ
و از ایشانست آنکہ گوش فرا دارد بسوی آیا تو میشنوانی کران را و اگرچہ
﴿۴۲﴾ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّنْظُرُ اِلَيْكَ ۚ اَفَاَنْتَ تَهْدِي الْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوْا لَا يُبْصِرُوْنَ
و از ایشانست آنکہ بنگرد بسوی آیا تو راہبری کنی کوران را و اگرچہ نبینند

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَٰكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَأَن

ہاما خدا ستم نکند برمردم بچیزی ولیکن مردم خویشتن را ستم میکنند وروزی که گرد شان آرد چنانکه

لَّمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ ۚ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا

گرانی درنگ کردند جز ساعتی از روز میشناسا شوند باهم ہاما زیان کردند آنانکه تکذیب نمودند ملاقات خدارا و

كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ

نبودند ہدایت شدگان واگر بنمایم ترا پارہ از آنچه بدیشان وعده دہیم یا دریابیت (بمیرانیم) پس بسوی ما بازگشت ایشان

ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ ۖ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُم

سپس خدا گواہست بر آنچه میکنند وہر گفتی را پیغامبری است که ہرگاه بیاید پیغامبر ایشان داوری شود میان آنان

بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُل لَّا

براد وستم نشوند وگویند کی بود (بودن) این وعده اگر ہستید راستگویان بگو

أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۚ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ ۚ إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا

دار باشم برای خویش زیان ونه سودی را جز آنچه خدا خواہد برای ہر گفتی است سرآمدی که ہرگاه بیاید سرآمد ایشان نه

يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُهُ بَيَاتًا

درنگ کنند ساعتی ونه پیشی گیرند بگو آیا دیده اید که اگر بیاید شمارا عذاب او شبانه

أَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ آمَنتُم بِهِ ۚ آلْآنَ وَقَدْ كُنتُم

یا در روز چه چیزرا میشتابند از آن گنهکاران آیا پس از آنکه فرود آمد ایمان آورید بدان اکنون حالیکه بودید

بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا

بدان شتابنده گان پس گفته شد بدانان که ستم کردند بچشید عذاب جاودانی را آیا پاداش داده میشوید جز بدانچه

كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَنبِئُونَكَ أَحَقٌّ هُوَ ۖ قُلْ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ ۖ وَمَا أَنتُم بِمُعْجِزِينَ

بودید فرا ہم میکردید آیا حق ہست آن بگو آری سوگند بپروردگارم ہاما آن ہست حق ونیستید شما بعاجز کنندگان

﴿٥٣﴾ وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ ۗ وَأَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا

واگر باشد آنرا گه ستم کرده است ہرآنچه بدرزمین ہست ہرآینه بدہش بجای خویش ونهان کردند پشیمانی را گاہیکه دیدند

الْعَذَابَ ۚ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

عذاب را وداوری شد میان ایشان بداد وستم نشوند ایشان ہاما خداراست آنچه در آسمانها وآنچه در زمین ہست

أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾

ہاما وعده خداراست حق ولیکن بیشترشان نمیدانند او زنده کند ومیمیراند وبسوی او باز گردانیده میشوید

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُم مَّوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ ۙ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ

ای مردم ہاما بیامد شمارا اندرزی از پروردگارتان ودرمانی برای آنچه در سینه ہاست وہدایت ورحمتی برای مومنان

﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا ۖ هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَرَأَيْتُم مَّا أَنزَلَ

بگو بفضل خدا ورحمتش پس بدین باید شاد شوند آن بہتر است ازآنچه گرد میکنند بگو آیا دیده اید آنچه را فرستاد

اللَّهُ لَكُم مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُم مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ آللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾

خدا برای شما از روزی پس قرار دادید از آن حرامی وحلالی بگو آیا خدا بشما اجازت داده است یا بر خدا دروغ می بندید

وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ
وچیست پندار آنان که بندند بر خدا دروغ را روز قیامت همانا خدا دارای فضل است بر مردم

وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ
ولیکن بیشترایشان سپاس نگذارند و نباشی تو در کاری وته برخوانی ازآن قرآنی (خواندنی) را

وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ ۚ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ
وکنید کاری را جز آنکه ایم برشما گواه هنگامیکه فرو میروید در آن وپوشیده نماند از پروردگارت

مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَٰلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ
سنگینی ذره‌ای زمین وته در آسمان وته کوچکتر ازآن وته بزرگتر مگر در کتابیست

مُبِينٍ ﴿٦١﴾ أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا
آشکار همانا دوستان خدا نیست برایشان بیمی وته اندوهگین شوند آنانکه ایمان آوردند وبودند

يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ ۚ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ
پرهیزمیکردند آنانراست بشارت درزندگانی دنیا ودر آخرت نیست تبدیلی برای سخنان خدا این است

هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ ۘ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ۚ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾
آن رستگاری بزرگ واندوهگینت نکند گفتارشان همانا عزت ازآن خداست کلی اوست شنوای دانا

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ ۗ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
همانا خدا برایست آنکه در آسمانها وآنکه در زمین است وپیروی نکنند آنانکه میخوانند جز خدا

شُرَكَاءَ ۚ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ
شریکانی پیروی نکنند جز پندارها ونیستند جز گمان آوران اوست آنکه نهاد برای شما

اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا اتَّخَذَ
شب را تا بیارامید در آن وروز را بینا همانا در این است آیتهائی برای گروهی که بشنوند گفتند برگرفت

اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ ۖ هُوَ الْغَنِيُّ ۖ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ
خدا فرزندی منزه است او است بی‌نیاز وبرای اوست آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است نیست نزد شما فرمانروائی

بِهَٰذَا ۚ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ
بدان آیا گوئید بر خدا آنچه را ندانید بگو همانا آنانکه بندند بر خدا دروغ را

لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا
رستگار نشوند کامیابی است در دنیا وسپس بسوی ماست بازگشتشان پس بچشانیمشان عذاب سخت را بدانکه بودند

يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ ۘ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنْ كَانَ كَبُرَ
کفر میورزیدند وبخوان برایشان داستان نوح را هنگامی که گفت بقومش ای قوم من اگر

عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذْكِيرِي بِآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ
برشما ماندن من وپند آوردن من آیتهای خدا پس برخدا توکل خودم پس گرد آورید کار خود

وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنْظِرُونِ ﴿٧١﴾
وشریکان خود را تا نباشد کارشما برشما اندوهی سپس بگذرانید بسوی من ومهلتم ندهید

فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

پس اگر پشت کردید هان نخواستم از شما هیچ مزدی نیست مزد من مگر بر خدا و فرموده شدم که باشم از مسلمانان

(۷۲) فَكَذَّبُوهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَمَن مَّعَهُ فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا

پس تکذیب کردند او را پس رهانیدیم او را و کسانی که با او بودند در کشتی و گردانیدیم ایشان را جانشینان و غرق ساختیم آنانرا که تکذیب کردند

بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذَرِينَ (۷۳) ثُمَّ بَعَثْنَا مِن بَعْدِهِ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ

آیتهای ما پس بنگر چگونه شد فرجام بیمداده گان پس برانگیختیم پس از او پیغمبرانی بسوی قومشان

فَجَاءُوهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِن قَبْلُ كَذَٰلِكَ نَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِ

پس بیامدند نشان بنشانها پس نبودند که ایمان آرند به چیزی که تکذیب کردند از پیش مهر نهیم بر دلهای

الْمُعْتَدِينَ (۷۴) ثُمَّ بَعَثْنَا مِن بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَائِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا

تجاوز کنندگان سپس برانگیختیم پس از ایشان موسی و هارون را بسوی فرعون و قوم او بآیتهای ما پس گردنکشی نمودند

وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ (۷۵) فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِندِنَا قَالُوا إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ (۷۶) قَالَ

و شدند قومی گنهکاران و هنگامیکه بیامد ایشانرا حق از نزد ما گفتند همانا این جادوئی آشکار گفت

مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَٰذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ (۷۷) قَالُوا أَجِئْتَنَا لِتَلْفِتَنَا

موسی آیا میگوئید بحق گاهیکه بیامد شما را آیا جادو است این و درنمیکند جادوگران گفتند آیا آمدی ما را تا برگردانی ما را

عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمَا الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمَا بِمُؤْمِنِينَ

از آنچه یافتیم بر آن پدران خویش را و باشد برای شما بزرگواری در زمین و نیستیم ما برای شما باور کنندگان

(۷۸) وَقَالَ فِرْعَوْنُ ائْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ (۷۹) فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا

و گفت فرعون بیارید مرا بهر جادوگری دانشمند پس گاهیکه آمدند جادوگران گفت بدیشان موسی بیفکنید آنچه

أَنتُم مُّلْقُونَ (۸۰) فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُم بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا

هستید افکنندگان سپس هنگامیکه افکندند گفت موسی آنچه آوردید جادوست و خدا زود است بناسازش دهد آنرا خدا

يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ (۸۱) وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ (۸۲) فَمَا آمَنَ

راست نمیدارد کردار تبهکاران را و پیدای میدارد خدا حق را بسخنان خویش و اگرچه خوش ندارند گنهکاران پس ایمان نیاورد

لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَائِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ

برای موسی جز نبود از قومش با ترسی از فرعون و کسان او نباد برانگیزند ایشان را فرعون

لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ (۸۳) وَقَالَ مُوسَىٰ يَا قَوْمِ إِن كُنتُمْ آمَنتُم بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ

برتری جوئی است در زمین و بدرستیکه او از اسراف کنندگان و گفت موسی ای قوم اگر ایمان آوردید بخدا پس بر او

تَوَكَّلُوا إِن كُنتُم مُّسْلِمِينَ (۸۴) فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ

توکل کنید اگر هستید مسلمانان (تسلیم شدگان) گفتند بر خدا توکل کردیم پروردگارا مگردان ما را دستخوش گروه

الظَّالِمِينَ (۸۵) وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ (۸۶) وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ

ستمکاران و رهانمان ما را برحمت خود از گروه کافران و وحی فرستادیم بسوی موسی و برادرش

أَن تَبَوَّآ لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ (۸۷)

که جای دهید برای قوم خویش در مصر (شهر) خانه‌ها و بگردانید خانه‌های خویش را قبله و بپای دارید نماز را و بشارت دهید بگروندگان

وَقَالَ مُوسٰى رَبَّنَآ اِنَّكَ اٰتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَاَهٗ زِيْنَةً وَّاَمْوَالًا فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوْا

وگفت موسی پروردگارا همانا دادی فرعون وکسانش را زیوری ومالهائی در زندگانی دنیا تا گمراه کنند

عَنْ سَبِيْلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلٰٓى اَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوْا حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ

از راهت پروردگارا تباه ساز اموال آنانرا وبسته دلهای آنانرا که ایمان نیارند تا بنگرند عذاب

الْاَلِيْمَ ﴿٨٨﴾ قَالَ قَدْ اُجِيْبَتْ دَّعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيْمَا وَلَا تَتَّبِعٰٓنِّ سَبِيْلَ الَّذِيْنَ لَا

دردناک را گفت همانا مستجاب شد دعای شما پس پایداری کنید وپیروی نکنید راه آنانرا که

يَعْلَمُوْنَ ﴿٨٩﴾ وَجٰوَزْنَا بِبَنِىٓ اِسْرَآءِيْلَ الْبَحْرَ فَاَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُوْدُهٗ بَغْيًا وَّعَدْوًا حَتّٰٓى

نمیدانند وگذرانیدیم بنی اسرائیل را از دریا پس پیروی کرد ایشانرا فرعون وسپاه او بستم ودشمنی تا

اِذَآ اَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ اٰمَنْتُ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا الَّذِىْٓ اٰمَنَتْ بِهٖ بَنُوْٓا اِسْرَآءِيْلَ وَاَنَا مِنَ

که چون دریافت اورا غرق گفت باور کردم که جست خدائی جز آنکه ایمان بود آورده بنی اسرائیل

الْمُسْلِمِيْنَ ﴿٩٠﴾ آٰلْئٰنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٩١﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيْكَ بِبَدَنِكَ

مسلمانان (انبیم شدگان) آیا اکنون حالیکه عصیان کردی پیش وبودی از تباهکاران پس امروز برهانیم تنگ لبدت

لِتَكُوْنَ لِمَنْ خَلْفَكَ اٰيَةً وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ عَنْ اٰيٰتِنَا لَغٰفِلُوْنَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ بَوَّاْنَا بَنِىْٓ

تا باشی برای آنانکه پس تو آیند نشانه (عبرة) وهمانا بسیاری از مردمند از آیتهای ما غافلان وهمانا جایدادیم بنی

اِسْرَآءِيْلَ مُبَوَّاَ صِدْقٍ وَّرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ فَمَا اخْتَلَفُوْا حَتّٰى جَآءَهُمُ الْعِلْمُ اِنَّ رَبَّكَ

اسرائیل را جایگاه راستین وروزیشان دادیم از پاکیزه‌ها پس اختلاف نکردند تا آنکه بایشان دانش همانا پروردگارتو

يَقْضِىْ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿٩٣﴾ فَاِنْ كُنْتَ فِىْ شَكٍّ مِّمَّآ اَنْزَلْنَآ

داوری کند میان آنان روز قیامت درآنچه بودند درآن اختلاف کنان واگر هستی در شکی ازانچه فرستادیم

اِلَيْكَ فَسْـَٔلِ الَّذِيْنَ يَقْرَءُوْنَ الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَآءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ

بتو پس پرس آنانرا که میخوانند کتاب را پیش از تو همانا بیامد ترا حق از پروردگارت پس نباش

مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَتَكُوْنَ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٩٥﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ

از شک کنندگان ونباشی از آنانکه دروغ بندند آیتهای خدارا پس باشی از زیانکاران همانا آنانکه

حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَآءَتْهُمْ كُلُّ اٰيَةٍ حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ

فرود آمد برایشان سخن پروردگارتو ایمان نیارند واگر چه بیاید شان هر آیتی تا ببینند عذاب دردناک را

﴿٩٧﴾ فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ اٰمَنَتْ فَنَفَعَهَآ اِيْمَانُهَآ اِلَّا قَوْمَ يُوْنُسَ لَمَّآ اٰمَنُوْا كَشَفْنَا عَنْهُمْ

پس چرا نبود شهری که ایمان آرد سودبخش ایمانش مگر قوم یونس هنگامی که ایمان آوردند برگردانیدیم از ایشان

عَذَابَ الْخِزْىِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنٰهُمْ اِلٰى حِيْنٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَاٰمَنَ

عذاب خواری را در زندگانی دنیا وکامیابیشان دادیم تا سرآمدی واگر بخواست پروردگارتو هرآینه ایمان

مَنْ فِى الْاَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيْعًا اَفَاَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتّٰى يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ ﴿٩٩﴾

بیاورد آنانکه در زمینند همگی باهم پس آیا تو امیدواری بناخواه مردم را که باشند از مؤمنان

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تُؤْمِنَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِيْنَ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿١٠٠﴾

ونرسد نفسی را که ایمان آرد مگر بدستور خدا ومیگرداند پلیدی را بر آنانکه درنمیابند

قُلِ انْظُرُوا مَاذَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَمَا تُغْنِي الْآيٰتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾

بگو بنگرید چیست در آسمانها و زمین ولی نیاورده‌اند آنها و نه هیچ دادنها از قومی که ایمان نیاورند

فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ قُلْ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿١٠٢﴾

پس آیا انتظار میکنند جز مانند روزگار آنان را که گذشتند پیش از ایشان بگو پس منتظر باشید که منم با شما از منتظران

ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا كَذٰلِكَ ۚ حَقًّا عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ

سپس برانیم رسولان خود و آنانرا که ایمان آورده‌اند همچنان حقی است بر ما که برانیم مؤمنان را بگو ای مردم اگر هستید

فِي شَكٍّ مِّنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ أَعْبُدُ اللّٰهَ الَّذِي يَتَوَفّٰكُمْ ۖ

در شکی از آنچه پس نمیپرستم آنانرا که میپرستید جز خدا ولیکن پرستش کنم خداوندی را که در یابد جانهارا

وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْ أَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾

شما و امر شدم که باشم از ایمان آورندگان و آنکه راست کن روی خود را بسوی دین بگانه پرست و نباش البته از شرک ورزندگان

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۚ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِّنَ الظّٰلِمِينَ ﴿١٠٦﴾

و نخوان جز خدا آنچه را نه سودی دهد ترا و نه گزندت رساند که اگر کنی همانا آنگاه از ستمکاران

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللّٰهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ ۚ يُصِيبُ

و اگر برساند ترا خدا برنجی نیست کشاینده‌ای آن جز او و اگر اراده کند ترا بخیری نباشد برگرداننده برای فضلش میرساند

بِهِ مَنْ يَّشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۚ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكُمْ ۖ

بهرکه خواهد از بندگان خود و او بسیار آمرزنده مهربان بگو ای مردم همانا بیامد شمارا حق از پروردگارتان

فَمَنِ اهْتَدٰى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۚ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ

پس هرکه هدایت شود جز این نیست که هدایت شود برای خویشتن و هرکه گمراه شود گمراه نشود مگر بر خویش و نیستم من بر شما

بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحٰى إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ ۚ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

وکیل و پیروی کن آنچه را وحی میشود بسوی تو و صبر کن تا حکم کند خدا و او بهترین حکم کنندگان

سورة هود مكية وهي مائة وثلاث وعشرون وماءتا اية

سورهٔ هود مکیه و آنها صد و بیست و سه و مائتا آیه

سورة ۱۱ — حروفها ۷۵۶۷ — كلماتها ۲۹۱۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓرٰ ۚ كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَّدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللّٰهَ ۚ

الر کتابی است که استوار شده است آیتهای آن و سپس تفصیل داده شده است از نزد حکیمی دانا که پرستش نکنید جز خدارا

إِنَّنِي لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيرٌ وَّبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَأَنِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ

همانا منم برای شما از نزد او ترساننده و مژده دهنده و آنکه آمرزش خواهید از پروردگار خویش و سپس بازگشت کنید بسوی او تا بهره دهد شمارا

مَّتَاعًا حَسَنًا إِلٰى أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ ۖ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ

بهره نکو تا سرآمدی نامبرده و دهد بهر صاحب فضلی فضلش را و اگر پشت کردند همانا من بترسم بر شما

عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ ۖ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾

عذاب روزی بزرگ بسوی خداست بازگشت شما و او بر هر چیز تواناست

أَلَا إِنَّهُمْ يَثْنُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا مِنْهُ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ

هان ایشان بر میتابند سینه‌های خود را تا پوشیده دارند از او هان چون خود را بجامه‌ها میپوشانند نهان کنند و آنچه را آشکار میدارند

إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا

که او داناست بدانچه در سینه‌هاست و بس است چنبنده‌ای در زمین مگر بر خداست روزی او و میداند آرامشگاه

وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ

و گرو جایگاه او را هرکدام هست در کتابی آشکار و او هست آنکه آفرید آسمانها و زمین را در شش

أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتَ إِنَّكُمْ

روز و بود عرش او بر آب تا بیازماید شما را کدام یک نکوتر به در کردار و اگر گوئی شما ایدا

مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمُ

برانگیخته‌گان پس از مرگ هرآینه گویند آنانکه کفر ورزیدند نیست این جز جادوئی آشکار و اگر دور کنیم از ایشان

الْعَذَابَ إِلَى أُمَّةٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ مَا يَحْبِسُهُ أَلَا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ

عذاب را تا امتی شمرده گویند چه بازدارد آنرا هان روزیکه میاید ایشان را نیست برگردانده از ایشان و فرود آمد بر ایشان

مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ

آنچه بودند بدان استهزاء کنان و اگر چشانیم انسان را از خود رحمتی و بس بگیریمش از او هان او

لَيَئُوسٌ كَفُورٌ ﴿٩﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ نَعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ السَّيِّئَاتُ

نومید ناسپاس و اگر چشانیمش نعمتی بعد از رنجی که بدو رسیده هرآینه گوید رفت بدها

عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾ إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ

از من هان او هست شادمان خودستای مگر آنانکه صبر کردند و عمل صالح فرو نهند که آنان را هست آمرزش

وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَى إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ

و داد بسی بزرگ شاید تو ای رهاکننده باره‌ای آنچه وحی میشود بسوی تو و تنگ شود بدان سینه تو که

يَقُولُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ

گویند چرا برو فرو نیاید گنجی یا نیاید با او فرشته جز این نیست که تو ای بیم دهنده و خداست بر هر

شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوَرٍ مِثْلِهِ مُفْتَرَيَاتٍ وَادْعُوا

چیزی وکیل یا گویند دروغ بسته است او را بگو بیاورید ده سوره مانند آن دروغ برداخته و بخوانید

مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾ فَإِلَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أُنْزِلَ

هرآن را که توانید جز خدا اگر هستید راستگویان پس اگر نپذیرفتند ازشما بدانید که آنچه فرستاده شده

بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

بعلم خداست و آنکه نیست خدائی جز او پس آیا هستید شما اسلام آورندگان آنانکه خواهان زندگانی دنیا

وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾ أُولَئِكَ

و زیور آنند تمام دهیم بدیشان کردار ایشان را در آن و ایشان در آن کم داده نشوند آنانند

الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

که نیست ایشانرا در آخرت جز آتش و تباه است آنچه ساخته‌اند در آن و باطل است آنچه بودند میکردند

أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً
آیا آنکه بر روشنائی است از پروردگار خود و میخواند او را گواهی از آن و پیش از آن است کتاب موسی پیشوا و رحمتی

أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَن يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ
ایشان ایمان آرند بدان و آنکه کافر شود بدان از احزاب آتش وعده گاه او پس نباشی در شکی از آن

إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى
بیاآنست حق از پروردگار تو لیکن بیشتر مردم ایمان نیاورند و کیست ستمکارتر از آنکه ببندد بر

اللَّهِ كَذِبًا أُولَٰئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ
خدا دروغی را آنان عرض شوند بر پروردگار خویش و گویند گواهان اینانند آنانکه دروغ بستند بر

رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا
پروردگار خویش هان لعنت خدا بر ستمکاران آنانکه بازمیدارند از راه خدا و میخواهند آن

عِوَجًا وَهُم بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿١٩﴾ أُولَٰئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا
کج و ایشانند بآخرت کافران آنان نیستند بعاجز آرندگان در زمین و

كَانَ لَهُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضَاعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ
نیست ایشان را جز خدا دوستانی افزوده شود برای ایشان عذاب نبودند که بتوانند بشنیدن را

وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾
و نبودند که ببینند آنانند که زیان کردند خویشتن را و گم شد از ایشان آنچه بودند دروغ می بستند

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْأَخْسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
ناگزیر آنانند در آخرت زیانمندتران بیگمان آنانکه ایمان آوردند و کردند شایسته کردند

وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٣﴾ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ
و فروتنی کردند بسوی پروردگار خویش آنانند یاران بهشت ایشانند در آن جاودانان مثل دو گروه

كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصَمِّ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ
مانند کور و کر و بینا و شنوا هیچ یکسانند در مثل آیا پند نمیگیرید و هر آینه

أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَن لَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ
فرستادیم نوح را بسوی قومش که منم برای شما ترساننده آشکار که نپرستش نکنید جز خدا را که من میترسم بر شما

عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ مَا نَرَاكَ إِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا
از عذاب روزی دردناک پس گفتند گروهی که کفر ورزیدند از قومش نمی بینیم ترا جز بشری مانند خویش

وَمَا نَرَاكَ اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَاذِلُنَا بَادِيَ الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا
و نمی بینیم ترا که پیروی کرده تو را جز آنانکه فرومایگان ما هستند نخستین بار و نمی بینیم شما را

مِن فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن
برتری بلکه می پنداریم شما را دروغگویان گفت ای قوم من آیا دیده اید اگر باشم من بر روشنائی از

رَّبِّي وَآتَانِي رَحْمَةً مِّنْ عِندِهِ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ أَنُلْزِمُكُمُوهَا وَأَنتُمْ لَهَا كَارِهُونَ ﴿٢٨﴾
پروردگار خود و داده مرا رحمتی از نزدش پس پوشیده شد بر شما آیا وا داریم شما را بر آن حالیکه هستید آن را ناخوش دارندگان

وَيَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ

و ای قوم من نخواهم از شما بران مالی را نیست باداشم مگر بر خدا و نیستم دور کننده آنانکه ایمان آورده اند حقا ایشان

مُلَاقُو رَبِّهِمْ وَلَٰكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَا قَوْمِ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ

ملاقات کنندهٔ پروردگار خویش لیکن میبینم شما را گروهی که نمیدانید و ای قوم من کیست مرا یاری کند از خدا اگر براندمشان

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي

آیا پند نمیپذیرید و نمیگویم شما را نزد من است گنجهای خدا و نمیدانم نهانیها را و نمیگویم که من

مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي

فرشته و نمیگویم جامگی که بخواری مینگرد دیدگان شما هرگز نمیدهد خدا بدیشان خیری خدا داناتر است بدانچه در دلهای آنهاست

إِذًا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ

آنوقت من از ستمکاران گفتند ای نوح با ما بسیار ستیزه کردی پس بسیار ستیزه کردی پس بیار ما را بآنچه وعده میدهی اگر هستی

مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ

از راستگویان گفت جز این نیست که آرنده شما را بدان خدا اگر خواهد و نیستید شما بجز آرندگان و سود ندهد شما را

نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ

اندرز من اگر خواهم نصیحت شما را اندرز دهم اگر خواهد خدا گمراهتان کند اوست پروردگار شما

وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَعَلَيَّ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا

و بسوی او باز گردانده میشوید یا گویند دروغ بسته است او را بگو اگر دروغ بسته باشم او را بر من است گناهم و بیزارم از آنچه

تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾ وَأُوحِيَ إِلَى نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا

شما گناهکارید و وحی شد بسوی نوح که هرگز ایمان نیاورند از قوم تو جز آنانکه ایمان آورده اند پس آزرده مشو از آنچه

كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ

میکنند و بساز کشتی را بدیدگان ما و وحی ما و سخن نکن با من در بارهٔ آنانکه ستم کردند حقا ایشان

مُغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾ وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأٌ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا

غرقه شدگانند و میساخت کشتی را و هرگاه برا و گذشتی گروهی از قومش مسخره میکردند گفت اگر ما را مسخره

مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ

کنید ما نیز شما را مسخره میکنیم چنانکه شما مسخره میکنید زود است بدانید کیرا آید عذابی که او را رسوا کند و فرود آید

عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّى إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ

بر او عذابی جاویدان تا که آمد بیاید امر ما و بجوشید تنور گفتیم بارکن در آن از هر گونه دو جفت را

وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا

و خاندان خویش را مگر آنکه بر او پیش گرفت است سخن و آنرا نیز که ایمان آورده و ایمان نیاورده با او جز اندکی گفت سوار شوید

فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ

در آن بنام خدا روان شدنش و لنگر انداختنش جایا پروردگار من است آمرزنده مهربان و آن روان بود بدیشان در موجی مانند کوهها

وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾

و بر خواند نوح فرزند خود را و بود بر کناری ای پسرک من سوار شو با ما و مباش با کافران

قَالَ سَاٰوِیْٓ اِلٰی جَبَلٍ یَّعْصِمُنِیْ مِنَ الْمَآءِ ؕ قَالَ لَا عَاصِمَ الْیَوْمَ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ اِلَّا مَنْ رَّحِمَ ۚ وَحَالَ

گفت زود باشد پناه برم بکوهی که نگهدارد مرا از آب گفت نیست نگهدارنده ای امروز از امر خدا مگر آنرا که رحمت کند و حایل شد

بَیْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِیْنَ ﴿۴۳﴾ وَقِیْلَ یٰٓاَرْضُ ابْلَعِیْ مَآءَكِ وَیٰسَمَآءُ اَقْلِعِیْ وَغِیْضَ

میان ایشان موج پس شد از غرق شدگان وگفته شد ای زمین فرو خور آب خویش را و ای آسمان بس کن و فرو نشست

الْمَآءُ وَقُضِیَ الْاَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَی الْجُوْدِیِّ وَقِیْلَ بُعْدًا لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِیْنَ ﴿۴۴﴾ وَنَادٰی نُوْحٌ

آب وگفته شد کار و بایستاد بر جودی وگفته شد دور باد برای گروه ستمگران و بخواند نوح

رَّبَّهٗ فَقَالَ رَبِّ اِنَّ ابْنِیْ مِنْ اَهْلِیْ وَاِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَاَنْتَ اَحْكَمُ الْحٰكِمِیْنَ ﴿۴۵﴾

پروردگار خود را پس گفت پروردگارا همانا پسرم از خاندان من است و بدرستی که وعده تو حق است و تویی بهترین حکم کنندگان

قَالَ یٰنُوْحُ اِنَّهٗ لَیْسَ مِنْ اَهْلِكَ ۚ اِنَّهٗ عَمَلٌ غَیْرُ صَالِحٍ ۫ فَلَا تَسْـَٔلْنِ مَا لَیْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ ؕ

گفت ای نوح نیست او از خاندان تو و همانا او کرداری است ناشایست پس نپرس مرا آنچه نیست ترا بدان دانشی

اِنِّیْٓ اَعِظُكَ اَنْ تَكُوْنَ مِنَ الْجٰهِلِیْنَ ﴿۴۶﴾ قَالَ رَبِّ اِنِّیْٓ اَعُوْذُ بِكَ اَنْ اَسْـَٔلَكَ مَا لَیْسَ

همانا اندرزت کردم تا نباشی از نادانان گفت پروردگارا پناه برم بتو که بپرسم آنچه را نباشد

لِیْ بِهٖ عِلْمٌ ؕ وَاِلَّا تَغْفِرْ لِیْ وَتَرْحَمْنِیْٓ اَكُنْ مِّنَ الْخٰسِرِیْنَ ﴿۴۷﴾ قِیْلَ یٰنُوْحُ اهْبِطْ بِسَلٰمٍ مِّنَّا

مرا دانشی بدان و اگر بیامرزی مرا و رحم کنی بر من باشم از زیانکاران گفته شد ای نوح فرود آی با آرامشی از ما

وَبَرَكٰتٍ عَلَیْكَ وَعَلٰٓی اُمَمٍ مِّمَّنْ مَّعَكَ ؕ وَاُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ یَمَسُّهُمْ مِّنَّا عَذَابٌ اَلِیْمٌ

و برکاتی بر تو و بر امتهائی از آنانکه با تو هستند و امتهائی که زندگانی برخورداری خواهیم بدیشان و سپس برسد ایشانرا از ما عذابی دردناک

﴿۴۸﴾ تِلْكَ مِنْ اَنْۢبَآءِ الْغَیْبِ نُوْحِیْهَآ اِلَیْكَ ۚ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَآ اَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ

این از خبرهای نهان است که وحی میکنیم بسوی تو نبودی که میدانستی آنرا تو و نه قوم تو پیش از

هٰذَا ۛ فَاصْبِرْ ؕ اِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِیْنَ ﴿۴۹﴾ وَاِلٰی عَادٍ اَخَاهُمْ هُوْدًا ؕ قَالَ یٰقَوْمِ اعْبُدُوا

این پس بردبار شو همانا فرجام نیک از آنان پرهیزگاران و بسوی عاد برادرشان هود را گفت ای قوم من پرستش کنید

اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَیْرُهٗ ؕ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُفْتَرُوْنَ ﴿۵۰﴾ یٰقَوْمِ لَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَیْهِ اَجْرًا ؕ

خدا را نیست شما را خداوندی جز او نیستید شما جز دروغ آوران ای قوم من نخواهم از شما بر آن مزدی را

اِنْ اَجْرِیَ اِلَّا عَلَی الَّذِیْ فَطَرَنِیْ ؕ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿۵۱﴾ وَیٰقَوْمِ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا

نیست مزد من جز بر آنکه مرا آفریده پس آیا نمیاندیشید و ای قوم من آمرزش جوئید از پروردگار خود پس بسوی او

اِلَیْهِ یُرْسِلِ السَّمَآءَ عَلَیْكُمْ مِّدْرَارًا وَّیَزِدْكُمْ قُوَّةً اِلٰی قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِیْنَ

بازگردید او تا فرستد بر شما آسمان را ریزان ریزان و بیفزاید شما نیروئی بر نیروی شما و مپیچید گنهکاران

﴿۵۲﴾ قَالُوْا یٰهُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَیِّنَةٍ وَّمَا نَحْنُ بِتَارِكِیْٓ اٰلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ

گفتند ای هود نیاوردی ما را نشانی و نیستیم ما شرک کننده خدایان خود بگفتار تو و نیستیم ما تو

بِمُؤْمِنِیْنَ ﴿۵۳﴾ اِنْ نَّقُوْلُ اِلَّا اعْتَرٰىكَ بَعْضُ اٰلِهَتِنَا بِسُوْٓءٍ ؕ قَالَ اِنِّیْٓ اُشْهِدُ اللّٰهَ

ایمان آورندگان نگوئیم جز آنکه گرفته است ترا برخی از خدایان ما بیدی گفت همانا گواه گیرم خدا را

وَاشْهَدُوْٓا اَنِّیْ بَرِیْٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُوْنَ ﴿۵۴﴾ مِنْ دُوْنِهٖ فَكِیْدُوْنِیْ جَمِیْعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُوْنِ ﴿۵۵﴾

و گواه باشید شما که بیزارم من از آنچه شرک میورزید جز خدا پس آهنگ من کنید همگی و سپس مهلتم ندهید

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ ۚ مَا مِن دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ
بیامی توکل کردم بر خدا پروردگار من و پروردگار شما نیست جنبنده ای جز آنکه او است گیرنده پیشانی وی بیامی پروردگار من است بر
صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُم مَّا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ ۚ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي
راهی راست پس اگر پشت کردند بیامی ابلاغ کردم بشما آنچه را جان فرستاده شدم بسوی شما و برگزیند جای شما پروردگار من
قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا
قومی را غیر شما و نگزند نرساند چیزی بیامی پروردگار من است بر هر چیز نگهبان تو هنگامی که بیامد امر ما رهانیدیم
هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَنَجَّيْنَاهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا
هود را و آنانکه ایمان آوردند با او برحمتی از ما و رهانیدیمشان از عذابی ستبر و این عاد انکار کردند
بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾ وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا
آیتهای پروردگار خود را و نافرمانی کردند پیمبران او را و پیروی کردند فرمان هر فرمانده ستیزه سری را و پیروی شدند در این دنیا
لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا بُعْدًا لِّعَادٍ قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾ وَإِلَىٰ
لعنتی را و در روز قیامت بیامی عاد کفر ورزیدند بپروردگار خویش بیامی دور باد برای عاد قوم هود و بسوی
ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا ۚ قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ الْأَرْضِ
ثمود برادرایشان صالح را گفت ای قوم من پرستش کنید خدا را نیست شما را خدائی جز او و پدید آورد شما را از زمین
وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ ۚ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ ﴿٦١﴾ قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ
و استعمار کرد شما را در آن پس آمرزش خواهید از او سپس بازگشت کنید بسوی او که پروردگار من نزدیک است و پذیرنده گفتند ای صالح بیامی
كُنتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَٰذَا ۖ أَتَنْهَانَا أَن نَّعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا ۖ وَإِنَّنَا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ
امیدواری ما بودی پیش از این آیا نهی میکنی ما را از آنکه پرستیم آنچه را میپرستند پدران ما و ما هم در شکی از آنچه فرا میخوانی ما را
مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَآتَانِي مِنْهُ رَحْمَةً فَمَن يَنصُرُنِي
بریب اندازنده گفت ای قوم من آیا دیدید اگر اگر بر راهروی از پروردگار خود باشم و داده باشد مرا از او رحمتی پس کیست مرا یاری دهد
مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ ۖ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿٦٣﴾ وَيَا قَوْمِ هَٰذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ
از خدا اگر نافرمانیش کنم پس نیفزائید مرا جز زیانکاری و ای قوم من این است شتر خدا برای شما
آيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ ۖ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ﴿٦٤﴾
آیتی پس بگذارید بچرد در زمین خدا و گزندش نکنید بدی که برگیرد شما را عذابی نزدیک
فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ۖ ذَٰلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ ﴿٦٥﴾
پس پی کردند آنرا پس گفت کامیاب شوید در خانه خود سه روز این است وعده نادروغ
فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ ۗ إِنَّ
تا هنگامی که بیامد امر ما رهانیدیم صالح را و آنانکه ایمان آوردند با او برحمتی از ما و از خواری آن روز بیامی
رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ
پروردگار تو هست نیرومند و دستوان و بگرفت آنان را که ستم کردند خروشی پس شدند در خانهای خود
جَاثِمِينَ ﴿٦٧﴾ كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ أَلَا إِنَّ ثَمُودَ كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا بُعْدًا لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾
مردگان چنانکه گوئی هرگز نبودند در آنجا بیامی ثمود کفر ورزیدند بپروردگار خویش بیامی دور باد بیامی ثمود

وَلَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُنَآ إِبْرٰهِيمَ بِالْبُشْرٰى قَالُوا سَلٰمًا قَالَ سَلٰمٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَآءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ
وہاں آمد فرستادگان ما ابراہیم بمژدہ گفتند سلام گفت سلام پس دیر نکرد بیاورد گوسالہ بریان

﴿۶۹﴾ فَلَمَّا رَأٰٓ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلٰى
دیدگی کہ دستہا شان نمی رسد سوی آن ناشناسشان گرفت و در دلش از ایشان بیمی گفتند نترس ما فرستادہ شدیم سوی

قَوْمِ لُوطٍ ﴿۷۰﴾ وَامْرَأَتُهُۥ قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنٰهَا بِإِسْحٰقَ وَمِنْ وَّرَآءِ إِسْحٰقَ يَعْقُوبَ ﴿۷۱﴾ قَالَتْ
قوم لوط و زنش ایستادہ بود پس خندید پس مژدہ دادیمش باسحق و از پس اسحق بیعقوب گفت

يٰوَيْلَتٰٓى ءَأَلِدُ وَأَنَا۠ عَجُوزٌ وَهٰذَا بَعْلِى شَيْخًا إِنَّ هٰذَا لَشَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿۷۲﴾ قَالُوٓا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ
ای وای آیا بزایم و منم پیری نازنان و این ہست شوہرمن پیری نوزدہ ہمانا این ہست چیزی شگفت گفتند آیا شگفت مانی از کار

اللّٰهِ رَحْمَتُ اللّٰهِ وَبَرَكٰتُهُۥ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُۥ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿۷۳﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ
خدا رحمت خدا و برکتہای او برشما خاندان ہست ہمانا او ہست ستودہ از جمند ناگاہ بیمک برفت از

إِبْرٰهِيمَ الرَّوْعُ وَجَآءَتْهُ الْبُشْرٰى يُجٰدِلُنَا فِى قَوْمِ لُوطٍ ﴿۷۴﴾ إِنَّ إِبْرٰهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّٰهٌ مُّنِيبٌ ﴿۷۵﴾
ابراہیم ترس و بیامدش مژدہ میستیزید با ما در بارہ قوم لوط ہمانا ابراہیم بردباری ہست زاریدہ ناہیدہ کنان

يٰٓإِبْرٰهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هٰذَآ إِنَّهُۥ قَدْ جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ ءَاتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿۷۶﴾
ای ابراہیم درگذر از این ہمانا بیامد امر پروردگارتو و ہمانا آیندہ ہست ایشانرا عذابی ناباز گردانیدہ

وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِىٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هٰذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿۷۷﴾ وَجَآءَهُۥ
و ہنگامی کہ آمد فرستادگان ما لوط بریج شد از ایشان و تنگ آمد بدیشان تاب توان و گفت این ہست روزی سخت (خشمگین) و بیاورندش

قَوْمُهُۥ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّـَٔاتِ قَالَ يٰقَوْمِ هٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِى
قومش میشتافتند بسوی او و از پیش بودند میکردند بدہا گفت ای قوم اینک دختران

هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَلَا تُخْزُونِ فِى ضَيْفِى أَلَيْسَ مِنكُمْ رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿۷۸﴾ قَالُوا لَقَدْ
پاکیزہ ترند برای شما پس بترسید خدارا و خوار مسازید در میہمانم آیا نیست در شما مردی خردمند گفتند

عَلِمْتَ مَا لَنَا فِى بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿۷۹﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِى بِكُمْ قُوَّةً أَوْ ءَاوِى إِلٰى رُكْنٍ
قرا دانی نیست ما را در دختران تو کامی و بہر آینہ میدانی ما چہ خواہیم گفت کاشکی مرا برشما نیروئی یا پناہ میبردم بپایگاہی

شَدِيدٍ ﴿۸۰﴾ قَالُوا يٰلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَن يَصِلُوٓا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَلَا
سخت گفتند ای لوط ما نیم فرستادگان پروردگارتو ہرگز نرسند بتو پس کوچ کن باخاندان خود در پارہ از شب و در پی

يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ إِلَّا ٱمْرَأَتَكَ إِنَّهُۥ مُصِيبُهَا مَآ أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ
برنگرداند از شما ہیچکس جز زن تو کہ او را رسندہ ہست آنچہ ایشانرا رسند ہمانا وعدہ گاہ آنان بامداد ہست آیا ہست بامداد

بِقَرِيبٍ ﴿۸۱﴾ فَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنضُودٍ ﴿۸۲﴾
نزدیک ناگاہیکہ بیامد امر ما گردانیدیم روی آن زیر آن و بباریدیم بر آن سنگہائی از سجیل (سنگ گل) برشتہ کشیدہ

مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ وَمَا هِىَ مِنَ الظّٰلِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿۸۳﴾ وَإِلٰى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا
نشاندہ نزد پروردگارتو و نیست آن از ستمگران دور و بسوی مدین برادرشان شعیب را گفت ای قوم من بپرستش کنید

اللّٰهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلٰهٍ غَيْرُهُۥ وَلَا تَنقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّىٓ أَرٰىكُم بِخَيْرٍ وَإِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ ﴿۸۴﴾
خدارا نیست شمارا خداوندی جز او و کم نہید پیمانہ و ترازو را ہمانا بینم شمارا در نعمتی و ترسم برشما از عذاب روزی فرا گیرنده

يَا قَوْمِ أَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ
ای قوم تمام دهید پیمانه و ترازو را بداد و مکم ندهید بردم چیزهای ایشانرا و مکوشید (تاخت) در زمین
مُفْسِدِينَ ﴿۸۵﴾ بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ۚ وَمَا أَنَا عَلَيْكُم بِحَفِيظٍ ﴿۸۶﴾ قَالُوا يَا شُعَيْبُ
تباهکاران بازمانده خدا بهتر است برای شما اگر هستید مؤمنان و نیستم من برشما نگهبان گفتند ای شعیب
أَصَلَوٰتُكَ تَأْمُرُكَ أَن نَّتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَن نَّفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ ۖ إِنَّكَ لَأَنتَ الْحَلِيمُ
آیا نماز تو فرمان دهد ترا که رها کنیم آنچه را میپرستیدند پدران ما یا آنکه کنیم در مالهای خود هرچه خواهیم همانا تو نرمی بردبار
الرَّشِيدُ ﴿۸۷﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا ۚ وَمَا أُرِيدُ
خردمند گفت ای قوم من آیا دیدید اگر باشم بر نشانی از پروردگارم و روزیم داده از نزد خویش روزی نیکو و نخواهم
أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنْهَاكُمْ عَنْهُ ۚ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ ۚ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ ۚ عَلَيْهِ
مخالفت کنم شما را بسوی آنچه شما را از آن نهی میکنم نخواهم جز کار ساختن تا توانم و نیست موفق شدن من جز بخدا بر او
تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿۸۸﴾ وَيَا قَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَن يُصِيبَكُم مِّثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ
توکل نمودم و بسوی او زاری کنم ای قوم مکناد بدارد شما را مخالفت من بزیان که رسید شما را مانند آنچه رسید قوم نوح را یا
قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ ۚ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِّنكُم بِبَعِيدٍ ﴿۸۹﴾ وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ ۚ
قوم هود یا قوم صالح و نیست قوم لوط از شما دور و خواستغفار کنید پروردگار خویش را پس توبه کنید بسوی او
إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ﴿۹۰﴾ قَالُوا يَا شُعَيْبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيرًا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرَاكَ فِينَا ضَعِيفًا ۖ
همانا پروردگار من بسیار مهربان دوست دار گفتند ای شعیب در نمی یابیم بسیاری از آنچه گوئی و همانا بینیم ترا میان ما ناتوان
وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ ۖ وَمَا أَنتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿۹۱﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَهْطِي أَعَزُّ عَلَيْكُم مِّنَ اللَّهِ ۖ
و اگر نبودند کسان تو هرآینه سنگسارت میکردیم و نیستی تو برما برخود گفت ای قوم آیا کسان من عزیزترند نزد شما از خدا
وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ ظِهْرِيًّا ۖ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿۹۲﴾ وَيَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي
و برگرفتید او را از پس خویش پشت افکنده همانا پروردگار من بدانچه میکنید داناست و گفت ای قوم عمل کنید بر آنچه توانائی خویش را دارید من
عَامِلٌ ۖ سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ ۖ وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿۹۳﴾
عمل کننده زود است بدانید کرا آید عذابی که خوار سازد و کیست دروغگوی و چشم براه باشید که من باشما چشم براه
وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ
و چون بیامد فرمان ما برهانیدیم شعیب را و آنانکه ایمان آوردند با او برحمتی از ما و گرفت آنانرا که ستم کردند خروش
فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿۹۴﴾ كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ أَلَا بُعْدًا لِّمَدْيَنَ كَمَا بَعِدَتْ ثَمُودُ ﴿۹۵﴾ وَلَقَدْ
پس شدند در خانهای خویش مردگان چنانکه گوئی نبوده‌اند در آن هرگز آگاه باد دوری برای مدین چنانکه دور شدند ثمود و همانا
أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿۹۶﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ ۖ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ
فرستادیم موسی را با آیتهای ما و فرمانروائی آشکار بسوی فرعون و کسان او پس پیروی کردند امر فرعون را و نیست امر فرعون
بِرَشِيدٍ ﴿۹۷﴾ يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ ۖ وَبِئْسَ الْوِرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿۹۸﴾ وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ لَعْنَةً
رهنمون پیشوا شود قوم خویش را روز قیامت پس درآورد آنانرا در آتش و بد درشت آبشخوری است آبشخور وارد شده بدان لعنت شدند اینان در
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۖ بِئْسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿۹۹﴾ ذَٰلِكَ مِنْ أَنبَاءِ الْقُرَىٰ نَقُصُّهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿۱۰۰﴾
روز قیامت چه درشت است عطائی که داده شدند و این از خبرهای شهرهاست که میگوئیم بر تو از آنها ایستاده و درو کرده

وَمَا ظَلَمْنٰهُمْ وَلٰكِنْ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَمَآ اَغْنَتْ عَنْهُمْ اٰلِهَتُهُمُ الَّتِيْ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ لَّمَّا
وستم نکردیم برایشان ولیکن ستم کردند خویشتن پس بی نیاز نکرد از ایشان خدایانشان که میخواندند جز خدا بچیزی گاهی

جَآءَ اَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوْهُمْ غَيْرَ تَتْبِيْبٍ ﴿۱۰۱﴾ وَكَذٰلِكَ اَخْذُ رَبِّكَ اِذَآ اَخَذَ الْقُرٰى وَهِيَ ظَالِمَةٌ اِنَّ
چون آمد فرمان پروردگار تو و نیفزودند ایشان را جز تباهی وچنان است گرفتن پروردگار تو گاهی که گرفت شهرها را حالیکه ستمکار بودند همانا

اَخْذَهٗٓ اَلِيْمٌ شَدِيْدٌ ﴿۱۰۲﴾ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّمَنْ خَافَ عَذَابَ الْاٰخِرَةِ ذٰلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوْعٌ لَّهُ النَّاسُ
گرفتن او سخت دردناک سخت همانا دراین هست آیتی برای آنکه بترسد عذاب آخرت را اینست روزی که گرد کرده شود در آن گروه مردمان

وَذٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُوْدٌ ﴿۱۰۳﴾ وَمَا نُؤَخِّرُهٗٓ اِلَّا لِاَجَلٍ مَّعْدُوْدٍ ﴿۱۰۴﴾ يَوْمَ يَاْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ اِلَّا بِاِذْنِهٖ فَمِنْهُمْ
و این روزی است گواهی شده و نپس نمیاندازیم مگر تا سرآمدی شمرده روزی که آید سخن نگوید کسی جز برخصت او پس ازایشان

شَقِيٌّ وَّسَعِيْدٌ ﴿۱۰۵﴾ فَاَمَّا الَّذِيْنَ شَقُوْا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيْهَا زَفِيْرٌ وَّشَهِيْقٌ ﴿۱۰۶﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا مَا دَامَتِ
بدبخت و نیکبخت بس آنانکه بدبخت شدند در آتشند ایشان راست در آن آه و نالهٔ (همانگونه که جای فرود) جاودانند در آن مادامیکه

السَّمٰوٰتُ وَالْاَرْضُ اِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَ اِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيْدُ ﴿۱۰۷﴾ وَاَمَّا الَّذِيْنَ سُعِدُوْا فَفِي
آسمانهاست وزمین جز آنچه خواهد پروردگار تو که پروردگار تو کننده است آنچه را خواهد و اما آنانکه نیکبخت شدند پس در

الْجَنَّةِ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا مَا دَامَتِ السَّمٰوٰتُ وَالْاَرْضُ اِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَ عَطَآءً غَيْرَ مَجْذُوْذٍ ﴿۱۰۸﴾ فَلَا
بهشت جاودانند در آن مادامیکه آسمانها وزمین است جز آنچه خواهد پروردگار تو بخششی ناریده باز بریدگی بس

تَكُ فِيْ مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هٰٓؤُلَآءِ مَا يَعْبُدُوْنَ اِلَّا كَمَا يَعْبُدُ اٰبَآؤُهُمْ مِّنْ قَبْلُ وَاِنَّا لَمُوَفُّوْهُمْ
باش در تردیدی از آنچه میپرستند اینان نمیپرستند مگر چنانکه میپرستیدند پدران ایشان از پیش و همانا پرداننده ایم بدیشان

نَصِيْبَهُمْ غَيْرَ مَنْقُوْصٍ ﴿۱۰۹﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَاخْتُلِفَ فِيْهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ
بهرهٔ ایشان را ناکاسته و همانا دادیم بموسی کتاب را پس اختلاف شد در آن و اگر نبود سخنی که پیشی گرفت از

رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَاِنَّهُمْ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيْبٍ ﴿۱۱۰﴾ وَاِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ اَعْمَالَهُمْ
پروردگار تو هرآینه قضا شده بود میان ایشان و همانا ایشان در شکی از آن برایند نگرنده و هرگاه که همه را هرآینه پرداند بدیشان پروردگار تو کردارهای ایشانرا

اِنَّهٗ بِمَا يَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ﴿۱۱۱﴾ فَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا اِنَّهٗ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ
تا او بآنچه میکنند آگاه پس پایدار باش چنانکه مامور شدی و آنانکه توبه کردند با تو و سرکشی نکنید که او بآنچه میکنید بیناست

﴿۱۱۲﴾ وَلَا تَرْكَنُوْٓا اِلَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ اَوْلِيَآءَ ثُمَّ لَا تُنْصَرُوْنَ
و مگروید بسوی آنان که ستم کردند که بمیرسد شما را آتش و نباشد شما را جز خدا دوستانی و سپس یاری نشوید

﴿۱۱۳﴾ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ طَرَفَيِ النَّهَارِ وَزُلَفًا مِّنَ الَّيْلِ اِنَّ الْحَسَنٰتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّاٰتِ ذٰلِكَ
و بپای دار نماز را سر و سر روز و پاره هائی از شب همانا خوبیها میبرند بدیها این است

ذِكْرٰى لِلذّٰكِرِيْنَ ﴿۱۱۴﴾ وَاصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۱۱۵﴾ فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْ
یادآوری برای یادآورندگان و صبر کن که خدا نابود نمیکند پاداش نکوکاران را پس چرا نبود از قرنهای

قَبْلِكُمْ اُولُوْا بَقِيَّةٍ يَّنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْاَرْضِ اِلَّا قَلِيْلًا مِّمَّنْ اَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا
پیش از شما دارندگان کوشش که نهی کنند از تباهکاری در زمین مگر کمی از آنانکه نجات دادیم از ایشان و دنبال کردند ستمکاران

مَآ اُتْرِفُوْا فِيْهِ وَكَانُوْا مُجْرِمِيْنَ ﴿۱۱۶﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَّاَهْلُهَا مُصْلِحُوْنَ ﴿۱۱۷﴾
آنچه داده شدند در آن و بودند بزهکاران و نیست پروردگار تو که نابود کند شهرها را بستم و مردمان آنها نیکوکار باشند

وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ

واگر میخواست پروردگار تو هرآینه میگردانید مردم را یک ملت و همیشه اختلاف کنندگان باشند مگر آنکه رحم کند پروردگار تو

وَلِذَٰلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾ وَكُلًّا

و برای این آفرید ایشان را و تمام شد سخن پروردگار تو که هآینه پر سازم دوزخ را از جنیان و مردم همگی و هرگزارم

نَّقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِۦ فُؤَادَكَ وَجَآءَكَ فِى هَٰذِهِ ٱلْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَىٰ

خواندنیم برتو از داستانهای پیغمبران آنچه استوار داریم بدان دل ترا و بیامد ترا در این حق و اندرزی و یادکردنی

لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَقُل لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَٰمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنَّا مُنتَظِرُونَ

برای مؤمنان بگو بدانان که ایمان نیاورند عمل کنید بر توانائی خویش کما نیم عمل کنندگان و منتظر باشید که ما نیز منتظرانیم

﴿١٢٢﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ ٱلْأَمْرُ كُلُّهُۥ فَٱعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

و خدای راست نهانی آسمانها و زمین و بسوی او باز گردانیده شود امر همه آن پس او را پرستش کن و برو توکل کن و نیست پروردگار تو غافل از آنچه میکنید

سورة يوسف مكية وآياتها مائة واحدى عشرة آية

سورة ۱۲ — حزبها ۲ — كلماتها ۱۷۳۶ — حروفها ۷۱۶۶

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

الٓرٰ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿١﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾ نَحْنُ

این است آیتهای کتاب آشکارا ما فرستادیم آنرا خواندنی بزبان تازی شاید بخرد دریابید ما

نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ ٱلْقَصَصِ بِمَآ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ وَإِن كُنتَ مِن قَبْلِهِۦ لَمِنَ

بخوانیم برتو بهترین داستانها بدانچه وحی فرستادیم بسوی تو این قرآن را و هرچند بودی از آن از

ٱلْغَٰفِلِينَ ﴿٣﴾ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ إِنِّى رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ

غافلان هنگامیکه گفت یوسف پدر خود را ای پدر من بدانا در خواب دیدم یازده ستاره و خورشید و ماه را

رَأَيْتُهُمْ لِى سَٰجِدِينَ ﴿٤﴾ قَالَ يَٰبُنَىَّ لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَىٰٓ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا۟ لَكَ كَيْدًا

دیدمشان بمن سجده کنندگان گفت ای فرزند من فرو مخوان خواب خویش را بر برادرانت تا حیلت نکنند

إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لِلْإِنسَٰنِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾ وَكَذَٰلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأْوِيلِ

همانا شیطان برای انسان دشمنی آشکار و همچنان برگزیند ترا پروردگار تو و بیاموزدت از تعبیر

ٱلْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُۥ عَلَيْكَ وَعَلَىٰٓ ءَالِ يَعْقُوبَ كَمَآ أَتَمَّهَا عَلَىٰٓ أَبَوَيْكَ مِن قَبْلُ إِبْرَٰهِيمَ

خوابها و تمام کند نعمتش را برتو و بر خاندان یعقوب چنانکه تمام کرد آنرا بر پدران تو از پیش ابراهیم

وَإِسْحَٰقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾ لَّقَدْ كَانَ فِى يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِۦٓ ءَايَٰتٌ لِّلسَّآئِلِينَ ﴿٧﴾ إِذْ قَالُوا۟

و اسحق همانا پروردگار تو دانای حکیم است در یوسف و برادرانش آیتهائی هست برای پرسش کنندگان هنگامیکه

لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَىٰٓ أَبِينَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾ ٱقْتُلُوا۟

یوسف برادرش محبوبتر بپدر ما از ما و ما گروهی نیرومندیم همانا پدر ما در گمراهی آشکار بکشید

يُوسُفَ أَوِ ٱطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهُ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا۟ مِنۢ بَعْدِهِۦ قَوْمًا صَٰلِحِينَ ﴿٩﴾

یوسف را یا بیفکنیدش بسرزمینی که تنها ماند برای شما روی پدرتان و باشید پس از وی قومی شایستگان

قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَأَلْقُوهُ فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ

گفت گوینده‌ای از ایشان نکشید یوسف را و بیفکنید بش در تاریکی چاه تا برگیرد بش بعضی از کاروانیان اگر هستید کنندگان

⑩ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَاصِحُونَ ⑪ أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ

گفتند ای پدر ما چه شود ترا که امین نمیداری ما را بر یوسف حالانکه ما بیم برای او اندرز گویان (بگذار تا) بفرستش با ما بامداد بچرد

وَيَلْعَبْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ⑫ قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَن تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَن يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ

و بازی کند و ما بیم او را نگهدارندگان گفت همانا اندوهگین سازد مرا بردنش و ترسم بخورد بش گرگ

وَأَنتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ⑬ قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَاسِرُونَ ⑭ فَلَمَّا

حالیکه باشید شما از او غافلان گفتند اگر بخورد بش گرگ حالیکه ما بیم گروهی ده همانا ما آنگاه زیانکاران سپس چون بگذاشتند

ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَٰذَا

بردند او را و کردند همه بش در تاریکی چاه بود که جدا کنیم او را (گویند بش وحی بگذاشتن) ایشان

وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ⑮ وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ⑯ قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا

و ایشان نه بدانند و آمدند شبانگاه پدر خویش را گریان گفتند ای پدر ما رفتیم مسابقه کنیم و گذاشتیم

يُوسُفَ عِندَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ⑰ وَجَاءُوا عَلَىٰ

یوسف را نزد کالای خویش پس بخورد او را گرگ و نیستی تو باور کننده ما را هرچند باشیم راستگویان و آوردند بر

قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا

جامه وی خونی دروغین گفت بلکه بیاراست برای شما نفسهای شما کاری را پس شکیبائی نکوست و خداست یاری خواسته برآنچه

تَصِفُونَ ⑱ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَىٰ دَلْوَهُ قَالَ يَا بُشْرَىٰ هَٰذَا غُلَامٌ وَأَسَرُّوهُ

بستایید و بیامد کاروانی پس فرود کردند آبگیر زنده خویش را پس سرازیر کرد دلو خود را گفت مژده باد اینک پسری و پنهان کردند او را

بِضَاعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ⑲ وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ

کالائی برای سودگری و خدا دانست بدانچه میکنند و فروختندش بهائی کم درمهائی چند و بودند در او از

الزَّاهِدِينَ ⑳ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِن مِّصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَن يَنفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا

قناعت کنندگان و گفت آنکه خرید بش در مصر بزن خود گفت گرامی دار جایگاه او را شاید سودی بما دهد یا برگیریمش فرزندی

وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ

و بدینسان فرا نروائی دادیم یوسف را در زمین و تا بیاموزیمش از تعبیر خوابها و خدا چیره است بر کار او

وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ㉑ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي

ولیکن بیشتر مردم نه بدانند و چون برسید نیروی خود را (یعنی خردمند را) دادیمش فرمانروائی و دانش را و بدینسان پاداش میدهیم

الْمُحْسِنِينَ ㉒ وَرَاوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَن نَّفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ

نکوکاران را و کام خواست زنی که او در خانه‌اش بود از او و بست درها را و گفت بان شتاب

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ㉓ وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ وَهَمَّ بِهَا

گفت پناه بریم بخدا همانا او پروردگار من نکو جای مرا همانا ستمکاران رستگار نشوند و هر آینه آنزن آهنگ او کرد و او آهنگ آنزن

لَوْلَا أَن رَّأَىٰ بُرْهَانَ رَبِّهِ كَذَٰلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ㉔

اگر نه دیدار برهان پروردگار خویش را چنین تا برگردانیم از او بدی و ناشایست را که او است از بندگان ما تا گردانیدگان

وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَى الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ

و بشتافت هر دو بسوی در و بشکافت آن جامه او را از پشت و بیافتند شوهر او را نزد در گفت آن زن چیست پاداش کسی که

بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَاوَدَتْنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ

بخاندان تو بدی خواهد مگر آنکه زندانی شود یا شکنجه دردناک گفت این زن کام جست از من و گواهی داد گواهی از

أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ

از خاندان آن زن اگر پیراهنش از پیش دریده باشد راست گوید آن زن و او است از دروغگویان و اگر پیراهنش

قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ

از پشت بشکافته زن دروغ گوید و او است از راستگویان پس گاه پیراهنش از پشت بشکافته گفت جانها این از مکر شما زنان

إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي لِذَنْبِكِ إِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾

جانها مکر شما شایسته بزرگ ای یوسف درگذر از این و تو ای زن آمرزش خواه برای گناه خود که هستی تو از لغزشکاران

وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ

و گفتند زنانی در شهر زن عزیز دربی جستن کام از بنده خویش است جانها بفریفت او دل او را ربوده جز این نیست که ما می بینیم او در گمراهی

مُبِينٍ ﴿٣٠﴾ فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَأً وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِنْهُنَّ

آشکار پس شگفت بشنید آن زن نیرنگ ایشان فرستاد و فراهم کرد برای هر یک بالشتی و داد بهر کدام از ایشان

سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا

کاردی و گفت برون آی بر ایشان پس گاهی که بدیدند بزرگش شمردند و ببریدند دستهای خویش را و گفتند هرگز بخدا جانها این

بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ

بشری نیست او مگر فرشته گرامی گفت این است آنکه ما بدو نکوهش میکردید و جانها کام از او خواستم

فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِنْ لَمْ يَفْعَلْ مَا آمُرُهُ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُونًا مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ

ولی خودداری کرد و اگر نکند جانها زندانی شود و هر آینه بگردد از زبونان گفت پروردگارا زندان

أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُنْ مِنَ

مرا خوشتر است از آنچه خواندم بسوی آن و اگر بازگردانی از من نیرنگ ایشانرا آنگاه میل کنم و بشوم از

الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَا لَهُمْ

نادانان پس بپذیرفت ازاو پروردگارش و برگردانید ازاو نیرنگ ایشانرا جانها او است شنوای دانا پس نمایان شد برای ایشان

مِنْ بَعْدِ مَا رَأَوُا الْآيَاتِ لَيَسْجُنُنَّهُ حَتَّى حِينٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانِ قَالَ أَحَدُهُمَا

پس از آنکه دیدند نشانها را که هر آینه بزندانش کنند تا زمانی و درون شدند باوی زندانرا دو جوان گفت یکشان

إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْزًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا

جانها بخواب دیدم خویش را که گوری بفشارم و دیگری گفت دیدم بخواب خویش را که بر گرفتم بر سر خود نانی که بخورند پرندگان از آن آگهی ده ما را

بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ

از تعبیر آن که بینیم ترا از نیکوکاران گفت نیاید شمارا خوراکی که روزیتان شود مگر آگهی آنرا پیش از آنکه آید شما را

قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾

پیش از آنکه بیاید شمارا این از آنست که بیاموخت مرا پروردگارم جانها من رها کردم دین گروهی که ایمان نیاوردند بخدا و ایشانند بآخرت کافران

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ اٰبَآءِیْٓ اِبْرٰهِیْمَ وَاِسْحٰقَ وَیَعْقُوْبَ ؕ مَا كَانَ لَنَآ اَنْ نُّشْرِكَ بِاللّٰهِ مِنْ شَیْءٍ ؕ ذٰلِكَ مِنْ

و پیروی کردم آئین پدرانم ابراهیم و اسحق و یعقوب را نرسد ما را که شرک آریم بخدا چیزی این از

فَضْلِ اللّٰهِ عَلَیْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا یَشْكُرُوْنَ ﴿۳۸﴾ یٰصَاحِبَیِ السِّجْنِ ءَاَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُوْنَ

فضل خداوند است بما و بر مردم لیکن بیشتر مردم سپاس نگذارند ای دو یار زندانم آیا پروردگاران پراکنده

خَیْرٌ اَمِ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿۳۹﴾ مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖٓ اِلَّآ اَسْمَآءً سَمَّیْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَآؤُكُمْ مَّا

بهتر اند یا خداوند یگانه سخت گیر نپرستید جز او نامهائی که نامیده اید شما و پدران شما

اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ ؕ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ ؕ اَمَرَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِیَّاهُ ؕ ذٰلِكَ الدِّیْنُ الْقَیِّمُ وَلٰكِنَّ

فرستاده است خدا بدانها فرمانی نیست فرمان جز برای خدا فرمود که نپرستید جز او را این است دین استوار ولیکن

اَكْثَرَ النَّاسِ لَا یَعْلَمُوْنَ ﴿۴۰﴾ یٰصَاحِبَیِ السِّجْنِ اَمَّآ اَحَدُكُمَا فَیَسْقِیْ رَبَّهٗ خَمْرًا ؕ وَاَمَّا الْاٰخَرُ فَیُصْلَبُ فَتَاْكُلُ

بیشتر مردم نمیدانند ای یاران زندان اما یکی از شما جوشانده خداوند خویش را باده دهد اما دیگری بدار آویزند تا مرغان سر

الطَّیْرُ مِنْ رَّاْسِهٖ ؕ قُضِیَ الْاَمْرُ الَّذِیْ فِیْهِ تَسْتَفْتِیٰنِ ﴿۴۱﴾ وَقَالَ لِلَّذِیْ ظَنَّ اَنَّهٗ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِیْ عِنْدَ

پرنده گان از سرش بگذشت کاری که در آن فتوی مجوئید و گفت چون بمصر رسید بیادشاه بیاد آرید مرا چون

رَبِّكَ فَاَنْسٰىهُ الشَّیْطٰنُ ذِكْرَ رَبِّهٖ فَلَبِثَ فِی السِّجْنِ بِضْعَ سِنِیْنَ ﴿۴۲﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ اِنِّیْٓ اَرٰى سَبْعَ

خداوند خویش پس فراموش ساخت شیطان یاد آوردن خداوند خویش را پس ماند در زندان چند سال و گفت پادشاه دوم در خواب بهفت

بَقَرٰتٍ سِمَانٍ یَّاْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَّسَبْعَ سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ یٰبِسٰتٍ ؕ یٰٓاَیُّهَا الْمَلَاُ اَفْتُوْنِیْ فِیْ

گاو فربه که میخوردندشان هفت گاو لاغر و هفت خوشه سبز و دیگری خشک ای گروه فتوی دهید در

رُءْیَایَ اِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْیَا تَعْبُرُوْنَ ﴿۴۳﴾ قَالُوْٓا اَضْغَاثُ اَحْلَامٍ ؕ وَمَا نَحْنُ بِتَاْوِیْلِ الْاَحْلَامِ بِعٰلِمِیْنَ ﴿۴۴﴾

خوابم اگر خوابها تعبیر خوانید گفتند پاره خوابهای پریشانست و شما تعبیر خوابهای پریشان را نه دانایان

وَقَالَ الَّذِیْ نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ اُمَّةٍ اَنَا اُنَبِّئُكُمْ بِتَاْوِیْلِهٖ فَاَرْسِلُوْنِ ﴿۴۵﴾ یُوْسُفُ

و گفت آنکه نجات یافته بود از آن دو و یاد آمدش پس از نسیان من آگهتان دهم تعبیر خوابش پس مرا بفرستید یوسف

اَیُّهَا الصِّدِّیْقُ اَفْتِنَا فِیْ سَبْعِ بَقَرٰتٍ سِمَانٍ یَّاْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَّسَبْعِ سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ

ای راستگو فتوی ده ما را در هفت گاو فربه که خورندشان هفت لاغر و هفت خوشه سبز و دیگر

یٰبِسٰتٍ ۙ لَّعَلِّیْٓ اَرْجِعُ اِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ یَعْلَمُوْنَ ﴿۴۶﴾ قَالَ تَزْرَعُوْنَ سَبْعَ سِنِیْنَ دَاَبًا ۚ

خشک شاید بازگردم بسوی مردم شاید ایشان بدانند گفت کشت کنید هفت سال پیاپی

فَمَا حَصَدْتُّمْ فَذَرُوْهُ فِیْ سُنْۢبُلِهٖٓ اِلَّا قَلِیْلًا مِّمَّا تَاْكُلُوْنَ ﴿۴۷﴾ ثُمَّ یَاْتِیْ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ سَبْعٌ

پس آنچه را درو میکنید بگذارید در خوشه خود جز اندکی از آنچه میخورید پس بیاید پس از این هفت سال

شِدَادٌ یَّاْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ اِلَّا قَلِیْلًا مِّمَّا تُحْصِنُوْنَ ﴿۴۸﴾ ثُمَّ یَاْتِیْ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ عَامٌ فِیْهِ یُغَاثُ

سخت که میخورند آنچه آماده کردید برای آنها جز اندکی از آنچه نگهدارید پس بیاید پس از آن سالی که در آن باران فرو

النَّاسُ وَفِیْهِ یَعْصِرُوْنَ ﴿۴۹﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُوْنِیْ بِهٖ ۚ فَلَمَّا جَآءَهُ الرَّسُوْلُ قَالَ ارْجِعْ اِلٰى رَبِّكَ

بارند مردم در آن رهائی یابند گفت شاه بیاورید او را چون فرستاده آمدش فرستاده گفت برگرد بسوی خداوند خویش

فَسْـَٔلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الّٰتِیْ قَطَّعْنَ اَیْدِیَهُنَّ ؕ اِنَّ رَبِّیْ بِكَیْدِهِنَّ عَلِیْمٌ ﴿۵۰﴾

پس بپرس از او چه بود آن زنان را که بریدند دستهای خود را همانا پروردگار من بترفندشان آگاه است

قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتُنَّ يُوسُفَ عَنْ نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ

گفت چه شد شما را که سخن چسبید از یوسف گفتند هرگز خدا را ندانیم براو دستبردی گفت زن عزیز

الْآنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۵۱﴾ ذَٰلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ

اکنون پدیدار گشت حق من کام خواستم ازاو واو است از راستگویان این تا بداند که من خیانت نکردم در نهان

وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ ﴿۵۲﴾ وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي

واکه خدا نیرنگ خیانتکاران و نبرنه نگمن (نیارم) خویشتن را همانا دل بسیار امر کننده است بدشتی مگر آنرا که رحم کرد پروردگار

إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۵۳﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ

همانا پروردگار من است آمرزنده مهربان گفت شاه برمن واریدش تا بجو و مخصوص خویش سازم سپس چون بگفت او گفت همانا تو نزدما امروز

لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿۵۴﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿۵۵﴾ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ

نزدما فرمانروای امین گفت بگمارمرا برگنجهای زمین که منم نگهبانی دانشمند چنان فرمانروائی دادیم بیوسف

فِي الْأَرْضِ يَتَبَوَّأُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۵۶﴾ وَلَأَجْرُ

در زمین تا جای گزیند ازآن در هرجا که خواهد رسانیم برحمت خویش هرکرا خواهیم ونباشد تکه کاران را پاداش بگمکاران ما وهمانا پاداش

الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿۵۷﴾ وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ

آخرت بهتراست برای آنانکه ایمان آوردند وبودند پرهیزکنند ودآمدند برادران یوسف پس برادر ودرآمدند پس بشناخت آنانرا واو

لَهُ مُنْكِرُونَ ﴿۵۸﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ قَالَ ائْتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوفِي

ایشان را ونا شناسنده گان وچنگامی کرد بار ایشان را گفت بیاورید مرا برادری که شمارا ست از پدر شما آیا نمیبینید که تمام میدهم

الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿۵۹﴾ فَإِنْ لَمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿۶۰﴾

پیمانه را ومنم بهترین میزبانان (فرودآرندگان) پس اگر نیاوردیدو نه پیمانه باشد شما را نزدمن ونه بمن نزدیک شوید

قَالُوا سَنُرَاوِدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿۶۱﴾ وَقَالَ لِفِتْيَانِهِ اجْعَلُوا بِضَاعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ

گفتند زود است بخواهیم ازاو پدرش را وهمانا ما خواهیم کرد گفت بچوانان خود بگذارید کالای ایشان را در بارهای ایشان

لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۶۲﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَبِيهِمْ قَالُوا

باشد بشناسند چون گاهی که بازگردند بسوی خاندان خود شاید بازگردند دانستگاهی که بازگشتند بسوی پدر خویش گفتند

يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا أَخَانَا نَكْتَلْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿۶۳﴾ قَالَ هَلْ آمَنُكُمْ

ای پدر بازداشته شده ازما پیمانه پس بفرست با ما برادر ما تا پیمانه برای او نگهدارنده گان گفت آیا این مستمر شما

عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿۶۴﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ

برادو جز بدانگونه که این محرم شما بر برادرش پیش ازپیش پس خداست بهترین نگاهدارنده واوست مهربانترین مهربانان ودنگامیکه بگشودند بارگشونده بازیافتند

وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا نَبْغِي هَٰذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا

ویافتند کالای خود را که بازگردانیده شده بسوی ایشان گفتند ای پدر چه میجوئیم اینک کالای ما برگردانیده شده بسوی ما وخواهیم آورد خاندان خویش را

وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿۶۵﴾ قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا

ونگهدارم برادر خویش را وبیفزائیم پیمانه شتری را این بهره پیمانه اندک گفت نفرستمش با شما تا دهید

مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿۶۶﴾

از خدا که بیارید مرا بسوی من مگر آنکه فراگرفته شوید ودنگامی که دادند بوی گروگان خود را گفت خدا بر آنچه گوئیم وکیل

وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ
وگفت ای فرزندان من درون نشوید از یک در ودر آیید از درهای پراگنده ونمی بندگردانم شمارا از خدا هیچیزی

إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ
نیست حکم جز آن خدا براو توکل کردم وبراو توکل کنند توکل کنندگان ودرآمدند ازهمانجا که فرمود ایشانرا

أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِمَا
پدرشان بنبود که بینیازکند ایشان ازخدا هیچیزی مگر خواستهٔ را در دل یعقوب که برآورد وبدرستی او بدانچه

عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ آوَى إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا
بیاموختیش ولیکن بیشتر مردم نمیدانند ودرآمدند بر یوسف جای داد نزدخود برادرخودرا گفت بدانستم

أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ
برادر تو پس اندوهگین مباش ازکردهٔ برادران شان گذاردو جام را بیمان بار برادر کهتر

ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَارِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا
پس بانگ برآورد وبانگ دهندهٔ گوای کاروان هانا شمایید دزدی کنندگان گفتند وبازگشتند بسوی آنان چه چیز گم کردید گفتند

نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَنْ جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا
گم کردیم پیمانه (جام) شاه را وهرکه آنرا آورد برا ندازهٔ بار شتری بار وشتر مان ضامن گفتند بخدا سوگند شما میدانید

لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَنْ
نیامدیم تا بهنگاری کنیم در زمین ونبودیم دزدان گفتند پس چیست کیفرداد اگر باشید دروغگویان گفتند کیفرداد هرکه

وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ
یافت شود در بارداو اوست کیفرش همچنان میکیفردیم ستمکاران پس آغازکرد بجامهای آنان پیش از بار برادر کهتر پس

اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ
درآورد پس از بار برادر خویش بدینگونه تدبیر کردیم برای یوسف نمیرسید اورا که برگیرد برادرش را درکیش شاه جز آنکه

يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ
خدا خواهد بالا بریم پایه‌های هرکرا خواهیم وبرتای هر دانشوری هست دانشند گفتند اگر بدزدید بدزدید برادری

لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرٌّ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
اورا از پیش پس نهانش داشت یوسف درول خود وناشمودش برای ایشان گفت شما جایگاه جزیره درجایگاه وخدا داناتر بدانچه

تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ
میصفید گفتند ای عزیز هانا اورا پدری هست پیری فرتوت پس برگیر یکی از ما بجای او گرمی بینیمت را از نکوکاران

﴿٧٨﴾ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهُ إِنَّا إِذًا لَظَالِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا اسْتَيْئَسُوا
گفت پناه برم بخدا که بگیریم جز آنرا که یافتیم کالای خویش را نیزدش که ما پس دردا هنگام ازستمکاران پس چون بیکسو نومید شدند

مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ
ازاو بیدانشدند رازگویان گفت بزرگ ایشان آیا نه دانستید که پدرشما گرفت برشما گروگانی از خدا ودازپیش

مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾
بدکردنی که در باره یوسف پس نرکنم زمین را هرگز تا رخصت دهد بدرم یا حکم کند خدا برای من واوبهترین حکمزنان

ارجعوا الى ابيكم فقولوا يا ابانا ان ابنك سرق وما شهدنا الا بما علمنا وما كنا للغيب حافظين ﴿٨١﴾
بازگردید بسوی پدر خویش پس بگوئید ای پدر ما فرزندت دزدید و گواهی ندهیم جز بچه دانستیم و نبستیم نابیدار نگهبان

واسئل القرية التي كنا فيها والعير التي اقبلنا فيها وانا لصادقون ﴿٨٢﴾ قال بل سولت لكم
و بپرس شهری را که در آن بودیم و کاروانیرا که در آن آمدیم و ما با شما راستگویان گفت بلکه آراست برای شما

انفسكم امرا فصبر جميل عسى الله ان يأتيني بهم جميعا انه هو العليم الحكيم ﴿٨٣﴾ وتولى عنهم
دلهای شما امری پس شکیبائی نکو بایستی خدا بیاورد بهمه بایم که اوست دانای حکیم و روی برگردانید ازیشان

وقال يا اسفى على يوسف وابيضت عيناه من الحزن فهو كظيم ﴿٨٤﴾ قالوا تالله تفتؤا تذكر
و گفت دریغ بر یوسف و سفید شد دیدگان او از اندوه و او خشم خورده و فرو گیرنده گفتند بخدا ترک نکنی یاد کردن

يوسف حتى تكون حرضا او تكون من الهالكين ﴿٨٥﴾ قال انما اشكو بثي وحزني الى الله
یوسف را تا بیماری فرسوده گردی یا بنابودی از نابودشدگان گفت جز این نیست که شکوه اندوه و دشمنی خویش را بخدا

واعلم من الله ما لا تعلمون ﴿٨٦﴾ يا بني اذهبوا فتحسسوا من يوسف واخيه ولا تايئسوا من روح
و میدانم از خدا آنچه نمیدانید ای فرزندان من بروید پس جستجو کنید از یوسف و برادرش و نومید نشوید از روح

الله انه لا ييئس من روح الله الا القوم الكافرون ﴿٨٧﴾ فلما دخلوا عليه قالوا يا ايها
خدا بدانا نومید نشوند از روح خدا جز گروه کافران پس هنگامیکه درآمدند برو گفتند ای

العزيز مسنا واهلنا الضر وجئنا ببضاعة مزجاة فاوف لنا الكيل وتصدق علينا
عزیز رسید بما و خاندان ما سختی و آوردیم کالائی ناچیز پس پر کن برای ما پیمانه را و تصدق کن برما

ان الله يجزي المتصدقين ﴿٨٨﴾ قال هل علمتم ما فعلتم بيوسف واخيه اذ انتم جاهلون ﴿٨٩﴾
که خدا پاداش دهد تصدق کنندگان گفت آیا دانستید چه کردید بیوسف و برادرش هنگامیکه بودید نادانان

قالوا ءانك لانت يوسف قال انا يوسف وهذا اخي قد من الله علينا انه من يتق ويصبر
گفتند آیا تو یوسفی گفت من یوسفم و این است برادرم که خداوند نهاد بر ما بدرستی هر که پرهیزگاری کند و شکیبائی

فان الله لا يضيع اجر المحسنين ﴿٩٠﴾ قالوا تالله لقد اثرك الله علينا وان كنا لخاطئين ﴿٩١﴾ قال
همانا خدا تباه نگرداند پاداش نکوکاران را گفتند بخدا برگزیدت خدا ما را بر و همانا بودیم ما بتباهکاران گفت

لا تثريب عليكم اليوم يغفر الله لكم وهو ارحم الراحمين ﴿٩٢﴾ اذهبوا بقميصي هذا فالقوه على
نیست نکوهشی بر شما امروز بیامرزد خدا شما را و او است مهربانترین مهربانان برید پیراهن مرا این پس بیفکنید بر

وجه ابي يات بصيرا واتوني باهلكم اجمعين ﴿٩٣﴾ ولما فصلت العير قال ابوهم اني لاجد ريح
روی پدرم تا بینا گردد و بیارید مرا بکاوخانواده خود همگی و هنگامی که بازنهاد کاروان گفت پدرایشان همانا بیابم بوی

يوسف لولا ان تفندون ﴿٩٤﴾ قالوا تالله انك لفي ضلالك القديم ﴿٩٥﴾ فلما ان جاء البشير
یوسف را اگر نه که مردم خوانید گفتند بخدا تو نی در گمراهی همیشین و هنگامیکه آمد مژده رسان

القيه على وجهه فارتد بصيرا قال الم اقل لكم اني اعلم من الله ما لا تعلمون ﴿٩٦﴾ قالوا يا ابانا
بیفکند بر روی او پس برگشت بینا گفت آیا نگفتم شما را که بیابم از خدا آنچه را نمیدانید گفتند ای پدر ما

استغفر لنا ذنوبنا انا كنا خاطئين ﴿٩٧﴾ قال سوف استغفر لكم ربي انه هو الغفور الرحيم ﴿٩٨﴾
آمرزش خواه برای ما گناهان ما را که بودیم لغزشکاران گفت بزودی آمرزش خواهم برای شما از پروردگار خود همانا اوست آمرزنده مهربان

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ آوَىٰ إِلَيْهِ أَبَوَيْهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ
وچنگامیکه درآمدند بر یوسف کشید بر خود پدر و مادر خود را وگفت بمصر درآیید اگر خدا خواهد آسوده گشان وبرآورد پدر و مادر خود

عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا ۖ وَقَالَ يَا أَبَتِ هَٰذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا ۖ
بر تخت ویفتادند برایشان سجده کنان وگفت ای پدر این است تعبیر خوابم از پیش که گردانیدش پروردگارم راست

وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ مِن بَعْدِ أَن نَّزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ
ونیکوئی کرد بمن چنگامیکه بیرون آورد مرا از زندان وبیاورد شما را از بیابان پس از آنکه آشوب کرد شیطان میان من و

إِخْوَتِي ۚ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِن
برادرانم همانا پروردگار من لطیف (بخشنده) است بچیز را خواهد همانا اوست دانای حکیم پروردگارا همانا دادی بمن از پادشاهی وآموختی مرا از

تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنتَ وَلِيِّي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا
تعبیر خوابهای پدید آرنده آسمانها وزمین توئی دوست من در دنیا وآخرت دریاب مرا مسلمان

وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَٰلِكَ مِنْ أَنبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۖ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا
وبپیوسته دار مرا باشایستگان این از داستانهای نادیدنیها که وحی فرستیم بسوی تو وبودی نزد ایشان گاهیکه گرد آوردند

أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَمَا تَسْأَلُهُمْ
کار خویش را حالیکه نیرنگ میساختند وبیشتر مردم وهرچند آرزومند باشی باورکنندگان وبر رسیدن

عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنْ آيَةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ
برآن مزدی نیست آن مگر یادآوری برای جهانیان وبسا نشانهائی در آسمان وزمین که میگذرند

عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُم بِاللَّهِ إِلَّا وَهُم مُّشْرِكُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوا
برآنها وایشانند ازآن روی گردانان وایمان نیارند بیشترایشان بخدا مگر آنکه ایشانند شرک ورزندگان پس آیا ایمن شدند

أَن تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ هَٰذِهِ
که بیاید ایشان فراگیرنده‌ای از شکنجهٔ خدا یا بیاید ایشان ساعت ناگهان حالیکه درنیابند ایشان بگو اینک

سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ ۚ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾
راه من میخوانم بسوی خدا بر بینائی من وهرکه پیروی کند ومنزه است خدا ونیستم من از شرک ورزان

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِم مِّنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ ۗ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرُوا
ونفرستادیم پیش از تو جز مردانی که وحی فرستادیم بسوی ایشان از اهل شهرها پس آیا نگشتند در زمین تا بنگرند

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۗ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾
چگونه بود فرجام آنانکه پیش ایشان بودند وهمانا خانهٔ آخرت بهتر است برای آنانکه پرهیزگاری کنند آیا نمیفهمید پس

حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْأَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَن نَّشَاءُ ۖ وَلَا يُرَدُّ
تا چنگامیکه نومید شدند فرستادگان ویندیشیدند که دروغ گفته شدند بیاریشان یاری ما پس نجات دهیم هرکه را خواهیم وبرگردد

بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾ لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ مَا كَانَ حَدِيثًا
خشم ما از گروه گنهکاران همانا بود در داستانهای ایشان عبرتی برای خردمندان نیست داستانی

يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾
دروغ پرداخته ولیکن گواهی آنچه پیش روی اوست وتفصیل همه چیز وراهنمائی ورحمتی برای گروه ایمان آرندگان

سورة الرعد مكية وآياتها ثلاث واربعون آية

سورة ۱۳ — حزبها ۳۵۰۶ — كلماتها ۹۸۵

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاينده مهربان

المر تلك ايات الكتاب والذي انزل اليك من ربك الحق ولكن اكثر الناس لا يؤمنون

الر اين است آيتهاى كتاب واآنچه فرستاده شد بسوى تو از پروردگار تو حق است ولكن بيشتر مردم باور ندارند

① الله الذي رفع السموات بغير عمد ترونها ثم استوى على العرش وسخر الشمس

خداست آنكه برافراشت آسمانها بيستونى كه مينبينيد سپس استوا كرد بر عرش ورام كرد مهر

والقمر كل يجري لاجل مسمى يدبر الامر يفصل الايات لعلكم بلقاء ربكم توقنون

و ماه را هر كدام روانند تا سرآمدى نامبرده ميبرد كار را تفصيل ميدهد آيتها را شايد شما بملاقات پروردگارتان يقين آريد

② وهو الذي مد الارض وجعل فيها رواسي وانهارا ومن كل الثمرات جعل فيها

واوست آنكه گسترانيد زمين را ونهاد در آن لنگرها وجويهائى واز همه ميوه‌ها نهاد در آن

زوجين اثنين يغشي الليل النهار ان في ذلك لايات لقوم يتفكرون ③ وفي الارض

دو جفت ميپوشاند شب را بروز هانا در اين است آيتهائى براى گروهى كه انديشه كنند ودر زمين است

قطع متجاورات وجنات من اعناب وزرع ونخيل صنوان وغير صنوان يسقى بماء واحد ونفضل

بخشهائى نزديك بهم واغهائى از انگورها وكشت زار ودرختان خرما رسته از يك بن وناروسته از يك بن كه آبيارى ميشود بيك آب وبرترى ميدهيم

بعضها على بعض في الاكل ان في ذلك لايات لقوم يعقلون ④ وان تعجب فعجب قولهم

بارهاى از آنها را بر بارهاى ديگر خوراك هانا در اين است آيتهائى براى گروهى كه بخرد دريابند واگر شگفت حالى پس شگفت است گفتار ايشان

ءاذا كنا ترابا ءانا لفي خلق جديد اولئك الذين كفروا بربهم واولئك الاغلال في اعناقهم

آيا چون يكبار خاك شديم آيا براستى ما در آفرينشى نوين آنانند كه كفر ورزيدند بپروردگارشان وآنانند كه زنجيرها بگردنهاى ايشان

واولئك اصحاب النار هم فيها خالدون ⑤ ويستعجلونك بالسيئة قبل الحسنة

وآنانند ياران آتش ايشانند در آن جاودانان وميشتابند خواهند از تو بدى پيش از خوبى

وقد خلت من قبلهم المثلات وان ربك لذو مغفرة للناس على ظلمهم

حاليكه گذشته پيش از ايشان شكنجه‌ها وهانا پروردگار تو آمرزشگر است مردم را بر ستمگرى ايشان

وان ربك لشديد العقاب ⑥ ويقول الذين كفروا لولا انزل عليه ءاية من ربه

وهانا پروردگار تو سخت شكنجه وگويند آنانكه كفر ورزيدند چرا فرو نيامد بر او آيتى از پروردگارش

انما انت منذر ولكل قوم هاد ⑦ الله يعلم ما تحمل كل انثى وما تغيض الارحام

جز اين نيست كه تو بيم دهنده وهر گروهى را راهنمائى خدا داند آنچه بار ميشود در هر ماده واآنچه فرو ميريزند زهدانها

وما تزداد وكل شيء عنده بمقدار ⑧ عالم الغيب والشهادة الكبير المتعال ⑨

واآنچه بيفزايند وهر چيزى است نزد او باندازه دانائى نهان واشكار آن بزرگ عالى جايگاه

سواء منكم من اسر القول ومن جهر به ومن هو مستخف بالليل وسارب بالنهار ⑩

يكسان است از شما آنكه نهان كند گفتار را واآنكه آشكار سازدش واآنكه نهان است در شب وبكار خويش ميرود در روز

لَهٗ مُعَقِّبٰتٌ مِّنْ بَیْنِ یَدَیْهِ وَمِنْ خَلْفِهٖ یَحْفَظُوْنَهٗ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا یُغَیِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتّٰی یُغَیِّرُوْا

او را دست بدلی از پس وی و از پشت سر پیش او نگهبانان اند از فرمان خدا بجای خدا و نگردان کند آنچه در گروه است تا نگردان

مَا بِاَنْفُسِهِمْ وَاِذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِقَوْمٍ سُوْٓءًا فَلَا مَرَدَّ لَهٗ وَمَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّالٍ ﴿۱۱﴾ هُوَ الَّذِیْ

سازند آنچه در خود آنانست و هرگاه بخواهد خدا بر گروهی بدی پس نیست بازگشتن برای آن و نیست ایشانرا جز او سرپرستی او آنکه

یُرِیْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّطَمَعًا وَّیُنْشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ﴿۱۲﴾ وَیُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهٖ وَالْمَلٰٓئِكَةُ

بنماید بشما برق را بیمی و امیدی و پدید آرد ابرهای سنگین و در رود آواز رعد بسپاس او و فرشتگان

مِنْ خِیْفَتِهٖ وَیُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَیُصِیْبُ بِهَا مَنْ یَّشَآءُ وَهُمْ یُجَادِلُوْنَ فِی اللّٰهِ وَهُوَ شَدِیْدُ

از بیمش و بفرستد صاعقه‌ها تا برساند آنها بهر که خواهد و میگیرند و در خدا و او سخت

الْمِحَالِ ﴿۱۳﴾ لَهٗ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِیْنَ یَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا یَسْتَجِیْبُوْنَ لَهُمْ بِشَیْءٍ اِلَّا كَبَاسِطِ

تیزو و بیارست دعوت حق و آنانرا که خوانند جز او اجابت نکنند ایشان بچیزی مگر مانند کسی

كَفَّیْهِ اِلَی الْمَآءِ لِیَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهٖ وَمَا دُعَآءُ الْكٰفِرِیْنَ اِلَّا فِیْ ضَلٰلٍ ﴿۱۴﴾ وَلِلّٰهِ

دستهای خویش بسوی آب تا برسد بدهانش و نیست رسنده دران و نیست دعوت کافران مگر در گمراهی و برای خدا

یَسْجُدُ مَنْ فِی السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ طَوْعًا وَّكَرْهًا وَّظِلٰلُهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِ ﴿۱۵﴾ قُلْ

سجده کنند آنکه در آسمانها و زمینند خواه و ناخواه و سایه‌های ایشان در بامداد و شامها بگو

مَنْ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ قُلِ اللّٰهُ قُلْ اَفَاتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِیَآءَ لَا یَمْلِكُوْنَ لِاَنْفُسِهِمْ

گیست پروردگار آسمانها و زمین بگو خدا بگو پس آیا گرفتید جز او دوستانی که دارا نیستند برای خویشتن

نَفْعًا وَّلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ یَسْتَوِی الْاَعْمٰی وَالْبَصِیْرُ اَمْ هَلْ تَسْتَوِی الظُّلُمٰتُ وَالنُّوْرُ اَمْ جَعَلُوْا

سود و نه زیانی را بگو آیا یکسانند و بینا یا یکسانند تاریکیها و در روشنائی با فرود آرند

لِلّٰهِ شُرَكَآءَ خَلَقُوْا كَخَلْقِهٖ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَیْهِمْ قُلِ اللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَیْءٍ وَّهُوَ

برای خدا شریکانی که بیافریدند مانند آفرینش او پس مشتبه شد آفرینش بر ایشان بگو خداست آفریننده همه چیز و او است

الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿۱۶﴾ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَسَالَتْ اَوْدِیَةٌۢ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّیْلُ

یکتای جبّار فرستاد از آسمان آبی پس روان گشت دره‌ها بقدر خویش پس برداشت سیل

زَبَدًا رَّابِیًا وَمِمَّا یُوْقِدُوْنَ عَلَیْهِ فِی النَّارِ ابْتِغَآءَ حِلْیَةٍ اَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِّثْلُهٗ كَذٰلِكَ

کفی برآمده و از آنچه بیالایند بر آن در آتش بطلب زیوری یا کالائی کفی مانند آن دیگر

یَضْرِبُ اللّٰهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَاَمَّا الزَّبَدُ فَیَذْهَبُ جُفَآءً وَاَمَّا مَا یَنْفَعُ النَّاسَ فَیَمْكُثُ فِی الْاَرْضِ

میزند خدا حق و باطل را اما کف میرود کناری و اما آنچه سود دهد مردم را پس میماند در زمین

كَذٰلِكَ یَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ ﴿۱۷﴾ لِلَّذِیْنَ اسْتَجَابُوْا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنٰی وَالَّذِیْنَ لَمْ یَسْتَجِیْبُوْا لَهٗ لَوْ اَنَّ لَهُمْ

بدینگونه میزند خدا مثلها را آنانرا که پذیرفتند از پروردگار خویش نکوئی است و آنانکه پذیرفتند اگر او را شاید ایشانرا

مَّا فِی الْاَرْضِ جَمِیْعًا وَّمِثْلَهٗ مَعَهٗ لَافْتَدَوْا بِهٖ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ سُوْٓءُ الْحِسَابِ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ

هرچه در زمین است همگی و مانند آن با آن هر آینه بخواهی خویش را بدان از بدی حساب و جایگاه ایشانست دوزخ و چه زشت است

الْمِهَادُ ﴿۱۸﴾ اَفَمَنْ یَّعْلَمُ اَنَّمَآ اُنْزِلَ اِلَیْكَ مِنْ رَّبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ اَعْمٰی اِنَّمَا یَتَذَكَّرُ اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿۱۹﴾

آرمیدگاه آیا آنکه میداند که آنچه فرستاده شد بسوی تو از پروردگارت حق است همچون کسی است که او کور است جز این نیست که پند پذیرند خداوندان خرد

الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنقُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَن يُوصَلَ

آنانکه وفا کنند بعهد خدا و نشکنند پیمان را و آنانکه پیوند کنند آنچه را خدا فرمود بکردن که پیوند شود

وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ﴿٢١﴾ وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ

و بترسند پروردگار خویش را و بترسند از زشتی حساب و آنانکه شکیبائی گزیدند برای روی پروردگار خود و بپاداشتند نماز را

وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى

و دادند از آنچه روزیشان دادیم نهان و آشکار و دور کنند بخوبی بدی را آنانراست فرجام

الدَّارِ ﴿٢٢﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَن صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ

آنسرای بهشتهای جاودان درآیند درآنها خود و آنانکه شایسته شدند از پدرانشان و همسرانشان و فرزندانشان و فرشتگان

يَدْخُلُونَ عَلَيْهِم مِّن كُلِّ بَابٍ ﴿٢٣﴾ سَلَامٌ عَلَيْكُم بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٤﴾ وَالَّذِينَ

درآیند برایشان از هر دری سلام بر شما بدانچه صبر نمودید چه خوبست فرجام آنسرای و آنانکه

يَنقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِن بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَن يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي

میشکنند پیمان خدا را پس از بستنش و میبرند آنچه را خدا فرمود که پیوند شود و تبهکاری کنند در

الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ

زمین آنانراست لعنت و برای ایشان بدیست آنسرای خدا روزی را برای هر که خواهد فراخ گرداند و تنگ گرداند

وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ ﴿٢٦﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا

و خوشحال شدند بزندگی دنیا حالیکه بهست زندگانی دنیا در آخرت مگر بهره‌ای و گویند آنانکه کفر ورزیدند

لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أَنَابَ ﴿٢٧﴾

چرا فرو نیاید بر او آیتی از پروردگارش بگو خدا گمراه کند هر که را خواهد و رهنمایی کند بسوی خود هر که را بازگشت (دارد)

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُم بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿٢٨﴾ الَّذِينَ آمَنُوا

آنانکه ایمان آوردند آرام گیرد دلهای ایشان بیاد خدا هان بیاد خدا آرام گیرد دلها آنانکه ایمان آوردند

وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحُسْنُ مَآبٍ ﴿٢٩﴾ كَذَٰلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ

و کردند شایسته‌ها خوشی باد برای ایشان و نیکی بازگشتگاه برهنمان فرستادیم در امتی که بگذشت است

مِن قَبْلِهَا أُمَمٌ لِّتَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَٰنِ قُلْ هُوَ رَبِّي

پیش از آن امتهائی تا بخوانی بر ایشان آنچه را وحی فرستادیم بسوی تو حالیکه کفر میورزند بخدای مهربان بگو او است پروردگار

لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِّعَتْ

نیست خدائی جز او بر او توکل کردم و بسوی او است بازگشتم و اگر بود قرآنی که روان میشدند بدان کوهها یا

بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتَىٰ بَل لِّلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَايْأَسِ الَّذِينَ آمَنُوا أَن لَّوْ يَشَاءُ

بدان زمین پاره گشته میشدند بدان مردگان بلکه خدا بر است کار همگی پس آیا نومید نشده آنانکه ایمان آوردند که اگر میبود

اللَّهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُم بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ

خدا هر آینه راهنمائی میکرد مردم را همگی و همیشه میرسد آنانرا که کفر ورزیدند بدانچه کردند سرکوبی کننده

أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّن دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٣١﴾

یا فرود آید نزدیکی خانه‌هایشان تا برسد وعدهٔ خدا هان خدا خلف نکند میعاد را

وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَمْلَيْتُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٣٢﴾
وهمانا استهزا كرده شدند فرستادگان پيش از تو پس مهلت دادم آنانرا كه كفر ورزيدند سپس گرفتم ايشانرا پس چگونه بود عذاب من

أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ ۗ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ ۚ قُلْ سَمُّوهُمْ ۚ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ
پس آيا آنكه ايستاده است بر هر كس بآنچه دست آورده است او قرار داده اند براى خدا شريكانى بگو نام ببريد ايشان را يا آگهى ميدهيد او را بآنچه نميداند

فِي الْأَرْضِ أَمْ بِظَاهِرٍ مِّنَ الْقَوْلِ ۗ بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ
در زمين يا بظاهرى از گفتار بلكه بياراسته شد براى آنانكه كفر ورزيدند نيرنگشان و بازداشته شدند از راه

وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ لَّهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ ۖ
و آنرا كه گمراه كند خدا نباشد مر او را راهنمائى آنانرا عذابست در زندگى دنيا و همانا شكنجه آخرت گرانتر

وَمَا لَهُم مِّنَ اللَّهِ مِن وَاقٍ ﴿٣٤﴾ مَّثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ ۖ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ
و نيست مر ايشانرا از خدا نگهدارنده اى مثل بهشتى كه نويد داده شده پرهيزگاران روان است زيرآن جويها

أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا ۚ تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوا ۖ وَّعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ
خوراكش هميشگى است و سايه اش اين است فرجام آنانكه پرهيزگارى كردند و فرجام كافران است آتش و آنانكه

آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ ۖ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَن يُنكِرُ بَعْضَهُ ۚ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ
كتاب داديم شاد شوند بآنچه فرو آمد بسوى تو و از احزابست آنكه انكار كند پاره اى آنرا بگو جز اين نيست كه

أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ ۚ إِلَيْهِ أَدْعُو وَإِلَيْهِ مَآبِ ﴿٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَاهُ حُكْمًا
پرستش كنم خدا را و شرك نورزم باو بسوى او بخوانم و بسوى اوست بازگشتم و همچنان فرستاديمش حكمى

عَرَبِيًّا ۚ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُم بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ
عربى (زبان تازى) و اگر پيروى كنى هوسهاى ايشانرا پس از آنچه بتو آمد از دانش نباشد مر تو را از خدا دوست و نه نگهدارنده اى

﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً ۚ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ
و همانا فرستاديم پيغمبرانى را پيش از تو و قرار داديم براى ايشان زنان و فرزندانى و نبود است فرستاده اى را

أَن يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾ يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثْبِتُ ۖ وَعِندَهُ
كه بيارد آيتى جز باذن خدا براى هر سرآمدى نامه اى بزدايد خدا آنچه را خواهد و برنهد (ثبت كند) و نزد اوست

أُمُّ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾ وَإِن مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ
مادر كتاب و اگر بنمايانيم تو را پاره اى آنچه بدشمان وعده ميدهيم يا ببريم (بميرانيم) جز اين نيست كه بر تو است

الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا ۚ وَاللَّهُ يَحْكُمُ
رساندن و بما است حساب آيا نمى بينند كه ما ميرويم زمين را ميكاهيم از همه سوى آن و خدا حكم كند

لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِ ۚ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤١﴾ وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ
نيست تعقيب كننده براى حكمش و او زود شمار و همانا نيرنگ ساختند آنانكه پيش از ايشان بودند پس خدا راست نيرنگ

جَمِيعًا ۖ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ ۗ وَسَيَعْلَمُ الْكُفَّارُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٤٢﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ
همگى ميداند آنچه فراهم آرد هر كس و زود است بدانند كافران كه براى كيست پايان آن سراى و گويند آنانكه

كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِندَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ﴿٤٣﴾
كفر ورزيده اند نيستى فرستاده بگو بس است خدا گواهى ميان من و شما و آنكه نزد اوست علم كتاب

سورة ابرهيم مكية وهي اثنتان وخمسون آية

سورة ۱۴ — ركوعها ۷ — آياتها ۵۲

بسم الله الرحمن الرحيم

نام خداوند بخشاينده مهربان

الر ۚ كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَىٰ صِرَاطِ

كتابيست فرستاديمش بسوى تو تا بيرون آرى مردم را از تاريكيها بسوى روشنائى باذن پروردگارشان براه خداوند

الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ① اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَوَيْلٌ لِّلْكَافِرِينَ مِنْ

ارجمند ستوده خداوست آنكه ويراست هرچه در آسمانها وآنچه در زمين است ووای برای كافران از

عَذَابٍ شَدِيدٍ ② الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ

شكنجه سخت آنانكه برگزينند زندگانى دنيارا بر آخرت وباز دارند از راه خداوند

وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ③ وَمَا أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ

وخواهند كه كج آنانند در گمراهى دور ونفرستاديم فرستاده‌اى جز بزبان قوم خود تا آشكار كند

لَهُمْ ۖ فَيُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ④ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا

براى ايشان پس گمراه كند خدا هركرا خواهد وهدايت كند هركرا خواهد واوست عزيز حكيم ودرستاديم

مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُم بِأَيَّامِ اللَّهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ

موسى را بآيتهاى خود كه برون آور قوم خويش را از تاريكيها بسوى روشنائى وياد آريشان كن بروزهاى خدا جاها در اينست

لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ⑤ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنجَاكُم مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ

آيتهائى براى هر شكيبائى سپاسگذار وهنگاميكه گفت موسى بقوم خود ياد آريد نعمت خدارا برشما هنگاميكه رهانيد شمارا از خاندان فرعون

يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ ۚ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ

روا ميداشتند بشما سختى عذاب را وسر ميبريدند پسران شمارا وزنده ميگذاشتند زنان شمارا ودر اين بود آزمايشى از پروردگارشما بزرگ

⑥ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ⑦ وَقَالَ مُوسَىٰ إِن

وهنگاميكه اعلام كرد پروردگارشما اگر سپاسگزاريد هرآينه بيفزائيم بشما واگر كفرورزيد جاها عذاب من سخت ودرگفت موسى اگر

تَكْفُرُوا أَنتُمْ وَمَن فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ⑧ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ

كفرورزيد شما ودركه در زمين است همگى جاها خدا بى نيازست ستوده آيا نرسيد بشما داستان آنانكه پيش از شما بودند قوم نوح

وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِن بَعْدِهِمْ ۛ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ ۚ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي

وعاد وثمود وآنانكه پس از ايشان بودند نداند شان جز خدا بيامدشان فرستادگانشان ايشان دشمنانها پس بازگردانيدند دستهاى خويش را

أَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُم بِهِ وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ⑨ قَالَتْ رُسُلُهُمْ

دانهاى خود وگفتند جاها كفرورزيديم بآنچه فرستاده شده‌ايد بدان وجاها بيم درشكى از آنچه ما را بدان خوانيد شك آشفته‌كننده گفتند فرستادگانشان

أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ قَالُوا

آيا در خداست شكى پديد آرنده آسمانها وزمين ميخواند شما را تا بيامرزد براى شما از گناهان شما ويعنى تا نگاه دارد شما را

إِنْ أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَن تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ⑩

نيستيد مگر بشرى مانند ما خواهيد كه بازداريد ما را از آنچه ميپرستيدند پدران ما پس بياريد بما حجتى آشكار

ربع (۱۴)

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَّحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَمُنُّ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ
گفت بدیشان فرستادگان ایشان نیستیم ما مگر بشری مانند شما ولیکن خدا منت مینهد بر هر که خواهد
مِنْ عِبَادِهٖ وَمَا كَانَ لَنَآ أَنْ نَّأْتِيَكُمْ بِسُلْطٰنٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللّٰهِ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
از بندگان خویش و نرسد ما را که بیاریم شما فرمانروائی مگر باذن خدا و بر خدا پس باید توکل کنند
الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۱﴾ وَمَا لَنَآ أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللّٰهِ وَقَدْ هَدٰىنَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلٰى مَآ اٰذَيْتُمُوْنَا
مومنان و چیست ما را توکل نکنیم بر خدا حالانکه براستی هدایت کرد ما را براههای ما و هرآینه شکیبا شویم بر آنچه ما را بیازارید
وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿۱۲﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ أَرْضِنَآ
و بر خدا پس باید توکل کنند توکل کنندگان و گفتند آنانکه کفر ورزیدند پیغمبران خود هرآینه بیرون رانیم شما از سرزمین خود
أَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ مِلَّتِنَا فَأَوْحٰٓى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۳﴾ وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ الْأَرْضَ
یا باز گردید در کیش ما پس وحی کرد بسوی ایشان پروردگارشان که هرآینه هلاک کنیم ستمگاران را و هرآینه جای گزین سازیم شما را در زمین
مِنْ بَعْدِهِمْ ذٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِيْ وَخَافَ وَعِيْدِ ﴿۱۴﴾ وَاسْتَفْتَحُوْا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيْدٍ ﴿۱۵﴾
پس از ایشان این برای آنکس است که بترسد بپاگاه مرا و بترسد از شدت عذاب من و پیروزی (یافتن رسل) جستند و نومید شد هر گردنکش کینه ورزی
مِنْ وَّرَآئِهٖ جَهَنَّمُ وَيُسْقٰى مِنْ مَّآءٍ صَدِيْدٍ ﴿۱۶﴾ يَّتَجَرَّعُهٗ وَلَا يَكَادُ يُسِيْغُهٗ وَيَأْتِيْهِ الْمَوْتُ مِنْ
پشت سر او است دوزخ و خورانیده شود از آب چرک خون آلود جرعه جرعه نوشیدنش و نباشد که فرو برد بآسانی (گوارا نشود) و بیاید بوی مرگ از
كُلِّ مَكَانٍ وَّمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَّرَآئِهٖ عَذَابٌ غَلِيْظٌ ﴿۱۷﴾ مَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
همه سوی و نیست او مرده و از پس او است عذابی انبوه مثل آنانکه کفر ورزیدند
بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ يَوْمٍ عَاصِفٍ لَّا يَقْدِرُوْنَ مِمَّا كَسَبُوْا
بپروردگار خویش کردارشان مانند خاکستری است که بوزد بدان باد در روزی تند قادر نباشند از آنچه فراهم کردند
عَلٰى شَيْءٍ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿۱۸﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ
بر چیزی این است آن گمراهی دور آیا نه بینی که خدا بیافرید آسمانها و زمین را
بِالْحَقِّ إِنْ يَّشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ ﴿۱۹﴾ وَمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ ﴿۲۰﴾
بحق اگر خواهد ببرد شما را و بیاورد آفرینشی نوین و نیست آن بر خدا گران
وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ
و برون آیند بپیشگاه خدا همگی پس گفتند ناتوانان بآنانکه سرکشی ورزیدند که بودیم ما شما را پیروانی آیا شما شدنی باز گشنده
عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوْا لَوْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَهَدَيْنٰكُمْ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ أَجَزِعْنَآ أَمْ صَبَرْنَا
ما را از عذاب خدا بچیزی گفتند اگر رهبری میکرد ما را خدا هرآینه راهبر شان میکردیم یکسان است بر ما چه بیتابی کنیم و چه شکیبا شویم
مَا لَنَا مِنْ مَّحِيْصٍ ﴿۲۱﴾ وَقَالَ الشَّيْطٰنُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللّٰهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُّكُمْ
نیست ما را چاره ای و گفت شیطان هنگامیکه گزارده شد کار همانا خدا وعده داد شما را وعده حق و وعده دادم شما را
فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ إِلَّآ أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِيْ فَلَا تَلُوْمُوْنِيْ وَلُوْمُوْٓا أَنْفُسَكُمْ
پس خلف کردم شما را و نبود مرا بر شما فرمانروائی جز آنکه خواندم شما را پس اجابت کردید مرا و سرزنش نکنید مرا و سرزنش کنید نفسهای را
مَآ أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ إِنِّيْ كَفَرْتُ بِمَآ أَشْرَكْتُمُوْنِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيْمٌ ﴿۲۲﴾
نه من فریادرسم شما را و نه شما فریادرسان من بتحقیق کافر شدم بآنچه مرا شریک گردانیدید از پیش بتحقیق ستمگران ایشانند عذابی دردناک

وَأُدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
در آورده شدند آنانکه ایمان آوردند وکردار شایسته کردند باغهائی که روان است زیر آنها جویها جاودانند
فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا
در آن باذن پروردگار خویش درود ایشانست در آن سلام آیا ندیدی چگونه برزد است خدا مثل
كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾ تُؤْتِي
سخنی پاکیزه مانند درختی است پاک بیخ وبنش برجا وشاخ در کنش در آسمان بدهد
أُكُلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ
خوراک خود را هرگاه (بیشه) باذن پروردگار خویش ومیزند خدا مثلها را برای مردم شاید یاد آور شوند
﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِن فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا
ومثل سخنی پلید مانند درختی است پلید که برچیده است از روی زمین نیست
مِن قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي
آرامشی استوار دارد خدا آنان را که ایمان آوردند بگفتار استوار در زندگانی دنیا و در
الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ
آخرت وگمراه کند خدا ستمکاران را وبکند خدا هرچه خواهد آیا ندیدی بسوی آنانکه
بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَ
تبدیل کردند نعمت خدا را بناسپاسی ودر آوردند قوم خویش را بخانهٔ مرگ (نابودی) دوزخ میسوزند در آن و
بِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلُّوا عَن سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ
بچه زشت بست آن آرامشگاه وقرار دادند برای خدا همتایانی تا گمراه کنند از راه او بگو کامیاب شوید که بازگشت شما
إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾ قُل لِّعِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
بسوی آتش بگو ببندگان من آنانکه ایمان آوردند بپایدارند نماز را ودهند از آنچه روزیشان دادیم
سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خِلَالٌ ﴿٣١﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ
نهان وآشکارا پیش از آنکه بیاید روزی که نیست سودادی در آن ونه دوستی خداست آنکه آفرید آسمانها
وَالْأَرْضَ وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ
وزمین را وفرستاد از آسمان آبی پس برون آورد بدان از میوه‌ها روزی برای شما ورام کرد برای شما کشتی
لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ
تا روان شود در دریا بفرمان او ورام کرد برای شما جویها ورام کرد برای شما
اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾ وَآتَاكُم مِّن كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ الْإِنسَانَ
شب وروز را وداد بشما از هرچه سئلتش کردید واگر بشمرید نعمت خدا را نتوانید شمرد بدانا انسان بست
لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَٰذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَن نَّعْبُدَ الْأَصْنَامَ
ستمگر ناسپاس وچنگامی گفت ابرهیم پروردگارا بگردان این شهر را ایمنی ودور کن از من وفرزندانم را از پرستش بتها
﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَن تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾
پروردگارا بتها گمراه کردند بسیاری را از مردم پس هرکه پیروی کند مرا او از من است وهرکه نافرمانی کند مرا تو آمرزنده مهربان

رَبَّنَآ إِنِّيٓ أَسۡكَنتُ مِن ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيۡرِ ذِي زَرۡعٍ عِندَ بَيۡتِكَ ٱلۡمُحَرَّمِ رَبَّنَا

پروردگارا بجاى داديم از خاندان (فرزندان) در دره بى كياه (كشت) نزد خانه محترم تو پروردگارا

لِيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱجۡعَلۡ أَفۡـِٔدَةٗ مِّنَ ٱلنَّاسِ تَهۡوِيٓ إِلَيۡهِمۡ وَٱرۡزُقۡهُم مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ

تا بپاى دارند نماز را پس گردان (دلهائى را) از مردم بگروند بسوى آنان وروزيشان ده از ميوه ها

لَعَلَّهُمۡ يَشۡكُرُونَ ٣٧ رَبَّنَآ إِنَّكَ تَعۡلَمُ مَا نُخۡفِي وَمَا نُعۡلِنُۗ وَمَا يَخۡفَىٰ عَلَى ٱللَّهِ مِن شَيۡءٖ

شايد سپاس گزارند پروردگارا بجاى تو دانى آنچه را نهان كنيم وآنچه آشكار سازيم وچنان نيست بر خدا چيزى

فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ ٣٨ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى ٱلۡكِبَرِ إِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَۚ

در زمين ونه در آسمان سپاس خدائيرا كه بخشيد بمن بسر پيرى اسمعيل واسحق را

إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ ٣٩ رَبِّ ٱجۡعَلۡنِي مُقِيمَ ٱلصَّلَوٰةِ وَمِن ذُرِّيَّتِيۚ رَبَّنَا وَتَقَبَّلۡ دُعَآءِ ٤٠

بجاى پروردگار من بيشتر شنونده دعاء پروردگارا گردانم برپاكننده نماز وازفرزندانم پروردگارا وبپذير درخواست مرا

رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لِي وَلِوَٰلِدَيَّ وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ يَوۡمَ يَقُومُ ٱلۡحِسَابُ ٤١ وَلَا تَحۡسَبَنَّ ٱللَّهَ غَٰفِلًا

پروردگارا بيامرز براى من ومادرم وبراى مؤمنان روزيكه بپاى شود حساب وچندان مپنداشته نمازا غافل

عَمَّا يَعۡمَلُ ٱلظَّٰلِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمۡ لِيَوۡمٖ تَشۡخَصُ فِيهِ ٱلۡأَبۡصَٰرُ ٤٢ مُهۡطِعِينَ مُقۡنِعِي

از آنچه ميكنند ستمكران جز اين نيست كه بتاخير مى اندازد ايشان را روزيكه در آن باز ماند از گرويدن ديدگان شتابنده زدگان بالا نگهدارندگان

رُءُوسِهِمۡ لَا يَرۡتَدُّ إِلَيۡهِمۡ طَرۡفُهُمۡۖ وَأَفۡـِٔدَتُهُمۡ هَوَآءٞ ٤٣ وَأَنذِرِ ٱلنَّاسَ يَوۡمَ يَأۡتِيهِمُ

سرهاى خويش بازگردد بسوى ايشان نگاهشان ودلهاى ايشانست تهى وبترسان مردم را روزيكه بيايدشان

ٱلۡعَذَابُ فَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ رَبَّنَآ أَخِّرۡنَآ إِلَىٰٓ أَجَلٖ قَرِيبٖ نُّجِبۡ دَعۡوَتَكَ وَنَتَّبِعِ ٱلرُّسُلَۗ

عذاب پس گويند آنانكه ستم كردند پروردگارا پس انداز ما را تا سر آمدى نزديك بپذيريم دعوت را ودر پى گيريم پيمبران را

أَوَلَمۡ تَكُونُوٓاْ أَقۡسَمۡتُم مِّن قَبۡلُ مَا لَكُم مِّن زَوَالٖ ٤٤ وَسَكَنتُمۡ فِي مَسَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ

آيا نبوده ايد شما سوگند ياد كرده پيش از اين كه نيست شما را زوال (نقلان) ودر ميديد در نشيمنهاى آنانكه ستم كردند خويشتن را

وَتَبَيَّنَ لَكُمۡ كَيۡفَ فَعَلۡنَا بِهِمۡ وَضَرَبۡنَا لَكُمُ ٱلۡأَمۡثَالَ ٤٥ وَقَدۡ مَكَرُواْ مَكۡرَهُمۡ وَعِندَ ٱللَّهِ

وآشكار شده براى شما چه كرديم با ايشان وزديم براى شما شبهها وبجاى آوردند نيرنگ خويش را ونزد خداست

مَكۡرُهُمۡ وَإِن كَانَ مَكۡرُهُمۡ لِتَزُولَ مِنۡهُ ٱلۡجِبَالُ ٤٦ فَلَا تَحۡسَبَنَّ ٱللَّهَ مُخۡلِفَ وَعۡدِهِۦ رُسُلَهُۥٓۚ

نيرنگ ايشان واگر چند باشد نيرنگ ايشان كه زايل شود از آن كوهها پس گمان مبر خداوند خلاف وعده خويش ميفرستادگان خود را

إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٞ ذُو ٱنتِقَامٖ ٤٧ يَوۡمَ تُبَدَّلُ ٱلۡأَرۡضُ غَيۡرَ ٱلۡأَرۡضِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُۖ وَبَرَزُواْ لِلَّهِ ٱلۡوَٰحِدِ

بجاى خداى عزيز صاحب انتقام روزيكه دگرگون شود زمين بغير از زمين وآسمانها وبيايند بنگاه خداوند يگانه

ٱلۡقَهَّارِ ٤٨ وَتَرَى ٱلۡمُجۡرِمِينَ يَوۡمَئِذٖ مُّقَرَّنِينَ فِي ٱلۡأَصۡفَادِ ٤٩ سَرَابِيلُهُم مِّن قَطِرَانٖ وَتَغۡشَىٰ

جبه گيرى وبيني گناهكاران را در آنروز بستگان بزنجيرها جامه هاى ايشانست از قطران وبپوشد

وُجُوهَهُمُ ٱلنَّارُ ٥٠ لِيَجۡزِيَ ٱللَّهُ كُلَّ نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ٥١ هَٰذَا

روهاى ايشان را آتش تا پاداش دهد خدا هر كس را آنچه فراهم آورد بدرستيكه خدا زود حساب ستاننده ست درحساب است

بَلَٰغٞ لِّلنَّاسِ وَلِيُنذَرُواْ بِهِۦ وَلِيَعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ وَلِيَذَّكَّرَ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ٥٢

آگهيى براى مردم وتا بيم داده شوند بدان وتا بدانند كه خداوند يكى ست واو تا پند گيرند خداوندان خرد

سورة الحجر مكية وآياتها تسع وتسعون آية

بسم الله الرحمن الرحيم

الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾

ذَرْهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا

كِتَابٌ مَعْلُومٌ ﴿٤﴾ مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿٥﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ

عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾ لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَائِكَةِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧﴾ مَا نُنَزِّلُ

الْمَلَائِكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذًا مُنْظَرِينَ ﴿٨﴾ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شِيَعِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ

﴿١١﴾ كَذَلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ

﴿١٣﴾ وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا سُكِّرَتْ

أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ ﴿١٥﴾ وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ

﴿١٦﴾ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿١٧﴾ إِلَّا مَنِ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ ﴿١٨﴾

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ ﴿١٩﴾ وَجَعَلْنَا

لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنَزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ

مَعْلُومٍ ﴿٢١﴾ وَأَرْسَلْنَا الرِّيَاحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ﴿٢٢﴾

وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ﴿٢٤﴾

وَاِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ اِنَّهٗ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ

وہاں پروردگار تو برانگیزد ایشان ہمانا اوست حکیم دانا وہمانا آفریدیم انسانرا از گل خشک از

حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ ﴿٢٦﴾ وَالْجَآنَّ خَلَقْنٰهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُوْمِ ﴿٢٧﴾ وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ

گل تیرہ ریختہ شدہ ودیوہا را بیافریدیم از پیش از آفرینش گوہر دہنگامی کہ گفت پروردگار تو فرشتگان

اِنِّيْ خَالِقٌۢ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ ﴿٢٨﴾ فَاِذَا سَوَّيْتُهٗ وَنَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ رُّوْحِيْ

کہ ہمانا من آفرینندہ بشری از گل خشک از گل تیرہ ریختہ شدہ پس گاہی کہ آراستمش ودمیدم در او از روح خویش

فَقَعُوْا لَهٗ سٰجِدِيْنَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُوْنَ ﴿٣٠﴾ اِلَّآ اِبْلِيْسَ اَبٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ

پس بیفتید برابش سجدہ کنان پس سجدہ کردند فرشتگان ہمگی باہم جز ابلیس کہ سرکشید از آنکہ باشد

مَعَ السّٰجِدِيْنَ ﴿٣١﴾ قَالَ يٰٓاِبْلِيْسُ مَا لَكَ اَلَّا تَكُوْنَ مَعَ السّٰجِدِيْنَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لَمْ اَكُنْ لِّاَسْجُدَ

باسجدہ کنندگان گفت الہی ابلیس ہرشدت کہ چنوری با سجدہ کنندگان گفت بایستم من را سجدہ کنم

لِبَشَرٍ خَلَقْتَهٗ مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ ﴿٣٤﴾ وَّاِنَّ

برای بشری کہ آفریدی اورا از گل خشک از گل تیرہ ریختہ شدہ گفت پس برون شو از آن کہ تو رانی راندہ شدہ وہمانا

عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ فَاَنْظِرْنِيْٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ

برتوست لعنت من تا روز دین گفت پروردگارا مہلتم دہ تا روزی کہ برانگیختہ شوند گفت ہمانا تو از

الْمُنْظَرِيْنَ ﴿٣٧﴾ اِلٰى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ بِمَآ اَغْوَيْتَنِيْ لَاُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْاَرْضِ

مہلت دادگان تا روز ہنگام دانستہ گفت پروردگارا بدانکہ گمراہم کردی ہمانا آراییش دہم برای ایشان در زمین

وَلَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٣٩﴾ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِيْنَ ﴿٤٠﴾ قَالَ هٰذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيْمٌ

وہمرآینہ گمراہشان کنم ہمگی جز بندگان تو از ایشان آن بندگان (پاک بندگان) گفت ایست راہی برمن راست

﴿٤١﴾ اِنَّ عِبَادِيْ لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ اِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغٰوِيْنَ ﴿٤٢﴾ وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ

کہ بندگانرا نباشد برایشان فرمانروایی مگر آنکہ پیروی کند از گمراہان وہمانا دوزخ وعدہ گاہ آنان

اَجْمَعِيْنَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ اَبْوَابٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِّنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُوْمٌ ﴿٤٤﴾ اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ

ہمگی برای اوست ہفت در ہر دری راست از ایشان بخشی بہرہ کردہ ہمانا پرہیزکاران در باغہا

وَّعُيُوْنٍ ﴿٤٥﴾ اُدْخُلُوْهَا بِسَلٰمٍ اٰمِنِيْنَ ﴿٤٦﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِيْ صُدُوْرِهِمْ مِّنْ غِلٍّ اِخْوَانًا عَلٰى سُرُرٍ

وچشمہسارہائی درآیند مر ایشانرا بسلامت برآسودگان وبرآکندیم آنچہ در سینہ ہای ایشان ہست از کینہ برادرانہ بر تختہای

مُّتَقٰبِلِيْنَ ﴿٤٧﴾ لَا يَمَسُّهُمْ فِيْهَا نَصَبٌ وَّمَا هُمْ مِّنْهَا بِمُخْرَجِيْنَ ﴿٤٨﴾ نَبِّئْ عِبَادِيْٓ اَنِّيْٓ اَنَا الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٤٩﴾

روی بروی نزدیک پریشان نشود رنجی ونباشند آنرا آن برون رانندگان آگہی دہ بندگانرا کہ منم آمرزندہ مہربان

وَاَنَّ عَذَابِيْ هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِيْمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ اِبْرٰهِيْمَ ﴿٥١﴾ اِذْ دَخَلُوْا عَلَيْهِ فَقَالُوْا

وآنکہ عذاب من ہست آن عذاب دردناک وآگہیشان دہ از میہمانان ابراہیم ہنگامی کہ درآمدند براو پس گفتند

سَلٰمًا قَالَ اِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُوْنَ ﴿٥٢﴾ قَالُوْا لَا تَوْجَلْ اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلٰمٍ عَلِيْمٍ ﴿٥٣﴾ قَالَ اَبَشَّرْتُمُوْنِيْ

سلامی گفت ہمانا ما بتو از شما ہراسانیم گفتند بیم مدار ہمانا نوید دہیم بتو فرزندی دانا گفت آیا نوید دہیدم

عَلٰٓى اَنْ مَّسَّنِيَ الْكِبَرُ فَبِمَ تُبَشِّرُوْنَ ﴿٥٤﴾ قَالُوْا بَشَّرْنٰكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِّنَ الْقٰنِطِيْنَ ﴿٥٥﴾

باآنکہ مرا رسیدہ ست پیری پس بچہ نوید دہید گفتند بشارت دادیم بحق پس نباش از نومیدان

قَالَ وَمَنْ يَّقْنَطُ مِنْ رَّحْمَةِ رَبِّهٖٓ اِلَّا الضَّآلُّوْنَ ﴿٥٦﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ اَيُّهَا الْمُرْسَلُوْنَ ﴿٥٧﴾ قَالُوْٓا

گفت کیست کو نومید شود از رحمت پروردگار خویش مگر گمراهان گفت پس چیست کار شما ای فرستادگان گفتند

اِنَّآ اُرْسِلْنَآ اِلٰى قَوْمٍ مُّجْرِمِيْنَ ﴿٥٨﴾ اِلَّآ اٰلَ لُوْطٍ اِنَّا لَمُنَجُّوْهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٥٩﴾ اِلَّا امْرَاَتَهٗ قَدَّرْنَآ اِنَّهَا

ما فرستاده شدیم بسوی قومی گنهکار مگر خاندان لوط که نجات دهندگانیم ما همگی مگر زنش مقدر کردیم که او هست

لَمِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَآءَ اٰلَ لُوْطِ ِالْمُرْسَلُوْنَ ﴿٦١﴾ قَالَ اِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنْكَرُوْنَ ﴿٦٢﴾ قَالُوْا بَلْ جِئْنٰكَ

از گذشتگان پس گاه که آمد خاندان لوط را فرستادگان گفت بدرستی شما نامشناسان گفتند بلکه آوردیم

بِمَا كَانُوْا فِيْهِ يَمْتَرُوْنَ ﴿٦٣﴾ وَاَتَيْنٰكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ﴿٦٤﴾ فَاَسْرِ بِاَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ الَّيْلِ

بچیزی که بودند در آن شک میآوردند و آوردیم حق را و بدرستی ما هستیم راستگویان پس همسفر شو باخاندان خویش در پارهٔ از شب

وَاتَّبِعْ اَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ اَحَدٌ وَّامْضُوْا حَيْثُ تُؤْمَرُوْنَ ﴿٦٥﴾ وَقَضَيْنَآ اِلَيْهِ ذٰلِكَ الْاَمْرَ

و پیروی کن پشتهای ایشانرا و برنگردد از شما کسی و بگذرید آنجا که فرمان داده میشوید و بگذاردیم بسوی او این امررا

اَنَّ دَابِرَ هٰٓؤُلَآءِ مَقْطُوْعٌ مُّصْبِحِيْنَ ﴿٦٦﴾ وَجَآءَ اَهْلُ الْمَدِيْنَةِ يَسْتَبْشِرُوْنَ ﴿٦٧﴾ قَالَ اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ ضَيْفِيْ

که دنبالهٔ آنان بریده بشود وقت صبح و آمدند مردم شهر شادمانی کنان گفت ماهمانان بیمانان منند

فَلَا تَفْضَحُوْنِ ﴿٦٨﴾ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَلَا تُخْزُوْنِ ﴿٦٩﴾ قَالُوْٓا اَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٧٠﴾ قَالَ هٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِيْٓ

پس رسوا مکنید و بترسید خدارا و خوار مکنید مرا گفتند آیا نهی نکردیم ترا از جهانیان گفت اینک دختران من

اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ ﴿٧١﴾ لَعَمْرُكَ اِنَّهُمْ لَفِيْ سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُوْنَ ﴿٧٢﴾ فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِيْنَ ﴿٧٣﴾

اگر هستید کنندگان بجان تو ایشانند در مستی خویش گردرو ندگان پس گرفتشان خروش هنگامگه خورشید بر آید درخشان

فَجَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّنْ سِجِّيْلٍ ﴿٧٤﴾ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِيْنَ ﴿٧٥﴾

پس گردانیدیم زیرش را روبالایش و بارانیدیم بر ایشان سنگی از سجیل جهانا در این هست آیتهائی برای هوشمندان

وَاِنَّهَا لَبِسَبِيْلٍ مُّقِيْمٍ ﴿٧٦﴾ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٧٧﴾ وَاِنْ كَانَ اَصْحٰبُ الْاَيْكَةِ لَظٰلِمِيْنَ ﴿٧٨﴾

و جهانا آن براهی است استوار (پیدا) جهانا در راست آیتی برای مؤمنان و هر چند بودند یاران آیکه جهانا ستمکران

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَاِنَّهُمَا لَبِاِمَامٍ مُّبِيْنٍ ﴿٧٩﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ اَصْحٰبُ الْحِجْرِ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿٨٠﴾ وَاٰتَيْنٰهُمْ اٰيٰتِنَا فَكَانُوْا

پس کین کشیدیم از ایشان و جهانا آنانند بپیوانی آشکار و جهانا تکذیب کردند یاران حجر فرستادگانرا و آوردیم ایشان را نشانهای خویش پس بودند

عَنْهَا مُعْرِضِيْنَ ﴿٨١﴾ وَكَانُوْا يَنْحِتُوْنَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوْتًا اٰمِنِيْنَ ﴿٨٢﴾ فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِيْنَ ﴿٨٣﴾

از آنها روی گردانان و بودند میتراشیدند از کوهها خانهائی برآسودگان پس بگرفتشان خروش گاهی که بودند بامداد کنندگان

فَمَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ وَاِنَّ

پس بی نیاز نکرد از ایشان چیزی آنچه بودند فراهم میآوردند و نیافریدیم آسمانها و زمین را و آنچه میان آنهاست جز بحق و جهانا

السَّاعَةَ لَاٰتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيْلَ ﴿٨٥﴾ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِيْمُ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنٰكَ سَبْعًا

ساعت است آینده پس بگذر گذشتی نکو جهانا پروردگار تو است آفریننده دانا و جهانا آوردیم ترا هفت

مِّنَ الْمَثَانِيْ وَالْقُرْاٰنَ الْعَظِيْمَ ﴿٨٧﴾ لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا بِهٖٓ اَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ

از سبعاً و قرآن بزرگ باز مگر (وگمل) دیدگان خویش را بسوی آنچه بهره دادیم مردمانی از ایشانرا واندوه مخور بایشان باز آن

وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٨﴾ وَقُلْ اِنِّيْٓ اَنَا النَّذِيْرُ الْمُبِيْنُ ﴿٨٩﴾ كَمَآ اَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِيْنَ ﴿٩٠﴾

و بگستران بال خویش را برای مؤمنان و بگو منم جهانا آن بیم دهندهٔ آشکار بدانسان که فرستادیم بر بخش کنندگان

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

آنانکه گردانیدند قرآن را بخشهائی پس سوگند بپروردگارت هماینرا بسئلشان همگی از آنچه بودند میکردند

فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾ الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ

پس بگشا در وهویدا بآنچه امر شوی و روی برگردان از مشرکان وزنان هاما ما نگفته استهزا کنندگان آنانکه قرار دهند با خدا

إِلَٰهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ

خداوند دیگری پس زود است بدانند وهاما بیقین میدانیم ترا تنگ میشود بآنچه میگویند پس تسبیح کن بستایش پروردگارت

وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

وباش از سجده کنندگان وپرستش کن پروردگارت تا بیاید بتحقیق

سورة النحل ١٦ — مکیة — آیاتها ١٢٨ — رکوعاتها ١٦

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ

آمد امر خدا پس مشتابید بآنچه تعجیل مکنید شرک میورزند وبرتر است از آنچه فرود آورد فرشتگان را بارواح از امر خود

عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

بر هرکه خواهد از بندگان خویش که بترسانید آنکه نیست خدائی جز من پس بپرهیزگاری کنید بیافرید بحق آسمانها وزمین را

بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿٤﴾ وَالْأَنْعَامَ

بحق برتر است از آنچه شرک ورزند بیافرید انسان را از چکه آبی که ناگهان اوست دشمن آشکار ودر احوالها

خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾ وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ

بیافرید برای شما در آنها گرمی ومنافعی از پشم وموی وازآنها بخورید وشما را در آنها زینتی گاهی که شب کنید وگاهیکه سوی چرا

﴿٦﴾ وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَمْ تَكُونُوا بَالِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٧﴾

وبکشند بارهای شما را بسوی شهری که نرسیدید بآن جز بانیمی از جان هاما پروردگار شما بیقین مهربان

وَالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ

واسبان وشتران وخران تا سوار آنها شوید وزینتی را وبیافریند آنچه را نمیدانید وبر خدا است راه راست

وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ

واز آنست کجرونده واگر میخواست بدایت میکرد شما را همگی اوست آنکه فرستاد از آسمان آبی برای شما از آنست نوشابه

وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ

واز آنست درختی که در آن میچرانید میرویاند برای شما بدان کشت وزیتون وخرما بها وانگور ها واز

كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ

همه میوه ها هاما در اینست آیتی برای گروهی که بیاندیشند ورام کرد برای شما شب وروز

وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾

وخورشید وماه را ودستارگان فرمانبردارند بفرمانش هاما در اینست آیتهائی برای گروهی که بخرد بیاندیشند

وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾

وآنچه آفرید برای شما در زمین رنگارنگ هاما در اینست آیتی برای گروهی که یاد آورند

وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ

واوست آنکه رام کرد دریارا تا بخورید ازآن گوشتی تازه و بیرون آرید ازآن زیوری که بپوشید آنرا و مینی کشتیهارا

مَوَاخِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾ وَأَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ

درآن مشکافنده گان آب و بجویند از فضلش و شاید شما سپاس گذارید و افکند در زمین لنگرهائی بداد تا نجنبد

بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَامَاتٍ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ يَخْلُقُ

بشما و رودهائی و راههائی شاید هدایت یابید و نشانهائی و باستاره ایشان هدایت شوند پس آیا آنکه

كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ

مانند آن است که نمیآفریند پس یاد آور نمیشوید و اگر بشمرید نعمت خدا برا شمار آن نتوانید همانا خدا هست آمرزنده مهربان و خدا میداند

مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

آنچه نهان کنید و آنچه آشکار کنید و آنانرا که میخوانند جز خدا نمیآفرینند چیزی را و خود آفریده شوند

﴿٢٠﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

مردگانند نه زندگان و در نمیابند که چوقت برانگیخته میشوند خداوند شما خدای یگانست پس آنانکه ایمان ندارند

بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكِرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ

بآخرت دلهای ایشانست انکارکننده و ایشانند گبر ورزنده گان لاجرم خدا میداند آنچه را نهان کنند و آنچه را آشکار کنند

إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ لِيَحْمِلُوا

هماناو دوست ندارد گردنکشان را و چون گفته شود بایشان چه فرستاد پروردگار شما گویند داستانهای باستان تا بردارند

أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾

بارهای خویش را تمامی روز قیامت و از گناهان آنانکه گمراهشان کنند بنادانی چه زشت است آنچه گمراه میکنند

قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ

همانا مکر کردند آنانکه پیش از ایشان بودند پس رفت خدا بنیادشان از پایه تا پس فرو افتاد بر ایشان بام از فراز ایشان

وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ

وبیامدشان عذاب از آنجا که در نیابند سپس روز قیامت خوارشان سازد و گوید کجایند شریکان من

الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾

آنانکه بودید ستیزه میکردید در ایشان گویند آنانکه داده شدند دانش همانا خواری در امروز و بدی است بر کافران

الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوُا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَىٰ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ

آنانکه درمیابند شان فرشتگان ستمگران بر خویشتن پس بیفکنند تسلیم را که ما نکردیم جرمی نه چنین است بلکه خدا داناست بآنچه بودید

تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَلَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٩﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا

بکنید پس درآیید درهای دوزخ جاودانان درآن پس چه زشت جایگاه گردنکشان و گفته شد جداانکه پرهیزکاری

مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ

چه فرستاد پروردگار شما گفتند نکوئی آنانرا که نکوئی کردند در این دنیا نکوئی و جای آخرت بهتر و چه خوبست سرای پرهیزکاران

﴿٣٠﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَٰلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾

بهشتهای جاودان درآیند درآنها روان است زیر آنها جویها آنجا هست بدرستی آنچه بخواهند بدینسان پاداش دهد خدا پرهیزکاران

الَّذِينَ تَتَوَفّٰىهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلٰمٌ عَلَيْكُمُ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۳۲﴾ هَلْ

آنانکه بایشان فرشتگان پاکن گویند سلام برشما درآیید بهشت را بر آنچه بودید میکردید آیا

يَنْظُرُونَ اِلَّآ اَنْ تَاْتِيَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ يَاْتِيَ اَمْرُ رَبِّكَ كَذٰلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ

چشم براهند جز آنکه بیایدشان فرشتگان یا بیاید امر پروردگار تو چنین کردند آنانکه پیش از ایشان بودند وستم نکرد بایشان

اللّٰهُ وَلٰكِنْ كَانُوٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۳۳﴾ فَاَصَابَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهٖ يَسْتَهْزِءُونَ

خدا ولیکن بودند خویشتن را ستم میکردند پس رسید بدیهای آنچه کردند و فرود آمد بدیشان آنچه بودند بدان استهزا میکردند

﴿۳۴﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اَشْرَكُوا لَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهٖ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَآ اٰبَآؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا

وگفتند آنانکه شرک ورزیدند اگر بخواست خدا ما نپرستیدیم جز از وی چیزی را ما ونه پدران ما ونه حرام (محترم) میکردیم

مِنْ دُونِهٖ مِنْ شَيْءٍ كَذٰلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِينُ ﴿۳۵﴾ وَلَقَدْ

جز او چیزی را چنین کردند آنانکه پیش از ایشان بودند پس آیا بر فرستادگان جز بپیام آشکار وجه نیست

بَعَثْنَا فِي كُلِّ اُمَّةٍ رَّسُولًا اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللّٰهُ وَمِنْهُمْ مَنْ

برانگیختیم در هر امتی پیمبری را که پرستش کنید خدا را و دوری گزینید از شرکش پس از ایشان بود آنکه راهنمایش کرد خدا و از ایشان ثابت شد بر

حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلٰلَةُ فَسِيرُوا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿۳۶﴾ اِنْ تَحْرِصْ

فرو آمد براو گمراهی پس بگردید در زمین و بنگرید چگونه بود فرجام تکذیب کنندگان اگر حریص شوی

عَلٰى هُدٰىهُمْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نّٰصِرِينَ ﴿۳۷﴾ وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ

بر هدایت ایشان بدانا خدا هدایت نکند آنرا که گمراه میکند و نیست ایشانرا یاورانی و سوگند آوردند بخدا سخت ترین سوگند ایمانشان

لَا يَبْعَثُ اللّٰهُ مَنْ يَمُوتُ بَلٰى وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۸﴾ لِيُبَيِّنَ لَهُمُ

که برنانگیزد خدا آنرا که بمیرد بلی وعده ایست بر او حق ولیکن بیشتر مردم نمیدانند تا بیان کند برای ایشان

الَّذِي يَخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوٓا اَنَّهُمْ كَانُوا كٰذِبِينَ ﴿۳۹﴾ اِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ اِذَآ اَرَدْنٰهُ

آنچه در آن اختلاف میکنند و تا بدانند آنانکه کفر ورزیدند که ایشان دروغگویان بودند حقیقت گفتار ما چیزی را که بخواهیم

اَنْ نَّقُولَ لَهٗ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۴۰﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللّٰهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا

جز آنکه گوییمش بشو پس میشود و آنانکه هجرت کردند در راه خدا پس از آنکه ستم شدند البته جایشان دهیم در دنیا

حَسَنَةً وَلَاَجْرُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۴۱﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿۴۲﴾ وَمَآ

جایگاهی نکو و هر آینه پاداش آخرت بزرگتر اگر باشند که بدانند آنانکه شکیبا شدند و بر پروردگار خویش توکل کنند و

اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوحِيٓ اِلَيْهِمْ فَسْـَٔلُوٓا اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۴۳﴾ بِالْبَيِّنٰتِ

نفرستادیم پیش از تو مگر مردانی را که وحی میکردیم بدیشان پس بپرسید اهل کتاب را اگر شما نمیدانید با نشانها

وَالزُّبُرِ وَاَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۴۴﴾ اَفَاَمِنَ

و نامها و فرستادیم بسوی تو نامه را تا بیان کنی برای مردم آنچه را فرستاده شد بسوی ایشان و شاید بیاندیشند آیا ایمن شدند

الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّاٰتِ اَنْ يَخْسِفَ اللّٰهُ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ يَاْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۴۵﴾

آنانکه حیله کردند بدها را که فرو برد خدا بایشان زمین را یا بیاید بدیشان عذاب از جایگاه نشناسند

اَوْ يَاْخُذَهُمْ فِي تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿۴۶﴾ اَوْ يَاْخُذَهُمْ عَلٰى تَخَوُّفٍ فَاِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿۴۷﴾

یا بگیرد ایشان را در گردش آمد و شدشان پس نیستند که عاجز کنند خدا را یا بگیرد ایشان را بر هنگام کاستی (ترس) پس بدرستی پروردگار تو هست نوازنده مهربان

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ يَتَفَيَّأُ ظِلَالُهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِّلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ ﴿٤٨﴾

آیا نگریستند بآنچه بیافریده خدا از چیزی که سایه‌ها گردد سایه‌های آن از راست و چپ سجده‌کنان برای خدا حالیکه آنانرا فروتنان

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِن دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُونَ

و برای خدا سجده کنند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از جنبنده و فرشتگان و ایشان سرنه بجنبند

رَبَّهُم مِّن فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٥٠﴾ وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَٰهَيْنِ اثْنَيْنِ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ

پروردگار خویش را از فرازشان خویش و کنند آنچه فرمان داده شوند و گفت خدا نگیرید خدایانی دو گانه جز این نیست که او خدائی یگانه

فَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٥١﴾ وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾ وَمَا

پس مرا بترسید و برای اوست آنچه در آسمانها از زمین است و برای اوست دین پیوسته پس آیا جز خدا بیم میبرید و آنچه

بِكُم مِّن نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْأَرُونَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ إِذَا كَشَفَ الضُّرَّ عَنكُمْ إِذَا فَرِيقٌ

برشما بنعمتی از نعمت از خداست سپس چون برسد شما را زیان بسوی او زاری کنید سپس چون بگرداند زیان را از شما ناگاه گروهی

مِّنكُم بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا

از شما ببروردگار خویش شرک ورزند تا ناسپاسی کنند بآنچه بدیشان آوردیم پس کامیاب شوید پس زود باشد که بدانید و قرار دهند برای آنچه

يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ

نمیدانند بهره‌ای از آنچه روزیشان دادیم بخدا پرسش شوید بیشک از آنچه بدروغ میسندید و قرار دهند برای خدا دختران منزهست

وَلَهُم مَّا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ

و برای خویش آنچه میخواهند که مرد و زن شود و چون یکیشان بمادینه بشارت داده شود روی او سیاه و حالیکه خشم خورده نهان کند خویش را از قوم

مِن سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا

از زشتی آنچه مژده داده شده نگاهش دارد بر زبونی (خواری) یا فرو کند پنهانش در خاک همانا زشت است آنچه حکم کنند آنان را که

يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِم

ایمان نمیآورند بآخرت مثل زشت است و برای خداست مثل برتر و اوست عزتمند حکیم و اگر بگیرد خدا مردم را بستمکاریشان

مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِن دَابَّةٍ وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا

نگذارد بر زمین جنبنده‌ای و لیکن پس میاندازد ایشان را تا سرآمدی نامبرده و گاهی که بیاید سرآمد ایشان نه پس

يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ

پیش افتند و قرار دهند برای خدا آنچه را ناخوش دارند و بستایند زبانهای ایشان دروغ را که ایشانرا نیکی باشد بیگمان ایشانرا

النَّارَ وَأَنَّهُم مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ

آتش و ایشانند پیش افتادگان سوگند بخدا که فرستادیم بسوی امتی پیش از تو پس بیاراست برای ایشان شیطان کردارهای زشت ایشان پس او دوست

الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً

امروز و برای ایشانست عذابی دردناک و فرو نفرستادیم بر تو کتاب را مگر تا بیان کنی برای ایشان آنچه را اختلاف کردند در آن و هدایت و رحمتی

لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾ وَاللَّهُ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ

برای گروهی که بگروند و خدا فرستاد از آسمان آبی پس زنده ساخت بدان زمین را پس از مردنش بدانا در رابست آیتی برای گروهی که بشنوند

﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِ مِن بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَّبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِّلشَّارِبِينَ

و بدانا شما را در انعام عبرتی بنوشانیم شما را از آنچه در شکمهای آنهاست از میان سرگین و خون شیری پاکیزه گوارا برای آشامندگان

وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً

واز میوه‌های خرما‌ها و تاکها بگیرید از آن شکری و روزی نکو هاناً در اینست آیتی

لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا

برای قومی که بخرد بیابند و وحی فرمود پروردگار تو بسوی زنبور (عسل) که برگیر از کوهها خانه‌ها واز درخت واز آنچه

يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا ۚ يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ

برافرازند سپس بخور از همه میوه‌ها پس روان شو براههای پروردگار خویش هموار بدون شود از شکمهای آنها نوشابه رنگهای

أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ

گوناگون در آنست درمانی برای مردم هاناً در اینست آیتی برای قومی که بیندیشند و خدا بیافریدتان و سپس

يَتَوَفَّاكُمْ ۚ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ

بمیراند تان واز شما است آنکه گردانیده شود بسوی بدترین عمر تا نداند پس از دانستن چیزی را هاناً خداست دانای توانا

﴿٧٠﴾ وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ ۚ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا

وخدا برتری داد کرده‌ای شما را بر کرده‌ای در روزی پس نیستند آنانکه برتری داده شدند برگردانندگان روزی خویش بر آنچه

مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ ۚ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ

دارا شده‌اند بندگان ایشان (بندگان) گردانیدگان روزی ایشان در آن یکسان پس بنعمت خدا نادیده میگیرند و خدا قرار داد برای شما از خودتان

أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ۚ أَفَبِالْبَاطِلِ

جفتهائی و قرار داد برای شما از جفتهای شما پسرانی و نبیرگانی و روزیتان داد از پاکیزه‌ها پس آیا بباطل

يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا

ایمان آرند و بنعمت خدا کفر ورزند و نپرستند جز خدا آنچه را دارا نیست برای آنان روزی

مِنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ

از آسمانها و زمین چیزی را و نتوانند پس نزنید برای خدا مثلها را و خدا میداند

وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا

و شما نمیدانید زده است خدا مثلی بنده‌ای مملوک که توانائی ندارد بر چیزی و آنکه روزیش دادیم از خود

رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا ۖ هَلْ يَسْتَوُونَ ۚ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

روزی نکو پس او انفاق میکند از آن نهان و آشکارا آیا یکسانند سپاس خدا را بلکه بیشترشان نمیدانند

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّهْهُ

و زده است خدا مثلی دو مردرا یکیشان گنگ است توانائی ندارد بر چیزی و دوست باری بر مهتر خویش هر سو میگردانش

لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ ۖ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ

نیارد بخیری آیا یکسان است او با آنکه امر کند بداد و او است بر راهی درست و از آن خداست پنهانیهای آسمانها

وَالْأَرْضِ ۚ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾ وَاللَّهُ

و زمین و نیست امر ساعت جز مانند بهم زدن چشم یا نزدیکتر هاناً خداست بر همه چیز توانا و خدا

أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۙ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

برون آورد شما را از شکمهای مادرهای خویش نمیدانستید چیزی را و نهاد برای شما گوشها و دیدگان و دلها را شاید سپاس گذارید

أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ

آیا نگریستند بسوی پرندگان گرفتاران در فضای (بسته) آسمان نگه نمیدارد ایشان را جز خدا هما در اینست آیتهائی

لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّن بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُم مِّن جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا

برای قومی که ایمان آرند و خدا قرارداد برای شما از خانهای شما آرامشگاهی و قرارداد برای شما از پوست داها خانهائی

تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَافِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثَاثًا وَمَتَاعًا

که آسان میگیرید آنهارا روز کوچیدن شما و روز ماندن شما واز پشمهای آنها واز کرکهای آنها و موهای آنها ابزار و اثاثی تا مدتی

إِلَىٰ حِينٍ ﴿٨٠﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُمْ

تا هنگامی و خدا قرارداد برای شما از آنچه بیافرید سایه‌هائی و قرارداد برای شما از کوهها پناهگاههائی و قرارداد برای شما

سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُم بَأْسَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ

جامه‌هائی که نگهدارد شما را از گرما و جامه‌هائی که نگاهتان دارد از جنگتان بدینسان انجام رساند نعمت خود را برشما شاید اسلام آورید

﴿٨١﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ

واگر پشت کردند پس جز این نیست که برعهده رساندن آشکار و میشناسند نعمت خدارا پس انکار میکنند و بیشترشان

الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِن كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ

کافران و روزی که برانگیزیم از هر قومی گواهی پس اذن داده نشود و نه بکافران و نه

يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾ وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾

عتابشان فرمایند خوشنود شوند و هنگامی که ببینند ستمکاران عذاب را پس نه از ایشان کاسته شود و نه مهلت داده شوند

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ شُرَكَاؤُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُو مِن دُونِكَ

و هنگامی که ببینند مشرکان شریکان خودرا گویند پروردگارا اینانند شریکان ما که میخواندیم بجز تو

فَأَلْقَوْا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾ وَأَلْقَوْا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَمَ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا

پس افکنند بسوی ایشان سخن را که شما بدید هما در دروغگویان و افکنند بسوی خدا در آنروز آشتی را و گم شد از ایشان آنچه

كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ

بودند دروغ می‌بستند آنانکه کفر ورزیدند و بازداشتند از راه خدا بیفزودیم ایشان را عذابی بر روی عذاب

بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِم مِّنْ أَنفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ

بدانچه بودند فساد میکردند و روزی که برانگیزیم از هر قومی گواهی را برایشان از خودشان و بیاریم ترا

شَهِيدًا عَلَىٰ هَٰؤُلَاءِ ۚ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ

بر اینشان گواه و فرستادیم بر تو کتاب را بیانی برای هر چیز و هدایت و رحمت و بشارتی

لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنكَرِ

برای مسلمین هما خدا امر میکند بداد و نیکی و دادن خویشاوندان و نهی میکند از فحشاء و ناشایست

وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدتُّمْ وَلَا تَنقُضُوا

و ستم اندرز دهد شمارا شاید یاد آور شوید و وفا کنید بعهد خدا گاهیکه عهد بندید و نشکنید

الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا ۚ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾

سوگندها را بعد استوار کردن آنها حالیکه قرار داده‌اید خدارا برخویش کفیل هما خدا میداند آنچه را میکنید

وَلَا تَكُونُوا كَالَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ
و مباشید مانند آنزن که وا میبافید رشتهٔ خودرا پس از استوار شدن تار و پودی گسیخته گردانید سوگندهای خویش را خیانتی میان خویش
أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ ۚ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ ۚ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ
تا بشود گروهی فزونتر از گروهی جز این نیست که خدا میازماید شما را بان و بیان میکند برای شما روز قیامت آنچه را بودید در آن
تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ
اختلاف میکردید و اگر میخواست خدا هرآینه میکرد شما را یک امت ولیکن گمراه میکند هرکرا خواهد و راه مینماید هرکرا
يَشَاءُ ۚ وَلَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ
خواهد و هرآینه بپرسیده شوید از آنچه بودید میکردید و نگیرید سوگندهای خودرا خیانتی میان خود تا بلغزد
قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۖ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾
قدمی پس از استوار بودن و بچشید زشتی را بدانچه بازداشتید از راه خدا و برای شماست عذابی بزرگ
وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۚ إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
و نفروشید پیمان خدارا بهائی کم هماناً آنچه نزد خداست بهتر است برای شما اگر باشید که بدانید
﴿٩٥﴾ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ ۖ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ ۗ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا
آنچه نزد شماست پایان یابد و آنچه نزد خداست پاینده است و هرآینه بدهیم آنانرا که صبر ورزیدند مزدشانرا بنیکوترین چیزی که بودند
يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيَاةً طَيِّبَةً ۖ
میکردند آنکو گرداند شایسته کردار نر یا ماده حالیکه مؤمن باشد هرآینه زنده داریم بس زندگی پاکیزه
وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ
و هماناً پاداشتان دهیم مزدشانرا بهتر چیزیکه بودند میکردند و هنگامیکه بخوانی قرآنرا پناه بر بخدا
مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾
از شیطان رانده شده هماناً نیست او را فرمانروائی بر آنانکه ایمان آوردند و بر پروردگارشان توکل کنند
إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَّلْنَا آيَةً مَكَانَ آيَةٍ
جز این نیست که فرمانروائی او بر آنانست که دوست دارندش و آنانکه چون شرک میورزند و هرگاه بدل کنیم آیتی را بجای آیتی
وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ
و خدا داناتر است به آنچه میفرستد گویند جز این نیست که تو دروغ آورده بگو بفرستاده است جبرئیل
مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ آمَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٢﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ
از پروردگارت براستی تا استوار گرداند آنانرا که ایمان آوردند و هدایت و بشارتی برای مسلمانان و هماناً دانیم که ایشان
يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ ۗ لِسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَٰذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ
گویند جز این نیست که میآموزدش بشری زبان آنکه میدهند بسخن راه او عجمی است و این زبان (قرآن) است عربی (رسا)
مُبِينٌ ﴿١٠٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
آشکار هماناً آنانکه ایمان نیارند بآیتهای خدا رهبری نکند خدا و برای ایشانست عذابی دردناک
﴿١٠٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٠٥﴾
جز این نیست که دروغ را آنان بندند که ایمان نیارند بآیتهای خدا و ایشانند دروغگویان

مَنْ كَفَرَ بِاللّٰهِ مِنْ بَعْدِ اِيْمَانِهٖٓ اِلَّا مَنْ اُكْرِهَ وَقَلْبُهٗ مُطْمَئِنٌّۢ بِالْاِيْمَانِ وَلٰكِنْ مَّنْ شَرَحَ
آنکه کفر ورزد بخدا پس از ایمانش مگر آنکه واداز شود و بناخواه حالیکه دلش آرمیده است بایمان ولیکن آنکه گشاده باشد

بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللّٰهِ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿۱۰۶﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمُ اسْتَحَبُّوا الْحَيٰوةَ
بکفر سینهٔ او پس برایشانست خشمی از خدا و ایشانراست عذابی بزرگ این بدانست که ایشان برگزیدند زندگانی

الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ ۙ وَاَنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۱۰۷﴾ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ طَبَعَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ
دنیارا بر آخرت و آنکه خدا هدایت نکند گروه کافرانرا آنانند که مهر نهاد خدا بر دلهاشان

وَسَمْعِهِمْ وَاَبْصَارِهِمْ ۚ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ ﴿۱۰۸﴾ لَا جَرَمَ اَنَّهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿۱۰۹﴾
و گوشهاشان و دیدهٔ گانشان و آنانند ناآگاهگان ناگزیر ایشانند در آخرت زیانکاران

ثُمَّ اِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِيْنَ هَاجَرُوْا مِنْۢ بَعْدِ مَا فُتِنُوْا ثُمَّ جٰهَدُوْا وَصَبَرُوْٓا ۙ اِنَّ رَبَّكَ مِنْۢ بَعْدِهَا
هماناپروردگار تو برای آنانکه هجرت کردند (ورنج) پس از آنکه آزموده شدند سپس جهاد کردند و شکیبا شدند هماناپروردگار تو پس از آن

لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۱۰﴾ يَوْمَ تَاْتِيْ كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَّفْسِهَا وَتُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ
آمرزنده مهربان روزیکه آید هرکس بستیزد از جانب خویشتن و داده شود بهرکه آنچه کرده است و ستم نشوند

﴿۱۱۱﴾ وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ اٰمِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَّاْتِيْهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ
و بزد خدا مثلی شهری که بود آسوده و آرام بیاید مرشرا روزیش فراوان از هر سوی

فَكَفَرَتْ بِاَنْعُمِ اللّٰهِ فَاَذَاقَهَا اللّٰهُ لِبَاسَ الْجُوْعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ ﴿۱۱۲﴾ وَلَقَدْ
پس کفر ورزید بنعمتهای خدا پس بچشانید مرشرا خداوند جامهٔ گرسنگی و ترس را بواسطهٔ آنچه بودند میکردند و هرآینه

جَآءَهُمْ رَسُوْلٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظٰلِمُوْنَ ﴿۱۱۳﴾ فَكُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ
بیامدشان پیمبری از ایشان پس تکذیب کردند او را پس گرفت ایشانرا عذاب حالیکه بودند ستمگران پس بخورید از آنچه روزی داد شمارا

حَلٰلًا طَيِّبًا ۖ وَّاشْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ ﴿۱۱۴﴾ اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ
حلال پاکیزه و سپاس گزارید نعمت خدارا اگر بپرستندگان او هستید جز این نیست که حرام کرد بر شما مردار

وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيْرِ وَمَآ اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ ۚ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ
و خون و گوشت خوک و آنچه را نام جز خدا بآن برده شود پس آنکه ناچار گردد نه ستمگر و نه تجاوزکننده هماناخداست آمرزنده مهربان

﴿۱۱۵﴾ وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَا تَصِفُ اَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هٰذَا حَلٰلٌ وَّهٰذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوْا عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ
و نگوئید بدانچه میستاید زبانهای شما بدروغ این حلال و این حرام تا ببندید بر خدا دروغ را

اِنَّ الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُوْنَ ﴿۱۱۶﴾ مَتَاعٌ قَلِيْلٌ ۖ وَّلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۱۱۷﴾
هماناآنانکه ببندند بر خدا دروغ را رستگار نشوند کامیابی است اندک و ایشانراست عذابی دردناک

وَعَلَى الَّذِيْنَ هَادُوْا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ ۚ وَمَا ظَلَمْنٰهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ
و بر آنانکه جهود شدند حرام کردیم آنچه را فرو خواندیم بر تو از پیش و ستم نکردیم بر ایشان لیکن بودند خویش را

يَظْلِمُوْنَ ﴿۱۱۸﴾ ثُمَّ اِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِيْنَ عَمِلُوا السُّوْٓءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوْا مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ وَاَصْلَحُوْٓا ۙ اِنَّ
ستم میکردند سپس پروردگار تو برای آنانکه بنادانی بدی آوردند پس توبه کردند پس از آن و بشایستگی گرویدند هماناپروردگار تو

رَبَّكَ مِنْۢ بَعْدِهَا لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۱۹﴾ اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ كَانَ اُمَّةً قَانِتًا لِّلّٰهِ حَنِيْفًا ۭ وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿۱۲۰﴾
پس از آن آمرزنده مهربان هماناابراهیم بود پیشوائی فرمان بردار خدا یکتاپرست و نبود از مشرکان

شَاكِرًا لِّأَنْعُمِهِ ۚ اجْتَبٰىهُ وَهَدٰىهُ إِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾ وَآتَيْنٰهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً ۖ وَإِنَّهُ فِي

سپاسگذار نعمتهای او برگزیدش کرد بسوی راهی راست دادیم بدو در دنیا نیکی و بهائی و در

الْآخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرٰهِيمَ حَنِيفًا ۖ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾

آخرت از شایستگان سپس وحی کردیم بسوی تو که پیروی کن آئین ابراهیم یکتا پرست را و نبود از شرک ورزان

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ ۚ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ

جز این نیست که نهاده شد شنبه بر آنانکه اختلاف کردند در آن و بهانا پروردگار تو حکم کند میان ایشان روز قیامت در آنچه بودند در آن

يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ ادْعُ إِلٰى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ ۖ وَجٰدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ۚ

اختلاف میکردند بخوان بسوی راه پروردگار خویش بحکمت و پند نیکو و دور ساز با ایشان بدانچه آن است نکوتر

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ

بهانا پروردگار تو داناتر است بآنکه گم شد است از راه او و داناتر است بهدایت گذشتگان و اگر شکنجه کنید پس شکنجه کنید مانند

مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ ۖ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِّلصّٰبِرِينَ ﴿١٢٦﴾ وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللّٰهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ

آنچه شکنجه شدید و اگر بردباری نمائید بهانا آن بهتر است برای بردباران و صبر کن و نیست صبرت جز بخدا و اندوهگین نباش بر ایشان

وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوا وَّالَّذِينَ هُم مُّحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

و بنا مشو در تنگنائی از آنچه نیرنگ کنند بهانا خدا با آنانست که پرهیز میکنند و آنانکه ایشانند نکوکاران

سورة الإسراء مكية وآياتها مائة واحدى عشرة آية

سورت ۱۷ | آیات ۱۱۱ | کلمات ۱۸۲۳ | حروفها ۷۳۴۶

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرٰى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بٰرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ

منزه است خداوندی که شبانه برد بنده خویش را از مسجد حرام بسوی مسجد اقصی آنرا که برکت دادیم پیرامونش تا بنمایش

مِنْ آيٰتِنَا ۚ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾ وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنٰهُ هُدًى

از آیتهای ما بهانا او است شنوای بینا و دادیم بموسی کتاب را و گردانیدیم آنرا رهنمائی

لِّبَنِي إِسْرٰٓئِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ ۚ إِنَّهُ كَانَ

برای بنی اسرائیل که نگیرید جز من سرپرستی نژاد آنانکه سوار کردیم با نوح بهانا بود او

عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرٰٓئِيلَ فِي الْكِتٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ

بنده سپاسگذار و گفتیم بنی اسرائیل در کتاب که البته فساد میکنید در زمین

مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولٰىهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا

دو بار و برتری جوئید برتری بزرگ ناگاه بیکه آید وعده نخستین آنها برانگیزیم برشما بندگانی را

أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلٰلَ الدِّيَارِ ۚ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ

دارندگان نیروئی سخت پس بگردند میان شهرها و بوده است وعده شدنی پس باز آوردیم برای شما

الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنٰكُم بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنٰكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾

نوبت را برایشان و کمک دادیم شما را بمالهائی و پسرانی و گردانیدیم شما را فزونتر در گروه

الجزء ١٥

إِنْ أَحْسَنتُمْ أَحْسَنتُمْ لِأَنفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ

اگر نیکی کنید برای خویش نیکی کرده اید واگر بدی کنید پس برای آنست ودیگر گاه بیاید وعده نخستین تا خوش دارند وجوه شما

وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن

و در آیند مسجد را چنانکه در آمدند نخستین بار و نابود کنند آنچه بر آورده اند نابود کردنی شاید پروردگار شما

يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُّمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ

رحم کند برشما واگر باز گردید باز گردیم وگردانیدیم دوزخ را برای کافران تنگنای (زندان) همانا این قرآن راه میکند بچیزی که

أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾ وَأَنَّ الَّذِينَ لَا

بستوارتر است ومژده میدهد مؤمنان را کسی کردار شایسته کنند که ایشانرا است پاداشی بزرگ وآنکه آنانکه

يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾ وَيَدْعُ الْإِنسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ

ایمان نمیآرند بآخرت آماده کردیم برای ایشان عذابی دردناک ومیخواند انسان بدی چنانکه خواندن خویش بخوبی ودوست است

الْإِنسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَتَيْنِ فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ

انسان شتابنده وگردانیدیم شب وروز را دو آیت پس بزدودیم آیت شب را وگردانیدیم آیت روز را

مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ ۚ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ

روشن تا بجویید فضلی را از پروردگار خویش وتا بدانید شمار سال‌ها وحساب را وهر چیزرا تفصیل دادیم

تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ إِنسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ ۖ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ

تفصیلی وهر انسانرا انگندیم نامه اورا بگردنش وبرون آریم برایش روز قیامت نامه‌ای که بیابدش

مَنشُورًا ﴿١٣﴾ اقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مَّنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا

گشوده بخوان نامه خویش را تو خود بس باشی امروز بحق خویشتن حسابگر هرکس هدایت شود جز این نیست

يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَمَا كُنَّا

گرامیت شود برای خویشتن وهرکس گمراه شود جز این نیست که گمراه شود برخویشتن وبرنداردهیچ گنهکاری بار گناه دیگری ونیستیم ما

مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَإِذَا أَرَدْنَا أَن نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا

عذاب کننده تا برانگیزیم پیمبری را وهرگاه خواهیم نابود کنیم شهری را جزاینکه کامرانان (توسرزنان) آنرا نافرمانی

فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِن بَعْدِ

در آن پس فرود آید برآن سخن پس نابودکنیم نابود کردنی وبسا هلاک کردیم از قرنها پس از

نُّوحٍ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾ مَّن كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُ

نوح وبس است پروردگار تو بگناهان بندگان خود آگاهی بینا آنکه زندگانی شتابان را خواهد بشتابیم برایش

فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَن نُّرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَّدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ

در آن آنچه را خواهیم برای هرکه خواهیم سپس گذاریم برایش دوزخ را بچشدش نکوهیده رانده ودرگه خواهد

الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُم مَّشْكُورًا ﴿١٩﴾ كُلًّا

آخرت را وبکوشد برای آن کوشش آنرا حالیکه او مؤمن است پس آنان بوده است کوشش ایشان سپاس گزارده هریک را

نُّمِدُّ هَٰؤُلَاءِ وَهَٰؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ ۚ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾

کمک دهیم اینان وآنان را از بخشش پروردگار تو وبخشش پروردگار تو بازداشته

انْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ وَلَلْآخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾

بنگر چگونه برتری دادیم برخی ازایشان را بر برخی و هماناآخرت بزرگتر است در پایه‌ها و بزرگتر است در برتری دادن

لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَخْذُولًا ﴿٢٢﴾ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ

و قرار مکن با خدا خدائی دیگر تا نشینی نکوهیده خوارشده و حکم کرد پروردگارتو که پرستش نکنید جز اورا

وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۚ إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا

و بپدر و مادر نیکی کنید اگر برسند نزدت پیری را یکی ازآنان یا هردو پس نگو بایشان

أُفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ

آف و عیب مزن برایشان و مگو بدیشان گفتاری گرامی و فرودار بایشان برای آنان بال فروتنی را از رحمت

وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ ۖ إِنْ تَكُونُوا

و مگو پروردگارا رحم کن برآنان چنانکه مرا پروردند درکودکی پروردگارشما داناتر است بدانچه در دلهای شماست اگر باشید

صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ

شایستگان هماناو است برای بازگشت کنندگان آمرزنده و بده بخویشاوند حقش را و بینوا و درمانده راه

وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ ۖ وَكَانَ الشَّيْطَانُ

و مبذر مکن تبذیری (بیهوده و نابجا زر و دارائی را) که فرزندان دهندگانند برادران شیطانها و شیطان است

لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾ وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِنْ رَبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا

پروردگارخویش ناسپاس و اگر روی گردانی ازایشان جستن رحمتی از پروردگارخویش که امیدش داری پس بگو بدیشان گفتاری

مَيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا

نرم و آرام و مگردان دستت را بسته گردنت و باز مکن تمام باز تا نشینی نکوهیده

مَحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا

اندوهگین هماناپروردگارتو فراخ گرداند روزی را برای هرکه خواهد و تنگ گرداند هماناو است بنده‌گان خویش آگاهی بینا

﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ ۖ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ ۚ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا

و مکشید فرزندان خویش را از ترس درویشی ما روزی دهیم ایشانرا و شمارا هماناکشتارشان آنان است لغزشی

كَبِيرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنَىٰ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً ۖ وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي

بزرگ و نزدیک نشوید زنارا که هرآینه است آن فحشائی (نابسامانی) و چه زشت راهی و مکشید تنی را که

حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ۗ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفْ فِي الْقَتْلِ ۖ

حرام کرد خدا (محترم شمرده) خدا جز بحق و هرکه کشته شود بستم هماناقرار دادیم برای خونخواه او فرمانروائی پس نزند نرود درکشتار

إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ

هماناو است یاری شده و نزدیک مشوید مال یتیم را جز بدانچه آنست نکوتر تا برسد

أَشُدَّهُ ۚ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ ۖ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ

نیروی خویش را و وفا کنید بپیمان که پیمان است هماناو پرسیده شده و وفا دهید پیمانرا

إِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾

گاهیکه پیمانه کنید و بسنجید باترازوی درست و درست این بهتر است و نکوتر سرانجام

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ ۭ اِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ اُولٰۗىِٕكَ كَانَ عَنْهُ
دیدہ وانی مکن آنچہ را نیست بدان دانستی ہمانا گوش و دیدہ و دل ہر کدام آنہاست از آن
مَسْـُٔوْلًا ۳۶ وَلَا تَمْشِ فِي الْاَرْضِ مَرَحًا ۚ اِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْاَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُوْلًا ۳۷
پرسیدہ و راہ مرو در زمین خرامان ہمانا تو نشکافی زمین را ہرگز و نرسی کوہہا را ببلندی
كُلُّ ذٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهٗ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوْهًا ۳۸ ذٰلِكَ مِمَّآ اَوْحٰٓى اِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ
ہمہ اینہاست زشت آن نزد پروردگار تو ناپسند این ہشت از آنچہ کہ وحی فرستاد بسوی تو پروردگار تو از
الْحِكْمَةِ ۭ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتُلْقٰى فِيْ جَهَنَّمَ مَلُوْمًا مَّدْحُوْرًا ۳۹ اَفَاَصْفٰىكُمْ رَبُّكُمْ
حکمت و قرار نده با خدا خدائی دیگر را تا افکنده شوی در دوزخ نکوهیده رانده آیا برگزیده است شما را پروردگار شما
بِالْبَنِيْنَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلٰۗىِٕكَةِ اِنَاثًا ۭ اِنَّكُمْ لَتَقُوْلُوْنَ قَوْلًا عَظِيْمًا ۴۰ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا
بپسران و گرفت بخود از فرشتگان مادگانی ہمانا شما میگوئید سخنی گران را و ہمانا گردانیدیم
فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِيَذَّكَّرُوْا ۭ وَمَا يَزِيْدُهُمْ اِلَّا نُفُوْرًا ۴۱ قُلْ لَّوْ كَانَ مَعَهٗٓ اٰلِهَةٌ كَمَا يَقُوْلُوْنَ
در این قرآن تا پند گیرند و نمیفزاید ایشان را جز رمیدن بگو اگر میبود با او خدایانی چنانکه گویند
اِذًا لَّابْتَغَوْا اِلٰى ذِي الْعَرْشِ سَبِيْلًا ۴۲ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يَقُوْلُوْنَ عُلُوًّا كَبِيْرًا ۴۳
در آنحالکه میجستند بسوی خداوند عرش راهی را منزه است او و برتر از آنچه گویند برتری بزرگ
تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ ۭ وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ وَلٰكِنْ لَّا
تسبیح گویند برای او آسمانهای هفتگانه و زمین و آنکه در آنهاست و نیست چیزی جز آنکه تسبیح گوید بسپاس او ولیکن
تَفْقَهُوْنَ تَسْبِيْحَهُمْ ۭ اِنَّهٗ كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا ۴۴ وَاِذَا قَرَاْتَ الْقُرْاٰنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِيْنَ
نمیفہمید تسبیحشان را ہمانا او است بردبار آمرزنده و چون بخوانی قرآن را برانهیم میان تو و میان آنانکه
لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُوْرًا ۴۵ وَّجَعَلْنَا عَلٰي قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ
ایمان نیاورند بآخرت پرده پوشیده و نهیم بر دلهای آنان پرده هائی تا نفهمند آنرا و در گوشهای ایشان
وَقْرًا ۭ وَاِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْاٰنِ وَحْدَهٗ وَلَّوْا عَلٰٓى اَدْبَارِهِمْ نُفُوْرًا ۴۶ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا
سنگینی و چون یاد کنی پروردگار خویش را در قرآن تنها بازگردند بر پشتهای خویش رمندگان ما داناتریم بدانچه
يَسْتَمِعُوْنَ بِهٖٓ اِذْ يَسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ وَاِذْ هُمْ نَجْوٰٓى اِذْ يَقُوْلُ الظّٰلِمُوْنَ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا رَجُلًا
گوش میدهند بدان هنگامکه گوش میدهند تو و هنگامی که سخن گوشی پوشیده چون میگویند ستمکاران پیروی نمیکنید جز مردی
مَّسْحُوْرًا ۴۷ اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا ۴۸ وَقَالُوْٓا
جادو شده را بنگر چگونه زدند برایت مثلها پس گمشدند پس نتوانند راهی را و گفتند
ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ۴۹ قُلْ كُوْنُوْا حِجَارَةً اَوْ حَدِيْدًا ۵۰
آیا چون شدیم استخوانهائی و خاکی آیا ما برانگیخته شدگانیم در آفرینشی نوین بگو باشید سنگ یا آهن
اَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِيْ صُدُوْرِكُمْ ۚ فَسَيَقُوْلُوْنَ مَنْ يُّعِيْدُنَا ۭ قُلِ الَّذِيْ فَطَرَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ ۭ
یا آفرینشی از آنچه بزرگ آید در سینه های شما زودباشد که گویند که ما را برگرداند بگو آنکه آفرید شما را نخستین بار
فَسَيُنْغِضُوْنَ اِلَيْكَ رُءُوْسَهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هُوَ ۭ قُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَرِيْبًا ۵۱
زود باشد بجنبانند سرهای خویش را بسوی تو و گویند چه هنگام است آن بگو امید است که باشد نزدیک

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾ وَقُل لِّعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ

روزیکه خواند شمارا پس اجابت کنید باستایش او و پندارید که نماندید جز اندکی و بگو بندگان من گویند آنچه گفت

أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنزَغُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾

نکوتر هاما شیطان آشوب افگند میان آنان هاما شیطان است برای انسان دشمنی آشکار

رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِن يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ

پروردگار شما داناتر است بشما اگر خواهد رحمت آورد برشما و اگر خواهد عذاب کند شمارا و نفرستادیم ترا برایشان

وَكِيلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ

کفیلان و پروردگار تو داناتر است بآنکه در آسمانهاست و زمین و هماناً برتری دادیم بعضی پیمبران را بر

بَعْضٍ وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ

بعضی و دادیم داود را زبور را بگو بخوانید آنانرا که پنداشتید جز او دارا هستند گشودن رنجرا

عَنكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ

از شما و نه برگردانیدنی آنانند که میخوانند جویند بسوی پروردگارشان توسلی هرکدام نزدیکتر باشد

أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾ وَإِن مِّن

نزدیکتر و امیدوارند رحمتش را و میترسند عذابش را هماناً عذاب پروردگار تو هست ترسناک و هست

قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَٰلِكَ

شهری جز آنکه ما نیم نابود کنندگان آن پیش از روز قیامت یا عذاب کنندگان آن عذابی سخت بوده است این

فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾ وَمَا مَنَعَنَا أَن نُّرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَن كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ

در کتاب نوشته و باز نداشت ما را از آنکه فرستیم آیتها را جز آنکه تکذیب کردند بدانها پیشینیان

وَآتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ

و دادیم بثمود شتررا بینا پس ستم کردند بران و نمیفرستیم آیتهارا جز ترسانیدن را و بیاد کن چون گفتیم ترا که

رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِّلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ

پروردگار تو فراگرفت بمردم دیدنیرا که نمودیم ترا جز آزمایش برای مردم و آن درخت لعنت شده را

فِي الْقُرْآنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا

در قرآن و میترسانیدشان پس نمیافزاید شان مگر سرکشی بزرگ و بیاد کنید گفتیم بفرشتگان سجده کنید

لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَٰذَا الَّذِي كَرَّمْتَ

برای آدم پس سجده کردند جز ابلیس گفت آیا سجده کنم برای آنکه آفریدی گل گفت آیا دیدی باشی این را که گرامی برتری داردی

عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ اذْهَبْ فَمَن تَبِعَكَ مِنْهُمْ

اگر مرا بگذاری تا روز قیامت هرآینه فرا گیرم (بیندازم) فرزندانرا مگر کمی را گفت برو هرکه پیروت کند از ایشان

فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاؤُكُمْ جَزَاءً مَّوْفُورًا ﴿٦٣﴾ وَاسْتَفْزِزْ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُم بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِم

هماناً دوزخ است پاداش شما پاداشی تمام داده و بلغزان هرکرا توانستی از ایشان بآواز خود و بتاز بر ایشان

بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعِدْهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾

باسوار و پیاده خویش و شرکت کن با ایشان در اموالها و فرزندان و وعده ده ایشانرا و وعده نمیدهد ایشانرا شیطان مگر فریب

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾ رَّبُّكُمُ الَّذِي يُزْجِي لَكُمُ

هاء بندگان من نیست ونیست برایشان فرانروائی وبس است پروردگار تو کارگذاری پروردگارست آنکه میراند برای شما

الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِ ۚ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٦٦﴾ وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ

کشتی را در دریا تا بجوئید از فضلش هیاء است بشما مهربان وچون بگزاید شما را رنجی در دریا گم شود

مَن تَدْعُونَ إِلَّا إِيَّاهُ ۖ فَلَمَّا نَجَّاكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ ۚ وَكَانَ الْإِنسَانُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنتُمْ

آنکه بخوانید مگر او پس چون رهانید شما را بسوی خشکی روی گردانیدید ویود آدمی ناسپاس آیا ایمن شدید

أَن يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنتُمْ

که فرو برد شما را در کران بار دیگری پس نفرستند برشما طوفان سنگریزه پس نیابید برای خویش نگهبانی آیا ایمن شدید

أَن يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا

که باز گرداند شما را در آن بار دیگری پس بفرستند برشما طوفان سنگریزه از باد پس غرقه کند شما را بسبب آنکه ناسپاسی کردید سپس

تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُم

نیابید برای خویش برما جان تاوانکار وما هیاء کردیم فرزندان آدم را وسوار شان کردیم در خشکی ودریا وروزی شان کردیم

مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمَامِهِمْ

از پاکیزه ها ودیرتر شان دادیم بر بسیاری از آنان که آفریدیم برتری دادنی روزی که بخوانیم هر مردمی را پیشوای ایشان

فَمَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَٰئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾ وَمَن كَانَ فِي

پس آنکه داده شود کتاب اعمالش بدست راستش آنان بخوانند کتاب خود را وستم نکرده شوند باندازهٔ ریسمان شکاف هسته خرما وآنکه بود در

هَٰذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِن كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي

این (دنیا) کور پس او در آخرت کور تر وگمراه تر در راه وهر آینه نزدیک بود فریفت دهند از آنچه

أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهُ ۖ وَإِذًا لَّاتَّخَذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَا أَن ثَبَّتْنَاكَ لَقَدْ

وحی فرستادیم بسوی تو تا دروغ بندی برما جز آنرا ودر آنهنگام بگرفتندت دوست واگر نه استوار میکردیم تو را هیاء

كِدتَّ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذًا لَّأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ

نزدیک بود که کمی بسوی ایشان چیزی اندک ودر آنهنگام میچشاندیدت دو برابر زندگی ودو برابر مردن پس نیابی

لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ وَإِن كَادُوا لَيَسْتَفِزُّونَكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذًا لَّا يَلْبَثُونَ

برای خویش برما یاوری را وهیاء نزدیک بود که بلغزندت از زمین تا بیرون کنند از آن ودر آنهنگام درنگ میکردند

خِلَافَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَن قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِن رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا

پس از تو مگر کمی سنت آنکه فرستادیم پیش از تو از پیمبران خویش ونیابی برای سنت ما تبدیلی

﴿٧٧﴾ أَقِمِ الصَّلَاةَ لِدُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَىٰ غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ ۖ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا

بپادار نماز را از بازگشتگاه خورشید تا تاریکی شب وخواندنی بانگ نماز بامداد هیاء خواندنی بامداد حاضر شده

﴿٧٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَن يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾ وَقُل

واز شب پس بیدار باش در آن نماز نفل ترا باشد برانگیزدت پروردگار تو بجائگاهی ستوده ودیگر

رَّبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَل لِّي مِن لَّدُنكَ سُلْطَانًا نَّصِيرًا ﴿٨٠﴾

پروردگارا در آور مرا در آوردنی راست وبرون آور برون آوردنی راست وقرار ده برای من از نزد خویش فرمانروائی یاری شده

وَقُلْ جَآءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَآءٌ

وبگو بیامد حق وناپدید شد باطل هما باطل است ناپدید شونده وفرستیم از قرآن آنچه درمان

وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنسَانِ أَعْرَضَ وَنَا

ورحمتی است برای مؤمنان ونیفزاید ستمگاران را مگر زیان وهرگاه نعمت فرستیم بر انسان روی گرداند ودور شد

بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ

پهلوی خویش را وهرگاه برسدش بدی نومید شونده بگو هرکدام عمل میکند برآورد ویژه خویش پس پروردگار شما داناتر است باکسی او

أَهْدَى سَبِيلًا ﴿٨٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُم مِّنَ الْعِلْمِ إِلَّا

راهنموده تر است در راه ویپرسند ترا از روح (جان) بگو روح از امر پروردگار من است ودادهاند شما را از دانش جز

قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِن شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾ إِلَّا

اندکی را ودگر خواهیم هما ببریم آنچه را وحی فرستادهایم بسوی تو پس نیابی برای خود بر ما نگهبانی را بجز

رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾ قُل لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَن يَأْتُوا

رحمتی از پروردگارت که فضل او هست هما برتو بزرگ بگو اگر گردآیند آدمیان وپریان بتکلف بیارند

بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا

مانند این قرآن را نیارند مانند وی اگرچه باشند بر بعضشان برای بعضی پشتیبان وهما گردانیدیم

لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾ وَقَالُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكَ

برای مردم در این قرآن از هر مثلی پس خودداری کردند بیشتر مردم جز ناسپاسی را وگفتند هرگز ایمان نیاوریم برای

حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا

تا بشکافی برای ما از زمین چشمهای یا باشد باغی از خرما وانگور پس بشکافی جویها میان آن

تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوْ يَكُونَ

شکافتنی یا بیفکنی آسمان را چنانکه گمان بردی بر ما پارهپارهای یا بیاری خدا وفرشتگان را روبروی ما

لَكَ بَيْتٌ مِّن زُخْرُفٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي السَّمَاءِ وَلَن نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَّقْرَؤُهُ

خانهای از زر یا بالا روی در آسمان وهرگز باور نکنیم بالا رفتنت را تا بفرستی بر ما نامهای که بخوانیمش

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنتُ إِلَّا بَشَرًا رَّسُولًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَن يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ

بگو منزه است پروردگار من آیا هستم من جز بشری فرستاده شده وباز نداشت مردم را از آنکه ایمان آرند گاهی که بیامد بشان رهبری

إِلَّا أَن قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَّسُولًا ﴿٩٤﴾ قُل لَّوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ

جز آنکه گفتند آیا برانگیخت خدا بشری را پیمبر بگو اگر بودند در زمین فرشتگانی که راه میرفتند آرمیدگان

لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَّسُولًا ﴿٩٥﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ

هرآینه بفرستادیم بر ایشان از آسمان فرشتهای را پیامبر بگو بس است خدا گواهی میان من و شما

بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٩٦﴾ وَمَن يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَن يُضْلِلْ فَلَن تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِهِ

بندگان خود آگاهی بیناست ودانا که خدا هدایت کند اوست هدایت شده وکه گمراه کند هرگز یاوری برای ایشان در دوستی جز او

وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمْيًا وَبُكْمًا وَصُمًّا مَّأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٧﴾

وگرد آوریمشان روز قیامت بر چهرههایشان کوران وگنگان وکران جایگاهشان است دوزخ هرگاه خاموش شود (فرونشیند) بیفزاییمشان شعلهٔ سوزان

ذٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاٰيٰتِنَا وَقَالُوٓا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا
این بست پاداش ایشان بدانچو کفر ورزیدند بآیتهای ما وگفتند آیا هرگاه شدیم استخوانهای و خاکی آیا ما نیم

لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ قَادِرٌ
برانگیخته گان در آفرینشی نوین آیا نمیبینند که خداوندیکه آفرید آسمانها وزمین را توانا است

عَلٰٓى اَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ اَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيهِ فَاَبَى الظّٰلِمُونَ اِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾
بر آنکه بیافریند مانند ایشان را وخداوند جهان ایشان سزاوار دراز گیست شکی دران پس نخواستند ستمکاران جز ناسپاسی را

قُلْ لَّوْ اَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَآئِنَ رَحْمَةِ رَبِّيٓ اِذًا لَّاَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْاِنْفَاقِ وَكَانَ الْاِنْسَانُ
بگو اگر شما میبودید گنجهای رحمت پروردگارم را در آنوقت نگاه میداشتید از ترس خرچ کردن و انسان است

قَتُورًا ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسٰى تِسْعَ اٰيٰتٍ بَيِّنٰتٍ فَسْـَٔلْ بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ اِذْ جَآءَهُمْ فَقَالَ
بسی خرچ کننده دوما دادیم بموسی نه آیت روشن پس بپرس بنی اسرائیل را گاهیکه بیامد ایشان پس گفت

لَهٗ فِرْعَوْنُ اِنِّي لَاَظُنُّكَ يٰمُوسٰى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَآ اَنْزَلَ هٰٓؤُلَآءِ اِلَّا رَبُّ
بدو فرعون که بیقینداریت ای موسی جادوشده گفت موسا دانستی که نفرستاد اینها را مگر پروردگار

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ بَصَآئِرَ وَاِنِّي لَاَظُنُّكَ يٰفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾ فَاَرَادَ اَنْ يَّسْتَفِزَّهُمْ
آسمانها وزمین بینشهائی و موسا میپنداریت ای فرعون نابودشده پس خواست بلغزانند شان

مِّنَ الْاَرْضِ فَاَغْرَقْنٰهُ وَمَنْ مَّعَهٗ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهٖ لِبَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ اسْكُنُوا الْاَرْضَ
از زمین پس غرقش نودیم و آنانرا که با او بودند همگی وگفتیم پس ازاو بنی اسرائیل جایگزین شوید در زمین

فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾ وَبِالْحَقِّ اَنْزَلْنٰهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَآ اَرْسَلْنٰكَ
همگانی گرد بیاریم آخرت بیاریم شمارا پیچیده و بحق فرستادیم و بحق فرود آمد و نفرستادیم ترا

اِلَّا مُبَشِّرًا وَّنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾ وَقُرْاٰنًا فَرَقْنٰهُ لِتَقْرَاَهٗ عَلَى النَّاسِ عَلٰى مُكْثٍ وَّنَزَّلْنٰهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾
مگر نوید دهنده و ترساننده و قرآنی کرجدا جدا گفتیم تا بخوانیش بر مردم بر درنگی و فرستادیم آنرا فرستادنی

قُلْ اٰمِنُوا بِهٖٓ اَوْ لَا تُؤْمِنُوٓا اِنَّ الَّذِينَ اُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهٖٓ اِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ
بگو ایمان آرید بدان یا باور مدارید هانا آنانکه داده شدند دانش را پیش از آن گاهیکه خوانده شود بر ایشان بیفتند

لِلْاَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَّيَقُولُونَ سُبْحٰنَ رَبِّنَآ اِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ
بر چانه ها سجده کنان و گویند منزه است پروردگار ما هانا وعده پروردگار ما است شدنی و بیفتند

لِلْاَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾ قُلِ ادْعُوا اللّٰهَ اَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ اَيًّا مَّا
بر چانه ها گریه کنند و بیفزایدشان زاری (فروتنی) بگو بخوانید الله را یا بخوانید رحمن را هرکدام را

تَدْعُوا فَلَهُ الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ
بخوانید او راست نامهای نکو و نه بلند گردان آواز را بنماز خویش و نه آهسته بدار ازش و بجوی میانه

ذٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيكٌ
این راهی را وبگو سپاس خداوندیرا که برنگرفت فرزندی و نبود وی را

فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًا ﴿١١١﴾
در پادشاهی و نیست وی را سرپرستی از زبونی و بزرگ دار او را بزرگ داشتنی

سورة الكهف مكية وآياتها مائة وعشر آيات

سورة ۱۸ — حروفها ۶۳۶۰ — كلماتها ۱۵۲۲

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الحمد لله الذي أنزل على عبده الكتاب ولم يجعل له عوجا ① قيما لينذر بأسا شديدا من لدنه

سپاس خدائی را که فرستاد بر بنده خویش کتاب را و قرار نداد برای آن هیچ

وبشر المؤمنين الذين يعملون الصالحات أن لهم أجرا حسنا ② ماكثين فيه أبدا ③ وينذر

و مژده دهد مؤمنان را که کردار شایسته کنند آنکه ایشانرا مزدیست باد شدنی نیکو درنگ کنندگان در آن همیشه و بترساند

الذين قالوا اتخذ الله ولدا ④ ما لهم به من علم ولا لآبائهم كبرت كلمة تخرج من أفواههم

آنانرا که گفتند گرفت خدا فرزندی نیستشان بدان علمی نه پدران ایشانرا بزرگ سخنی است که بیرون میآید از دهانهای ایشان

إن يقولون إلا كذبا ⑤ فلعلك باخع نفسك على آثارهم إن لم يؤمنوا بهذا الحديث أسفا ⑥

نمیگویند جز دروغی را شاید هلاک نمائی جان خود را از پی ایشان اگر ایمان نیاورند بدین داستان اندوهگین

إنا جعلنا ما على الأرض زينة لها لنبلوهم أيهم أحسن عملا ⑦ وإنا لجاعلون ما عليها صعيدا

ما گردانیدیم آنچه را بر زمین هست آرایشی برای آن تا بیازمائیم ایشانرا که کدام ایشان نکوترند در کردار و ما گردانندهٔ ایم آنچه را بر آنست بیابانی

جرزا ⑧ أم حسبت أن أصحاب الكهف والرقيم كانوا من آياتنا عجبا ⑨ إذ أوى الفتية إلى الكهف

خشک یا پنداشتی که یاران کهف و رقیم بودند از آیتهای ما شگفت هنگامی که بپناه بردند جوانان بغار

فقالوا ربنا آتنا من لدنك رحمة وهيئ لنا من أمرنا رشدا ⑩ فضربنا على آذانهم في الكهف سنين

پس گفتند پروردگارا بیار ما را از نزد خویش رحمتی و آماده کن برای ما از کار ما رهبری را پس زدیم بر گوشهای ایشان در غار سالهای

عددا ⑪ ثم بعثناهم لنعلم أي الحزبين أحصى لما لبثوا أمدا ⑫ نحن نقص عليك نبأهم

بشمار (جدا جدا) سپس برانگیختیمشان تا بدانیم کدام از دو گروه شمرنده تر بچگونگی درنگ کردند مدت را ما بگوئیم بر تو داستان ایشانرا

بالحق إنهم فتية آمنوا بربهم وزدناهم هدى ⑬ وربطنا على قلوبهم إذ قاموا فقالوا ربنا رب

براستی چنانند جوانانی که ایمان آوردند بپروردگار خویش و بیفزودیمشان رهنمائی و بیستگی کردیم بر دلهایشان هنگامی که برخاستند پس گفتند پروردگار ما

السموات والأرض لن ندعو من دونه إلها لقد قلنا إذا شططا ⑭ هؤلاء قومنا اتخذوا من دونه

آسمانها و زمین است نخوانیم جز خدائی هرگز گوئیم در آنصورت که چنین کنیم دور از حق ایشان قوم ما برگرفتند جز او

آلهة لولا يأتون عليهم بسلطان بين فمن أظلم ممن افترى على الله كذبا ⑮ وإذ اعتزلتموهم وما يعبدون

خدایانی چرا نمیآرند بر ایشان فرمانروائی آشکار پس کیست ستمکارتر از آنکه بست بر خدا دروغی و هنگامیکه کناره کردید از ایشان و آنچه

إلا الله فأووا إلى الكهف ينشر لكم ربكم من رحمته ويهيئ لكم من أمركم مرفقا ⑯ وترى الشمس

جز خدا پس بپناه آرید بغار بگستراند برای شما پروردگار شما از رحمت خود و آماده کند برای شما از کار شما آسانیرا و بینی خورشید را

إذا طلعت تزاور عن كهفهم ذات اليمين وإذا غربت تقرضهم ذات الشمال وهم في فجوة منه

گاهی که برآید کج شود از غار ایشان بسوی راست و گاهیکه فرورود ببرند ایشان بسوی چپ و ایشان در پهنائی از آن

ذلك من آيات الله من يهد الله فهو المهتد ومن يضلل فلن تجد له وليا مرشدا ⑰

این از آیتهای خداست آنرا که رهبری کند خدا او یافت هدایت شده و آنرا که گمراه کند نیابی برایش دوستی راهنما

وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ
وبنده ایشان بیداران حالیکه خفته‌اند وبگردانیم ایشان بسوی راست و چپ وسگ ایشان پهن کننده دست خود بر دهانه

لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾ وَكَذَٰلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ
اگر سر میکشیدی بر آنان هرآینه بگریختی از ایشان گریان و هرآینه پر میشدی از ایشان ترس را وهمچنان برانگیختیم ایشان را تا بپرسند میان خود از حال دیگر

قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمْ لَبِثْتُمْ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا
گفت گوینده‌ای از ایشان چند مانده‌اید گفتند مانده‌ایم روزی یا پاره‌ای از روز گفتند پروردگار شما داناتر است بدانچه درنگ کردید

أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَٰذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَىٰ طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ
یکی را با برگ بهای خود این بسوی شهر پس بنگرد کدام پاکیزه‌تر است در خوراک پس بیاورد شما را روزی از آن و باید نیرنگی تا نکند

وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾ إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ
و آگاه نسازد بر شما کسی را وایشان اگر دست یابند بر شما سنگسار زنان کنند یا برگردانند شما را در کیش خود و هرگز

تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٢٠﴾ وَكَذَٰلِكَ أَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ
رستگار نشوید آنگاه و همچنان آگاه گردانیدیم بر ایشان تا بدانند که وعدهٔ خدا حق است و آنکه ساعت نیست شکی

فِيهَا إِذْ يَتَنَازَعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ
در آن هنگامی که نزاع میکردند با همدیگر در کار ایشان پس گفتند بسازید بر ایشان سازمانی را پروردگار ایشان داناتر است بدرستی ایشان گفتند آنانکه

غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ
دست یافتند بر کار ایشان هرآینه گیریم بر ایشان پرستشگاهی را بزودی گویند سه تنند چهارمین ایشان سگشان و گویند پنج تنند

سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعِدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ
ششمین ایشان سگشان زده‌ایست بنا پیدا و گویند هفت تنند وهشتمین ایشان سگشان بگو پروردگار من داناتر است بشمار ایشان خداوند کم کسی

فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾
پس مستیز در ایشان مگر ستیزه ظاهر و مپرس در کار ایشان از ایشان احدی را و مگوی بچیزی که منم کننده آن فردا

إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنِ رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾
مگر آنکه بخواهد خدا و یاد کن پروردگار خویش را گاهی که فراموش کردی و بگو امید است آنکه بنماید مرا پروردگار من نزدیکتر از این راه را

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ
و درنگ کردند در غار خود سیصد سال و بیفزودند نه را بگو خدا داناتر است بدرنگ ماندند و را پنهانی آسمانها

وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَاتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ
و زمین چه بینا و چه شنواست مر ایشان را جز او دوستی و شریک نگرداند در حکم خویش کسی را و بخوان آنچه وحی کرده شد بسوی تو

مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾ وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ
از کتاب پروردگار تست برگرداننده‌ای برای سخنان او و هرگز پناهگاهی را وشکیبا ساز خویش را با آنانکه

يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ
بخوانند پروردگار خویش را بامداد و شب خواهند روی او و نگذرد دو چشم تو از ایشان که نگاه دارد بزیور

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾
زندگانی دنیا را و فرمان مبر از کسرا که غافل کردیم دلش را از یاد ما و پیروی کرد هوس خویش را و شد کارش از دست رفته

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكُمْ فَمَنْ شَآءَ فَلْيُؤْمِنْ وَّمَنْ شَآءَ فَلْيَكْفُرْ ۚ اِنَّآ اَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ نَارًا ۙ اَحَاطَ

و بگو حق از پروردگار شماست پس هر که خواهد ایمان آرد و هر که خواهد کافر شود همانا آماده کردیم برای ستمکاران آتشی که فرا گرفت

بِهِمْ سُرَادِقُهَا ۭ وَاِنْ يَّسْتَغِيْثُوْا يُغَاثُوْا بِمَآءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوْهَ ۭ بِئْسَ الشَّرَابُ ۭ وَسَآءَتْ

بدیشان سراپردهٔ آن و اگر فریاد رسی خواهند بآبی چون آهن گداخته بریان کند چهره‌ها را چه زشت نوشابه‌ست و چه زشت

مُرْتَفَقًا ۝۲۹ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ ۙ اِنَّا لَا نُضِيْعُ اَجْرَ مَنْ اَحْسَنَ عَمَلًا ۝۳۰

آسایشگاهی همانا آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند ما تباه نمیسازیم پاداش آنکه نکو کرد کار را

اُولٰۗىِٕكَ لَهُمْ جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّيَلْبَسُوْنَ

ایشانرا بهشتهای جاودان جاریست زیرایشان جویها زیب داده شوند در آن بدستبندهائی (منحنی) از زر و پوشند

ثِيَابًا خُضْرًا مِّنْ سُنْدُسٍ وَّاِسْتَبْرَقٍ مُّتَّكِـــِٕيْنَ فِيْهَا عَلَي الْاَرَاۗىِٕكِ ۭ نِعْمَ الثَّوَابُ ۭ وَحَسُنَتْ

جامهای سبزی از شنیدس و استبرق تکیه کننده‌اند در آن بر تختها چه خوب پاداشی‌ست چه نکوست جایگاه

مُرْتَفَقًا ۝۳۱ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِاَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ اَعْنَابٍ وَّحَفَفْنٰهُمَا بِنَخْلٍ

آسایشگاه و بزن برای ایشان مثلی دو مردرا که قرار دادیم برای یکیشان دو باغ از انگورها و پیچیده و فرا گرفته‌ایم آنها را بدرختان خرما

وَّجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ۝۳۲ كِلْتَا الْجَنَّتَيْنِ اٰتَتْ اُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِمْ مِّنْهُ شَيْـــًٔا ۙ وَّفَجَّرْنَا خِلٰلَهُمَا نَهَرًا ۝۳۳

و دادیم میان آنها کشت زاری هر دو باغ داده میوهٔ خود را و ستم نکرد از آن چیزی را و شکافتیم میان آنها

وَّكَانَ لَهٗ ثَمَرٌ ۚ فَقَالَ لِصَاحِبِهٖ وَهُوَ يُحَاوِرُهٗٓ اَنَا اَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَّاَعَزُّ نَفَرًا ۝۳۴ وَدَخَلَ

جوئی و بود او را میوه پس گفت بیار خویش حالیکه با او گفتگو میکرد من بیشترم از تو در مال و نیرومند تر در گروه و در آمد

جَنَّتَهٗ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهٖ ۚ قَالَ مَآ اَظُنُّ اَنْ تَبِيْدَ هٰذِهٖٓ اَبَدًا ۝۳۵ وَّمَآ اَظُنُّ السَّاعَةَ قَاۗىِٕمَةً ۙ وَّلَىِٕنْ

بباغ خویش حالیکه ستم کننده بود خویشتن را گفت نپندارم نابود شود این هیچگاه و نپندارم ساعت را برپا شونده و اگر

رُّدِدْتُّ اِلٰى رَبِّيْ لَاَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ۝۳۶ قَالَ لَهٗ صَاحِبُهٗ وَهُوَ يُحَاوِرُهٗٓ اَكَفَرْتَ

بازگردم بسوی پروردگارم خویش مرا بیابم بهتر از این جایگاه را گفت برو باو حالیکه با وی سخن میگفت آیا کافر شدی

بِالَّذِيْ خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوّٰىكَ رَجُلًا ۝۳۷ لٰكِنَّا۠ هُوَ اللّٰهُ رَبِّيْ وَلَآ اُشْرِكُ

بآنکه بیافرید ترا از خاکی سپس از چکه‌ئی پس بیاراست مردی لیکن من خدایست پروردگارم و شریک نمیگردانم

بِرَبِّيْٓ اَحَدًا ۝۳۸ وَلَوْلَآ اِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاۗءَ اللّٰهُ ۙ لَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ ۚ اِنْ تَرَنِ اَنَا

پروردگارم بسوی و چرا گاهی که در باغ خویش در آمدی نگفتی چیست بر وفق خواست خدا نیست بر وفق چیز باخدا اگر مرا می بینی

اَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَّوَلَدًا ۝۳۹ فَعَسٰى رَبِّيْٓ اَنْ يُّؤْتِيَنِ خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا

کمتر از تو در خواسته و فرزند امید هست پروردگارم بدهد بهتر از باغ تو و بفرستد بر آن آفتی

مِّنَ السَّمَاۗءِ فَتُصْبِحَ صَعِيْدًا زَلَقًا ۝۴۰ اَوْ يُصْبِحَ مَاۗؤُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيْعَ لَهٗ طَلَبًا ۝۴۱ وَاُحِيْطَ

از آسمان تا بامداد گردد سنگلاخی لغزنده یا بامداد آب آن فرو رفته گردد تو توانی برای آن جستنی را و فرا گرفته شود

بِثَمَرِهٖ فَاَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلٰي مَآ اَنْفَقَ فِيْهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰي عُرُوْشِهَا وَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ لَمْ

بمیوه آن پس بامداد کرد حالیکه بپیچد دستهای خویش را بر آنچه خرج کرده بود در آن و آن فرو افتاده بود بر بامهای خویش و گفت کاش

اُشْرِكْ بِرَبِّيْٓ اَحَدًا ۝۴۲ وَلَمْ تَكُنْ لَّهٗ فِئَةٌ يَّنْصُرُوْنَهٗ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ مُنْتَصِرًا ۝۴۳

شریک نیاورده‌ام بپروردگارم خود کسی و نبود مر او را دسته‌ئی که یاری کنندش جز خدا و نبود یاری شده (یاری جوینده)

هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلّٰهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَآءٍ

درانجا ولایت فرمانروائی درآن خداست حق او بهتر پاداشی و بهتر در انجام و بزن برای ایشان مثل زندگانی دنیا مانند آبی که

اَنْزَلْنٰهُ مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ بِهٖ نَبَاتُ الْاَرْضِ فَاَصْبَحَ هَشِيْمًا تَذْرُوْهُ الرِّيٰحُ وَكَانَ

فرستادیم آنرا از آسمان پس بیامیخت باآن رستنی زمین پس گردید خرد و پراکنده میسازد آنرا باد و

اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾ اَلْمَالُ وَالْبَنُوْنَ زِيْنَةُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَالْبٰقِيٰتُ

خدایست بر همه چیز توانا مال و فرزندان زیب زندگانی دنیاست و باز مانده های

الصّٰلِحٰتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ اَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْاَرْضَ

شایسته بهتر است نزد پروردگار تو بپاداش و بهتر است آرزو و روزی که برانیم کوهها را و ببینی زمین را

بَارِزَةً وَّحَشَرْنٰهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ اَحَدًا ﴿٤٧﴾ وَعُرِضُوْا عَلٰى رَبِّكَ صَفًّا لَّقَدْ جِئْتُمُوْنَا

نمودار (یا برآمده) و گرد آوردیم پس بجای نگذاشتیم از ایشان کسی را و عرض شدند بر پروردگار تو صفی هاآمدید مارا

كَمَا خَلَقْنٰكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ اَلَّنْ نَّجْعَلَ لَكُمْ مَّوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ الْكِتٰبُ

چنانکه آفریدیم شمارا نخستین بار بلکه پنداشتید که هرگز نگذاریم برای شما وعده گاهی را و نهاده شد کتاب

فَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ مِمَّا فِيْهِ وَيَقُوْلُوْنَ يٰوَيْلَتَنَا مَالِ هٰذَا الْكِتٰبِ لَا يُغَادِرُ

پس میبینی گنهکاران را شوریده از آنچه در آنست و گویند ای وای برما چیست این کتاب را که نگذارد

صَغِيْرَةً وَّلَا كَبِيْرَةً اِلَّآ اَحْصٰىهَا وَوَجَدُوْا مَا عَمِلُوْا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ اَحَدًا ﴿٤٩﴾

کوچک و نه بزرگی را مگر آنکه برشمرده آنرا و یافتند آنچه کرده حاضر و ستم نکند پروردگار تو کسیرا

وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ اَمْرِ رَبِّهٖ

و هنگامیکه گفتیم فرشتگان سجده کنید برای آدم پس سجده کردند جز ابلیس بود از جن پس سر پیچید از فرمان پروردگار

اَفَتَتَّخِذُوْنَهٗ وَذُرِّيَّتَهٗٓ اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِيْ وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظّٰلِمِيْنَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾

آیا گیرید او و فرزندانش را دوستانی جز از من حالیکه ایشان مر شما را دشمن بدرستی بد است ستمگاران را بدل

مَآ اَشْهَدْتُّهُمْ خَلْقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَا خَلْقَ اَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّيْنَ

گواه نگرفتم ایشانرا بر آفرینش آسمانها و زمین و نه آفرینش خودشان و نبودم هرگز گیرنده گمراهان

عَضُدًا ﴿٥١﴾ وَيَوْمَ يَقُوْلُ نَادُوْا شُرَكَآئِيَ الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهُمْ

بازوئی و روزی که گوید بخوانید شریکان مرا آنانکه پنداشتید پس خواندند شان پس پاسخ ندهند

وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَّوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَاَ الْمُجْرِمُوْنَ النَّارَ فَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ مُّوَاقِعُوْهَا وَلَمْ يَجِدُوْا

و نهادیم میانشان برنگاهی را و دیدند گنهکاران آتش را پس بدانستند که افتادگانند در آن و نیابند

عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ

از آن گردانیدنی را و بیان کردیم در این قرآن برای مردم از هر مثلی و

الْاِنْسَانُ اَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ يُّؤْمِنُوْٓا اِذْ جَآءَهُمُ الْهُدٰى

انسان بیشتر از هر چیز جدلی را و باز نداشت مردم را از آنکه ایمان آرند چون آمد بایشان

وَيَسْتَغْفِرُوْا رَبَّهُمْ اِلَّآ اَنْ تَاْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْاَوَّلِيْنَ اَوْ يَاْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٥﴾

آمرزش خواهند از پروردگار خویش مگر آنکه بیارمشان شیوه پیشینیان یا بیارمشان عذاب روی بروی

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ ۚ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ
و نمی فرستیم فرستادگان را مگر بشارت دهندگان و ترساندگان و مجادله میکنند کافران باطل تا باطل گردانند بدان
الْحَقَّ ۖ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنْذِرُوا هُزُوًا ﴿٥٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ
حق را و برگرفتند آیتهای مرا و آنچه بیم داده شدند مسخره و کیست ستمگرتر از آنکه یاد کرده شد بآیتهای خدا پس روی گرداند
عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ ۚ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا ۖ
از آنها و فراموش کرد آنچه پیش فرستاد دستهای او همانا نهادیم بر دلهای ایشان پرده‌ها تا نفهمند آنرا و در گوشهای ایشان سنگینی را
وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ ۖ لَوْ
و اگر بخوانی ایشان را بسوی راه یابت هرگز راه نیابند آنگاه و پروردگار تو آمرزنده صاحب رحمت اگر
يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ ۚ بَل لَّهُم مَّوْعِدٌ لَّن يَجِدُوا مِن دُونِهِ مَوْئِلًا ﴿٥٨﴾
گرفتار سازد ایشان را بچیزی که فراهم کردند هر آینه شتاب میکرد برای ایشان در عذاب بلکه ایشانرا وعده گاهی است که هرگز نیابند جز آن پناهگاهی را
وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِم مَّوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ
و آن شهرها هلاک کردیم ایشانرا چون ستم کردند و نهادیم برای نابود کردن ایشان وعده گاهی را و بیاد کن چون گفت موسی بجوان خویش
لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا
نروم (دست بنردم) تا برسم بملتقای (بمیعادگاه) دو دریا یا بروم مسیر دهها سال پس هنگامیکه رسیدند بمجمع (بمیعادگاه) آن دو دریا فراموش کردند ماهی خویش را
فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾ فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ آتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِن سَفَرِنَا
تا برگرفت راه خویش را در دریا مسلکی فرو پس هنگامیکه گذشتند گفت بجوان خود بیاور برای ما چاشت ما را همانا رسیدیم از سفر خویش
هَٰذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنْسَانِيهُ إِلَّا
این رنجی را گفت آیا دیدی که چه جای گرفتیم نزدیک آن سنگ همانا فراموش کردم ماهی را و فراموش نکرد مرا
الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ ۚ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾ قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ ۚ فَارْتَدَّا عَلَىٰ
شیطان از آنکه بیاد آرمش و برگرفت راه خود در دریا شگفت گفت اینست آنچه میجوییم پس بازگشتند بر
آثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِّنْ عِندِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِن لَّدُنَّا عِلْمًا
جای پاهای خویش پیمودن پس یافتند بنده‌ای از بندگان ما داده بودیم او را بخشایشی از نزد خود و آموخته بودیم او را از نزد خود دانشی را
﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَن تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ
گفت او را موسی آیا پیروی کنم ترا تا آنچه آموخته شدی راه‌بری را گفت همانا تو نتوانی با من
صَبْرًا ﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي
صبر کردن و چگونه صبر کنی بر آنچه فرا نگرفتی بر آن آگاهی را گفت زود بیابی بمن شکیبا اگر خدا خواهد و نافرمانی
لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَن شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَانطَلَقَا
کسی را گفت پس اگر پیروی کردی مرا از چیزی نپرس مرا از چیزی تا بپردازم برای تو از آن سخنی را پس برفتند
حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا ۖ قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمْ
تا چون سوار شدند در کشتی بشکافتش گفت آیا سوراخ کردیش که غرق کنی مردمش را همانا بیاوردی چیزی زشت را گفت آیا
أَقُلْ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿٧٣﴾
گفتم که تو نتوانی با من صبر کردن گفت مرا بگیر بآنچه فراموش کردم و فرمان من بر کار من سختی را

فَانْطَلَقَا حَتّٰىٓ اِذَا لَقِيَا غُلٰمًا فَقَتَلَهٗ قَالَ اَقَتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةًۢ بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا نُّكْرًا

پس روانه شدند تا گاه چون بگروهی رسیدند بکشتنش گفت آیا کشتی تو پاک نه در برابر تن ها آوردی چیزی ناشنیده

﴿۷۴﴾ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكَ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيْعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿۷۵﴾ قَالَ اِنْ سَاَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا

گفت آیا نگفتم تو را که نتوانی هرگز با من صبر کردن گفت اگر پرسیدم از چیزی پس از این

تُصٰحِبْنِيْ قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَّدُنِّيْ عُذْرًا ﴿۷۶﴾ فَانْطَلَقَا حَتّٰىٓ اِذَآ اَتَيَآ اَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَآ اَهْلَهَا فَاَبَوْا اَنْ

همراهم مگیر بدرستی رسیدی از نزدم بعذرنا پس برفتند تا گاهی که رسیدند مردم شهری پس بخواستند از مردمش

يُّضَيِّفُوْهُمَا فَوَجَدَا فِيْهَا جِدَارًا يُّرِيْدُ اَنْ يَّنْقَضَّ فَاَقَامَهٗ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ اَجْرًا ﴿۷۷﴾

نزلگه جهانشان نکنند پس یافتند در آن دیواری را که میخواست فرو ریزد پس بپای داشتش گفت اگر میخواستی هرآینه گرفتی

قَالَ هٰذَا فِرَاقُ بَيْنِيْ وَبَيْنِكَ سَاُنَبِّئُكَ بِتَاْوِيْلِ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿۷۸﴾ اَمَّا السَّفِيْنَةُ

گفت این ساعت جدائی میان من و تو بزودی آگهت دهم بسر انجام آنچه نتوانستی بر آن صبر کردن را

فَكَانَتْ لِمَسٰكِيْنَ يَعْمَلُوْنَ فِي الْبَحْرِ فَاَرَدْتُّ اَنْ اَعِيْبَهَا وَكَانَ وَرَآءَهُمْ مَّلِكٌ يَّاْخُذُ كُلَّ

پس اما کشتی بیچارگان بود که کار میکردند در دریا خواستم آسیبی بآن تا نبود پشت سرایشان پادشاهی که میگرفت هر

سَفِيْنَةٍ غَصْبًا ﴿۷۹﴾ وَاَمَّا الْغُلٰمُ فَكَانَ اَبَوٰهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِيْنَآ اَنْ يُّرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَّكُفْرًا

کشتی را بدستم (بیگاری) و اما کودک بودند پدر و مادرش مؤمنان پس ترسیدیم که وادارد شان (بانگذاشتن دنبال) سرکشی و بیباکی

﴿۸۰﴾ فَاَرَدْنَآ اَنْ يُّبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكٰوةً وَّاَقْرَبَ رُحْمًا ﴿۸۱﴾ وَاَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ

پس خواستیم تا بدهد ایشانرا پروردگارشان بجای او دیگری پاکتر از او و نزدیکتر برحم آوردن و اما دیوار پس از آن

لِغُلٰمَيْنِ يَتِيْمَيْنِ فِي الْمَدِيْنَةِ وَكَانَ تَحْتَهٗ كَنْزٌ لَّهُمَا وَكَانَ اَبُوْهُمَا صَالِحًا فَاَرَادَ رَبُّكَ

دو کودک یتیم بود در شهر و بود زیر آن گنجی از بهر ایشان و بود پدر ایشان شایسته پس خواست پروردگار تو

اَنْ يَّبْلُغَآ اَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهٗ عَنْ اَمْرِيْ ذٰلِكَ

که برسند بتوانی (جوانی) خود را و برون آرند گنج خویش را رحمتی از پروردگار تو و من نکردم آنرا بفرمان خود این است

تَاْوِيْلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿۸۲﴾ وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنْ ذِي الْقَرْنَيْنِ قُلْ سَاَتْلُوْا عَلَيْكُمْ مِّنْهُ

سرانجام آنچه نتوانستی بر آن صبر کردن را و پرسند ترا از ذوالقرنین بگو زود بود که بخوانم بر شما از او

ذِكْرًا ﴿۸۳﴾ اِنَّا مَكَّنَّا لَهٗ فِي الْاَرْضِ وَاٰتَيْنٰهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿۸۴﴾ فَاَتْبَعَ سَبَبًا ﴿۸۵﴾ حَتّٰىٓ اِذَا

سخنی را بدانا فرمانروائیش دادیم در زمین و دادیم بدو از هر چیز دستاویزی پس بپیمود براهی را تا گاهی که

بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِيْ عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَّوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِمَّآ

برسید فرو شدن خورشید را بچشمه گل آلودی و یافت نزدان گروهی را گفتیم ای ذوالقرنین یا

اَنْ تُعَذِّبَ وَاِمَّآ اَنْ تَتَّخِذَ فِيْهِمْ حُسْنًا ﴿۸۶﴾ قَالَ اَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهٗ ثُمَّ يُرَدُّ اِلٰى رَبِّهٖ فَيُعَذِّبُهٗ

یا شکنجه میکنی و یا بگیری در ایشان نکوئی را گفت اما آنکه ستم کند زود بود عذابش کنیم و پس باز گردد بنزد پروردگار خویش پس

عَذَابًا نُّكْرًا ﴿۸۷﴾ وَاَمَّا مَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهٗ جَزَآءَ الْحُسْنٰى وَسَنَقُوْلُ لَهٗ مِنْ اَمْرِنَا يُسْرًا ﴿۸۸﴾

عذابی زشت و اما آن کو ایمان آرد و کار شایسته کند پس او را بهشت باداش نیک و زود بود که گویم برایش از کارهای خویش آسانی را

ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا ﴿۸۹﴾ حَتّٰىٓ اِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلٰى قَوْمٍ لَّمْ نَجْعَلْ لَّهُمْ مِّنْ دُوْنِهَا سِتْرًا ﴿۹۰﴾

پس بپیمود راهی دیگر تا گاهی که رسید برآمدن گاه خورشید را بقشتی بر پیدا شد بر گروهی که نگذاشتیم ایشان را بر آن پوششی

كَذٰلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتّٰى إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ

چنین و بتحقیق فرا گرفتیم بآنچه نزد اوست دانش پس پیروی کرد سببی را تا آنکه رسید میان دو بند را یافت

مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ

در پس دو بند جدا ایشان گروهی را که نمیدانند دریابند گفتند ای ذوالقرنین هاناً یاجوج و ماجوج

مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلٰى أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾ قَالَ مَا

تباهکاری کنند در زمین آیا بگذاریم برای تو مزدی بر آنکه بگذاری میان ما و ایشان بندی را گفت آنچه

مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾ آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ

فرماند در او پروردگار من بهتر است پس کمک دهید مرا بنیروئی تا بنهم میان شما و ایشان بندی استوار پیاریدمرا عرضه های آهن

حَتّٰى إِذَا سَاوٰى بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتّٰى إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ آتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا

تا گاهیکه یکسان شد میان دو کوه گفت بدمید تا گاهیکه گردانید آنرا دمندگان گفت بیاریدمرا برزم بر آن آهن آبدار

﴿٩٦﴾ فَمَا اسْطَاعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٧﴾ قَالَ هٰذَا رَحْمَةٌ مِنْ رَبِّي فَإِذَا

پس نتوانستند بر آن دشوار شد بر ایشان سوراخ کردن را گفت این بست رحمتی از پروردگار من تا گاهیکه

جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ

بیاید وعده پروردگارم گرداند آنرا کوبیده و وعده پروردگارم درست گذاردیم گروهی ازایشان را در آنروز موج زنند در گروهی

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾ الَّذِينَ كَانَتْ

دیگر شده در صور پس گردآوردیم گروه ایشان را گروه گروه و عرض کردیم دوزخ را آنروز بر کافران عرض کردنی آنانکه بود

أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنْ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ

دیده گمانشان در پرده از یاد من و بودند نمیتوانستند شنیدن را آیا پنداشتند آنانکه کفر ورزیدند که

يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِنْ دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا

بگیرند بندگانم را جز من دوستانی ما آماده کردیم دوزخ را برای کافران جایگاهی بگو آیا آگهیتان دهیم بزیانکارترین در کردار

﴿١٠٣﴾ الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ أُولٰئِكَ الَّذِينَ

آنانکه بیاد شده کوشش ایشان در زندگانی دنیا و میپندارند که کردارشان نکو میکنند عمل را آنانند که

كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَزْنًا ﴿١٠٥﴾ ذٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ

کفر ورزیدند بآیتهای پروردگارشان و دیدار او پس تباه شد اعمال ایشان پس بپا نداریم برای ایشان روز قیامت وزنی (ارزشی) را جزیت پاداش ایشان

جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ

دوزخ بدانکه کفر ورزیدند و گرفتند آیتهای مرا و پیمبران مرا ریشخند هانا آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند بودند

لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾ قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ

ایشان راست باغهای بهشت جاودانند در آن نجویند از آن جایگاهی را بگو اگر باشد دریا

رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحٰى

پروردگارم هانا پایان نیافت دریا پیش از آنکه پایان نپذیرد سخنان پروردگارم و هرچند بیاریم مانند آن را مدد کنان بگو جز این نیست که من بشری مانند شمایم وحی میرسد

إِلَيَّ أَنَّمَا إِلٰهُكُمْ إِلٰهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١١٠﴾

بمن که خدای شما خداوند یکتا پس آنکه امید دارد دیدار پروردگار خویش را باید بکند کرداری شایسته و شریک نگرداند در پرستش پروردگار خویش کسی را

سورة مريم مكية وآياتها ثمان وتسعون آية

سورة ۱۹ — حزبها ۳۸۲ — كلماتها ۹۶۲

بسم الله الرحمن الرحيم

نخواند بخشنده مهربان

كهيعص ① ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ② إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا ③ قَالَ رَبِّ

یاد کرد از رحمت پروردگار تو بنده خویش زکریا هنگامیکه خواند پروردگار خود را خواندنی آهسته (خفا) گفت پروردگارا

إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ④ وَإِنِّي

جانا سست شد استخوان از من ودر مشعشد سر ببیری ونبودم بخواندن تو پروردگارا تیره بخت دعای

خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ⑤ يَرِثُنِي وَيَرِثُ

ترسیدم خویشان وعشائر را پس از من وزنم نازا وببودست زنم نازا پس ببخش مرا از نزد خود سر پرستی (فرزندی) که میراث برد از من ویراث

مِنْ آلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ⑥ يَا زَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَلْ

از خاندان یعقوب وبگردانش پروردگارا پسندیده ای زکریا جانا مژده دهیم تو را بپسری که نامش یحیی است قرار ندادیم

لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ⑦ قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ

برایش همنامی از پیش جانا گفت پروردگارا چگونه باشد پسری وببودست زنم نازا ویرست رسیدم از پیری

عِتِيًّا ⑧ قَالَ كَذَٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ⑨

خشکیدگی را گفت چنان گفت پروردگار تو او مرا آسان وجانا آفریدمت پیش ازاین ونبودی چیزی

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ⑩ فَخَرَجَ عَلَىٰ

گفت پروردگارا بگذار برای من نشانی گفت آیت تو آنکه سخن نگوئی بامردم سه شب تمامی پس برون آمد بر

قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ⑪ يَا يَحْيَىٰ خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ

قوم خود از محراب پس رسانید بایشان که تسبیح کنید بامداد وشب هنگام ای یحیی بگیر کتاب را ببرو درگیر

وَآتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا ⑫ وَحَنَانًا مِنْ لَدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ تَقِيًّا ⑬ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ

دادیم او را حکم کودکی ودهربی از نزد ما وپاکی وببود پرهیزکاری بپدر ومادر خویش ونبود

جَبَّارًا عَصِيًّا ⑭ وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ⑮ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ

گردنکش فرمانبردار ودرود براو روزیکه بزاد وروزیکه بمیرد وروزیکه برانگیخته شود زنده و یاد کن در کتاب

مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ⑯ فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا

مریم را گاهیکه برگرفت دور از خاندان خویش جایگاهی خاوری را پس برگرفت دور از آنان پرده پس فرستادیم بسوی او

رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ⑰ قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَٰنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ⑱ قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ

روح خود را تمام نمایان شد برای او مردی درست گفت جانا پناه برم بخدای مهربان از تو اگر هستی پرهیزگار گفت جانا منم فرستاده

رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا ⑲ قَالَتْ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ⑳

پروردگار تو تا ببخشم بتو پسری پاک گفت چگونه باشد مرا پسری ومرا نزدیک نشده بمن بشری ونبوده ام بدکاره

قَالَ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَقْضِيًّا ㉑

گفت چنان گفت پروردگار تو او آسان برمن وتا گردانیم او را نشانی مردم را ورحمتی از ما وببوده است کاری گذشته

فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهٖ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿۲۲﴾ فَاَجَآءَهَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يٰلَيْتَنِيْ مِتُّ قَبْلَ

پس باردشد بود وکنار گرفت بود جایگاهی دور را پس بیاورد مرا درد زائیدن بسوی شاخهٔ خرما گفت کاشکی مرده بودمی من

هٰذَا وَكُنْتُ نَسْيًا مَّنْسِيًّا ﴿۲۳﴾ فَنَادٰىهَا مِنْ تَحْتِهَآ اَلَّا تَحْزَنِيْ قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿۲۴﴾ وَهُزِّيْٓ

از این و بودم فراموش شده پس بانگ بود او را از زیر پرش که اندوهگین مباش همانا خداوند پروردگار تو زیر تو جوی را و بجنبان

اِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسٰقِطْ عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا ﴿۲۵﴾ فَكُلِيْ وَاشْرَبِيْ وَقَرِّيْ عَيْنًا ۚ فَاِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ

بسوی خود شاخهٔ خرما را بیفتد بر تو رطبی تازه چیده را پس بخور و بیاشام و چشم روشن باش و اگر ببینی از آدمی

الْبَشَرِ اَحَدًا ۙ فَقُوْلِيْٓ اِنِّيْ نَذَرْتُ لِلرَّحْمٰنِ صَوْمًا فَلَنْ اُكَلِّمَ الْيَوْمَ اِنْسِيًّا ﴿۲۶﴾ فَاَتَتْ بِهٖ قَوْمَهَا تَحْمِلُهٗ ؕ

کسی را بگو همانا نذر کردم برای خداوند مهربان روزه را و هرگز سخن نکنم امروز انسی را پس بیاورد او را نزد قوم خویش میکشیدند

قَالُوْا يٰمَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْـًٔا فَرِيًّا ﴿۲۷﴾ يٰٓاُخْتَ هٰرُوْنَ مَا كَانَ اَبُوْكِ امْرَاَ سَوْءٍ وَّمَا كَانَتْ

گفتند ای مریم هرآینه آوردی چیزی زشت را ای خواهر هرون نبود پدر تو مردی زشت و نبود

اُمُّكِ بَغِيًّا ﴿۲۸﴾ فَاَشَارَتْ اِلَيْهِ ؕ قَالُوْا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿۲۹﴾ قَالَ اِنِّيْ عَبْدُ

مادرت بدکاره پس اورا نشان داد گفتند چگونه سخن گوییم آنرا که بود در گهواره کودکی گفت همانا منم بنده

اللّٰهِ ۖ اٰتٰنِيَ الْكِتٰبَ وَجَعَلَنِيْ نَبِيًّا ﴿۳۰﴾ وَّجَعَلَنِيْ مُبٰرَكًا اَيْنَ مَا كُنْتُ ۪ وَاَوْصٰنِيْ بِالصَّلٰوةِ وَالزَّكٰوةِ مَا

خدا داد من کتاب را وگردانید مرا پیغمبر وگردانید مرا فرخنده هرکجا باشم وتوصیه کرد مرا بنماز وزکوة

دُمْتُ حَيًّا ﴿۳۱﴾ وَّبَرًّا بِوَالِدَتِيْ ۫ وَلَمْ يَجْعَلْنِيْ جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿۳۲﴾ وَالسَّلٰمُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُّ وَيَوْمَ اَمُوْتُ

مادامی که هستم زنده وبنکوکاری بمادرم ونگردانیدم مرا گردنکش بدبخت درود بمن روزیکه بزادم ودرروزیکه بمیرم

وَيَوْمَ اُبْعَثُ حَيًّا ﴿۳۳﴾ ذٰلِكَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِيْ فِيْهِ يَمْتَرُوْنَ ﴿۳۴﴾ مَا كَانَ لِلّٰهِ اَنْ يَّتَّخِذَ مِنْ

وروزیکه برانگیخته شوم زنده این است عیسی پسر مریم سخن حق که دراین شک میکنند نبوده است خدا که بگیرد

وَّلَدٍ ۙ سُبْحٰنَهٗ ؕ اِذَا قَضٰٓى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿۳۵﴾ وَاِنَّ اللّٰهَ رَبِّيْ وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ ؕ هٰذَا صِرَاطٌ

فرزندی منزاست او هرگاه بگزراند کاری را جز این نیست که گوید بدو بشو پس میشود و همانا خداست پروردگار من و پروردگار شما پس بپرستید مر او را

مُّسْتَقِيْمٌ ﴿۳۶﴾ فَاخْتَلَفَ الْاَحْزَابُ مِنْۢ بَيْنِهِمْ ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿۳۷﴾ اَسْمِعْ بِهِمْ

راست پس اختلاف کردند گروهها از میان ایشان پس وای مر آنانرا که کفر ورزیدند از دیدار روزی بزرگ چه شنوا خواهند

وَاَبْصِرْ ۙ يَوْمَ يَاْتُوْنَنَا لٰكِنِ الظّٰلِمُوْنَ الْيَوْمَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿۳۸﴾ وَاَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ اِذْ قُضِيَ الْاَمْرُ ۘ

و چه بینا روزی که آیند ما را لیکن ستمکارانند امروز در گمراهی آشکار و بترسان ایشان را روز دریغ (حسرت) را چون بگذارند

وَهُمْ فِيْ غَفْلَةٍ وَّهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۳۹﴾ اِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْاَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَاِلَيْنَا يُرْجَعُوْنَ ﴿۴۰﴾ وَاذْكُرْ

ایشانرا در غفلتی و ایشان نمیگروند همانا ما خود میراث میبریم زمین را و هرکه بر آنست و بسوی ما بازگردانیده شوند و یاد کن

فِي الْكِتٰبِ اِبْرٰهِيْمَ ۘ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيْقًا نَّبِيًّا ﴿۴۱﴾ اِذْ قَالَ لِاَبِيْهِ يٰٓاَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا

در کتاب ابراهیم را همانا بود او راست راستگوی پیغمبری هنگامی که گفت پدر خود را ای پدر من چرا میپرستی آنچه را نمیشنود و نه

يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِيْ عَنْكَ شَيْـًٔا ﴿۴۲﴾ يٰٓاَبَتِ اِنِّيْ قَدْ جَآءَنِيْ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَاْتِكَ فَاتَّبِعْنِيْٓ

میبیند و نه بینیاز میکند از تو بچیزی ای پدر من همانا بیامده است مرا از دانش آنچه نیامده است ترا پس پیروی من

اَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿۴۳﴾ يٰٓاَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطٰنَ ۭ اِنَّ الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ عَصِيًّا ﴿۴۴﴾

نمایم ترا راهی راست را ای پدر من پرستش مکن شیطان را که شیطان است برای خدای مهربان نافرمان

يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَن يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمَٰنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَاغِبٌ أَنتَ عَنْ آلِهَتِي

ای پدر من جانا جز ترسم بر سعادت عذابی از خدای مهربان که بوی برای شیطان دوستی گفت آیا روی گردانندهٔ ای از خدایانم

يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِن لَّمْ تَنتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ

ای ابراهیم اگر گردنه بانی هر آینه سنگسارت بکنم و دوری گزین زمانی گفت سلام بر تو زود باشد که آمرزش خواهم برای تو پروردگار خود را

كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾ وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُو رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا

بر و بهست بمن مهربان و دوری گزینم از شما و آنچه خوانید جز خدا و بخوانم پروردگار خود را شاید چاشم نجوانم پروردگار خود محروم

﴿٤٨﴾ فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾ وَوَهَبْنَا

پس چنگاه که دوری گزید از ایشان و آنچه میپرستیدند جز خدا بخشیدیم بو اسحق و یعقوب و هر کدام را گردانیدیم پیغمبری و بخشیدیم

لَهُم مِّن رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ

بریشان از رحمت خود و نهادیم برای ایشان زبان راستی فرازنده و یاد کن در کتاب موسی را که او بود نامزده و او بود

رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥١﴾ وَنَادَيْنَاهُ مِن جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ مِن رَّحْمَتِنَا أَخَاهُ

پیغمبری فرستاده و خواندیم بیش از راست طور و نزدیک گردانیدیم بیش راز گویان و بخشیدیم او را از رحمت خود برادرش

هَارُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ ۚ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥٤﴾

هارون را پیغمبری و یاد کن در کتاب اسماعیل را که او بود راست وعده و بود فرستاده پیغمبری

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِندَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ

و بود میفرمود خاندان خود را بنماز و زکوة و بود نزد پروردگار خویش پسندیده و یاد کن در کتاب ادریس را که او بود

صِدِّيقًا نَّبِيًّا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِم مِّنَ النَّبِيِّينَ مِن ذُرِّيَّةِ

راستگوی پیغمبری و برآوردیم او را جایگاهی بلند اینانند که بخشید خدا بدیشان از پیغمبران از فرزندان

آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِن ذُرِّيَّةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا ۚ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ

آدم و از آنکه سوار کردیم با نوح و از فرزندان ابراهیم و اسرائیل و از آنکه هدایت کردیم و برگزیدیم که چون خوانده شود بر ایشان

آيَاتُ الرَّحْمَٰنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٨﴾ فَخَلَفَ مِن بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ

آیتهای خدای مهربان بیفتند سجده کنان گریان پس جانشین شد از پس ایشان پشتی که تباه کردند نماز را و پیروی کردند شهوتهای را

فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا ﴿٥٩﴾ إِلَّا مَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ

پس زود باشد که رسند گمرهی را مگر آنکه توبه کرد و ایمان آورد و عمل صالح کرد که آنان درآیند بهشت را و ستم نشوند

شَيْئًا ﴿٦٠﴾ جَنَّاتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ ۚ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ﴿٦١﴾ لَّا يَسْمَعُونَ

چیزی را بهشتهای جاودانی که وعده داد خدای مهربان بندگان خویش را بنهانی هاتا بود بهشت وعده داده آورده شده

فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا ۖ وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٢﴾ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَن

درآن جز درودی و ایشانراست روزیشان درآن بامداد و شب هنگام این بهشت آن بهشتی که آنرا دهیم بندگان خود را آنکه

كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾ وَمَا نَتَنَزَّلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ ۖ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَٰلِكَ ۚ وَمَا كَانَ

بود بپرهیزگار و فرود نیاییم مگر بفرمان پروردگار تو او راست آنچه پیش روی ما و آنچه پشت سر ما و آنچه میان آنست و هست

رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٤﴾ رَّبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ ۚ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾

پروردگار تو فراموش کننده پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهست پس پرستش کن او را و شکیبا باش بر پرستش او آیا میدانی برای او همنامی را

وَيَقُولُ الْإِنسَانُ أَإِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوَلَا يَذْكُرُ الْإِنسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِن قَبْلُ وَلَمْ
و گوید انسان آیا هرگاه بمیرم هرآینه زود باشد که بیرون آورده شوم زنده آیا یاد نمیکند انسان که ما آفریدیم پیش از همه چیز و
يَكُ شَيْئًا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنزِعَنَّ
نبود بچیزی سوگند بپروردگار تو هرآینه گرد آوریم ایشان را با شیاطین پس هرآینه حاضر گردانیم ایشان را گرد جهنم بزانو افتادگان سپس هرآینه بکشیم
مِن كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَٰنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾
از هر گروهی هرکدام از ایشان که سخت تر است بر خدای مهربان در سرکشی سپس ما بهتر میدانیم بآنان که سزاوارترند بدر آن جاویدان را
وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوا وَّنَذَرُ الظَّالِمِينَ
و نیست از شما مگر وارد شونده آن بوده است بر پروردگار تو بایستگی گذشته شده پس هرآینه رهانیم پرهیزگاری کردند و بگذاریم ستمکاران را
فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ
در آن بزانو افتادگان و چون خوانده شود بر ایشان آیتهای ما نمایان گویند آنانکه کفر ورزیدند بحالیکه ایمان آوردند کدام از دو گروه بهتر
مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثَاثًا وَرِئْيًا ﴿٧٤﴾ قُلْ مَن كَانَ
در جایگاه و نکوتر در انجمن و چه بسیار هلاک کردیم پیش از ایشان از قرنهائی که نکوتر بودند در اثاث (اموال) و در منظر بگو آنکه
فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَٰنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ
در گمراهی است پس باید مهلت دراز دهد خداوند مهربان مهلتی تا گاهیکه ببیند آنچه را وعده داده شوند یا عذاب را یا ساعت را
فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضْعَفُ جُندًا ﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَاقِيَاتُ
زود باشد که بدانند کیست آنکه بدتر است در جایگاه و سست تر است در سپاه و میافزاید خدا بر هدایت هدایتیرا و باقی ماندنیهای
الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا
شایسته بهتر است نزد پروردگار تو در باداش و بهتر است در بازگشت آیا دیدی آنرا که کفر ورزید بآیتهای ما و گفت هرآینه داده شوم مال و فرزند
﴿٧٧﴾ أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمِ اتَّخَذَ عِندَ الرَّحْمَٰنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا
آیا آگاهی یافت برغیب یا فرا گرفت نزد خدای مهربان عهدی را چنین نیست زود باشد که بنویسیم آنچه را گوید و کشش دهیم او را در عذاب برای او کشیدنی
﴿٧٩﴾ وَنَرِثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾ وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ كَلَّا
وارث بریم از او آنچه را گوید (یا ارث دهیم آنچه را گوید یا بمیرانیم او را) و برگردد نزد ما جز خدایانی فرا گرفتند و نباشند برای آنان عزتی نه چنین است
سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ
زود است که کفر ورزند بپرستش ایشان و باشند برای ایشان بر عکس (ضد) آنچه بایستگی که فرستادیم شیاطین را بر کافران تا
تَؤُزُّهُمْ أَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَٰنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ
بیارند شان بیارزانی (پیغمبر شتابزده مکن) پس شتاب برایشان جز این نیست که بشمار میشمریم برای آنان شماری روزیکه گرد آوریم پرهیزگاران را بسوی خدای مهربان پیشوایانه و برانیم
الْمُجْرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٦﴾ لَّا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِندَ الرَّحْمَٰنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾
گنهکاران را بسوی دوزخ تشنگان دارای شفاعت نیستند جز آنکه گرفت نزد خداوند مهربان پیمانی
وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَٰنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَّقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ
و گفتند برگرفت خدا فرزندی جانا آوردید چیزی گران بار نزدیک است آسمانها پاشیده شوند از آن
وَتَنشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَن دَعَوْا لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنبَغِي لِلرَّحْمَٰنِ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾
و از هم بشکافد زمین و بیفتند کوهها فرو بیفتند برا که خواندند برای خدای مهربان فرزندی بایست نباشد برای خداوند مهربان که گیرد فرزندی را

إِن كُلُّ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَٰنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَّقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ

هست هیچ‌کس که در آسمانها و در زمین هست مگر آینده بخدای رحمان بندگی‌کنان ‌ هر آینده بحضرت خداوند مهربان بندگی‌کنان آمدنی و بحکمتش

آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَٰنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا

آینده او را روز قیامت تنها ‌ هر آنکه ایمان آورد و عمل صالح کرد

يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لُّدًّا ﴿٩٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هَلْ

گردانیدیم قرآن را بزبان تو ‌ تا بشارت دهی بآن پرهیزگاران را و بترسانی بآن قومی سرسخت را ‌ و بسا نابود کردیم پیش از ایشان قرنهائی آیا

تُحِسُّ مِنْهُم مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿٩٨﴾

سورة طٰهٰ مكية وهي مائة وخمس وثلثون آية وهي ثمانمائة وتسع كلمات وثلثة آلاف وثلثمائة وثلثة وثلثون حرفا

احساس میکنی از ایشان کسی را یا بشنوی برای ایشان آوازی را

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

طٰهٰ ﴿١﴾ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ ﴿٢﴾ إِلَّا تَذْكِرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ ﴿٣﴾ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ

فرستادیم بر تو قرآن را تا بیچاره شوی جز یادآوری برای آنکه بترسد فرستادنی از آنکه آفرید زمین

وَالسَّمَاوَاتِ الْعُلَىٰ ﴿٤﴾ الرَّحْمَٰنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَىٰ ﴿٥﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا

و آسمانهای افراشته را ‌ خداوند مهربان بر عرش (پادشاهی) برآمد (بر عرش سزنده یافت) ‌ او راست آنچه در آسمانهاست و آنچه در زمین و آنچه میان آنهاست

وَمَا تَحْتَ الثَّرَىٰ ﴿٦﴾ وَإِن تَجْهَرْ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ

و آنچه زیر خاک است ‌ و اگر بلند گوئی سخن را یا آهسته نهان و پنهانتر ‌ خدا نیست خدائی جز او ‌ او راست نامهای

الْحُسْنَىٰ ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿٩﴾ إِذْ رَأَىٰ نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي

نکو ‌ و آیا رسیده است بتو داستان موسی ‌ هنگامی که دید آتشی پس گفت بخاندان خویش درنگ کنید که من یافتم آتشی را شاید

آتِيكُم مِّنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَا مُوسَىٰ ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ

بیارم شما را از آن آتش پاره (گرم) یا بیابم بر آتش راهنمائی را ‌ پس هنگامی که بیامد بر آتش ندا داده شد ای موسی ‌ جز این نیست منم پروردگار تو پس بیرون آر

نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾ إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا

کفشهای خویش را که تو در وادی مقدس طوی ‌ و منم برگزیدم پس گوش فرا دار بدانچه وحی میشود ‌ جز این نیست منم خدا نیست خدائی جز

أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾

من پس پرستش کن مرا و بپادار نماز را برای یاد کردم ‌ جز این نیست ساعت آینده خواهد آمد نهان داشتم آنرا تا پاداش داده شود هر کسی بدانچه

فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَن لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَا مُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ

پس باز ندارد ترا از آن آنکه ایمان ندارد بدان و پیروی کند هوس خویش را پس بر تو باد ‌ و چیست این بدست تو ای موسی ‌ گفت

هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبُ أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَا مُوسَىٰ ﴿١٩﴾

این است چوبدست من که بدان تکیه کنم ‌ و برگ برمی‌گذارم بدان بر گوسفندانم و مرا بآن نیازهای دیگر ‌ گفت بیفکنش ای موسی

فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ

پس بیفکند آنرا ناگهان آن چوبدستی مارئی شتابان گفت بگیرش ‌ و نترس زود است بازگردانیم بشیوهٔ نخستینش ‌ و بچسبان دست

إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةً أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيَكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى ﴿٢٣﴾

پهلوی خود را برون آید تابنده بی آزار آیتی دیگر ‌ تا بنمائیم ترا از آیتهای ما بزرگ تر را

اِذْهَبْ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّهٗ طَغٰى ﴿۲۴﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِىْ صَدْرِىْ ﴿۲۵﴾ وَيَسِّرْ لِىْٓ اَمْرِىْ ﴿۲۶﴾ وَاحْلُلْ

برو بسوی فرعون کہ او سرکشی کرد گفت پروردگارا فراخ گردان برای من سینہ مرا و آسان کن برای من کار مرا و باز کن

عُقْدَةً مِّنْ لِّسَانِىْ ﴿۲۷﴾ يَفْقَهُوْا قَوْلِىْ ﴿۲۸﴾ وَاجْعَلْ لِّىْ وَزِيْرًا مِّنْ اَهْلِىْ ﴿۲۹﴾ هٰرُوْنَ اَخِى ﴿۳۰﴾ اُشْدُدْ

گرہی از زبانم تا بدانند گفتار مرا و فرود آور برای من وزیری از خاندانم هرون برادرم مرا استوار ساز

بِهٖٓ اَزْرِىْ ﴿۳۱﴾ وَاَشْرِكْهُ فِىْٓ اَمْرِىْ ﴿۳۲﴾ كَىْ نُسَبِّحَكَ كَثِيْرًا ﴿۳۳﴾ وَّنَذْكُرَكَ كَثِيْرًا ﴿۳۴﴾ اِنَّكَ كُنْتَ بِنَا

بدو پشت مرا و شریک گردان او را در کارم تا بستائیم تو را بسیار و یاد کنیم تو را بسیار کہ تو ہمیشہ بودہ تو بما

بَصِيْرًا ﴿۳۵﴾ قَالَ قَدْ اُوْتِيْتَ سُؤْلَكَ يٰمُوْسٰى ﴿۳۶﴾ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً اُخْرٰٓى ﴿۳۷﴾ اِذْ اَوْحَيْنَآ اِلٰٓى

بینا گفت بتحقیق دادہ شدی خواست خود را ای موسی و بتحقیق منت نہادیم بر تو باری دیگر وقتی کہ وحی کردیم بسوی

اُمِّكَ مَا يُوْحٰٓى ﴿۳۸﴾ اَنِ اقْذِفِيْهِ فِى التَّابُوْتِ فَاقْذِفِيْهِ فِى الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَاْخُذْهُ عَدُوٌّ

مادرت آنچہ وحی میشود کہ بیفکنش در تابوت پس بیفکنش او را در دریا پس باید کہ بیفکند دریا بساحل بگیرد او را دشمن

لِّىْ وَعَدُوٌّ لَّهٗ وَاَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّىْ وَلِتُصْنَعَ عَلٰى عَيْنِىْ ﴿۳۹﴾ اِذْ تَمْشِىْٓ اُخْتُكَ فَتَقُوْلُ هَلْ اَدُلُّكُمْ

من و دشمن او و افکندم بر تو محبتی از خویش و تا ساخته شوی بر ارادہ من مشغل یکدیگر بمرتو خواہرت و بگفت ایا راہنما کنم

عَلٰى مَنْ يَّكْفُلُهٗ فَرَجَعْنٰكَ اِلٰٓى اُمِّكَ كَىْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنٰكَ مِنَ

شما بر کسیکہ بسپارد این کودک پس باز گردانیدیم تو را بسوی مادرت تا روشن شود دیدہ او و نہ اندوہگین شود و کشتی تو کسی را پس رہا ساختیم تو را از

الْغَمِّ وَفَتَنّٰكَ فُتُوْنًا فَلَبِثْتَ سِنِيْنَ فِىْٓ اَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلٰى قَدَرٍ يّٰمُوْسٰى ﴿۴۰﴾

اندوہ و آزمودیم آزمایش پس ماندی سالہائی در مردم مدین پس آمدی بر تقدیری ای موسی

وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِىْ ﴿۴۱﴾ اِذْهَبْ اَنْتَ وَاَخُوْكَ بِاٰيٰتِىْ وَلَا تَنِيَا فِىْ ذِكْرِىْ ﴿۴۲﴾ اِذْهَبَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ

و برگزیدمت برای خویش برو تو و برادرت با آیہائم و سستی نکنید در یاد من برویہ بسوی فرعون

اِنَّهٗ طَغٰى ﴿۴۳﴾ فَقُوْلَا لَهٗ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهٗ يَتَذَكَّرُ اَوْ يَخْشٰى ﴿۴۴﴾ قَالَا رَبَّنَآ اِنَّنَا نَخَافُ اَنْ يَّفْرُطَ عَلَيْنَا

کہ سرکشی کرد پس بگویید بوی گفتاری نرم شاید یاد آرد شود یا بترسد گفتند پروردگارا ترسیم کہ بیشه سختی کند بر ما

اَوْ اَنْ يَّطْغٰى ﴿۴۵﴾ قَالَ لَا تَخَافَآ اِنَّنِىْ مَعَكُمَآ اَسْمَعُ وَاَرٰى ﴿۴۶﴾ فَاْتِيٰهُ فَقُوْلَآ اِنَّا رَسُوْلَا رَبِّكَ فَاَرْسِلْ

یا سرکشی کند گفت ترسید کہ منم با شما میشنوم و می بینم پس بیائید او را و بگویید ما فرستادگان پروردگار توئیم پس بفرست

مَعَنَا بَنِىْٓ اِسْرَآءِيْلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ قَدْ جِئْنٰكَ بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّكَ وَالسَّلٰمُ عَلٰى مَنِ اتَّبَعَ الْهُدٰى ﴿۴۷﴾

با بنی اسرائیل را و شکنجہ مکن ایشانرا بتحقیق آوردیم آیتی را از پروردگار تو و درود بر آنکہ پیروی کند ہدایت را

اِنَّا قَدْ اُوْحِىَ اِلَيْنَآ اَنَّ الْعَذَابَ عَلٰى مَنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿۴۸﴾ قَالَ فَمَنْ رَّبُّكُمَا يٰمُوْسٰى ﴿۴۹﴾ قَالَ رَبُّنَا

بتحقیق ما وحی شدہ بسوی ما کہ عذاب بر آن است کہ تکذیب کند و روی گرداند گفت کیست پروردگار شما ای موسی گفت پروردگار ما

الَّذِىْٓ اَعْطٰى كُلَّ شَىْءٍ خَلْقَهٗ ثُمَّ هَد�ٰى ﴿۵۰﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُوْنِ الْاُوْلٰى ﴿۵۱﴾ قَالَ عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّىْ

آنکہ داد ہر چیزی آفرینش او را پس ہدایت کرد گفت پس چیست حال قرنہای پیشین گفت علم آن نزد پروردگار من

فِىْ كِتٰبٍ لَّا يَضِلُّ رَبِّىْ وَلَا يَنْسَى ﴿۵۲﴾ الَّذِىْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَّسَلَكَ لَكُمْ فِيْهَا سُبُلًا وَّاَنْزَلَ

در کتابی کہ گم نکند پروردگار من و فراموش نکند آنچہ را کہ گردانید برای شما زمین را گسترده و پیمود برای شما در آن راہہا و فرو فرستاد

مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَخْرَجْنَا بِهٖٓ اَزْوَاجًا مِّنْ نَّبَاتٍ شَتّٰى ﴿۵۳﴾ كُلُوْا وَارْعَوْا اَنْعَامَكُمْ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِى النُّهٰى ﴿۵۴﴾

از آسمان آبی پس برون آوردیم بدان جفتہائی از گیاہان گوناگون بخورید و بچرانید دامہای خود را کہ در ہشت آنہائی برای دارندگان خرد

مِنْهَا خَلَقْنٰكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرٰى ﴿۵۵﴾ وَلَقَدْ أَرَيْنٰهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ

از آن آفریدیم شمارا و در آن برگردانیم شمارا و از آن برون آوریم شمارا بار دیگر و هما نا نمودیم فرعون را آیتهای خویش را همگی پس دروغ گرفت

وَأَبٰى ﴿۵۶﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يٰمُوسٰى ﴿۵۷﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِثْلِهِ فَاجْعَلْ

و سر پیچید گفت آیا آمده‌ای تا بیرون کنی ما را از زمین ما بجادوی خود ای موسی هما نا بیاریم بجادوئی مانند آن پس بگمار

بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿۵۸﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ الزِّينَةِ وَأَنْ

میان ما و تو وعده‌گاهی که تخلف نکنیم آن را ما و نه تو جایگاهی درست را گفت وعده‌گاه شما روز آرایش است و آنکه

يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿۵۹﴾ فَتَوَلّٰى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتٰى ﴿۶۰﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسٰى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى

گرد آورده شوند مردم چاشتگاه پس برگشت فرعون پس گرد آورد نیرنگ خویش را پس بیامد گفت موسی وای بر شما بدروغ بر

اللّٰهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرٰى ﴿۶۱﴾ فَتَنَازَعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَأَسَرُّوا

خدا دروغی کز بادرآن سازد عذابی و هما نا نومید شد آنکه در دروغ بست پس بستیزه‌گرانه کار شان را میان خود و پنهان داشتند

النَّجْوٰى ﴿۶۲﴾ قَالُوا إِنْ هٰذٰنِ لَسٰحِرٰنِ يُرِيدٰنِ أَنْ يُخْرِجٰكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ

راز را گفتند هما نا این دو جادو کرده بیرون کنند شما را از زمین خود بجادوئیشان و ببرند راه روش

الْمُثْلٰى ﴿۶۳﴾ فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوا صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلٰى ﴿۶۴﴾ قَالُوا يٰمُوسٰى إِمَّا أَنْ

بهتر شما را پس گرد آرید نیرنگ خویش را و بیائید صفی و هرکه رستگار گشت امروز آنکه برتری جست گفتند ای موسی یا

تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقٰى ﴿۶۵﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ

بیفکنی و یا باشیم نخستین کس که بیفکند گفت بلکه بیفکنید گو نگهان رشتها و عصاهای ایشان گمان برد بسبب جادوی ایشان

أَنَّهَا تَسْعٰى ﴿۶۶﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسٰى ﴿۶۷﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلٰى ﴿۶۸﴾ وَأَلْقِ مَا فِي

که میدوند پس احساس کرد در خود ترسی را موسی گفتیم ترمس هما نا تو برتر و بیفکن آنچه

يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سٰحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السّٰحِرُ حَيْثُ أَتٰى ﴿۶۹﴾ فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سُجَّدًا

بدست راست تو فرو برد آنچه ساخته‌اند جز این نیست آنچه ساخته‌اند فنون جادوگر است و جادوگر هرجا که آید پس بیفکندند جادوگران سجده‌کنان

قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ هٰرُونَ وَمُوسٰى ﴿۷۰﴾ قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ

گفتند ایمان آوردیم بپروردگار هارون و موسی گفت آیا ایمان آوردید بدو پیش از آنکه بشما دهم رخصت هما نا او است مهتر شما که بیاموخت شما

السِّحْرَ فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَا

جادو را هما نا ببرم دستها و پاهای شما را از برابر و هما نا بدارانم شما را بر شاخهای درخت خرما و بدانید خواهید دانست

أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقٰى ﴿۷۱﴾ قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ عَلٰى مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنٰتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا

ز سخت‌تر در عذاب و پاینده‌تر گفتند هرگز گزینیم ترا برآنچه بیامد ما را از روشنائیها سوگند بدانکه ما را آفرید پس بفرمای آنچه را

أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هٰذِهِ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿۷۲﴾ إِنَّا آمَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَايَانَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا

بفرمائی جز این نیست که بفرمائی زین زندگانی دنیا را هما نا ما ایمان آوردیم بپروردگار خویش تا بیامرزد برای ما گناهان ما را و آنچه خود ما را بر گردانی ما را

عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللّٰهُ خَيْرٌ وَأَبْقٰى ﴿۷۳﴾ إِنَّهُ مَنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا

بر آن از جادو و خدا بهتر است و پاینده‌تر هما نا آنکه بیاید بپروردگار خویش گنهکار هما نا او را است دوزخ نمیرد در آن

وَلَا يَحْيٰى ﴿۷۴﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصّٰلِحٰتِ فَأُولٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلٰى ﴿۷۵﴾

و نه زنده ماند و آنکه بیاید بدو گرویده کارهای شایسته را پس آنانرا است پایه‌های برتر

جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ خٰلِدِينَ فِيهَا ۚ وَذٰلِكَ جَزٰٓؤُا مَنْ تَزَكّٰى ﴿٧٦﴾ وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا

بهشتهای جاودان که روان است زیر آنها جویها جاودانند در آن و این بهت پاداش آنکه پاکی جست و بها وحی فرستادیم

إِلٰى مُوسٰٓى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخٰفُ دَرَكًا وَلَا تَخْشٰى ﴿٧٧﴾

بموسی که بشبانه ببر بندگان مرا پس بگیر برای ایشان راهی را در دریا خشک ترسی باز نخواهی را و نه بیم رسان کسی را

فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُمْ مِنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدٰى

پس تبع آمد شان فرعون با لشکریان خود پس فرا گرفت ایشان را از دریا آنچه فرا گرفت و گمراه کرد فرعون قوم خویش را و راه ننمود

﴿٧٩﴾ يٰبَنِي إِسْرٰٓئِيلَ قَدْ أَنْجَيْنٰكُمْ مِنْ عَدُوِّكُمْ وَوٰعَدْنٰكُمْ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ

ای بنی اسرائیل بها رهانیدیم شما را از دشمنان شما و وعده نهادیم با شما کنار راست طور را و فرستادیم بر شما

الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى ﴿٨٠﴾ كُلُوا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي ۖ وَمَنْ يَحْلِلْ

من و سلوی را بخورید از پاکیزه های آنچه روزی دادیم شما را و در گذرید نکنید در آن فرود آید بر شما خشم من و آنکه فرود آید

عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوٰى ﴿٨١﴾ وَإِنِّي لَغَفّٰارٌ لِمَنْ تٰابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صٰالِحًا ثُمَّ اهْتَدٰى ﴿٨٢﴾ وَمٰا

بر او خشم من بها هلاک شد و بها منم بسیار آمرزنده آنکه باز گشت نمود و ایمان آورد و کرد شایسته کرد پس هدیت یافت و بها شتابان

أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يٰمُوسٰى ﴿٨٣﴾ قَالَ هُمْ أُولَآءِ عَلٰٓى أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضٰى ﴿٨٤﴾ قَالَ

(پاره جزء شانزدهم) از قوم خویش ای موسی گفت ایشانند پشت سر من و شتافتم بسوی تو پروردگارا تا راضی شوی گفت

فَإِنَّا قَدْ فَتَنّٰا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السّٰامِرِيُّ ﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوسٰٓى إِلٰى قَوْمِهِ غَضْبٰنَ أَسِفًا ۚ قَالَ

بها آزمودیم قوت را پس از تو و گمراه شان ساخت سامری پس باز گشت موسی بسوی قوم خود خشمگین اندوهگین گفت

يٰقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا ۚ أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ

ای قوم من آیا نه وعده نهاد شما پروردگار شما نویدی خوش آیا دراز گشت بر شما روزگار (مدت) یا خواستید فرود آید بر شما

غَضَبٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ مَوْعِدِي ﴿٨٦﴾ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلٰكِنَّا حُمِّلْنَا

خشمی از پروردگار شما که خلف کردید وعده را گاه مرا گفتند خلف نکردیم وعده را تو به تبری خود ولیکن بار شدیم

أَوْزَارًا مِنْ زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنٰاهٰا فَكَذٰلِكَ أَلْقَى السّٰامِرِيُّ ﴿٨٧﴾ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ

بارهائی را از زیور قوم پس افکندیم آنها را و بهمینگونه افکند سامری پس برون آورد برای ایشان گوساله پیکری که

خُوَارٌ فَقَالُوا هٰذَا إِلٰهُكُمْ وَإِلٰهُ مُوسٰى فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ

بانگی گفتند این بهت خدای شما و خدای موسی پس فراموش کرد آیا نه میبینند که برنمیگردانده بدیشان سخنی را و نه دارد بر است

لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هٰرُونُ مِنْ قَبْلُ يٰقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ ۖ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمٰنُ

برای بهت ایشان زیان و نه سودی و بها گفت بدیشان هرون پیش ازین ای قوم من جز این نیست که آزموده شدید بدان و بها پروردگار شما خدای بخشاینده

فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٩٠﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عٰكِفِينَ حَتّٰى يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسٰى ﴿٩١﴾ قَالَ يٰهٰرُونُ

پس پیروی کنید مرا و فرمانبرید امر مرا گفتند همیشه بپیرامون آن بها نخواهیم گشت تا باز گردد بسوی ما موسی گفت ای هرون

مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩٢﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ ۖ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾ قَالَ يٰبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي

چه باز داشت ترا هنگامی که دیدی ایشان را گمراه شدند که پیروی نکردی از آیا عصیان ورزیدی امر مرا گفت ای فرزند مادرم گیر ریش

وَلَا بِرَأْسِي ۖ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرٰٓئِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾

و نه سر مرا بها ترسیدم که گوئی جدائی افکندی میان بنی اسرائیل و نه نگاه داشتی سخن مرا

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَامِرِيُّ ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ

گفت پس چیست کارتو ای سامری گفت دیدم آنچه را نمیدیدند پس برگرفتم مشتی از جای پای فرستاده

فَنَبَذْتُهَا وَكَذَٰلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾ قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَن تَقُولَ لَا مِسَاسَ

پس افکندمش و همچنان آراست برای من دلم گفت برو که تراست در زندگی آنکه گوئی نباید بمن دست زد (دست بمن ندهید)

وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّن تُخْلَفَهُ وَانظُرْ إِلَىٰ إِلَٰهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ

و جدا تراوعده گاهی هست که خلف کرده نشوی و بنگر بسوی خدایت آنکه پیوسته بران مشغلی گوساله را میسوزانیم و پس

لَنَنسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَا إِلَٰهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾ كَذَٰلِكَ نَقُصُّ

پراکنیمش در دریا براکندنی جز این نیست که خدای شما خدائیست که نیست خدائی جز او فراگرفت همه چیزرا بدانش چنان خواهیم

عَلَيْكَ مِنْ أَنبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِن لَّدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَّنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ

برتو از دستانهای آنچه گذشت و دادیم ترا از نزد خویش یادآوری آنکه روی برگرداند ازان همانا بردارد روز

الْقِيَامَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَالِدِينَ فِيهِ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ

قیامت گناهی را جاودانند درآن و بدست بئسمارند روز دمیده شود در صور و گردآریم گنهکاران را

يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَافَتُونَ بَيْنَهُمْ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ

درآن روز نیلگون همچنان کرها آهسته گویند میان خود نماندید مگر روزی ما داناتریم بدانچه گویند گاهیکه گوید

أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾

بهترین ایشان در روش نماندید مگر یکروز پرسندت از کوهها بگو پراکندشان پروردگارمن پراکندنی

فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَّا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ

پس بگذارد زمینی هموار نه زمینی کج درآن نه بلندی را درآنروز پیروی کنند دعوت کننده را نیست کجی

لَهُ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَٰنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَوْمَئِذٍ لَّا تَنفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ

برایشان وبست شده آوازها برای خداوند مهربان پس نشنوی مگر آهسته درآنروز سود ندهد شفاعت مگر آنرا که اذن داده

الرَّحْمَٰنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ﴿١٠٩﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا ﴿١١٠﴾ وَعَنَتِ الْوُجُوهُ

خدای مهربان و خشنود شود باو قول گفتارا همه آنچه در پیش روی ایشان و آنچه پشت سر ایشانست و فرا نگیرند بدانش

لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا

برای خدای زنده پاینده و همانا زیانکار شده آنکه برداشت ستمی و آنکه کند از شایسته ها حالیکه مؤمن باشد پس نترسد ستمی را و نه

هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ

بدانسان فرستادیم قرآنی عربی و گردانیدیم درآن از تهدید شاید پرهیزگاری کنند یا پدید آرد برایشان

ذِكْرًا ﴿١١٣﴾ فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِن قَبْلِ أَن يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُل رَّبِّ زِدْنِي

یادآوری پس برتر است خدا پادشاه حق و شتاب مکن بقرآن پیش از آنکه گزارده شود بسوی تو وحیش و بگو پروردگارا بیفزای

عِلْمًا ﴿١١٤﴾ وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِن قَبْلُ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا ﴿١١٥﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا

مرا دانشی و همانا بیامدیم بسوی آدم پیش ازین فراموش کرد و نیافتیم برای او عزمی را و هنگامیکه گفتیم فرشتگان سجده برید برای آدم پس سجده کردند

إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ ﴿١١٦﴾ فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَٰذَا عَدُوٌّ لَّكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰ ﴿١١٧﴾

مگر ابلیس که سر باز زد پس گفتیم ای آدم همانا این دشمنی است برای تو و همسرت پس نباید شما را از بهشت که شقاوت کنی

إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ ﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَؤُا فِيهَا وَلَا تَضْحَىٰ ﴿١١٩﴾ فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ

جاى نرانست كه گرسنه شوى اندر وى و برهنه گردى وآنكه تشنه نشوى در آن وزر آفتاب نابى پس وسوسه كرد بسوى او شيطان

قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَا يَبْلَىٰ ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا

گفت اى آدم آيا راهبرت كنم بر درخت جاودانى وملك كه كهنه نگردد پس خوردند از آن پس نمودار شد براى ايشان هر دو تباهى ايشان

وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ

گرفتند كه فرو دوزند بر خود از برگهاى بهشت ونافرمانى كرد آدم پروردگار خويش پس زيان كرد پس برگزيد او را پروردگار او پس توبه كرد

عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ قَالَ اهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدًى

بر او وراه نمود گفت فرود شويد از آن همگى گروهى شما گروهى را دشمن ناگاه كه بيايد شما را از من راهبرى

فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنكًا

پس آنكه پيروى كند راه نمودن مرا گمراه نشود ورنج برد (بدبخت نشود) وآنكه روى گرداند از من جاى او را دشوارى زندگانى

وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَىٰ ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾ قَالَ كَذَٰلِكَ أَتَتْكَ

وبرانگيزيم او را روز قيامت كور گويد پروردگارا چرا مرا برانگيختى كور حالانكه بودم بينا گفت چنين آمدت

آيَاتُنَا فَنَسِيتَهَا وَكَذَٰلِكَ الْيَوْمَ تُنسَىٰ ﴿١٢٦﴾ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِن بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ

آيتهاى ما پس فراموش كردى آنرا وهمچنين فراموش خواهى شد امروز ونيز چنين پاداش ميدهيم آنرا كه بسيار كند وايمان نياورد بآيتهاى پروردگار خود ودر ما عذاب

الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَىٰ ﴿١٢٧﴾ أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي

آخرت سخت تر وپاينده تر آيا ننمود ايشان را (يا هدايت نكرد ايشان را) بسيارى كه هلاك كرديم پيش از ايشان از گروهان كه مى روند در

مَسَاكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَىٰ ﴿١٢٨﴾ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ

نشيمنهاى ايشان هلاك در اين هست آيتهاى براى دارندگان خرد واگر نبود سخنى كه پيش گرفت از پروردگار تو هر آينه بودى هلاك

مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ

لازم پس شكيبا شو بر آنچه گويند وتسبيح گوى بستايش پروردگار خويش پيش از برآمدن خورشيد وپيش از فرو رفتن آن واز

آنَاءِ اللَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ

گاههاى شب پس تسبيح كن واى روزها شايد خوشنود شوى (خوشنودى) ونگماى

أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾ وَأْمُرْ أَهْلَكَ

مردان را از ايشان شكوفه زندگانى دنيا تا بيازمايشان در آن وروزى پروردگار تو بهتر است وپاينده تر وامر كن خاندان خويش را

بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَّحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ ﴿١٣٢﴾ وَقَالُوا لَوْلَا

بنماز وشكيبا گردان بر آن نخواهيم از تو روزى را ما روزى دهيم تو را وسرانجام بهبودى خود آن پرهيزگارى را وگفتند چرا

يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِّن رَّبِّهِ أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةُ مَا فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُم

نياورد ما را آيتى از پروردگار خويش آيا نيامد ايشان را نشان آنچه در نامهاى پيشين است واگر نابود ميكرديم ايشان را

بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَن نَّذِلَّ

بعذابى پيش از آن هلاك شدن پروردگارا چرا نفرستادى بسوى ما پيغمبرى تا پيروى كنيم آيتهاى ترا پيش از آنكه خوار شويم

وَنَخْزَىٰ ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

ورسوا گرديم بگو هر يكى چشم براه است پس چشم براه باشيد زود است دانسته خواهيد كه صاحبان راه راست وكيست آنكه هدايت يافت

سورة الأنبياء مكية وآياتها مائة واثنتا عشرة آية

الجزء ١٧

سورة ٢١ — حروفها ٨٩٨٠ — كلماتها ١١٦٨

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشنده مهربان

اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُعْرِضُونَ ① مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنْ رَبِّهِمْ مُحْدَثٍ إِلَّا

نزديك شد براى مردم حساب ايشان وايشانند در غفلت روگردانان ياد ميشان تازه نمى آرد ايشان را خداوند ايشان

اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ② لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسَرُّوا النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَٰذَا إِلَّا

بشنوند مر اى وايشانند بازى كنان سرگرم بهت دلهاى ايشان ونهان كردند رازگويى را آنانكى ستم كردند آيا اينست

بَشَرٌ مِثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السِّحْرَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ③ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ

مردمى مانند شما پس آيا مى آييد بجادو وشما مى بينيد گفت پروردگار من ميداند سخن را در آسمان وزمين

وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ④ بَلْ قَالُوا أَضْغَاثُ أَحْلَامٍ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ

وهست شنوا دانا بلكه گفتند فرو هاى بهت پريشان بلكه دروغ آورده است بلكه اوست شاعرى پس بيارد ما را آيتى چنانكه فرستادند

الْأَوَّلُونَ ⑤ مَا آمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ⑥ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ

پيشينيان ايمان نياوردند پيش از ايشان شهرى كه نابود كرديم اهل آنرا ايمان مياورند وفرستاديم پيش از تو

إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَسْئَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ⑦ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا

مگر مردانى كه وحى ميكرديم بسوى ايشان پس پرسيد اهل كتاب را اگر نميدانيد شما كالبدها

لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ⑧ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ

كه نميخوردند خوراك را وجاودان نبودند پس راست آورديم بايشان وعده را پس رهانيديم ايشان را وهر كه خواستيم

وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ⑨ لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ⑩ وَكَمْ

وهلاك كرديم اسرافكنان را وبهاى فرستاديم بسوى شما پس آيا در آنست ياد آورى شما پس آيا نميانديشيد وچه بسيار

قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ⑪ فَلَمَّا أَحَسُّوا بَأْسَنَا إِذَا هُمْ

درهم شكستيم شهرى را كه بود ستمگر وپديد آورديم پس از آن قومى ديگر پس چون احساس كردند عذاب ما را ناگاه

مِنْهَا يَرْكُضُونَ ⑫ لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَاكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْئَلُونَ ⑬

از آن ميجهيدند مجهيد وبازگرديد بسوى آنچه خوشحال كرده شديد در آن وخانهاى خويش شايد بپرسيده شويد

قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ⑭ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَامِدِينَ ⑮ وَمَا

گفتند اى واى بر ما بدرستى كه ما بوديم ستمكران پس بود پيوسته سخن ايشان تا كرديم ايشان را دروديده خاموش و

خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ⑯ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهْوًا لَاتَّخَذْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا

نيافريديم آسمان وزمين وآنچه ميان هر دو را بازى كنان اگر ميخواستيم بگيريم سرگرمى هر آينه برميگرفتيم آنرا نزد خود

إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ⑰ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا

اگر بوديم كنندگان بلكه مياندازيم حق را بر باطل تا بشكند آنرا پس ناگاه او نابود شونده است وواى شما را از آنچه

تَصِفُونَ ⑱ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ⑲

ميصفيد وآنراست هر كه در آسمانهاست وزمين است وآنانكه نزد اويند سر نميپيچند از پرستش او وخسته نشوند

يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمِ اتَّخَذُوا آلِهَةً مِّنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ

تسبیح میکنند شب و روز و سستی نمیکنند یا برگرفتند خدایانی از زمین کزیشان زنده میکنند اگر بودی

فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ

در آنها خدایانی جز خدا هر آینه فاسد میشدند پس منزه است خدا پروردگار عرش از آنچه بیان میکنند پرسیده نشود از آنچه

وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمِ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ آلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَٰذَا ذِكْرُ مَن مَّعِيَ وَذِكْرُ مَن

و ایشان پرسیده شوند یا برگرفتند جزوی خدایانی بگو بیارید برهان خود را این ست یاد آوری آنانکه با منند و یاد آوری آنانکه

قَبْلِي ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا

پیش از منند بلکه بیشترشان نمیدانند حق را پس ایشان روی گردانان و نفرستادیم پیش از تو

نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَٰنُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ ۚ بَلْ عِبَادٌ

وحی کردیم بدو که نیست خدائی جز من پس مرا پرستش کنید و گفتند برگرفت خدا و مهربان فرزندی منزهست او بلکه بندگانند

مُّكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُم بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ

گرامی پیشی نمیکنند بر او بگفتار و ایشانند بفرمان او کار کنندگان میداند آنچه پیشروی ایشان و آنچه پشت سر ایشانند

وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُم مِّنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾ وَمَن يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَٰهٌ

و شفاعت نکنند جز برای هر که خواهد و ایشانند از بیم او هراسان و آنکه بگوید از ایشان منم خدائی

مِّن دُونِهِ فَذَٰلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ

جزا دهیم پس آزا دوزخ همچنین جزا میدهیم ستمکاران آیا ندیدند آنانکه کفر ورزیدند که

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا ۖ وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ ۖ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ

آسمانها و زمین بسته بودند پس شکافتیم آنها را و گردانیدیم از آب هر چیزرا زنده پس آیا ایمان نمیآورند

﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَن تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَّعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

و نهادیم در زمین لنگرهائی تا نجنبد با ایشان و نهادیم در آن شکافها راههائی شاید راهبری شوند

﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَّحْفُوظًا ۖ وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ

و گردانیدیم آسمانرا بر شتی نگاه داشته و ایشانند از آیتهای او روگردانان و اوست آنکه آفرید شب

وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِّن قَبْلِكَ الْخُلْدَ

و روز و مهر و ماهرا هر کدام در گردونه شناورند کنان و ندادیم بهای بشری پیش از تو

أَفَإِن مِّتَّ فَهُمُ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ۗ وَنَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً

پس آیا اگر بمیری تو ایشانند جاودانان هر کس چشندهٔ مرگست و میآزمائیم شما را بیدی و خوبی آزمودنی

وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا رَآكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا الَّذِي يَذْكُرُ

و بسوی ما باز گردانیده شوید و هرگاه بینندت آنانکه کفر ورزیدند نگیرندت جز باستهزاء آیا این ست آنکه

آلِهَتَكُمْ وَهُم بِذِكْرِ الرَّحْمَٰنِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ الْإِنسَانُ مِنْ عَجَلٍ ۚ سَأُورِيكُمْ

خدایان شما را و ایشانند بیاد خداوند مهربان کافرانند آفریده شد انسان از شتاب زود است بنمایم

آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾

آیتهای خویش را پس شتاب نکنید و گویند کی (چنگام) است این وعده اگر هستید راستگویان

لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ
اگر میدانستند آنانکه کفر ورزیدند گاهی را که باز ندارند از چهره‌های خویش آتش را و نه از پشتشان و نه ایشان
يُنْصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٤٠﴾
یاری میشوند بلکه میآید شان ناگهان پس سرا سیمه سازد شان پس نتوانند باز گردانیدن آنرا و نه مهلت داده شوند
وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤١﴾
و هماناکه استهزا کرده شد بپیغمبرانی پیش از تو پس فرود آمد جانان که مسخره کردند از ایشان آنچه بودند جدان استهزا کنان
قُلْ مَنْ يَكْلَؤُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَٰنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾
بگو کیست نگهدارد شما را شب و روز از خداوند مهربان بلکه ایشان از یاد پروردگار خویش روگردانند
أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِنْ دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾
یا ایشانراست خدایانی که باز دارند از ایشان عذاب ما نتوانند یاری کردن خویش را و نه از ما همراهی شوند
بَلْ مَتَّعْنَا هَٰؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا
بلکه کامیابی دادیم پدران ایشان و پدران ایشان تا دراز شد بر ایشان روزگار (عمر) آیا نمی بینند که میآییم زمین را میکاهیم
مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أُنْذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا
از کناره‌هایش پس آیا ایشانند چیره شدگان بگو جز این نیست که میترسانم شما را بوحی و نشنوند کران بانگ را گاهیکه
مَا يُنْذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا
بیم داده شوند و اگر رسد شان دمی از عذاب پروردگار تو هرآینه گویند وای بر ما که ما بودیم
ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ
ستمگران و مینهیم ترازوهای دادرا برای روز قیامت پس ستم نشود کسی چیزی را و اگر باشد سنگینی
حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ
دانهٔ خردلی بیاریمش و بسند است ما حسابگران و هماناکه دادیم بموسی و هارون جدا کننده را
وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ
و روشنائی و یادآوری برای پرهیزگاران آنانکه بترسند پروردگار خویش را بنهان و ایشانند از قیامت هراسان
﴿٤٩﴾ وَهَٰذَا ذِكْرٌ مُبَارَكٌ أَنْزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكِرُونَ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ
و این یادآوریست خجسته فرستادیمش آیا شما بدین آنرا ناشناسان و هماناکه دادیم بابراهیم
رُشْدَهُ مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَٰذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي
رهبریش را از پیش و بودیم بدان دانایان هنگامیکه گفت بپدر خود و قوم خود چیست این پیکرهائی که
أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ
شما بدیدار آنها گردآمدگان گفتند یافتیم پدران خویش آنهارا پرستش کنندگان گفت هماناکه شما بوده‌اید
وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ
و پدرانتان در گمراهی آشکار گفتند آیا آوردی داد را بما یا تو از بازی کنندگان گفت
بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾
بلکه پروردگار شما پروردگار آسمانها و زمین است آنکه پدید آورد آنهارا و منم بر این از گواهان

وَتَاللّٰهِ لَاَكِيدَنَّ اَصْنَامَكُمْ بَعْدَ اَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾ فَجَعَلَهُمْ جُذٰذًا اِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ

وسوگند بخدا هرآینه بیاهیم بتهای شما پس از آنکه بروید پشت کنندگان پس گردانید شان پاره پاره مگر بزرگی برای ایشان شاید

اِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾ قَالُوا مَنْ فَعَلَ هٰذَا بِاٰلِهَتِنَا اِنَّهُ لَمِنَ الظّٰلِمِينَ ﴿٥٩﴾ قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ

بسوی او باز گردند گفتند آنکه کرد است اینرا بخدایان ما هماناوست از ستمگران گفتند شنیدیم جوانی یاد میکند ایشان را

يُقَالُ لَهٗٓ اِبْرٰهِيمُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا فَاْتُوا بِهٖ عَلٰٓى اَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوٓا ءَاَنْتَ

گفته میشود او را ابراهیم گفتند بیارید بچشم مردم شاید که گواه باشند گفتند آیا تو

فَعَلْتَ هٰذَا بِاٰلِهَتِنَا يٰٓاِبْرٰهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهٗ كَبِيرُهُمْ هٰذَا فَسْـَٔلُوهُمْ اِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾

کردی این را بخدایان ما ای ابراهیم گفت بلکه کرده آنرا بزرگ ایشان این پس بپرسید شان اگر هستند سخن گویان

فَرَجَعُوٓا اِلٰٓى اَنْفُسِهِمْ فَقَالُوٓا اِنَّكُمْ اَنْتُمُ الظّٰلِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ نُكِسُوا عَلٰى رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا

پس بازگشتند بخود وگفتند هاناشما ستمگران پس سرافگنده وآمدند گر تو دانستی

هٰٓؤُلَآءِ يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ اَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْـًٔا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾

اینان سخن نگویند گفت آیا پس میپرستید بجز خدا آنچه را سودنه دهد شما چیزی را ونه زیان رساند

اُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانْصُرُوٓا اٰلِهَتَكُمْ

اف بر شما وبر آنچه میپرستید بجز خدا پس آیا بخرد نمیباشید گفتند سخت بسوزانید ش وباری کنید خدایان خویش را

اِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا يٰنَارُ كُونِى بَرْدًا وَسَلٰمًا عَلٰٓى اِبْرٰهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَاَرَادُوا بِهٖ كَيْدًا

اگر هستید کننده گان گفتیم ای آتش باش سرد وسلامت بر ابراهیم وخواستند بدو خیری را

فَجَعَلْنٰهُمُ الْاَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنٰهُ وَلُوطًا اِلَى الْاَرْضِ الَّتِى بٰرَكْنَا فِيهَا لِلْعٰلَمِينَ ﴿٧١﴾

پس گردانیدیم ایشان را زیانکاران ورهانیدیم او ولوط را بسوی سرزمینی که برکت نهادیم در آن برای جهانیان

وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صٰلِحِينَ ﴿٧٢﴾ وَجَعَلْنٰهُمْ اَئِمَّةً يَهْدُونَ

وبخشیدیم بدو اسحق ویعقوب را فزونی وهریک را گردانیدیم شایستگان وگردانیدیم ایشان پیشوایانی که رهبری کنند

بِاَمْرِنَا وَاَوْحَيْنَآ اِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرٰتِ وَاِقَامَ الصَّلٰوةِ وَاِيتَآءَ الزَّكٰوةِ وَكَانُوا لَنَا عٰبِدِينَ ﴿٧٣﴾

بفرمان ما ووحی کردیم بسوی ایشان بجای آوردن نیکوئی ها وبپای داشتن نماز ودادن زکوة را وبودند برای ما پرستندگان

وَلُوطًا اٰتَيْنٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنٰهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِى كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبٰٓئِثَ

ولوط را دادیم بدو حکم ودانش را ورهانیدیم بش از شهری که بود می میکرد پلیدیها را

اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فٰسِقِينَ ﴿٧٤﴾ وَاَدْخَلْنٰهُ فِى رَحْمَتِنَآ اِنَّهٗ مِنَ الصّٰلِحِينَ ﴿٧٥﴾ وَنُوحًا

هاناوی بودند قومی زشت ونافرمان ودر آوردیم بش در رحمت خویش هاناوی است از شایستگان ونوح را

اِذْ نَادٰى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ فَنَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَهٗ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ وَنَصَرْنٰهُ مِنَ

هنگام یکه برخواند پیش ازاین پس بپذیرفتیم خواهش او را ورهانیدیم او وخاندانش را از اندوه بزرگ ویاریش کردیم از

الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِاٰيٰتِنَا اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاَغْرَقْنٰهُمْ اَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾ وَدَاوٗدَ

قومی که دروغ پنداشتند آیتهای ما را هاناوی بودند قومی زشت پس غرقشان ساختیم همگان وداود

وَسُلَيْمٰنَ اِذْ يَحْكُمَانِ فِى الْحَرْثِ اِذْ نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شٰهِدِينَ ﴿٧٨﴾

وسلیمان هنگامیکه حکومت میکردند در کشتزار گاهیکه پراکنده شده بود در آن گوسفندان قوم وبودیم حکومت آنانرا گواهان

فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمٰنَ ۚ وَكُلًّا اٰتَيْنَا حُكْمًا وَّعِلْمًا ۚ وَّسَخَّرْنَا مَعَ دَاوٗدَ الْجِبَالَ

پس گردانیدیم (فهماندیم) سلیمان و هر یکرا دادیم حکمی و دانشی و رام نمودیم با داود کوهها را

يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ ۚ وَكُنَّا فٰعِلِيْنَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنٰهُ صَنْعَةَ لَبُوْسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِّنْ

که تسبیح کنند و مرغانرا و بودیم کنندگان و آموختیم ساختن پوشاکی را برای شما تا نگهدارد شما را از

بَاْسِكُمْ ۚ فَهَلْ اَنْتُمْ شٰكِرُوْنَ ﴿٨٠﴾ وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيْحَ عَاصِفَةً تَجْرِيْ بِاَمْرِهٖۤ اِلَى

خشم خویش پس آیا هستید سپاسگزاران و برای سلیمان باد را سخت وزنده روان میشد بفرمان او بسوی

الْاَرْضِ الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا ۚ وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عٰلِمِيْنَ ﴿٨١﴾ وَمِنَ الشَّيٰطِيْنِ مَنْ يَّغُوْصُوْنَ

سرزمینی که برکت نهادیم در آن و بودیم بهر چیزی داناییان و از شیاطین آنانرا که بدریا فرو میرفتند

لَهٗ وَيَعْمَلُوْنَ عَمَلًا دُوْنَ ذٰلِكَ ۚ وَكُنَّا لَهُمْ حٰفِظِيْنَ ﴿٨٢﴾ وَاَيُّوْبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗۤ اَنِّيْ

برایش و میکردند کاریرا جز آن و بودیم برای آنان نگهبانان و ایوب هنگامیکه خواند پروردگارش را که

مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ ﴿٨٣﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ فَكَشَفْنَا مَا بِهٖ مِنْ ضُرٍّ ۚ وَاٰتَيْنٰهُ

رسید رنج و تویی مهربانترین مهربانان پس پذیرفتیم اندوه و بگشودیم آنچه بدو بود از رنج و دادیم بدو

اَهْلَهٗ وَمِثْلَهُمْ مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَذِكْرٰى لِلْعٰبِدِيْنَ ﴿٨٤﴾ وَاِسْمٰعِيْلَ

خاندانش و مانند آنان با آنان رحمتی از نزد ما و یادآوری برای پرستندگان و اسمعیل

وَاِدْرِيْسَ وَذَا الْكِفْلِ ۚ كُلٌّ مِّنَ الصّٰبِرِيْنَ ﴿٨٥﴾ وَاَدْخَلْنٰهُمْ فِيْ رَحْمَتِنَا ۚ اِنَّهُمْ مِّنَ

و ادریس و ذوالکفل هرکدام از صبرکنندگان و درآوردیمشان در رحمت خود بدرستیکه ایشان از

الصّٰلِحِيْنَ ﴿٨٦﴾ وَذَا النُّوْنِ اِذْ ذَّهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ اَنْ لَّنْ نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادٰى فِي

شایستگان و صاحب ماهی (یونس ذوالنون) هنگامیکه رفت خشمگین پس پنداشت که هرگز بر قدرت نیاوریم پس بانگ زد در

الظُّلُمٰتِ اَنْ لَّاۤ اِلٰهَ اِلَّاۤ اَنْتَ سُبْحٰنَكَ ۖ اِنِّيْ كُنْتُ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٧﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ

تاریکیها که نیست خدائی جز تو منزهی تو همانا بودم من از ستمکاران پس پذیرفتیم اندوه

وَنَجَّيْنٰهُ مِنَ الْغَمِّ ۚ وَكَذٰلِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّاۤ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗ رَبِّ

و رهانیدیم او را از اندوه و همچنان رهانی دهیم بگرویدگان و زکریا هنگامیکه بخواند پروردگار خویش را

لَا تَذَرْنِيْ فَرْدًا وَّاَنْتَ خَيْرُ الْوٰرِثِيْنَ ﴿٨٩﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ ۗ وَوَهَبْنَا لَهٗ يَحْيٰى وَاَصْلَحْنَا

مگذار مرا تنها و تویی بهترین ارث برندگان پس پذیرفتیم او را و بخشیدیم بدو یحیی را و شایسته گردانیدیم

لَهٗ زَوْجَهٗ ۚ اِنَّهُمْ كَانُوْا يُسٰرِعُوْنَ فِي الْخَيْرٰتِ وَيَدْعُوْنَنَا رَغَبًا وَّرَهَبًا ۚ وَكَانُوْا

برایش همسرش را همانا ایشان شتاب کنندگان در خوبیها و میخواندند ما را امیدی و بیمی و بودند

لَنَا خٰشِعِيْنَ ﴿٩٠﴾ وَالَّتِيْۤ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهَا مِنْ رُّوْحِنَا وَجَعَلْنٰهَا

برای ما فروتنان و آنزن که نگاه داشت فرجش را پس دمیدیم در آن از روح خویش و گردانیدیم

وَابْنَهَاۤ اٰيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٩١﴾ اِنَّ هٰذِهٖۤ اُمَّتُكُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً ۖ وَّاَنَا رَبُّكُمْ

و پسرش را آیتی برای جهانیان همانا این است امت شما امتی یگانه و منم پروردگار شما

فَاعْبُدُوْنِ ﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُوْۤا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ ۚ كُلٌّ اِلَيْنَا رٰجِعُوْنَ ﴿٩٣﴾

پس مرا بپرستید و بخش کردند کار خویش را میان خویش هرکدامند بسوی ما باز گردندگان

فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ كَاتِبُونَ ﴿٩٤﴾
پس آنکه بکند از کارهای شایسته و او هست مؤمن نباشد ناسپاسی کردن کوشش او را و ما نویسنده ایم آن را نزدیک او

وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ
حرام است بر شهری که نابودش کردیم آن را که باز نگردند تا که بگشوده شود یأجوج و مأجوج و ایشان

مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾ وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَارُ الَّذِينَ كَفَرُوا يَا
از هر بلندی سرازیر گردند (یا روان شوند) و نزدیک شده وعدهٔ حق که ناگهان بازماند دیدهٔ آنانکه کفر ورزیدند

وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَٰذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
ای وای ما بادا بودیم در غفلتی از این بلکه بودیم ما ستمکاران بادا شما و آنچه میپرستید جز

اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَ هَٰؤُلَاءِ آلِهَةً مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا
خدا سوخت دوزخ شما شاید در آن درآیندگان اگر بودند ایشان خدایانی در آن نمیرفتند حالیکه هر کس اند در آن

خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ
جاودان ایشانرا باشد در آن آه کشیدنی و ایشان در آن نمی شنوند بادا آنانکه سبقت کرد برای ایشان

مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾ لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِيمَا اشْتَهَتْ
از ما نکوئی آنها شنیده از آن دور شدگان حرکتش را و ایشان در آنچه هوس کنند

أَنْفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَٰذَا
دلهای ایشان جاودانان اندوهگین نسازد آشوب بزرگ و درآیند برایشان فرشتگان (یا بعضی از فرشتگان با بعضی)

يَوْمُكُمُ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾ يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ
که اینک روز شما آنکه بودید وعده داده میشدید روزیکه بپیچیم آسمان را مانند پیچیدن نامه دان نامه ها را

كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعْدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٠٤﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا
چنانکه آغاز کردیم نخستین آفرینش را بازگردانیم وعده ایست بر ما بادا هستیم کننده گان و هر آینه نوشتیم

فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ فِي هَٰذَا
در زبور پس از ذکر که زمین را ارث برند بندگان من شایستگان بادا در اینست

لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿١٠٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ
ابلاغی برای گروهی که بپرستند و نفرستادیم ترا رحمتی برای جهانیان بگو جز این نیست که وحی میشود

إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ آذَنْتُكُمْ
بمن که بادا خداوند شما خداوند یگانه پس آیا شما باید اسلام آرندگان پس اگر پشت کردند بگو آگهی دادم شما را

عَلَىٰ سَوَاءٍ وَإِنْ أَدْرِي أَقَرِيبٌ أَمْ بَعِيدٌ مَا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ
یکسان و ندانم آیا نزدیک است یا دور آنچه وعده داده میشوید بادا او میداند آشکارا از

الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنْ أَدْرِي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَكُمْ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ
سخن و میداند آنچه را نهان کنید و ندانم شاید آزمایشی باشد برای شما و بهره مندی تا زمانی

﴿١١١﴾ قَالَ رَبِّ احْكُمْ بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَٰنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾
گفت پروردگارا حکم کن بحق و پروردگار ما خدای مهربان است یاری جسته بر آنچه بستانید

سورة الحج مدنية وهي اثنتان وسبعون آية

سورة ۲۲ — حروفها ۵۱۲۰ — كلماتها ۱۲۹۱

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاينده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ① يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ

ای مردم بترسید پروردگار خودرا که لرزش قیامت چیزی بس بزرگ روزی که ببینید بیخود شود هر

مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَىٰ وَمَا هُم بِسُكَارَىٰ

شیردهنده از آنچه شیر داده و بگذارد هر زن باردار بار خودرا و بینی مردم را مست و نیستند مستان

وَلَٰكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ② وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ

ولیکن عذاب خدا سخت و از مردم است آنکه بستیزد در خدا بی دانش و پیروی کند هر

شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ ③ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ

شیطان سرکش را نوشته شده بر او که هرکه پیروی کند او را گمراهش سازد و رهبریش کند بسوی عذاب سوزان

③ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن

ای مردم اگر هستید در شکی از رستاخیز پس ما آفریدیم شمارا از خاکی پس از

نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِن مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقِرُّ

نطفه آبی پس از خونی بسته پس از پاره گوشتی دارای خلقت و نام و آفرینش و ناتمام تا بیان کنیم برای شما و بنهیم

فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ

در رحمها هرچه خواهیم تا رسد آوان معین پس برون آریمتان کودکی پس تا برسید بنیروی خود را

وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ

و از شما هست آنکه در یافت شود و از شما هست آنکه باز گردانند بدترین سالهای عمر (ناتوانی) تا نداند پس از دانستن

شَيْئًا ۚ وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنبَتَتْ

چیزی را و بینی زمین را فسرده و بی مرده چون بفرستیم بر آن آب را بجنبد و برآید و بروید

مِن كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ⑤ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ

از هر جفتی زیبا این بواسطه که خدا حق و آنکه او زنده کند مردگانرا و آنکه او

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ⑥ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَن فِي

همه چیز تواناست و آنکه ساعت آینده بی شک در آن و آنکه خدا برانگیزد آنانرا که در

الْقُبُورِ ⑦ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ ⑧

گورند و از مردم است آنکه بستیزد در خدا بی دانش و نه راهنمائی و نه نامه‌ای

ثَانِيَ عِطْفِهِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ ۚ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

برگرداننده پهلوی خویش تا گمراه کند مردم را از راه خدا او را در دنیا خواری و روز رستخیز

عَذَابَ الْحَرِيقِ ⑨ ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ⑩

عذاب سوزان این بواسطه پیش فرستاده دستهای تو و نیست خدا ستمکار بر بندگان

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللّٰهَ عَلٰى حَرْفٍ فَاِنْ اَصَابَهٗ خَيْرٌ اطْمَاَنَّ بِهٖ وَاِنْ اَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ

واز مردم هست آنکه قرار پرستد خدا را بر لرزکی پس اگر رسدش خوشی برآسوده بدان واگر رسدش گزایشی بازگردد

عَلٰى وَجْهِهٖ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةَ ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِيْنُ ﴿۱۱﴾ يَدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا

بر روی خویش زیانکرد دنیا و آخرت اینست آن زیان آشکار بخواند جز خدا آنچیزرا که

يَضُرُّهٗ وَمَا لَا يَنْفَعُهٗ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿۱۲﴾ يَدْعُوْا لَمَنْ ضَرُّهٗۤ اَقْرَبُ مِنْ نَّفْعِهٖ لَبِئْسَ الْمَوْلٰى

زیانش رساند نه سودش دهد اینست آن گمراهی دور بخواند آنرا که زیانش نزدیکتر است از سودش چه بد سرپرست

وَلَبِئْسَ الْعَشِيْرُ ﴿۱۳﴾ اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ

وچه بد همدمی است خدا درآرد آنانرا که ایمان آوردند وکردار شایسته کردند باغهائی که روان است زیر آنها جویها

اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيْدُ ﴿۱۴﴾ مَنْ كَانَ يَظُنُّ اَنْ لَّنْ يَّنْصُرَهُ اللّٰهُ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ

خدا بکند آنچرا بخواهد هرکه پندارد که هرگز یاری نکند خدا او را در دنیا و آخرت پس بکشد ریسمانی

اِلَى السَّمَآءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهٗ مَا يَغِيْظُ ﴿۱۵﴾ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ اٰيٰتٍۭ

بسوی آسمان پس بیرزد پس بنگرد آیا ببرد بیرزکی او آنچه خشم آرد و بدیشان فرستادیم آیتهائی

بَيِّنٰتٍ ۙ وَّاَنَّ اللّٰهَ يَهْدِيْ مَنْ يُّرِيْدُ ﴿۱۶﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِيْنَ هَادُوْا وَالصّٰبِـُٔوْنَ

روشن وآنکه خدا هدایت میکند هرکرا خواهد اما آنکه ایمان آوردند وآنانکه جهود شدند وصابیان

وَالنَّصٰرٰى وَالْمَجُوْسَ وَالَّذِيْنَ اَشْرَكُوْۤا ۙ اِنَّ اللّٰهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ

وترسایان ومجوس وآنانکه شرک ورزیدند خدا حکم میکند میان آنان روز قیامت خدا خداست برهمه چیز گواه

﴿۱۷﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَسْجُدُ لَهٗ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُوْمُ

آیا ندیدی که خدا سجده میکند مر او را آنکه در آسمانهاست وآنکه در زمین است و مهر و ماه و ستارگان

وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَآبُّ وَكَثِيْرٌ مِّنَ النَّاسِ ۭ وَكَثِيْرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ ۭ وَمَنْ

وکوهها ودرخت وجنبندگان وبسیاری از مردم وبسیاری که فرود آمد (بتوزد) برو عذاب وآنرا که

يُّهِنِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ مُّكْرِمٍ ۭ اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ ﴿۱۸﴾ هٰذٰنِ خَصْمٰنِ اخْتَصَمُوْا فِيْ رَبِّهِمْ

خوار سازد خدا پس نیست مر او را گرامی دهنده ای خدا بکند آنچرا بخواهد اینان دو دشمنند که ستیزه کردند در پروردگار خویش

فَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا قُطِّعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِّنْ نَّارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوْسِهِمُ الْحَمِيْمُ ﴿۱۹﴾ يُصْهَرُ بِهٖ مَا فِيْ

پس آنانکه کافر شدند بریده شد برای ایشان جامه‌ای از آتش ریخته شود از فراز سرهای ایشان آب جوشان بگدازد بدان آنچه در

بُطُوْنِهِمْ وَالْجُلُوْدُ ﴿۲۰﴾ وَلَهُمْ مَقَامِعُ مِنْ حَدِيْدٍ ﴿۲۱﴾ كُلَّمَآ اَرَادُوْۤا اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ

شکمهای ایشان است و پوستها و ایشانراست گرزهای از آهن هرگاه خواهند برون آیند از آن از اندوهی

اُعِيْدُوْا فِيْهَا وَذُوْقُوْا عَذَابَ الْحَرِيْقِ ﴿۲۲﴾ اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ

بازگردانده شوند در آن وچشید سوزان را خدا درآرد آنانرا که ایمان آوردند وکردار شایسته کردند

جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّلُؤْلُؤًا ۭ وَلِبَاسُهُمْ

باغهائی که روان است زیر آنها جویها زیب داده شوند در آن بدست بندهائی از زر ومروارید وجامه‌هایشان

فِيْهَا حَرِيْرٌ ﴿۲۳﴾ وَهُدُوْۤا اِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ ۚ وَهُدُوْۤا اِلٰى صِرَاطِ الْحَمِيْدِ ﴿۲۴﴾

در آن حریر و راهبری شدند بسوی پاکیزه از سخن و راهبری شدند بسوی راه خداوند ستوده

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً
بدانا آنانکه کفر ورزیدند و باز میدارند از راه خدا و مسجد حرام که گردانیدیم برای مردم یکسان
الْعَاكِفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِإِلْحَادٍ بِظُلْمٍ نُذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ
نشیننده در آن (مانده) در آن و بیابانی (زندگی نشین) و آنکه خواهد در آن کجروی را بستم چشانیم از عذابی دردناک و جای یکجا جائیدیم برای ابراهیم
مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٦﴾
جای خانه را که شرک نورز بمن چیزی را و پاک گردان خانه مرا برای طواف کنندگان و برپا ایستادگان و رکوع کنندگان سجده کنندگان
وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ لِيَشْهَدُوا
و بانگ بزن در مردم بحج آیند ترا پیادگان و بر هر لاغر شتران دور که بیایند از هر دره دور
مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَكُلُوا
سودهای خویش و یاد کنند نام خدا را در روزهای دانسته بر آنچه روزیشان داده است از چارپایان پس بخورید
مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْبَائِسَ الْفَقِيرَ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ لْيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ
از آن و بخورانید بیچاره درمانده پس باید بگذارند آلایش خویش و وفا کنند نذرهای خود و طواف کنند گرد خانه
الْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾ ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ حُرُمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامُ إِلَّا
کهن این و هر که بزرگ گرداند حرمتهای خدا را پس آن بهتر است برای او نزد پروردگارش و حلال شد برای شما چارپایان مگر
مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣٠﴾ حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ
آنچه خوانده شود بر شما پس دوری گزینید از پلیدی یعنی بتان و دوری گزینید از سخن ناروا یکدل شدگان برای خدا نه شرک ورزندگان
بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ
بدو و آنکه شرک ورزد بخدا پس گویا که از آسمان فرو افتاده است از آسمان تا برباید پرنده یا بیندازد باد بجائی دور
﴿٣١﴾ ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَىٰ أَجَلٍ
این و هر که بزرگ گرداند شعارهای خدا را آنا از پرهیزگاری دلها برای شما در آن سودهائی تا مدتی
مُسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا
نامبرده سپس فرود گاهش بسوی خانه است کهن و برای هر قومی نهادیم پرستشی تا ببرند نام خدا بر آنچه
رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَإِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَلَهُ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ
روزیشان کرده از چارپایان و خدای شما خداوند یگانه است پس بر او گردن نهید و مژده ده فروتنان را آنانکه هرگاه یاد شود
اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَىٰ مَا أَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾
خدا ترسد دلهاشان و شکیبایان بر آنچه رسدشان و بپادارندگان نماز و از آنچه روزیشان دادیم خرج کنند
وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافَّ فَإِذَا وَجَبَتْ
و شتران فربه را که گردانیدیم آنها را برای شما از شعارهای خدا شما را در آنها خوبی پس برید نام خدا را بر آنها صف آرایندگان تا گاهی که بیفتند
جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ كَذَٰلِكَ سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ يَنَالَ اللَّهَ لُحُومُهَا
پهلوهای آنها بگروید از آنها و بگویانید بینوا و دریوزه ما بینشان رام کردیم این شتران را برای شما شاید شما سپاس گزارید هرگز نرسد خدا را
وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَٰكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾
نه خونهای آنها ولیکن برسد بدو پرهیزگاری از شما همچنین رام کردیم آنها را برای شما تا بزرگ شمرید خدا را بر آنچه راه نمود شما را و بشارت ده نیکوکاران

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾ أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ

جاها خدا دفاع کند از آنانکه ایمان آوردند جانای خدا دوست ندارد هر خیانتکار ناسپاس رخصت داده شد (بمسلمانان) یا بآنکه بکارزار جنگ کنند

ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِن دِيَارِهِم بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَن

ستم کرده شدند وجانای خدا بر یاری آنان توانای آنانکه بیرون رانده شدند از خانهای خود بناحق جز آنکه

يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ ۗ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ

بگویند پروردگار ما خداست واگر نبودی دستگاشتن خدا مردم را بگروهی جانای ویران شده بودند پرستشگاهای ترسایان وکنشتها

وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا ۗ وَلَيَنصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنصُرُهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾

ومسجدهائی که برده شود درآنها نام خدا بسیار وهرآینه یاری کند خدا هرکه را یاریش کند جانای خداست توانای غلبه کننده

الَّذِينَ إِن مَّكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ

آنانکه اگر فرمانروایشان دهیم درزمین بپاداردند نمازرا وبدهند زکوٰة را وفرمان دهند بکوبی وبازدارند از

الْمُنكَرِ ۗ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودُ ﴿٤٢﴾

بدی وبرای خداست فرجام کارها واگر بدروغ گیرند ترا جانای بدروغ گرفتند پیش ازایشان قوم نوح وعاد وثمود

وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ ۖ وَكُذِّبَ مُوسَىٰ فَأَمْلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ

وقوم ابراهیم وقوم لوط واهلان مدین ودروغ شمرده شد موسی پس مهلت دادم بکافران سپس

أَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾ فَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ

گرفتم ایشان را پس چگونه بود بازگردانیدن انتقام من وبسا شهری که نابودش کردیم واو ستمکار پس آن بود

خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُّعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَّشِيدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ

فروریخته بر پایه‌های خود وچاهی ویران وکاخی افراشته آیا نگشتند در زمین تا باشد ایشان

قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا ۖ فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَٰكِن تَعْمَى الْقُلُوبُ

دلهائی که بیندیشند بدانها یا گوشهائی که بشنوند بدانها زیرا که کور نشوند دیدگان ولیکن کور شوند دلهائی

الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿٤٦﴾ وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَن يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ ۚ وَإِنَّ يَوْمًا عِندَ

که در سینه‌هاست ومیشتابند ازتو درعذاب وهرگز نشکند خدا وعده خودرا وجانای روزی نزد

رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا

پروردگار تو مانند هزار سال است ازانچه میشمرند وبسا شهری که مهلت دادم بدان حالیکه ستمکار بود پس گرفتم آنرا

وَإِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿٤٨﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

وبسوی من است بازگشت بگو ای مردم جز این نیست که من برای شما ترساننده‌ام آشکار پس آنانکه ایمان آوردند وکردند

الصَّالِحَاتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْ فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ

شایسته‌ها کردند برای ایشان است آمرزشی ورزقی گرامی وآنانکه بشتافتند در آیتهای ما عاجزکنندگان آنانند

أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّىٰ أَلْقَى الشَّيْطَانُ

اصحاب دوزخ و نفرستادیم پیش ازتو فرستاده‌ای ونه پیغمبری که هرگاه آرزو میکرد بیفکند شیطان

فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾

در آرزوی او پس برمیدارد خدا آنچه میافکند شیطان سپس استوار میکند خدا آیتهای خویش را وخدا دانای حکیم

لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ
تا بگرداند آنچه را بیفگند شیطان آزمایشی برای آنانکه در دلهاشان بیماری است وسنگدلان ایشان و بیداد سنگدلند
لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ
در دشمنیی دور دراز وتا بداند آنانکه داده شدند دانش را که آنست حق از پروردگارتو پس ایمان آرند بدان پس نرم شود برای او دلهاشان
وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ آمَنُوا إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ
وبدرستی خدا راهنمای آنانی است که ایمان آوردند بسوی راهی راست وپیوسته باشند آنانکه کفر ورزیدند در شکی از آن
حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾ الْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ لِّلَّهِ يَحْكُمُ
تا بیایدشان ساعت ناگهان یا بیایدشان عذاب روزی نازا (بیفائده) پادشاهی درآنروز آنان خداست حکم کند
بَيْنَهُمْ ۚ فَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
میان ایشان پس آنانکه ایمان آوردند وکردار شایسته کردند در باغستان نعمت وآنانکه کفر ورزیدند وتکذیب کردند
بِآيَاتِنَا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا
نشانهای ما را پس آنانند ایشان راست عذابی خوارکننده وآنانکه ازخانمان آواره شدند در راه خدا سپس کشته شدند یا بمردند
لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٥٨﴾ لَيُدْخِلَنَّهُم مُّدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ ۗ
هرآینه روزی دهد ایشان را خدا روزی نیکو وخدا هرآینه او بهترین روزی دهندگان هرآینه درآرد ایشان را خدا جایگاهی که پسندند بدان
وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾ ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنصُرَنَّهُ
وهرآینه خداست دانای بردبار این وهرکه کیفر دهد مانند آنچه شکنجه شد بدان سپس ستم شود بر او هرآینه یاریش کند
اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي
خدا وهماناخداست درگذنده آمرزگار این بدانست که خدا درمیبرد شب را در روز ودرمیبرد روز را در
اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكَ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ هُوَ
شب وآنکه خداست شنوای بینا این بدانست که خداست حق وآنچه بخوانند جز او
الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ
باطل وآنکه خداست برتر بزرگ آیا نمیدیدی که خدا فرستاد از آسمان آبی پس گردد
الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً ۚ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ
زمین سرسبز هماناخدا نرمدست نوازنده آگاه برای اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است وهماناخداست بینیاز
الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ ۖ وَيُمْسِكُ
ستوده آیا نمیدیدی که خدا رام کرد برای شما آنچه در زمین است وکشتی که میرود در دریا بفرمانش ونگاهمیدارد
السَّمَاءَ أَن تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي
آسمانرا که فرود آید بر زمین مگر باذن او هماناخدا بمردم نرمدل مهربان واوست آنکه
أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۗ إِنَّ الْإِنسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِّكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا
زنده کرد شما را پس بمیراند شما را وسپس زنده سازدتان وهماناانسان است بسیار ناسپاس برای هر گروهی
مَنسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنَازِعُنَّكَ فِي الْأَمْرِ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾
آیینی که ایشانند دارندگان آن پس نستیزند با تو در کار ودعوت بسوی پروردگارخود کن توفی هماناتو برهدایتی راست

وَإِن جَٰدَلُوكَ فَقُلِ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ ٱللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا

واگر برخاستند کردن با تو بگو خدا داناتر است بآنچه میکنید خدا حکم کند میان شما روز قیامت درانچه

كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ إِنَّ ذَٰلِكَ فِى

بودید در آن اختلاف میکردید آیا ندانستی که خدا میداند آنچه در آسمان و زمین است جای است در

كِتَٰبٍ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ سُلْطَٰنًا

نامه جای است بر خدا آسان و پرستش کنند جز خدا آنچرا فرو نفرستاده بایشان فرمانروائی

وَمَا لَيْسَ لَهُم بِهِۦ عِلْمٌ ۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَٰتٍ تَعْرِفُ

وآنچه نیست ایشان را دانشی و نیست ستمکاران را یاوری و هرگاه خوانده شود بر ایشان آیتهای ما روشن شناسی

فِى وُجُوهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلْمُنكَرَ ۖ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِٱلَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا ۗ

در چهره‌های آنان که کفر ورزیدند بدی را نزدیک بنمایند بر آنانکه میخوانند بر ایشان آیتهای ما

قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكُمُ ٱلنَّارُ ۖ وَعَدَهَا ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ

بگو آیا آگهیتان دهم بدتر از این آتش وعده داده است خدا آنانرا که کفر ورزیدند و بد بازگشتنگاهی است

﴿٧٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَٱسْتَمِعُوا۟ لَهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَن

ای مردم زده شده مثلی پس بشنوید مر آنرا بگوش بشنوید جز خدا هرگز

يَخْلُقُوا۟ ذُبَابًا وَلَوِ ٱجْتَمَعُوا۟ لَهُۥ ۖ وَإِن يَسْلُبْهُمُ ٱلذُّبَابُ شَيْـًٔا لَّا يَسْتَنقِذُوهُ مِنْهُ ۚ ضَعُفَ

نیافرینند مگسی را و اگر جمله گردآیند برای آن و اگر برباید ایشان مگس چیزی را نستانند مگس از آن ناتوانند

ٱلطَّالِبُ وَٱلْمَطْلُوبُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ ٱللَّهُ

خواهنده و خواسته ارج نگذاشتند خدا را بحق ارجش بدانائی که شناخت خدا

يَصْطَفِى مِنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ ٱلنَّاسِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ ﴿٧٥﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ

برگزیند از فرشتگان فرستادگانی و از مردم خدا شنوا بینا داند آنچه پیش روی ایشان

وَمَا خَلْفَهُمْ ۗ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٧٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱرْكَعُوا۟ وَٱسْجُدُوا۟ وَٱعْبُدُوا۟

و آنچه پشت سر ایشان است و بسوی خدا بازگردانیده شوند کارها ای آنانکه ایمان آوردید رکوع کنید و سجده کنید و پرستش کنید

رَبَّكُمْ وَٱفْعَلُوا۟ ٱلْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٧﴾ وَجَٰهِدُوا۟ فِى ٱللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِۦ ۚ هُوَ ٱجْتَبَىٰكُمْ

پروردگار خود را و بکنید خوبی را شاید رستگار شوید و بکوشید در راه خدا سزای کوشش او را برگزید شما را

وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِى ٱلدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ۚ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَٰهِيمَ ۚ هُوَ سَمَّىٰكُمُ ٱلْمُسْلِمِينَ مِن

و ننهاد بر شما در دین هیچ تنگی ملت پدر شما ابراهیم او نامید شما مسلمانان از

قَبْلُ وَفِى هَٰذَا لِيَكُونَ ٱلرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا۟ شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِ ۚ فَأَقِيمُوا۟

از پیش و در این (قرآن) تا باشد پیغمبر گواهی بر شما و باشید گواهان بر مردم پس بپای دارید

ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱعْتَصِمُوا۟ بِٱللَّهِ ۖ هُوَ مَوْلَىٰكُمْ ۖ فَنِعْمَ ٱلْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

نماز را و بدهید زکوة را و نگهداری از خدا خواهید او سرپرست شما چه خوب سرپرست و چه خوب یاوری است

﴿سورة المؤمنون مكية وآياتها مائة وثمان عشرة آية﴾

بسم الله الرحمن الرحيم — سورة ۲۳ — آیاتها ۱۱۸ — رکوعها ۶ — کلماتها ۱۴۵۰ — حروفها ۵۸۰۲

بنام خداوند بخشنده مهربان

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴿۲﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿۳﴾

بدانا رستگار شدند مؤمنان آنانکه در نماز خویشند فروتنان وآنانکه از بیهوده (بیهوده) اندرونی گردانان

وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿۴﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿۵﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ

وآنانکه هستند ذکوة را کنندگان وآنانکه برای فرجهای خویشند نگهدارندگان مگر بر همسران خود

أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿۶﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ

یا آنچه دارا شدند دستهای ایشان کزایشانند نکوهیدگان وآنکه خواهد ماورای اینرا پس آنانند تجاوزکنندگان

﴿۷﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿۸﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ

وآنانکه امانتها وعهدهای خویش را نگهدارندگانند وآنانکه برنمازهای خویشند نگاهبانند

﴿۹﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿۱۰﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۱﴾ وَلَقَدْ

آنانند ارث برندگان که ارث برند بهشت را ایشانند در آن جاودانان ودرحال

خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِن سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴿۱۲﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿۱۳﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا

آفریدیم انسانرا از کشیدهٔ (یا چکیده) از گل پس گردانیدیش چکه آبی در آرامگاهی جایدار پس آفریدیم

النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا

نطفه (چکه) را خونی بسته پس آفریدیم خون را گوشتی چون پس آفریدیم گوشت را استخوانهائی پس پوشانیدیم استخوانها را گوشتی

ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ ۚ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿۱۴﴾ ثُمَّ إِنَّكُم بَعْدَ ذَٰلِكَ لَمَيِّتُونَ

سپس پدید آوردیش آفرینشی دیگر پس بخجسته باد خدا بهترین آفریدگان سپس شما شاید پس از آن هرآینه مردگان

﴿۱۵﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿۱۶﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا

سپس هرآینه شما روز قیامت برانگیخته میشوید ودرحالها آفریدیم فراز شما هفت راه ونبودیم

عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ﴿۱۷﴾ وَأَنزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَّاهُ فِي الْأَرْضِ ۖ وَإِنَّا عَلَىٰ

از آفرینش ناآگاهان وفرستادیم از آسمان آبی باندازه‌ای پس جایگزین ساختیش در زمین وهرآینه ما بر

ذَهَابٍ بِهِ لَقَادِرُونَ ﴿۱۸﴾ فَأَنشَأْنَا لَكُم بِهِ جَنَّاتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَاكِهُ

بردن آن توانایان پس پدید آوردیم برای شما بدان باغهائی از خرما نها وانگورها شما راست درآن میوه‌ها فراوان

كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿۱۹﴾ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِن طُورِ سَيْنَاءَ تَنبُتُ بِالدُّهْنِ وَصِبْغٍ

فراوان واز آن میخورید ودرختی که برون میآید از طور سیناء میروید بادوغن ودرکی خورندگان

لِّلْآكِلِينَ ﴿۲۰﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا

برای خورندگان ودرحال شما در چارپایان عبرتی بنوشانیمتان ازآنچه در شکمهای آنهاست ودرحال شما راست در آنها

مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿۲۱﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿۲۲﴾ وَلَقَدْ

سودهای فراوان واز آنها بخورید وبر آنها وبر کشتی بردشوید ودرحالها

أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿۲۳﴾

فرستادیم نوح را بسوی قومش گفت ای قوم من پرستش کنید خدا را نیست شما خدائی جز او آیا نمیترسید

فَقَالَ الْمَلَؤُا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ ۚ
پس گفتند گروهی که کفر ورزیدند از قوم او نیست این مگر بشری مانند شما خواهد بزرگی جوید برشما

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ
واگر میخواست خدا هرآینه میفرستاد فرشتگانی نشنیدیم چنین در پدران ما پیشینیان نیست او جز مردی که بدوست

جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ انْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنِ اصْنَعِ
دیوانگی پس انتظار کشید بدو تا زمانی گفت پروردگارا یاری کن مرا بآنچه دروغگویم خوانند پس وحی کردیم بدو که بساز

الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ
کشتی را بمرأی ما و بوحی ما پس هنگامی که آید فرمان ما و بجوشد تنور پس جای ده در آن از هرگدام دو جفت

اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ ۖ وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا ۖ إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾
را و خاندان خویش را مگر آنکه پیشی گرفت برو سخن از ایشان و سخن نگوی با من در آنانکه ستم کردند که ایشانند غرق شدگان

فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّانَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ
پس گاهی که بنشستی تو و آنکه با تو در کشتی بگو سپاس خدائی را که رهانید ما را از گروه ستمگران

﴿٢٨﴾ وَقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ
و بگو پروردگارا فرود آور مرا فرود آوردنی خجسته و تو بهترین فرود آرندگان همانا در بهشت ایمانی (دعا)

كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ
هستیم آزمایش کنندگان سپس پدید آوردیم پس از ایشان قرنی دیگر را پس فرستادیم در ایشان فرستاده‌ای از ایشان

أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ
که پرستش کنید خدا را نیست شما را خداوندی جز او آیا نترسید و گفتند بزرگان از قوم او که

كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ
کفر ورزیدند و دروغ پنداشتند رسیدن را بآخرت و کارزیشان ایشان را در زندگانی دنیا نیست این جز بشری مانند شما

يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ
میخورد از آنچه میخورید از آن و مینوشد از آنچه مینوشید و اگر فرمان برید آدمیزادی را مانند خویش شما شاید

إِذًا لَخَاسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيَعِدُكُمْ أَنَّكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظَامًا أَنَّكُمْ مُخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾
در نهکاری زیانکاران آیا وعده دهد شما را که گاه که مردید و شدید خاکی و استخوانهائی که شما شاید بیرون آورده گان

هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ
دور است دور آنچه وعده داده میشوید نیست آن جز زندگانی نزدیک با میمیریم و زنده میشویم و نیستیم

بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
برانگیخته گان نیست او مگر مردی که بربست بر خدا دروغی را و نیستیم ما بدو ایمان آرندگان گفت پروردگارا

انْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ ﴿٤٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ
یارم کن بدانچه دروغم گرفتند گفت پس از زمانی هرآینه خواهند پشیمان پس گرفتشان خروشی بحق

فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَاءً ۚ فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا آخَرِينَ ﴿٤٢﴾
و کردیم ایشان را خاشاک پس دور باد برای گروه ستمگران سپس پدید آوردیم پس از ایشان قرنهائی دیگران

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿۴۳﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرَا كُلَّمَا جَاءَ أُمَّةً

هیچ گروهی مدتش را نه پیش افتند و نه پس افتند سپس فرستادگان خود را پیاپی هر گاه پیامبر

رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَأَتْبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ

فرستاده‌شان بسوی گروهی آمد تکذیبش کردند پس پیروی کردیم بعضی از امتها را بعضی دیگر و گردانیدیم داستانهای پس دور باد از رحمت گروهی که

﴿۴۴﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿۴۵﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَائِهِ

ایمان نیاوردند پس فرستادیم موسی و برادرش هارون را با نشانهای خویش و فرمانروایی آشکار بسوی فرعون و گروه

فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿۴۶﴾ فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَابِدُونَ

پس سرکشیدند و گردنکش بودند قومی برتری جو بودند پس گفتند آیا ایمان آریم برای دو بشر مانند ما و قوم آنان برای ما بردگانند

﴿۴۷﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿۴۸﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

پس تکذیبشان کردند پس شدند از هلاک شدگان و بما دادیم بموسی کتاب را شاید ایشان رهبری شوند

﴿۴۹﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنَاهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿۵۰﴾ يَا أَيُّهَا

و گردانیدیم پسر مریم و مادرش را نشانی و جایشان دادیم بسوی تپه‌ای دارای آرامش و آبی گوارا ای

الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿۵۱﴾ وَإِنَّ هَٰذِهِ أُمَّتُكُمْ

پیغمبران بخورید از پاکیزه‌ها و بکنید کارهای شایسته جانم بدانچه میکنید و بدانا این است ملت شما

أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿۵۲﴾ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا

امتی یگانه و منم پروردگار شما پس مرا بترسید پس بخش کردند کار خود را میان خود نامه‌ائی هر حزبی بدانچه

لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿۵۳﴾ فَذَرْهُمْ فِي غَمْرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿۵۴﴾ أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِ مِنْ مَالٍ

نزدشان است شادمان پس گذارشان در فرو رفتگیشان تا زمانی آیا پندارند که آنچه کمک داده‌ایشان با آن از مال

وَبَنِينَ ﴿۵۵﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَل لَّا يَشْعُرُونَ ﴿۵۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُم مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِم

و فرزندان شتاب کنیم برای ایشان در خوبیها بلکه در نمی‌یابند جدا آنانکه از ترس پروردگارشان

مُّشْفِقُونَ ﴿۵۷﴾ وَالَّذِينَ هُم بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿۵۸﴾ وَالَّذِينَ هُم بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ

هراسانند و آنانکه بآیتهای پروردگارشان ایمان آرند و آنانکه بپروردگارشان شرک نورزند

﴿۵۹﴾ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوا وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿۶۰﴾ أُولَٰئِكَ

و آنانکه دهند آنچه را دهند و دلهایشان لرزان است که بسوی پروردگارشان بازگشت کنان آنان

يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿۶۱﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ

میشتابند در خوبیها و پیشی گیرندگان و تکلیف نکنیم کس را جز باندازه گنجایش او (نه زیاد) و نزد ما نامه

يَنطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۶۲﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَالٌ مِّن دُونِ ذَٰلِكَ

که سخن گوید بحق و بایشان ستم نشود بلکه دلهایشان در گمراهی است از این و ایشانراست کارهائی جز این

هُمْ لَهَا عَامِلُونَ ﴿۶۳﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْأَرُونَ ﴿۶۴﴾ لَا تَجْأَرُوا الْيَوْمَ

که ایشانند آنان کننده گانند تا گاهی که گیریم برخوشگذرانشان بعذاب ناگهان فغان برآرند نتالید امروز

إِنَّكُم مِّنَّا لَا تُنصَرُونَ ﴿۶۵﴾ قَدْ كَانَتْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿۶۶﴾

بما از ما یاری نشوید بودند آیتهای ما خوانده شده بر شما پس بودید بر پاشنه‌های خویش برمیگشتید

مُسْتَكْبِرِينَ بِهِۦ سَامِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَآءَهُم مَّا لَمْ يَأْتِ ءَابَآءَهُمُ

گردن زنندگان بدان بشب نشین بیهوده گویان آیا تدبر نکردند سخن را یا بیامد شان آنچه نیامد پدران شان را آن

الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِۦ جِنَّةٌ ۚ بَلْ

پیشینیان یا نشناختند وبهتر خویش را پس ایشانند وی را انکار کنان (نشناسان) یا گویند بود او خستگی است بلکه

جَآءَهُم بِٱلْحَقِّ وَأَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كَٰرِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوِ ٱتَّبَعَ ٱلْحَقُّ أَهْوَآءَهُمْ لَفَسَدَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ

بیامد شان بحق وبیشتر ایشانند حق را ناخوش دارندگان واگر پیروی کند حق هر سهای آنان را هرآینه فاسد شود آسمانها

وَٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ ۚ بَلْ أَتَيْنَٰهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٧١﴾ أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ خَرْجًا

وزمین وهرکه درآنهاست بلکه آوردیم بشان بندکر خود پس ایشانند از ذکر خود روی گردانان یا پرسیدی شان هزینه

فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ

پس مزد پروردگار تو بهتر است وی بهترین روزی دهندگان وهرآینه تو خوانی شان بسوی راهی راست وهرآینه

ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ عَنِ ٱلصِّرَٰطِ لَنَٰكِبُونَ ﴿٧٤﴾ وَلَوْ رَحِمْنَٰهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِم مِّن ضُرٍّ

آنانکه ایمان نیاورند بآخرت ازراه هند کژروان (کجروان) واگر رحم کنیم ایشانرا وبرطرف کنیم آنچه بدیشان است از رنج

لَّلَجُّوا فِى طُغْيَٰنِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَٰهُم بِٱلْعَذَابِ فَمَا ٱسْتَكَانُوا۟ لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ

هرآینه درآیند در سرکشی خود فرورفتگان وهرآینه گرفتیشان بعذاب پس فروتن نشدند برای پروردگار خویش ونه زاری کنند

﴿٧٦﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى

تاگاه چون بگشودیم برایشان دری دارای عذابی سخت ناگهان ایشانند درآن سرگشته یاونومیدان واوست آنکه

أَنشَأَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى ذَرَأَكُمْ

پدید آورد برای شما گوش ودیدگان ودلها را کمی سپاس گذارید واوست آنکه آفرید شمارا

فِى ٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى يُحْىِۦ وَيُمِيتُ وَلَهُ ٱخْتِلَٰفُ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ ۚ أَفَلَا

اندرزمین وبسوی او گردآورده شوید واوست آنکه زنده کند ومیراند واوراست گردش شبانه روز آیا

تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا۟ مِثْلَ مَا قَالَ ٱلْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوٓا۟ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا

نمی اندیشید بلکه گفتند مانند آنچه گفتند پیشینیان گفتند آیا گاهی که مردیم وشدیم خاکی واستخوانهائی آیا ما

لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَءَابَآؤُنَا هَٰذَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ

برانگیخته گان وعده داده شدیم ما وپدران ما ایرا از پیش نیست این جز افسانهای پیشینیان

﴿٨٣﴾ قُل لِّمَنِ ٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهَآ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

بگو مرآن کیست زمین وآنکه درآن است اگر هستید دانایان زود باشد گویند برای خدا بگو پس چرا یاد آور نمیشوید

﴿٨٥﴾ قُلْ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلسَّبْعِ وَرَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ

بگو کیست پروردگار آسمانهای هفتگانه وپروردگار عرش بزرگ بزودی گویند ازآن خدا بگو

أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنۢ بِيَدِهِۦ مَلَكُوتُ كُلِّ شَىْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنتُمْ

پس چرا پرهیزگاری نمیکنید بگو کیست که بدست اوست پادشاهی همه چیز واو پناه دهد ودیرا پناه داده نشود اگر

تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ فَأَنَّىٰ تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾ بَلْ أَتَيْنَٰهُم بِٱلْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿٩٠﴾

میدانید زود باشد گویند برای خدا بگو پس کجا افسون میشوید بلکه آوردیم بشان بحق وهرآینه ایشانند دروغگویان

مَا اتَّخَذَ اللّٰهُ مِنْ وَّلَدٍ وَّمَا كَانَ مَعَهٗ مِنْ اِلٰهٍ اِذًا لَّذَهَبَ كُلُّ اِلٰهٍۢ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ
برگرفت خدا فرزندی وبنود باوی خدائی هرآینه میبرد هر خدائی آنچه بیافریده بیشتر برتری بعضی ازایشان
عَلٰى بَعْضٍ ؕ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴿٩١﴾ عٰلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٩٢﴾
بر برخی منزهست خدا از آنچه میستایند دانای نهان وپیدا پس برتر است از آنچه شرک آورند
قُلْ رَّبِّ اِمَّا تُرِيَنِّيْ مَا يُوْعَدُوْنَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِيْ فِى الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٩٤﴾ وَاِنَّا عَلٰٓى
بگو پروردگارا اگر بنمایم آنچه وعده داده شوند پروردگارا پس نگردان مرا در گروه ستمگران وهمانا ما بر
اَنْ نُّرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقٰدِرُوْنَ ﴿٩٥﴾ اِدْفَعْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ السَّيِّئَةَ ؕ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا
آنکه بنمایم بیشان آنچه وعده بدیشان دهیم توانا بان دور کن بدانچه آن بهتر است بدی را ما دانا تریم بدانچه
يَصِفُوْنَ ﴿٩٦﴾ وَقُلْ رَّبِّ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ هَمَزٰتِ الشَّيٰطِيْنِ ﴿٩٧﴾ وَاَعُوْذُ بِكَ رَبِّ اَنْ يَّحْضُرُوْنِ
بستایند وبگو پروردگارا پناه برم بتو از بر انگیزهای شیاطین وپناه برم بتو پروردگارا از آنکه حاضر آیند
﴿٩٨﴾ حَتّٰٓى اِذَا جَآءَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُوْنِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّيْٓ اَعْمَلُ صَالِحًا فِيْمَا تَرَكْتُ
تا گاهی که بیاید بکیشان را مرگ گوید پروردگارا بازگردانیدمرا مشاید کرداری شایسته کنم در آنچه بازگذاردم
كَلَّا ؕ اِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَآئِلُهَا ؕ وَمِنْ وَّرَآئِهِمْ بَرْزَخٌ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿١٠٠﴾ فَاِذَا نُفِخَ فِى
چنین نیست تا آن بست سخنی گراوست گوینده آن واز پشت سرآنان بست برزخی (بازداری) تا روز یکه برانگیخته شوند پس آنگاه که دمیده شود در
الصُّوْرِ فَلَآ اَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَّلَا يَتَسَآءَلُوْنَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰٓئِكَ
صور بناشد بنادی میانشان در آنروز ونه از همدیگر پرسند پس آنکه سنگین شود سنجشهایش آنانند
هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فِىْ جَهَنَّمَ خٰلِدُوْنَ
رستگاران وآنکه سبک شود سنجشهایش پس آنانند که زیان کردند خویشتن را در دوزخ جاودانان
﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوْهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيْهَا كٰلِحُوْنَ ﴿١٠٤﴾ اَلَمْ تَكُنْ اٰيٰتِىْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ
برون سازد روهای ایشانرا آتش وایشانند در آن چهره سوختگان (دانشگر بدانچه میشود در دهان خایندگان مانند گوشت) آیا نبودند آیتهای من خوانده برشما پس بودید
بِهَا تُكَذِّبُوْنَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوْا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَآلِّيْنَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَآ اَخْرِجْنَا
بآنها نگروندگان گفتند پروردگارا چیرگرفت برما شوربختی ما وشدیم گروهی گمراهان پروردگارا برون آر ما را
مِنْهَا فَاِنْ عُدْنَا فَاِنَّا ظٰلِمُوْنَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ اخْسَـُٔوْا فِيْهَا وَلَا تُكَلِّمُوْنِ ﴿١٠٨﴾ اِنَّهٗ كَانَ فَرِيْقٌ
ازآن سپس اگر بازگشتیم بآنها نابکار شدگان گفت گم شوید (نیرو بگیرید برانید) در آن ودم مزنید بمن
مِّنْ عِبَادِىْ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اٰمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الرّٰحِمِيْنَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّخَذْتُمُوْهُمْ
از بندگانم میگفتند پروردگارا ایمان آوردیم پس بیامرز مارا ورحم کن برما وتوئی بهترین رحم کنندگان پس برگرفتیدشان
سِخْرِيًّا حَتّٰٓى اَنْسَوْكُمْ ذِكْرِىْ وَكُنْتُمْ مِّنْهُمْ تَضْحَكُوْنَ ﴿١١٠﴾ اِنِّىْ جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوْٓا
مسخره تا فراموشتان کردند یاد مرا وبودید بدیشان خنده زنان همانا پاداششان دادم امروز بدانچه شکیبا شدند
اَنَّهُمْ هُمُ الْفَآئِزُوْنَ ﴿١١١﴾ قٰلَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِى الْاَرْضِ عَدَدَ سِنِيْنَ ﴿١١٢﴾ قَالُوْا لَبِثْنَا
گرایشمندان گفت چند ماندید در زمین بشمار سالیان گفتند ماندیم
يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْـَٔلِ الْعَآدِّيْنَ ﴿١١٣﴾ قَالَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا لَّوْ اَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿١١٤﴾
روزی یا پاره روزی پس پرس از شمارندگان گفت نماندید اگر دانستی که

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَٰهَ

برای بیهوده آفریدیم شما را و آنکه شما بسوی ما باز نمیگردید پس برتر است خدا پادشاه حق نیست خدائی

إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا

جز او پروردگار عرش گرامی و آنکه بخواند با خدا خدائی دیگر را که نیست مر او را بآن حجتی همانا جز این نیست

حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾

که حسابش نزد پروردگار است همانا رستگار نگردند کافران و بگو پروردگارا بیامرز و رحم کن و تو ای بهترین رحم کنندگان

سورة النور مدنية وآياتها أربع وستون آية

سورة ٢٤ — جزوها ٥٩٨٠ — كلماتها ١٣١٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ الزَّانِيَةُ

سورتیست (جلیل‌ست) فرستادیم و واجب کردیم آنرا و فرستادیم در آن آیتهای روشن شاید بادآورید زن زناکار

وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ

و مرد زناکار بزنید هرکدام را از ایشان صد ضربت (تازیانه) و نگیرد شما را جهت ایشان رحمی در دین خدا اگر

كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الزَّانِي

ایمان دارید بخدا و روز باز پسین و باید که گواه باشد شکنجهٔ آنرا گروهی از مؤمنان مرد زناکار

لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحُرِّمَ ذَٰلِكَ

بهمبستر نمیگیرد جز زناکاری یا مشرکی را و زن زناکار همبستر نشود او را مگر زناکاری یا مشرکی و حرام است آن

عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ

بر مؤمنان و آنانکه بزنا نسبت کنند بپاکزنان پارسا و نیاورند چهار تن گواهان پس بزنید ایشان

ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا

هشتاد تازیانه و نپذیرید برای ایشان گواهی هیچگاه و آنانند نافرمانان مگر آنانکه باز گشتند

مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ

از این پس و شایستگی کردند که خداوند آمرزنده مهربان و آنانکه بزنا نسبت کنند بپاکزنان شوهردار (و نیاورند)

شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦﴾ وَالْخَامِسَةُ

گواهانی جز خویشتن پس گواهی یکیشان چهار گواهی است سوگند خدا که او از راستگویان است و پنجمین

أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٧﴾ وَيَدْرَأُ عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ

آنکه لعنت خدا بر او اگر باشد از دروغگویان و دور میکند از زن شکنجه را که

تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٨﴾ وَالْخَامِسَةَ أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ

گواهی دهد چهار گواهی سوگند خدا که او از دروغگویان است و پنجمین آنکه خشم خدا

عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

بر او باد اگر آنست از راستگویان و اگر نبود فضل خدا بر شما و رحمتش و آنکه خداست توبه پذیرنده حکیم

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُو بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ
هانا آنانکه آوردند تهمت را گروهی بسته از شما پندارید ایشرا بد برای شما بلکه آن خوبست برای شما
لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُم مَّا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّىٰ كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾ لَّوْلَا
هر مردی از ایشان راست آنچه دست آورد از گناه وآنکه برگرفت بیشتر این از ایشان برای اوست عذابی بزرگ چرا
إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَٰذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾ لَّوْلَا
هنگام که شنیدید ایشرا گمان نبردند مردان وزنان مؤمن بهمدیگر خوبی را وگفتند این است تهمتی آشکار چرا
جَاءُو عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ عِندَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ
بیاورند بر آن چهار تن گواهان پس چون نیاورند گواهان را آنگاه نزد خدا ایشانند دروغگویان
﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ
واگر نبود فضل خدا برشما ورحمتش در دنیا وآخرت هرآینه برسید شمارا در آنچه فرو رفتید در آن عذابی
عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِأَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُم مَّا لَيْسَ لَكُم بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا
بزرگ هنگام که فرا میگرفتید یکدیگر را بزبانهای خود ومیگفتید بدهانهای خویش آنچه نبود شمارا بدان علمی ومیپنداشتید یکدیگر را آسان
وَهُوَ عِندَ اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُم مَّا يَكُونُ لَنَا أَن نَّتَكَلَّمَ بِهَٰذَا سُبْحَانَكَ
حالیکه آنست نزد خدا بزرگ وچرا هنگامیکه شنیدید یکدیگر را نگفتید نرسد مارا که سخن رانیم بدین منزهی تو خدایا
هَٰذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَن تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾ وَيُبَيِّنُ
این بهتانی بزرگ پند میدهد شمارا خدا بآنکه باز گردید بمانند آن همیشه اگر هستید مؤمنان وآشکار میکند
اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَن تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ
خدا برای شما آیتها وخدا دانای حکیم هانا آنانکه دوست دارند که فرو افتد (پخش شود) زشتی در آنانکه
آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ
ایمان آورده اند ایشانراست عذابی دردناک در دنیا وآخرت وخدا میداند وشما نمیدانید واگر نبود فضل خدا
عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ
برشما ورحمتش وآنکه خدا رحمت کننده مهربان ای آنانکه ایمان آورده پیروی نکنید گامهای شیطانرا
وَمَن يَتَّبِعْ خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
وهرکه پیروی کند گامهای شیطان را همانا او امر کند بفحشا وناشایسته واگر نبود فضل خدا برشما
وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَىٰ مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾
ورحمتش پاک نمیشد از شما کسی هیچگاه ولیکن خدا پاک میسازد هرکرا خواهد وخدا شنوا دانا
وَلَا يَأْتَلِ أُولُو الْفَضْلِ مِنكُمْ وَالسَّعَةِ أَن يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي
وگوارا نمیکند توانگران از شما ودارندگان گنایش که بدهند خویشاوندان ومینوایان ومهجرت کنندگانرا در
سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ
راه خدا وباید عفو کنند ودرگذرند آیا نمیخواهید (دوست ندارید) که بیامرزد خدا برای شما وخداست آمرزنده مهربان هانا آنانکه
يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ
بر میافکنند بزنان پارسای بیخبران (آنانرا متهم میکنند) لعنت شده اند در دنیا وآخرت وایشانراست عذابی بزرگ

يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ يُوَفِّيهِمُ

روزی که گواهی دهد بر ایشان زبانهاشان و دستهاشان و پاهاشان بدانچه بودند میکردند در آنروز بدهد بدیشان

اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ

خدا دین ایشانرا حق و میدانند که خداوند است حق آشکار زنان بلید برای مردان بلیدند و مردان بلید برای زنان بلیدند

وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ

وزنان پاره (پاک) برای مردان پاکند و مردان پاک برای زنان پاکند ایشان بیزارند از آنچه گویند ایشانراست آمرزشی و روزی

كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ تَسْتَأْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا

گرامی ای آنانکه ایمان آوردید درون نشوید خانه‌ها جز خانه‌های خویش تا آشنائی نشوید و سلام نکنید

عَلَىٰ أَهْلِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا

بر اهلش این بهتر است برای شما شاید یاد آورید واگر نیابید درآنها کسی را پس نشوید درآنها

حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾

تا اذن داده شوید واگر گفته شد بشما بازگردید پس بازگردید آن پاکتر است برای شما و خدا بدانچه کنید داناست

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا

نیست بر شما باکی که درآیید بخانه‌های غیر مسکونی (خرابها) که در آنها بهره گاه (یا بهره) برای شما و خدا میداند آنچه را

تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَٰلِكَ

آشکار کنید و آنچه را نهان دارید بگو بمؤمنان بپوشند دیدگان خود را و نگاه دارند فرجهای خود را آن

أَزْكَىٰ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ

پاکتر است برای ایشان هماناً خدا آگاه است بدانچه میسازند و بگو بزنان مؤمنه فرو پوشند دیدگان خود را و نگهدارند

فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ

فرجهای خود را و آشکار نسازند زیور خود را مگر آنچه ناچار ظاهر است (یا ناچار بدان) زنان و باید بیفکنند مقنعه‌های خود را بر گریبانهای خود و پیدا نکنند

زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ

زیور خویش را مگر برای شوهران خود یا پدران خود یا پدران شوهران خود یا فرزندان خود یا فرزندان شوهران خود یا برادران خود

أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي

یا برادرزادگان خود یا خواهرزادگان خود یا زنان خود یا آنچه مالک است دستهای ایشان یا پیرو ناتوان گذارندگان

الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ

کاهند (یا ندارند) از مردان یا کودکانی که بر عورتهای زنان آگاه نشده‌اند و نکوبند زنان

بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ

پاهای خود را تا دانسته شود آنچه نهان دارند از زیور خویش و باز گردید بسوی خدا همگی ای مؤمنان

لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾ وَأَنْكِحُوا الْأَيَامَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَ

شاید رستگار شوید و همسر گیرید زنان بی شوهر را از شما و شایستگان از بندگان و

إِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾

کنیزکان خویش را اگر باشند بینیازشان سازد خدا از فضل خود و خداست گشایشنده دانا

وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ

وبایدکه خویشتن داری کنند عفت ورزند آنانکه نمییابند آمیزشی باسرانا بانی بازدشان کرا ازخدا از فضل خویش وآنانکه خواستار مکاتبه هستند

مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۖ وَآتُوهُم مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ ۚ

ازآنچه دستهای شما مالک است پس مکاتبه کنید با ایشان اگر دانستید دراینشان خوبی را وبدهید شان از مال خدا که بشما داده است

وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَن

ودوادار نگنید بناخواه کنیزان خویش را برد سپس اگر خواهند خویشتن محفوظ نگهدارند تا بجویند بهره زندگانی دنیا را وآنکه

يُكْرِههُّنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِن بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُّبَيِّنَاتٍ

دوادارشان کند خدا خداوند بخشش پس از دوادارشدنشان آمرزنده مهربان ودرخدا فرستادیم بسوی شما آیتهائی روشن

وَمَثَلًا مِّنَ الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ

ومثلی از آنانکه گذشتند پیش ازشما واندرزی برای پرهیزکاران خداست نور آسمانها وزمین

مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ۖ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ ۖ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ

مثل نوراو مانند طاقچه ایست که درآنست چراغی که آنچراغ است در بلوری آن بلور مانند ستاره ایست درخشان

يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَّا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ

که افروخته شود از درخت مجتمعه زیتونی نه خاوری ونه باختری نزدیکست روغنش تابد هرچند

لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ۚ نُّورٌ عَلَىٰ نُورٍ ۗ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ ۗ وَاللَّهُ

نرسدش آتش روغنش هنوز روشنی رهبری کند خدا بنورخویش هرکرا خواهد ومیزند خدا مثلها را برای مردم وخداست

بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ فِي بُيُوتٍ أَذِنَ اللَّهُ أَن تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ

بهمه چیز دانا درخانه ائی که رخصت داد خدا که افراشته شود ویرده شود درآنها نامش تسبیح کنند درآنها بامداد ان

وَالْآصَالِ ﴿٣٦﴾ رِجَالٌ لَّا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَن ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ

وشامگاه مردانیکه سرگرمشان نسازد بازرگانی ونه سوداگری از یاد خدا وبپاداشتن نماز وادادن زکوة

يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم

ترسند روزی راکه بگردد درآن دلها ودیده ها تا پاداششان دهد خدا بهتر آنچه کردند وبیفزاید شان

مِّن فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ

از فضل خویش وخدا روزی دهد هرکرا خواهد بیشمار وآنانکه کفرورزیدند کردارشان مانند سرابی است درهنگزاری که بندارد ش

الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِندَهُ فَوَفَّاهُ حِسَابَهُ ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ

تشنه لب آبی تا گاهی که بیایدش چیزی ویبابد خدارا نزدان پس بدودهد حسابش را وخدا زود ستاننده درحساب

﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا

یا مانند تاریکیهائی در دریائی ژرف بپوشاندش موجی (دیگرش) از فراز آنست موجی که از فراز آنست ابری تاریکیهائی انبوه روی از آنها

فَوْقَ بَعْضٍ ۚ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرَاهَا ۗ وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ

برفراز یکدیگر چون برون آرد دست خویش را بنادرد که بیند ش وآنکه نهاد است خدا برایش خوری پس نباشد مرش نوری آیا ندیدی که خدا

يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ صَافَّاتٍ ۖ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾

تسبیح کنند اورا آنکه در آسمانها وزمین است ومرغان بال گشادگان هرکدام دانست نماز وتسبیح خویش را وخدا داناست بآنچه کنند

وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيْرُ ۴۲ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُزْجِيْ سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ

وبرای خداست پادشاهی آسمانها وزمین وبسوی خداست بازگشت آیا ندیدی که خدا براند ابری پس گرد آورد

بَيْنَهٗ ثُمَّ يَجْعَلُهٗ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلٰلِهٖ ۚ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاۗءِ مِنْ جِبَالٍ فِيْهَا

میانش پس بگرداندش توده توده پس بیرون آید از میانه آن ودفرستد از آسمان از کوههائی که در آنهاست

مِنْ بَرَدٍ فَيُصِيْبُ بِهٖ مَنْ يَّشَاۗءُ وَيَصْرِفُهٗ عَنْ مَّنْ يَّشَاۗءُ ۭ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهٖ يَذْهَبُ بِالْاَبْصَارِ

از تگرگ پس برساند بسی هر که خواهد وبازگرداندش از هر که خواهد نزدیک است تابش برق آن ببرد دیدگان را

۴۳ يُقَلِّبُ اللّٰهُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّاُولِي الْاَبْصَارِ ۴۴ وَاللّٰهُ خَلَقَ كُلَّ دَاۗبَّةٍ

میگرداند خدا شب وروز را بدانا در این هست عبرتی برای خداوندان دیده‌ها وخدا آفرید هر جنبنده‌ئی

مِّنْ مَّاۗءٍ ۚ فَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰي بَطْنِهٖ ۚ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰي رِجْلَيْنِ ۚ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰٓى

از آب پس ازایشان است آنکه میرود بر شکم خود وازایشان است آنکه میرود بر دوپا وازایشان است آنکه میرود بر

اَرْبَعٍ ۭ يَخْلُقُ اللّٰهُ مَا يَشَاۗءُ ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ۴۵ لَقَدْ اَنْزَلْنَآ اٰيٰتٍ مُّبَيِّنٰتٍ ۭ وَاللّٰهُ

چهار بیافریند خدا هرچه خواهد بدانا خدا بر همه چیز توانا فرستادیم آیتهائی روشن وخدا

يَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۗءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ۴۶ وَيَقُوْلُوْنَ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالرَّسُوْلِ وَاَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلّٰى

براه راست کند هرکرا خواهد بسوی راهی راست وگویند ایمان آوردیم بخدا وبرسول وفرمانبردیم پس پشت کنند

فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ ۭ وَمَآ اُولٰۗىِٕكَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ ۴۷ وَاِذَا دُعُوْٓا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ

گروهی ازایشان پس ازآن ونیستند مؤمنان وگاهی که خوانده شوند بسوی خدا وپیغمبرش

لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ۴۸ وَاِنْ يَّكُنْ لَّهُمُ الْحَقُّ يَاْتُوْٓا اِلَيْهِ

تا حکم راند میانشان ناگاه گروهی ازایشان روی گردانان واگر باشد بنفع ایشان حق آیند بسوی او

مُذْعِنِيْنَ ۴۹ اَفِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ اَمِ ارْتَابُوْٓا اَمْ يَخَافُوْنَ اَنْ يَّحِيْفَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُوْلُهٗ ۭ بَلْ

سرسپردگان آیا در دلهای ایشان بیماری است یا شک دارند یا بترسند که ستم کند خدا برایشان وپیغمبرش بلکه

اُولٰۗىِٕكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ۵۰ اِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِيْنَ اِذَا دُعُوْٓا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ لِيَحْكُمَ

خود ستمکارانند هرآینه نیست گفتار مؤمنان گاهی که خوانده شوند بسوی خدا وپیغمبرش تا حکم راند

بَيْنَهُمْ اَنْ يَّقُوْلُوْا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا ۭ وَاُولٰۗىِٕكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ۵۱ وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ

میان ایشان آنست که گویند شنیدیم وفرمانبردیم و ایشانند رستگاران وآنکه فرمان برد خدا وپیغمبرش را

وَيَخْشَ اللّٰهَ وَيَتَّقْهِ فَاُولٰۗىِٕكَ هُمُ الْفَاۗىِٕزُوْنَ ۵۲ وَاَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ

وبترسد خدا را وبپرهیزدش پس آنانند کامیابان وسوگند یاد کردند سخت ترین سوگندان خود

لَىِٕنْ اَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ ۭ قُلْ لَّا تُقْسِمُوْا ۚ طَاعَةٌ مَّعْرُوْفَةٌ ۭ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ

اگر بفرمانیشان هرآینه بیرون روند بگو سوگند یاد نکنید فرمانبرداری است شناخته هماناخدا آگاه است بدانچه میکنید

۵۳ قُلْ اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ ۚ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَّا

بگو فرمانبرید خدا را وفرمانبرید پیغمبر را پس اگر پشت کرده بگردانید جز این نیست که گرانباری که بار شده و بر شماست آنچه

حُمِّلْتُمْ ۭ وَاِنْ تُطِيْعُوْهُ تَهْتَدُوْا ۭ وَمَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ۵۴

بار شده واگر فرمانبرید پیغمبر را رهبری شوید ونیست بر پیغمبر جز رسانیدن آشکار

وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْاَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ
وعده داد خدا آنانرا که ایمان آوردند از شما و کردار شایسته کردند که جای نشین گرداند ایشان را در زمین چنانکه جای نشین گردانید
الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِيْنَهُمُ الَّذِي ارْتَضٰى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِّنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ
آنان را که پیش از ایشان بودند و هر آینه قرار دهد برای ایشان دین ایشان را که پسندیده برای ایشان و هر آینه بدل دهد ایشان را پس از ترسشان
اَمْنًا يَعْبُدُوْنَنِيْ لَا يُشْرِكُوْنَ بِيْ شَيْـًٔا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿٥٥﴾ وَاَقِيْمُوا
آسایش پرستند مرا و شرک نورزند بمن چیزی و آنکه کفر ورزد پس ازین پس آنها ایشانند نافرمانان و بپای دارید
الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
نماز را و بدهید زکوة را و فرمانبرید پیغمبر را شاید رحم شود بر شما مپندار آنانرا که کفر ورزیدند
مُعْجِزِيْنَ فِي الْاَرْضِ وَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ وَلَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿٥٧﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لِيَسْتَاْذِنْكُمُ
بجوزندگان در زمین و جایگاه ایشان بد آمدنگاهی است ای آنانکه ایمان آورده اید باید دستوری خواهند از شما
الَّذِيْنَ مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ وَالَّذِيْنَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلٰثَ مَرّٰتٍ مِنْ قَبْلِ صَلٰوةِ
آنانکه مالک است دستهای شما و آنانکه نرسیده اند مردی را از شما سه بار پیش از نماز
الْفَجْرِ وَحِيْنَ تَضَعُوْنَ ثِيَابَكُمْ مِّنَ الظَّهِيْرَةِ وَمِنْ بَعْدِ صَلٰوةِ الْعِشَآءِ ثَلٰثُ عَوْرٰتٍ
بامداد وگاهیکه بگذارید جامهای خود را بنیمروز و پس از نماز شام سه عورت است
لَّكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ طَوّٰفُوْنَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلٰى
برای شما نیست بر شما و نه بر ایشان پس از آنها گردش کنندگانند بر شما برخی بر
بَعْضٍ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٥٨﴾ وَاِذَا بَلَغَ الْاَطْفَالُ مِنْكُمُ
برخی بدینسان بیان کند خدا برای شما آیتها را و خداست دانای حکیم و هنگامی که رسند کودکان از شما
الْحُلُمَ فَلْيَسْتَاْذِنُوْا كَمَا اسْتَاْذَنَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ وَاللّٰهُ
مردی را پس باید دستوری خواهند چنانکه دستوری خواستند آنانکه پیش از ایشان بودند بدینسان بیان کند خدا برای شما آیتهای خویش را و
عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَآءِ اللّٰتِيْ لَا يَرْجُوْنَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ
دانای حکیم و باز نشستگان از زنانی که امید آمیزش ندارند پس نیست بر ایشان بردائی
اَنْ يَّضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجٰتٍۭ بِزِيْنَةٍ وَاَنْ يَّسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَّهُنَّ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٦٠﴾
که بگذارند جامهای خود را آشکار کنندگان زیوری و عفت جویند بهتر است برای ایشان و خداست شنوای دانا
لَيْسَ عَلَى الْاَعْمٰى حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْاَعْرَجِ حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْمَرِيْضِ حَرَجٌ وَّلَا عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ اَنْ
نیست بر کور بردائی و نه بر لنگ بردائی و نه بر بیمار بردائی و نه بر شما که
تَاْكُلُوْا مِنْۢ بُيُوْتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اٰبَآئِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اُمَّهٰتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اِخْوَانِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ
بخورید از خانهای خود یا خانهای پدران خود یا خانهای مادران خود یا خانهای برادران خود یا خانهای
اَخَوٰتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اَعْمَامِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ عَمّٰتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اَخْوَالِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ
خواهران خود یا خانهای عمویان خود یا خانهای عمه های خود یا خانهای خالوهای خود یا خانهای
خٰلٰتِكُمْ اَوْ مَا مَلَكْتُمْ مَّفَاتِحَهٗٓ اَوْ صَدِيْقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَاْكُلُوْا جَمِيْعًا اَوْ اَشْتَاتًا ﴿٦١﴾
خالهای خود یا آنچه دارید کلیدهای آنرا یا دوستان شما نیست بر شما بردائی که بخورید همگی یا جدا جدا

فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُبَارَكَةً طَيِّبَةً ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ

پس هنگامی که درآیید بخانه‌ها سلام کنید بر خویشتن درودی از نزد خدا فرخنده پاکیزه بدینسان روشن میکند

اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

خدا برای شما آیتها را شاید بخرد جز این نیست که مؤمنان آنانند که ایمان آوردند بخدا و بپیغمبرش

وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ

و هرگاه با او باشند در کاری همگانی نروند تا دستوری از او نخواهند هماناکه آنانکه دستوری خواهند از تو

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَن لِّمَن شِئْتَ

آنانند که ایمان آرند بخدا و پیغمبرش پس هرگاه دستوری خواهند از تو برای بارهٔ کارشان پس دستوری ده بهر که خواهی

مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَّا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ

از ایشان و آمرزش خواه برای ایشان از خدا که خدایست آمرزنده مهربان نگردانید خواندن پیغمبر را میان شما مانند خواندن

بَعْضِكُم بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ

برخی از شما برخی را هماناکه داند خدا آنانرا که بیرون شوند پنهانی پس باید بترسند آنانکه سرپیچند

عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

از فرمانش که برسدشان آزمایشی یا برسدشان شکنجهٔ دردناک هماناکه خداراست هرچه در آسمانها و زمین است

قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

بدرستی میداند آنچه را شما در آنید و روزی که بازگردانده شوند بسوی او پس آگاهشان دهد بآنچه کردند و خداست بهر چیز دانا

سورة الفرقان مكية وآياتها سبع وسبعون آية

سورة ۲۵ — حروفها ۳۷۵۲ — كلماتها ۸۹۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ

بخشنده باد آنکه فرستاد فرقان (جدا کننده) را بر بنده خویش تا باشد برای جهانیان ترساننده آنکه دارایست پادشاهی

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ

آسمانها و زمین و برنگرفت پسر فرزندی و نبود وی را شریکی در پادشاهی و آفرید هر چیزی را

فَقَدَّرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾ وَاتَّخَذُوا مِن دُونِهِ آلِهَةً لَّا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا

و اندازه داد او را اندازه دادنی و برگرفتند جز وی خدایانی که نیافرند چیزی را و خود آفریده شوند و

يَمْلِكُونَ لِأَنفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذِينَ

نمیدارند برای خویشتن زیان و نه سودی و نمیدارند مرگ و نه زندگی و نه برانگیختنی را و گفتند آنانکه

كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ ۖ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا

کفر ورزیدند نیست این مگر دروغی که دست آنرا و یاری کردند بر آن گروهی دیگران هماناکه آوردند

وَزُورًا ﴿٤﴾ وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلَىٰ عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾

ستم و دروغی را و گفتند افسانه‌های پیشینیان است نبشته‌اند آنها را پس خوانده میشود بر او بامداد و شب هنگام

قُلْ اَنْزَلَهُ الَّذِيْ يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اِنَّهٗ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ۝٦ وَقَالُوْا

بگو فرستاده آنکه میداند نهان را در آسمانها وزمین بیامرزنده آمرزنده مهربان وگفتند

مَالِ هٰذَا الرَّسُوْلِ يَاْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِيْ فِي الْاَسْوَاقِ لَوْلَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُوْنَ مَعَهٗ

چه شده این پیمبررا که میخورد خوراک را ومیرود در بازارها چرا فرو آورده نشد باو فرشته تا باشد با وی

نَذِيْرًا ۝٧ اَوْ يُلْقٰٓى اِلَيْهِ كَنْزٌ اَوْ تَكُوْنُ لَهٗ جَنَّةٌ يَّاْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظّٰلِمُوْنَ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ

ترساننده یا افکنده شود بسویش گنجی یا باشد بوستانی که بخورد ازآن وگفتند ستمکاران پیروی نمیکنید

اِلَّا رَجُلًا مَّسْحُوْرًا ۝٨ اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا ۝٩

جز مردی جادوشده را بنگر چگونه زدند برای تو مثلها را پس گمراه شدند پس نتوانند

تَبٰرَكَ الَّذِيْٓ اِنْ شَآءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّنْ ذٰلِكَ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ وَيَجْعَلْ لَّكَ

بخجسته بود آنکه اگر خواهد بنهد برایت بهتر از این باغهائی که روان است زیر آنها جویها وبنهد برایت

قُصُوْرًا ۝١٠ بَلْ كَذَّبُوْا بِالسَّاعَةِ وَاَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيْرًا ۝١١ اِذَا رَاَتْهُمْ مِّنْ

کوشکهائی را بلکه تکذیب کردند بساعت وآماده کردیم برای آنکه تکذیب کند بساعت آتش سوزنده گاهی بینند ایشان

مَّكَانٍۢ بَعِيْدٍ سَمِعُوْا لَهَا تَغَيُّظًا وَّزَفِيْرًا ۝١٢ وَاِذَآ اُلْقُوْا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِيْنَ دَعَوْا

جایگاهی دور بشنوند برایش خشم وخروشی را وگاهیکه افکنده شوند ازآن جایگاهی تنگ بهم فشرده گان بخوانند

هُنَالِكَ ثُبُوْرًا ۝١٣ لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُوْرًا وَّاحِدًا وَّادْعُوْا ثُبُوْرًا كَثِيْرًا ۝١٤ قُلْ اَذٰلِكَ

در آنجا مرگ را نخوانید امروز یک مرگ را وبخوانید مرگ فراوان را بگو آیا این

خَيْرٌ اَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِيْ وُعِدَ الْمُتَّقُوْنَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَآءً وَّمَصِيْرًا ۝١٥ لَهُمْ فِيْهَا

بهتر است یا بهشت جاودانی که نوید داده شدند پرهیزکاران بودست ایشانرا پاداش وبازگشتگاهی برای ایشان است

مَا يَشَآءُوْنَ خٰلِدِيْنَ كَانَ عَلٰى رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْئُوْلًا ۝١٦ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُوْنَ

آنچه خواهند جاودانان بودست آن بر پروردگارتو وعده پرسیده وروزیکه گرد آرد ایشان را وآنچه

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَيَقُوْلُ ءَاَنْتُمْ اَضْلَلْتُمْ عِبَادِيْ هٰٓؤُلَآءِ اَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيْلَ ۝١٧

جز خدا پس گوید آیا شما گمراه کردید بندگانم را ایشان یا خود گم کردند راه را

قَالُوْا سُبْحٰنَكَ مَا كَانَ يَنْۢبَغِيْ لَنَآ اَنْ نَّتَّخِذَ مِنْ دُوْنِكَ مِنْ اَوْلِيَآءَ وَلٰكِنْ مَّتَّعْتَهُمْ

گویند منزهی تو شایسته نبود ما را که گیریم جز تو دوستانی ولیکن کامیابشان دادی

وَاٰبَآءَهُمْ حَتّٰى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوْا قَوْمًۢا بُوْرًا ۝١٨ فَقَدْ كَذَّبُوْكُمْ بِمَا تَقُوْلُوْنَ

و پدران ایشانرا تا فراموش کردند کتاب را وشدند گروهی تباه پس بدرست شما را تکذیب کردند بآنچه گویند

فَمَا تَسْتَطِيْعُوْنَ صَرْفًا وَّلَا نَصْرًا وَمَنْ يَّظْلِمْ مِّنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيْرًا ۝١٩

پس نتوانید گردانیدن نه یاری کردنرا وآنکه ستم کند از شما بچشانیمش شکنجه بزرگ

وَمَآ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ اِلَّآ اِنَّهُمْ لَيَاْكُلُوْنَ الطَّعَامَ وَيَمْشُوْنَ فِي الْاَسْوَاقِ

و نفرستادیم پیش از تو از پیمبران جز آنکه ایشان میخورند خوراک را ورا میرفتند در بازارها

وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً اَتَصْبِرُوْنَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيْرًا ۝٢٠ ۩

وگردانیدیم برخی ازشما را برای برخی آزمایش آیا شکیبا شوید ودوست پروردگارتو بینا

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلَائِكَةُ أَوْ نَرَىٰ رَبَّنَا ۗ لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا
وگفتند آنانکه امید ندارند ملاقات ما را چرا فرو نمود بر ما فرشتگان یا ببینیم پروردگار خود را چرا نمی بینند

فِي أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًّا كَبِيرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَىٰ يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ
در دلهاشان و سرکشی کردند سرکشی بزرگ روزی که ببینند فرشتگان را نباد مژده در آنروز برای گنهکاران

وَيَقُولُونَ حِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٢٢﴾ وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾
و گویند دور باشی دور و آمدیم بسوی آنچه کردند از کردار پس گردانیدیم آنرا گردی پراکنده

أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَامِ
یاران بهشت در آنروز بهترند قرارگاهش و نکوترند در آسودنگاه و روزی که بشکافد آسمان ابر

وَنُزِّلَ الْمَلَائِكَةُ تَنْزِيلًا ﴿٢٥﴾ الْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَٰنِ ۚ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ
و فرستاده شوند فرشتگان فرستادنی پادشاهی در آنروز حق از آنِ خدای مهربانست و بود سخت روزی بر کافران

عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا
سخت روزی که بگزد ستمگر دستهای خود را گوید کاشکی گرفته بودم با پیمبر راهی

﴿٢٧﴾ يَا وَيْلَتَىٰ لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي ۗ وَكَانَ
ای وای بر من کاشکی نگرفتم فلانرا دوستی هر آینه گمراه کرد از یاد آوری (قرآن) پس از آنکه بیامد و بود

الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَٰذَا الْقُرْآنَ
شیطان انسانرا خوار سازنده و گفت پیمبر پروردگارا هر آینه قوم من گرفتند این قرآنرا

مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًا
ترک کرده و همچنان قرار دادیم برای هر پیمبری دشمنی از گنهکاران و بس است پروردگارتو راهنما

وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً ۚ كَذَٰلِكَ لِنُثَبِّتَ
و یاوری و گفتند آنانکه کافر شدند چرا فرو آورده نشد بر او قرآن یکبار همچنان نابسته ایم بدان

بِهِ فُؤَادَكَ ۖ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا
دل تو را و بتدریج فرستادیم بر او بتدریجی هرگاه بیارند بسوی تو مثلی بیاریم ترا بحق و نکوتر تفسیری

﴿٣٣﴾ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ ۙ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا
آنانکه گردانده شوند (یا کشیده شوند) بر روهای خود بسوی دوزخ آنان بدترند در جایگاه و گمراه ترند در راه

﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا اذْهَبَا
و هر آینه دادیم بموسی کتاب را و گردانیدیم با او برادرش هارون را وزیری پس گفتیم بروید

إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ۚ فَدَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ أَغْرَقْنَاهُمْ
بسوی قومی که دروغ پنداشتند آیتهای ما را پس سرنگون ساختیمشان سرنگونی و قوم نوح هنگامی که تکذیب کردند فرستادگانرا غرقشان کردیم

وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً ۖ وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودَ وَأَصْحَابَ
و گردانیدیشان برای مردم آیتی و آماده کردیم برای ستمگران عذابی دردناک را و عاد و ثمود و یاران

الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذَٰلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْأَمْثَالَ ۖ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيرًا ﴿٣٩﴾
رسّ و قرنهائی را میان آن بسیار و هر کدام زدیم برایش مثلها را و هر کدام را نابود کردیم نابود کردنی

وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أُمْطِرَتْ مَطَرَ السَّوْءِ أَفَلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا
و هماناآمدند بر شهری که بارانیده شد بارانی بد آیا نبودند که میدیدند آنرا بلکه بودند که امید نداشتند برانگیختن

(۴۰) وَإِذَا رَأَوْكَ إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا (۴۱) إِنْ كَادَ
و چون بینندترا نگیرندت مگر مسخره آیا این است آنکه برانگیخت خدا فرستاده نزدیک بود

لَيُضِلُّنَا عَنْ آلِهَتِنَا لَوْلَا أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا ۚ وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا
گمراه کند ما را از خدایان ما اگر شکیبا نشدیم برآنها و زود دانست خواهند کاهی که ببینند عذاب را کیست گمتر در راه

(۴۲) أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا (۴۳) أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ
آیا دیدی آنرا که گرفت خدای خود را هوس خویش پس آیا تو هستی بر او وکیل یا میپنداری که بیشترشان

يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ ۚ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ ۖ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا (۴۴) أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ
میشنوند یا بخرد میباشند نیستند مگر مانند چارپایان بلکه ایشانند گمتر در راه آیا ننگریستی بسوی پروردگار خویش چگونه

مَدَّ الظِّلَّ ۖ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا (۴۵) ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا
پهن کرد سایه را و اگر میخواست هرآینه میگردانیدش ساکن پس گردانیدیم خورشید را بر آن راهنما پس بگرفتیمش بسوی خود

قَبْضًا يَسِيرًا (۴۶) وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا
گرفتنی آسان و او است آنکه گردانید برای شما شب را پوششی و خواب را آرمیدنی و گردانید روز را برانگیختنی

(۴۷) وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۚ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا (۴۸)
و او است آنکه فرستاد بادها را مژده پیشدوی رحمتش و فرستادیم از آسمان آبی پاک کننده

لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا (۴۹) وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ
تا زنده سازیم بآن شهری مرده را و بنوشانیمش از آنچه آفریدیم چارپا و مردمی بسیار و هماناگردانیدیم

بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا (۵۰) وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ
میان ایشان تا پند آورند بیشتر مردم جز ناسپاسی و اگر میخواستیم هرآینه برمیانگیختیم در هر شهری

نَذِيرًا (۵۱) فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا (۵۲) وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ
ترساننده‌ای پس فرمان مبر کافران را و جهاد کن با ایشان بآن جهادی بزرگ و او است آنکه بهم بیامیخت

الْبَحْرَيْنِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا (۵۳)
دو آبهای سخت و دور یکدیگر این گوارای باکیزه و آن تلخ شور و پنهاد میان آنها جداکننده و دیواری فراشته

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا ۗ وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا (۵۴) وَيَعْبُدُونَ
و او است آنکه آفرید از آب بشری پس گردانیدش تبارنی و دیوندی و دیوست پروردگار تو توانا

مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ ۗ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا (۵۵) وَمَا أَرْسَلْنَاكَ
جز خدا آنچه را نه سود شان دهد و نه زیان شان رساند و دیوست کافر بر پروردگار خویش پشتیبان و فرستادیم

إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا (۵۶) قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا
نگفتیم مگر نوید دهنده و ترساننده بگو نمیخواهم از شما بر آن مزدی مگر آنکه خواهد که گیرد بسوی پروردگار خویش راهی

(۵۷) وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ ۚ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا (۵۸)
و توکل کن بر زنده‌ای که نمیرد و تسبیح گو بستایش او و بس است او گاه بندگان خویش آگاه

الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمٰنُ

آنکه آفرید آسمانها وزمین وآنچه میان آنهاست در شش روز سپس استوار شد بر عرش خداوند مهربان

فَسْئَلْ بِهِ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اسْجُدُوا لِلرَّحْمٰنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمٰنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ

پس پرس بود آگهی را ودر گاه گفته شود بدیشان سجده کنید برای خدای مهربان گویند چیست خدای مهربان آیا سجده کنیم برای کسی که تو ما فرمائی و بیفزاید مر ایشان

نُفُورًا ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ

رمیدن بجسته باد آنکه نهاد در آسمان برجهائی وبنهاد در آن چراغی وماهی تابان را ودانست

الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمٰنِ الَّذِينَ

آنکه گردانید شب وروز را جانشین همدیگر برای کسی که بخواهد یاد آور شود یا بخواهد سپاسگذاری را وبندگان خداوند مهربان آنانکه

يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا

میروند بر زمین بهوار وچون گفتگو کند با ایشان نادانان گویند سلامی وآنانکه شب را بروز آرند برای پروردگار خویش سجده کنان

وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ

وبپای ایستادگان وآنانکه گویند پروردگارا بگردان ازما عذاب دوزخ را که عذابش دشت گیرنده جاودانی است

مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

در آرامش و جایگاه وآنانکه گاهی که انفاق کنند نه فزون روند ونه سخت گیرند وباشد میان این اندازه ای

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلٰهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ

وآنانکه نخوانند با خدا خدائی دیگر ونکشند تنی را که حرام کرد خدا مگر بحق ودر نا نکنند

وَمَنْ يَفْعَلْ ذٰلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا

وآنکه بکند چنین بیابد کیفری را افزوده شود برایش عذاب روز قیامت وجاودان ماند در آن سرافکنده مگر

مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا

آنکه باز گردد وایمان آرد وکردار شایسته کند پس آنان بدیل کند خدا بدیهاشان را بخوبیها وباشد خدا آمرزنده

رَحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ

مهربان وآنکه توبه کند وکردار نیک کند جهانا باز گردد بسوی خدا بازگشتنی وآنانکه گواهی ندهند

الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ

ناروا را وگاهی که بگذرند بیهوده بگذرند بزرگوارانه وآنانکه چون یاد آوری شوند بآیتهای پروردگارشان

يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا

بیفتند بر آنها کران وکوران وآنانکه گویند پروردگارا ببخشای مارا از همسران ما وفرزندان ما

قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُولٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ

روشنی چشم وبگردان مارا برای پرهیزگاران پیشوائی آنان پاداش داده شوند جایگاه بلند را بدانچه شکیبا شدند پیشکش شوند

فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ

در آن بدرود وسلامی جاودانان در آن نکو آرامگاه ودهلیزی هست چیز بها نمی دهد (باکی ندارد) بشما

رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

پروردگار من اگر نبود خواندن شما پس دروغ زن کردید پس زود باشد که هست لازم (گیرنده)

سُورَةُ الشُّعَرَآءِ مَكِّيَّةٌ وَّاٰيَاتُهَا مِائَتَانِ وَسَبْعٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً

سُوْرَةٌ ۲۶ | حُرُوْفُهَا ۵۵۳۲ | كَلِمَاتُهَا ۱۲۹۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

نام خداوند بخشنده مهربان

طٰسٓمٓ ① تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ② لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَّفْسَكَ اَلَّا يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ ③

این هست آیتهای کتاب روشن شاید بیازاری تو جان خویش را چرا نیستند مؤمنان اگر

اِنْ نَّشَاْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِّنَ السَّمَآءِ اٰيَةً فَظَلَّتْ اَعْنَاقُهُمْ لَهَا خٰضِعِيْنَ ④ وَمَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ

بگردانیم بر ایشان از آسمان پس بگردد گردنهاشان مر آن را فرمانبردار و نیاید بدیشان

ذِكْرٍ مِّنَ الرَّحْمٰنِ مُحْدَثٍ اِلَّا كَانُوْا عَنْهُ مُعْرِضِيْنَ ⑤ فَقَدْ كَذَّبُوْا فَسَيَاْتِيْهِمْ اَنْۢبٰٓؤُا مَا كَانُوْا

یادآوری از خدای مهربان نو بنو مگر که باشند از آن روگردانان همانا تکذیب کردند پس زود هست بیاید بدیشان خبرهای آنچه بودند

بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ⑥ اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى الْاَرْضِ كَمْ اَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ⑦ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ

بدان استهزا کنان آیا نگرند بسوی زمین چه فراوان رویانیدیم در آن از هر جفتی گرامی در اینست

لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ⑧ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ⑨ وَاِذْ نَادٰى رَبُّكَ مُوْسٰٓى

هرآینه آیتی ونیستند بیشترشان ایمان آرندگان وهمانا پروردگار تو اوست عزتمند مهربان هنگامی که خواند پروردگار تو موسی

اَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ⑩ قَوْمَ فِرْعَوْنَ اَلَا يَتَّقُوْنَ ⑪ قَالَ رَبِّ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يُّكَذِّبُوْنِ ⑫

که برو بنزد گروه ستمگران قوم فرعون چرا پرهیزگاری نکنند گفت پروردگارا ترسم تکذیب کنند

وَيَضِيْقُ صَدْرِيْ وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِيْ فَاَرْسِلْ اِلٰى هٰرُوْنَ ⑬ وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْۢبٌ فَاَخَافُ اَنْ

وتنگ شود سینه‌ام وروان نگردد زبانم پس بفرست بسوی هرون وایشان راست بر من گناهی وترسم

يَّقْتُلُوْنِ ⑭ قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِاٰيٰتِنَآ اِنَّا مَعَكُمْ مُّسْتَمِعُوْنَ ⑮ فَاْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُوْلَآ اِنَّا رَسُوْلُ

مرا بکشند گفت چنین نیست بروید شما دو با آیتهای ما باشما شنوندگان پس درآیید بر فرعون وبگویید ما هر دو فرستاده

رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ⑯ اَنْ اَرْسِلْ مَعَنَا بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ⑰ قَالَ اَلَمْ نُرَبِّكَ فِيْنَا وَلِيْدًا وَّلَبِثْتَ فِيْنَا

پروردگار جهانیان که بفرست با ما بنی اسرائیل را گفت آیا نپروریدیم ترا در میان خود کودکی ودرنگ کردی

مِنْ عُمُرِكَ سِنِيْنَ ⑱ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِيْ فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ ⑲ قَالَ فَعَلْتُهَآ اِذًا وَّاَنَا

از عمرخویش سالهائی وکردی کار خود را آنرا که کردی وبودی از ناسپاسان گفت کردم آنرا وقتی ومن بودم

مِنَ الضَّآلِّيْنَ ⑳ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِيْ رَبِّيْ حُكْمًا وَّجَعَلَنِيْ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ㉑

از گمراهان پس گریختم از شما گاهیکه ترسیدم از شما پس ببخشید مرا پروردگارم فرمانی وگردانیدم از پیغمبران

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ اَنْ عَبَّدْتَّ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ㉒ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ㉓

واین نعمتی است که منت مینهی بر من که بنده گرفتی بنی اسرائیل را گفت فرعون وچیست پروردگار جهانیان

قَالَ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ مُّوْقِنِيْنَ ㉔ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهٗٓ اَلَا تَسْتَمِعُوْنَ ㉕

گفت پروردگار آسمانها وزمین وآنچه میان آنهاست اگر هستید یقین دارندگان گفت مر درماندگان گرد او هم آیا نمیشنوید

قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَآئِكُمُ الْاَوَّلِيْنَ ㉖ قَالَ اِنَّ رَسُوْلَكُمُ الَّذِيْٓ اُرْسِلَ اِلَيْكُمْ لَمَجْنُوْنٌ ㉗

گفت پروردگار شما و پروردگار پدران شما پیشینان گفت همانا پیغمبر شما که فرستاده شده است بسوی شما هرآینه او است دیوانه

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۲۸﴾ قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ إِلٰهًا غَيْرِي
گفت پروردگار خاور و باختر و آنچه میان آنهاست اگر هستید خردمندان گفت اگر بگیری خدائی جز من

لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿۲۹﴾ قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُبِينٍ ﴿۳۰﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ
هر آینه بگردانم ترا از زندانیان گفت و اگر چه بیارم پیزی آشکار گفت پس بیار بش اگر هستی از

الصَّادِقِينَ ﴿۳۱﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ ﴿۳۲﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ
راستگویان پس افکند چوبست خود را ناگهان آنست اژدری نمایان و بیرون آورد دست خود را ناگهان آنست روشنی بینندگان برای

﴿۳۳﴾ قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُ إِنَّ هٰذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿۳۴﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ
گفت جماعت گرد او که گرد اوش بودند همانا این است جادوگری دانشمند خواهد بیرون کند شما را از سرزمین شما بجادوی خویش تا چه فرمان دهید

﴿۳۵﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿۳۶﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ ﴿۳۷﴾ فَجُمِعَ
گفتند مهلت ده او را و برادرش و بفرست در شهرستانها گردآورندگان تا بیاورند بهر جادوگری دانشمند پس گرد آورده شد

السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿۳۸﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿۳۹﴾ لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِنْ
جادوگران برای وعده گاه روزی شناخته و گفته شد بمردم آیا شما بشتابندگان گرد آینده گان اگر

كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿۴۰﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ
بروند پیروی دانشمندان پس هنگامیکه آمدند جادوگران گفتند بفرعون آیا ما را مزدی اگر شدیم ما پیروزمندان

﴿۴۱﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذًا لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿۴۲﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿۴۳﴾ فَأَلْقَوْا
گفت آری و همانا شما شایسته در آنروز هم از نزدیکان گفت بدیشان موسی بیفکنید آنچه را شما بیفکنندگان پس بیفکندند

حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿۴۴﴾ فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ
ریسمانها و چوبهای خود را و گفتند بعزت فرعون ما هم ما پیروزمندانیم پس افکند موسی چوبست خود را ناگهان

تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿۴۵﴾ فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿۴۶﴾ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۴۷﴾ رَبِّ مُوسَىٰ
فرو برد آنچه را بدروغ آوردند پس بیفتادند جادوگران سجده کنان گفتند ایمان آوردیم بپروردگار جهانیان پروردگار موسی

وَهَارُونَ ﴿۴۸﴾ قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ
و هارون گفت ایمان آوردید باو پیش از آنکه دستوری دهم شما را او بزرگ شماست که آموخت بشما جادوگری را پس بزودی

تَعْلَمُونَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۴۹﴾ قَالُوا لَا
بدانید همانا سخت ببرم دستها و پایهای شما را از برابر و هر آینه بدارتان کشم همگی گفتند نیست

ضَيْرَ إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿۵۰﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَانَا أَنْ كُنَّا أَوَّلَ
باکی نیست ما بسوی پروردگار خویش باز گشتگان ما همانا امید داریم بیامرزد پروردگار ما بر ما خطاهای ما را که بودیم نخستین

الْمُؤْمِنِينَ ﴿۵۱﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ﴿۵۲﴾ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ
ایمان آورندگان وحی کردیم بموسی که شبانه ببر بندگانم را همانا شما پیروی شده گان پس فرستاد فرعون

فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿۵۳﴾ إِنَّ هٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿۵۴﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿۵۵﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ
در شهرستانها گردآورندگان که اینانند همانا گروهی اندک و همانا اینانند ما را خشم آورندگان و همه ما بدیشان همگی

حَاذِرُونَ ﴿۵۶﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۵۷﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿۵۸﴾
بیناکان پس بیرون راندیمشان از باغها و چشمه سارها و گنجها و جایگاهی گرامی

كَذٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾ فَأَتْبَعُوهُم مُّشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا تَرَٰٓءَا الْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَٰبُ

چنیسان وارث دادیم ایشان را بنی اسرائیل پس پیروی کردند ایشان را هنگام طلوع آفتاب هنگامیکه دیدند همدیگر را دو گروه گفتند یاران

مُوسَىٰٓ إِنَّا لَمُدْرَكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّآ إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾ فَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱضْرِب

موسی گرفتاییم در فرمان گفت نچنین است هرگز باما پروردگار من نزدیک است راهنمایی کند پس وحی کردیم بسوی موسی که بزن

بِّعَصَاكَ ٱلْبَحْرَ فَٱنفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَٱلطَّوْدِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ ٱلْءَاخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنجَيْنَا

بچوبدست خود دریا پس شکافت شد هر پاره ای چون کوهی بزرگ و بیاوردیم در آنجا دیگران را و رهانیدیم

مُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا ٱلْءَاخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم

موسی و آنانرا که با او بودند همگی سپس بیاوردیم دیگرانرا و در دست آمدی و نیستند بیشترشان

مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ

ایمان آورندگان و هما بروردگار تو هست هر آینه خود غالب مهربان و بگوان برایشان داستان ابراهیم را هنگامی که گفت بپدر خویش

وَقَوْمِهِۦ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا۟ نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عَٰكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ

و قوم خویش چه میپرستید گفتند میپرستیم بتانی را پس میباشیم مر ایشانرا گردآمدگان گفت آیا میشنوند شمارا

إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوْ يَنفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا۟ بَلْ وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ

گاهی که میخوانید یا سودمان بخشند یا زیان رسانند گفتند بلکه یافتیم پدران خودرا چنین میکردند گفت

أَفَرَءَيْتُم مَّا كُنتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُمُ ٱلْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّىٓ إِلَّا رَبَّ ٱلْعَٰلَمِينَ

آیا دیدید آنچه را بپرستید شما و پدران نخستین شما پس هر آینه ایشان دشمنانند مرا مگر پروردگار جهانیان

ٱلَّذِى خَلَقَنِى فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾ وَٱلَّذِى هُوَ يُطْعِمُنِى وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾

آنکه مرا آفرید پس راهبری کند و آنکه او خورانندم و بنوشانندم و گاهی که بیمار شوم پس او بهبودم دهد

وَٱلَّذِى يُمِيتُنِى ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَٱلَّذِىٓ أَطْمَعُ أَن يَغْفِرَ لِى خَطِيٓـَٔتِى يَوْمَ ٱلدِّينِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِى

و آنکه بمیراند مرا سپس زنده سازدم و آنکه امید دارم که بیامرزد مرا خطای من در روز دین پروردگارا عطا کن مرا

حُكْمًا وَأَلْحِقْنِى بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٣﴾ وَٱجْعَل لِّى لِسَانَ صِدْقٍ فِى ٱلْءَاخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَٱجْعَلْنِى مِن وَرَثَةِ

حکمی و برسانم بشایستگان و قرار ده برای من زبان راستی در آخران و بگردان مرا از آنهائی که وارث شوند

جَنَّةِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَٱغْفِرْ لِأَبِىٓ إِنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنِى يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا

بهشت نعیما و بیامرز پدرم را بدرستی که او بود از گمراهان و خوارم مکن روزی که برانگیخته شوند روزیکه

يَنفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى ٱللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾ وَأُزْلِفَتِ ٱلْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِّزَتِ

سود ندهد مال و نه فرزندان مگر آنکه بیاید خدا را بدلی درست و آماده شده بهشت برای پرهیزگاران و پدیدار کرده شود

ٱلْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ هَلْ يَنصُرُونَكُمْ أَوْ

دوزخ برای گمراهان و گفته شود بایشان کجا اند آنچه میپرستیدید جز خدا را آیا یاری کنند شمارا یا

يَنتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾ فَكُبْكِبُوا۟ فِيهَا هُمْ وَٱلْغَاوُۥنَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُوا۟ وَهُمْ فِيهَا

یاری جویند پس بروی افکنده شوند در آن ایشان و گمراهان و لشکریان ابلیس همگان گفتند و ایشان در آنجا

يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَٱللَّهِ إِن كُنَّا لَفِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذْ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَآ أَضَلَّنَآ إِلَّا ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾

بگردند دروغ سوگند بخدا بودیم ما در گمراهی آشکار هنگامیکه یکسان میداشتیم شما را بپروردگار جهانیان و گمراه نکرد ما را مگر گنهکاران

فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
پس نیست ما را شفاعت کنندگانی و نه دوستی مهربان کسی پس کاش ما را بازگشتنی بودی تا میشدیم از مؤمنان هماناکه در راست

لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ
آیتی و نیستند بیشتر ایشان ایمان آرندگان و هماناکه پروردگار تو هر آینه او غالب مهربان تکذیب کردند قوم نوح

الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَ
فرستادگان را هنگامی که گفت برادرشان نوح آیا پرهیزگاری نمیکنید هماناکه من برای شما فرستاده ایمن پس بترسید خدا را و

أَطِيعُونِ ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَ
مرا فرمان برید و نمیخواهم بر آن مزدی نیست مزد من جز بر پروردگار جهانیان پس بترسید خدا را و

أَطِيعُونِ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿١١١﴾ قَالَ وَمَا عِلْمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾
مرا فرمان برید گفتند آیا ایمان آریم ترا پیروی کردند فرومایگان گفت چه دانائی مرا بچیزی که بودند میکردند

إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ
نیست حسابشان مگر بر پروردگار من اگر دریابید و نیستم من دور کننده مؤمنان نیستم من جز ترساننده آشکار

﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَافْتَحْ
گفتند اگر دست برندارى اى نوح هر آینه باشى از سنگسار شدگان گفت پروردگارا هماناکه قوم تکذیب کردند پس بگشا

بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَن مَّعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنجَيْنَاهُ وَمَن مَّعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾
میان من و ایشان گشایشی و مرا و هر که با منست از مؤمنان پس رهانیدیم او و آنکه با او بود در کشتی پر شده

ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
سپس غرق کردیم پس دیگران را هماناکه در ست آیتی و نیستند بیشترشان مؤمنان و هماناکه پروردگار تو

لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمْ
هر آینه او غالب مهربان تکذیب کردند عاد فرستادگان را هنگامیکه گفت برادرشان هود چرا پرهیزگاری نمیکنید هماناکه من برای شما

رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٢٦﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ
فرستاده ایمن پس بترسید از خدا و مرا فرمان برید و نمیخواهم بر آن هیچ مزدی نیست مزد من مگر بر پروردگار

الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾
جهانیان آیا بنا میسازید بهر پشته نشانی بیهوده بازی میکنید و میگیرید کوشکهائی شاید شما جاودان مانید

وَإِذَا بَطَشْتُم بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُم بِمَا
و چون بگیرید میگیرید ستمگرانه پس بترسید خدا را و مرا فرمان برید و بترسید آنرا که یاری کرد شما را بآنچه

تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُم بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
میدانید بمدد کرد شما را بچارپایان و فرزندان و باغها و چشمه سارها هر آینه من میترسم بر شما از عذاب روزی

عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُن مِّنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾ إِنْ هَٰذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ
بزرگ گفتند یکسان است بر ما پند دهی یا نباشی از پند دهندگان نیست این مگر خوی پیشینیان

﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾
و نیستیم ما عذاب شدگان پس تکذیب کردند هود را پس نابود کردیم ایشان را هماناکه در ست آیتی و نیستند بیشترشان مؤمنان

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾

و بیاری پروردگار تو است عزتمند مهربان بحقیقت دروغ شمرد قوم ثمود فرستادگان را هنگامی که گفت بایشان برادرشان صالح بپرهیزید مگر نمیترسید

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ

جانا منم برای شما فرستاده امین پس بپرهیزید خدا را و فرمان برید و درخواست نمیکنم شما را بر آن مزدی نیست مزد من

إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ

مگر بر پروردگار جهانیان آیا رها میشوید در آنچه اینجاست آرمیده گان در باغها و چشمه سارها و کشتزارها و نخلستانها

طَلْعُهَا هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوا

گشنوفه آنهایت رسیده (بگرفتا) و میتراشید از کوهها خانهائی گهرانان پس بترسید خدا را و فرمان برید و اطاعت کنید

أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾

فرمان بسیار اسراف کنندگان آنانکه تباهکاری کنند در زمین و درست کاری نکنند (هیچ نکنند) گفتند جز این نیست که تو ای از جادو شدگان

مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هَٰذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ

جستی تو جز بشری مانند ما پس بیاور آیتی اگر هستی از راستگویان گفت این ناقه است بهره ای آن و برای شما

شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَأَصْبَحُوا

آبخوری روزی دانسته و نخواهید گزندش بدی که گیرد شما را شکنجه روزی بزرگ پس پی کردند شتر پس بامداد کردند

نَادِمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ

پشیمانان پس گرفت ایشانرا عذاب بهانا در هست آیتی و نبودند بیشترشان ایمان آرندگان و بهانا پروردگار تو

لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي

است عزتمند مهربان بحقیقت دروغ شمردند قوم لوط فرستادگان را هنگامی که گفت بایشان برادرشان لوط آیا نمیترسید بدرستی من

لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا

برای شما فرستاده امینم پس بترسید خدا را و فرمان برید و نمیپرسم شما را بر آن پاداشی نیست مزد من مگر

عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ

بر پروردگار جهانیان آیا درمیآئید بمردان از جهانیان و میگذارید آنچه را آفریده است برای شما پروردگار شما از

أَزْوَاجِكُمْ ۚ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ

همسران خویش بلکه شما نه گروهی متجاوزگران گفتند اگر بس نکنی ای لوط هانا شوی از بیرون رانده گان گفت

إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾

هانا من کار شما از دشمنده گان هستم پروردگارا برهان مرا و خانه ام را از آنچه میکنند پس نجاتش دادیم و خانه اش را همگی

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا ۖ فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٣﴾

مگر پیرزنی در گذشتگان پس هلاک کردیم دیگرانرا و فرو باریدیم برآنان بارانی پس بد چیز شد باران بیم دادگان

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَابُ لْئَيْكَةِ

هانا در این هست آیتی و نبودند بیشترشان ایمان آرندگان و هانا پروردگار تو است عزتمند مهربان تکذیب کردند یاران ایکه

الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٧٩﴾

فرستادگان را هنگامی که گفت بایشان شعیب آیا نمیترسید بدرستی منم برای شما فرستاده امین پس بترسید خدا را و فرمان برید

وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٠﴾ أَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا۟ مِنَ
و نمیخواهم شما را بر آن مزدی نیست مزد من مگر بر پروردگار جهانیان تمام دهید پیمانه را و نباشید از

ٱلْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا۟ بِٱلْقِسْطَاسِ ٱلْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِى ٱلْأَرْضِ
کم دهندگان و بسنجید بسنگ (ترازوی) راست و کم ندهید مردم چیزهای ایشانرا و فساد مکنید در زمین

مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾ وَٱتَّقُوا۟ ٱلَّذِى خَلَقَكُمْ وَٱلْجِبِلَّةَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّمَآ أَنتَ مِنَ ٱلْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾
تباه کنندگان و بترسید آنرا که آفرید شما را و آفریدگان پیشینیان گفتند جز این نیست که تو از جادو شدگان

وَمَآ أَنتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِن نَّظُنُّكَ لَمِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
و نیستی تو مگر بشری مانند ما و بدرستی پنداریم ترا از دروغگویان پس بیفگن بر ما پاره‌ای از آسمان

إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبِّىٓ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ
اگر هستی از راستگویان گفت پروردگار من داناتر است بدانچه میکنید پس دروغ زن گرفتند پیش گرفتن عذاب روز

ٱلظُّلَّةِ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾
ظلة (سایبان) که بود آن عذاب روزی بزرگ بدانا در است آیتی و نیستند بیشتر ایشان مؤمنان

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾ وَإِنَّهُۥ لَتَنزِيلُ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ ٱلرُّوحُ ٱلْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾
و بدانا پروردگار تو هست عزیز مهربان و بدانا آنست فرو فرستادن پروردگار جهانیان فرود آورد بدرستی روح امین

عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ ٱلْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِىٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُۥ لَفِى زُبُرِ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾
بر دل تو تا باشی از ترسانندگان بزبان عربی آشکار و بدانا آنست در کتب پیشینیان

أَوَلَمْ يَكُن لَّهُمْ ءَايَةً أَن يَعْلَمَهُۥ عُلَمَٰٓؤُا۟ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَٰهُ عَلَىٰ بَعْضِ ٱلْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾
آیا نیست ایشان را آیتی که بدانند شان دانشمندان بنی اسرائیل و اگر بفرستادیمش بر بعضی از گنگ زبانان

فَقَرَأَهُۥ عَلَيْهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾ كَذَٰلِكَ سَلَكْنَٰهُ فِى قُلُوبِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِۦ
پس بخواندمش بر ایشان هرگز نه بودند بدان ایمان آرندگان چنین راه کردیم او را در دلهای گنهکاران نگروند بدان

حَتَّىٰ يَرَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا۟ هَلْ نَحْنُ
تا ببینند عذاب دردناک را که بیاید شان ناگاه و ایشان ندانند پس گویند آیا ما

مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ أَفَرَءَيْتَ إِن مَّتَّعْنَٰهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَآءَهُم مَّا
مهلت داده گان هستند آیا بعذاب ما شتابند آیا دیده باشی که اگر کامروا کردیم ایشان را سالیانی پس بیاید شان آنچه

كَانُوا۟ يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾ مَآ أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَآ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا
وعده داده میشوند بی نیاز نکند از ایشان آنچه بودند بهره ور شدند و نابود نساختیم شهری را مگر برای آن را

مُنذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ ٱلشَّيَٰطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنۢبَغِى لَهُمْ وَمَا
ترسانندگانی یاد آوردنی بود و نبودیم ستمکاران و فرود نیاوردند شیطانین و نشاید ایشانرا و

يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ ٱلسَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا تَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ ٱلْمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾
نه توانند بدانا ایشانند از شنیدن دور رانده گان پس مخوان با خدای خدائی دیگر را که باشی از عذاب شده گان

وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ ٱلْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَٱخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾
و بترسان خویشاوندان خویش را نزدیکان و فرود کن بال خود را برای هر که پیروی کند ترا از مؤمنان

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾ الَّذِي يَرَاكَ حِينَ

پس اگر عصیان کردند تو بگو من بیزارم از انچه شما میکنید و توکل کن بر خدای عزتمند مهربان انکه می بیند ترا هنگامی

تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ

که بپا میشوی و گردش ترا در میان سجده کنندگان که اوست خدای شنوای دانا آیا آگاهتان کنم که بر کرا فرود میاید

الشَّيَاطِينُ ﴿٢٢١﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعَرَاءُ

شیاطین فرود میاید بر هر دروغ پرداز گنهکار که گوش فرا میدهند و بیشترشان دروغگویان و شاعران را

يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾

پیروی میکنند گمراهان آیا نمی بینی که ایشانند در هر بیهوده سرگردان و انکه گویند انچه را نمیکنند

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانتَصَرُوا مِن بَعْدِ مَا ظُلِمُوا وَسَيَعْلَمُ

مگر آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند و یاد کردند خدا را بسیار و یاری جستند پس از انکه ستم شدند و زود دانند

الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ سورة النمل مكية وهي ثلاث وتسعون اية منقلب ينقلبون ﴿٢٢٧﴾

انانکه ستم کردند چه بازگشتنگاهی بازگردند

بسم الله الرحمن الرحيم

خداوند بخشاینده مهربان

طس تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ

این است آیتهای قرآن و کتابی آشکار هدایت و بشارتی برای مومنان آنانکه

يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُم بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ

بجا میاورند نماز را و میدهند زکوة را و ایشانند بآخرت یقین دارندگان هاء

الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ

آنانکه ایمان نیارند بآخرت آراستیم برای ایشان کارهای ایشانرا پس ایشانند سرگردانان آنانند که

لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْأَخْسَرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْآنَ مِن

برای ایشانست زشتی عذاب و ایشانند در آخرت زیانکنندگان و هاء تو داده میشوی قرآن را از

لَّدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾ إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَآتِيكُم مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ

نزد حکیمی دانا هنگامی که گفت موسی بخاندانش که احساس کردم آتشی زود است بیارم شما را از آن خبری یا

آتِيكُم بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَّعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَن بُورِكَ مَن فِي النَّارِ

بیارم شما اخگری گیرانه شاید که گرم شوید پس هنگامی که بیامد بانجا خوانده شد که خجسته باد آنکه در آتش است

وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾ يَا مُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾

و انکه پیرامون انست و منزه است خدا پروردگار جهانیان ای موسی هاء منم خداوند عزتمند حکیم

وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّىٰ مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَىٰ لَا تَخَفْ

و بیفکن عصای خویش پس چون بدید که گرمش بجنبید گویی که ماری بود بگریخت باز نگشت بشت کند و دیرش برنگشت ای موسی نترس

إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَ ﴿١٠﴾ إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١﴾

هاء نترسند نزد من فرستادگان مگر آنکه ستم کند پس جایگزین کرداند خوبی را پس از جای کردهای او آمرزنده مهربان

وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ آيَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ
و فرو بر دستت را در گریبان خود برون آید درخشنده بی آزاری در نه آیت بسوی فرعون و قومش که هما

كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَٰذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١٣﴾ وَجَحَدُوا بِهَا
بودند نافرمان شدگان پس هنگامی که بیامدشان آیتهای ما روشن گفتند این است جادوئی آشکار و انکار کردند آنها را

وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا
حالیکه یقین بر انها داشت ایشان را بستم و سرکشی پس بنگر چگونه بود فرجام تبهکاران و هما ارزانی داشتیم

دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَ
داود و سلیمان دانشی و گفتند سپاس خدایرا که برتری داد ما را بر بسیاری از بندگان او مؤمنان و

وَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَٰذَا
ارث برد سلیمان از داود و گفت ای مردم آموخته شدیم سخن مرغان را و داده شدیم از همه چیز هما دانست

لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾
هر آینه فضلی آشکار و گرد آورده شد برای سلیمان سپاهیانش از پری و آدمی و مرغان پس ایشانرا بازداشته شدگان

حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ
تا گاهیکه آمدند بر وادی مورچگان گفت مورچه ای ای گروه مورچگان بنشینگاه خویش درآیید بنادانیان نکنند

سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ
سلیمان و سپاهیانش و ایشان خبر نیابند پس لبخندی زد خندان از گفتارش و گفت پروردگارا توفیقم ده که

أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي
سپاسگزارم نعمت را که ارزانی داشتی بر من و بر پدر و مادرم و آنکه شایسته کنم کرده را که خوش آیدت و درآور مرا

بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَالِيَ لَا أَرَى الْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ
برحمت خود در بندگان شایسته خویش و جست مرغان را پس گفت چه شودم نبینم هدهد را یا شده است از ناپیدایان

﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَاذْبَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ
هما شکنجه کردنش شکنجه سخت یا سرش برم یا آنکه بیاردم فرائی آشکار پس درنگ کرد نه

بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَإٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾ إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً
دور گفت فراگرفتم آنچه فراگرفتی آنرا و آوردم خبر از سبا خبری راست یقین هر آینه یافتم زنی را که

تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ
پادشاه آنان بود و داده شده بود از همه چیز و مر او را تختی بزرگ یافتمش با کسان خود سجده میکردند

لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ
برای خورشید نه خدا و آراسته در نظر ایشان شیطان کردارهای ایشانرا پس باز داشته بودشان از راه پس

لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
راه نمیبرند هلا سجده نکنند برای خدا که برون آرد نهانها را در آسمانها و زمین

وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾
و میداند آنچه را نهان میکنید و آنچه آشکار میسازید خدا که نیست خدائی جز او پروردگار عرش بزرگ

قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۲۷﴾ اِذْهَبْ بِكِتَابِي هٰذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ

گفت زود است بنگریم آیا راست گفتی یا دروغگویان ببر نامه مرا این و بیفکن بسوی ایشان

ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿۲۸﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَؤُا إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ كِتَابٌ كَرِيمٌ

پس برگرد از ایشان و بشکر چه باز گویند گفت آن ای گروه بهانبوهم افکنده شده نامه گرامی

﴿۲۹﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ﴿۳۰﴾ أَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿۳۱﴾

جانا آن از سلیمان است و جانا آنست بنام خداوند بخشنده مهربان که برتری نجویند بر من و بیایید مرا تسلیم شده گان

قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَؤُا أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿۳۲﴾ قَالُوا نَحْنُ

گفت آن ای گروه دستوری دهید مرا در کارم نبوده ام برنده کاری تا شما گواهی دهید گفتند ما

أُولُو قُوَّةٍ وَأُولُو بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿۳۳﴾ قَالَتْ إِنَّ

خداوندان توانائی و دوار کردگان نیروئی سخت و کار با تو است پس بنگر تا چه فرمان دهی گفت آن جانا

الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿۳۴﴾

شهان هرگاه بکشوری درآیند تباهش کنند و بگردانند مهتران مردمش را کهتران و چنین کار کنند

وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿۳۵﴾ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ

و جانا من فرستنده ام بسوی ایشان پیشکشی پس نگرانم چه باز گردند فرستاد گان و هنگامی بیامد سلیمان را گفت

أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتَانِيَ اللّٰهُ خَيْرٌ مِمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿۳۶﴾

آیا کمک کنید مرا بمال جانا آنچه داده مرا خدا بهتر است از آنچه داده شما را بلکه شما خود به پیشکش خویش شاد مان

ارْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ

باز گرد بسوی ایشان جانا بیاریم ایشان را لشکرانی که تاب نیاورند جانان و جانا بیرون رانیمشان از آن خوار جانیکه ایشانند

صَاغِرُونَ ﴿۳۷﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَؤُا أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿۳۸﴾ قَالَ

سرافکنده گان گفت ای گروه کدامین شما آورد مرا پیش از آنکه بمن درآیند تسلیم شده گان گفت

عِفْرِيتٌ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿۳۹﴾

دیوی از پریان من آورمت چنان پیش از آنکه از جای خویش خیزی و همانا بر آنم توانائی امین

قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ

گفت آنکه نزد خویش بود دانشی از کتاب من آرمت چنان پیش از آنکه باز گردد بسوی تو مژه ات پس نگاه کرد چنین

مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَنْ

جایگزین نزد خویش گفت این از فضل پروردگارم باشد تا بیازماید مرا آیا شکر میکنم یا کفران ورزم و آنکه

شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿۴۰﴾ قَالَ

شکر کند جز این نیست که برای خویشتن سپاسگزارد و آنکه کفران کند جانا پروردگارم بی نیاز و گرامی

نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿۴۱﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ

ناشناس دارید برایش تختش را بنگریم آیا راهبری شود یا بیاشد از آنانکه راهبری نشوند پس گاهی که بیامد آن

قِيلَ أَهٰكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿۴۲﴾

گفته شد آیا چنین است تخت گفت گوئی نیست آن و داده شدیم دانش را پیش از آن و بودیم تسلیم شده گان

وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ ۖ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ
وبازداشتش آنچه بود میپرستید جز خدا چنانا بود او از گروهی کافران گفته شد بدو بلوغ اندر آی

فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا ۚ قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ ۗ قَالَتْ
پس گاه چگونگی بیند اگیری در رمنه ساخت ساختمای خویشرا گفت جانان بت کاهی لغزنده ساخته از بلور گفت آنرا

رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ ثَمُودَ
پروردگارا جانا ستم بخود کردم و اسلام آوردم با سلیمان برای خدا پروردگار جهانیان و بهنا فرستادیم بسوی ثمود

أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ
برادرشان صالح را که پرستش کنید خدارا ناگهان ایشان دو گروهند ستیزه کنان گفت ای قوم من چرا میشتابید

بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ ۖ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ
ببدی پیش از خوبی چرا آمرزش نمیجویید از خدا شاید رحم آورده شوید گفتند بفال بد گرفتیم تو

وَبِمَنْ مَعَكَ ۚ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ ۖ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ
و آنانرا که با تو هستند گفت بهانا فال بد شما نزد خداست بلکه شما گروهی آزمایشکنان (یا زشت کاران) و بودند در شهر

رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللّٰهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ
نیرو که تبهکاری میکردند در زمین و اصلاح نمیکردند گفتند سوگند یاد کنید بخدا که شبخون آریم بر او و خاندانش

ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا
و سپس گوئیم بولی او که نه دیدیم (یگانه نه رایم) هلاک خویشاوند شرا (یا خاندانشرا) و چه ما بیشه راستگویان و آوردیم

مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَّرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ
نیرنگی و آنان در نیافتند پس بنگر چگونه شد فرجام نیرنگشان که ویران ساختیم ایشانرا با قوم شان

أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾
همگی پس اینک خانهای آنان فرو آمده بچیخ ستم کردند بهانا در رشت نشانی برای گروهی که

وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ
و رهانیدیم آنانرا که ایمان آوردند و بپرهیز کاری میکردند و لوطرا هنگامیکه گفت بقوم خود آیا بزشتی میکنید

وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ ۚ بَلْ
و شما بینایان آیا شما بامردان گرد رید بشهوت نه زنان بلکه

أَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ
شما گروهی نادانان پس نبود پاسخ قومش جز آنکه گفتند بروان کنید خاندان

لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ
لوطرا از شهرتان پیش که ایشانند مردانی پاکیزگی جویان پس رهانیدیم او و خاندانش را مگر زنش

قَدَّرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا ۖ فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٥٨﴾
که مقدر کردیم که از گشتگان و بارانیدیم بر آنان بارانی پس بد بارش شد باران بیم دادگان

قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۗ آللّٰهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾
بگو سپاس خدارا و سلام بر بندگان او که برگزیدشان آیا خدا بهتر است یا آنچه شریک میورزند

الجزء (٢٠)

أَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهٖ حَدَآئِقَ ذَاتَ

باانکه آفرید آسمانها و زمین را و فرستاد برای شما از آسمان آبی پس رویانیدیم بدان باغستانی

بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْۢبِتُوا شَجَرَهَا ۗ أَإِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُوْنَ ﴿٦٠﴾ أَمَّنْ

خرم نرسد شما را که برویانید درختش را آیا خدائی است با خدا بلکه ایشانند قومی که کجروانند باانکه

جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلٰلَهَآ أَنْهٰرًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ

گردانید زمین را آرامشگاهی و گردانید میان آن جویهائی و گردانید برای آنها لنگرهائی و گردانید میان دو دریا فاصلی (از بیم

ءَإِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦١﴾ أَمَّنْ يُجِيْبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوْٓءَ وَيَجْعَلُكُمْ

آیا خدائی است با خدا بلکه بیشترشان نمیدانند باانکه اجابت کند بیچاره را گاهی که بخواندش و برطرف کند رنج را و گرداند شما را

خُلَفَآءَ الْأَرْضِ ۗ أَإِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ ۚ قَلِيْلًا مَا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٦٢﴾ أَمَّنْ يَهْدِيْكُمْ فِيْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

جانشینان زمین آیا خدائی است با خدا بکمی یاد آور میشوید باانکه براه کند شما را در تاریکیهای دشت و دریا

وَمَنْ يُّرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهٖ ۗ أَإِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ ۚ تَعٰلَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٣﴾

و باانکه میفرستد بادها را مژده پیشروی رحمتش آیا خدائی است با خدا برتر است خدا از آنچه شرک میورزند

أَمَّنْ يَّبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ وَمَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۗ أَإِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ ۚ قُلْ هَاتُوْا

باانکه آغاز کند آفرینش را سپس برگرداندش و باانکه روزیتان دهد از آسمان و زمین آیا خدائی است با خدا بگو بیارید

بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَّا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللّٰهُ ۚ

دستاویز خود را اگر هستید راستگویان بگو نمیداند آنکه در آسمان و زمین است نهانها را بجز خدا

وَمَا يَشْعُرُوْنَ أَيَّانَ يُبْعَثُوْنَ ﴿٦٥﴾ بَلِ ادّٰرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ ۚ بَلْ هُمْ فِيْ شَكٍّ

و در نیابند کی (چه هنگام) برانگیخته شوند بلکه رسیده دانش ایشان در آخرت بلکه ایشانند در شکی

مِّنْهَا ۚ بَلْ هُمْ مِّنْهَا عَمُوْنَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا ءَإِذَا كُنَّا تُرٰبًا وَّاٰبَآؤُنَآ أَئِنَّا لَمُخْرَجُوْنَ

از آن بلکه ایشانند از آن کوران و گفتند آنانکه کفر ورزیدند آیا گاهی که شدیم خاک و پدران ما آیا بیرون آورده شویم

﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا هٰذَا نَحْنُ وَاٰبَآؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هٰذَآ إِلَّآ أَسَاطِيْرُ الْأَوَّلِيْنَ ﴿٦٨﴾

ما را وعده داده شدیم این را ما و پدران ما از پیش نیست این جز افسانه‌های پیشینیان

قُلْ سِيْرُوْا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِيْنَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ

بگو بگردید در زمین پس بنگرید چگونه بود فرجام گنهکاران و اندوهگین نباش بر ایشان

وَلَا تَكُنْ فِيْ ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُوْنَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ

و نباش در تنگنائی از آنچه نیرنگ آورند و گویند کی (چه هنگام) است این وعده اگر هستید راستگویان

﴿٧١﴾ قُلْ عَسٰٓى أَنْ يَّكُوْنَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِيْ تَسْتَعْجِلُوْنَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُوْ

بگو امید است نزدیک باشد برای شما بارهٔ از آنچه شتاب میجوئید و همانا پروردگار تو دارای

فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ

فضل است بر مردم ولیکن بیشترشان سپاس نگزارند و همانا پروردگار تو میداند آنچه را نهان کند

صُدُوْرُهُمْ وَمَا يُعْلِنُوْنَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَآئِبَةٍ فِي السَّمَآءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ ﴿٧٥﴾

سینه‌های ایشان و آنچه آشکار کنند و نیست نابیدائی در آسمان و زمین مگر در کتابی است هویدا

إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾ وَإِنَّهُ لَهُدًى

ہمانا این قرآن جسراید بر بنی اسرائیل بیشتر آنچہ را ایشانند در آن اختلاف کنند گان وہمانا آن ہدایت

وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى

ورحمتی ہست برای نوشتن ہمانا پروردگار تو حکومت میکند میان ایشان بحکم خود واو ہست غلبہ دانا پس توکل کن بر

اللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ

خدا کہ تو ئی بر حق ہمچو ما ہرگز نہ شنوانی تو مردگان را ونہ بشنوانی بگران بانگ را گاہی کہ برگردند پشت گردان

﴿٨٠﴾ وَمَا أَنتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَن ضَلَالَتِهِمْ ۖ إِن تُسْمِعُ إِلَّا مَن يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُم مُّسْلِمُونَ

وہستی تو ہدایت کنندہ کوراں را از گمراہی خود نشنوانی جز آنرا کہ ایمان آرد بآیتہای ما پس ایشانند تسلیم شدگان

﴿٨١﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ

وگاہی کہ فرود آید برایشان سخن برون آریم برای ایشان جنبندہ اے را از زمین سخن گوید با ایشان کہ بودند مردم

كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِن كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّن يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ

بآیتہای ما یقین نمیکاوردند وروزی کہ برانگیزیم از ہر امتی گروہی را از آنانکہ تکذیب میکنند بآیتہای ما پس بازداشت شوند

﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُم بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عِلْمًا أَمَّاذَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

تاگاہی کہ آیند گوید آیا تکذیب کردید آیتہای مرا وفرا نگرفتید آنہارا بدانش یا چہ بود آنچہ میکردید

وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِم بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لِيَسْكُنُوا فِيهِ

وفرود آید برایشان سخن بدانکہ ستم کردند پس ایشان سخن نگویند آیا نمیبینند کہ ما نہادیم شب را تا آرامش کنند در آن

وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَن فِي

وروز را روشن ہمانا در ایست آیتہائی برای گروہی کہ ایمان آرند وروزی کہ دمیدہ شود در صور پس بیمناک شود آنانکہ در

السَّمَاوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَن شَاءَ اللَّهُ ۚ وَكُلٌّ أَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ

آسمانہا ودر آنانکہ در زمینند مگر آنکہ خواہد خدا وہمہ بیایندش سرافگندگان ودیدہ کوہہارا

تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ ۚ صُنْعَ اللَّهِ الَّذِي أَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ ۚ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا

پندارایشان خشک وہای خود حالیکہ بگذرند ہمانند گذشتن ابر ساخت خدائی کہ درست کرد ہمہ چیزرا ہمانا او داناست بدانچہ

تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾ مَن جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَهُم مِّن فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ آمِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَن

میکنید آنکہ نکوئی آرد پس او راست بہتر از آن وایشانند از ہراس در آنروز ایمان ودانکہ

جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ

بدی آرد پس بروی افتند چہرہای ایشان در آتش پاداش داده میشوید جز آنچہ ما بودید میکردید جزا میدہند شما را

أَعْبُدَ رَبَّ هَٰذِهِ الْبَلْدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾

کہ بپرستش کنم پروردگار این شہررا آنکہ حرامش کرد ونہاد بر ہمہ چیز ومفرمود مرا کہ باشم از اسلام آرندگان

وَأَنْ أَتْلُوَ الْقُرْآنَ ۖ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ

وآنکہ بخوانم قرآن را پس آنکہ رہبری شود جز این نیست کہ رہبری شود بخویشتن ہر آنکہ گمراہ شود بگو جز این نیست کہ من از ترسانندگانم

﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

وبگو سپاس خدارا کہ خواہد بنمایاند شمارا آیتہای خویش را بدانید آنہارا وہست پروردگار تو ناآگاه از آنچہ میکنید

سورة القصص مكية وآياتها ثمان وثمانون آية

سورة ۲۸ | حروفها ۵۸۰۰ | كلماتها ۱۳۴۱

بسم الله الرحمن الرحيم

نام خداوند بخشاینده مهربان

طسم ① تلك آيات الكتاب المبين ② نتلو عليك من نبإ موسى وفرعون
این است آیتهای کتاب هویدا میخوانیم برتو از داستان موسی وفرعون
بالحق لقوم يؤمنون ③ إن فرعون علا في الأرض وجعل أهلها شيعا يستضعف طائفة
بحق برای گروهی که ایمان آرند بدانا فرعون برتری جست در زمین وگردانید مردمش را گروه گروه ناتوان میگرفت دسته ای
منهم يذبح أبناءهم ويستحيي نساءهم إنه كان من المفسدين ④ ونريد أن
از آنان را سر میبرید پسرانشان را وزنده میگذارد زنان ایشانرا وبدانا او بود از تباهکاران و خواهیم
نمن على الذين استضعفوا في الأرض ونجعلهم أئمة ونجعلهم الوارثين ⑤
منت نهیم بر آنانکه ناتوان شمرده شدند در زمین وگردانیمشان پیشوایانی وگردانیمشان ارث برندگان
ونمكن لهم في الأرض ونرى فرعون وهامان وجنودهما منهم ما كانوا
وفرمانروایشان دهیم در زمین ونمایانیم فرعون وهامان ولشکریانهای ایشانرا از آنان آنچه بودند
يحذرون ⑥ وأوحينا إلى أم موسى أن أرضعيه فإذا خفت عليه فألقيه في اليم
بترسیدند ووحی کردیم بسوی مادر موسی که شیرش ده ناگاهی که بیمناک شدی براو بیفکنش در دریا
ولا تخافي ولا تحزني إنا رادوه إليك وجاعلوه من المرسلين ⑦ فالتقطه آل
وترس مرسان واندوهگین باش که ما برگردانندهایم اورا بسوی تو وگردانندهایم اورا از پیمبران پس برداشتند کس خاندان
فرعون ليكون لهم عدوا وحزنا إن فرعون وهامان وجنودهما كانوا خاطئين
فرعون تا بشود برای ایشان دشمنی واندوهی بدانا فرعون وهامان ولشکریانشان ایشان بودند لغزشکاران
⑧ وقالت امرأت فرعون قرت عين لي ولك لا تقتلوه عسى أن ينفعنا أو نتخذه
وگفت زن فرعون روشنی چشمی هست برای تو ومن کمش ادرا باشد سود دهنده ما یا برگیریمش
ولدا وهم لا يشعرون ⑨ وأصبح فؤاد أم موسى فارغا إن كادت لتبدي
فرزندی وایشان دریافتند وبامداد گردل مادر موسی تهی نزدیک بود فاش سازد کس
به لولا أن ربطنا على قلبها لتكون من المؤمنين ⑩ وقالت لأخته قصيه
اگر نه بسته بودیم دلش را تا بشود از ایمان آورندگان وگفت بجوی اثر خود جستجویش کن
فبصرت به عن جنب وهم لا يشعرون ⑪ وحرمنا عليه المراضع من قبل فقالت
پس نگریستش از دور وایشان نمیدانستند وحرام کردیم براو شیر خوارگی را پیش ازین پس گفت
هل أدلكم على أهل بيت يكفلونه لكم وهم له ناصحون ⑫ فرددناه إلى
آیا راهنمائی کنم شمارا بخاندانی که برستاندش کنند برای شما وایشانند برای او خیرخواهان پس بازگردانیدیم اورا
أمه كي تقر عينها ولا تحزن ولتعلم أن وعد الله حق ولكن أكثرهم لا يعلمون ⑬
بسوی مادرش تا روشن شود چشمش واندوهگین نشود وتا بداند که وعده خدا حق ولیکن بیشترشان نمیدانند

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ

وہنگامی کہ رسید بزرگی خود را و راست آمد اورا توانائی و دانش دادیم او را حکم و دانش را و همچنان پاداش میدہیم نیکوکاران و در آمد

الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِن شِيعَتِهِ وَهَٰذَا

بشہر ہنگام غفلتی از مردمش پس یافت درآن دو مرد کہ کارزار میکردند این از دوستانش بود و آن

مِنْ عَدُوِّهِ ۖ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِن شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَزَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ

از دشمنانش پس یاری جست او را آنکہ از پیروانش بود بر آنکہ از دشمنانش بود پس مشتی نواخت بر او موسی کار او را

عَلَيْهِ ۖ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي

ساخت گفت این از کار شیطان بود جانا و دشمنی ہست گمراہ کنندہ و آشکار گفت پروردگارا جانا ستم بجز و دادم

فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ

پس بیامرز مرا پس امرزید او را کہ اوست آمرزندہ مہربان گفت پروردگارا بدینکہ بمن انعام کردی ہرگز نشوم

ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اسْتَنصَرَهُ بِالْأَمْسِ

پشتیبان گنہکاران پس بامداد کرد در شہر ہراسانی جستہ براہ ناگہان آنکی کہ یاریش کردہ بود دیروز

يَسْتَصْرِخُهُ ۖ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَن أَرَادَ أَن يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ

یاریش میطلبید گفت بدو موسی توئی جانا گمراہی آشکار پس گاہی کہ خواست خشم آرد جانکہ او

عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ يَا مُوسَىٰ أَتُرِيدُ أَن تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ ۖ إِن تُرِيدُ إِلَّا

دشمن ہر دو بود گفت ای موسی آیا خواہی مرا کشتنی چنانکہ کشتی تنی را دیروز تو جانا نخواہی جز

أَن تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَن تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا

آنکہ ستمگری باشی در زمین و نخواہی کہ باشی از اصلاح کنندگان و آمد مردی از پایان

الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَا مُوسَىٰ إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ

شہر میدوید گفت ای موسی جانا مردم درانجمنند تو را کہ بکشندت پس برون شو جانا منم ترا از اندرز گویان

﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ

پس برون رفت ازآن ہراسانی جستہ براہ گفت پروردگارا نجاتی ده مرا از گروه ستمگران و ہنگامی کہ روی آورد بسوی

مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ

مدین گفت امید ہست پروردگارم راہبر کند براہ راست و ہنگامیکہ وارد شد بر آب مدین یافت بر آن گروہی را از

النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِن دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ ۖ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا ۖ قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ

مردم کہ آب میدادند و یافت فرو یک یک ایشان دو زن کہ بازمیداشتند (گوسفندان خود را) گفت چیست کار شما گفتند ما آب نمیدہیم تا بازآیند شبانان

الرِّعَاءُ ۖ وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ

(سیراب کنند) و پدر ما پیری بزرگ است فرو خورد پس سیراب کرد برای ایشان سپس بازگشت بسوی سایه و گفت پروردگارا جانا منم بآنچه فرستی بسوی من از

خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ ۖ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا

خیر جانا نیازمند پس بیامد شرمی آنرا از دو زن کہ میآمد (گردان بود) بر آرزمی گفت جانا پدرم فرا میخواند تا پاداش دہد ترا مزد آنچه

سَقَيْتَ لَنَا ۚ فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ ۖ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾

آب دادی برای ما پس گاہیکہ براو در آمد و داستانہا را گفت بیم مدار رہانیدی از گروه ستمگران

قَالَتْ إِحْدٰىهُمَا يٰٓأَبَتِ اسْتَـْٔجِرْهُ ۖ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَـْٔجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ
گفت یکی از دو دختران ای پدر مزدور بدار کن او را که بهترین آنان که مزدور گیری نیرومند امین است گفت بدانا خواهم که
أُنْكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلٰىٰٓ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمٰنِيَ حِجَجٍ ۖ فَإِنْ أَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ ۖ
همسر تو گردانم یکی از دو دختران خود را باین بر آنکه مزدور من باشی هشت سال واگر ده سال را بانجام آوردی پس از نزد تو است
وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ ۚ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصّٰلِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذٰلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ ۖ أَيَّمَا
ونخواهم سختی بر تو آرم زود دریابی مرا اگر خدا خواهد از نیکوکاران گفت این میان من و تو است کدام هر یک
الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ ۖ وَاللَّهُ عَلٰىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٢٨﴾ فَلَمَّا قَضٰى مُوسَى الْأَجَلَ
از دو سر آمد بانجام آوردم تجاوز نیست برمن وخدا بر آنچه گوئیم وکیل پس گاهیکه بانجام آورد موسی سر آمد
وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا ۖ قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ
وروان گشت با خاندان خویش دریافت از کنار طور آتشی را گفت بخاندان خویش درنگ کنید که من آتشی احساس کردم باشد بیاورم
مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتٰىهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ
از آن آگهی یا پاره از آتش شاید شما گرم شوید پس گاهی که آمد آنرا خوانده شد از کنار
الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يٰمُوسٰىٰٓ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَنْ
راست وقت در سرزمین فرخنده از درخت که ای موسی منم منم خدا پروردگار جهانیان واگه
أَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلّٰى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ ۚ يٰمُوسٰىٰٓ أَقْبِلْ وَلَا
بیفکن چون بدید او را که میجنبید مانند ماری سیاه خیز برگشت روی گردان و بپشت نگریست ای موسی بیا و
تَخَفْ ۖ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ ﴿٣١﴾ اسْلُكْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ ۖ وَاضْمُمْ إِلَيْكَ
نترس که تو از ایمن شدگان فرو بر دست را در گریبان خویش تا برون آید سپید بی آزاری و باز گردان بسوی خود
جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۖ فَذٰنِكَ بُرْهَانَانِ مِنْ رَبِّكَ إِلٰىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَائِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا
بال خود را از بیم پس اینها دو حجتند از پروردگار تو بسوی فرعون و کسانش که بروند ایشان نافرمانی گروهی
فَاسِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِي هٰرُونُ
نافرمانان گفت پروردگارا کشتم از ایشان تنی را و ترسم که بکشند م
هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسِلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۖ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ
او روشنتر است از من در زبان پس بفرستش با من کمکی که تصدیق کند زیرا بیمناکم که مرا تکذیب کنند گفت
سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا ۚ بِآيَاتِنَا ۚ أَنْتُمَا
زود دست بسفر بر دارم بازوی ترا ببرادرت و بدهیم شما را فرمانروائی تا نرسند بشما بآیتهای ما شما
وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسٰى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ
و هر که پیروی کند شما را هستید چیره آیندگان پس بیامد بایشان موسی با نشانهای ما روشن گفتند نیست این جز جادوئی
مُفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسٰى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ
دروغ بسته و نشنیدیم چنان در پدران ما پیشینیان و گفت موسی پروردگار من داناتر است به آنکه
بِالْهُدٰى مِنْ عِنْدِهِ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ ۖ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظّٰلِمُونَ ﴿٣٧﴾
هدایت آورد از نزد وی و آنکه برای او است پایان آخرت بدانا رستگار نشود ستمگران

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَاُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرِيْ فَاَوْقِدْ لِيْ يٰهَامٰنُ عَلَى الطِّيْنِ

وگفت فرعون ای قوم نمیدانم برای شما خدائی جز خویش پس بیفروز برایم ای هامان بر گل

فَاجْعَلْ لِّيْ صَرْحًا لَّعَلِّيْٓ اَطَّلِعُ اِلٰٓى اِلٰهِ مُوْسٰى وَاِنِّيْ لَاَظُنُّهٗ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿۳۸﴾ وَاسْتَكْبَرَ هُوَ

پس بساز برایم کوشکی شاید اطلاع یابم برخدای موسی و جز این نیست که گمان میبرم او از دروغگویان و سرکشی کرد او

وَجُنُوْدُهٗ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ اِلَيْنَا لَا يُرْجَعُوْنَ ﴿۳۹﴾ فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ

وسپاهش را در زمین بناحق و پنداشتند که بسوی ما بازگردانیده نخواهند شد پس گرفتیم او و سپاهش را وافکندیم ایشان

فِي الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۴۰﴾ وَجَعَلْنٰهُمْ اَئِمَّةً يَّدْعُوْنَ اِلَى النَّارِ وَيَوْمَ

در دریا پس بنگر چگونه بود فرجام ستمگران و گردانیدیشان پیشوایانی که میخوانند بسوی آتش و روز

الْقِيٰمَةِ لَا يُنْصَرُوْنَ ﴿۴۱﴾ وَاَتْبَعْنٰهُمْ فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ هُمْ مِّنَ الْمَقْبُوْحِيْنَ ﴿۴۲﴾

قیامت یاری نخواهند و دنبال کردیشان در این دنیا لعنتی و روز رستاخیز ایشانند از نا شایستگان زشت کردگان

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ مِنْۢ بَعْدِ مَآ اَهْلَكْنَا الْقُرُوْنَ الْاُوْلٰى بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى

و هر آینه دادیم بموسی کتاب پس از آنکه نابود کردیم قرنهای پیشین را بینشهائی برای مردم و راهنمائی

وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿۴۳﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ اِذْ قَضَيْنَآ اِلٰى مُوْسَى الْاَمْرَ

ورحمتی شاید ایشان پند آور شوند و نبودی تو درکنار باختری جائی که گذاردیم بموسی کار را

وَمَا كُنْتَ مِنَ الشّٰهِدِيْنَ ﴿۴۴﴾ وَلٰكِنَّآ اَنْشَاْنَا قُرُوْنًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ

و نبودی تو از گواهان لیکن ما پدید آوردیم قرنهائی پس دراز شد بر ایشان عمر (روزگار) و نبودی تو

ثَاوِيًا فِيْٓ اَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا وَلٰكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِيْنَ ﴿۴۵﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّوْرِ

جایگزین در میان مردم مدین بخوانی بر ایشان آیتهای ما ولیکن بودیم ما فرستندگان و نبودی تو درکنار طور

اِذْ نَادَيْنَا وَلٰكِنْ رَّحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اَتٰىهُمْ مِّنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ

هنگامی که ندا کردیم و لیکن رحمتی از پروردگار تو تا بترسانی گروهی را که نیامده بود بایشان هیچ بیم دهنده ای از پیش تو شاید

يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿۴۶﴾ وَلَوْلَآ اَنْ تُصِيْبَهُمْ مُّصِيْبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ فَيَقُوْلُوْا رَبَّنَا لَوْلَآ

پند آور شوند و اگر نبود اگر که بایشان رسد بایشان هیچ آمدنی بر آنچه پیش فرستاده اند دستهای ایشان که میگفتند پروردگارا چرا

اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ اٰيٰتِكَ وَنَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۴۷﴾ فَلَمَّا جَآءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا

نفرستادی بسوی ما فرستاده ای تا پیروی کنیم آیتهای ترا و گرویدگان از مومنان و هنگامی که بیامد بایشان حق از نزدما

قَالُوْا لَوْلَآ اُوْتِيَ مِثْلَ مَآ اُوْتِيَ مُوْسٰى اَوَلَمْ يَكْفُرُوْا بِمَآ اُوْتِيَ مُوْسٰى مِنْ قَبْلُ قَالُوْا سِحْرٰنِ

گفتند چرا داده نشد مانند آنچه داده شد موسی آیا کفر نورزیدند بآنچه داده شد موسی از پیش گفتند دو جادو اند

تَظٰهَرَا ۡ وَقَالُوْٓا اِنَّا بِكُلٍّ كٰفِرُوْنَ ﴿۴۸﴾ قُلْ فَاْتُوْا بِكِتٰبٍ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰى

پشتیبان همدیگر و گفتند همه بآنها ناگرویم بگو پس بیارید کتابی از نزد خدا که راهنماتر باشد

مِنْهُمَآ اَتَّبِعْهُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۴۹﴾ فَاِنْ لَّمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَكَ فَاعْلَمْ اَنَّمَا يَتَّبِعُوْنَ اَهْوَآءَهُمْ

از این دو تا پیروی کنم اگر راستگویانید پس اگر پذیرفتند از تو بدان که جز هوا پیروی نمیکنند همچو سیاهی نوشته

وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰىهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللّٰهِ ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۵۰﴾

و کیست گمراهتر از آنکه پیروی کند هوس خود را بی رهبری از خدا نمیدهد خدا هدایت نکند گروه ستمگران را

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ

وحتما برسنتيم وبيوستيم برای ایشان گفتار را شاید بإدا آورند آنانکه ویرا بایشان کتاب دادیم پیش از آن

هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوا آمَنَّا بِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ

ایشانند بیان ایمان آرندگان و چون خوانده شود برایشان گویند ایمان آوردیم بآن بتحقیق آن راست حق از پروردگار ما بتحقیق ما بودیم پیش

قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ

از آن اسلام آرندگان آنان داده شوند مزد ایشان را دو بار بسبب شکیبائی کردند و دور میکردند بخوبی بدی را

وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَالُنَا

واز آنچه روزی دادیم ایشان را میدهند و چون بشنوند بیهوده را روی میگردانند از آن و گفتند مر ماست کردار ما

وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ

و شما را ست کردار شما سلام بر شما نخواهیم نادانرا چنانکه تو راهبری نکنی آن را که

أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِنْ نَتَّبِعِ الْهُدَىٰ

دوست داری ولیکن خدا راهبری کند هر که را خواهد و اوست داناتر براه یافتگان و گفتند اگر پیروی کنیم هدیت را

مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ أَرْضِنَا أَوَلَمْ نُمَكِّن لَّهُمْ حَرَمًا آمِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا

با تو برداشته شویم از سرزمین خویش آیا قرار ندادیم ایشان را حرم ایمن گردآورده شود بسوی او میوه های همه چیز روزی

مِّن لَّدُنَّا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَا

از نزد ما ولیکن بیشتر شان نمیدانند و بسا ناپود کردیم شهری را که کامران بود در زندگی خویش را

فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَن مِّن بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ

پس اینک نشیمنهای آنان که نشیمن نشدند پس از ایشان مگر اندکی و ما ایم وارث برندگان و نیست

رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي

پروردگار تو ناپود کننده شهرها تا برانگیزد در مادر آنها پیمبری که خواند بر ایشان آیتهای ما و نباشیم ما ناپود کننده

الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾ وَمَا أُوتِيتُم مِّن شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَزِينَتُهَا

شهرها مگر وهردم آنها ستمکاران و آنچه داده شدید از چیزی پس بهره زندگانی دنیا و زیور آنست

وَمَا عِندَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَن وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ

و آنچه نزد خداست بهتر و پایدارتر آیا نمیفهمید آیا آنرا که وعده داده ایم وعده نیکی پس او بیند آن را

كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ

مانند است که کامیابش دادیم بهره زندگانی دنیا پس او روز قیامت از احضار شدگان و روزیکه خواند شان

فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا

پس گوید کجایند شریکان من آنانکه بودید پنداشتید گفتند آنانکه فرود آمده بود بر ایشان سخن پروردگارا

هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾

اینانند که گمراه کردیم گمراه شان کردیم چنانکه ما گمراه شدیم بیزاری جستیم بسوی تو نبودند ما را پرستنده گان

وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾

و گفته شد بخوانید شریکان خود را پس بخوانند ایشان را پس پاسخ ندهند ایشان را و دیدند عذاب را اگر بودند ایشان هدایت یابندگان

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَآ أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنۢبَآءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ

وروز کہ ندا کند خدا ایشان را پس گوید چہ جواب دادید فرستادگان را پس کور شود بر ایشان آگاہیہا در آن روز پس ایشان یکدیگر

لَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَعَسَىٰٓ أَن يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ

را نپرسند اما آنکہ توبہ کند و ایمان آرد و کردار شایستہ کند پس امید بہست آنکہ باشد از رستگاران و پروردگار تو

يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾

میآفریند ہر آنچہ خواہد و برمیگزیند نیست ایشان را اختیاری منزہ و برتر است خدا از آنچہ شرک میآرند

وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ اللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ لَهُ

و پروردگار تو داند آنچہ نہان میدارد سینہ ہای ایشان و آنچہ پدید کند و اوست خدا نیست خدائی جز او ہمہ ستایش اوراست

الْحَمْدُ فِى الْأُولَىٰ وَالْءَاخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن جَعَلَ

سپاس در آغاز و انجام و مر اوراست حکم و بسوی او باز گردانیدہ میشوید بگو آیا دیدہ اید اگر بگرداند

اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَٰمَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِضِيَآءٍ

خدا بر شما شب را پیوستہ تا روز رستاخیز کدام خدایست جز خدا کہ بیارد شما را روشنی

أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَٰمَةِ مَنْ

آیا نمیشنوید بگو آیا دیدہ اید اگر گرداند خدا بر شما روز را جنبشگی تا روز قیامت کدام

إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِن رَّحْمَتِهِۦ جَعَلَ لَكُمُ

خدایست جز خدا کہ آورد شما را شبی کہ آرامش گیرید در آن آیا نمی بینید و از رحمتش خدا برای شما

اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ

شب و روز را تا بیارامید در آن و تا بجوئید از فضلش و شاید سپاسگذارید و روزی کہ

يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآءِىَ الَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِن كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا

بخواند ایشان را پس گوید کجایند شریکان آنانکہ بودید گمان میبردید و برکشیم از ہر امتی گواہی

فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَٰنَكُمْ فَعَلِمُوٓا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ إِنَّ قَٰرُونَ كَانَ

و گفتیم بیارید دستاویز خویش را پس دانستند آنگاہ حق از آن خداست و گم شد از ایشان آنچہ بودند دروغ می بستند همانا قارون بود

مِن قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ عَلَيْهِمْ وَءَاتَيْنَٰهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَآ إِنَّ مَفَاتِحَهُۥ لَتَنُوٓأُ بِالْعُصْبَةِ أُو۟لِى الْقُوَّةِ

از قوم موسی پس سرکشی کرد بر ایشان و دادیش از گنجہا آنچہ کلیدہایش گران میآمد بر گروہ

إِذْ قَالَ لَهُۥ قَوْمُهُۥ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَابْتَغِ فِيمَآ ءَاتَىٰكَ اللَّهُ الدَّارَ الْءَاخِرَةَ وَلَا

ہنگامیکہ گفتند بوی قومش شادی مکن کہ خدا دوست ندارد شادمانان را و بجوی در آنچہ داد ترا خدا خانہ آخرت را و

تَنسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِن كَمَآ أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِى الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ

فراموش مکن بہرہ خویش را از دنیا و نکوئی کن چنانکہ نکوئی کرد بتو خدا و مجوی تباہی را در زمین خدا

لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾ قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلْمٍ عِندِىٓ أَوَلَمْ يَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ

دوست ندارد تبہکاران را گفت جز این نیست کہ داده شدم مرا آنرا بدانشی نزد من آیا ندانست کہ خدا نابود کرد

مِن قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْـَٔلُ عَن ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾

پیش از او از قرنہا آنکہ سخت تر بود از او در نیرو و بیشتر در گرد و بر پرسیدہ نشود از گناہان گنہکاران

وَكَذٰلِكَ أَنْزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ فَٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ وَمِنْ هَٰٓؤُلَآءِ مَن يُؤْمِنُ
وهمچنین فرستادیم بسوی تو کتاب را پس آنانکه دادیم ایشان کتاب را ایمان آرند بدان و از ایشان است آنکه ایمان آرد
بِهِۦ وَمَا يَجْحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنتَ تَتْلُوا۟ مِن قَبْلِهِۦ مِن كِتَٰبٍ وَلَا تَخُطُّهُۥ بِيَمِينِكَ
بدان وجز کافران نکنند بآیتهای ما مگر کافران و بنودی تو بخواندی پیش ازین کتابی و نه بخط بدست راست
إِذًا لَّٱرْتَابَ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ هُوَ ءَايَٰتٌۢ بَيِّنَٰتٌ فِى صُدُورِ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ
آنگاه بر آرند شک کنندگان باطل و نه نادرستان بلکه آن آیتهای آشکارائی است در سینه‌های آنان که داده شده‌اند دانش و دریابند آنرا بآیتهای ما
إِلَّا ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَٰتٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۖ قُلْ إِنَّمَا ٱلْـَٔايَٰتُ عِندَ ٱللَّهِ
مگر ستمکاران و گفتند چرا فرستاده نشد براو آیتهائی از پروردگارش بگو جز این نیست که آیتها نزد خداست
وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّآ أَنزَلْنَا عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ فِى
و جز این نیست که منم ترساننده آشکار آیا بس نشد ایشان را که فرستادیم بر تو کتاب را خوانده میشود برایشان هماناکه در
ذَٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفَىٰ بِٱللَّهِ بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا ۖ يَعْلَمُ مَا فِى
اینست رحمت و یادآوردنی برای گروهی که ایمان آرند بگو بس است خدا میان من و شما گواه دانا بآنچه در
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱلْبَٰطِلِ وَكَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٥٢﴾ وَ
آسمانها و زمین است و آنانکه ایمان آرند بباطل و کافر شوند بخدا آنانند زیانکاران و
يَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلْعَذَابِ ۚ وَلَوْلَآ أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَآءَهُمُ ٱلْعَذَابُ ۚ وَلَيَأْتِيَنَّهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ
شتاب خواهند از تو در عذاب و اگر نبود سرآمدی نامبرده هرآینه میآمد شان عذاب و هماناکه بیاید بشان ناگهان و ایشان درنیابند
﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌۢ بِٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِن فَوْقِهِمْ
شتاب خواهند از تو در عذاب و هماناکه دوزخ هست فراگیرنده بکافران روزیکه فراگیرد شان عذاب از فرازشان
وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا۟ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾ يَٰعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِنَّ أَرْضِى وَٰسِعَةٌ
و از زیر پایهایشان و گوید بچشید آنچه را بودید میکردید ای بندگان من که ایمان آوردید هماناکه زمین من پهناور است
فَإِيَّٰىَ فَٱعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟
پس مرا پرستش کنید هر کس چشنده مرگ است سپس بسوی ما برگردانده میشوید و آنانکه ایمان آرند و کردار
ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُم مِّنَ ٱلْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ نِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَٰمِلِينَ ﴿٥٨﴾
شایسته کنند هرآینه جایگاه گردانیمشان از بهشت غرفه‌هائی که روان است زیر آنها جویها جاودانگان در آن چه خوب است پاداش عمل کنندگان
ٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّن مِّن دَآبَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا ٱللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ ۖ وَهُوَ
آنانکه شکیبائی ورزیدند و بر پروردگارشان توکل کنند و بسا جنبنده‌ئی که برندارد روزی خویش را خداوند روزی دهدش و شما را و اوست
ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۖ
شنوای داناو اگر پرسیشان کی آفرید آسمانها و زمین را و رام کرد خورشید و ماه را هرآینه گویند خدا
فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ ٱللَّهُ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَيَقْدِرُ لَهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِن
پس کجا برگردانده میشوند خدا فراخ گرداند روزی را برای هر که خواهد از بندگان خویش و تنگ گرداند برای هر که خواهد بدانا خداوند بهمه چیز
سَأَلْتَهُم مَّن نَّزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَحْيَا بِهِ ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۚ قُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾
و اگر پرسیشان کی فرستاد از آسمان آبی تازه کرد بدان زمین را پس از مردنش هرآینه گویند خدا بگو سپاس خدا را بلکه بیشترشان نمیخرد

وَمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا لَهْوٌ وَّلَعِبٌ ۭ وَاِنَّ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ ۘ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿۶۴﴾

وبست این زندگانی دنیا جز هرسرائی وبازی وهاها خانه باز بهین بست زندگانی اگر جاودانه

فَاِذَا رَكِبُوْا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۚ فَلَمَّا نَجّٰىهُمْ اِلَى الْبَرِّ اِذَا هُمْ يُشْرِكُوْنَ ﴿۶۵﴾

پس گاهیکه سوار شوند در کشتی خوانند خدارا پاک کنندگان بروی اورین را تا گاهیکه رهانیدشان بسوی وشت آنگاه ایشان شرک ورزند

لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ ۣ وَلِيَتَمَتَّعُوْا ۣ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿۶۶﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا

تا کفر ورزند جایگه دادیشان وتا کامیاب شوند پس زودیست بدانند آیا ندیدند که ما نهادیم حرمی

اٰمِنًا وَّيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ ۭ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُوْنَ وَبِنِعْمَةِ اللّٰهِ يَكْفُرُوْنَ ﴿۶۷﴾

امن وربوده شوند مردم از پیرامونش آیا باطل ایمان آرند وبنعمت خدا کفر ورزند

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهٗ ۭ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى

وکیست ستمکرتر از آنکه بست بر خدا دروغی یا دروغ پنداشت حق را گاهیکه آمد بوی آیا نیست در دوزخ جایگاهی

لِّلْكٰفِرِيْنَ ﴿۶۸﴾ وَالَّذِيْنَ جَاهَدُوْا فِيْنَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۭ وَاِنَّ اللّٰهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۶۹﴾

برای کافران وآنانکه بکوشند در راه ما هرآینه بنمائیم ایشان را راههای خویش را وهاها خدایست نکوکاران

سورة الروم مكية وآياتها ستون اية

سورة ۳۰ حروفها ۳۵۲۲ كلماتها ۸۱۴

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمّٓ ﴿۱﴾ غُلِبَتِ الرُّوْمُ ﴿۲﴾ فِيْٓ اَدْنَى الْاَرْضِ وَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُوْنَ ﴿۳﴾ فِيْ بِضْعِ سِنِيْنَ ۭ لِلّٰهِ

شکست خوردند روم در نزدیکترین سرزمین وایشان پس از شکستشان زودیست پیروز شوند در چند سال برای خداست

الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْۢ بَعْدُ ۭ وَيَوْمَىِٕذٍ يَّفْرَحُ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿۴﴾ بِنَصْرِ اللّٰهِ ۭ يَنْصُرُ مَنْ يَّشَاۗءُ ۭ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ

کار از پیش واز پس ودر آنروز خرسند شوند مؤمنان بیاری خدا یاری کند هرکرا خواهد واوست عزتمند مهربان

﴿۵﴾ وَعْدَ اللّٰهِ ۭ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ وَعْدَهٗ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۶﴾ يَعْلَمُوْنَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا

وعده خدا خلاف نکند خدا وعده خویش را لیکن بیشتر مردم ندانند میدانند ظاهری از زندگانی (خوشی) را از زندگانی دنیا

وَهُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ هُمْ غٰفِلُوْنَ ﴿۷﴾ اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوْا ۭ مَا خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ

وایشانند از آخرت ناآگهان آیا نیندیشند بیش خود کرنیافریده است خدا آسمانها وزمین واچه میان

اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُّسَمًّى ۭ وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَاۗءِ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُوْنَ ﴿۸﴾ اَوَلَمْ يَسِيْرُوْا

جز بحق ومرآمدی نامبرده ودرآینه بسیاری از مردمند بملاقات پروردگارشان کافران آیا نگردند

فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۭ كَانُوْٓا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَّاَثَارُوا الْاَرْضَ

در زمین تا بنگرند چگونه بود فرجام آنانکه از پیش ایشان بودند سخت تر از ایشان در نیرو وبکاویدند زمین را

وَعَمَرُوْهَآ اَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوْهَا وَجَاۗءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ ۭ فَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ

وآبادان ساختند بیش بیشتر از آباد کردنی که ایشان آباد کردند وبیامدشان پیغمبرانشان بدلیلهای روشن خدا ستم نکند برایشان لیکن بودند

يَظْلِمُوْنَ ﴿۹﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِيْنَ اَسَاۗءُوا السُّوْٓآٰى اَنْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَكَانُوْا بِهَا يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿۱۰﴾

ستم میکردند پس شد فرجام آنانکه بدی کردند آنکه دروغ پنداشتند آیتهای خدارا وبودند بدانها مسخره میکردند

اَللّٰهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهٗ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۱﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿۱۲﴾

خدا آفریدن آفرینش را پس بازگردانیدن وسپس بوی بازگردانیده شوید و روزی که بپاشود ساعت سرا سیمه شوند گنهکاران

وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعٰٓؤُا وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كٰفِرِينَ ﴿۱۳﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ

و نبود ایشانرا از شریکان ایشان شفاعت کنندگانی و بودند بشریکان خویش کفروزان و روز یکه بپاشود ساعت در آنروز

يَتَفَرَّقُونَ ﴿۱۴﴾ فَاَمَّا الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿۱۵﴾ وَاَمَّا الَّذِينَ

پراکنده شوند پس آنانکه ایمان آوردند وکردار شایسته کردند ایشانند در چمنزاری شادمان واما آنانکه

كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِاٰيٰتِنَا وَلِقَآءِ الْاٰخِرَةِ فَاُولٰٓئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿۱۶﴾ فَسُبْحَانَ اللّٰهِ حِينَ

کفر ورزیدند و دروغ پنداشتند آیتهای ما را و دیدار آخرت آنانند در عذاب احضار شدگان پس منزه است (باشید تنزیه) خدا را وقتی

تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿۱۷﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿۱۸﴾ يُخْرِجُ

درشام کنید و هنگامی که بامداد کنید و او راست ستایش در آسمانها و زمین و شامگاهان و نگاهیکه نیمروز کنید بیرون آرد

الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿۱۹﴾ وَمِنْ

زنده را از مرده و بیرون آرد مرده را از زنده و زنده میکند زمین را پس از مردنش و همچنان بیرون آورده شوید و از

اٰيٰتِهٖٓ اَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ اِذَآ اَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿۲۰﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ

آیتهای او آنست که آفرید شما را از خاکی ناگاه شما بشریند پراکنده گردان و از آیتهای آنست که آفرید برای شما از

اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوٓا اِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

خودتان جفتهائی تا بیارامید بدانان و نهاد درمیان شما دوستی و مهربانی را همانا در اینست آیتهائی برای گروهی که اندیشه کنند

﴿۲۱﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖ خَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَاَلْوَانِكُمْ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ

واز آیتهایش آفرینش آسمانها وزمین و گوناگون بودن زبانهای شما و رنگهای شما همانا در اینست آیتهائی

لِلْعٰلِمِينَ ﴿۲۲﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖ مَنَامُكُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَآؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهٖ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ

برای دانایان واز آیتهایش خوابتان شما بشب و روز و روزی جستن شما از فضلش همانا در اینست آیتهائی

لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿۲۳﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَيُحْيِي بِهِ الْاَرْضَ

برای گروهی که میشنوند واز آیتهایش بنمایاند برقرا بیمی و امیدی وفرستد از آسمان آبی که زنده سازد بدان زمین را

بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۲۴﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ اَنْ تَقُومَ السَّمَآءُ وَالْاَرْضُ بِاَمْرِهٖ

پس از مردنش همانا در اینست آیتهائی برای گروهی که خرد بکار برند واز آیتهایش آنکه بپادارند آسمان وزمین بفرمانش

ثُمَّ اِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِنَ الْاَرْضِ اِذَآ اَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿۲۵﴾ وَلَهٗ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ كُلٌّ لَهٗ

تا گاهی که بخواند شما را خواندنی از زمین ناگاه برون آیید و او راست آنکه در آسمانها وزمین است همگی بندگان او

قَانِتُونَ ﴿۲۶﴾ وَهُوَ الَّذِي يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهٗ وَهُوَ اَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى فِي السَّمٰوٰتِ

فرمانبردارند و اوست آنکه آغاز کند آفرینش را پس باز گرداندش و آن آسانتر است بر او و او راست مثل برتر است در آسمانها

وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲۷﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِنْ اَنْفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِنْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِنْ شُرَكَآءَ

و زمین و اوست عزتمند حکیم زده است برای شما مثلی از خودتان آیا هست از آنچه مالکت دستهای شما شریکانی

فِي مَا رَزَقْنٰكُمْ فَاَنْتُمْ فِيهِ سَوَآءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۲۸﴾

در آنچه روزیمان دادیم که شما و ایشان همانند ترسان همچون ترسیدن شان از خودشان همگونه تفصیل میدهیم آیتها را برای گروهی که خرد بکار برند

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ

بلکه پیروی کردند آنانکه ستم کردند هوسهای خویش را بنادانی پس کیست راه نماید کسی را که گمراه ساخت خدا و نیست ایشانرا یاورانی پس راست دار روی خود را

لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ

بسوی دین یکتاپرست آفرینش خدائی که سرشت مردم را بر آن ثبت کرد آفرینش خدا را این است دین استوار ولیکن

أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾

بیشتر مردم نمیدانند زاری کنندگان بسوی او بترسید از او و بپای دارید نماز را و نباشید از شرک ورزان

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾ وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ

از آنانکه پراکنده ساختند دین خود را و گشتند گروهها هر حزبی بآنچه نزد خویش است شادمان و چون برسد مردم را رنجی

دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا أَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

خوانند پروردگار خود را زاری کنان بسوی او سپس چون بچشاند ایشان را از نزد خویش رحمتی ناگهان گروهی از ایشان بپروردگار خویش شرک ورزند

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا

تا کفر ورزند بآنچه آوردیم بایشان پس بهره مند باشید زود دانست خواهید ۱؎ فرستادیم بر ایشان فرمانی که سخن گوید بآنچه

كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ

بودند بآن شرک ورزان و چون بچشانیم مردم را رحمتی شادمان شوند بآن و اگر برسد شان جزائی بآنچه پیش فرستاده

أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ

دستهای شان ناگاه نومید شوند آیا ندیدند که خدا فراخ گرداند روزی را برای هر که خواهد و تنگ سازد بیاد ایراست آیتهائی

لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ

برای گروهی که ایمان آرند پس بده بخویشاوندان بمرو بینوا و واماندهٔ در راه این نکوتر است برای آنانکه خواهانند روی

اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا آتَيْتُمْ مِنْ رِبًا لِيَرْبُوَا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُو عِنْدَ اللَّهِ وَمَا

خدا را و آنانند رستگاران و آنچه آوردید از رباء تا بیفزاید در مالهای مردم پس فزونی نجوید نزد خدا و آنچه

آتَيْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ

آوردید از زکوٰتی که خواهید بآن روی خدا را پس آنانند فزونی گیرندگان خداست آنکه آفرید شما را پس روزی تان داد

ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَٰلِكُمْ مِنْ شَيْءٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ

پس بمیراند شما را و سپس زنده سازد تان آیا هست از شریکان شما آنکه بکند از اینها چیزی را منزه و برتر است

عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا

از آنچه شرک میورزند پدیدار شد تباهی در دشت و دریا بآنچه فراهم کرد دستهای مردم تا بچشاند شان پاره از آنچه کردند

لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ

شاید باز گردند بگو گردید در زمین پس بنگرید چگونه بود فرجام آنانکه پیشین بودند بودند

أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ

بیشتر ایشان شرک ورزندگان پس راست کن روی خود را بسوی دین استوار پیش از آنکه بیاید روزی که نیست باز گشتی از خدا آنروز

يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِأَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾

شکافته شوند از هم هر که کفر ورزد بس بر اوست کفرش و هر که کار نکو کند پس برای خویش آماده میکنند

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ فِى زِينَتِهِۦ ۖ قَالَ ٱلَّذِينَ يُرِيدُونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا يَٰلَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَآ أُوتِىَ
پس برون شد بر قومش در زیور خویش گفتند آنانکه خواهند زندگانی دنیارا کاشکی مارا مثل آنچه داده شده
قَٰرُونُ إِنَّهُۥ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ ٱللَّهِ خَيْرٌ لِّمَنْ ءَامَنَ
قارون بیگمان او خداوند بهره گران و گفتند آنانکه داده شدند دانشرا وای برشما پاداش خدا بهتر است برای کسی که ایمان
وَعَمِلَ صَٰلِحًا ۚ وَلَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلصَّٰبِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهِۦ وَبِدَارِهِ ٱلْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُۥ
وکار شایسته کند و داده نشوند آنرا مگر شکیبایان پس فرو بردیم او و خانه اورا در زمین و نبود
مِن فِئَةٍ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ ٱلَّذِينَ تَمَنَّوْا۟ مَكَانَهُۥ
او را گروهی که یاری کنند او را بجز خدا و نبود از یاری شدگان و بامداد کردند آنانکه آرزو میکردند جای او را
بِٱلْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيْكَأَنَّ ٱللَّهَ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَيَقْدِرُ ۖ لَوْلَآ أَن مَّنَّ ٱللَّهُ
دیروز میگفتند وای! گویا خدا میگشاید روزی را برای هرکه خواهد از بندگان او و تنگ میکرداند اگر
عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا ۖ وَيْكَأَنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلْكَ ٱلدَّارُ ٱلْءَاخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ
بر ما هرآینه فرو میبرد ما را وای! گویا رستگار نشوند کافران این نیک خانهٔ آخرت نهیش برای آنانکه نمیخواهند
عُلُوًّا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا ۚ وَٱلْعَٰقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾ مَن جَآءَ بِٱلْحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيْرٌ مِّنْهَا ۖ وَمَن جَآءَ
برتری در زمین و نه تبهکاری و فرجام بهست از آن پرهیزگاران آنکه خوبی را آرد او را بهتر از آن و آنکه
بِٱلسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى ٱلَّذِينَ عَمِلُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ إِلَّا مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ إِنَّ ٱلَّذِى فَرَضَ
بدی را آرد پس کیفر نشوند آنانکه کردند زشتیها مگر آنچه را بودند میکردند بیگمان آنکه
عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ لَرَآدُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ ۚ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ مَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾
برتو قرآن را باز گرداننده است ترا بسوی بازگشتگاه بگو پروردگارم داناتر است کرا بهدایت راآورده و کیست آنکه اندر گمراهی آشکار
وَمَا كُنتَ تَرْجُوٓا۟ أَن يُلْقَىٰٓ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۖ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾
و نبودی تو امیدوار بدانکه افکنده شود بسوی کتاب مگر رحمتی از پروردگارت پس نباشی هیچ پشتیبان برای کافران
وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ ۖ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾
و باز ندارند تو را از آیتهای خدا پس از آنکه فرستاده شد بسوی تو بخوان بسوی پروردگارت خویش و نباشی از شرک ورزان
وَلَا تَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ ۘ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ كُلُّ شَىْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُۥ ۚ لَهُ ٱلْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾
و نخوان با خدا خدای دیگری نیست خدائی جز او هر چیزی نابود است جز رویش او را ست حکم و بسویش بازگردانیده شوید

سورة العنكبوت مكية وآياتها تسع وستون آية

بسم الله الرحمن الرحيم

سورة ٢٩ — جزو نهما ٣١٩٥ — كلماتها ٩٨٠

نام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ أَحَسِبَ ٱلنَّاسُ أَن يُتْرَكُوٓا۟ أَن يَقُولُوٓا۟ ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَد
آن منم خدا داناتر مردم که رها شوند آنکه گویند ایمان آوردیم و آزموده نگردند و بتحقیق
فَتَنَّا ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ فَلَيَعْلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ صَدَقُوا۟ وَلَيَعْلَمَنَّ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٣﴾
آزمودیم آنانرا که پیش از ایشان بودند تا بداند خدا آنانرا که راست گفتند و تا بداند دروغگویان را

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَن يَسْبِقُونَا ۚ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۴﴾ مَن كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ

یا گمان بردند آنانکه میکنند بدیها که بگذرند از ما بسبقت گیرند زشت است آنچه حکم کنند آنکس امید دارد ملاقات

اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۵﴾ وَمَن جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ

خدارا هنگام سرآمد خداست آینده و اوست شنوای دانا و آنکه میکوشد جز این نیست که میکوشد برای خویشتن همانا خدا

لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿۶﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَ

بی نیاز است از جهانیان و آنانکه ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند هماناکه بزداییم از ایشان بدیهای ایشانرا و

لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۷﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا ۖ وَإِن

هرآینه بپاداششان دهیم بهتر آن راکه بودند میکردند و بفرمودیم آدمی را بنیکوئی بپدر و مادرش بخوبی کردن و اگر

جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۚ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ

کوشیدند با تو که شرک ورزی بمن آنچه را نیست بدان دانشی پس فرمان مبر ایشان را بمن بسوی من است بازگشت شما تا آگاهتان دهم بآنچه بود

تَعْمَلُونَ ﴿۸﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿۹﴾ وَمِنَ النَّاسِ

میکردید و آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند هرآینه درآریمشان در شایستگان و از مردمان

مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ ۖ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ

آنانکه گویند ایمان آوردیم بخدا پس گاهیکه آزرده شود در راه خدا بگیرد آزار مردم را چون عذاب خدا و اگر بیاید یاری

مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ ۚ أَوَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿۱۰﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ

از پروردگارت هرآینه گویند ما باشما بودیم آیا نیست خدا داناتر بدانچه هست در سینه‌های جهانیان و هماناکه

اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿۱۱﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا

خدا آنانراکه ایمان آوردند و هماناکه نمایانرا که نفاق (دورویی) ورزیدند و گفتند آنانکه کفر ورزیدند بمانانکه ایمان آوردند پیروی کنید راه ما را

وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ وَمَا هُم بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُم مِّن شَيْءٍ ۖ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۱۲﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ

و باید برداشت گناهان شما را و نیستند حمل کنندگان از گناهان ایشان هیچ‌چیزی هماناایشانند دروغگویان و هرآینه بردارند

أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ ۖ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۱۳﴾ وَلَقَدْ

بارهای خود را و بارهائی با بارهای خود و هرآینه پرسش شوند روز قیامت از آنچه بودند دروغ می‌بستند و هماناکه

أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ

فرستادیم نوح را بسوی قومش پس ماند در ایشان هزار سال کم پنجاه سال پس گرفت ایشانرا طوفان

وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿۱۴﴾ فَأَنجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿۱۵﴾ وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ

و ایشان ستمکاران پس رهانیدیمش و یاران کشتی را و گردانیدیم کشتی را آیتی برای جهانیان و ابراهیم آنگه که گفت

لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ۖ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۶﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ

بقوم خود پرستش کنید خدارا و بترسیدش این بهتر است برای شما اگر بدانید جز این نیست که میپرستید

مِن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا ۚ إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ

جز خدا بتانی را و میآفرینید (دروغی را) هماناآنانکه میپرستید جز خدا

لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِندَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ ۖ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۷﴾

برای شما روزی پس بجوئید نزد خدا روزی را و او را پرستش کنید و شکرش گزارید بسوی او بازگردانیده میشوید

وَإِن تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ۖ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ
اگر تکذیب کنید ہا را تکذیب کردند امتہا پیش از شما و نیست بر پیغمبر مگر رسانیدن آشکار آیا
يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ
نزینند چگونه پدید آرد خدا آفرینش را پس باز گرداند شان ہا ما نست بر خدا آسان بگو بروید در زمین
فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ
پس بنگرید چگونہ آغاز آفرینش کرد سپس خدا پدید آرد پیدایش باز پسین را ہا ما خدا بر ہمہ چیز توانا عذاب کند
مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ ۖ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنتُم بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ
ہر کرا خواہد و بیامرزد ہر کرا خواہد و بسوی او باز گردانیده شوید و نیستید شما عاجز کنندگان در زمین و نہ در آسمان
وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ
و نیستتان جز خدا دوست و نہ یاوری و آنانکہ کفر ورزیدند بآیتہای خدا و دیدار او آنان
يَئِسُوا مِن رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَن قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ
نومیدند از رحمتم و آنانرا ست عذابی دردناک پس نبود پاسخ قومش جز آنکہ گفتند بکشیدش یا
حَرِّقُوهُ فَأَنجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم مِّن
بسوزانیدش پس رہانیدش خدا از آتش ہا ما در نیست آیتہائی برای قومی کہ ایمان آرند و گفت جز این نیست کہ برگرفتید
دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَ
جز خدا بتانی بدوستی میان خویش در زندگانی دنیا پس روز قیامت کفر ورزد برخی نسبت ببرخی و
يَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٢٥﴾ فَآمَنَ لَهُ لُوطٌ ۘ وَقَالَ
لعن کند برخی از شما برخی را و جایگاه شما آتش ہا ست و نیست شما را یارانی پس ایمان آورد بر ابراہیم لوط و گفت
إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي ۖ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ
ہا ما مہاجرت کننده بسوی پروردگار خویش ہا ما او ست عزیز حکیم و بخشیدیم بوی اسحق و یعقوب را و نہادیم در نژاد او
النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا ۖ وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا إِذْ
پیغمبری و کتاب را و دادیم بوی مزدش را در دنیا و ہا ما او ست در آخرت از شایستگان و لوط را یاد کن
قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ
گفت بقوم خود آیا ہا نیا بید (آورید) فاحشه (ناشایست) را کہ پیشی نکرد شما را بآن کسی از جہانیان آیا نیستید در آیید
الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمُ الْمُنكَرَ ۖ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَن قَالُوا
بر مردان و ببزنید راه را و بیارید در انجمن خویش ناپسندرا پس نبود پاسخ قومش جز آنکہ گفتند
ائْتِنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا
بیاور ما را بعذاب خدا اگر ہستی از راستگویان گفت پروردگارا یاریم کن بر گروه بدکاران و چون
جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَىٰ قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُو أَهْلِ هَٰذِهِ الْقَرْيَةِ ۖ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾
آمدند فرستادگان ما ابراہیم را بمژده گفتند ہر آینه نابود کنندگانیم مردم این شہر را ہا ما مردمش بودند ستمگران
قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا ۚ قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَن فِيهَا ۖ لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾
گفت ہا ما در آن ہست لوط گفتند ما دانا تریم بداکه در آنست ہر آینه نجاتش دہیم او و خانه بیش ما مگر زنش را که بود ست از گروه ستمگران

وَلَمَّآ اَن جَآءَت رُسُلُنَا لُوطًا سِىٓءَ بِهِم وَضَاقَ بِهِم ذَرعًا وَقَالُوا لَا تَخَف وَلَا تَحزَن اِنَّا مُنَجُّوكَ

وچون بیکه آمدند فرستادگان ما لوط را بدرج شد از ایشان و تنگ شد بدیشان بانبی و گفتند مترس وانده واین بیم باش که ما ترا نجات دهیم و

وَاَهلَكَ اِلَّا امرَاَتَكَ كَانَت مِنَ الغٰبِرِينَ ﴿٣٣﴾ اِنَّا مُنزِلُونَ عَلٰٓى اَهلِ هٰذِهِ القَريَةِ رِجزًا مِّنَ

وخانه ات مگر زن تو گردانیدیم او را از گذشتگان بجانا نابیم فرستنده بر مردم این شهر چرکی را از

السَّمَآءِ بِمَا كَانُوا يَفسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَد تَّرَكنَا مِنهَآ اٰيَةًۢ بَيِّنَةً لِّقَومٍ يَعقِلُونَ ﴿٣٥﴾ وَاِلٰى مَديَنَ

آسمان بجهه بودند نافرمانی میکردند وبجانا بازگذاردیم ازان نشانی آشکار برای گروهی که بکار میبایند و بسوی مدین

اَخَاهُم شُعَيبًا فَقَالَ يٰقَومِ اعبُدُوا اللّٰهَ وَارجُوا اليَومَ الاٰخِرَ وَلَا تَعثَوا فِى الاَرضِ مُفسِدِينَ

برادر شان شعیب را پس گفت ای قوم پرستش کنید خدارا وامید دارید روز باز پسین را وبگردید در زمین تباه کاران

﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَاَخَذَتهُمُ الرَّجفَةُ فَاَصبَحُوا فِى دَارِهِم جٰثِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَّثَمُودَ وَقَد

پس تکذیب کردند پس گرفتشان لرزشی که بامداد کردند در خانه خویش مردگان وعاد وثمود ودیدست

تَّبَيَّنَ لَكُم مِّن مَّسٰكِنِهِم وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيطٰنُ اَعمَالَهُم فَصَدَّهُم عَنِ السَّبِيلِ

پیدا شده برای شما از نشینهای آنان وبیاراست برای ایشان شیطان کردارشان را پس باز داشتشان از راه

وَكَانُوا مُستَبصِرِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَارُونَ وَفِرعَونَ وَهَامَانَ وَلَقَد جَآءَهُم مُّوسٰى بِالبَيِّنٰتِ

حالیکه بودند بینایان وقارون وفرعون وهامان ودیدآمد بیاد شان موسی بانشانها

فَاستَكبَرُوا فِى الاَرضِ وَمَا كَانُوا سٰبِقِينَ ﴿٣٩﴾ فَكُلًّا اَخَذنَا بِذَنبِهِ فَمِنهُم مَّن

پس سرکشی ورزیدند درزمین وبنودند پیشی گیرندگان پس هر گدام را گرفتیم بگناهش پس ازایشان بست آنکه

اَرسَلنَا عَلَيهِ حَاصِبًا وَمِنهُم مَّن اَخَذَتهُ الصَّيحَةُ وَمِنهُم مَّن خَسَفنَا بِهِ الاَرضَ وَ

فرستادیم براو سنگریزه وازایشان بست آنکه گرفتش غرنده وازایشان بست آنکه فرو بردیم بدرزمین و

مِنهُم مَّن اَغرَقنَا وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظلِمَهُم وَلٰكِن كَانُوٓا اَنفُسَهُم يَظلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ

ازایشان بست آنکه غرق کردیم وبنود خدا تا ستم بایشان کند ولیکن بودند خویشتن را ستمکاران مثل

الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِ اللّٰهِ اَولِيَآءَ كَمَثَلِ العَنكَبُوتِ اتَّخَذَت بَيتًا وَاِنَّ اَوهَنَ البُيُوتِ لَبَيتُ

آنانکه گرفتند جز خدا دوستانی مانند مثلیت بست که بر گرفت خانه وبدرستی سست ترین خانه خانه

العَنكَبُوتِ لَو كَانُوا يَعلَمُونَ ﴿٤١﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَعلَمُ مَا يَدعُونَ مِن دُونِهِ مِن شَىءٍ وَهُوَ العَزِيزُ الحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَ

عنکبوت بست اگر بودندانند بجانا خدا میدانند آنچه را میخوانند جز وی از چیزی واوست غرشنده حکیم و

تِلكَ الاَمثَالُ نَضرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعقِلُهَآ اِلَّا العٰلِمُونَ ﴿٤٣﴾ خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالاَرضَ بِالحَقِّ اِنَّ

این مثلها را میزنیم برای مردم وبگزد نیاندیشد مگر جز دانایان آفرید خدا آسمانها وزمین را بحق بجانا

فِى ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّلمُؤمِنِينَ ﴿٤٤﴾ اُتلُ مَآ اُوحِىَ اِلَيكَ مِنَ الكِتٰبِ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ اِنَّ الصَّلٰوةَ تَنهٰى عَنِ الفَحشَآءِ

درین بست آیتی برای مؤمنان بخوان آنچه را وحی شده بسوی تو از کتاب و بپای دار نماز را که بجانا نماز باز دارد از فحشا (زشتیها)

وَالمُنكَرِ وَلَذِكرُ اللّٰهِ اَكبَرُ وَاللّٰهُ يَعلَمُ مَا تَصنَعُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَا تُجَٰدِلُوٓا اَهلَ الكِتٰبِ اِلَّا بِالَّتِى هِىَ اَحسَنُ

ومنکر (ناپسند) وهر آینه یاد خدا بزرگتر است وخدا داند آنچه رامیسازید و تشنیزید با اهل کتاب مگر بدانچه آنست بهتر

اِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنهُم وَقُولُوٓا اٰمَنَّا بِالَّذِىٓ اُنزِلَ اِلَينَا وَاُنزِلَ اِلَيكُم وَاِلٰهُنَا وَاِلٰهُكُم وَاحِدٌ وَنَحنُ لَهُ مُسلِمُونَ ﴿٤٦﴾

مگر آنانکه ستم کردند ازایشان وبگویید بجانا آوردیم بدانچه فرستاده شد بسوی ما وفرستاده شد بسوی شما وخدای ما وخدای شما یکی است وما فرمانبرداران

الجزء ۲۱

وَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الْمُجْرِمُوْنَ نَاكِسُوْا رُءُوْسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَآ اَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ

واگر بینی هنگامی که گنهکاران سرافکنده گانند نزد پروردگارشان پروردگارا دیدیم وشنیدیم پس برگردان ما را تا بکنیم

صَالِحًا اِنَّا مُوْقِنُوْنَ ﴿۱۲﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَاٰتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدٰىهَا وَلٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّيْ

کاری شایسته جاما یقین دارنده گان واگر خواستیم هرآینه میدادیم هر کس رهبریش را لیکن درست گشت سخن ازمن که

لَاَمْلَئَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ ﴿۱۳﴾ فَذُوْقُوْا بِمَا نَسِيْتُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا اِنَّا

پرسازم دوزخ را از پریان ومردم همگی پس بچشید بجزا فراموش کردید رسیدن را بروز تان این جاما

نَسِيْنٰكُمْ وَذُوْقُوْا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۴﴾ اِنَّمَا يُؤْمِنُ بِاٰيٰتِنَا الَّذِيْنَ اِذَا ذُكِّرُوْا

فراموشستان کردیم وبچشید عذاب دوزخرا بجزا بودید میکردید جز این نیست که ایمان آرند بآیتهای ما آنانکه هرگاه یاد آوری شوند

بِهَا خَرُّوْا سُجَّدًا وَّسَبَّحُوْا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿۱۵﴾ تَتَجَافٰى جُنُوْبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ خَوْفًا

بجانها بیفتند سجده گنان وتسبیح گویند بسپاس پروردگارشان وخو نمیکنند گردن از فرمان پروردگار بجاها خوابگاهها پروردگارشان را

وَّطَمَعًا وَّمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿۱۶﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ اُخْفِيَ لَهُمْ مِّنْ قُرَّةِ اَعْيُنٍ جَزَآءً بِمَا كَانُوْا

وامیدی دارند بچه روزیشان دادیم کسی چه نهان نعمت روشنی چشم پاداشی بچه بودند

يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۷﴾ اَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوٗنَ ﴿۱۸﴾ اَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا

میکردند پس آیا آنکه مؤمن بود مانند آنکه نافرمان بود برابر نیستند یکسان اما آنانکه ایمان آوردند وکردار

الصّٰلِحٰتِ فَلَهُمْ جَنّٰتُ الْمَاْوٰى نُزُلًا بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۹﴾ وَاَمَّا الَّذِيْنَ فَسَقُوْا فَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ

شایسته کردند پس بهشتها باشد جایگاه جشنگی وپذیرائی بچه بودند میکردند واما آنانکه نافرمانی کردند پس جایگاهشان آتش است

كُلَّمَآ اَرَادُوْٓا اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَآ اُعِيْدُوْا فِيْهَا وَقِيْلَ لَهُمْ ذُوْقُوْا عَذَابَ النَّارِ الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ

هرگاه خواهند برون آیند ازآن باذگردانیده شوند دران وگفته شود برایشان بچشید عذاب آتش را که بودید بآن تکذیب میکردید

﴿۲۰﴾ وَلَنُذِيْقَنَّهُمْ مِّنَ الْعَذَابِ الْاَدْنٰى دُوْنَ الْعَذَابِ الْاَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ﴿۲۱﴾ وَمَنْ اَظْلَمُ

وهماناً بچشانیم ایشان از شکنجه نزدیک نمازسپسین شکنجه بزرگ باشد ایشان باذگردند وکیست ستمگرتر

مِمَّنْ ذُكِّرَ بِاٰيٰتِ رَبِّهٖ ثُمَّ اَعْرَضَ عَنْهَا اِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِيْنَ مُنْتَقِمُوْنَ ﴿۲۲﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ

از آنکه یاد آوری شود بآیتهای پروردگارش پس روی برتابد از آنها ما ایم از گنهکاران کین گشنده گان وهماناً دادیم بموسی کتاب را

فَلَا تَكُنْ فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْ لِّقَآئِهٖ وَجَعَلْنٰهُ هُدًى لِّبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ﴿۲۳﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ اَئِمَّةً يَّهْدُوْنَ

پس تو نباشی در شکی از ملاقاتش وگردانیدیم رهبری برای بنی اسرائیل وگردانیدیم از ایشان پیشوایانی که رهنمائی میکنند

بِاَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوْا وَكَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يُوْقِنُوْنَ ﴿۲۴﴾ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا

بفرمان ما چنانکه شکیبائی کردند وبودند بآیتهای ما یقین دارندگان وهماناً پروردگارت جداائی انگند میانشان روز رستاخیز درآنچه بودند

فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿۲۵﴾ اَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ يَمْشُوْنَ فِيْ مَسٰكِنِهِمْ اِنَّ فِيْ

درآن اختلاف میکردند آیا رهبر ایشان گردید برای ایشان از پیش ازایشان از قرنهائی که روانند در آرامگاههای ایشان هماناً در

ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ اَفَلَا يَسْمَعُوْنَ ﴿۲۶﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَسُوْقُ الْمَآءَ اِلَى الْاَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهٖ زَرْعًا تَاْكُلُ

این هست آیتهائی آیا نمیشنوند آیا ندیدند که روان میداریم آب را بسوی زمین خشکرده پس برون آریم بدان کشتی را که بخورند

مِنْهُ اَنْعَامُهُمْ وَاَنْفُسُهُمْ اَفَلَا يُبْصِرُوْنَ ﴿۲۷﴾ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْفَتْحُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۲۸﴾

ازآن وانعامهای بشانان وایشان پس آیا نمی نگرند وگویند کی بود این گشایش (یا پیروزی) اگر هستید راستگویان

قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ إِنَّهُمْ مُنْتَظِرُونَ ﴿٣٠﴾

بگو روز پیروزی سودمند آنانرا که کافر شدند ایمانشان نه مهلت داده شوند پس روی برتاب از ایشان و منتظر باش که ایشان منتظرانند

سورة الاحزاب مدنية وآياتها ثلاث وسبعون آية

سورة ۳۳ — حروفها ۵۸۹۶ — كلماتها ۱۲۸۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١﴾

ای پیمبر بترس خدارا و فرمان مبر کافران و دورویان را همانا خدا بود دانشمند حکیم

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ

و پیروی کن آنچه وحی شود بسوی از پروردگارخویش همانا خدا بچه میکنید آگاه و توکل کن بر خدا و بس است

بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٣﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِ وَمَا جَعَلَ أَزْوَاجَكُمُ اللَّائِي

خداوند وکیل نهاد خدا برای مردی دو دل در اندرونش و نگردانید خدا همسران شمارا آنانکه

تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ

ظهار کنید از ایشان مادران شما و نگردانید پسر خوانده گان شمارا فرزندان شما این گفتار شماست بادهای شما

وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ﴿٤﴾ ادْعُوهُمْ لِآبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِنْ لَمْ تَعْلَمُوا

و خدا گوید حق را او هدایت کننده براه بگوئید ایشانرا برای پدرانشان آن داد گرتر نزد خدا پس اگر ندانستید

آبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ وَلَٰكِنْ

پدران ایشانرا پس برادران شمایند در دین و بندگان شما و نیست بر شما بروای در آنچه خطا کردید بدان ولیکن

مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥﴾ النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَ

آنچه عمدت خواست دلهای شما و خداست آمرزنده مهربان پیمبر سزاوارتر است بمؤمنان از خودایشان و

أَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ

زنان او مادران ایشانند و خویشاوندان برخی شان سزاوارترند ببرخی در کتاب خدا از مؤمنان و مهاجران

إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا

مگر آنکه کنید در باره دوستانتان نکوئی بود چنین آن در کتاب نوشته و هنگامی که گرفتیم

مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ

از پیمبران پیمانشان را واز تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی ابن مریم و گرفتیم از ایشان

مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْأَلَ الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ

پیمانی گران تا بپرسد راستگویان را از راستیشان و آماده کرد برای کافران

عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ

عذابی دردناک ای آنانکه ایمان آوردید یاد آرید نعمت خدارا بر خویش گاهیکه بیامد شمارا

جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾

لشکرهائی پس فرستادیم برایشان بادی و لشکرهائی که ندیدید و خداست بچه میکنید بینا

إِذْ جَاءُوكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ
گاهیکه آمدند شمارا از فراز شما واز زیر شما وگاهیکه گردیدند دیدگان ورسید دلها گلوگاه بهارا

وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونَا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ
وگمان میبردید بخدا گمانهارا آنجا (آنگاه) آزمایش شدند مؤمنان ولرزیدند لرزیدنی سخت ودنگی یکه میگفتند

الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَتْ
مردان دوروی وآنانکه در دلهاشان بیماری است که وعده نداد ما را خدا وپیغمبرش مگر فریبی را ودنگامی که گفتند

طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ
گروهی ازایشان ای مردم یثرب نیست جایگاهی برای شما پس بازگردید ودستوری میجوید گروهی ازایشان از پیغمبر میگفتند

إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ أَقْطَارِهَا
جاها خانه‌های ما برهنه است ونیستند خانه‌ها برهنه ونگاهبند جز گریزی را واگر درود شود برایشان درآنها از هرسوی

ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ
سپس درخواست میشدند فتنه (جنگ) را هرآینه آوردندش ودرنگ نکردند بآن مگر اندکی ودنگامی بردند پیمان بستند باخدا از پیش

لَا يُوَلُّونَ الْأَدْبَارَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾ قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمُ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ
گریز نمایند پشتهارا ودست بیمان خدا پرسش شده بگو سود ندهد شمارا گریز اگر گریزید از

الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذًا لَا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ
مرگ یا کشتن وآنهنگام کامیاب نشوید مگر اندکی بگو کیست که نگهدارد شمارا از خدا اگر خواهد بشما

سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ
بدی یا خواهد برای شما رحمتی ونیابند برای خویش جز خدا دوست ونه یاوری را بسا داند خدا

الْمُعَوِّقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَشِحَّةً
بازدارنده گانرا ازشما وگویندگانرا ببرادران خویش بیائید بسوی ما ونیایند نبردرا جز اندکی بخیل ناند

عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَى عَلَيْهِ
برشما تاگاهی که بیاید ترس بینیشان بتگرند در تو میگردد دیدگانشان مانند آنکه فراگرفته باشد مرگش

مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِأَلْسِنَةٍ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا
مرگ تاگاهی که برود ترس آزارتان کنند بازبانهائی تیز خودرا نانند از بخیلی آنان ایمان نیاوردند

فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ
پس تباه ساخت خدا کردارشانرا وآن است بر خدا آسان پندارند احزاب را نرفتند واگر بیایند احزاب

﴿٢٠﴾ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَاتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا
دوست دارند کاش برون بودند درمردم دشت نشین واز دور اخبار شمارا پرسیدند واگر میبودند درشما بیکار نمیکردند جز اندکی

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَمَّا
شمارا است در پیغمبر خدا پیروی نکو برای آن کو امیدوار خدا ودرود باز پسین را ویاد کند خدا را بسیار ودنگامیکه

﴿٢٢﴾ رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا
دیدند مؤمنان احزاب را گفتند این است آنچه وعده داد ما را خدا وپیغمبرش ودرست گفت خدا وپیغمبرش وبیفزود ایشانرا مگر ایمان وتسلیمی

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَى نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ
از مؤمنان مردانی که راست گفتند آنچه را با خدا پیمان بر آن بستند پس از ایشان است آنکه گذرانده پیمان خویش را و از ایشان است آنکه
يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ
انتظار کشد و تبدیل نکردند تبدیلی تا راستگو را خدا براستگویان و عذاب کند دورویان را
إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ
اگر خواهد یا توبه پذیرد از ایشان هانا خدا است آمرزنده مهربان و باز گرداند خدا آنانرا که کفر ورزیدند بخشمشان
لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ
نرسیدند بچیزی و کفایت کرد خدا مؤمنان را از جنگ و خدا است نیرومند عزیز و فرود آورد آنانرا که پشتیبانی ایشان کردند
مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ
از اهل کتاب از کاخهای ایشان و افکند در دلهای آنان هراس را گروهی را میکشید و میبرید
فَرِيقًا ﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَئُوهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ
گروهی را و وارث داد شما را سرزمین ایشان و خانه‌های ایشان و دارائیهای ایشان و سرزمینی (که) تا حال پا بر آن نگذاشته بودید و هست خدا بر هر
شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ إِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا
چیز توانا ای پیمبر بگو بزنان خویش اگر خواهان زندگانی دنیا و زیور آنید
فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالدَّارَ
پس بیائید بهره‌مند سازم شما را و رها سازم شما را رهائی نیکو و اگر خواستار خدا و پیمبرش و خانهٔ
الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ
آخرت را بیائید پس خدا آماده کرده است برای نکوکاران از شما پاداشی بزرگ را ای زنان پیمبر هرکس از شما
بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ يُضَاعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ وَمَنْ يَقْنُتْ
فحشائی (برائی) آشکار آرد افزوده شود برایش شکنجه دو برابر و هست آسان بر خدا این و آنکه فرمانبرداری کند
مِنْكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ يَا نِسَاءَ
از شما برای خدا و پیمبرش و کرداری شایسته کند دهیمش مزدش را دو بار و آماده کردیم برای او روزی گرامی را ای زنان
النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي
پیمبر نیستید مانند کسی از زنان اگر بترسید خدا را پس نرمی نشان ندهید در گفتار تا مبادا بدد آنکه در
قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ
دلش بیماری است و بگوئید گفتاری نکو را و بیارامید در خانه‌های خویش (بمانید) و خودنمائی نکنید مانند خودنمائی
الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا
جاهلیت نخستین (پیش از عهد اسلام) و بپای دارید نماز را و بدهید زکوة را و فرمانبرداری کنید از خدا و پیمبرش جز این نیست
يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَاذْكُرْنَ
که خواهد خدا دور کند از شما پلیدی را ای اهل خانه و پاک سازد شما را پاک ساختنی و یاد آرید
مَا يُتْلَى فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾
آنچه را خوانده میشود در خانه‌های شما از آیه‌های خدا و حکمت هانا خدا او هست تیزبین کارآگاه

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِن فَضْلِهِ ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَن يُرْسِلَ
تا پاداش دهد آنانرا که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند از فضلش چه او دوست ندارد کافران را و از آیتهایش آنکه بفرستد
الرِّيَاحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُم مِّن رَّحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلْكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ
بادها مژده دهندگان و تا بچشاند شما را از رحمتش و تا روان شود کشتی بفرمانش و تا بجوئید روزی را از فضلش و شاید
تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءُوهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَانتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ
شکر کنید و هر آینه فرستادیم پیش از تو فرستادگانی بسوی قومهایشان پس بیامدند ایشان را بروشنیها پس انتقام گرفتیم از آنانکه
أَجْرَمُوا ۖ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي
گناه کردند و هست حق بر ما یاری کردن مومنان خداست آنکه میفرستد بادها را پس برانگیزد ابری پس همچنان میسازد آن
السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۖ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ
آسمان چگونه خواهد و گرداند شش پاره‌ها را و بینی باران را برون آید از شکافهایش ناگاهی که رسانند شش هر که خواهد از
عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن كَانُوا مِن قَبْلِ أَن يُنَزَّلَ عَلَيْهِم مِّن قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾ فَانظُرْ
بندگان خویش ناگاه ایشان شادمانی کنان و اگرچه بودند پیش از آنکه فرستاده شود بدایشان پیش از آنان بژمرگان پس بنگر
إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾
بسوی آثار رحمت خدا چسان زنده سازد زمین را پس از مرگش ما آن هست زنده سازنده مرگان و او هست بر همه چیز توانا
وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِن بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا
و اگر بفرستیم بادی که نگرندش زرد خام هر آینه خر نشنوانی گمراهان گشتندگان هر آینه خر نشنوانی مرگان را و
تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَن ضَلَالَتِهِمْ ۖ إِن تُسْمِعُ إِلَّا مَن
نشنوانی کران بانگ را گاهی که باز گردند پشت کنندگان و نیستی تو راهنمای کوران از گمراهیشان نشنوانی مگر آن را
يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُم مُّسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِن بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ
که ایمان آورد بآیتهای ما پس ایشان اسلام آورندگان خداست آنکه آفرید شما را از سستی پس قرار داد پس از سستی توانائی پس
جَعَلَ مِن بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۖ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ
قرار داد پس از نیرومندی سستی و پیری را بیافریند هرچه خواهد و او هست دانای توانا و روزی که بپاشود ساعت
يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ ۚ كَذَٰلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ
سوگند یاد کنند گنهکاران نماندند جز ساعتی بدینسان بودند چنین برگردانیده میشدند و گفتند آنانکه داده شدند دانش و ایمان را
لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَىٰ يَوْمِ الْبَعْثِ ۖ فَهَٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَٰكِنَّكُمْ كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ
هر آینه شما درنگ کرده در کتاب خدا تا روز برانگیختن پس این است روز برانگیختن لیکن شما بودید نمیدانستید پس آن روز
لَّا يَنفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ
سود ندهد آنانرا که ستم کردند عذرخواستن ایشان و نه باز خواست شوند و هر آینه زدیم برای مردم دراین قرآن از هر
مَثَلٍ ۚ وَلَئِن جِئْتَهُم بِآيَةٍ لَّيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ
مثلی و اگر بیارشان آیتی بگویند آنانکه کفر ورزیدند نیستید شما جز دروغزنان چنین مهر میزند خدا بر
قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾
دلهای آنانکه نمیدانند پس شکیبا شو که وعده خداست حق و نسبکسارت نکنند آنانکه نمیدانند یقین دارندگان

سورة لقمان مكية وآياتها اربع وثلثون اية

سورة ۳۱ — حزبها ۲۱۱۰ — كلماتها ۵۳۸

بسم الله الرحمن الرحيم

نام — خداوند — بخشنده — مهربان

الٓمٓ ① تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْحَكِيْمِ ② هُدًى وَّرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِيْنَ ③ الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَ

درست آیتهای کتاب استوار درستی برای نکوکاران آنهائی بپادارند نمازرا و

يُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ ④ اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِّنْ رَّبِّهِمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ

دهند زکوٰة را وایشانند بآخرت یقین دارند گمان آنانند بر هدایتی از پروردگارشان وآنانند

الْمُفْلِحُوْنَ ⑤ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّشْتَرِيْ لَهْوَ الْحَدِيْثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّيَتَّخِذَهَا

رستگاران و از مردم هست آنکه بخرد بیهوده (حدیثهای بیهوده وسخنان بیهوده) را تا گمراه کند از راه خدا بنادانی وبگیرد آنرا

هُزُوًا ۭ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ⑥ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا وَلّٰى مُسْتَكْبِرًا كَاَنْ لَّمْ يَسْمَعْهَا

بمسخره آنانرا عذابی خوارکننده وچون خوانده شود بر او آیتهای ما بشت کند گردن زده چنانکه گوئی نشنیده بود آنرا

كَاَنَّ فِيْٓ اُذُنَيْهِ وَقْرًا ۚ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ⑦ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ جَنّٰتُ

گوئی که در گوشهایش سنگینی هست پس توبشارت ده او را بعذابی دردناک ایمان آوردند وکارهای شایسته کردند ایشانراست باغستان

النَّعِيْمِ ⑧ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۭ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا ۭ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ⑨ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا

نعمتها جاودانان در آن وعدهٔ خدا درست واوست غلبه‌کننده حکیم آفرید آسمانهارا بی‌ستونی که ببینیدش

وَاَلْقٰى فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَمِيْدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَاۗبَّةٍ ۭ وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاۗءِ مَاۗءً فَاَنْۢبَتْنَا

وافکند در زمین لنگرهائی تا نجنبد شما را و پراکند در آن از هر جنبنده‌ای وفرستادیم از آسمان آبی پس رویانیدیم

فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ⑩ هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقَ الَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ۭ بَلِ الظّٰلِمُوْنَ

در آن از هر جفتی گرامی این بیافرینش خداست پس بنمائید بمن چیزی آفریده آنانکه جز او هستند بلکه ستمکارانند

فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ⑪ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ ۭ وَمَنْ يَّشْكُرْ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهٖ ۚ

در گمراهی آشکار ودانائی دادیم بلقمان حکمت را که سپاسگزار برای خدا باش هر که سپاس گذارد سپاس گذارد بسود خویش

وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ ⑫ وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِهٖ وَهُوَ يَعِظُهٗ يٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ ۭ اِنَّ الشِّرْكَ

واگر کسی ناسپاسی ورزد پس خدا بی‌نیاز ستوده وگفت لقمان پسرش را و او پند میداد پسرک من شرک نورز بخدا همانا شرک هست

لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ ⑬ وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ ۚ حَمَلَتْهُ اُمُّهٗ وَهْنًا عَلٰي وَهْنٍ وَّفِصٰلُهٗ فِيْ عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ لِيْ

ستمی بزرگ و فرمودیم انسانرا در باره پدر و مادرش سنگینی بر سنگینی و زمان شیر باز گرفتنش دو سال که سپاسگزار برای من

وَلِوَالِدَيْكَ ۭ اِلَيَّ الْمَصِيْرُ ⑭ وَاِنْ جَاهَدٰكَ عَلٰٓى اَنْ تُشْرِكَ بِيْ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا فِي

و برای پدر و مادرت بسوی من است بازگشت واگر کوشیدند تا با تو شرک ورزی بآنچه نیست ترا بدانش پس فرمان مبر ایشان را و همراهی کن با

الدُّنْيَا مَعْرُوْفًا ۡ وَّاتَّبِعْ سَبِيْلَ مَنْ اَنَابَ اِلَيَّ ۚ ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ⑮ يٰبُنَيَّ اِنَّهَآ اِنْ تَكُ

دنیا بخوشی و پیروی کن راه آنکه بازگشت کند بسوی من بسوی من است بازگشت شما پس آگاهتان کنم بآنچه بودید میکردید ای پسرک من همانا آن اگر

مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِيْ صَخْرَةٍ اَوْ فِي السَّمٰوٰتِ اَوْ فِي الْاَرْضِ يَاْتِ بِهَا اللّٰهُ ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَطِيْفٌ خَبِيْرٌ ⑯

بسنگینی دانه‌ای از خردل پس باشد در سنگ خارا یا در آسمانها یا در زمین بیاورد بدان خدا همانا خداست بخشنده آگاه

يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَوٰةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنكَرِ وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ
ای پسرک من بپای دار نماز را و فرمان کن بنیکی و باز دار از بدی و شکیبا شو بر آنچه رسدت هماناکه این است از عزیمت کارها

(۱۷) وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ (۱۸) وَاقْصِدْ
و درشم مشار روی خود را برای مردم و غرا مان نرو در زمین هماناکه دوست ندارد آنرا که خودپسند و بیاننده و بیکس

فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِن صَوْتِكَ ۚ إِنَّ أَنكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ (۱۹) أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ
در رفتنت خویش و فرو کش از آواز خویش هماناکه ناخوشترین آوازها آواز خران است آیا ندیدید که خدا رام کرد

لَكُم مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً ۗ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ
برای شما آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و فراوان کرد بر شما نعمتهای خویش را آشکارا و نهان و از مردم است آنکه بستیزد

فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ (۲۰) وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا
در خدای بی دانشی و نه راهبری و نه کتابی درخشان و اگر گفته شود بدیشان پیروی کنید آنچه را فرستاد خدا گویند بلکه پیروی میکنیم

وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا ۚ أَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ (۲۱) وَمَن يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى
یافتیم بر آن پدران خویش را و اگرچه باشد شیطان بخواند شان بسوی عذاب سوزان و آنکه تسلیم کند روی خود را بسوی

اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ ۗ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (۲۲) وَمَن كَفَرَ
خدا و او نیکوکار باشد بپاویخت بپرستاویزی استوار و بسوی خدا است فرجام کارها و آنکه کفر ورزد

فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ ۖ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (۲۳)
اندوهگین نسازدت کفرش بسوی ماست بازگشت ایشان تا آگهیشان دهیم بدانچه کردند هماناکه خدا داناست بسرهای سینه ها

نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ (۲۴) وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
بهره مندشان سازیم اندکی و بکشیمشان ناگزیرشان سازیم بسوی عذابی درشت و اگر پرسیدشان که آفرید آسمانها و زمین را

لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۚ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (۲۵) لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّ اللَّهَ هُوَ
هرآینه گویند خدا بگو سپاس خدا را بلکه بیشترشان نمیدانند خدایرا است آنچه در آسمانها و زمین است هماناکه خدا است

الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ (۲۶) وَلَوْ أَنَّ مَا فِي الْأَرْضِ مِن شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِن بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَّا نَفِدَتْ
بی نیاز ستوده و اگر باشد آنچه در زمین است از درخت قلمهائی و دریا را کمک کند از پس آن هفت دریا پایان نپذیرد

كَلِمَاتُ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (۲۷) مَّا خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ
سخنان خدا هماناکه خدا است عزتمند حکیم نیست آفرینش شما و زنده گردانیدن شما مگر چون یکتن هماناکه خدا است شنوای بینا

(۲۸) أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَجْرِي
آیا نبینی خدا فرو میبرد شب را در روز و فرو میبرد روز را در شب و رام کرد خورشید و ماه را هرکدام روان است

إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ (۲۹) ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا
بسوی سرآمدی نامبرده و آنکه خدا است بآنچه میکنید آگاه این بدانست که خدا است حق و هرچه

يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ (۳۰) أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي
خوانند جز او باطل است و آنکه خدا است بزرگ آیا ندیدی که کشتی روان است در

الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُم مِّنْ آيَاتِهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ (۳۱)
دریا بنعمت خدا تا بنمایاند شمارا از آیتهایش هماناکه در این است آیتهائی برای هر شکیبای سپاسگزار

وَإِذَا غَشِيَهُم مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُم مُّقْتَصِدٌ

و چون فرو گیرد ایشان موجی چون فرو دبانها دعا خوانند خدا را پاک دارنده بر ایشان دین را و چون رهانید ایشان را بسوی خشکی از ایشان هست میانه رو

وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا لَّا يَجْزِي

و نشناسد بآیتهای ما مگر هر بیمانشکنی ناسپاس ای مردم بترسید پروردگار خود را و بترسید از روزی که بنیاز گرداند

وَالِدٌ عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا

پدری از فرزند خویش و نه فرزندی که بپیدا کند از چیزی چیزی را هیچ وعدهٔ خدا حق است پس نفریبد شما را زندگانی دنیا

وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ عِندَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا

و نفریبد شما را بخدا فریبنده (شیطان) هیچ خدا نزد اوست علم ساعت و فرو آورد باران را و داند آنچه در جانهاست و

تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

نداند کسی چه چیز فرا چنگ آرد فردا و نداند کسی بکدام زمین بمیرد هیچ خداست داناى آگاه

سورة السجدة مكية وهي ثلاثون آية

سورة السجدة مکیه است و آیتهاء او سی است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ

فرو آوردن این کتاب نیست شکی در آن از پروردگار جهانیان یا گویند دروغ بست آنرا بلکه آنست حق

مِن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَاهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ

از پروردگار تو تا بترسانی گروهی را که نیامد بشان هیچ بیم دهنده از تو شاید ایشان راه یابند خداست آنکه آفرید

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ مَا لَكُم مِّن دُونِهِ مِن وَلِيٍّ

آسمانها و زمین را و آنچه میان آنهاست در شش روز سپس بستوار شد بر عرش نیست شما را جز او دوست

وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ

و نه شفاعت کنی پس آیا پند نمیپذیرید بیرون آرد کار را از آسمان بسوی زمین سپس بالا رود بسوی او در روزی که

مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦﴾ الَّذِي

اندازهٔ آن هزار سال است از آنچه میشمرید آنست دانای نهان و هویدا آن عزیز مهربان آنکه

أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنسَانِ مِن طِينٍ ﴿٧﴾ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِن سُلَالَةٍ مِّن مَّاءٍ

نکو کرد هر چیزی آفرینش آنرا و آغاز کرد آفرینش انسانرا از گل پس گردانید نژاد او را از چکه از آبی

مَّهِينٍ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِن رُّوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا

بست سپس راست کرد آنرا و بدمید در آن از روح خویش و گذاشت برای شما گوش و دیدگان و دلها را کمی

مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾ وَقَالُوا أَإِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ بَلْ هُم بِلِقَاءِ

سپاس گذارید و گفتند آیا هرگاه گم شدیم در زمین آیا ما در آفرینشی نوین بلکه ایشان بلقای

رَبِّهِمْ كَافِرُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾

پروردگار خویش کافرانند بگو درباید شما را فرشتهٔ مرگ که گمارده شده است بر شما سپس بسوی پروردگار خویش باز گردانیده شوید

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَ

بیگمان مردان مسلمان وزنان مسلمان ومردان مومن وزنان مومن ومردان فرمانبر وزنان فرمانبر ومردان راستگو و

الصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ

زنان راست گو ومردان شکیبا وزنان شکیبا ومردان نرم دل وزنان نرم دل ومردان بخشنده وزنان بخشنده

وَالصَّائِمِينَ وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ

ومردان روزه دار وزنان روزه دار ومردانی که فرجهای خود را نگهدارند وزنان نگهدارنده ومردانی که یاد خدا بسیار کنند وزنان یاد کننده

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٥﴾ وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ

آماده کرده است خدا برای ایشان آمرزش وپاداش بزرگ را ونرسد مرد مومن ونه زن مومنی را که هرگاه بگزارند خدا وپیمبرش

أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾

کاری را آنگه باشد برای ایشان اختیاری در کار خویش وآنکه سرازفرمان خدا وپیمبرش بتابد بیگمان گمراه شده است گمراهی آشکار

وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي

ویادکن چون میگفتی بدانکه نعمت داده بود خدا او ونعمت داده بودی تو او نگهدار نزد خویش همسر خود را وبترس خدا را وپنهان میداشتی

فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا

نزد خود آنچه خداست آشکارکننده آن وبترسیدی مردمان را وخدا سزاوارتر است که بترسی ناگاهی که بگذارند زید از زن خود را

زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا

همسر گردانیدیش تا نباشد بر مومنان تنگی در زنان پسرخواندگانشان گاهیکه بگذارند

مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ

از آنان حاجت را وبود است کار خدا شدنی نیست بر پیمبر بروانی (گناهی) در آنچه خدا برایش بایسته داشت

لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿٣٨﴾ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ

شیوهٔ خدا در آنانکه گذشتند از پیش وبود است کار خدا اندازهٔ گذارده آنانکه رسانند

رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ

پیامهای خدا را وزنرسند ازو نترسند کسی را جز خدا وبس است خدا حساب گیرنده نیست محمد (صلعم)

أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ

پدر یکی از مردان شما ولیکن پیمبر خدا وسرآمد پیمبران وبود است خدا بهمه چیز

عَلِيمًا ﴿٤٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

دانا ای آنانکه ایمان آورده یاد کنید خدا را یاد کردنی فراوان وتسبیح گوئید باو بامداد وشامگاهان

﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ

اوست آنکه درود (رحمت) فرستد برشما او ونیز فرشتگانش تا برون آرد شما را از تاریکیها بسوی روشنائی وبود است

بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾ تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ

بمؤمنان رحیم درود شان روزیکه بدیدار رسند سلامست وآماده کرد برایشان پاداشی گرامی ای پیغمبر

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا ﴿٤٦﴾

بیگمان فرستادیمت گواهی ومژده رسانی وبیم دهنده وخواننده بسوی خدا بفرمانش وچراغی درخشان

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذَاهُمْ

ومژده ده بمؤمنان كه ايشانرا از نزد خدا فضلى بزرگ ومفرما ايشانرا در آزار من كافران ودرويا مانند ودر آزار كردن ايشان

وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ

وتوكل كن بر خدا وبس است خدا وكيلى اى آنانكه ايمان آورديد هرگاه كه ميان بستيد بزنان مؤمنه پس راشان ساختيد

مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَا فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ سَرَاحًا

پيش ازانكه بدريشان نزديكى كنيد پس نيست شمارا برايشان سرآمدى كه در انتظار آن نشينند پس بهره بدريشان رسانيد ورهاشان كنيد رهانيدنى

جَمِيلًا ﴿٤٩﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ اللَّاتِي آتَيْتَ أُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ

نكو اى پيمبر ما حلال ساختيم برايت همسران تورا آنانكه مزد ايشان را بدرود خشى وآنچه را مالك بست

يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَالَاتِكَ

بدين تو از آنچه غنيمت داد خدا بتو از دختران عمت را ودختران عمه‌هايت را ودختران خالت را ودختران خاله‌هايت را

اللَّاتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا

كه هجرت كردند با تو وزنى مؤمنه را اگر ببخشد خويشتن را بپيمبر اگر خواهد پيمبر كه همسر گيرد ويرا

خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۗ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ

تنها از آن خويست اين ونرسد بمؤمنان ما دانستيم آنچه را بايسته كرديم برايشان در همسران آنچه واداشت

أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾ تُرْجِي مَنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤْوِي

دستهاى ايشان تا نباشد بر تو سخت آمدنى وبود بيست خدا آمرزنده مهربان برانى آنرا كه خواهى ازان زنان ونزد خويش

إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ ۖ وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ

جاى دهى هركرا خواهى ازانانكه دور كردى پس نيست باكى بر تو اين بيست نزديكتر جايگه روشن شود ديدگان ايشان

وَلَا يَحْزَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا

واندوهگين نشوند وخوشنود شوند بچيزى كه دادى ايشان همگى ايشان وخدا ميداند آنچه را در دلهاى شماست وخداى

حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ

بردبار حلال نيست برايت زنان ازين پس ونه آنكه برگردنى بجاى آنان همسرانى

إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ

جز آنكه دارد بتو دست وخداست بر همه چيز نگهبان اى آنانكه ايمان آورديد در نياييد بخانهاى

النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَاظِرِينَ إِنَاهُ وَلَٰكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ

پيمبر جز آنكه دستور داده شود بشما بسوى خوراكى ناگزاران بهنگام آن ولكن هرگاه خوانده شديد ودرآييد وهرگاه خورديد

فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِسِينَ لِحَدِيثٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ ۖ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي

پس پراكنده شويد ونه انس گيرندگان بسخنى همانا اين آزار ميداد پيمبر را واو شرم ميداشت ازشما وخدا پروا ندارد

مِنَ الْحَقِّ ۚ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ۚ ذَٰلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ

از حق وهرگاه خواستار كالائى باشيد از ايشان پس بخواهيد از پشت پرده (پرسش) اين پاكتر است براى دلهاى شما ودلهاى ايشان

وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا ۚ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾

ونرسد شمارا كه بيازاريد پيمبر خدارا ونه آنكه بهمسرى بريد زنانش را از پس او ابدا همانا آن بيست نزد خدا گران (بزرگ)

إِن تُبْدُوا شَيْـًٔا أَوْ تُخْفُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٤﴾ لَّا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا

اگر آشکار سازید چیزی را یا نهان دارید پس ہمانا خداست ہمہ چیز دانا بر دوانی ہست بر آن زنان در پدران ایشان و نہ

أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءِ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءِ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ

فرزندان ایشان و نہ برادران ایشان و نہ برادرزادگان ایشان و نہ خواہرزادگان ایشان و نہ زنان ایشان و نہ آنچہ دارا است

أَيْمَانُهُنَّ ۚ وَاتَّقِينَ اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ

دستہای ایشان و بترسید از زنان خدا را کہ خداست بر ہمہ چیز گواہ ہمانا خدا و فرشتگانش

يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ ۚ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ

درود (آفرینش) فرستند بر پیمبر ای آنانکہ ایمان آوردید درود (بفرستید) و سلام کنید سلام کردنی (بفرستید) ہمانا آنانکہ میآزارند

اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ

خدا و پیمبرش را لعن کرد ایشانرا خدا در دنیا و در آخرت و آماده کرد برای ایشان عذابی خوار سازنده را و آنانکہ میآزارند

الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ

مردان و زنان مؤمن را بجز آنچہ فراہم کردند ہمانا برداشتند تہمتی و گناہی آشکارا را ای پیمبر

قُل لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِن جَلَابِيبِهِنَّ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَن

بگو بزنان خویش و دختران خویش و زنان مؤمنین کہ فرو هلند بر خویشتن از ردای خویش این نزدیکتر است

يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾ لَّئِن لَّمْ يَنتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم

تا کہ شناختہ شوند پس آزار نشوند و خداست آمرزنده مهربان اگر گوناه نیاید (این گنده) دوردیان و آنانکہ در دلهای ایشان

مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَّلْعُونِينَ

بیماری است و هراسانندگان در شهر (از بهر گردانیدن) هر آینه بشورانیم ترا بر آنان تا ہمسایگیت نکنند در آن مگر اندکی لعن کردگان را

أَيْنَمَا ثُقِفُوا أُخِذُوا وَقُتِّلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلُ ۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ

ہر کجا یافت شوند دستگیر شوند و سخت کشته شوند کشتنی کشته شدند از پیش و هرگز نیابی

اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾ يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ اللَّهِ ۚ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ

خدا را دگرگونی پرسند ترا مردم از ساعت بگو جز این نیست کہ علم آن نزد خداست و چه دانی تو (باو خاصه) شاید

السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

ساعت است نزدیک همانا خدا لعن کرد کافران را و آماده کرد برای ایشان آتش سوزان جاودانان در آن همیشه

لَّا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَا أَطَعْنَا اللَّهَ وَ

نیابند یاری و نه یاوری را روزیکه گردانیده شود روهای ایشان در آتش گویند کاشکی فرمانبرداری میکردیم خدا

أَطَعْنَا الرَّسُولَا ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ

و فرمانبرداری میکردیم پیمبر را و گفتند پروردگارا ہمانا فرمان بردیم سروران خویش و بزرگان خویش پس گمراه ساختند ما را از راه پروردگارا بده ایشان را دو برابر

مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَىٰ فَبَرَّأَهُ اللَّهُ

از عذاب و لعن کن ایشان را لعنی بزرگ ای آنانکه ایمان آوردید نباشید مانند آنانکه آزار دادند موسی را پس برائت جوئی خدا

مِمَّا قَالُوا ۚ وَكَانَ عِندَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾

از آنچه گفتند و بود نزد خدا آبرومند ای آنانکه ایمان آوردید بترسید خدا را و بگویید گفتاری استوار

يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا

تا سازگارد برای شما کارهای شما و بیامرزد گناهان شما را و آنکه فرمان برد خدا و پیغمبر او را بدرستیکه رستگار رستنی بزرگ

(۷۱) إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَ

ما ناموس عرض کردیم سپرده را بر آسمانها و زمین و کوهها پس نپذیرفتند برداشتنش را و بیمناک شدند از آن و

حَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا (۷۲) لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ

برداشتش انسان بدرستیکه او بود ستمکار نادان تا عذاب کند خدا مردان دورویی و زنان دورویی را و مردان شرک

وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (۷۳)

و زنان مشرک را و بازگشت کند خدا بر مردان و زنان مؤمن و بود است خدا آمرزنده مهربان

سورة سبأ مكية وهي إحدى واثنتان وخمسون آية

سورة ۳۴ — جزوها ۲۵۱۲ — كلماتها ۸۸۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

(۱) الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ

سپاس خدایرا که از آن اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و او راست سپاس در آخرت و اوست حکیم آگاه

(۲) يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ

داند آنچه را فرو میرود در زمین و آنچه برون آید از آن و آنچه فرو آید از آسمان و آنچه بالا رود در آن و اوست بهربان

الْغَفُورُ (۲) وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَالِمِ الْغَيْبِ لَا

آمرزنده و گفتند آنانکه کفر ورزیدند نیاید ما را ساعت بگو بلی سوگند بپروردگارم هرآینه بیاید شما را دانای نهان است

يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ

گم نشود از او سنگینی ذره‌ای در آسمانها نه در زمین نه کوچکتر از آن نه بزرگتر

إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ (۳) لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ

مگر در کتابی است آشکار تا باداش دهد آنان را که ایمان آوردند و کردند شایسته‌ها آنرا آمرزشی

وَرِزْقٌ كَرِيمٌ (۴) وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِنْ رِجْزٍ أَلِيمٌ

در روزی گرامی و آنانکه کوشیدند در آیتهای ما بعجز آرندگان ایشانرا عذابی از پلید دردناک

(۵) وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقَّ وَيَهْدِي إِلَى

و بینند آنانکه داده شده‌اند دانش را که آنچه فرستاده شد بسوی تو از پروردگارت حق است و راه مینماید بسوی

صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ (۶) وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَى رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ

راه خدای غالب ستوده و گفتند آنانکه کفر ورزیدند آیا نمایایم بشما مردی را که آگاهتان دهد

إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ (۷) أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ

هنگامی که پراکنده شوید پراکندگی را همانا شما هستید در آفرینشی نوین دروغی بر خدا بسته است یا او

جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ (۸)

دیوانگیست بلکه آنانکه باور نمیدارند در شکنجه و گمراهی دورند

أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُم مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِن نَّشَأْ نَخْسِفْ بِهِمُ
آیا نگرند بدانچہ پیش روی ایشان ست وانچہ پشت سرایشان ست از آسمان و زمین اگر خواہیم فرو بریم ایشان
الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٩﴾
در زمین یا بیفگنیم برایشان پارہ ہائی از آسمان ہمانا در ایست آیتی برای ہر بندۂ بازگشت کنندہ
وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُودَ مِنَّا فَضْلًا ۖ يَا جِبَالُ أَوِّبِي مَعَهُ وَالطَّيْرَ ۖ وَأَلَنَّا لَهُ الْحَدِيدَ ﴿١٠﴾ أَنِ اعْمَلْ
وہمانا دادیم داود را از خویش فضلی ای کوہہا تسبیح کوئید باو و مرغان و نرم ساختیم برایش آہن را کہ بساز
سَابِغَاتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا ۖ إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ
زرہ ہائی دراز دراز اندازہ نگہدار در زرہ و بکنید شایستہ کہ ہما نا ہم بانچہ میکنید بینا و مر ای سلیمان باد را
غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَرَوَاحُهَا شَهْرٌ ۖ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ ۖ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ
پیشینش یکماہ و پسینش یکماہ و روان (ذوب) ساختیم برایش چشمۂ مس را و از پریان آنانرا کہ کار میکردند پیش رویش بفرمود
رَبِّهِ ۖ وَمَن يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٢﴾ يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِن مَّحَارِيبَ
پروردگارش و ہر کہ گردد از ایشان از فرمان ما بچشانیمش از عذابی سوزان میساختند برایش ہرچہ میخواست از بلندمنزلہا
وَتَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَّاسِيَاتٍ ۚ اعْمَلُوا آلَ دَاوُودَ شُكْرًا ۚ وَقَلِيلٌ مِّنْ
و پیکرہا و جامہائی ہمانند گودالہا (موضعہا) و دیگہائی برجای نشانده (در گودالہا) بگمنید ای خاندان داود و شکر را و کم است از
عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ
بندگان من شکرگزار پس چون بر سکه گذاردیم بر او مرگ را راہبر ایشان بمرگ او مگر جنبندۂ زمین کہ بخورد
مِنسَأَتَهُ ۖ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ أَن لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾
چوبدستش را تا گاہی بر بود دریافتند پریان کہ اگر نادیدہا را میدانستند نمیماندند در عذابی خوار کننده
لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ آيَةٌ ۖ جَنَّتَانِ عَن يَمِينٍ وَشِمَالٍ ۖ كُلُوا مِن رِّزْقِ رَبِّكُمْ
ہمانا بود سبا را در نشیمنشان آیتی دو باغ از راست و چپ بخورید از روزی پروردگارتان
وَاشْكُرُوا لَهُ ۚ بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ
و سپاسگزارید او را شہری پاکیزه و پروردگاری آمرزگار پس روی برتافتند پس فرستادیم برایشان سیل بیکران را
وَبَدَّلْنَاهُم بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَيْ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثْلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَٰلِكَ جَزَيْنَاهُم
و بدیشان دادیم بجای دو باغ ایشان دو باغ دارندۂ میوه (بدمزگی) خمط و اثل و چیزی از درخت سدر اندک این را پاداششان دادیم
بِمَا كَفَرُوا ۚ وَهَلْ نُجَازِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا
بدانچہ کفر ورزیدند و آیا کیفر نمیدہیم جز بکفر ورزنده و کردیم میان ایشان و میان شہرستانی کہ برکت نہادیم در آنجا
قُرًى ظَاهِرَةً وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ ۖ سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيَ وَأَيَّامًا آمِنِينَ ﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَاعِدْ
شہرہائی پیدا و مقرر کردیم در آنجا راه پیمودن را بروید در آنجا شبہائی و روزہائی ایمن شدگان پس گفتند
بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ
میان سفرہای ما دستور کردند خویش را پس گردانیدیمشان داستانہائی و پریشانشان پریشانی ہمانا در ہمین آیتہائی
لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾
برای ہر شکیبائی سپاسگذار و ہمانا راست آورد بر ایشان ابلیس پندار خویش را پس پیروی کردند مگر گروہی از مؤمنان

وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِم مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَن يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُو مِنْهَا فِي شَكٍّ ۗ وَرَبُّكَ عَلَىٰ

و نیستش برایشان فرمانروائی مگر تا بشناسیم آنرا که بایمان آورد باخرت از آنکه اوست در شکی ازان و پروردگار تو هست بر

كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ ۖ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ

همه چیز نگهبان بگو بخوانید آنانرا که پنداشتید جز خدا دارا هستند سنگینی ذره در آسمانها

وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُم مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَلَا تَنفَعُ الشَّفَاعَةُ عِندَهُ

و نه در زمین و نیستشان در آنها شرکتی و نیست او را از ایشان پشتیبانی و سود ندهد شفاعت نزد او

إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ ۚ حَتَّىٰ إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ ۖ قَالُوا الْحَقَّ ۖ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ

جز برای آنکه دستور دهش نگاه کرده شود (امر) از دلهای ایشان گویند چه گفت پروردگار شما گویند حق را و اوست برتر بزرگوار

﴿٢٣﴾ قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ قُلِ اللَّهُ ۙ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ

بگو کیست روزیتان دهد از آسمانها و زمین بگو خدا و ما یا شما هر آینه بر راهی یا در گمراهی

مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُل لَّا تُسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ

آشکار بگو پرسش نشوید از آنچه ما کردیم و نه پرسش شویم از آنچه شما کنید بگو گرد آورد میان ما پروردگار ما سپس بگشاید

بَيْنَنَا بِالْحَقِّ ۚ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ قُلْ أَرُونِيَ الَّذِينَ أَلْحَقْتُم بِهِ شُرَكَاءَ كَلَّا ۚ بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

میان ما بحق و اوست گشاینده دانا بگو بنمائید مرا آنانرا که پیوستید بگو شریکان چنین نیست بلکه اوست خدای عزیز حکیم

﴿٢٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾

و نفرستادیم ترا مگر برای همه مردم مژده دهنده و ترساننده ولیکن بیشتر مردم نمیدانند

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُل لَّكُم مِّيعَادُ يَوْمٍ لَّا تَسْتَأْخِرُونَ عَنْهُ

و گویند چه هنگام است این وعده اگر هستید راستگویان بگو شما راست وعده هنگامی که نه دیر کنید از آن

سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَن نُّؤْمِنَ بِهَٰذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ

ساعتی و نه پیشی گیرید و گفتند آنانکه کفر ورزیدند هرگز ایمان نیاریم بین قرآن و نه بآنچه پیشتری

يَدَيْهِ ۗ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۖ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ ۖ يَقُولُ الَّذِينَ

آنست و کاش میدیدی گاهی که ستمگران بازداشت شده گاه نزد پروردگارشان برمیگردانند برخی بسوی برخی گفتار را گویند آنانکه

اسْتُضْعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا

ناتوان شمرده شدند مر آنانکه برتری جستند اگر نبودید شما هر آینه بودیم ما مؤمنان گفتند آنانکه ناتوان شمرده شدند

أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنتُم مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذِينَ

آیا باز داشتیم شما را از راهنمائی پس از آنکه بیامد شما را بلکه بودید شما گنهکاران و گفتند آنانکه ناتوان شمرده شدند مر آنانکه

اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَن نَّكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَندَادًا ۚ وَأَسَرُّوا النَّدَامَةَ

گردن نهادند بلکه بیرنگ شب و روز بود هنگامی که فرمان میدادید ما را که کفر ورزیم بخدا و قرار دهیم برابر او همتایانی و نهان داشتند پشیمانی را

لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ ۚ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

گاهی که دیدند عذاب را و نهادیم زنجیرها در گردنهای آنانکه کفر ورزیدند آیا پاداش داده شوند جز آنچه را بودند میکردند

﴿٣٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُم بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾

و نفرستادیم در شهری ترساننده‌ای مگر گفتند همه سران آن که ما بهیچ فرستاده شده بیمان کافران

وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ

وگفتند ما بیشتریم در مالها و فرزندان و نیستیم ما عذاب شدگان بگو هرآینه پروردگار من فراخ گرداند روزی را برای هرکه خواهد

وَيَقْدِرُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا

وتنگ کند ولیکن بیشتر مردم نمیدانند ونیستند مالهای شما ونه فرزندان شما که نزدیک گرداننده شمارا نزدما

زُلْفَىٰ إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ ﴿٣٧﴾

جایگاهی بی‌گمان آنکه ایمان آورد وکرد شایسته کرد که آنانراست پاداش دوبرابر بدیکه کردند وآنان در کاخها آرمیدگان

وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ

وآنانکه بیکوشند در آیتهای ما عاجزکنندگان آنانند در عذاب احضارشدگان بگو هرآینه پروردگار من گشایش میدهد روزی

لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾ وَيَوْمَ

برای هرکه خواهد از بندگان خویش وتنگ گرداند برای وی چیزی پس او جانشین (عوض) آنرا دهد واو بهترین روزی دهندگان ودر روزیکه

يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَٰؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ

گرد آورد شان همگی سپس گوید بفرشتگان آیا ایشان بودند شما را پیرستیدند گفتند منزهی تو توئی

وَلِيُّنَا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ

دوست ما نه آنان بلکه بودند پیرستیدند پریان را بیشتر ایشانند بآنان گروندگان پس امروز دارا نیست برخی از شما

لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾

برای برخی سود ونه زیانی وگوئیم بداناکه ستم کردند بچشید عذاب آتشی را که بودید آنرا دروغ پنداشتید

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَٰذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ

وگاهی که خوانده شود برایشان آیتهای ما روشن گویند نیست این جز مردی که خواهد بازدارد شمارا از آنچه بودند پیرستیدند

آبَاؤُكُمْ وَقَالُوا مَا هَٰذَا إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرًى وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنْ هَٰذَا إِلَّا

پدران شما وگفتند نیست این جز دروغی برداخته وگفتند آنانکه کفر ورزیدند بحق گاهی که آمد شان نیست این جز

سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ

جادوئی آشکار ونداده ایشان اکنون نامه‌ها درس خوانند ونفرستادیم بسوی ایشان پیش ترتو ترسانده‌ای دگر بیاد

الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوا مِعْشَارَ مَا آتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾ قُلْ إِنَّمَا

آنانکه پیش ازایشان بودند ونرسیدند دهیک آنچه دادیم ایشان را دگذیب کردند فرستادگان مرا پس چسان بود کین کشیدن من بگو بدانا

أَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَثْنَىٰ وَفُرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ

نمیروم بهیچ شما پندیکی که بپاخیزید برای خدا دودو ویک یک سپس بیندیشید که نیست بر یار شما دیوانگیی نیست او جز ترسانده

لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ

برای شما پیشروی عذابی سخت بگو هرچه خواهم از شما از مزدی پس آن شمارا نیست نیست مزدم جز بر خدا واو بر

كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾ قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ

همه چیز گواه بگو بدانا پروردگار من میفکند حق را دانای نهانها بگو بیامد حق نه آغاز کند باطل ونه باز گرداند

﴿٤٩﴾ قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾

بگو اگر گمراه شوم بدانا گمراه شوم بر خود واگر هدایت یابم پس بدان چیزیست که وحی فرستد بسوی من پروردگارم بدانا او شنوای نزدیک

وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ فَزِعُوا۟ فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا۟ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾ وَقَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِهِۦ وَأَنَّىٰ لَهُمُ ٱلتَّنَاوُشُ

وگاهی بینی چون بترسند پس نیست گریزی (از عذاب) و گرفته شوند از جایگاهی نزدیک گفتند ایمان آوردیم بدان و کجا بایست ایشان را رسیدن بدان

مِن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ وَقَدْ كَفَرُوا۟ بِهِۦ مِن قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِٱلْغَيْبِ مِن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾

از جایگاهی دور حالیکه کفر ورزیده بدان از پیش و بینداختند بنا بهده از جایگاهی دور

وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِم مِّن قَبْلُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ فِى شَكٍّ مُّرِيبٍ ﴿٥٤﴾

و حایل کرده شد میان ایشان و میان آنچه بهوس کردند مانند آنچه کرده شد با پیروان ایشان از پیش که ایشان بودند در شکی آورنده

سورة فاطر مكية وهي خمس وأربعون آية

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سورة ٣٥ — آیها ٧٧٧ — جزوها ٣١٣٠

بنام خداوند بخشنده مهربان

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ جَاعِلِ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلًا أُو۟لِىٓ أَجْنِحَةٍ مَّثْنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَ ۚ يَزِيدُ فِى

سپاس خدای را آفریننده آسمانها و زمین گرداننده فرشتگان فرستادگانی دارندگان بالهائی دو دو و سه سه و چهار چهار بیفزاید در

ٱلْخَلْقِ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ مَّا يَفْتَحِ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ وَمَا

آفرینش آنچه خواهد همانا خدای بر همه چیز توانا آنچه گشاید خدا برای مردم از رحمت نیست بازدارنده آنرا و آنچه

يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ

باز دارد نیست فرستنده پس از او و اوست عزیز حکیم ای مردم یاد آرید نعمت خدا را بر شما

هَلْ مِنْ خَٰلِقٍ غَيْرُ ٱللَّهِ يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ

آیا هست آفریننده‌ای جز خدا که روزی دهد شما را از آسمان و زمین نیست خدائی جز او پس کجا بدروغ رانده میشوید و گمراه گردانیده شوید

فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ فَلَا

همانا تکذیب شده اند فرستادگانی پیش از تو و بسوی خدا بازگردانیده شوند کارها ای مردم همانا وعده خدا حق پس

تَغُرَّنَّكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ ٱلْغَرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمْ

نفریبد شما را زندگانی دنیا و فریب ندهد شما را بخدا فریب دهنده همانا شیطان شماست

عَدُوٌّ فَٱتَّخِذُوهُ عَدُوًّا ۚ إِنَّمَا يَدْعُوا۟ حِزْبَهُۥ لِيَكُونُوا۟ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟

دشمنی پس برگیرید دشمن خود را جز این نیست که میخواند دسته خویش را تا شوند از یاران آتش سوزان آنانکه کفر ورزیدند

لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾

برای ایشانست عذابی سخت و آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند ایشانراست آمرزشی و مزدی بزرگ

أَفَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ فَرَءَاهُ حَسَنًا ۖ فَإِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۖ فَلَا

آیا کسیکه آراسته شود برای او بدی کارش پس بیند نکو همانا خدا گمراه سازد هر که را خواهد و هدایت کند هر که را خواهد پس

تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرَٰتٍ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَٱللَّهُ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ ٱلرِّيَٰحَ

نرود جانت اندوهها (درینها) برایشان همانا خدا دانست بدانچه میسازند و خداست آنکه فرستاد بادها را

فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَٰهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ كَذَٰلِكَ ٱلنُّشُورُ ﴿٩﴾

پس برانگیزد ابری پس براندیمش بسوی شهری مرده پس زنده ساختیم بدان زمین را پس از مردنش چنین است برانگیختن (باگرد آوردن)

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ

آنکه عزت جوید پس برای خداست عزت همگی بسوی او بالا روند سخنان پاک و کردار نیک را او بالا برد

وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَٰئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ

و آنانکه زشت آرند ایشانراست عذابی سخت و نیرنگ آنان هست تباه و نابود و خدا بیافرید شما

مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا

از خاکی پس از چکه آبی سپس گردانید شما جفتهائی و بار ور نگیرد ماده و نه بنهد بر زمین جز باعلم او

يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا يُنْقَصُ مِنْ عُمُرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾ وَمَا يَسْتَوِي

و سالخورده نشود و نه کاسته شود از سالش مگر در کتابی است بیگمان آن هست بر خدا آسان و یکسان نیستند

الْبَحْرَانِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِنْ كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا

دو دریا این خوشگوار شیرین گوارا است نوشابه‌اش و آن شور تلخ و از هر یک خورید ماهی تازه

وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ

و برون آرید زیوری که بر سر میکنید و میبینی کشتیها را در آن روندگان تا بجویید از فضلش و شاید

تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي

سپاسگذار شوید فرو برد شب را در روز و فرو برد روز را در شب و رام کرد آفتاب و ماه را هر کدام میروند

لِأَجَلٍ مُسَمًّى ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ

تا سرآمدی نامبرده اوست پروردگار شما و راست پادشاهی و آنانکه خوانید جز او دارایند پوست هسته خرمائی

﴿١٣﴾ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ

اگر بخوانید شان نشنوند و اگر بشنیدند پاسخ نگفتند شما را و روز قیامت کفران ورزند

بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ

بشرک ورزی شما و آگاه نسازد تو را مانند کاردان ای مردم شمائید نیازمندان بخدا و خداست بی نیاز

الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ وَلَا تَزِرُ

ستوده اگر خواهد ببرد شما را و بیاورد آفرینشی نوین و نیست آن بر خدا گران و برندارد

وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ إِنَّمَا تُنْذِرُ

گناهکاری بار دیگری را و اگر بخواند گرانباری بسوی بارکش برداشته نشود از او چیزی و اگرچه باشد خویشاوند جز این نیست که بیم

الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

آنانرا که بپرسند پروردگارشان نهانی و بپای دارند نماز و آنکه پاکی جوید جز این نیست که برای خویش پاکی جوید و بسوی خداست بازگشت

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي

و یکسان نیستند کور و بینا و نه تاریکیها و نه روشنائی و نه سایه و نه سوزش گرما و یکسان نیستند

الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَنْ يَشَاءُ وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنْ أَنْتَ

زندگان و نه مردگان خدا میشنواند هر که را خواهد و نیستی تو شنوانندهٔ آنانکه در گورستانند هستی تو

إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾

جز بیم دهنده ما فرستادیم بحق تو را مژده دهنده و بیم رساننده و نیست هیچ جز آنکه گذشت در آن ترساننده‌ای

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالزُّبُرِ وَبِالْكِتَابِ
اگر تکذیب کنند ترا پس تکذیب کردند آنانکه پیش از ایشان بودند پیامدند شان پیغمبران شان بنشانها و بکتابها و بنامهٔ
الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
روشنان سپس برگرفتم آنانرا که کفر ورزیدند پس چگونه بود کیفرم آیا ندیدی که خدا فرستاد از آسمان آبی
فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بِيضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ
پس برون آوردیم بدان میوه‌هائی برنگهای گوناگون واز کوهها راههائی سفید وسرخ رنگارنگ وسیاههائی
سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَٰلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ
نیز واز مردم وجنبندگان وچارپایان برنگهای گوناگون بهمینسان یزدان بیمناک میشود از بندگانش خدارا از
الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا
دانشمندان همانا خداوند توانا آمرزگار آنانکه میخوانند کتاب خدارا وبپایدارند نمازرا وخرج کنند از آنچه
رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَنْ تَبُورَ ﴿٢٩﴾ لِيُوَفِّيَهُمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ
روزیشان کردیم نهان وآشکارا امید دارند سودآنرا که هرگز تباه نگردد تا بپردازد بدیشان پاداششان تمام ویفزاید بشان
مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾ وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا
از فضل خویش زیرا او آمرزنده سپاسگذار وآنچه وحی فرستادیم بسوی تو از کتاب آنست حق تصدیق کننده
لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ
آنچه پیشروی آنست همانا خداوند بندگان خویش آگاه بیناست سپس ارث دادیم کتاب را
اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ
برگزیدیم از بندگان خویش پس از ایشانست ستم کننده بر جان خود واز ایشانست میانه روی واز ایشانست سبقت گیرنده بکارها
بِإِذْنِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ
بسپاس خدا بدست آن فضل بزرگ بهشتهای جاودان درآنها درآیند آراسته شوند درآنها بازیورهائی
مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَ
از زر ومرواریدها وجامهٔ ایشان درآن حریر (پرنیان) وگفتند سپاس خدارا که برد از ما اندوه را
إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ
همانا پروردگار ما هست آمرزنده سپاسگذار آنکه جایگزین ساخت ما را در سرای آرمیدن از فضل خویش نرسد ما را درآن خستگی
وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ
ونه ما را رسد درآن رنجی وآنانکه کفر ورزیدند ایشانرا آتش دوزخ نیکلزا رانده نشود برایشان
فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَٰلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَفُورٍ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ
تا بمیرند ونه کاسته شود از ایشان از عذابش بدینسان پاداش دهیم هر ناسپاسی را وایشان
يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَا
جانند درآن پروردگارا برون آر ما را تا بکنیم کرداری شایسته جز آنچه بودیم بیکبار آیا عمر ندادیم شما را آنچه
يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٣٧﴾
یادآور شود درآن آنکه یادآور شود ویاید شمارا ترساننده‌ای پس بچشید که نیست ستمکاران را یاوری

إِنَّ اللَّهَ عَالِمُ غَيْبِ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ

بیگمان خدا دانندهٔ نهان آسمانها وزمین بیگمان او دانا بآنچه در سینه‌هاست اوست آنکه گردانید شما

خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ ۚ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ ۖ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ

جانشینان در زمین پس آنکه کفر ورزد بر اوست کفرش ونیفزاید کافران را کفرشان

عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا ۖ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ

نزد پروردگارشان مگر خشمی ونیفزاید کافران را کفرشان مگر زیانی بگو آیا دیدید

شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۖ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ

شریکان خویش را که میخوانید جز خدا بمایندهم چه چیز آفریدند از زمین یا آنرا شراکتی

فِي السَّمٰوٰتِ ۚ أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ مِنْهُ ۚ بَلْ إِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ

در آسمانها یا دادیم برشان کتابی پس ایشانند بر روشنائی از آن بلکه وعده نمیدهند ستمگران برخی ازایشان

بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾ إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا ۚ وَلَئِنْ زَالَتَا

برخی را جز فریب بیگمان خدا نگهدارد آسمانها وزمین را از آنکه بیفتند واگر بیفتند

إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ ۚ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ

نگه ندارد آنها را کسی پس ازاو بیگمان بود بردبار آمرزگار وسوگند یاد کردند بخدا سخت ترین

أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى الْأُمَمِ ۖ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ

سوگندهای خویش اگر بیاید بشان ترساننده‌ای هرآینه باشند راه یابنده‌تر از یکی از امتها پس هنگامیکه بیامد شان ترساننده‌ای

مَا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾ اسْتِكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ ۚ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ

نیفزود ایشانرا جز رمیدگی (از حق) برتری جستن در زمین ونیرنگ زشت و فرود نیاید نیرنگ

السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِ ۚ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ ۚ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ۖ

زشت جز باهلش پس آیا جز شیوهٔ پیشینیان را منتظرند که هرگز نیابی شیوهٔ خدارا دگرگونی

وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ

ونهرگز یابی شیوهٔ خدارا بازگشتنی آیا نگشتند در زمین تا بنگرند چگونه بود

عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۚ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ

فرجام آنانکه پیش ازایشان بودند بودند سخت تر ازایشان در نیرو ونبود خدا بعجزآرنده او چیزی

فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ ۚ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ

در آسمانها ونه در زمین بیگمان او دانای توانا واگر بگیرد خدا مردم را

بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلٰكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى ۖ فَإِذَا

بآنچه کردند فرو نگذارد بر پشت آن جنبنده‌ای لیکن پس اندازدشان تا سرآمدی نامبرده پس گاه بیگاه

جَاءَ أَجَلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

بیاید سرآمدشان بیگمان خدا بود به بندگان خویش بینا

سُورَةُ يٰسٓ مَكِّيَّةٌ وَآيَاتُهَا ثَلَاثٌ وَثَمَانُونَ آيَةً

سورة ۳۶ | جزء ۲۲ | كلمات ۲۲۳ | حروف ۳۵۵۵

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يٰسٓ ① وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيْمِ ② اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ③ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ④ تَنْزِيْلَ الْعَزِيْزِ الرَّحِيْمِ

سوگند بقرآن استوار که تو قطعاً از فرستادگان بر راهی راست فرستادن خداوند عزیز مهربان

⑤ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اُنْذِرَ اٰبَآؤُهُمْ فَهُمْ غٰفِلُوْنَ ⑥ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰٓى اَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا

تا بیم دهی گروهی را که بیم داده نشده پدرانشان پس ایشان ناآگاهانند سخن بر بیشترشان پس ایشان

يُؤْمِنُوْنَ ⑦ اِنَّا جَعَلْنَا فِيْٓ اَعْنَاقِهِمْ اَغْلٰلًا فَهِيَ اِلَى الْاَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُوْنَ ⑧ وَجَعَلْنَا

ایمان نیارند ما نهادیم در گردنهای ایشان زنجیرهائی پس ایشان بسوی چانه‌ها پس ایشانند (بسر بلند نگاه داشتگان) و گذاردیم

مِنْۢ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ سَدًّا وَّمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَاَغْشَيْنٰهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُوْنَ ⑨ وَسَوَآءٌ عَلَيْهِمْ

از پیش روی ایشان سدی و از پشت سرشان سدی پس پوشانیدیمشان پس ایشان نه بینند و یکسان است بر ایشان

ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ⑩ اِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ

بر ترسانیدن یا نترسانیدنشان ایمان نیارند جز این نیست که بیم میدهی آنکه پیروی کند قرآن را و بترسد خدای مهربان را نهان

فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَّاَجْرٍ كَرِيْمٍ ⑪ اِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتٰى وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوْا وَاٰثَارَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ

پس مژده دهش او را بآمرزش و مزدی گرامی ما زنده میکنیم مردگان را و مینویسیم آنچه پیش فرستادند و نشانهای ایشان را و هر چیزی را

اَحْصَيْنٰهُ فِيْٓ اِمَامٍ مُّبِيْنٍ ⑫ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلًا اَصْحٰبَ الْقَرْيَةِ اِذْ جَآءَهَا الْمُرْسَلُوْنَ ⑬

فراهم کردیم در پیشوائی آشکار و بزن برای ایشان مثلی یاران شهر را جنگامی که آمدند بسر آن فرستادگان

اِذْ اَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوْهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوْٓا اِنَّآ اِلَيْكُمْ مُّرْسَلُوْنَ ⑭ قَالُوْا

جنگامی که فرستادیم بسوی آنان دو تن پس تکذیب کردند پس تقویت کردیم آنرا بسومی پس گفتند بدرستی بسوی شما فرستادگانیم گفتند

مَآ اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَمَآ اَنْزَلَ الرَّحْمٰنُ مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَكْذِبُوْنَ ⑮ قَالُوْا رَبُّنَا يَعْلَمُ

نیستید شما جز مردمی مانند ما و فرو نفرستاده است خدای مهربان چیزی را نیستید شما جز دروغگویان گفتند پروردگار ما داند

اِنَّآ اِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُوْنَ ⑯ وَمَا عَلَيْنَآ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ⑰ قَالُوْٓا اِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَّمْ

که ما بسوی شما هرآینه فرستادگانیم و نیست بر ما جز رساندن آشکار گفتند بدانا بحال ما بر گرفتیم شما را اگر

تَنْتَهُوْا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِّنَّا عَذَابٌ اَلِيْمٌ ⑱ قَالُوْا طَآئِرُكُمْ مَّعَكُمْ اَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ اَنْتُمْ

نگردانید هرآینه سنگسارتان کنیم و هرآینه برسد شما را از ما شکنجه دردناک گفتند فال بد شما همراه شماست آیا اگر پند داده شوید

قَوْمٌ مُّسْرِفُوْنَ ⑲ وَجَآءَ مِنْ اَقْصَا الْمَدِيْنَةِ رَجُلٌ يَّسْعٰى قَالَ يٰقَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِيْنَ ⑳

گروهی فزونی جویانید و آمد از دورترین جای شهر مردی میدوید گفت ای قوم من پیروی کنید فرستادگان را

اِتَّبِعُوْا مَنْ لَّا يَسْـَٔلُكُمْ اَجْرًا وَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ ㉑ وَمَا لِيَ لَآ اَعْبُدُ الَّذِيْ فَطَرَنِيْ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ㉒

پیروی کنید آنرا که نمیخواهد از شما مزدی و ایشانند راه یافتگان و چیست مرا که نپرستم آنرا که بیافرید مرا و بسوی او باز گردانیده شوید

ءَاَتَّخِذُ مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً اِنْ يُّرِدْنِ الرَّحْمٰنُ بِضُرٍّ لَّا تُغْنِ عَنِّيْ شَفَاعَتُهُمْ شَيْـًٔا وَّلَا يُنْقِذُوْنِ ㉓ اِنِّيْٓ

آیا بگیرم جز او خدایانی که اگر خواهد مرا خدای مهربان بزیانی نیاید مرا میانجیگری ایشان بهیچ وجه و نه رهانند مرا

اِذًا لَّفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ㉔ اِنِّيْٓ اٰمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُوْنِ ㉕ قِيْلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يٰلَيْتَ قَوْمِيْ يَعْلَمُوْنَ ㉖

آنگاه در گمراهی آشکار ما ایمان آوردم بپروردگار شما پس بشنوید سخن مرا گفته شد بهشت درآی گفت ای کاش قوم من میدانستند

بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ

گواهی دهد پروردگارم و گرداند مرا از گرامی داشتگان و فرستادیم بر قومش پس از او لشکری از

السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَا حَسْرَةً

آسمان و نبودیم فرستندگان نبود آن جز بانگ سهمگین که ناگهان ایشان مردگان افسوس

عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ

بر بندگان که نیاید بدیشان هیچ پیغامبری جز آنکه همیشه بدو استهزا کنندگان آیا ندیدند که ناچیز کردیم پیش از ایشان

مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَآيَةٌ لَهُمُ

از قرنها که آنان بسوی ایشان باز نگردند و همانا همگان نزدیک ما حاضر شدگان خواهند بود و نشانی برای ایشان

الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ

زمین مرده است که زنده گردانیدیم و بیرون آوردیم از آن دانه که از آن میخورند و نهادیم در آن باغهائی از خرما

وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾

و انگورها و شکافتیم در آن از چشمه‌ها تا بخورند از میوه‌های آن و آنچه دستهای ایشان پس آیا سپاس نگزارند

سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَآيَةٌ

منزه است آنکه آفرید جفتها را همگی از آنچه میرویاند زمین و از خودایشان و از آنچه نمیدانند و نشانی

لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ

برای ایشان شب که برکشیم از آن روز را ناگاه ایشان تاریکی شدگان و خورشید روانست سوی آرامگاهی برایش چنست اندازهٔ (تقدیر) آن

الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا

دانا و ماه را گردانیدیم منزلهائی تا بازگشت چون شاخهٔ خرمای کهن (خشکیده) نه مهر را سزد

أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾ وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا

که بماه رسد و نه شب بیشی گیرد بر روز و هر کدامند در گردونه شناورانند و نشانی برای ایشان آنکه ما سوار کردیم

ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ

نژاد ایشان را در کشتی انباشته و آفریدیم برای ایشان از مانند آن آنچه سوار شوند و اگر خواهیم غرقشان سازیم

فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا

فریادرسی نباشد ایشان را و نه رهانیده شوند جز رحمتی از ما و کامیابی تا زمانی و چون گفته شود بایشان بترسید

مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا

آنچه در پیش دارید از عذاب و آنچه پس شما را باشد رحم کنند و نیاید بدیشان از آیتهای پروردگارشان مگر

كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ

همیشه از آن روی گردانان و چون گفته شود بدیشان دهید از آنچه روزیتان داد خدا گویند آنانکه کفر ورزیدند بدانانکه

آمَنُوا أَنُطْعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا

ایمان آورده‌اند آیا طعام دهیم آنرا که میخواهد خدا میتواند بدهد شما جز در گمراهی آشکار و گویند چه وقت است این

الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾

وعده اگر هستید راستگویان نگردند (نیستند چشم ندارند) جز بانگی که بگیرد ایشان را که همانند با هم ستیزه‌گران

فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ

پس نتوانند وصیت کردنی و نه بسوی خاندان خویش بازگردند (از کار خود) و دمیده شد در صور گورهاء

إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَن بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ وَصَدَقَ

بسوی پروردگار خویش شتابند گویند وای برما کی برانگیخت ما را از خوابگاه ما این است آنچه وعده داد خداوند مهربان و راست گفتند

الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ

فرستادگان نبود آن جز بانگی سخت که ناگهان همگان پیش ما حاضر کرده شدگان پس امروز ستم نرود

نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ

بهیچ چیزی و نه پاداش داده شوید جز آنچه بودید میکردید همانا یاران بهشت امروز دست بکار کامرانند

﴿٥٥﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُم مَّا يَدَّعُونَ

آنان و همسرانشان در سایه‌ها بر اریکه‌ها تکیه کنندگانند آنرا میوه و آنرا هست آنان هرچه میخواهند

﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبٍّ رَّحِيمٍ ﴿٥٨﴾ وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي

سلامی است گفتاری از پروردگار مهربان و جدا شوید امروز ای گنهکاران آیا نه اندرز نداده بودم شما را ای بنی

آدَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَأَنِ اعْبُدُونِي هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ

آدم که نپرستید شیطان را که او دشمنی آشکار است مرا بپرستید و آنکه مرا بپرستید این است راهی راست

﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ

و هر آینه گمراه ساخت از شما گروهی بسیار را آیا نبودید بخرد دارید این است دوزخی که بودید وعده داده میشدید

﴿٦٣﴾ اصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ

بچشیدش امروز بسبب آنکه بودید ناسپاسی میکردید امروز مهر نهیم بر دهانهای ایشان و سخن گویند با ما

وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ

و گواهی دهند پاهای ایشان بآنچه بودند فراهم میکردند و اگر میخواستیم هرآینه نابینا میکردیم دیدگان ایشان را پس سبقت گرفتند بسوی راه

فَأَنَّىٰ يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾

و کی ببینند و اگر میخواستیم هرآینه مسخ میکردیم ایشان را بر جایگاه ایشان پس نتوانستند رفتن را و نه بازگردند

وَمَن نُّعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا

و هر که را عمر دراز دهیم نگاهیش دارد در آفرینش آیا نخرد نیابند و نیاموختیم او را سخن و نیست آن جز

ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُّبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِّيُنذِرَ مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا

یادآوری و قرآنی آشکار تا بیم رساند آنرا که زنده است و فرود آید سخن بر کافران آیا ندیدند که ما

لَهُم مِّمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾

برای ایشان از آنچه ساخت دستهای ما چارپایان پس ایشانند آنرا دارندگان و رام کردیم آنها را برای ایشان پس از آنهاست سواری ایشان و از آنها

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا

و برای ایشان است منفعتها سودها و آشامیدنیها (شیر و باران) پس آیا سپاس نمیگزارند و گرفتند جز خدایان شاید

يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُندٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾

نتوانند یاری کردن ایشانرا و ایشانند گروهی آماده برای ایشان (حاضر کرده شدگان) پس اندوهگین نسازد ترا سخن ایشان همانا ما میدانیم آنچه را پنهان دارند و آنچه را پیدا کنند

أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿۷۷﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ

آیا ندیده است انسان که ما آفریدیمش از چکه آبی پس ناگهان او ست ستیزه‌جوی آشکار و زند برای ما مثل و فراموش کرد

خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِ الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿۷۸﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ

آفرینش خود را گفت کیست که زنده کند استخوانها را حالیکه خاکی پوسیده بگو زنده کند آنها را آنکه پدید آورد (بار اول) آنها را نخستین بار و او بهر

خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿۷۹﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ﴿۸۰﴾ أَوَلَيْسَ

آفرینش دانا آنکه بخداوند برای شما از درخت سبز آتشی ناگهان شما بدان از آن فروزنده گان آیا نیست

الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِيمُ ﴿۸۱﴾ إِنَّمَا

آنکه آفرید آسمانها و زمین را توانا بر آنکه بیافریند مانند ایشان را بلی و اوست آفریننده دانا جز این نیست

أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۸۲﴾ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۸۳﴾

کار او گاهی که چیزی خواهد که بود گوید بشو پس بشود پس منزه است آنکه بدستش پادشاهی هر چیز است و بسوی او باز گردانیده شوید

سُوْرَةُ الصّٰفّٰت مَكِّيَّةٌ وَآيَاتُهَا مِائَةٌ وَاثْنَتَانِ وَسَبْعُونَ آيَةً

سورة ۳۷ — حزبها ۳۸۲۶ — کلماتها ۸۹۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالصّٰفّٰتِ صَفًّا ﴿۱﴾ فَالزّٰجِرٰتِ زَجْرًا ﴿۲﴾ فَالتّٰلِيٰتِ ذِكْرًا ﴿۳﴾ إِنَّ إِلٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿۴﴾

سوگند بدانکه صف بندند صف بستنی و آنانکه براندند راندنی و بسرایندگان ذکر بدرستی خدای شما هر آینه یکی

رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ ﴿۵﴾ إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةٍ

پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و پروردگار خاورها ما آراستیم آسمان نزدیک را بزیور

الْكَوَاكِبِ ﴿۶﴾ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ﴿۷﴾ لَا يَسَّمَّعُونَ إِلَى الْمَلَإِ الْأَعْلَىٰ وَيُقْذَفُونَ

ستارگان و نگاهداشتنی از هر شیطانی گردنکش نتوانند گوش دادن را بسوی گروه فرازین و هر سو بسو شوند

مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿۸﴾ دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿۹﴾ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ

از هر سوی راندنی و ایشان را عذاب پیوسته مگر آنکه برباید ربودنی که او را پیشی رود شهابی

ثَاقِبٌ ﴿۱۰﴾ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ﴿۱۱﴾ بَلْ عَجِبْتَ

تیز پس پرسشان از ایشان آفرینشان دشوارتر یا آنکه ما آفریدیم پیش یا از که ما آفریدیم ایشان را از گلی چسبنده بلکه شگفت داری

وَيَسْخَرُونَ ﴿۱۲﴾ وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿۱۳﴾ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ﴿۱۴﴾ وَقَالُوا إِنْ هٰذَا

و مسخره کنند و گاهیکه یاد آوری شوند یاد نیاورند و گاهیکه ببینند آیتی بمسخره گیرند و گویند نیست این

إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿۱۵﴾ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿۱۶﴾ أَوَآبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ

جز جادوی آشکار آیا چون بمیریم و شویم خاکی و استخوانهائی آیا ما هم برانگیخته شویم آیا و پدران ما پیشینیان

﴿۱۷﴾ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ﴿۱۸﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿۱۹﴾ وَقَالُوا

بگو آری و شما خوارشدگان سرانگشت گان جز این نیست که آن یک راندن (یا بر زدن) است که ناگهان چشم نگران گان و گفتند

يَا وَيْلَنَا هٰذَا يَوْمُ الدِّينِ ﴿۲۰﴾ هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿۲۱﴾

وای بر ما این است روز دین این است روز جدا شدن که بوده میان تکذیب میکردید

احشروا الذين ظلموا وأزواجهم وما كانوا يعبدون ﴿٢٢﴾ من دون الله فاهدوهم إلى صراط
گرد آريد آنان را كه ستم كردند و همسران ايشان را و آنچه را بودند كه مى پرستيدند جز خدا پس بنماييد ايشان را سوى راه
الجحيم ﴿٢٣﴾ وقفوهم إنهم مسئولون ﴿٢٤﴾ مالكم لا تناصرون ﴿٢٥﴾ بل هم اليوم مستسلمون ﴿٢٦﴾
دوزخ و بازداريد ايشان را كه ايشان بايد پرسش شدگان چرا نمى ياريد يكديگر را بلكه ايشان امروز تسليم شدگان
وأقبل بعضهم على بعض يتساءلون ﴿٢٧﴾ قالوا إنكم كنتم تأتوننا عن اليمين ﴿٢٨﴾ قالوا بل لم
و روى آورد برخى از ايشان بر برخى كه پرسش كنان گفتند ايشان شما بوديد كه مى آمديد ما را از راست گفتند بلكه
تكونوا مؤمنين ﴿٢٩﴾ وما كان لنا عليكم من سلطان بل كنتم قوما طاغين ﴿٣٠﴾ فحق علينا قول
نبوديد شما گرونده گان و نبود ما را بر شما فرمانروائى بلكه بوديد شما گروهى گرانمايگان درست آمد بر ما سخن
ربنا إنا لذائقون ﴿٣١﴾ فأغويناكم إنا كنا غاوين ﴿٣٢﴾ فإنهم يومئذ في العذاب مشتركون ﴿٣٣﴾ إنا
پروردگار ما ما بايد همانا چشندگان پس گمراه كرديم ما را كه ما بوديم گمراهان پس همانا ايشان در روز آنند در عذاب شريك شدگان همانا ما
كذلك نفعل بالمجرمين ﴿٣٤﴾ إنهم كانوا إذا قيل لهم لا إله إلا الله يستكبرون ﴿٣٥﴾ ويقولون أئنا
چنين كنيم با گنهكاران كه ايشان بودند گاهى كه گفته شد بايشان نيست خدائى جز خدا گردن مى فرازيدند و مى گفتند آيا ما
لتاركوا آلهتنا لشاعر مجنون ﴿٣٦﴾ بل جاء بالحق وصدق المرسلين ﴿٣٧﴾ إنكم لذائقوا العذاب
رها كنيم خدايان خويش را براى شاعرى ديوانه بلكه آمد براستى و تصديق كرد فرستادگان كه شما بايد چشندگان عذاب
الأليم ﴿٣٨﴾ وما تجزون إلا ما كنتم تعملون ﴿٣٩﴾ إلا عباد الله المخلصين ﴿٤٠﴾ أولئك لهم رزق
دردناك و كيفر نشويد جز آنچه بوديد مى كرديد كه گماشتگان خدا نه آنان كه روزى
معلوم ﴿٤١﴾ فواكه وهم مكرمون ﴿٤٢﴾ في جنات النعيم ﴿٤٣﴾ على سرر متقابلين ﴿٤٤﴾ يطاف عليهم
دانسته ميوه ها و آنانند گرامى داشتگان در باغستان نعمتها بر تختهائى روى بروى گردانيده شود بر ايشان
بكأس من معين ﴿٤٥﴾ بيضاء لذة للشاربين ﴿٤٦﴾ لا فيها غول ولا هم عنها ينزفون ﴿٤٧﴾ وعندهم
جامى از باده چيدار خوشگوارى براى نوشندگان نه در آنست مستى (بيهوشى عقل) و نه مانند از آن بازگردانند گان و نزد ايشان
قاصرات الطرف عين ﴿٤٨﴾ كأنهن بيض مكنون ﴿٤٩﴾ فأقبل بعضهم على بعض يتساءلون ﴿٥٠﴾
گرد نگاهى درشت چشمان گويا تخمهاى نگاهداشته پيرده پوشيده گان و روى آورد برخى ازايشان بر برخى كه پرسش كنان
قال قائل منهم إني كان لي قرين ﴿٥١﴾ يقول أئنك لمن المصدقين ﴿٥٢﴾ أإذا متنا وكنا ترابا و
گفت گوينده اى از ايشان كه من بود مرا همنشينى ميگفت آيا تو از راست بندارانى (تصديق كننده گانى) آيا گاهى كه ميريم و شديم خاك و
عظاما أإنا لمدينون ﴿٥٣﴾ قال هل أنتم مطلعون ﴿٥٤﴾ فاطلع فرآه في سواء الجحيم ﴿٥٥﴾ قال تالله
استخوانها آيا ما هر آينه گيفردادگان گفت آيا شما ايد سرپرآرندگان پس سرپرآورد و ديد گرش را ميان دوزخ گفت بخدا سوگند
إن كدت لتردين ﴿٥٦﴾ ولولا نعمة ربي لكنت من المحضرين ﴿٥٧﴾ أفما نحن بميتين ﴿٥٨﴾ إلا موتتنا
همانا نزديك بود مرا سرنگون كنى و اگر نبود نعمت پروردگارم هر آينه بودم از احضار شدگان پس آيا ما نميريم مرگ
الأولى وما نحن بمعذبين ﴿٥٩﴾ إن هذا لهو الفوز العظيم ﴿٦٠﴾ لمثل هذا فليعمل العاملون ﴿٦١﴾
نخستين را و نيستيم ما عذاب شدگان همانا اين است آن رستگارى بزرگ بمانند اين پس بايد كنند كنندگان
أذلك خير نزلا أم شجرة الزقوم ﴿٦٢﴾ إنا جعلناها فتنة للظالمين ﴿٦٣﴾ إنها شجرة تخرج في أصل الجحيم ﴿٦٤﴾
آيا اين بهتر است پيشكشى يا درخت تلخكام زقوم همانا گردانيديمش گرفتارى براى ستمگاران همانا آن درختى است كه روان ميشود در قعر دوزخ

طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ ﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَآكِلُونَ مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا

شکوفہ (میوہ) آن همچون سرهای دیوان (شیاطین) پس هرآینه ایشان خورندگان پس سیرکنندگان شکمها از آنند آنگه گمان

لَشَوْبًا مِنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلْفَوْا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰ آثَارِهِمْ

آمیخته از آبی جوشان پس بازگشت ایشان هرآینه بسوی دوزخ گمراهان یافتند پدران خویش را گمراه پس ایشان

يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَانْظُرْ

می شتابند (بر اثر ایشان) شتابیدنی گمراه شدند پیش از ایشان بیشتر پیشینیان و هرآینه فرستادیم در ایشان ترساننده گانی پس بنگر

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾ وَلَقَدْ نَادَانَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ

چگونه بود فرجام بیم داده گان جز بندگان خدا آن پاکنده گان (از هر زیان) و هرآینه خواند ما را نوح پس چه خوب اجابت کننده گانیم

﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ

و رهانیدیم او را خاندان او از اندوه بزرگ و گردانیدیم نژاد او را بازماندگان و نگه داشتیم بر او

فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا

در پسین آیندگان سلامی بر نوح در جهانیان همانا چنین پاداش دهیم نیکوکاران گرداننده ایمان بندگان ما

الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٨٢﴾ وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

مؤمنان سپس غرق ساختیم دیگران را و هرآینه از پیروان وی بود ابراهیم گاهی که آمد بر پروردگار خویش با دلی سالم

﴿٨٤﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَئِفْكًا آلِهَةً دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا

هنگامی که گفت پدر خویش و قوم خود را چیزی را می پرستید آیا دروغ خدایانی را جز خدا خواهید آیا چیست

ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ

گمان شما بپروردگار جهانیان پس گردست نگریستنی در ستارگان پس گفت همانا منم بیمار پس روی بر گردانیدند از او پشت کنان

﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا

پس میل کرد (رفت) بسوی خدایان ایشان پس گفت چرا نمی خورید چه شد شما را که سخن نمی گویید پس روی آورد بر ایشان می زد

بِالْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا

بدست راست پس روی آوردند بسویش با نهاد دوندگان گفت آیا می پرستید آنچه را می تراشید و خدا آفریدگان شما را و آنچه

تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾

همی سازید گفتند بنیاد نهید برایش بنائی پس بیفگنیدش در دوزخ و خواستند بدو خبری پس گردانیدیم ایشان را پست شده گان

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾

گفت همانا من بسوی پروردگار خویش روانم زود باشد راهبریم کند بروردگارا ببخش مرا از شایستگان پس خوشخبر دادیم او را به پسری خردمند

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ

تا گاهی که رسید با وی کوشش (یاری در کار) گفت ای پسرک من همانا دیدم در خواب که میکشمت پس بنگر تا چه می بینی گفت

يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾ فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾

ای پدر بکن آنچه را فرمان میشوی زود بیابیم مرا اگر خدا خواهد از شکیبایان پس چون گردن نهادند بر فرمان و افگند پسر او را بر پیشانی

وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿١٠٤﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾

و خواندیمش ای ابراهیم همانا راست آوردی خواب را ما چنین پاداش دهیم نیکوکاران هرآینه این آزمایش آشکار

وَفَدَيْنَاهُ بِذِبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

و فدیه دادیم بهشتی بزرگ و بگذاشتیم بر او در آیندگان سلامی بر ابراهیم چنین پاداش دهیم نیکوکاران را

﴿١١٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَ

جاناً او از بندگان ما مؤمنان و مژده دادیم او را باسحق پیغمبری از شایستگان و برکت نهادیم بر او

عَلَىٰ إِسْحَاقَ ۚ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾

بر اسحق و از نژاد آنان نیکوکاری و ستمگری بخویشتن آشکار و بجانا منت نهادیم بر موسی و هارون

وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٦﴾ وَآتَيْنَاهُمَا

رهانیدیم ایشان را و قوم ایشان را از اندوه بزرگ و یاریشان کردیم پس شدند جبرکنان (جبرزنندگان) و بدیشان دادیم

الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ ﴿١١٩﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ

نامه روشن و براه راست برایی داشت و بگذاشتیم بر ایشان در آیندگان سلام بر

مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ إِلْيَاسَ

موسی و هارون و چنان پاداش دهیم نیکوکاران جانا ایشان از بندگان ما گروندگان و جانا الیاس

لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿١٢٥﴾

از فرستادگان گاه که گفت بقوم خویش چرا پرهیزگاری نکنید آیا میخوانید بعل را (بکذارید) بهترین آفریدگان

اللَّهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

خدا را پروردگار شما و پروردگار پدران شما پیشینیان پس دروغ زن بداشتند و جانا ایشانند فراخوانده شدگان (عذاب رنگان) مگر بندگان خدا که آلوده کان

﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ إِلْ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾

و بگذاشتیم بر او در آیندگان سلامی بر آل یاسین (یاخاندان الیاس) کرا پاداش دهیم نیکوکاران را

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَإِنَّ لُوطًا لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾

جانا او است از بندگان ما گروندگان و هر آینه لوط است از فرستادگان هنگام که رهانیدیم خود و خاندانش همگان

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَ

مگر پیرزنی در بازماندگان سپس سرنگون ساختیم دیگران و هر آینه شما میگذرید برایشان بامداد و

بِاللَّيْلِ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ

بشب پس آیا بخرد نمیابید و جانا یونس از فرستادگان کاهی که گریخت بسوی کشتی آکنده پس قرعه زد

فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾

پس شد از فروافتادگان (زندگان) پس فرو برد او را ماهی و او بود نکوهیده پس اگر نبود از تسبیح گویان

لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾ فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً

هر آینه بماند در شکمش تا روزی که برانگیخته شوند پس افکندیمش بدشت و او بود بیمار و رویانیدیم بر او درختی را

مِنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾

از کدو و فرستادیمش بسوی صد هزارش یا بیفزودند پس ایمان آوردند پس بهره دادیمشان تا چندی را

فَاسْتَفْتِهِمْ أَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنَاثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾

پس پرسشان آیا پروردگار تو راست دختران و ایشان راست پسران یا آفریدیم فرشتگان را ماده گانی و ایشانند گواهان

أَلَآ إِنَّهُم مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ ٱللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى ٱلْبَنَاتِ عَلَى ٱلْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾
هاها ایشان از دروغ خود ایشان گویند خدا را است فرزندی و ایشان دروغزنان آیا برگزیده است دختران را بر پسران

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَٰنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأْتُوا۟ بِكِتَٰبِكُمْ
شما را چگونه است چگونه حکم کنید آیا پند نمی‌گیرید آیا شما را است فرمانروائی آشکار پس بیارید کتاب خویش را

إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا۟ بَيْنَهُۥ وَبَيْنَ ٱلْجِنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ ٱلْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾
اگر هستید راستگران و پنداشتند میان او و میان پریان پیوندی و هر آینه دانند پریان که ایشانند احضار کردگان

سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾ مَآ أَنتُمْ
پس منزه است خدا از آنچه میصفتند کسر بندگان خدا نه آنان گروگان پیوستید

عَلَيْهِ بِفَٰتِنِينَ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّآ إِلَّا لَهُۥ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ ٱلصَّآفُّونَ ﴿١٦٥﴾
برآن فرو رونده گان مگر آنرا که او است چشنده دوزخ و نیست ازما مگر او را است پایگاهی دانسته و هر آینه ما نیم صف کشندگان

وَإِنَّا لَنَحْنُ ٱلْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِن كَانُوا۟ لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِندَنَا ذِكْرًا مِّنَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا
وهاما نیم تسبیح کنندگان و هر آینه (بنا) برونده میگفتند که اگر میبود نزدما یادآوری از پیشینیان هر آینه میبودیم

عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا۟ بِهِۦ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾
بندگان خدا ناآنان گروگان پس کفر ورزیدند بدان پس زود است بدانند و هر آینه سبقت گرفت سخن ما بندگان ما فرستادگان

إِنَّهُمْ لَهُمُ ٱلْمَنصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُندَنَا لَهُمُ ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ
که ایشانند ایشانند یاری شدگان و هاما سپاه ما آنانند پیروزمندان پس روی بگردان از ایشان تا هنگامی و بنگر ایشان را که زود است

يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَآءَ صَبَاحُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ
بینند آیا بعذاب ما شتاب خواهند تا گاه بیکه فرود آید بساحت ایشان پس چه زشت است بامداد بیم داده گان و نیست کن ایشان

حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَٰنَ رَبِّكَ رَبِّ ٱلْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَٰمٌ
تا زمانی و بنگر که زود است بنگرند منزه است پروردگار تو پروردگار عزت از آنچه میصفتند و سلامی

عَلَى ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٢﴾

سُورَةُ صٓ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ ثَمَانٍ وَثَمَانُونَ ءَايَةً

بر فرستادگان و ستایش خدایرا پروردگار جهانیان

سورة ۳۸ — جزوها ۲۰۹ — کلماتها ۷۳۱

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

صٓ وَٱلْقُرْءَانِ ذِى ٱلذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فِى عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم
سوگند بقرآن دارنده ذکر بلکه آنانکه کفر ورزیدند در سرکشی و ستیزند چه بسا نابود کردیم پیش از ایشان

مِّن قَرْنٍ فَنَادَوا۟ وَّلَاتَ حِينَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾ وَعَجِبُوٓا۟ أَن جَآءَهُم مُّنذِرٌ مِّنْهُمْ وَقَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ هَٰذَا
از قرنی که بانگ زدند و نیست گاه رهائی و شگفت ماندند که بیاید شان ترساننده از ایشان و گفتند کافران این است

سَٰحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٤﴾ أَجَعَلَ ٱلْءَالِهَةَ إِلَٰهًا وَٰحِدًا إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عُجَّابٌ ﴿٥﴾ وَٱنطَلَقَ ٱلْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنِ ٱمْشُوا۟
جادوگری دروغگوی آیا گردانید خدایان را خدای یکتا چیزی شگفت و برفتند گروهی از ایشان که رهنمائی کنند

وَٱصْبِرُوا۟ عَلَىٰٓ ءَالِهَتِكُمْ إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾ مَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِى ٱلْمِلَّةِ ٱلْءَاخِرَةِ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا ٱخْتِلَٰقٌ ﴿٧﴾
و شکیبا شوید بر خدایان خویش هاما این است چیزی خواسته شده ما نشنیدیم بدین در ملت باز پسین نیست این جز آفریدگاری دروغین

ءَأُنزِلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنۢ بَيْنِنَا ۚ بَلْ هُمْ فِى شَكٍّ مِّن ذِكْرِى ۖ بَل لَّمَّا يَذُوقُوا عَذَابِ ﴿٨﴾ أَمْ عِندَهُمْ

آیا فرستاده شد بر او قرآن از میان ما بلکه ایشان در شکی اند از قرآن بلکه نچشیده اند عذاب مرا یا نزد ایشان است

خَزَآئِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ ٱلْعَزِيزِ ٱلْوَهَّابِ ﴿٩﴾ أَمْ لَهُم مُّلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ فَلْيَرْتَقُوا۟ فِى

گنجهای رحمت پروردگار تو آن عزیز بخشنده یا پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست پس باید رنج برند در

ٱلْأَسْبَٰبِ ﴿١٠﴾ جُندٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِّنَ ٱلْأَحْزَابِ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَ

راهها (جای شدن) سپاهی اند که آنجا شکست خورده از گروهها تکذیب کردند پیش از ایشان قوم نوح و عاد و

فِرْعَوْنُ ذُو ٱلْأَوْتَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَٰبُ لْـَٔيْكَةِ ۖ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلْأَحْزَابُ ﴿١٣﴾ إِن كُلٌّ

فرعون دارنده میخها (بیخها) وثمود و قوم لوط و یاران ایکه آنانند گروهها نیست هیچیک

إِلَّا كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾ وَمَا يَنظُرُ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً مَّا لَهَا مِن فَوَاقٍ ﴿١٥﴾

مگر آنکه تکذیب کرد فرستادگان را پس سزاوار شد عذاب (واجب شد) جز یک غرش را که چشمش برهم نهاده نباشد (یا بانی)

وَقَالُوا۟ رَبَّنَا عَجِّل لَّنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿١٦﴾ ٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُۥدَ

و گفتند پروردگارا شتاب برای ما بهره ما پیش از روز شمار شکیبا شو بر آنچه گویند و یاد کن بنده ما را داود

ذَا ٱلْأَيْدِ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾ إِنَّا سَخَّرْنَا ٱلْجِبَالَ مَعَهُۥ يُسَبِّحْنَ بِٱلْعَشِىِّ وَٱلْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَٱلطَّيْرَ

خداوند نیروها همانا او بسیار بازگشت کننده هر آینه رام ساختیم کوهها را تسبیح گویند باوی شامگاهان و بامداد (خورشید برآمدگاه) و مرغان را

مَحْشُورَةً ۖ كُلٌّ لَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُۥ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْحِكْمَةَ وَفَصْلَ ٱلْخِطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ

گرد آورده هر گروهی بسوی او بازگشت کننده و استوار ساختیم پادشاهی او را و دادیم حکمت را و فصل خطاب (داوری) و آیا

أَتَىٰكَ نَبَؤُا۟ ٱلْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا۟ ٱلْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ إِذْ دَخَلُوا۟ عَلَىٰ دَاوُۥدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ ۖ قَالُوا۟ لَا تَخَفْ ۖ

رسیده است تو را خبر دو دشمن هنگامی که دیوار برآمدند بر دیوار محرابگاه هنگامی که درآمدند بر داود پس هراسید از ایشان گفتند نترس

خَصْمَانِ بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَٱحْكُم بَيْنَنَا بِٱلْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَٱهْدِنَآ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلصِّرَٰطِ ﴿٢٢﴾

دو دسته ایم که ستم کرد بعضی از ما بر بعضی پس حکومت کن میان ما بحق و گزاف مگوی و راهبری کن ما را بسوی راه راست (میانه)

إِنَّ هَٰذَآ أَخِى لَهُۥ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِىَ نَعْجَةٌ وَٰحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِى فِى ٱلْخِطَابِ ﴿٢٣﴾

همانا این برادر من است او را نود و نه گوسفند و مرا است یک گوسفند پس گفت بمن واگذارش و سرکش گردید بر من در سخن

قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِۦ ۖ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلْخُلَطَآءِ لَيَبْغِى بَعْضُهُمْ عَلَىٰ

گفت هر آینه ستم کرد بر تو بخواستن گوسفند تو بسوی گوسفندان او و همانا بسیاری از شریکان (همسنگان) ستم ورزند بر همسالان بر

بَعْضٍ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ ۗ وَظَنَّ دَاوُۥدُ أَنَّمَا فَتَنَّٰهُ فَٱسْتَغْفَرَ

برخی مگر آنانکه ایمان آوردند و کردند شایسته کنند و چه کمند آنان و بپنداشت داود که آزمودیم پس آمرزش خواست

رَبَّهُۥ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُۥ ذَٰلِكَ ۖ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٢٥﴾ يَٰدَاوُۥدُ

از پروردگار خویش و بر روی افتاد بسجده کرد و بازگشت پس آمرزیدیم بر او آن را و همانا او را نزدیکی نزد ما و نکو بازگشتگاه ای داود

إِنَّا جَعَلْنَٰكَ خَلِيفَةً فِى ٱلْأَرْضِ فَٱحْكُم بَيْنَ ٱلنَّاسِ بِٱلْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ ٱلْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ

همانا گردانیدیم ترا جانشینی در زمین پس حکم کن میان مردم بحق و پیروی مکن هوس را که گمراه کند ترا از راه

ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌۢ بِمَا نَسُوا۟ يَوْمَ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٦﴾

خدا همانا آنانکه گمراه شوند از راه خدا ایشانراست عذابی سخت بسبب آنکه فراموش کردند روز شمار

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَآءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا
و نیافریدیم آسمان و زمین و آنچه میان هر دو است بیهوده این هست پندار آنانکه کفر ورزیدند پس وای بر آنانکه کفر ورزیدند

مِنَ النَّارِ ﴿۲۷﴾ أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ
از آتش یا همگردانیم آنان را که ایمان آوردند و کردار شایسته کردند مانند تبهکاران در زمین یا همگردانیم

الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿۲۸﴾ كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِّيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ
پرهیزگاران را چون تبهکاران نامه‌ایست فرستادیمش بسوی تو فرخنده تا بیندیشند آیتهایش را و تا یاد آور شوند دارندگان خردها

﴿۲۹﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُودَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿۳۰﴾ إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ
و بخشیدیم داود را سلیمان را چه خوب بنده آری او بسیار بازگشت کننده آنگاه که عرضه کردند بر او شامگاهان اسبان صافات (ایستاده بسه)

الْجِيَادُ ﴿۳۱﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَن ذِكْرِ رَبِّي حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿۳۲﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ
تیزتک گفت همانا خواهیدم برای دوست داشتن اسبان از یاد پروردگارم تا خفتند در پرده بازگردانیدشان بر من

فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَىٰ كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ
پس آغاز کرد دست سودن بساقها و گردنها و بدرستی که آزمودیم سلیمان را و انگندیم بر تختش کالبدی سپس

أَنَابَ ﴿۳۴﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَّا يَنبَغِي لِأَحَدٍ مِّن بَعْدِي إِنَّكَ أَنتَ الْوَهَّابُ ﴿۳۵﴾
بازگشت گفت پروردگارا بیامرز مرا و دارائی ده مرا باد شاهی که نشود بسیرا بخشنده

فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿۳۶﴾ وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿۳۷﴾
پس رام ساختیم باد را روان بود بفرمانش بآرامی و نرمی هرگاه میخواست و دیوان (شیطانین) را هر سازنده و هر فرو رونده در آب

وَآخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿۳۸﴾ هٰذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۳۹﴾ وَإِنَّ لَهُ
و دیگرانی بستگان بزنجیرها این هست بخشش ما پس منت بنه یا نگهدار بیشمار و همانا او را هست

عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَآبٍ ﴿۴۰﴾ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ
نزدیکی و نکو بازگشتگاه و یاد کن بنده ما ایوب را گاهی که خواند پروردگارش را که همانا رسانید مرا شیطان

بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿۴۱﴾ ارْكُضْ بِرِجْلِكَ هٰذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿۴۲﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم
رنج و شکنجه‌ای فرو بر پای خویش را اینست شستشوگاهی خنک و نوشابه و دادیم بدو خاندانش را و مانندشان را

مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۴۳﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِب بِّهِ وَلَا تَحْنَثْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ
با آنان رحمتی از ما و پندی برای دارندگان خردها و بگیر بادست خویش دسته (بسته) پس بزن بان و هوگند مشکن همانا یافتیمش

صَابِرًا نِّعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿۴۴﴾ وَاذْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ
شکیبا نیکو بنده ای هست او همانا او بسیار بازگشت کننده و یاد کن بندگان ما ابراهیم و اسحق و یعقوب را دارندگان نیروها و دیدها

﴿۴۵﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُم بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ ﴿۴۶﴾ وَإِنَّهُمْ عِندَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿۴۷﴾ وَاذْكُرْ
همانا ما خالص گردانیدیمشان بخالصه یاد آوری سرای آخرت و همانا ایشان نزد ما از برگزیدگان خوبانند

إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِّنَ الْأَخْيَارِ ﴿۴۸﴾ هٰذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَآبٍ ﴿۴۹﴾
اسمعیل و الیسع و ذوالکفل را و هر گزیده از نیکان این پندیست و همانا پرهیزگاران راست نکو بازگشتگاه

جَنَّاتِ عَدْنٍ مُّفَتَّحَةً لَّهُمُ الْأَبْوَابُ ﴿۵۰﴾ مُتَّكِئِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿۵۱﴾
بهشتهای جاودان گشوده است برای ایشان درها خوانده شوند در آنها خواسته و شوند در آنها بسی میوه فراوان و نوشابه

ص ۱۴

وَعِندَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ
و نزد ایشان بهت زنان کوته نگرانی (از شوهر و غیر شوهر) همسالان این بهت آنچه وعده داده میشوید بحساب روز شمار هما این بهت روزی ما نیست

مِن نَّفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَٰذَا ۚ وَإِنَّ لِلطَّاغِينَ لَشَرَّ مَآبٍ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَٰذَا ۙ فَلْيَذُوقُوهُ
بایانی این و هما گر انگیزاست بدبازگشتگاهی دوزخ جایند شوند آنرا پس بدجایگاه است بستر ها این پس بچشند آنرا

حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَآخَرُ مِن شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾ هَٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ ۖ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ ۚ إِنَّهُمْ صَالُو
آبی جوشان و چرکی گندآلود و دیگری مانند شکل بقشهای این بهت گروهی فرو رونده با شما نباد خوش آمد بایشان هما رانند جایگاه

النَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ أَنتُمْ ۖ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ ۖ أَنتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا ۖ فَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا
آتش گفتند بلکه شما نباد خوش آمد بر شما شما پیش فرستادید مر ما را پس بد جایگاه است آتشگاه گفتند پروردگارا هر که پیش فرستاد برای

هَٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾ وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُم مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾
این انباز بیفزایش عذابی دوبرابر در آتش و گفتند چه شود ما را نمیبینم مردانی را که بودیم میشمردیم ایشان از بدان

أَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا
آیا گرفتیشان ایشان بمسخره یا نگذرید از ایشان دیدگان هما دست خ ستیز کردن اهل آتش بحق جز این نیست که

مُنذِرٌ ۖ وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ
بیم کننده و نیست خداوندی جز خدای یگانه چیره آور پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست بسیار

الْغَفَّارُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَؤٌا عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾ أَنتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَإِ الْأَعْلَىٰ إِذْ
آمرزگار بگو آن دستانی است بزرگ گرشما از او روی گردانان نیست مرا دانائی بگروه بالا گاهی گر

يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِن يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي
سیستیزند وحی نمیشود بمن جز آنکه منم ترساننده آشکار هنگامی که گفت پروردگارت بفرشتگان منم

خَالِقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ
آفریننده بشری از گل ناگاه چیگه درستش کردم و بدمیدم در او از روح خویش پس بیفتید برایش سجده کنان پس سجده کردند

الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ ۖ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ
فرشتگان همگی باهم مگر ابلیس که بزرگی جست و شد از کافران گفت ای ابلیس چه باز داشت ترا

أَن تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ ۖ أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ ۖ خَلَقْتَنِي
از آنکه سجده کنی برای آنکه با دستهایم آفریدم آیا گیرا رزیدی یا شدی از برتری جویان گفت من بهترم از او مرا آفریدی

مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَىٰ يَوْمِ الدِّينِ
از آتش و آفریدی اورا از گل گفت پس برون شو از آن که تو ئی رانده و هما بر تست لعن من تا روز دین

﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿٨٠﴾ إِلَىٰ يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ
گفت پروردگارا پس مهلتم ده تا روزی که برانگیخته شوند گفت هما تو ئی از مهلت داد گان تا روز هنگام دانسته

﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾ قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾
گفت پس بعزت تو سوگند هر آینه گمراهشان سازم همگی جز بندگان تو از ایشان که ناب کرده گان گفت پس حق سخن و حق گویم که

لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾
هما آنکه دستانم دوزخ را از تو و از آنها که پیروی کنند از ایشان همگی بگو نمیپرسم شما را بر آن مزدی و نیستم من از برگ دهندگان

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿۸۷﴾ سورة الزمر مكية وهي خمس وسبعون آية ﴿۸۸﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ

نیست آن مگر پندی مر جهانیان — سورة الزمر مکی است و پنج و هفتاد آیت — و هر آینه خواهید دانست سخن او را پس از زمانی

سورة ۳۹ — جزء ۲۴ — رکوعها ۸ — کلماتها ۱۱۷۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَنزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿۱﴾ إِنَّا أَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا

فرستادن این نامه از خداوندی غالب حکمت کننده ما فرستادیم بسوی تو کتاب را بحق پس پرستش کن خدا را پاک کننده

لَّهُ الدِّينَ ﴿۲﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ

یعنی او را دین را هماناست برای خدا است دین پاک و آنانکه گرفتند جز وی دوستانی نمیپرستیم ایشان

إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ

مگر تا نزدیک گردانند ما را بسوی خدا جایگاهی هماناخدا حکم کند میان ایشان در آنچه ایشان در آن اختلاف کنند هماناخدای

لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿۳﴾ لَّوْ أَرَادَ اللَّهُ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا لَّاصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ سُبْحَانَهُ

راه نمی نماید آن کس را که دروغگوی ناسپاس اگر بخواست خدا که بگیرد فرزندی هر آینه برمیگزید بداند آنچه بخواهد هر چه خواست منزهست

هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿۴﴾ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ۖ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ

او خدای یکتای چیره آورد آفرید آسمانها و زمین را بحق میاندازد شب را بر روز و میاندازد

النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ ۖ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿۵﴾

روز را بر شب و درآرد روز بر شب و ماه را هرکدام روان است بسوی سرآمدی نامبرده هماناخدای غالب آمرزگار

خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ الْأَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ ۚ يَخْلُقُكُمْ

آفرید شما را از یکتن پس گردانید از آن جفتش را و فرستاد برای شما از چارپا جفت جفت میآفریند شما را

فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّن بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۖ لَا إِلَٰهَ إِلَّا

در شکمهای مادرانتان آفرینشی پس از آفرینشی در تاریکیهای سهگانه این است خدا پروردگار شما و راست شاهی نیست خدایی جز

هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿۶﴾ إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنكُمْ ۖ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ۖ وَإِن

او پس کجا گردانیده میشوید اگر کفر ورزید هماناخدا بی نیازست از شما و نپسندد برای بندگان خود کفر را اگر

تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ ۗ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ

سپاسگزاری بپسندد آن را برای شما و برندارد هیچ گناهکاری بارگناه دیگری را سپس بسوی پروردگار شماست بازگشت شما تا آگاهتان دهد بآنچه بودید

تَعْمَلُونَ ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۷﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ

میکردید هماناو داناست بآنچه در سینه هاست و گاهی که رسد انسانرا رنجی خواند پروردگار خویش را بازگشتن بسوی

ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلَّ عَن سَبِيلِهِ ۚ

سپس چون بگرداند بر او بخشی از خویش فراموش کند آنچه را بود میخواند بسوی آن از پیش و فرادید برای خدا همتایانی تا گمراه سازد از راه

قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا ۖ إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿۸﴾ أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ

بگو بهره مند باش بکفرخویش اندکی که تو از یاران آتشی آیا آنکه او فرمانبرداری شب سجده کنان و بپاایستاده میترسد

الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ ۗ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۗ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿۹﴾

از آخرت و امیدوار رحمت پروردگار خویش را مگو آیا یکسانند آنانکه میدانند و آنانکه نمیدانند جز این نیست که پند میپذیرند خردمندان

قُلْ يٰعِبَادِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوْا رَبَّكُمْ لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَاَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةٌ
بگو ای بندگان من که ایمان آوردید بترسید پروردگار خویش را آنانرا که نکوکاری کردند در این دنیا خوبی است وزمین خدا بهناور

اِنَّمَا يُوَفَّى الصّٰبِرُوْنَ اَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۱۰﴾ قُلْ اِنِّيْٓ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَّهُ الدِّيْنَ ﴿۱۱﴾ وَاُمِرْتُ
جزاین نیست که پاداش داده شوند شکیبایان مزد خویش را بیشمار بگو همانا مامورشدم که پرستش کنم خدارا پاک دارنده بندگیش دین را ومامورشدم

لِاَنْ اَكُوْنَ اَوَّلَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿۱۲﴾ قُلْ اِنِّيْٓ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّيْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿۱۳﴾ قُلِ اللّٰهَ
که باشم نخستین اسلام آوران بگو همانا ترسم اگر نافرمانی کنم پروردگارخویش را از عذاب روزی بزرگ بگو خدا را

اَعْبُدُ مُخْلِصًا لَّهُ دِيْنِيْ ﴿۱۴﴾ فَاعْبُدُوْا مَا شِئْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ قُلْ اِنَّ الْخٰسِرِيْنَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ
می پرستم پاک دارنده بندگیش دین خویش را پس پرستش کنید هرچه خواهید جز او بگو همانا زیانکاران آنانند که زیان کردند خویش

وَاَهْلِيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَلَا ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِيْنُ ﴿۱۵﴾ لَهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ
وخاندان خویش در روز رستاخیز همانا این است آن زیان آشکار انانرا است از فرازشان پرشهائی از آتش واز زیرشان

ظُلَلٌ ذٰلِكَ يُخَوِّفُ اللّٰهُ بِهٖ عِبَادَهٗ يٰعِبَادِ فَاتَّقُوْنِ ﴿۱۶﴾ وَالَّذِيْنَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوْتَ اَنْ يَّعْبُدُوْهَا
پرشهائی این است که بترساند خدا بآن بندگان خویش را ای بندگان من پس بپرهیزید وآنانکه دوری گزیدند از ستمگر سرکش که نپرستندش

وَاَنَابُوْٓا اِلَى اللّٰهِ لَهُمُ الْبُشْرٰى فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿۱۷﴾ الَّذِيْنَ يَسْتَمِعُوْنَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُوْنَ اَحْسَنَهٗ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ
وبازگشتند بسوی خدا انانرا است مژده پس مژده دبندگان مرا آنانکه میشنوند سخن را پس پیروی میکنند بهترش را آنانند که

هَدٰىهُمُ اللّٰهُ وَاُولٰٓئِكَ هُمْ اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿۱۸﴾ اَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ اَفَاَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ
رهبریشان کرد خدا وآنانند خردمندان آیا آنکه استوارشد برو سخن عذاب آیا تو میرهانی آنرا که

فِي النَّارِ ﴿۱۹﴾ لٰكِنِ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِّنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ
درآتش است لیکن آنانکه نرسیدند پروردگارخویش را برایشانست غرفه‌ها از فرازشان غرفه‌ها ساخته روان است از زیرشان جویها

وَعْدَ اللّٰهِ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ الْمِيْعَادَ ﴿۲۰﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَسَلَكَهٗ يَنَابِيْعَ فِي الْاَرْضِ
وعده خدا نشکند خدا وعده خویش را آیا ندیدی که خدا فرستاد ازآسمان آبی پس راندش بچشمه‌ها در زمین

ثُمَّ يُخْرِجُ بِهٖ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا اَلْوَانُهٗ ثُمَّ يَهِيْجُ فَتَرٰىهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهٗ حُطَامًا اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَذِكْرٰى
تا برون آرد بدان کشتی را گوناگون است رنگهایش پس بخشکد که ببینیش زرد شده سپس گرداندش کوبیده همانا در این است یادآوری

لِاُولِي الْاَلْبَابِ ﴿۲۱﴾ اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهٗ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ عَلٰى نُوْرٍ مِّنْ رَّبِّهٖ فَوَيْلٌ لِّلْقٰسِيَةِ
برای خردمندان آیا آنکه بگشود خدا سینه‌اش را برای اسلام پس او بر نشانی از پروردگارخویش پس وای برسنگدلان

قُلُوْبُهُمْ مِّنْ ذِكْرِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿۲۲﴾ اَللّٰهُ نَزَّلَ اَحْسَنَ الْحَدِيْثِ كِتٰبًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ
دلشان از یاد خدا آنانند در گمراهی آشکار خدا فرستاد نکوترین دیستان را نامه‌ئی همچون‌ها که موی راست شود

مِنْهُ جُلُوْدُ الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِيْنُ جُلُوْدُهُمْ وَقُلُوْبُهُمْ اِلٰى ذِكْرِ اللّٰهِ ذٰلِكَ هُدَى اللّٰهِ يَهْدِيْ بِهٖ مَنْ
ازآن برپیکر آنانکه بترسند پروردگارشان آنگاه نرم شود پوستها و دلهایشان بیوی یاد خدا دلشت رهبری خدا که رهنمایی کند بدان کسرا

يَّشَآءُ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿۲۳﴾ اَفَمَنْ يَّتَّقِيْ بِوَجْهِهٖ سُوْٓءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَقِيْلَ لِلظّٰلِمِيْنَ
خواهد وآنرا که گمراه کند خدا پس نیستش راهنمائی آیا آنکه دورکند بروی خویش بدی عذابرا روز قیامت وگفته شود بستمگران

ذُوْقُوْا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ ﴿۲۴﴾ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاَتٰىهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿۲۵﴾
بچشید آنچه را بودید فراهم میکردید تکذیب کردند آنانکه پیش از ایشان بودند پس بیامدشان عذاب از جائیکه نمیدانستند

فَاَذَاقَهُمُ اللّٰهُ الْخِزْیَ فِی الْحَیٰوةِ الدُّنْیَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ كَانُوْا یَعْلَمُوْنَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا

پس چشانید خدا بدیشان خواری را در زندگانی دنیا و هر آینه عذاب آخرت بزرگتر اگر بودند میدانستند و ما زدیم

لِلنَّاسِ فِیْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ یَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٢٧﴾ قُرْاٰنًا عَرَبِیًّا غَیْرَ ذِیْ عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ

برای مردم در این قرآن از هر مثلی شاید یاد آور شوند قرآنی بزبان عربی نادارنده کجی شاید ایشان

یَتَّقُوْنَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِیْهِ شُرَكَآءُ مُتَشٰكِسُوْنَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ یَسْتَوِیٰنِ

پرهیزکنند بزد خدا مثلی را مردی که در او شرکایند شکنجه جوی و مردی خالص یکدل آیا یکسانند

مَثَلًا ؕ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ ۚ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا یَعْلَمُوْنَ ﴿٢٩﴾ اِنَّكَ مَیِّتٌ وَّاِنَّهُمْ مَّیِّتُوْنَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ اِنَّكُمْ یَوْمَ الْقِیٰمَةِ عِنْدَ

در مثل سپاس خدارا بلکه بیشترایشان نمیدانند همانا تو مردهای و ایشانند مردگان سپس شاید روز رستاخیز نزد

رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُوْنَ ﴿٣١﴾ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللّٰهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ اِذْ جَآءَهٗ ؕ اَلَیْسَ فِیْ جَهَنَّمَ

پروردگار خویش ستیزه کنان پس کیست ستمکارتر از آنکه بست بر خدا دروغ و دروغ پنداشت راستی را هنگامیکه بیامدش آیا نیست در دوزخ

مَثْوًى لِّلْكٰفِرِیْنَ ﴿٣٢﴾ وَالَّذِیْ جَآءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهٖۤ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُتَّقُوْنَ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ مَّا یَشَآءُوْنَ

جایگاهی برای کافران و آنکه راستی آورد و دانست بدانرا پرهیزکاران ایشانرا آنچه خواهند

عِنْدَ رَبِّهِمْ ؕ ذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الْمُحْسِنِیْنَ ﴿٣٤﴾ لِیُكَفِّرَ اللّٰهُ عَنْهُمْ اَسْوَاَ الَّذِیْ عَمِلُوْا وَیَجْزِیَهُمْ اَجْرَهُمْ

نزد پروردگارشان این است پاداش نکوکاران تا بزداید خدا از ایشان زشت ترین کار یکرا کردند و بدهد مزدشان مزد بهترانرا

بِاَحْسَنِ الَّذِیْ كَانُوْا یَعْمَلُوْنَ ﴿٣٥﴾ اَلَیْسَ اللّٰهُ بِكَافٍ عَبْدَهٗ ؕ وَیُخَوِّفُوْنَكَ بِالَّذِیْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ؕ وَمَنْ یُّضْلِلِ

بهتر آنچه بودند میکردند آیا نیست خدا کفایت کننده بنده خویش و بترسانند ترا بدانکه جز او نیند و آنرا که گمراه سازد

اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾ وَمَنْ یَّهْدِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ مُّضِلٍّ ؕ اَلَیْسَ اللّٰهُ بِعَزِیْزٍ ذِی انْتِقَامٍ ﴿٣٧﴾ وَلَئِنْ

خدا نیست او را راهنمائی و آنکه راه نماید خدا نیست او را گمراه کننده آیا نیست خدا عزتمند انتقام جوی و اگر

سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ لَیَقُوْلُنَّ اللّٰهُ ؕ قُلْ اَفَرَءَیْتُمْ مَّا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۙ اِنْ

پرسیدیشان که آفرید آسمانها و زمین را هرآینه گویند خدا بگو آیا دیدید آنچه را میخوانید جز خدا اگر

اَرَادَنِیَ اللّٰهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كٰشِفٰتُ ضُرِّهٖۤ اَوْ اَرَادَنِیْ بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكٰتُ رَحْمَتِهٖ ؕ قُلْ

خواهم خدا برگی آیا هستند آنان کشاینده رنج او اگر خواهدم برحمتی آیا هستند آنان بازدارنده رحمتش بگو

حَسْبِیَ اللّٰهُ ؕ عَلَیْهِ یَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿٣٨﴾ قُلْ یٰقَوْمِ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنِّیْ عَامِلٌ ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٣٩﴾

بس است مرا خدا برو توکل کنند توکل کنان بگو ای قوم من بکنید ۞ ر خوانائی خویش هانا منم عمل کننده پس زود دانست خواهید

مَنْ یَّاْتِیْهِ عَذَابٌ یُّخْزِیْهِ وَیَحِلُّ عَلَیْهِ عَذَابٌ مُّقِیْمٌ ﴿٤٠﴾ اِنَّاۤ اَنْزَلْنَا عَلَیْكَ الْكِتٰبَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ ۚ فَمَنِ

کرا آید عذابی که خوارسازدش و فرود آید برو عذابی پایدار هانا فرستادیم بر تو کتاب را برای مردم بحق پس آنکه

اهْتَدٰى فَلِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا یَضِلُّ عَلَیْهَا ۚ وَمَاۤ اَنْتَ عَلَیْهِمْ بِوَكِیْلٍ ﴿٤١﴾ اَللّٰهُ یَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ حِیْنَ مَوْتِهَا

راهبری شود برای خویش بود و آنکه گمراه شود جز این نیست که بر خویش گمراه شود و نیستی تو برایشان وکیل خدا دریابد جانها را هنگام مرگشان

وَالَّتِیْ لَمْ تَمُتْ فِیْ مَنَامِهَا ۚ فَیُمْسِكُ الَّتِیْ قَضٰى عَلَیْهَا الْمَوْتَ وَیُرْسِلُ الْاُخْرٰۤى اِلٰۤى اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ اِنَّ فِیْ ذٰلِكَ لَاٰیٰتٍ

و آنکه نمرده است در خوابگاهش نیست پس نگاه دارد آنرا که گمرگ برو گذرانیده است و آنکه نه گمرده است باز گرداند تا سرآمدی نامبرده هانا در این است نشانها

لِّقَوْمٍ یَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿٤٢﴾ اَمِ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ شُفَعَآءَ ؕ قُلْ اَوَلَوْ كَانُوْا لَا یَمْلِكُوْنَ شَیْـًٔا وَّلَا یَعْقِلُوْنَ ﴿٤٣﴾

برای گروهی که بیندیشند آیا برگرفتند جز خدا شفیعانی بگو اگرچه باشند مالک نباشند چیزی را و نه خرد باشند

قُلْ لِلّٰهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَحْدَهُ

بگو مر او راست شفاعت همگی او راست پادشاهی آسمانها و زمین سپس بسوی او بازگردانیده شوید و گاهی که یاد کرده شود نام خدا برو تنها

اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾

برنجید دلهای آنانکه ایمان ندارند بآخرت و هرگاه یاد کرده شوند آنانکه جز او اند ناگاه ایشان شاد و مانان

قُلِ اللّٰهُمَّ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ

بگو بار خدایا پدید آورندهٔ آسمانها و زمین دانای نهان و پدیدار تو حکم کنی میان بندگان خویش در آنچه بودند در آن

يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ

اختلاف میکردند و اگر باشد برای آنانکه ستم کردند آنچه در زمین است همگی و مانند آن با آن هرآینه بجای خویش دهند از بدی عذاب

يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾ وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ

روز قیامت و پدید آرند برای ایشان از خدا آنچه را نبودند که بشمار آرند و نمودار شود برای ایشان بدیهای آنچه فراهم کردند و فرو گرفتار شدند

مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِنَّا قَالَ إِنَّمَا

آنچه بودند بدان مسخره میکردند و هرگاه رسد انسان را رنجی بخواند ما را آنگاه که بدهیم او را نعمتی از ما گوید جز این نیست

أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَا أَغْنَىٰ

کرده‌ام و ندیدی جز آزمایشی و لیکن بیشترشان نمی‌دانند گفته‌اند این سخن را پیشینیان پس نبود

عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ

از ایشان آنچه بودند فراهم میکردند پس رسید بدیهای زشتیهای آنچه دست آوردند و آنانکه ستم کردند از ایشان زود است رسد شان

سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ

زشتیهای آنچه دست آوردند و نیستند عاجز آرندگان آیا ندانستند که خدا فراخ میکند روزی را برای هر که خواهد

وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ

و تنگ کند هماناکه در این نشانهای برای قومی که ایمان آرند بگو ای بندگان من که اسراف کردید بر جان خویش

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللّٰهِ إِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوا إِلَىٰ

نومید نباشید از رحمت خدا هماناکه خدا بیامرزد گناهان را همگی هماناکه اوست آمرزگار مهربان و بازگردید بسوی

رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنْصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا

پروردگار خویش و تسلیم شوید او را پیش از آنکه بیاید شما را عذاب سپس یاری نشوید و پیروی کنید بهتر آنچه را

أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَنْ

فرستاده شد بسوی شما از پروردگار شما پیش از آنکه بیاید شما را عذاب ناگهان و شما نه

تَقُولَ نَفْسٌ يَا حَسْرَتَىٰ عَلَىٰ مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللّٰهِ وَإِنْ كُنْتُ لَمِنَ السّٰخِرِينَ ﴿٥٦﴾ أَوْ تَقُولَ لَوْ

گوید کسی دریغ برآنچه کوتاه آمدم در باره خدا و هرآینه بود من از مسخره کنندگان یا گوید اگر

أَنَّ اللّٰهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾ أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ

خدا هدایتم میکرد هماناکه میبودم از پرهیزگاران یا گوید گاهیکه بیند عذاب را کاشکی مرا بازگشتی میبود تا باشم

مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٩﴾

از نیکوکاران بلی آمدت آیتهای من پس تکذیب کردی بدانها و کبر ورزیدی و شدی از کافران

وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللّٰهِ وُجُوهُهُمْ مُسْوَدَّةٌ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾
وروز قیامت بینی آنانرا که دروغ گفتند بر خدا روهاشان اسیاه شده آیا نیست در دوزخ جایگاهی جای گردنکشان

وَيُنَجِّي اللّٰهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوٓءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ اَللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ
ورهانند خدا آنانرا که پرهیزگاری کردند بجای شان جای بد نه اندوه خورند خدا هست آفریدگار هر چیزی و او هست

عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ أُولٰٓئِكَ هُمُ
بر همه چیز وکیل و مر اوراست کلیدهای آسمانها و زمین و آنانکه کفر ورزیدند بآیتهای خدا ایشانند

الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلْ أَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَأْمُرُوٓنِّي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ
زیانکاران بگو آیا جز خدا فرمان دهید مرا که پرستم ای نادانان و هر آینه وحی شد بسوی تو و بسوی آنانکه

مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ اللّٰهَ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِّنَ
پیش از تو که اگر شرک ورزی هرآینه تباه شود کردارت و هآنا شوی از زیانکاران بلکه خدا پرستش کن و باش از

الشّٰكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَالسَّمٰوٰتُ
سپاس گزاران و ندانستند خدا را حق اندازه اش و زمین همگی در چنگ اوست روز قیامت و آسمانها

مَطْوِيّٰتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحٰنَهُ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَن فِي السَّمٰوٰتِ وَمَن
پیچیده باو بدستش منزه و برتر است او از آنچه شرک ورزند و دمیده شود در صور پس بیهوش افتاده آنکه در آسمانها و آنکه

فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَن شَآءَ اللّٰهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرٰى فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ
در زمینست مگر آنکه خواست خدا سپس دمیده شود دران بار دیگر ناگاه ایشانند بپا گران و درخشید زمین بنور

رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتٰبُ وَجِاْيٓءَ بِالنَّبِيِّـۧنَ وَالشُّهَدَآءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَ
پروردگارش و نهاده شد کتاب و آورده شدند پیغمبران و گواهان و داوری شد میان ایشان بحق و ایشان ستم نشوند و

وُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوٓا إِلٰى جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتّٰٓى إِذَا
بپاداش شد هرکس آنچه کرد او داناتر است بآنچه میکنند و رانده شوند آنانکه کفر ورزیدند بسوی دوزخ گروه گروه تا گاهی که

جَآءُوهَا فُتِحَتْ أَبْوٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ
بیایند بدانجا گشوده شود درهایش و گفتند بدیشان نگهبانانش آیا نیامد شما را فرستادگانی از خودتان میخواندند بر شما آیتهای پروردگار شما و بترسانیدند شما را

لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا قَالُوا بَلٰى وَلٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكٰفِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ادْخُلُوٓا أَبْوٰبَ جَهَنَّمَ
از رسیدن شتان بدین روز گفتند بلی ولیکن برآمد سزاوشت عذاب بر کافران گفته شد درآئید دروازهای دوزخ

خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتّٰٓى إِذَا جَآءُوهَا
جاودانان در آن چه زشت است جایگاه گردن فرازان و رانده شوند آنانکه پرهیزگاری کردند بسوی بهشت گروه گروه تا گاهیکه آیند بدانجا

وَفُتِحَتْ أَبْوٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي
وگشوده شود درهایش و گفتند بدیشان نگهبانانش سلام بر شما خوش آمدید (پاک شدید) پس درآئید در آن جاودانان و گفتند سپاس خدایرا که

صَدَقَنَا وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَآءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾ وَتَرَى الْمَلٰٓئِكَةَ
راست گردانید با ما وعده خویش و وارث داد ما را زمین را جای گیریم از بهشت هرجا که خواهیم و خوبست پاداش عمل کنندگان و ببینی فرشتگان را

حَآفِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿٧٥﴾
فرا گرفتگان بر پیرامون عرش تسبیح کنند بسپاس پروردگارشان و داوری شد میان ایشان بحق و گفته شد سپاس خدایرا پروردگار جهانیان

سورة المؤمن مكية وآياتها خمس وثمانون آية

سورة ۴۰ | جزء فيها ۱ | كلمات فيها ۱۱۹۲ | حروف فيها ۴۹۸۰

بسم الله الرحمن الرحيم

نام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ① تَنْزِيلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ② غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي

فرستادن کتاب از خداوند غلبه‌کننده دانا آمرزنده گناه پذیرنده توبه سخت‌شکنجه خداوند

الطَّوْلِ لَآ إِلٰهَ إِلَّا هُوَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ③ مَا يُجَادِلُ فِي آيَاتِ اللّٰهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرْكَ

بزرگی نیست خدائی جز او بسوی اوست بازگشت نشنیزند در آیتهای خدا جز آنانکه کفر ورزیدند پس غرنشود

تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبِلَادِ ④ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ

گردش آنان در شهرها تکذیب کردند پیش از ایشان قوم نوح و احزاب از پس ایشان و آهنگ کرد هر امتی

بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَادَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ

بپیغمبر خویش را تا بگیرندش و ستیزه کردند بباطل تا بدان حق را پس بگرفتمشان پس چگونه بود مر عقوبت

⑤ وَكَذٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحٰبُ النَّارِ ⑥ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ

و چنین ثابت آمد سخن پروردگارت بر آنانکه کفر ورزیدند که آنانند یاران آتش آنانکه برمیدارند

الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ

عرش را و آنانکه گردا گردش تسبیح کنند بسپاس پروردگارشان و ایمان آرند بدو و آمرزش خواهند برای آنانکه ایمان آوردند پروردگارا فراگرفتی

كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ⑦ رَبَّنَا

ببخشودن رحمت و دانش پس بیامرز آنانرا که توبه کردند و پیروی کردند راه ترا و بازدارشان از عذاب دوزخ پروردگارا

وَأَدْخِلْهُمْ جَنّٰتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ

و درآور ایشانرا بهشتهای جاودانی که نوید دادی بدانان و آنانکه شایسته شدند از پدرانشان و همسران ایشان و فرزندان ایشان که توئی همانا

الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ⑧ وَقِهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ وَذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ

عزتمند حکیم و دور دارشان از بدیها و آنرا که نگاه داری از بدیها آنروز همانا رحمتش آوردی و این آن رستگاری

الْعَظِيمُ ⑨ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ اللّٰهِ أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى

بزرگ همانا آنانکه کفر ورزیدند بانگ داده شوند که بیگمان خشم خدا بزرگتر است از خشم شما خویشتن را که خوانده میشدید بسوی

الْإِيمٰنِ فَتَكْفُرُونَ ⑩ قَالُوا رَبَّنَا أَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَأَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ

ایمان پس کفر ورزیدید گفتند پروردگارا بمیراندی ما را دو بار و زنده ساختی ما را دو بار پس اعتراف کردیم گناهان خویش را آیا هست

إِلَى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ ⑪ ذٰلِكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللّٰهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكْ بِهِ تُؤْمِنُوا

بسوی بازگشت راهی این چنین است که چون خوانده شد خدا بیگانه کفر ورزیدید و اگر شرک آورده شد بدو بیگانه یدید

فَالْحُكْمُ لِلّٰهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ ⑫ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا

پس حکمت از آن خدای برتر بزرگ است اوست آنکه مینمایدتان آیتهای خویش و فرستد برای شما از آسمان روزی

وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ⑬ فَادْعُوا اللّٰهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُونَ ⑭

و پند نگیرد مگر آنکه بازگشت کند پس بخوانید خدا را پاک دارنده پرستش دین را گرچه ناخوش دارند کافران

رَفِيعُ الدَّرَجٰتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلٰى مَنْ يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ
بلند پایگاہ ہے وہ صاحب عرش فرستتا ہے روح کو اپنے امر سے جس پر چاہتا ہے اپنے بندوں میں سے تاکہ وہ ڈرائے دن
(۱۵) يَوْمَ هُمْ بٰرِزُونَ لَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ (۱۶) الْيَوْمَ
روز کہ وہ ظاہر ہونے والے ہیں نہیں چھپی خدا پر ان کی کوئی چیز کس کی بادشاہی ہے آج کے دن خدا ہی کی ہے جو اکیلا ہے سب پر غالب آج کے دن
تُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللّٰهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (۱۷) وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْآزِفَةِ
بدلا دیا جائے گا ہر شخص کو جو اس نے کمایا نہیں ظلم آج کے دن بیشک اللہ جلد حساب لینے والا ہے اور ڈرا ان کو اس دن سے جو نزدیک آنے والا ہے
إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَاظِمِينَ مَا لِلظّٰلِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ (۱۸) يَعْلَمُ خَائِنَةَ
جب کہ دل گلوں کے پاس آ پہنچیں گے گھٹے ہوئے ظالموں کا نہ کوئی دوست ہوگا نہ کوئی سفارشی جس کی بات مانی جائے آنکھ کی چوری کو
الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ (۱۹) وَاللّٰهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ
وہ جانتا ہے اور جو کچھ سینوں میں چھپا ہوا ہے اور اللہ ہی فیصلہ کرتا ہے ٹھیک اور جن کو یہ پکارتے ہیں اس کے سوا وہ کچھ فیصلہ نہیں کرتے
بِشَيْءٍ إِنَّ اللّٰهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (۲۰) أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
کسی چیز کا بیشک اللہ ہی ہے سننے والا دیکھنے والا کیا نہیں چلے پھرے یہ لوگ زمین میں کہ دیکھتے کیسا ہوا انجام ان لوگوں کا
كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَآثَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا
جو ان سے پہلے تھے وہ تھے ان سے زور میں بڑھ کر اور نشان چھوڑے زمین میں پس پکڑا ان کو اللہ نے ان کے گناہوں پر اور نہ تھا
كَانَ لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَاقٍ (۲۱) ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَكَفَرُوا
ان کو اللہ سے بچانے والا یہ اس لیے کہ ان کے پاس آتے تھے ان کے رسول کھلی نشانیاں لے کر پھر انہوں نے
فَأَخَذَهُمُ اللّٰهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ (۲۲) وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسٰى بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ (۲۳)
پس پکڑا ان کو اللہ نے بیشک وہ قوی ہے سخت سزا دینے والا اور ہم نے بھیجا موسیٰ کو اپنی نشانیوں اور کھلی سند کے ساتھ
إِلٰى فِرْعَوْنَ وَهَامٰنَ وَقَارُونَ فَقَالُوا سٰحِرٌ كَذَّابٌ (۲۴) فَلَمَّا جَآءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا
فرعون اور ہامان اور قارون پس کہنے لگے جادوگر ہے جھوٹا پھر جب پہنچا ان کے پاس سچ ہماری طرف سے تو بولے
اقْتُلُوا أَبْنَآءَ الَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَآءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلٰلٍ (۲۵) وَقَالَ
مار ڈالو بیٹے ان کے جو ایمان لائے اس کے ساتھ اور زندہ رکھو ان کی عورتوں کو اور نہیں کافروں کا داؤ مگر گمراہی میں اور کہا
فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسٰى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي
فرعون مجھ کو چھوڑو میں مار ڈالوں موسیٰ کو اور چاہیے پکارے اپنے رب کو میں ڈرتا ہوں کہ بدل ڈالے تمہارا دین یا ظاہر کرے
الْأَرْضِ الْفَسَادَ (۲۶) وَقَالَ مُوسٰى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ
زمین میں فساد کہا موسیٰ نے میں پناہ لی اپنے رب کی اور تمہارے رب کی ہر بڑائی کرنے والے سے جو نہیں یقین رکھتا حساب کے دن پر
(۲۷) وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللّٰهُ
کہا ایک مرد مومن نے فرعون کے خاندان سے جو چھپاتا تھا اپنا ایمان کیا مار ڈالو گے ایک شخص کو اس پر کہ کہتا ہے میرا رب اللہ ہے
وَقَدْ جَآءَكُمْ بِالْبَيِّنٰتِ مِنْ رَبِّكُمْ وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَإِنْ يَكُ
حالانکہ آ چکیں تمہارے پاس نشانیاں تمہارے رب کی طرف سے اور اگر وہ جھوٹا ہے تو اس پر ہے اس کا جھوٹ اور اگر
صَادِقًا يُصِبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ إِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ (۲۸)
سچا ہے تو پہنچ رہے گا تم کو بعض وہ عذاب جو وہ تم سے وعدہ کرتا ہے بیشک اللہ راہ نہیں دیتا اس کو جو حد سے بڑھنے والا جھوٹا ہے

يَا قَوْمِ لَكُمُ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا ۚ قَالَ

ای قوم من شماراست پادشاهی امروز پیرچیره گردیده در زمین پس کیست یاری کند ما را از خشم خدا اگر بیاید ما را گفت

فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ إِنِّي

فرعون نمایم شما را مگر آنچه میبینم خود و نمیرهانم شما را مگر براه راست و گفت آنکه ایمان آورده بود ای قوم من

أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ

ترسم برشما مانند روز احزاب مانند شیوه قوم نوح وعاد وثمود و آنانکه پس از ایشان بودند

وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَا قَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِرِينَ

ونیست خدا خواهان ستمی بربندگان وای قوم من ترسم برشما از روز فریاد روزیکه روی برتابید پشت کنان

مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ

نیست شما را از خدا نگهدارنده‌ای و آنرا که گمراه کند خدا نباشد مرو را راهنمائی و بدرستیکه آمد بشما یوسف پیش ازین

بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا ۗ

بحجتها پس ماندید پیوسته در شکی از آنچه بیاورده شما را تا چون هلاک شد گفتید هرگز نخواهد خدا پس از وی پیغمبری

كَذَٰلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ

همچنان گمراه کند خدا هرکرا او هست فزونی خواه شک آورنده آنانکه مجادله میکنند در آیتهای خدا بی فرمانروائی که

أَتَاهُمْ ۖ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ

در شان بزرگ کین وبدی است نزد خدا ونزد آنانکه ایمان آورده چنین مهر نهد خدا بر هر دل بزرگی جبار

﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَامَانُ ابْنِ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٣٦﴾ أَسْبَابَ السَّمَاوَاتِ فَأَطَّلِعَ

و گفت فرعون ای هامان بنیادکن برایم برجی (اوجی) شاید برسم بدرهای آسمانها پس سر برآرم

إِلَىٰ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا ۚ وَكَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءُ عَمَلِهِ وَصُدَّ عَنِ السَّبِيلِ ۚ

بخدای موسی وبدرستیکه گمان دارمش دروغگوی وهمچنان بیاراستند برای فرعون زشتی کردارش وبازداشته شد از راه

وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾

ونیست نیرنگ فرعون جز در تباهی و گفت آنکه ایمان آورده ای قوم مرا پیروی کنید رهبریتان کنم براه راست

يَا قَوْمِ إِنَّمَا هَٰذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ ۖ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰ

ای قوم من جز این نیست که این زندگانی دنیا متاع است و بدرستیکه آخرت سرای آرامگاه هرکه کرد بد زشت نکند کیفر مگر

إِلَّا مِثْلَهَا ۖ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا

جز مانند شش وهرکه کردار شایسته کند از نر یا ماده حالیکه او بست مومن پس آنان بهشت درآیند روزی داده شوند در آن

بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾ وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجَاةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ

بیشمار و ای قوم چه شود مرا که شما را بسوی نجات بسوی آتش میخوانید مرا که کفر ورزم بخدا

وَأُشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ

و شریک گردانم باو را چیزی را که نیست مرا بدان دانشی ومن میخوانم شما را بسوی خداوند غالب آمرزگار ناگزیر آنچه مرا بسوی خود میخوانید

لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنَّ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾

نیست او را خواندنی در دنیا و نه در آخرت و آنکه بازگشت ما بسوی خداست و آنکه فزونی خواهان یاران آتشند

فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأُفَوِّضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿۴۴﴾ فَوَقَاهُ
واد بهت یاد آرید آنچه را بگویم شما را و بگذارم کار خویش را بخدا که خدا بیناست بندگان را پس نگاهداشت او

اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿۴۵﴾ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا
خدا از بدیهای آنچه بدسگالی کردند و فرود آمد بخاندان فرعون بدشتی عذاب آتش عرضه شوند بر آن بامداد ان

وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿۴۶﴾ وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ
و شامگاه و روزی که بپاشود ساعت درآرید خاندان فرعون را بسخت ترین عذاب و گاهیکه بر خاستن کنند در آتش

فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا
پس گویند ناتوانان بدانانکه گیر و ورزیدند که ما بودیم شما را پیروانی آیا شمایند بی نیاز کنندگان از ما بهره ای را

مِنَ النَّارِ ﴿۴۷﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿۴۸﴾
از آتش گفتند آنانکه گیر و ورز بودند ما بیم همگی در آن بدانا خدا حکومت کرد میان بندگان

وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ ﴿۴۹﴾ قَالُوا
و گفتند آنانکه در آتشند بنگهبانان دوزخ بخوانید پروردگار خویش را تا بکاهد از ما روزی را از عذاب گفتند

أَوَلَمْ تَكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَى قَالُوا فَادْعُوا وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ
آیا نبودند که بیاید شما را پیمبران شما بنشانها گفتند بلی گفتند پس بخوانید و نیست خواندن کافران

إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿۵۰﴾ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ
جز در گمراهی ما هرآینه یاری میکنیم فرستادگان خویش را و آنانرا که بدان آوردند در زندگانی دنیا و روزی که بپاشوند گواهان

﴿۵۱﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعْذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿۵۲﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا
روزی که سود ندهد ستمکاران را بهانه جستن ایشان و ایشانراست لعنت و ایشانراست بدی آن سرای و دادیم

مُوسَى الْهُدَى وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ ﴿۵۳﴾ هُدًى وَذِكْرَى لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۵۴﴾ فَاصْبِرْ
بموسی رهبری را وارث کردیم بنی اسرائیل کتاب را هدایت و پندآوری برای دارندگان خرد پس شکیبا شو

إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿۵۵﴾ إِنَّ
که وعده خدایت حق و آمرزش خواه برای گناه خویش و تسبیح گوی بستایش پروردگار خود شامگاهان و بامداد

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَا هُمْ
آنانکه ستیزند در آیتهای خدا نه بفرمانروائی که آمده ایشان بهست در سینه های آنان جز گردنکشی که ایشان

بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿۵۶﴾ لَخَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ
بدان نرسیده اند پس پناه بر بخدا که او هست شنوای بینا هر آفرینش آسمانها و زمین بزرگتر است

مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۵۷﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ
از آفرینش مردم ولیکن بیشتر مردم ندانند و نگویکسان بینا و کور

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿۵۸﴾
و آنانکه بدان آوردند و کردار شایسته کردند و نه بدکار بکمی یاد آورید شوید

إِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۵۹﴾
هانا ساعت آینده است جای شکی در آن ولیکن بیشتر مردم نگروند

وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِيٓ أَسْتَجِبْ لَكُمْ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ
وگفت پروردگار شما بخوانید مرا بجوابم میدهم برای شما جای شما آنانکه سرکشی میکنند از پرستش من زود است درآیند دوزخ را سرافکنده گان

﴿٦٠﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى
خدایست آنکه نهاد برای شما شب را تا بیاسائید در آن و روز را بینا جای خدا دارای فضل است بر

النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَّا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ
مردم ولیکن بیشتر مردم سپاس نگذارند این است خدا پروردگار شما آفریدگار هر چیز نیست خدائی جز او

فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾ كَذَٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ
پس کی بدروغ رانده شوید چنین بدروغ رانده شدند آنانکه بروند آیتهای خدارا انکار میکردند خداست آنکه گردانید

لَكُمُ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَرَزَقَكُم مِّنَ الطَّيِّبَاتِ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ
برای شما زمین را پایگاهی و آسمان را سازمانه و پیکر ساخت شما پس نکو کرد پیکرهای شما را و روزی داد شما را از پاکیزه ها ایست خدا

رَبُّكُمْ ۖ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۗ
پروردگار شما پس بزرگ است خدا پروردگار جهانیان اوست زنده نیست خدائی جز او پس بخوانیدش پاک دارنده گان برایش دین را

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِيَ
سپاس خدایرا پروردگار جهانیان بگو مرا آینه بازداشته شدم مرا از آنکه پرستم آنانرا که میخوانید جز خدا هنگامیکه بیامدم

الْبَيِّنَاتُ مِن رَّبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن
نشانیها از پروردگارم و مامور شدم که تسلیم شوم برای پروردگار جهانیان اوست آنکه بیافرید شما را از خاکی پس از

نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا شُيُوخًا ۚ وَمِنكُم
چکه آبی پس از خونی بسته پس درآورد شما کودکی سپس تا برسید بمیرو های خویش پس تا باشید پیرانی و از شما

مَّن يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلُ وَلِتَبْلُغُوا أَجَلًا مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ
آنکه بمیرد از پیش و تا برسید زمانی نامبرده را و شاید شما بخود آئید اوست آنکه زنده کند و بمیراند

فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ
و گاهی که حکم رانده کاری را خواهد چیزی است که بگوید مرو پس میشود آیا ندیدی آنانرا که ستیزه میکنند در آیتهای خدا که

يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَبِمَا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذِ
رانده میشوند آنانکه تکذیب کردند کتاب را و بآنچه فرستادیم بدان فرستادگان خویش را زود است بدانند که گاهیکه

الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾ فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ
غلها در گردنهای آنان است و زنجیرها کشیده میشوند در آب جوشان آنگاه در آتش افکنده میشوند پس

قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَل لَّمْ نَكُن نَّدْعُو مِن
گفته شود بدیشان کجا بودید شرکت میورزیدید جز خدا گفتند گم شدند از ما بلکه نبودیم بخوانیم از

قَبْلُ شَيْئًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ ذَٰلِكُم بِمَا كُنتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ
پیش چیزی را بدینسان گمراه میکند خدا کافران را این بواسطه آنست که بودید شادی میکردید در زمین

بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾
بناحق و بواسطه آنکه بودید بمرسانی میکردید درآئید درهای دوزخ را جاودانان در آن چه زشت است جایگاه گردنفرازان

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾

پس شکیبا شو که وعدهٔ خدا حق است و اگر ترا وعده‌ای بدیشان یاد دهیم (در حیات) یا پیش از آن ترا بمیرانیم و شونده

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَنْ قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ لَمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا

و هر آینه فرستادیم فرستادگان پیش از تو از ایشانست آنانکه داستان سرودیم بر تو و از ایشان است آنانکه نخوانده‌ایم بر ایشان بر تو و

كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ قُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾

نرسد پیمبری را که بیارد آیتی مگر بدستور خدا تا هنگامی که در آید امر خدا داوری شود بحق و زیانکار شود در آنجا تباهکاران

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ

خداست آنکه فرو فرستاد برای شما چارپایان تا سوار شوید از آنها و از آنها میخورید و شما را در آنها سودهائی

وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ

و تا بمیرسید بجان خویش و در سینه‌های خویش و در آنها و بر کشتی سوار شوید و بنماید شما را آیتهای خویش

فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ

پس کدامین از آیتهای خدا را منکرید آیا نمیگشتند در زمین تا بنگرند چگونه بود فرجام آنانکه

مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَآثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

پیش از ایشان بودند بیشتر از ایشان و سخت‌تر در نیرو و نشانهای جای گذارده در زمین پس بی نیاز نکرد از ایشان آنچه بودند فراهم میکردند

فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ

و هنگامیکه بیامدشان فرستادگانشان بنشانها شادمندی بنمودند نزد ایشان بود از دانش و فرود آمد بدیشان آنچه بودند بآن استهزا میکردند

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ

ناگاه بیکه بینند خشم ما را گفتند ایمان آوردیم بخدا تنها و کفر ورزیدیم بچیزها که با او میانباز شمرده بودیم بدان و نبود سودشان و

إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

ایمانشان آنهنگام که دیدند خشم ما را سنت خدا که گذشت در بندگانش و زیانکار شدند در آنجا کافران

سورة فصلت مكية وآياتها اربع وخمسون اية

بسم الله الرحمن الرحيم

سورة ٤١ — حروفها ٣٣٥٠ — كلماتها ٧٦٥

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿١﴾ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾ كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

فرستادنی است از خداوند بخشنده مهربان کتابی است جدا کرده شده آیتهایش قرآنی عربی برای گروهی که بدانند

بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَا

مژده دهنده و بیم دهنده پس روی برگردانند بیشترشان پس نمیشنوند و گفتند دلهای ما در پوششهائی است از آنچه میخوانید ما را

إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ إِنَّنَا عَامِلُونَ ﴿٥﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ

بدان و در گوشهای ما سنگینی و میان ما و تو است پرده‌ای پس عمل کن که ما عمل کنندگانیم بگو جز این نیست منم

مِثْلُكُمْ يُوحَى إِلَيَّ أَنَّمَا إِلٰهُكُمْ إِلٰهٌ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِلْمُشْرِكِينَ ﴿٦﴾

مانند شما وحی میشود بمن که خدای شما خدای یکتاست پس بسمت راست گیرید بسوی او و آمرزش از او خواهید و وای بر مشرکان

الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُم بِالْءَاخِرَةِ هُمْ كٰفِرُونَ ۝٧ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ

آنانکه نمیدهند زکوٰة را و ایشانند بآخرت کافران بدرستیکه آنانکه ایمان آوردند و کردند نیکیها ایشانرا

أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۝٨ قُلْ أَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُ أَندَادًا

مزدی بی منت (یا بی انقطاع) بگو آیا شما کافر میشوید بخدائیکه آفرید زمین را در دو روز و قرار دهید برای او همتایانی

ذٰلِكَ رَبُّ الْعٰلَمِينَ ۝٩ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ مِن فَوْقِهَا وَبٰرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَقْوٰتَهَا

این است پروردگار جهانیان و نهاد در زمین کوههای بلند از فراز آن و برکت نهاد در آن و مقدر کرد در آن روزیهای

فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَآءً لِّلسَّآئِلِينَ ۝١٠ ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَآءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ

در چهار روز یکسان (برای) برای پرسش کنندگان سپس برداخت بآسمان و بود آن دودی پس گفت بآن و بزمین

ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَآئِعِينَ ۝١١ فَقَضٰىهُنَّ سَبْعَ سَمٰوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ

بیائید خواه و ناخواه گفتند آمدیم فرمانبرداران پس گردانید آنها را هفت آسمان در دو روز و وحی کرد در هر

سَمَآءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَحِفْظًا ذٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ۝١٢ فَإِنْ أَعْرَضُوا

آسمانی امر آنرا و آراستیم آسمان نزدیک را بچراغهائی و نگهبانی را این است کار بندگان غالب دانا پس اگر روی برگردانند

فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صٰعِقَةً مِّثْلَ صٰعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ۝١٣ إِذْ جَآءَتْهُمُ الرُّسُلُ مِن بَيْنِ أَيْدِيهِمْ

بگو ترسانیدم شما را از صاعقه (آتش آسمانی) مانند صاعقهٔ عاد و ثمود گاهیکه بیامدند ایشان فرستادگان از پیش روی ایشان

وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوٓا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ شَآءَ رَبُّنَا لَأَنزَلَ مَلٰٓئِكَةً فَإِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِ

واز پشت سر ایشان که نپرستید جز خدا گفتند اگر بخواهد پروردگار ما هرآینه بفرستاد فرشتگانرا و ما بآنچه فرستاده شده اید بدان

كٰفِرُونَ ۝١٤ فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا

کافران اما عاد پس گردنکشی کردند در زمین بناحق و گفتند کیست سخت‌تر از ما بزور آیا ندیدند آنکه

أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِـَٔايَاتِنَا يَجْحَدُونَ ۝١٥ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ

خدائی که آفرید ایشان هست سخت‌تر از ایشان بزور و بودند بآیتهای ما انکار میکردند پس فرستادیم بر ایشان

رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّنُذِيقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْءَاخِرَةِ

بادی سخت را در روزهای شوم تا بچشانند ایشان عذاب خواری را در زندگانی دنیا و هرآینه عذاب آخرت

أَخْزَىٰ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ ۝١٦ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنٰهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمْ

خوارکننده و ایشان یاری نشوند و اما ثمود پس راه نمودیم ایشانرا کوردیم پس برگزیدند کوری را بر راهبری پس گرفت ایشان

صٰعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۝١٧ وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ۝١٨

صاعقهٔ شکنجهٔ خواری بجهت آنچه بودند دست میآوردند و رهانیدیم آنانرا که ایمان آوردند و بودند پرهیزکنند

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَآءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ۝١٩ حَتّٰىٰٓ إِذَا مَا جَآءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ

و روزی که گرد آورده شوند دشمنان خدا بسوی آتش پس ایشانند بازداشت شدگان تا گاهیکه آیند نزد آن گواهی دهد بر ایشان

سَمْعُهُمْ وَأَبْصٰرُهُمْ وَجُلُودُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝٢٠ وَقَالُوا لِجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدتُّمْ

گوشهای ایشان و دیده‌های ایشان و پوستهای ایشان بآنچه بودند میکردند و گفتند پوستهای خویش چرا گواهی دادید

عَلَيْنَا قَالُوٓا أَنطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ۝٢١

بر ما گفتند بسخن آورد ما را خدائیکه بسخن آورد همه چیزرا و او آفرید شما را نخستین بار و بسوی او باز گردانیده شوید

وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَٰكِنْ
و نبودید نهان دارید که گواهی دهد برشما گوشتان و نه دیدگانتان و نه پوستهایتان ولیکن
ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَذَٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ
پنداشتید که خدا نمیداند بسیاری ازانچه میکنید و اینست پندار شما که گمان بردید بپروردگار خویش
أَرْدَاكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ
تا بود سافت شما پس بامداد گردید از زیانکاران پس اگر شکیبا شوند آتش بهشت جایگاه ایشان و اگر بهانه آرند نباشند
مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾ وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ
از جمله پذیرفتگان (گمراهی) و آراستند برای ایشان همنشینان (بد) پس آراستند برای ایشان آنچه پیش روی ایشان و آنچه پشت سر ایشان بهشت و راست آمد بر ایشان
الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
سخن در گروهائی که گذشت پیش از ایشان از پری و آدمی که بودند زیانکاران و گفتند آنانکه
كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَٰذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ
کفر ورزیدند گوش فرا ندهید بدین قرآن و بیهوده گوئید در آن شاید شما چیره شوید ما چشانیم آنانرا که
كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذَٰلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ
کفر ورزیدند عذابی سخت و هر آینه پاداششان دهیم بدترین چیزی که بودند میکردند این است کیفر دشمنان
اللَّهِ النَّارُ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَاءً بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا
خدا آتش ایشانرا سرای جاودانی پاداشی بدانکه بودند آیتهای ما را باحال میکردند و گفتند آنانکه کفر ورزیدند
رَبَّنَا أَرِنَا الَّذَيْنِ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ
پروردگارا بنمایان بما آن دو تن را که گمراه کردند ما را از پری و آدمی تا بگذاریم ایشان زیر پای خویش تا بگردند از پست تران
﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا
جاودانی آنانکه گفتند پروردگار ما خداست و بپیمودند راه راست فرود آیند بر ایشان فرشتگان که نترسید و نه
تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي
اندوهگین باشید و مژده باد شما را بهشتی که بودید داده شدید ما یم دوستان شما در زندگانی دنیا و در
الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ﴿٣١﴾ نُزُلًا مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ
آخرت و شما راست در آن آنچه هوس کند دلهای شما و شما راست در آن هرآنچه خواهید پیشکشی از آمرزنده مهربان
﴿٣٢﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا
و کیست نکوتر در سخن از آنکه بخواند بسوی خدا و کردار نیک کند و گوید منم از گردن نهادگان و نه یکسان
تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ
نیکی و نه بدی دور کن بدانچه آنست نکوتر که ناگاه آنکه میان تو و او
عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ
دشمنی است گویا او دوست گرم و داده نشود شکیبا شدند مگر آنانکه داده شود بهره
عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾ وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾
بزرگ و اگر بجنبد در دلت از شیطان شوریدگی پس پناه بر بخدا که او شنوای داناست

وَمِنْ اٰيٰتِهِ الَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۚ لَا تَسْجُدُوْا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوْا لِلّٰهِ
واز آیتهای اوست شب و روز و ماه و آفتاب سجده مکنید برای خورشید و ماه و سجده کنید

الَّذِيْ خَلَقَهُنَّ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ ﴿۳۷﴾ فَاِنِ اسْتَكْبَرُوْا فَالَّذِيْنَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُوْنَ لَهٗ
برای خدائی که بیافرید آنها را اگر هستید او را پرستش کنان پس اگر گردن زنند فرشتگان نزد پروردگار تو تسبیح گویند برای او

بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْئَمُوْنَ ﴿۳۸﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖۤ اَنَّكَ تَرَى الْاَرْضَ خَاشِعَةً فَاِذَاۤ اَنْزَلْنَا عَلَيْهَا
بشب و روز و از آیتهای اوست که بینی زمین را پژمرده تا گاهی که فرستیم بر آن

الْمَآءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ؕ اِنَّ الَّذِيْۤ اَحْيَاهَا لَمُحْيِ الْمَوْتٰى ؕ اِنَّهٗ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿۳۹﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ
آب را بجنبد و برآید همانا آنکه زنده ساز دش زنده کننده مردگان هست هر آینه او هست بر هر چیز توانا همانا آنانکه

يُلْحِدُوْنَ فِيْۤ اٰيٰتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا ؕ اَفَمَنْ يُّلْقٰى فِي النَّارِ خَيْرٌ اَمْ مَّنْ يَّاْتِيْۤ اٰمِنًا يَّوْمَ الْقِيٰمَةِ ؕ اِعْمَلُوْا مَا
خبر گیرند در آیتهای ما پوشیده نیستند بر ما آیا آنکه افکنده شود در آتش بهتر است یا آنکه بیاید ایمن روز قیامت بکنید هر آنچه

شِئْتُمْ ۙ اِنَّهٗ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿۴۰﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَآءَهُمْ ۙ وَاِنَّهٗ لَكِتٰبٌ عَزِيْزٌ ﴿۴۱﴾
خواهید که او بآنچه میکنید بینا است همانا آنانکه کفر ورزیدند بذکر گاهی که بیامد بشان و همانا آن هست کتابی عزیز

لَّا يَاْتِيْهِ الْبَاطِلُ مِنْۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهٖ ؕ تَنْزِيْلٌ مِّنْ حَكِيْمٍ حَمِيْدٍ ﴿۴۲﴾ مَا يُقَالُ لَكَ اِلَّا
نیاید بدو سستی از پیش رو نه از پشت سرش فرستاده‌ئی از جانب حکیمی ستوده گفته نشود تو را جز

مَا قَدْ قِيْلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ ؕ اِنَّ رَبَّكَ لَذُوْ مَغْفِرَةٍ وَّذُوْ عِقَابٍ اَلِيْمٍ ﴿۴۳﴾ وَلَوْ جَعَلْنٰهُ
آنچه گفته شد به پیمبران پیش از تو که همانا پروردگار تو دارای آمرزش هست و دارای شکنجه دردناک و اگر بگردانیدیمش

قُرْاٰنًا اَعْجَمِيًّا لَّقَالُوْا لَوْلَا فُصِّلَتْ اٰيٰتُهٗ ؕ ءَاَعْجَمِيٌّ وَّعَرَبِيٌّ ؕ قُلْ هُوَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا هُدًى وَّشِفَآءٌ ؕ
قرآنی کنگ زبان (زبان عجم) هما نا گفتند چرا جدا شده آیتهایش آیا عجمی و عربی بگو آن برای آنانکه ایمان آوردند راهبری و بهبودی هست

وَالَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ فِيْۤ اٰذَانِهِمْ وَقْرٌ وَّهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ؕ اُولٰٓئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَّكَانٍۢ بَعِيْدٍ ﴿۴۴﴾
و آنانکه ایمان نیاورند در گوشها شان سنگینی هست و آنست بر ایشان کوری آنان خوانده میشوند از جایگاهی دور

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَاخْتُلِفَ فِيْهِ ؕ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ؕ
و همانا دادیم بموسی کتاب را پس اختلاف شد در آن و اگر نبود سخنی که پیش گرفت از پروردگارت هر آینه حکم شده میان ایشان

وَاِنَّهُمْ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيْبٍ ﴿۴۵﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ اَسَآءَ فَعَلَيْهَا ؕ
و همانا ایشان در شکی از آن شک آورنده آنکو نکوئی کند برای خویشتن هست و آنکه بدی کند پس بر آن هست

وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ ﴿۴۶﴾ اِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ ؕ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرٰتٍ مِّنْ
و نیست پروردگارت ستمکننده بر بندگان بسوی او باز گردانیده شود علم ساعت و آنچه برون آید از میوه‌ها از

اَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِهٖ ؕ وَيَوْمَ يُنَادِيْهِمْ اَيْنَ شُرَكَآءِيْ ؕ
شکوفه‌های خویش و نه بارور شود ماده و نه بار نهد مگر بعلمش و روزی که خواند شان کجایند شریکان من

قَالُوْۤا اٰذَنّٰكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيْدٍ ﴿۴۷﴾ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَدْعُوْنَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُّوْا مَا لَهُمْ
گویند اعلام کنیت تو را نیست از ما گواهی و گم شده از ایشان آنچه بودند میخواندند از پیش و بدانند نیست ایشان

مِّنْ مَّحِيْصٍ ﴿۴۸﴾ لَا يَسْئَمُ الْاِنْسَانُ مِنْ دُعَآءِ الْخَيْرِ ۫ وَاِنْ مَّسَّهُ الشَّرُّ فَيَـُٔوْسٌ قَنُوْطٌ ﴿۴۹﴾ *
گریزگاهی خسته نگردد انسان از خواهش خوب و اگر رسدش بدی پس بسی نومید و دلسرد است

وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَٰذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً

واگر چشانیم رحمتی از خویش پس از سختی که بدو رسیده است هرآینه گوید این از آن من است و نپندارم ساعت را برپاشونده

وَلَئِنْ رُّجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِندَهُ لَلْحُسْنَىٰ ۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُم

واگر بازگردانیده شوم بسوی پروردگارم هرآینه مرا راست نزد او نکوئی پس آگاه سازیم بآنانی که کفر ورزیدند بآنچه کردند و بچشانیمشان

مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو

هرآینه از عذابی ستبر و هرگاه نیکی کنیم بر انسان روی برتابد و دور رود از ما و هرگاه رسدش شری پس دراز

دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُم بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي

دعائی پهناور بگو آیا دیده‌اید اگر باشد از نزد خدا پس کفر ورزیدید بدان کیست گمراهتر از آنکه در ستیزه‌گاری

شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ ۗ أَوَلَمْ يَكْفِ

(ستیزه‌جوئی) است دور زود است بنمایانیم آیه‌های خویش را در اطراف جهان و در خود ایشان تا روشن شود برای ایشان که او حق است آیا بس نیست

بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾ أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ

پروردگار تو که او بر همه چیز گواه است ایشان در تردیدی از ملاقات پروردگارشان هان او بهمه چیز فراگیرنده

سورة الشورى مكية وآياتها ثلاث وخمسون آية

سورة ۴۲	حروفها ۳۵۸۸	كلماتها ۸۶۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده و مهربان

حٰمٓ ﴿١﴾ عٓسٓقٓ ﴿٢﴾ كَذَٰلِكَ يُوحِي إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣﴾ لَهُ مَا فِي

حم سرّ آن خدا داند و بس عسق همچنین از تو و بسوی آنانکه پیش از تو بودند خداوند غالب حکیم او راست آنچه در

السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٤﴾ تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِن فَوْقِهِنَّ ۚ وَ

آسمانها و آنچه در زمین است و اوست فرازنده بزرگ نزدیک است آسمانها بشکافند (بیاشند) از فراز آنها و

الْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَن فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

فرشتگان تسبیح گویند بسپاس پروردگارشان و آمرزش خواهند برای آنانکه در زمینند هان اوست آمرزگار بخشنده

﴿٥﴾ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنتَ عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ﴿٦﴾ وَكَذَٰلِكَ

و آنانکه برگرفتند جز وی دوستانی خداست نگهبان بر ایشان و نیستی تو بر ایشان وکیل و بدینسان

أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِّتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ

وحی فرستادیم بسوی تو قرآنی عربی را تا بترسانی مادر شهرها و آنانکه پیرامون آنند و بترسانی روز گردآمدن را که نیست شکی

فِيهِ ۚ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ﴿٧﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَ

در آن گروهی در بهشتند و گروهی در دوزخ و اگر مشیت خدا هرآینه یکگروه‌شان کرده بود و

لَٰكِن يُدْخِلُ مَن يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ ۚ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُم مِّن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨﴾ أَمِ اتَّخَذُوا

لیکن درآرد هرکرا خواهد در رحمتش و ستمکاران را نیست یار و نه یاوری برگرفتند

مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۖ فَاللَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٩﴾

جز او دوستانی پس خداست دوست و او زنده‌کند مردگان را و اوست بهمه چیز توانا

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ

واچه اختلاف کردید در آن از چیزی پس حکمش بسوی خداست این است خدا پروردگار من براو توکل کردم وبسوی او باز گردم

﴿۱۰﴾ فَاطِرُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذْرَؤُكُمْ

پدید آرندهٔ آسمانها و زمین قرار داد برای شما از خودشما همسرانی وازدها جفتهائی پیدا میکند شما را

فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿۱۱﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ

در آن نیست مانند مثل چیزی واوست شنوای بینا آسمانها وزمین بگشاید روزی را برای هرکه

يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۱۲﴾ شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا

خواهد وتنگ گرداند هرا او بهمه چیز است دانا آئین نهاد برای شما از آئین که آنچه اندرز داد بدان نوح را وآنچه وحی فرستادیم

إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ

بسوی تو وآنچه توصیه کردیم بدان ابراهیم وموسی وعیسی را که بپایدارید دین را وبراکنده نشوید در آن گران است

عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴿۱۳﴾

بر مشرکان آنچه میخوانی ایشان را بدان خدا گزیند بسوی خویش هرکه را خواهد ورهبری کند بسوی خویش هرکه باز گردد

وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى

وپراکنده نشدند مگر پس از آنکه بیامد ایشان دانش بستم میان خویش واگر نبود سرنوشتی که پیشی گرفت از پروردگارت تا سرآمدی نامبرده

لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿۱۴﴾ فَلِذَٰلِكَ فَادْعُ

هرآینه گذارده شده (داوری میشد) میان ایشان وهمانا آنانکه ارث داده شدند کتاب را پس از ایشان در شکی از آنستند بشک اندازنده پس بسوی این پروردگار

وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ آمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ

وپایداری کن آنچنانکه امر شدی وپیروی مکن هوسهای ایشان را وبگو ایمان آوردم بآنچه فرستاد خدا از کتاب وامر شدم که دادگری کنم میان شما

اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ اللَّهُ يَجْمَعُ

خداست پروردگار ما وپروردگار شما هدایت کردار ماست ودستاورد کردار های شماست ونیست دستاویزی میان ما وشما (نیست خصومتی) خدا گرد آورد

بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿۱۵﴾ وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ لَهُ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ

میان ما وبسوی اوست بازگشت ودرآنانکه ستیزه میکنند در باره خدا پس از آنکه پذیرفته شد بدان ایشان دستاویزشان تباه است

عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿۱۶﴾ اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَ

نزد پروردگارشان وبرایشان است خشمی ولایشان است عذابی سخت خداست آنکه فرستاد کتاب را بحق و

الْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿۱۷﴾ يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا

ترازو را (وچه داند تو را (چه شاید دانستن) شاید ساعت نزدیک نشتاب بدان آنانکه ایمان ندارند بدان وآنانکه ایمان آورده

مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

هراسانند ازآن ودانند که آن حق است هان آنانکه شک دارند در ساعت هرآینه درگمراهی هستند دور

﴿۱۸﴾ اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿۱۹﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ

خدا مهربان است بندگان خویش روزی دهد هرکرا خواهد واوست توانای عزیز آنکه خواهد کشت

الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ ﴿۲۰﴾

آخرت را بفزایش دهیم برای کشتش وآنکه بکشت دنیا خواهد دهیمش ازآن ودرآخرت بهره ای

أَمْ لَهُمْ شُرَكٰٓؤُا شَرَعُوا لَهُم مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنۢ بِهِ اللَّهُ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَقُضِىَ بَيْنَهُمْ ۗ وَإِنَّ

یا دین شریعت شرع کردند برای ایشان از دین آنچه فرمان نداد بدان خدا و اگر نبود سرنوشت جدا کننده هر آینه و هر آینه بود میان ایشان (ایشان را) هما

الظَّٰلِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾ تَرَى الظَّٰلِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا۟ وَهُوَ وَاقِعٌۢ بِهِمْ ۗ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا۟

ستمکاران ایشان راست عذابی دردناک بینی ستمکاران را هراسان از آنچه فراهم کردند و آنست فرود آینده بر ایشان و آنانکه ایمان آوردند

وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فِى رَوْضَاتِ ٱلْجَنَّٰتِ ۖ لَهُم مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَضْلُ ٱلْكَبِيرُ

و کردار شایسته کردند در باغهای بهشت ایشانرا آنچه خواهند نزد پروردگارشان ایشانست آن فضل بزرگ

﴿٢٢﴾ ذَٰلِكَ ٱلَّذِى يُبَشِّرُ ٱللَّهُ عِبَادَهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ ۗ قُل لَّآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا

اینست آنچه نوید داد خدا بندگانش را آنانکه ایمان آوردند و کردار شایسته کردند بگو نمیخواهم شما هیچ مزدی بر آن

إِلَّا ٱلْمَوَدَّةَ فِى ٱلْقُرْبَىٰ ۗ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُۥ فِيهَا حُسْنًا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾

جز دوستی را در نزدیکان (خویشاوندان) و آنکه فراهم کند نیکی را بیفزاییم برای او در آن نیکی را هما خداوند است آمرزنده سپاسگذار

أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ۖ فَإِن يَشَإِ ٱللَّهُ يَخْتِمْ عَلَىٰ قَلْبِكَ ۗ وَيَمْحُ ٱللَّهُ ٱلْبَٰطِلَ وَيُحِقُّ ٱلْحَقَّ

یا گویند بست بر خدا دروغی پس اگر خواهد خدا مهر نهد بر دلت و نابود کند باطل را و درست کند (ثابت کند)

بِكَلِمَٰتِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى يَقْبَلُ ٱلتَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِۦ وَيَعْفُوا۟ عَنِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ

بسخنان خویش هما او داناست بذاتها دردسینه ها و اوست آنکه میپذیرد توبه را از بندگان خویش و درگذرد از بدیها

وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾ وَيَسْتَجِيبُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِۦ ۚ

و داند آنچه را میکنید و می پذیرد از آنانکه ایمان آوردند و کردار نیک کردند و میفزاید ایشان را از فضل خویش

وَٱلْكَٰفِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ بَسَطَ ٱللَّهُ ٱلرِّزْقَ لِعِبَادِهِۦ لَبَغَوْا۟ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَٰكِن

و کافران راست عذابی سخت و اگر فراخ گرداند خدا روزی را برای بندگان خویش هر آینه سرکشی کنند در زمین ولیکن

يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرٌۢ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى يُنَزِّلُ ٱلْغَيْثَ مِنۢ بَعْدِ مَا

فرستد باندازه هر چه خواهد هما او داناست بندگان خویش آگاه بینا و اوست آنکه فرستد باران را پس از آنچه

قَنَطُوا۟ وَيَنشُرُ رَحْمَتَهُۥ ۚ وَهُوَ ٱلْوَلِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ خَلْقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَثَّ

نومید شدند و گسترانند رحمت خویش را و اوست سرپرست ستوده و از نشانهای اوست آفرینش آسمانها و زمین و آنچه گسترانید

فِيهِمَا مِن دَآبَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَآءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ وَمَآ أَصَٰبَكُم مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ

در آنها از جنبندگان و اوست بر گرد آوردن ایشان گاهی که خواهد توانا و آنچه بشما رسد از پیشامدی پس بچیزی است که فراهم کردند

أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا۟ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾ وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا

دستهای شما و درگذرد از بسیاری و نیستید شما بعاجزکنندگان در زمین و نیست شما جز خدا یار و

نَصِيرٍ ﴿٣١﴾ وَمِنْ ءَايَٰتِهِ ٱلْجَوَارِ فِى ٱلْبَحْرِ كَٱلْأَعْلَٰمِ ﴿٣٢﴾ إِن يَشَأْ يُسْكِنِ ٱلرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ

یاوری و از آیتهای اوست روندگان در دریا مانند کوهها اگر خواهد آرام کند بادها را تا بمانند

رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقْهُنَّ بِمَا

بجای ایستاده گان بر پشتش هما در این هست آیتهائی برای هر شکیبای سپاسگذار یا باد را نابود کند بآنچه

كَسَبُوا۟ وَيَعْفُ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا ۚ مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ﴿٣٥﴾

فراهم کردند و درگذرد از بسیاری و بداند آنانکه ستیز کنند در آیتهای ما که نیست شان گریزگاهی

فَمَآ اُوْتِيْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ
پس آنچه داده شديد از چيزى پس جز اين نيست كه برخوردارى است از زندگانى دنيا و آنچه نزد خداست بهتر و پايدارتر است براى آنان كه ايمان آوردند و بپروردگار خويش

يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿٣٦﴾ وَالَّذِيْنَ يَجْتَنِبُوْنَ كَبٰٓئِرَ الْاِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَاِذَا مَا غَضِبُوْا هُمْ يَغْفِرُوْنَ ﴿٣٧﴾
توكل كنند و آنانكه دورى گزينند از بزرگهاى گناهان و فحشها و چون خشم آرند همانا

وَالَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِرَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ ۪ وَاَمْرُهُمْ شُوْرٰى بَيْنَهُمْ ۪ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ۚ
و آنانكه پذيرفتند براى پروردگار خود و بپاداشتند نمازرا و كارشان مشورت است ميان ايشان و از آنچه روزيشان داديم بخشند

﴿٣٨﴾ وَالَّذِيْنَ اِذَآ اَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُوْنَ ﴿٣٩﴾ وَجَزٰٓؤُا سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۚ فَمَنْ عَفَا وَ
و آنانكه چون رسد بشان ستم بارى جويند و كيفر بدى است مانند آن و آنكه درگذرد و

اَصْلَحَ فَاَجْرُهٗ عَلَى اللّٰهِ ۭ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنِ انْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهٖ فَاُولٰٓئِكَ مَا عَلَيْهِمْ
اصلاح كند پس پاداش او بر خداست همانا او دوست ندارد ستمكاران را و همانا آنكه يارى جويد پس از ستم كه بر او شود آنانرا نيست بر ايشان

مِّنْ سَبِيْلٍ ﴿٤١﴾ اِنَّمَا السَّبِيْلُ عَلَى الَّذِيْنَ يَظْلِمُوْنَ النَّاسَ وَيَبْغُوْنَ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۭ
راهى جز اين نيست كه راه بر آنان است كه ستم كنند بر مردم و سركشى كنند در زمين بناروا

اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٤٢﴾ وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ اِنَّ ذٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْاُمُوْرِ ﴿٤٣﴾ وَمَنْ يُّضْلِلِ
كه ايشانرا عذابى دردناك و هركه شكيبا شود و آمرزش كند همانا آنست از عزيمت كارها و آنكه گمراه سازد

اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ وَّلِيٍّ مِّنْۢ بَعْدِهٖ ۭ وَتَرَى الظّٰلِمِيْنَ لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَ يَقُوْلُوْنَ هَلْ اِلٰى مَرَدٍّ
خدا نباشد مر او را دوستى پس از او و ببينى ستمكاران را كه چون بينند عذاب را گويند آيا هست بسوى بازگشتن

مِّنْ سَبِيْلٍ ﴿٤٤﴾ وَتَرٰىهُمْ يُعْرَضُوْنَ عَلَيْهَا خٰشِعِيْنَ مِنَ الذُّلِّ يَنْظُرُوْنَ مِنْ طَرْفٍ خَفِىٍّ ۭ وَقَالَ
راهى و ببينى ايشان را عرضه شوند بر آتش همان سرافكندگان از خوارى بنگرند از گوشه چشم پنهانى و گفتند

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّ الْخٰسِرِيْنَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَاَهْلِيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ اَلَآ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ فِىْ
آنانكه ايمان آوردند زيانكاران آنانند كه زيان كردند خويشتن و خاندان خويش روز رستاخيز همانا ستمكارانند همواره در

عَذَابٍ مُّقِيْمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ اَوْلِيَآءَ يَنْصُرُوْنَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۭ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ
عذابى پايدار و نبود شان دوستانى كه يارى كنند ايشان را جز خدا و آنكه گمراه سازد خدا پس نيست

سَبِيْلٍ ﴿٤٦﴾ اِسْتَجِيْبُوْا لِرَبِّكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهٗ مِنَ اللّٰهِ ۭ مَا لَكُمْ مِّنْ مَّلْجَاٍ يَّوْمَىِٕذٍ
راهى بپذيريد از پروردگار خود پيش از آنكه بيايد روزى كه جستن باز گشتن از خدا نيست شما را

وَّمَا لَكُمْ مِّنْ نَّكِيْرٍ ﴿٤٧﴾ فَاِنْ اَعْرَضُوْا فَمَآ اَرْسَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا ۭ اِنْ عَلَيْكَ اِلَّا الْبَلٰغُ ۭ
و نيست شما را بر ايشان نگهبانى پس اگر روى بگردانند همانا نفرستاديم ترا بر ايشان نگهبانى نيست بر تو جز رسانيدن

وَاِنَّآ اِذَآ اَذَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا ۚ وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ فَاِنَّ
و همانا چون بچشانيم انسانرا از خود رحمتى شاد شود بدان و اگر برسد شان بدى بسبب آنچه پيش فرستاده دستهاى ايشان همانا

الْاِنْسَانَ كَفُوْرٌ ﴿٤٨﴾ لِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ يَخْلُقُ مَا يَشَاۗءُ ۭ يَهَبُ لِمَنْ يَّشَاۗءُ اِنَاثًا وَّيَهَبُ لِمَنْ
انسان است بسى ناسپاس خداراست پادشاهى آسمانها و زمين بيافريند هرچه خواهد ببخشد هركرا خواهد دختران و ببخشد هركه

يَّشَاۗءُ الذُّكُوْرَ ﴿٤٩﴾ اَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَّاِنَاثًا ۚ وَيَجْعَلُ مَنْ يَّشَاۗءُ عَقِيْمًا ۭ اِنَّهٗ عَلِيْمٌ قَدِيْرٌ ﴿٥٠﴾
خواهد نران بخشد شان نرانى و مادگانى و هركرا خواهد نازا گرداند همانا اوست دانا توانا

وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ اَنْ يُّكَلِّمَهُ اللّٰهُ اِلَّا وَحْيًا اَوْ مِنْ وَّرَآئِ حِجَابٍ اَوْ يُرْسِلَ رَسُوْلًا فَيُوْحِيَ بِاِذْنِهٖ

ونبود است بشری را کہ سخن گوید بوی خدا مگر سروحی یا از پس پردہ یا بفرستد پیکی پس وحی کند بفرستوری

مَا يَشَآءُ اِنَّهٗ عَلِيٌّ حَكِيْمٌ ﴿۵۱﴾ وَكَذٰلِكَ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ رُوْحًا مِّنْ اَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِيْ مَا الْكِتٰبُ

آنچہ خواہد جناب اوست فرزندہ حکیم و همچنان وحی فرستادیم بسوی تو روحی (روانی) از امر ما نبودی چه بودی کتاب

وَلَا الْاِيْمَانُ وَلٰكِنْ جَعَلْنٰهُ نُوْرًا نَّهْدِيْ بِهٖ مَنْ نَّشَآءُ مِنْ عِبَادِنَا وَاِنَّكَ لَتَهْدِيْٓ اِلٰى صِرَاطٍ

و نہ ایمان ولیکن گردانیدیم اورا روشنی کہ راہبری کنیم بدان هر که را خواهیم از بندگان خود و بدرستی تو راه نمائی کنی بسوی راہی

مُّسْتَقِيْمٍ ﴿۵۲﴾ صِرَاطِ اللّٰهِ الَّذِيْ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ اَلَآ اِلَى اللّٰهِ تَصِيْرُ الْاُمُوْرُ ﴿۵۳﴾

راست راه خدائی که او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین بهت بهای خدا بازگردند کارها

سُوْرَةُ الزُّخْرُفِ مَكِّيَّةٌ وَّاٰيَاتُهَا اِثْنَتَانِ وَثَمَانُوْنَ اٰيَةً

سورة ۴۳ — حروفها ۳۴۰۰ — کلماتها ۸۳۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿۱﴾ وَالْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ﴿۲﴾ اِنَّا جَعَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿۳﴾ وَاِنَّهٗ فِيْٓ اُمِّ

سوگند بکتاب آشکار گردانیدیم آنرا قرآنی عربی شاید شما بخود دریابید و همانا آنست نامه

الْكِتٰبِ لَدَيْنَا لَعَلِيٌّ حَكِيْمٌ ﴿۴﴾ اَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا اَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِيْنَ ﴿۵﴾ وَكَمْ

کتاب نزد ما فرزندهٔ حکیم آیا بیزنیم از شما ذکر را (یاد دادن) کردی که مشایند قومی فرو رفتگان جرمان و چها

اَرْسَلْنَا مِنْ نَّبِيٍّ فِي الْاَوَّلِيْنَ ﴿۶﴾ وَمَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ نَّبِيٍّ اِلَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿۷﴾ فَاَهْلَكْنَآ

فرستادیم پیغمبری در پیشینیان و نیامد ایشان پیغمبری مگر آنکه بودند بدو مسخره کنان پس نابود ساختیم

اَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَّمَضٰى مَثَلُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿۸﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ

سخت فرازتر از ایشان بزور (بگرفتن دل) و گذشت مثل پیشینیان و اگر پرسیدی ایشان را که آفرید آسمانها و زمین را

لَيَقُوْلُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيْزُ الْعَلِيْمُ ﴿۹﴾ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَّجَعَلَ لَكُمْ فِيْهَا سُبُلًا

هر آینه گویند آفریده آنها را خدای عزتمند دانا آنکه گردانید برای شما زمین را آرامگهی و نهاد برای شما در آن راههائی

لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿۱۰﴾ وَالَّذِيْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً بِقَدَرٍ فَاَنْشَرْنَا بِهٖ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذٰلِكَ

شاید راهبری شوید و آنکه فرستاد از آسمان آبی باندازه‌ای پس زنده ساختیم بدان شهری مرده بدینگونه

تُخْرَجُوْنَ ﴿۱۱﴾ وَالَّذِيْ خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنَ الْفُلْكِ وَالْاَنْعَامِ مَا تَرْكَبُوْنَ

برون آورده شوید و آنکه آفرید جفتها را همگی و فراداد برای شما از کشتی و دامها آنچه را سوار شوید

﴿۱۲﴾ لِتَسْتَوٗا عَلٰى ظُهُوْرِهٖ ثُمَّ تَذْكُرُوْا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ اِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُوْلُوْا سُبْحٰنَ

تا راست شوید بر پشتهای آن پس یاد آرید نعمت پروردگار خویش را که راست شدید بر آنها و بگوئید منزه است

الَّذِيْ سَخَّرَ لَنَا هٰذَا وَمَا كُنَّا لَهٗ مُقْرِنِيْنَ ﴿۱۳﴾ وَاِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُوْنَ ﴿۱۴﴾ وَجَعَلُوْا لَهٗ مِنْ

خدائی که رام کرد برای ما اینرا و نبودیم ما آنرا هماوردان و بدرستی ما بسوی پروردگار خویش بازگشتگان و قرار دادند برای او از

عِبَادِهٖ جُزْءًا اِنَّ الْاِنْسَانَ لَكَفُوْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۱۵﴾ اَمِ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنٰتٍ وَّاَصْفٰىكُمْ بِالْبَنِيْنَ ﴿۱۶﴾

بندگانش بخشی همانا انسان هست ناسپاس آشکار یا بگرفت از آنچه بیافرید دختران و برگزید شما را بپسران

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوَمَن يُنَشَّؤُا فِي

وگاہیکہ مژدہ داده شود یکیشان بآنچہ زده است برای خداوند مہربان مثل گردد چہرہ او سیاہ و او است خشم خورده آیا آنکہ آراسته گردد

الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَٰنِ إِنَاثًا

بزیور و او در ستیزه گری (جدل) هست ناآشکار و قرار دادند فرشتگان را کہ بندگان خدای مہربانند مادگان

أَشَهِدُوا خَلْقَهُمْ ۚ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَٰنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ ۗ مَا

آیا گواہ شدند آفرینش آنانرا خواہد شد گواہیشان و پرسش شوند و گفتند اگر میخواست خداوند مہربان نمیپرستیدیم بشان

لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُم بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ

نیستشان بدان دانشی نیستند مگر آنکہ دروغ میگویند یا دادیم بشان کتابی پیش ازان پس ایشانند بدان چنگ زننده گان

﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾ وَكَذَٰلِكَ مَا أَرْسَلْنَا

بلکہ گفتند یافتیم پدران خویش را بر ملتی و ما بر نشانهای آنان ہدایتیافتگانیم و همچنان فرستادیم

مِن قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم

پیش از تو در شہری ترسانندهای جز آنکہ گفتند ہوسرانانش کہ یافتیم ما پدران خویش را بر ملتی و ما بنشانهای آنان

مُّقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾ قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكُم بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ ۖ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُم بِهِ

پیروان گفت واگر چہ بیارم شما را براہنماتر از آن کہ یافتید پدران خویش را گفتند ما بآنچہ فرستاده شدید

كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَانتَقَمْنَا مِنْهُمْ ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ

کافرانیم پس انتقام گرفتیم از ایشان پس بنگر چگونه بود عاقبت تکذیب کنندگان و یاد کن چون گفت ابراہیم پدر خویش

وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً

و قومش کہ منم بیزار از آنچہ میپرستید مگر آنکہ مرا آفریده که او زودست راہبریم کند و گردانید آنرا سخنی

بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ بَلْ مَتَّعْتُ هَٰؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ

پایدار در عقبش (یادگار خویش) شاید ایشان بازگردند بلکه بہرہمند ساختم ایشان و پدران ایشانرا تا بیامدشان حق و رسول

مُّبِينٌ ﴿٢٩﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَٰذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَٰذَا الْقُرْآنُ

آشکار و همگی بگفتند بیاده شان حق گفتند این است جادوئی و ما بآنیم بدان کافران و گفتند چرا فرستاده نشد این قرآن

عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾ أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ ۚ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُم مَّعِيشَتَهُمْ

بر مردی از دو شهر بزرگوار آیا آنان بخش کنند رحمت پروردگار ترا ما قسمت کردیم میان ایشان روزی ایشانرا

فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُم بَعْضًا سُخْرِيًّا ۗ وَرَحْمَتُ رَبِّكَ

در زندگانی دنیا و برتری دادیم برخی ازایشان را بر برخی تا بگیرد بعضی ازآنان بعضی را سخره و رحمت پروردگار تو

خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوْلَا أَن يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِالرَّحْمَٰنِ لِبُيُوتِهِمْ

بہتر است از آنچہ گرد آرند و اگر نبود کہ بیشند مردم ملتی یکانه هرآینه قرار میدادیم برای آنانکه کفر ورزند بخداوند مہربان برای خانهای

سُقُفًا مِّن فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِئُونَ ﴿٣٤﴾

پرستشهای از سیم و نردبانها بر آنها برآیند و برای خانهای آنان درهائی و تختهائی که بر آنها تکیه زنند

وَزُخْرُفًا ۚ وَإِن كُلُّ ذَٰلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَالْآخِرَةُ عِندَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾

و زیوری و هرآینه همه اینها بهره زندگانی دنیاست و آخرت نزد پروردگار تو از آن پرهیزگاران

وَمَن يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَٰنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ

و هرکه روی بزند از یاد خدای مهربان برمیانگیزیم برایش شیطانی پس اوست وی را همنشین و هماره آنان را از راه

وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ

و پندارند که ایشانند راه یافتگان تا گاهیکه آید نزد ما گوید کاشکی میان من و تو دوری خاور و باختر بودی که چه بد

الْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَن يَنفَعَكُمُ الْيَوْمَ إِذ ظَّلَمْتُمْ أَنَّكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ

همنشینی است و هرگز سودی ندهد امروز گاهیکه ستم کردید که شما بر عذاب در شرکت کنندگان پس آیا تو شنوانی کران را یا

تَهْدِي الْعُمْيَ وَمَن كَانَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَإِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُم مُّنتَقِمُونَ ﴿٤١﴾

رهبری کنی کوران را و آنرا که اندر گمراهی آشکار پس اگر ترا ببریم جاناً ما ایشان انتقام گیرندگان

أَوْ نُرِيَنَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾ فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ

یا نمایانیم ترا آنچه برایشان وعده دادیم جاناً ما ایشان توانایان پس چنگ زن بدانچه وحی شد بسوی

إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَاسْأَلْ مَنْ

که تو بر راهی بر راه راست و هرآینه آن یادآوری است ترا و قوم تو را و زود باشد که پرسش شوید و بپرسید از آنرا که

أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رُّسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِن دُونِ الرَّحْمَٰنِ آلِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا

فرستادیم پیش از تو از فرستادگان خویش آیا فرا دادیم جز خدایان مهربان خدایانی که پرستش شوند و هماناً فرستادیم

مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُم بِآيَاتِنَا

موسی را با نشانهای خویش بسوی فرعون و کسان او پس گفت منم فرستاده پروردگار جهانیان تا گاهیکه بیاورد نشانهای ما

إِذَا هُم مِّنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرِيهِم مِّنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَاهُم بِالْعَذَابِ

ناگاه ایشانند بر آن خنده زنان و ننمودیم بدیشان هیچ نشانی مگر آنست بزرگتر از خواهرش (دگری) و گرفتیم ایشان بعذاب

لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَ السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ

باشد ایشان باز گردند و گفتند ای جادوگر بخوان برای ما پروردگار خویش را بعهدی نزد تو سپرده که ما یابیم هدایت شدگان

﴿٤٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ

پس چون بگردانیدیم از ایشان عذاب را ناگاه ایشانند پیمان شکنان و بانگ برآورد فرعون در قوم خویش گفت ای قوم من آیا نیست

لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَٰذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ

مرا ملک مصر و این جویها روانند زیر من آیا نمی بینید یا نه منم بهتر از آن که اوست

مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّن ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ

زبون و نیارد که گویا گردد پس چرا افکنده نشده بر او دست بندانی از زر یا بیایند با وی فرشتگان

مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انتَقَمْنَا مِنْهُمْ

برابر (دوتادوتا) پس سبکسر ساخت قوم خویش را پس فرمانبردار شدند او را جاودانه ایشان هماناً گروهی نافرمان گاهیکه بخشم آوردند ما را گرفتیم ایشان را

فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ

پس غرقه کردیم ایشانرا همگی پس گردانیدیم ایشان را گذشته و نمونه‌ای برای بازماندگان و گاهیکه زده شد پسر مریم مثلی ناگاه قوم تو

مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾ وَقَالُوا أَآلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾

از او بازدارند (باز کردند) و گفتند آیا خدایان ما بهترند یا او نزدیک مثلی برای تو جز بستیزی بلکه ایشانند گروهی ستیزه‌جویان

إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنكُم

بست او جز بندهٔ که بنشستیم بر او و گردانیدیم مثلی برای بنی اسرائیل و اگر خواستیم قرار میدادیم بجای شما

مَّلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِ هَٰذَا صِرَاطٌ

فرشتگانی در زمین جانشین شوند و بدانا آن علمی است بساعت پس شک نورزید بآن و مرا پیروی کنید این است راهی

مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ

راست و بازندارد شما را شیطان کزاو شما را دشمنی آشکار و چون بیامد عیسی بنشانها

قَالَ قَدْ جِئْتُكُم بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُم بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٦٣﴾

گفت بدانا آمدم شما را بحکمت و تا بیان کنم برای شما پارهٔ آنچه در آن اختلاف دارید پس بترسید خدا را و مرا فرمانبرید

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِن بَيْنِهِمْ

بدانا خدایست پروردگار من و پروردگار شما پس بپرستید مرا این است راهی راست پس اختلاف کردند احزاب از میان ایشان

فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ

پس وای برای آنانکه ستم کردند از عذاب روزی دردناک آیا چشم میدارند جز ساعت را که بیاید شان ناگاه و ایشان

لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾ الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَا عِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ

ندانند دوستان در آنروز بعضیشان بعضی را دشمنند مگر پرهیزگاران ای بندگان من نیست بیمی برشما

الْيَوْمَ وَلَا أَنتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾ الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنتُمْ

امروز و نه شما بغمگین باشید آنانکه ایمان آوردند بآیتهای ما و بودند مسلمانان درآیید بهشت شما

وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِم بِصِحَافٍ مِّن ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنفُسُ

و همسران شما شادمان گردانیده شوید بر ایشان جامهائی از زر و صراحی هائی و در آن هست آنچه هوس کند دلها

وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾

و لذت برند دیدگان و شما بسید در آن جاودانان و آنست بهشتی که ارث داده شدید بآنچه بودید میکردید

لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾ لَا

شما را هست در آن میوه فراوان که از آن میخورید بدانا گنهکاران در عذاب دوزخند جاودانان

يُفَتَّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوْا يَا مَالِكُ

برنمیدارند از ایشان و ایشانند در آن سرافکنده گان و ستم نکردیم بر ایشان ولیکن بودند ایشان ستمگاران و بانگ بر آورند دوزخیان ای مالک

لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُم مَّاكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْنَاكُم بِالْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ

حکم کند برما (کشتن خود را) پروردگار تو گوید بدانا شما شایند ماندگان بحق و لیکن بیشتر شما بحق ناخوش دارندگانید

أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُم بَلَىٰ وَرُسُلُنَا

بلکه استوار کردند کاری را که ما بایم بدانا استوارکنان یا پنداشتند که ما نمیشنویم نهان ایشان و رازهای ایشان را بلی و فرستادگان ما

لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَابِدِينَ ﴿٨١﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

نزد ایشانند نویسندگان بگو اگر باشد خدای فرزندی مرا آنرا من نخستین پرستندگان منزه است پروردگار آسمانها و زمین

رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾

پروردگار عرش از آنچه میستایند پس بگذار شان فرو روند و بازی کنند تا بیابند روز خویش را آنروزی که وعده داده شوند

وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلٰهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلٰهٌ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ
او است آنکه در آسمان خداست و در زمین خداست و او است حکیم دانا و فرخنده باد آنکه او را و است پادشاهی آسمانها
وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ
و زمین و آنچه میان آنهاست و نزد او است علم ساعت و بسوی او باز گردانیده شوید و دارا نیستند آنانکه جز وی میخوانند
الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّىٰ
شفاعت را جز آنکه گواهی داد بحق و ایشان میدانند و اگر پرسیدشان کی آفریده ایشانرا هرآینه گویند خدا پس کجا
يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلِهِ يَا رَبِّ إِنَّ هٰؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾
برگشته میشوند و گفتار او بسوی خداست یا پروردگار هرآینه اینان گروهی ایمان نیاورندگان پس درگذر از اینان و بگو سلامی پس زود است بدانند

سورة الدخان مكية وهي اثنتان وخمسون اية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
سورة ٤٤ — حزبها ١٣٣١ — كلماتها ٣٤٤ — حروفها
بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ ﴿٣﴾ فِيهَا يُفْرَقُ
سوگند بکتاب آشکار که ما فرستادیم آنرا در شبی فرخنده که ما بودیم هرآینه بیم دهندگان در آن جدا کرده
كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾ أَمْرًا مِنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٥﴾ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
هر کاری استوار کاری از نزد ما بدانا ایم فرستندگان رحمتی از پروردگار تو که او است شنوای
الْعَلِيمُ ﴿٦﴾ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٧﴾ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَ
دانا پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست اگر هستید یقین دارندگان نیست خدائی جز او زنده کند و
يُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ ﴿٩﴾ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ
میمیراند پروردگار شما و پروردگار پدران شما پیشینیان بلکه ایشان در شکی بازی کنان پس چشم براه باش روزی را که بیارد آسمان
بِدُخَانٍ مُبِينٍ ﴿١٠﴾ يَغْشَى النَّاسَ هٰذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١﴾ رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ
دودی آشکار فرا گیرد مردم را این است عذابی دردناک پروردگارا بگشای ما را عذاب ما که ایمان آرندگان
﴿١٢﴾ أَنَّىٰ لَهُمُ الذِّكْرَىٰ وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُبِينٌ ﴿١٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَجْنُونٌ ﴿١٤﴾
کجاست ایشانرا یادآوردن و بیاید شان فرستاده آشکار پس روی بر تافتند ازاو و گفتند آموخته است دیوانه
إِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ﴿١٥﴾ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَىٰ إِنَّا مُنْتَقِمُونَ
ما گشاینده ایم عذاب را اندکی هرآینه شما بازگشتنده بازگشتن کنان روزیکه خشم آوریم خشم بزرگ را هرآینه ما خشم گیرندگانیم
﴿١٦﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾ أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ إِنِّي
و هرآینه آزمودیم پیش ازایشان قوم فرعون را و بیامد شان فرستاده گرامی که بسپرید بمن بندگان خدا را که من
لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾ وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿١٩﴾ وَإِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي
برای شما فرستاده امینم و اینکه گردنکشی نکنید بر خدا که آورنده ام شما را بفرمانروائی آشکار و هرآینه پناه بردم بپروردگار
وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ﴿٢٠﴾ وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاعْتَزِلُونِ ﴿٢١﴾ فَدَعَا رَبَّهُ أَنَّ هٰؤُلَاءِ قَوْمٌ مُجْرِمُونَ ﴿٢٢﴾
و پروردگار شما که مرا سنگسار کنید و اگر نگروید بمن پس از من دوری گزینید پس خواند پروردگار خویش را که اینانند گروهی گنهکاران

فَأَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَاتْرُكِ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُندٌ مُّغْرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمْ تَرَكُوا مِن

پس ببر بندگانم را در شب که شما پیروی شدگان و بگذار دریا را آرام که ایشانند سپاهی غرقشدگان بسیار گذاردند از

جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٢٥﴾ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾ وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَاكِهِينَ ﴿٢٧﴾ كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا

باغها و چشمه سارانی و کشتزارها و جایگاهی گرامی و نعمتی که بودند در آن برخوردار چنین ارث دادیم آنها را

قَوْمًا آخَرِينَ ﴿٢٨﴾ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ

گروهی دیگران پس گریست بر ایشان آسمان و زمین و نبودند مهلت دادگان و بیافتیم بنی اسرائیل را

مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾ مِن فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَالِيًا مِّنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدِ اخْتَرْنَاهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ

از عذاب خوارکننده از فرعون که او بود بلندی کردن فزونی از فرومایگان و بیافتیم برگزیدیمشان بودانستن

عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٢﴾ وَآتَيْنَاهُم مِّنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُّبِينٌ ﴿٣٣﴾ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ﴿٣٤﴾ إِنْ هِيَ

بر جهانیان و دادیمشان از آیتها آنچه در آنست آزمایشی آشکار همانا اینان گویند نیست آن

إِلَّا مَوْتَتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُنشَرِينَ ﴿٣٥﴾ فَأْتُوا بِآبَائِنَا إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٦﴾ أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ

جز مرگ نخستین ما و نیستیم ما گردآورده گان پس بیارید پدران ما را اگر هستید راستگویان آیا اینان بهترند یا قوم

تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا

تبع و آنانکه پیش از ایشان بودند نابودشان کردیم که بودند ایشان همانا گنهکاران و نیافریدیم آسمان ها و زمین و آنچه میان آنهاست

لَاعِبِينَ ﴿٣٨﴾ مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ

بازی کنان نیافریدیمشان جز بحق و لیکن بیشترشان ندانند همانا روز جدا کردن وعده گاه ایشان

أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلًى عَن مَّوْلًى شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَن رَّحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ

همگی روزیکه بی نیاز نکند دوستی از دوستی چیزی را و نه ایشان یاری شوند مگر آنکه رحم کند خدا که اوست همانا عزتمند

الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾ إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ الْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلْيِ الْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾

مهربان همانا درخت زقوم خوراک گنهکار است جوشان در شکمها مانند جوشیدن آب جوشان

خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ

بگیرید او را پس بکشیدش میان دوزخ پس بریزید بر سرش از شکنجه آب جوشان بچشی که تو

أَنتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَٰذَا مَا كُنتُم بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي

همانا آن مهتر گرامی همانست آنچه بودید در آن شک میکردید همانا پرهیزگارانند در جایگهی آرامش در

جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِن سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَٰلِكَ وَزَوَّجْنَاهُم

باغها و چشمه سارانی پوشند از سندس و استبرق روی بروی چنین همسر آوردیمشان

بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ آمِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ

بحور عین خواهند در آن هر میوه‌ای ایمن شدگان نچشند در آن مرگ را جز مرگ

الْأُولَىٰ وَوَقَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضْلًا مِّن رَّبِّكَ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا

نخستین و نگهداشت ایشانرا از عذاب دوزخ فضلی از پروردگارت آن رستگاری بزرگ

يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَارْتَقِبْ إِنَّهُم مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

گردانیدیم آسان قرآن را بزبانت شاید ایشان پند گیرند پس منتظر باش که ایشانند منتظران

سورة الجاثية مكية وآياتها سبع وثلثون آية

بسم الله الرحمن الرحيم

سورة ٤٥ | حزبها ٢١٩١ | كلماتها ٣٨٩

خداوند بخشاينده ومهربان

حٰمٓ ① تَنْزِيلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ② إِنَّ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ لَآيٰتٍ لِّلْمُؤْمِنِينَ

فرستادن كتاب از خداوند عزتمند حكيم بيگمان در آسمانها وزمين هست آيتهائى براى ايمان آورندگان

③ وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِن دَآبَّةٍ آيٰتٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ④ وَاخْتِلٰفِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ

ودر آفرينش شما وآنچه ميپراكند از جنبنده آيتهائى هست براى قومى كه يقين دارند ودركرد وشد شبانه روز

وَمَآ أَنزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَآءِ مِن رِّزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيٰحِ آيٰتٌ

وآنچه فرستاد خدا از آسمان از روزى كه زنده كرد بدان زمين را پس از مردنش وگردانيدن بادها آيتهائيست

لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ⑤ تِلْكَ آيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللّٰهِ وَآيٰتِهِ

براى قومى كه بخرد بايند وشت آيتهاى خدا يى خوانيمش برتو بحق پس بكدام سخن پس از خدا وآيتهايش

يُؤْمِنُونَ ⑥ وَيْلٌ لِّكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ⑦ يَسْمَعُ آيٰتِ اللّٰهِ تُتْلٰى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن

ايمان ميآورند واى برهر دروغكرى گنهكارى كه ميشنود آيتهاى خدارا خوانده ميشود برا و پس اصرار ورزد برزشتى چنانكه

لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ⑧ وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيٰتِنَا شَيْـًٔا اتَّخَذَهَا هُزُوًا أُولٰٓئِكَ لَهُمْ

گوشهايش سنگين پس مژده دهش او را بعذابى دردناك وچون از آيتهاى ما چيزى را برگيرد بريشخند براى ايشانست

عَذَابٌ مُّهِينٌ ⑨ مِّن وَرَآئِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُم مَّا كَسَبُوا شَيْـًٔا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِن دُونِ

عذابى خوارگننده از پس ايشان هست دوزخ و بى نياز نكند از ايشان آنچه فراهم كردند چيزى ونه آنچه برگرفتند جز

اللّٰهِ أَوْلِيَآءَ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ⑩ هٰذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيٰتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ

خدا ودوستانى وايشانرا هست عذابى بزرگ اين هست راه نمائى وآنانكه كفر ورزيدند بآيتهاى پروردگارشان وايشانرا هست عذاب

مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ ⑪ اللّٰهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفُلْكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِ

از پليد وردناك خداست آنكه رام كرد براى شما دريارا تا روان شود وران كشتى بفرمانش وتا بجوئيد روزيرا از فضلش

وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ⑫ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ

وشايد سپاسگزاريد ورام كرد براى شما آنچه در آسمانها وآنچه در زمين هست همگى از آن وبسوى

إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ⑬ قُل لِّلَّذِينَ آمَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ

جانا در اينست آيتهائى براى كروهى كه انديشه كنند بگو بمردانكه كيشان ورزند بيمناك مرزند براى آنانكه

أَيَّامَ اللّٰهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ⑭ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ

روزهاى خدارا تا پاداش دهد كروهى را بدانچه بودند دست ميآوردند آنكه كردار نيك كند پس براى خويشتن وآنكه

أَسَآءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ⑮ وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِيٓ إِسْرَآئِيلَ الْكِتٰبَ

بدى كند پس بزيان ايشست سپس بسوى پروردگارتان خويش بازكردانيده شويد وهرآينه داديم بنى اسرائيل كى كتاب

وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنٰهُم مِّنَ الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلَى الْعٰلَمِينَ ⑯

وحكم وپيمبرى را وروزيشان داديم از پاكيزه ها وبرترشان داديم بر جهانيان

وَاٰتَيْنٰهُمْ بَيِّنٰتٍ مِّنَ الْاَمْرِ فَمَا اخْتَلَفُوْٓا اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۭ اِنَّ رَبَّكَ

و دادیم ایشان را هویدا شده‌ها از کار پس اختلاف نکردند مگر از پس آنکه بیامدشان دانش ستم کنی میان خویش هماناً پروردگار تو

يَقْضِيْ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ۝۱۷ ثُمَّ جَعَلْنٰكَ عَلٰي شَرِيْعَةٍ مِّنَ الْاَمْرِ

داوری کند میان ایشان روز رستاخیز در آنچه اختلاف میکردند سپس قرار دادیم ترا بر آیینی از کار

فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَاۗءَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ۝۱۸ اِنَّهُمْ لَنْ يُّغْنُوْا عَنْكَ مِنَ اللّٰهِ شَيْـــًٔا ۭ وَاِنَّ

پس پیروی کن و پیروی مکن هوسهای آنانرا که نمیدانند عاقبت ایشان نیفزایند ترا از خدا بچیزی و هماناً

الظّٰلِمِيْنَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَاۗءُ بَعْضٍ ۚ وَاللّٰهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِيْنَ ۝۱۹ هٰذَا بَصَاۗىِٕرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ

ستمکارانند برخیشان دوستدار برخی و خدا دوست پرهیزگاران این بینشهائی است برای مردم و راهنمائی و رحمتی

لِّقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ ۝۲۰ اَمْ حَسِبَ الَّذِيْنَ اجْتَرَحُوا السَّيِّاٰتِ اَنْ نَّجْعَلَهُمْ كَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا

برای گروهی که یقین دارند یا پنداشتند آنانکه فراهم کردند بدیها را که گردانیمشان مانند آنانکه ایمان آوردند و کردار

الصّٰلِحٰتِ سَوَاۗءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ ۭ سَاۗءَ مَا يَحْكُمُوْنَ ۝۲۱ وَخَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ

شایسته کردند یکسان زندگانیشان و مردنشان چه زشت است آنچه حکم کنند و آفرید خدا آسمانها و زمین را بحق

وَلِتُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍۢ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ۝۲۲ اَفَرَءَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهٗ هَوٰىهُ وَاَضَلَّهُ

و تا پاداش دهد هر کسرا بدانچه بدست آورد و ایشان بر آنان ستم نشود آیا دیدی آنرا که برگرفت خدای خویش را پرستش خویش و گمراهش ساخت

اللّٰهُ عَلٰي عِلْمٍ وَّخَتَمَ عَلٰي سَمْعِهٖ وَقَلْبِهٖ وَجَعَلَ عَلٰي بَصَرِهٖ غِشٰوَةً ۭ فَمَنْ يَّهْدِيْهِ مِنْۢ بَعْدِ اللّٰهِ

خدا بدانش بر گمراهی او و مهر نهاد بر دل و گوش او و بر دیده او پرده پس کیست که راهنمائی کند پس از خدا

اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ ۝۲۳ وَقَالُوْا مَا هِيَ اِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوْتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا اِلَّا الدَّهْرُ ۚ وَمَا

آیا پند آموز نمیشوند و گفتند نیست آن جز زندگانی نزدیک ما بمیریم و زنده شویم و نمیرانند ما را جز روزگار و

لَهُمْ بِذٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۭ اِنْ هُمْ اِلَّا يَظُنُّوْنَ ۝۲۴ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنٰتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ

هیچ ایشان بدین سخن دانشی نیست آنان جز پندارند گمان و چون خوانده شود بر ایشان آیتهای ما روشن نباشد دستاویز ایشان

اِلَّآ اَنْ قَالُوا ائْتُوْا بِاٰبَاۗىِٕنَآ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ۝۲۵ قُلِ اللّٰهُ يُحْيِيْكُمْ ثُمَّ يُمِيْتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ اِلٰى يَوْمِ

جز آنکه گویند بیاورید پدران ما اگر هستید راستگویان بگو خدا زنده سازدتان سپس بمیراندتان سپس گرد آورد شما را بسوی روز

الْقِيٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيْهِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ۝۲۶ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ وَيَوْمَ تَقُوْمُ

رستاخیز نیست شکی در آن ولیکن بیشتر مردم نمیدانند و خداراست پادشاهی آسمانها و زمین و روز یکه برپا شود

السَّاعَةُ يَوْمَىِٕذٍ يَّخْسَرُ الْمُبْطِلُوْنَ ۝۲۷ وَتَرٰى كُلَّ اُمَّةٍ جَاثِيَةً ۭ كُلُّ اُمَّةٍ تُدْعٰٓى اِلٰى كِتٰبِهَا

ساعت آنروز زیانکار شوند نادرستان و بینی هر امتی را بزانو درآمده هر امتی خوانده شود بسوی کتاب خویش

اَلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ۝۲۸ هٰذَا كِتٰبُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ ۭ اِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ

امروز پاداش داده شوید آنچه بودید میکردید این است کتاب ما سخن گوید بر شما بحق هماناً ما استنساخ میکردیم (مینوشتیم) آنچه را بودید

تَعْمَلُوْنَ ۝۲۹ فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِيْ رَحْمَتِهٖ ۭ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ

میکردید اما آنانکه ایمان آوردند و کردارهای نیکو کردند پس درآرد شانرا پروردگارشان در رحمت خویش این است آن رستگاری

الْمُبِيْنُ ۝۳۰ وَاَمَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۣ اَفَلَمْ تَكُنْ اٰيٰتِيْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ ۝۳۱

آشکار و اما آنانکه کفر ورزیدند آیا نبود آیتهای من خوانده و شده بر شما پس کبر ورزیدید و شدید گروهی گنهکاران

وَاِذَا قِيْلَ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيْهَا قُلْتُمْ مَّا نَدْرِيْ مَا السَّاعَةُ اِنْ نَّظُنُّ اِلَّا ظَنًّا
و هرگاه گفته شد که وعدهٔ خدا حق و ساعت بست شکی در آن نیست گفتید ندانیم چیست ساعت جز گمانی
وَّمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِيْنَ ﴿۳۲﴾ وَبَدَا لَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا عَمِلُوْا وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ
و نیستیم ما یقین دارنده گان و پدید آمد برایشان بدیهای آنچه کردند و فرود آمد بدیشان آنچه بودند جان مسخره میکردند
﴿۳۳﴾ وَقِيْلَ الْيَوْمَ نَنْسٰىكُمْ كَمَا نَسِيْتُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا وَمَاْوٰىكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ
و گفته شد امروز فراموش کنیم شما را چنان که فراموش کردید رسیدن روز خویش این و جایگاه شما آتش و نیست شما را
مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿۳۴﴾ ذٰلِكُمْ بِاَنَّكُمُ اتَّخَذْتُمْ اٰيٰتِ اللّٰهِ هُزُوًا وَّغَرَّتْكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ
یاری دهنده گان این بدان است که گرفتید آیتهای خدا را ریشخند و فریب داد شما را زندگانی دنیا پس امروز
لَا يُخْرَجُوْنَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ ﴿۳۵﴾ فَلِلّٰهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَرَبِّ الْاَرْضِ
برون آورده نشوند از آن و نه ایشان بخشودن خواسته شوند پس خدا را است سپاس پروردگار آسمانها و پروردگار زمین
رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۳۶﴾ وَلَهُ الْكِبْرِيَآءُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿۳۷﴾
پروردگار جهانیان و او را است بزرگی در آسمانها و زمین و او است عزیز حکیم

سورة الاحقاف مكية وآياتها اثنتان وثلثون اية

كلماتها ۳۴ حروفها ۱۴۲ سورة ۴۶

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿۱﴾ تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ﴿۲﴾ مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ
فرستادن کتاب از خداوند عزیز حکیم بنا فریدیم آسمانها و زمین و آنچه میان هر دو است
اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُّسَمًّى وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَمَّآ اُنْذِرُوْا مُعْرِضُوْنَ ﴿۳﴾ قُلْ اَرَءَيْتُمْ مَّا تَدْعُوْنَ مِنْ
جز بحق و بسزاوی نامبرده و آنانکه کفر ورزیدند از آنچه بیم داده شدند روی گردانان بگو آیا دیدید آنچه را میخوانید
دُوْنِ اللّٰهِ اَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقُوْا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمٰوٰتِ ائْتُوْنِيْ بِكِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ هٰذَآ
جز خدا بمایدم چه چیز آفریدند از زمین یا ایشان را است شرکی در آسمانها بیاریدم کتابی از پیش این
اَوْ اَثٰرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۴﴾ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ يَّدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَنْ لَّا
یا بازماندهٔ از دانش اگر هستید راستگویان و کیست گمراهتر از آنکه میخواند جز خدا آنرا که
يَسْتَجِيْبُ لَهٗٓ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَآئِهِمْ غٰفِلُوْنَ ﴿۵﴾ وَاِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوْا لَهُمْ
نپذیرد برآوردن او را تا روز رستاخیز و ایشان از خواندن آنان ناآگاهان و چون همه گرد آورده شوند مردم باشند آنرا
اَعْدَآءً وَّكَانُوْا بِعِبَادَتِهِمْ كٰفِرِيْنَ ﴿۶﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
دشمنان و باشند بپرستش ایشان کافران و چون که خوانده شود بر ایشان آیتهای ما روشن گویند آنانکه کفر ورزیدند
لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۷﴾ اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ قُلْ اِنِ افْتَرَيْتُهٗ فَلَا تَمْلِكُوْنَ لِيْ مِنَ
بحق گاهیکه بیامدشان این است جادوئی آشکار یا گویند بدروغ آورده گر دروغ آرم از خدا نشاید برای من از
اللّٰهِ شَيْـًٔا هُوَ اَعْلَمُ بِمَا تُفِيْضُوْنَ فِيْهِ كَفٰى بِهٖ شَهِيْدًا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿۸﴾
خدا چیزی را او داناتر است بدانچه فرو رود در آن بس است او گواهی میان من و شما و او است آمرزگار مهربان

الجزء ۲۶

قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَآ أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَآ

بگو نیستم من نوظهوری (از پیغمبران) و نمیدانم چه کرده میشود من و نه بشما پیروی نمیکنم جز آنچه را وحی میشود بسوی من و نیستم

أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَكَفَرْتُم بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي

من جز ترساننده آشکار بگو آیا دیدید اگر باشد از نزد خدا و کافر شدید بدان و گواهی داد گواهی

إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَآمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

اسرائیل بر مانند آن پس ایمان آورد و شما گردنکشی کردید بیگمان خدا راهبری نمیکند گروه ستمکاران را و گفتند آنانکه کافر شدند

لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَآ إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَٰذَآ إِفْكٌ قَدِيمٌ

برای آنانکه ایمان آوردند اگر خوبی میبود پیشی نمیکردند ما را بدان و چون راهبری نشدند بدان زود است که گویند آن است دروغی کهن

﴿١١﴾ وَمِن قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰٓ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ وَهَٰذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا

و از پیش آن کتاب موسی پیشوا و رحمتی و این است کتابی تصدیق کننده بزبان عربی تا بترساند آنانرا که ستم کردند

وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

و مژده است برای نکوکاران بیگمان آنانکه گفتند پروردگار ما خدا است و سپس پایدار ماندند نیست بیمی بر ایشان و نه اندوهگین شوند

﴿١٣﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنسَانَ بِوَالِدَيْهِ

آنانند یاران بهشت جاودانان در آن پاداشی بر آنچه میکردند و پند دادیم انسان را در باره پدر و مادرش

إِحْسَانًا ۖ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا ۖ وَحَمْلُهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ

بنیکی بار در شکم برد او را مادرش بناخواه و بناخواه بزایش آورد و شیر گرفتنش سی ماه تا گاهیکه رسید نیروی خود

وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِيٓ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِيٓ أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ

و رسید بچهل سال گفت پروردگارا رهنمونم باش تا سپاس گذارم نعمتت را که ارزانی داشتی بمن و بپدر و مادرم و تا کردار

صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي ۖ إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ

شایسته کنم پسند تو باشد و شایسته کن برای من در فرزندانم بیگمان من بسوی تو بازگشتم و بیگمان من از اسلام آورندگانم آنانند که می پذیریم

عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَن سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ ۖ وَعْدَ الصِّدْقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ

از ایشان بهتر آنچه کردند و درگذریم از بدیهای ایشان در یاران بهشت وعده راستی که بودند وعده داده میشدند

﴿١٦﴾ وَالَّذِي قَالَ لِوَالِدَيْهِ أُفٍّ لَّكُمَآ أَتَعِدَانِنِيٓ أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ الْقُرُونُ مِن قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَغِيثَانِ

و آنکه گفت بپدر و مادر خویش وای بر شما (از روی نفرین) آیا وعده میدهید مرا (بزنده شدن) که بیرون آورده شوم حالیکه گذشته اند قرنها پیش از من و آنان (پدر و مادر) بخدا فریاد

اللَّهَ وَيْلَكَ آمِنْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَٰذَآ إِلَّآ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ

خواهد که وای بر تو ایمان آور زیرا وعده خدا حق است پس گفت نیست این جز افسانه‌های پیشینیان آنانند که ثابت آمد (فرا آمد) بر ایشان

الْقَوْلُ فِيٓ أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿١٨﴾ وَلِكُلٍّ دَرَجَاتٌ مِّمَّا عَمِلُوا ۖ وَلِيُوَفِّيَهُمْ

سخن در امتهائی که گذشتند پیش از ایشان از پریان و آدمی که بیگمان بودند زیانکاران و هر کس را بهره‌ایست از آنچه عمل کرد تا بدهد

أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُم

پاداش اعمالشان و ستم نشود و روزی که عرضه شوند آنانکه کافر شدند بر آتش (روانه شوند) خوشیهای خود را در زندگانی دنیای خود بردید و

بِهَا ۖ فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

بانها پس امروز کیفر داده شوید عذاب خواری بپاداش آنچه بودید بزرگی میجستید در زمین بناحق و بپاداش آنچه نافرمانی میکردید

وَاذْكُرْ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ النُّذُرُ مِن بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا
و یاد کن برادران عاد را که ترسانید قوم خود را باحقاف و هر آینه گذشتند رونده ترسانندگان از پیش رو و پس و از پشت سر ایشان که بترسانند
إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِتَأْفِكَنَا عَنْ آلِهَتِنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا
جز خدا را بدرستی ترسم بر شما از عذاب روزی بزرگ گفتند آیا آمدی ما را تا فرو ببری ما را از خدایان ما پس بیار ما را بآنچه
إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِندَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُم مَّا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَٰكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا
اگر هستی از راستگویان گفت جز این نیست که نزد خداست دانش و میرسانم شما را آنچه فرستاده شدم بآن ولیکن می بینم شما را گروهی
تَجْهَلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ أَوْدِيَتِهِمْ قَالُوا هَٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا ۚ بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُم
نادانان نگاه کردند ش آنرا روی آورده بسوی دره ایشان گفتند این ابری بارنده بر ما بلکه آنست آنچه شتاب میکردید
بِهِ ۖ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تُدَمِّرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَىٰ إِلَّا مَسَاكِنُهُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِي
بآن باد سخت دردناک ویران میکند هر چیز را بفرمان پروردگار خویش پس بامداد کردند دیده نمیشد جز نشیمنهای ایشان بدینگونه پاداش میدهیم
الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَّنَّاهُمْ فِيمَا إِن مَّكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَارًا وَأَفْئِدَةً
گروه گنهکاران و هر آینه فرمانروائی دادیم ایشان را در آنچه تمکین نکردیم شما را در آن و قرار دادیم برای ایشان گوش و دیده و دلهائی
فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَارُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُم مِّن شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِم
پس بی نیاز نکرد از ایشان گوششان و نه دیدگانشان و نه دلهایشان چیزی از آنجا که بودند بر میکردند (پیدا) کردند آیتهای خدا را و فرود آمد بر ایشان
مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُم مِّنَ الْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾
آنچه بودند بدان مسخره میکردند و هلاک ساختیم آنچه پیرامون شماست از شهرها و گردانیدیم (آوردیم) آیتها را باشد که ایشان باز گردند
فَلَوْلَا نَصَرَهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً ۖ بَلْ ضَلُّوا عَنْهُمْ ۚ وَذَٰلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ
پس چرا یاری نکردند ایشان را آنانکه برگرفتند جز خدا برای نزدیک شدن بخدا بلکه گم شدند از ایشان و دروغ ایشان آنست که بافتند و دروغ بستند
﴿٢٨﴾ وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصِتُوا ۖ فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا
و یاد کن چون گردانیدیم بسوی تو گروهی از پریان که بشنوند قرآن را پس چون حاضر شدند (قرائت) گفتند خموش باشید پس چون تمام شد (قرائت) برگشتند
إِلَىٰ قَوْمِهِم مُّنذِرِينَ ﴿٢٩﴾ قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِن بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي
قوم خویش بیم دهندگان گفتند ای قوم ما بدرستی که ما گوش دادیم کتابی را فرستاده شده بعد موسی تصدیق کننده آنچه پیش روی اوست راه مینماید
إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَا قَوْمَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُم
بسوی حق و براهی راست ای قوم ما بپذیرید دعوت کننده خدا را و ایمان آرید باو تا بیامرزد برای شما از گناهان شما و پناه دهد شما را
مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءُ ۚ أُولَٰئِكَ
از عذابی دردناک و آنکه اجابت نکند دعوت خدا را پس نیست عاجز کننده در زمین و نیست او را بجز او دوستانی آنانند
فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْيَ بِخَلْقِهِنَّ
در گمراهی آشکار آیا ندیدند آنکه خداوندی که آفرید آسمانها و زمین را و درنشد بآفریدن آنها
بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَن يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ۚ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا
توانا باشد که زنده کند مردگان را بلی او بر همه چیز تواناست و روزی که عرضه شوند کافران
عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَٰذَا بِالْحَقِّ ۖ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا ۚ قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾
بر آتش آیا نیست این حق گویند بلی سوگند بپروردگار ما گفت پس بچشید عذاب را بدانچه بودید کفر میورزیدید

فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُوا الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَّهُمْ ۚ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ
پس شکیبائی کن چنانکه شکیبائی کردند اولوالعزم از پیغمبران و مشتاب مخواه برای ایشان گویا ایشان روزیکه بینند آنچه را وعده داده میشوند

لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ ۚ بَلَاغٌ ۚ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾
نمانده اند جز ساعتی از روز ابلاغی (رسانیدنی) است آیا نابود شوند جز گروه نافرمانان

سورة محمد صلى الله عليه وسلم مدنية وآياتها ثمان وثلثون اية

سورة ۴۷	حزبها ۲۲۴۹	كلماتها ۵۳۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
آنانکه کفر ورزیدند وبازداشتند از راه خدا گمراه کرد کردارهای ایشانرا وآنانکه ایمان آوردند وکردار شایسته کردند

وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ ۙ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ
وایمان آوردند بدانچه فرستاده شد بر محمد و او است حق از پروردگارشان بپوشید از ایشان بدیهای ایشانرا وبسازد کار وبارشانرا این بواسطه آنست که

الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِن رَّبِّهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ
آنانکه کفر ورزیدند پیروی کردند باطل را و آنانکه ایمان آوردند پیروی کردند حق را از پروردگارشان همچنان زند خدا

لِلنَّاسِ أَمْثَالَهُمْ ﴿٣﴾ فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْخَنتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ
برای مردم مثلهای ایشانرا پس هرگاه رسیدید بآنانکه کفر ورزیدند پس زدن گردنها تا گاهیکه کشتار کردید بسیاری از ایشان پس بسته دارید بندرا

فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ۚ ذَٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَٰكِن
سپس یا منت نهادنی پس زدن و یا فدیه گرفتنی تا بگذارد جنگ بارهای خودرا این واگر بخواهد خدا هرآینه بیاری میبود ایشانرا (بی جنگ)

لِّيَبْلُوَ بَعْضَكُم بِبَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٤﴾ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ
لیکن بیازماید بعضی شمارا ببعضی دیگر و آنانکه کشته شدند در راه خدا گم نکند هرگز کردارهای ایشانرا زود است راهبریشان کند و بسازد کار وبارشانرا

﴿٥﴾ وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴿٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ
و درآرد ایشانرا بهشت آگاهانیده است ایشانرا برای ایشان (یا شناسانیده است) ای آنانکه ایمان آوردید اگر یاری کنید خدارا یاری کند و استوار سازد قدمهای شما

﴿٧﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعْسًا لَّهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٨﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ﴿٩﴾
وآنانکه کفر ورزیدند پس ای مرایشانرا (دشنام باد) و گمراه کرد کارهای ایشانرا این بواسطه آنست که ناخوش داشتند آنچه را فرستاد خدا پس بیاد ساخت کارهای ایشانرا

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۖ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَالُهَا
آیا نمیروند در زمین تا بنگرند چگونه بود فرجام آنانکه پیش از ایشان بودند ویران کرد خدا بر ایشان و کافرانرا است نمونه های آنها

﴿١٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَىٰ لَهُمْ ﴿١١﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
این بواسطه آنست که خدا دوست آنانی است که ایمان آوردند و کافرانرا نیست دوستی (سرپرستی) بدانکه خدا درآورد آنانرا که ایمان آوردند و کردند

الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ
شایسته کردند باغهائی که روان است زیر آنها جویها و آنانکه کفر ورزیدند کامرانی میکنند و میخورند چنانکه میخورد چارپایان و آتش

مَثْوًى لَّهُمْ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِّن قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجَتْكَ أَهْلَكْنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿١٣﴾
جایگاهی برای ایشان و بسا شهری که سخت تر بود در نیرو از شهر تو که بیرون راندت نابود کردیم ایشانرا پس نیست یاری کننده

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ كَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾ مَّثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ

آیا آنکه او هست بر روشنائی (دلیل) از پروردگار خویش مانند است کسیرا که بیاراستند برایش زشتی کردارش و پیروی کردند هوسهای خودرا مثل جنتی که وعده داده شده

الْمُتَّقُونَ ۖ فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٍ

پرهیزگاران در آنست جویهائی از آبی نا گذشته رنگ و جویهائی از شیر نا گذشته مزه و جویهائی از باده خوشگوار

لِّلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّى ۖ وَلَهُمْ فِيهَا مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ

برای نوشندگان و جویهائی از انگبین پالوده و ایشانرا است در آن همه میوه‌ها و آمرزشی از پروردگارشان مانند آنکه ایست

خَالِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾ وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِندِكَ

جاودان در آتش و نوشانیده شوند آبی جوشان که پاره پاره سازد روده‌های ایشانرا و از ایشان هست آنکه گوش فرا دهد بسوی تو تا گاهیکه بیرون روند از نزد

قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ آنِفًا ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾

گویند بدانانکه داده شده‌اند دانش ما چه گفت همین ساعت آنانند که مهر نهاد خدا بر دلهاشان و پیروی کردند هوسهای خویش را

وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَآتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿١٧﴾ فَهَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُم بَغْتَةً

و آنانکه راه یافتند بیفزود ایشانرا راهبری و داد بایشان پرهیزگاری ایشانرا آیا چشم میدارند جز ساعت را که بیاید بشان ناگاه

فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا ۚ فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا جَاءَتْهُمْ ذِكْرَاهُمْ ﴿١٨﴾ فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ

پدیدار شده نشانهای آن پس کجا برای ایشانست چون بیاید بشان یاد آوریشان پس بدان که نیست خدائی جز خدا و آمرزش خواه برای گناه تو

وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ

و برای مردان و زنان مومن و خدا داند گردش شما و آرامگاه شما را و گویند آنانکه ایمان آوردند چرا فرود نیامد سوره

فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُّحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يَنظُرُونَ إِلَيْكَ

پس چون فرستاده شود سوره‌ای محکم و یاد کرده شود در آن جنگ بینی آنانرا که در دلهاشان بیماری است نگرند

نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ ۖ فَأَوْلَىٰ لَهُمْ ﴿٢٠﴾ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ ۚ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ ۚ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ

نگریستن بیهوش شده از مرگ پس سزاوار بایشان (مرگ بایشان) فرمانبرداری و سخنی بسندیده پس گاهی که استوار شود کار پس اگر راست بخدا بودند

لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ﴿٢١﴾ فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِن تَوَلَّيْتُمْ أَن تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتُقَطِّعُوا أَرْحَامَكُمْ ﴿٢٢﴾ أُولَٰئِكَ

هر آینه بهتر بود ایشانرا پس گر باید دارید (چنین باشد) که اگر بگردانیدند کار را (از فرمان) که فساد کنید در زمین و ببریده شده خویشاوندی خویش را آنانند

الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعْمَىٰ أَبْصَارَهُمْ ﴿٢٣﴾ أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا

که لعنتشان کرد خدا پس کر کرد گوشهاشان و کور ساخت دیدگان ایشانرا آیا فرو نمیروند (در قرآن) در قرآن یا بر دلهائی است قفلهای آنها

﴿٢٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِم مِّن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَى ۙ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ

هان آنانکه برگشتند بر پشتهای خویش از پس آنکه آشکارا شد برایشان هدایت شیطان بیاراست برای ایشان و فریبشان داد

﴿٢٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ ۖ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿٢٦﴾

این بدانجهت که گفتند بدانانکه ناخوش داشتند آنچه را خدا فرستاد زود است فرمانبرداری کنیم شما را در بعض کار خدا داند نهان ایشان را

فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ﴿٢٧﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ اتَّبَعُوا مَا أَسْخَطَ اللَّهَ وَكَرِهُوا

پس چگونه گاهیکه بیاپندشان فرشتگان زنند روهای ایشان و پشتهای ایشانرا این بدانجهت که پیروی کردند آنچه را بخشم آورد خدا را و ناخوش

رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ﴿٢٨﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَن لَّن يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَانَهُمْ ﴿٢٩﴾

خرسندی او را پس تباه ساخت کردارهای ایشانرا یا بنداشتند آنانکه در دلهاشان بیماری است که هرگز بیرون نیارد خدا کینه‌های آنانرا

وَلَوْ شَآءَ لَأَرَىٰكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُم بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِى لَحْنِ ٱلْقَوْلِ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٠﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ

و اگر میخواستیم هر آینه مینمودیم ترا ایشانرا پس میشناختی ایشانرا بعلامتهاشان و البته میشناسی ایشانرا در طرز سخن گفتار و خدا داند کارهای شما و هر آینه بیازمائیم شما را

حَتَّىٰ نَعْلَمَ ٱلْمُجَٰهِدِينَ مِنكُمْ وَٱلصَّٰبِرِينَ وَنَبْلُوَا۟ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوا۟ عَن

تا بدانیم کوشندگان را از شما و شکیبایان را و بیازمائیم (دشمنها) شما را هانا آنانکه کفر ورزیدند و باز داشتند از

سَبِيلِ ٱللَّهِ وَشَآقُّوا۟ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا۟ ٱللَّهَ شَيْـًٔا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَٰلَهُمْ

راه خدا و ستیزه کردند با پیمبر پس از آنکه روشن شد برای ایشان رهبری هرگز آسیب نرساندند خدا را چیزی و زود بود که بیاد سازد کارهای

﴿٣٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوٓا۟ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟

ای آنانکه ایمان آوردید فرمان برید خدا را و فرمان برید پیمبر را و بیاد مسازید کارهای خود را هانا آنانکه کفر ورزیدند

وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا۟ وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا۟ وَتَدْعُوٓا۟ إِلَى ٱلسَّلْمِ وَأَنتُمُ

و باز داشتند از راه خدا پس مردند حالیکه ایشان کافران هرگز نیامرزد خدا آنانرا پس زبون (سست) نشوید که بخوانید بسوی صلح و شما

ٱلْأَعْلَوْنَ وَٱللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتِرَكُمْ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَإِن تُؤْمِنُوا۟ وَتَتَّقُوا۟ يُؤْتِكُمْ

سرفرازان (چیره گان) و خدا با شماست و هرگز نکاهد از شما کارهای شما را جز این نیست که زندگانی دنیا بازی و بیهودگی است و اگر ایمان آرید و بپرهیزگاری کنید

أُجُورَكُمْ وَلَا يَسْـَٔلْكُمْ أَمْوَٰلَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِن يَسْـَٔلْكُمُوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبْخَلُوا۟ وَيُخْرِجْ أَضْغَٰنَكُمْ ﴿٣٧﴾

بشما مزدهای شما را و بر نرساند از شما (خواهد) خواسته های شما اگر بر هم (بزور) بخواهد از شما پس بیازارد شما را بر آنکه بخیلی کنید (بخیل شوید) و بیرون آورد (آشکار کند)

هَٰٓأَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَمِنكُم مَّن يَبْخَلُ وَمَن يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَن نَّفْسِهِۦ

هلک شمائید کسانی که خوانده میشوید باتفاق کردن در راه خدا پس از شماست آنکه خودداری کند (بخل ورزد) و هر که خودداری کند جز این نیست که بر ضرر خود خودداری میکند

وَٱللَّهُ ٱلْغَنِىُّ وَأَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ وَإِن تَتَوَلَّوْا۟ يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوٓا۟ أَمْثَٰلَكُم ﴿٣٨﴾

و خدا بی نیاز است و شما نیازمندان و اگر پشت کنید بگیرد بجای شما گروهی را جز شما پس نباشند مانند گان شما

سورة الفتح مدنية وآياتها تسع وعشرون آية

سورة ٤٨ | جزؤها ٢٦ | كلماتها ٥٥٠ | حروفها ٢٣٣٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ﴿١﴾ لِّيَغْفِرَ لَكَ ٱللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِن ذَنۢبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُۥ

ما بدادیم ترا پیروزی آشکار تا بیامرزد برای تو خدا آنچه پیش گرفت از گناهت و آنچه پس آمد و بانجام رساند نعمتش را

عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَٰطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنصُرَكَ ٱللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ

بر تو و رهبری کند براهی راست و یاری کند خدا یاری سرفراز (عزتمند) اوست آنکه فرستاد آرامش را

فِى قُلُوبِ ٱلْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوٓا۟ إِيمَٰنًا مَّعَ إِيمَٰنِهِمْ وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَكَانَ ٱللَّهُ

در دلهای مؤمنان تا بیفزایند ایمانی بر ایمانشان و خدا را لشکرهای آسمانها و زمین و خدا هست

عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِّيُدْخِلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ

دانای حکیم تا در آرد مردان و زنان مؤمن را بهشتهائی که روان است زیر آنها جویها

خَٰلِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَكَانَ ذَٰلِكَ عِندَ ٱللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾

جاودانان در آنها و بزداید از ایشان بدیهای ایشانرا و هست نزد خدا رستگاری بزرگ

وَيُعَذِّبَ الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْمُنٰفِقٰتِ وَالْمُشْرِكِيْنَ وَالْمُشْرِكٰتِ الظَّآنِّيْنَ بِاللّٰهِ ظَنَّ السَّوْءِ عَلَيْهِمْ
و عذاب کند مردان و زنان منافق (دوروی) و مردان و زنان مشرک را آنانکه بخدا گمان بد برند برایشان
دَآئِرَةُ السَّوْءِ وَغَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَاَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَآءَتْ مَصِيْرًا ۝٦ وَلِلّٰهِ جُنُوْدُ
گردش بد (چیز آمدنی) و خشم کرد خدا برایشان و لعن کرد ایشانرا و آماده ساخت برایشان دوزخ را و چه زشت جایگاهی و خداراست لشکریان
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا ۝٧ اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ شَاهِدًا وَّمُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا ۝٨
آسمانها و زمین و خداست عزتمند حکیم بما فرستادیم تو گواهی مژده دهنده و ترساننده
لِّتُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتُعَزِّرُوْهُ وَتُوَقِّرُوْهُ وَتُسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ۝٩ اِنَّ الَّذِيْنَ
تا ایمان آرید بخدا و رسول او و یاری کنید او را (بجنگ دشمن) و تعظیم کنید او را و تسبیح گویید او را بامداد و شام بما آنانکه
يُبَايِعُوْنَكَ اِنَّمَا يُبَايِعُوْنَ اللّٰهَ يَدُ اللّٰهِ فَوْقَ اَيْدِيْهِمْ فَمَنْ نَّكَثَ فَاِنَّمَا يَنْكُثُ عَلٰى نَفْسِهٖ
با تو بیعت میکنند که با خدا بیعت میکنند دست خدا بالای دستهای ایشان است پس هر که پیمان بشکند جز این نیست که بزیان خویش پیمان شکند
وَمَنْ اَوْفٰى بِمَا عٰهَدَ عَلَيْهُ اللّٰهَ فَسَيُؤْتِيْهِ اَجْرًا عَظِيْمًا ۝١٠ سَيَقُوْلُ لَكَ الْمُخَلَّفُوْنَ مِنَ
و آنکه وفا کند بآنچه عهد کرده است با خدا بزودی بدهد باو مزد بزرگ (بهشت) زود است بگویند بتو واپس ماندگان از
الْاَعْرَابِ شَغَلَتْنَآ اَمْوَالُنَا وَاَهْلُوْنَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُوْلُوْنَ بِاَلْسِنَتِهِمْ مَّا لَيْسَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ
دست نشینان که سرگرم داشت ما خواسته ها و خاندانهای ما پس آمرزش بخواه برای ما گویند
قُلْ فَمَنْ يَّمْلِكُ لَكُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا اِنْ اَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا اَوْ اَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ كَانَ اللّٰهُ بِمَا
بگو پس کیست دارا گردد برای شما از خدا چیزی را اگر بخواهد بشما زیانی را یا بخواهد بشما سودی را بلکه خداست بآنچه
تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ۝١١ بَلْ ظَنَنْتُمْ اَنْ لَّنْ يَّنْقَلِبَ الرَّسُوْلُ وَالْمُؤْمِنُوْنَ اِلٰٓى اَهْلِيْهِمْ اَبَدًا وَّزُيِّنَ
میکنید بآگاهی بلکه پنداشتید که هرگز باز نگردند پیمبر و مؤمنان بسوی کسانشان همیشگه و بیاراستند
ذٰلِكَ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنَّ السَّوْءِ وَكُنْتُمْ قَوْمًۢا بُوْرًا ۝١٢ وَمَنْ لَّمْ يُؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَ
این در دلهای شما و گمان بردید گمان بد و شدید قومی تباه و آنکه ایمان نیاورد بخدا و
رَسُوْلِهٖ فَاِنَّآ اَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ سَعِيْرًا ۝١٣ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَآءُ
پیمبرش ما آماده ساختیم برای کافران آتش سوزان را خداراست پادشاهی آسمانها و زمین بیامرزد برای هر که خواهد
وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ۝١٤ سَيَقُوْلُ الْمُخَلَّفُوْنَ اِذَا انْطَلَقْتُمْ اِلٰى
و عذاب کند هر که را خواهد و خداست آمرزنده مهربان زود است گویند بازنشستگان گاهیکه روان شوید بسوی
مَغَانِمَ لِتَاْخُذُوْهَا ذَرُوْنَا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيْدُوْنَ اَنْ يُّبَدِّلُوْا كَلٰمَ اللّٰهِ قُلْ لَّنْ تَتَّبِعُوْنَا
بردن غنائمی که بگیرید آنرا بگذارید ما را از پی شما آئیم خواهند دگرگون کنند سخن خدا را بگو از پی ما نیائید هرگز
كَذٰلِكُمْ قَالَ اللّٰهُ مِنْ قَبْلُ فَسَيَقُوْلُوْنَ بَلْ تَحْسُدُوْنَنَا بَلْ كَانُوْا لَا يَفْقَهُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا
چنین است گفت خدا از پیش زود است گویند بلکه شما باما حسادت ورزید بلکه آنان در نیابند جز اندکی را
۝١٥ قُلْ لِّلْمُخَلَّفِيْنَ مِنَ الْاَعْرَابِ سَتُدْعَوْنَ اِلٰى قَوْمٍ اُولِيْ بَاْسٍ شَدِيْدٍ تُقَاتِلُوْنَهُمْ
بگو بازنشستگان از دست نشینان زود است خوانده شوید بسوی گروهی دارندهٔ نیروئی سخت پیکارشان کنید
اَوْ يُسْلِمُوْنَ فَاِنْ تُطِيْعُوْا يُؤْتِكُمُ اللّٰهُ اَجْرًا حَسَنًا وَاِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ۝١٦
یا (تا) مسلمان آرند پس اگر فرمانبرداری کنید بدهد شما را پاداش نیک و اگر پشت کنید چنان که پشت کردید از پیش عذاب کند شما را عذابی دردناک

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمٰى حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْمَرِيْضِ حَرَجٌ وَّمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ

نیست بر کور بردوائی وبر لنگ بردوائی وبر بیمار بردوائی وآنکه فرمانبرداری کند خدا ورسول را

يُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ وَمَنْ يَّتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيْمًا ﴿١٧﴾ لَقَدْ رَضِيَ

در آرد اورا بهشتهائی که روان است زیر آنها جویها وآنکه پشت کند عذاب کند اورا عذابی دردناک هماناخوشنود شد

اللّٰهُ عَنِ الْمُؤْمِنِيْنَ إِذْ يُبَايِعُوْنَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِيْ قُلُوْبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِيْنَةَ عَلَيْهِمْ

خدا از مؤمنان آنگاه که بیعت میکردند با تو زیر آن درخت پس دانست آنچه در دلهای ایشانست پس فرو آورد آرامش را بر ایشان

وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيْبًا ﴿١٨﴾ وَّمَغَانِمَ كَثِيْرَةً يَّأْخُذُوْنَهَا وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا ﴿١٩﴾ وَعَدَكُمُ اللّٰهُ

وباداشان داد پیروزی نزدیکرا وغنیمتهای بسیار که میگیرند آنرا وخداست غالب حکیم وعده داد شمارا خدا

مَغَانِمَ كَثِيْرَةً تَأْخُذُوْنَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هٰذِهٖ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُوْنَ اٰيَةً لِّلْمُؤْمِنِيْنَ

غنیمتهائی (بسیار) که میگیرید آنرا پس شتاب کرد برای شما دراین وباز داشت دستهای مردم را از شما وتا باشد آیتی برای مؤمنان

وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا ﴿٢٠﴾ وَّأُخْرٰى لَمْ تَقْدِرُوْا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللّٰهُ بِهَا وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى

وراه نماید شمارا براهی راست ودیگری که توانا نبودید برآن هماناخدا فراگرفت آنرا وخداست بر

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ قٰتَلَكُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوَلَّوُا الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يَجِدُوْنَ وَلِيًّا وَّلَا

هر چیز توانا واگر جنگ کنند باشما آنانکه کفر ورزیدند هرآینه برگردانند پشتهای خویش را سپس نیابند دوست

نَصِيْرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ اللّٰهِ الَّتِيْ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللّٰهِ تَبْدِيْلًا ﴿٢٣﴾ وَهُوَ الَّذِيْ كَفَّ

یاوری را شیوهٔ خدا که گذشت از پیش وهرگز بیابی برای شیوهٔ خدا دگرگونی را ودوست آنکه بازداشت

أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا

دستهای ایشان را از شما ودستهای شما را از ایشان در شکم مکه از پس آنکه پیروزی داد شمارا برایشان وخداست بهرچه

تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيَ مَعْكُوْفًا أَنْ يَّبْلُغَ

کنید بینا آنانند که کفر ورزیدند وباز داشتند شمارا از مسجد حرام وقربانی را بسته ازآنکه

مَحِلَّهٗ وَلَوْلَا رِجَالٌ مُّؤْمِنُوْنَ وَنِسَاءٌ مُّؤْمِنٰتٌ لَّمْ تَعْلَمُوْهُمْ أَنْ تَطَئُوْهُمْ فَتُصِيْبَكُمْ مِّنْهُمْ مَّعَرَّةٌ

بجایگاه خود رسد واگر نبود مردان ومؤمن وزنان مؤمنه که نمیشناختید با یال کشید پس برسد شمارا از ایشان گزندی

بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللّٰهُ فِيْ رَحْمَتِهٖ مَنْ يَّشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوْا لَعَذَّبْنَا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيْمًا

بناداني تا درآورد خدا برحمت خویش هرکرا خواهد اگر جدا میشدند هرآینه عذاب میکردیم آنانرا که کفر ورزیدند از ایشان عذابی دردناک

﴿٢٥﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ قُلُوْبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَأَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِيْنَتَهٗ عَلٰى رَسُوْلِهٖ

گاهیکه نهادند آنانکه کفر ورزیدند ودردل خویش خون گرمی (نخوت) را خون گرمی جاهلیت پس فرستاد خدا آرامش خویش را بر پیغمبرش

وَعَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوٰى وَكَانُوْا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا

وبر مؤمنان ودرعهد ایشان درست گفتار (توحید) را وآنانند سزاوارتر بدان واهل آن وخداست بهمه چیز دانا

﴿٢٦﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللّٰهُ رَسُوْلَهُ الرُّءْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلُنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللّٰهُ اٰمِنِيْنَ مُحَلِّقِيْنَ

هماناراست آورد خدا بپیغمبر خویش خوابرا بدرست (یعنی) که درآیید درمسجد حرام اگر خدا خواهد آسوده گردان (ایمنان) تراشنده گان

رُءُوْسَكُمْ وَمُقَصِّرِيْنَ لَا تَخَافُوْنَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوْا فَجَعَلَ مِنْ دُوْنِ ذٰلِكَ فَتْحًا قَرِيْبًا ﴿٢٧﴾ ✻

سرهای خویش را وکوتاه کنندگان (موی سر) نا بیم رسد بشما پس دانست آنچه را ندانستید پس گذارد نزدیک آن پیروزی نزدیک را

هُوَ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ رَسُوْلَهٗ بِالْهُدٰى وَدِيْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهٗ عَلَى الدِّيْنِ كُلِّهٖ ۭ وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا ﴿٢٨﴾
اوست آنکه فرستاد پیمبر خود را برهبری و دین حق تا پیروز گرداند دین را بر همه دینها و بس است خدا گواهی

مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ ۭ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗٓ اَشِدَّاۗءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاۗءُ بَيْنَهُمْ تَرٰىهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَّبْتَغُوْنَ
محمد (صلی اللہ علیہ وسلم) فرستادهٔ خداست و آنانکه با اویند سخت گیرانند بر کفار مهربانند بجوشان بینشان رکوع گذاران و سجود کنان را

فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانًا ۡ سِيْمَاهُمْ فِيْ وُجُوْهِهِمْ مِّنْ اَثَرِ السُّجُوْدِ ۭ ذٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرٰىةِ ۚ
فضلی از خدا و خوشنودی و نشانی ایشان در چهره‌های ایشان است از جای سجده و هست مثل آنان در توراة

وَمَثَلُهُمْ فِي الْاِنْجِيْلِ ڔ كَزَرْعٍ اَخْرَجَ شَطْــَٔهٗ فَاٰزَرَهٗ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوٰى عَلٰي سُوْقِهٖ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ
و مثل آنان در انجیل چون کشتی است که برون دهد جوانه خود را پس بسترش کند تا مستطیر گردد و بر پاهای خویش بایستد شگفت آرد بزرگران را

لِيَغِيْظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ ۭ وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ مِنْهُمْ مَّغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٢٩﴾
تا بخشم آرد بدینشان کافران را وعده داد خدا آنان را که ایمان آوردند و کردار شایسته کردند از ایشان آمرزشی و پاداشی بزرگ را

سُوْرَةُ الْحُجُرٰتِ مَدَنِيَّةٌ وَاٰيَاتُهَا ثَمَانِ عَشْرَةَ اٰيَةً

سورة ٤٩ — جزوها ٢٦ — کلماتها ٣٣٤ — حروفها ١٣٧٥

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيِ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ۭ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿١﴾
ای آنانکه ایمان آوردید پیش نیفتید پیشه وی خدا و پیمبر وی و بترسید خدا را که خداست شنوندهٔ دانا

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَرْفَعُوْٓا اَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوْا لَهٗ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ
ای آنانکه ایمان آوردید بلند نکنید آواز خویش را بالای آواز پیمبر و بلند بادی سخن گویید مانند بلند گفتن برخی

اَنْ تَحْبَطَ اَعْمَالُكُمْ وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُوْنَ ﴿٢﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يَغُضُّوْنَ اَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ
باطل شود کارهای شما و شما نه دریابید همانا آنانکه فرو کشند آوازهای خویش را نزد

رَسُوْلِ اللّٰهِ اُولٰۗىِٕكَ الَّذِيْنَ امْتَحَنَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ لِلتَّقْوٰى ۭ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿٣﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ
پیمبر خدا آنانند که بیازمود خدا دلهای ایشان را برای پرهیزگاری ایشانرا آمرزشی و پاداشی بزرگ همانا آنانکه

يُنَادُوْنَكَ مِنْ وَّرَاۗءِ الْحُجُرٰتِ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿٤﴾ وَلَوْ اَنَّهُمْ صَبَرُوْا حَتّٰى تَخْرُجَ اِلَيْهِمْ لَكَانَ
ترا خوانند از پس خودها بیشترشان خود نه شناسند و اگر ایشان صبر میکردند تا برون آئی برایشان بهتر آید

خَيْرًا لَّهُمْ ۭ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٥﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ جَاۗءَكُمْ فَاسِقٌۢ بِنَبَاٍ فَتَبَيَّنُوْٓا اَنْ
بهتر بود آنرا و خداست آمرزگار مهربان ای آنانکه ایمان آوردید اگر بیاید شما را کسکاری (فاسقی) باگهی پس بازرسی کنید نباد

تُصِيْبُوْا قَوْمًۢا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوْا عَلٰي مَا فَعَلْتُمْ نٰدِمِيْنَ ﴿٦﴾ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ فِيْكُمْ رَسُوْلَ اللّٰهِ ۭ لَوْ يُطِيْعُكُمْ
بکشید قومی را بنادانی پس باد آرید برآنچه کردید پشیمانان و بدانید که در شماست پیمبر خدا اگر همی فرمانبردتان

فِيْ كَثِيْرٍ مِّنَ الْاَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ حَبَّبَ اِلَيْكُمُ الْاِيْمَانَ وَزَيَّنَهٗ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَكَرَّهَ اِلَيْكُمُ
در بسی از کارها سخت رنج بینید ولیکن خدا دوست داشتنی کرد نزد شما ایمان را و بیاراست آنرا در دلهای شما و ناخوش کرد نزد شما

الْكُفْرَ وَالْفُسُوْقَ وَالْعِصْيَانَ ۭ اُولٰۗىِٕكَ هُمُ الرّٰشِدُوْنَ ﴿٧﴾ فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَنِعْمَةً ۭ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٨﴾
کفر و نافرمانی و سرکشی را آنانند راه یابندگان فضلی از خدا و نعمتی و خداست دانای حکیم

وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا ۖ فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا

واگر دو گروه از مؤمنان کارزار کردند پس آشتی کنید میان آن واگر ستم کرد یکیشان بر دیگری پس نبرد کنید

الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ ۚ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا ۖ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ

آنگه ستمکرست تا برگردد بحکم فرمان خدا واگر بازگشت پس آشتی کنید میان آن جماعت داد و داوری کنید که خدا دوست دارد

الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾

دادگران را جز این نیست که مؤمنان برادرند پس آشتی کنید میان برادران خویش و بترسید خدا را شاید رحم شوید

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَن يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ

ای آنانکه ایمان آوردید مسخره نکنند گروهی از گروهی شاید باشند بهتر از ایشان و نه زنانی از زنانی

عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ ۖ وَلَا تَلْمِزُوا أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ ۖ بِئْسَ الِاسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ

شاید باشند بهتر از ایشان و نکوهش نکنید خویشتن را و بدرنام نکنید بعضی بعضی را بد نامی است سزا بس

الْإِيمَانِ ۚ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ

ایمان و آنکه توبه نکرد پس آنانند ستمکاران ای آنانکه ایمان آوردید دوری کنید از بسی گمانها

إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ ۖ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَب بَّعْضُكُم بَعْضًا ۚ أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا

به پاره از گمانها گناهست و کار مردم کنید و نرنجند بعضی از بعضی آیا دوست دارد یکی از شما که

فَكَرِهْتُمُوهُ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَ

بخورد گوشت برادر خویش مرده را ناخوش دارید و بترسید خدا را که خداست فرود آرنده توبه و بخشاینده مهربان ای مردم ما آفریدیم شما را از نری و ماده و

جَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا ۚ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

گردانیدیم شما را شاخهای و تیرههای تا بشناسید همانا گرامیترین شما نزد خدا پرهیزگارترین شماست همانا خدا دانای آگاه

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا ۖ قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَٰكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ ۖ

گفتند درشت نشینان ایمان آوردیم بگو ایمان نیاوردید ولیکن گویید اسلام آوردیم و هنوز در نیامده (در دلهای شما) ایمان

وَإِن تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُم مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا

واگر فرمانبرید خدا و پیغمبرش را نکاهد شما را از کارهای شما چیزی همانا خداست آمرزنده مهربان جز این نیست

الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ

که مؤمنان آنانند که ایمان آوردند بخدا و پیغمبرش و شک نیاوردند و کوشیدند (جهاد کردند) بمالهای خویش و جانهای خویش

فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ أَتُعَلِّمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ

در راه خدا آنانند راستگویان بگو آیا میآموزید بخدا دین خویش را و خدا داند آنچه در آسمانها

وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا ۖ قُل لَّا تَمُنُّوا

و آنچه در زمین است و خداست بهر چیز دانا منت نهند بر تو که اسلام آوردند بگو منت مگذارید

عَلَيَّ إِسْلَامَكُم ۖ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾

بر من اسلام خویش را بلکه خدا منت نهد بر شما که رهبر بشما کرد بسوی ایمان اگر هستید راستگویان

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

همانا خدا داند نهانیهای آسمانها و زمین را و خدا بینا بکارها میکنید

سورة ق مكية وآياتها خمس وأربعون آية

سورة ٥٠ | حروفها ١٣٢٦ | كلماتها ٣٧٥

بسم الله الرحمن الرحيم

ضاد نون سين صاد

ق ۚ وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ۝١ بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ فَقَالَ الْكَافِرُونَ هَٰذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ

سوگند بقرآن گرامی بلکه شگفت ماندند که بیامد شان بیم دهنده از ایشان و گفتند کافران این چیزی شگفت است

۝٢ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ۖ ذَٰلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ ۝٣ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ ۖ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ

آیا گاهیکه مردیم و شدیم خاک این بازگشتی دور همانا دانستیم آنچه را میکاهد زمین از ایشان و نزد ما است کتابی

حَفِيظٌ ۝٤ بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَرِيجٍ ۝٥ أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ

نگهبان بلکه تکذیب کردند بحق گاهیکه بیامد شان پس ایشان در کاری آشفته آیا نگریستند بسوی آسمان بر فراز ایشان

كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ۝٦ وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ

چگونه ساختیم آنرا و آراستیم آنرا و نیست او را هیچ شکافی و زمین را گستردیم آنرا و افکندیم در آن لنگرهائی

وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ۝٧ تَبْصِرَةً وَذِكْرَىٰ لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ۝٨ وَنَزَّلْنَا مِنَ

و رویانیدیم در آن از هر جفتی نیکو بینش و پند آموزی برای هر بنده بازگشت کننده و فرستادیم (فرو آوردیم)

السَّمَاءِ مَاءً مُبَارَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ ۝٩ وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ

از آسمان آبی مجتمع را پس رویانیدیم بآن باغهائی و دانهٔ درو شده و خرما بلند اندام که آنها را خوشه بر روی هم

۝١٠ رِزْقًا لِلْعِبَادِ ۖ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا ۚ كَذَٰلِكَ الْخُرُوجُ ۝١١ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ

روزی برای بندگان و زنده ساختیم بآن شهری مرده همچنین است بیرون آمدن تکذیب کرد پیش ایشان قوم نوح و یاران

الرَّسِّ وَثَمُودُ ۝١٢ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ۝١٣ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ ۚ كُلٌّ

رسّ و ثمود و عاد و فرعون و برادران لوط و یاران بیشه و قوم تبع هر کدام

كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ۝١٤ أَفَعَيِينَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ ۚ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ۝١٥ وَ

تکذیب کرد فرستادگان را پس فرود آمد (وعدهٔ) بیم دادن آیا درماندیم بآفرینش نخستین بلکه ایشان در پوشیدگی (شبهه) از آفرینش نو و

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ ۖ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ۝١٦

بتحقیق آفریدیم انسان را و میدانیم آنچه وسوسه میکند بآن نفس او و ما نزدیکتریم باو از رگ گردن

إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ۝١٧ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ

هنگامیکه فرا گیرند فرا گیرندگان از راست و از چپ نشسته هیچ سخنی را جز آنکه نزد او است نگهبانی

عَتِيدٌ ۝١٨ وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ۖ ذَٰلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ۝١٩ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ۚ

آماده و آمد بیهوشی مرگ بحق این است آنچه بودی از آن گریزان و دمیده شد در صور

ذَٰلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ۝٢٠ وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ۝٢١ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ

این است روز بیم و آمد هر کسی با او راننده‌ئی و گواهی هان بودی در غفلتی از

هَٰذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ۝٢٢ وَقَالَ قَرِينُهُ هَٰذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ ۝٢٣

این پس برداشتیم از تو پرده‌ات را پس دیده تو امروز بهت تیز و گفت همنشینش این است آنچه نزد من است آماده

أَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ﴿٢٥﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ

بیفکنید در دوزخ هر ناسپاس کین ورزی فزاوان بازدارنده از خوبی تجاوزگری شک آور کز قرارداد با خدای دیگری

فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطْغَيْتُهُ وَلَٰكِن كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

پس بیفکنیدش در شکنجه سخت گفت همنشین او پروردگارا من برگمراهیش وا نداشتم لیکن بود او در گمراهی دور

﴿٢٧﴾ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُم بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَا أَنَا

گفت نستیزید نزد من حالیکه پیش فرستاده ام بسوی شما بیم دوزخ را گوگون نگردد سخن نزد من و نیستم

بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِن مَّزِيدٍ ﴿٣٠﴾ وَأُزْلِفَتِ

ستم کننده بر بندگان روزی که گوئیم بدوزخ آیا پرشدی و گوید آیا هست بیشتر و بجایگاه شده

الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾ مَّنْ خَشِيَ الرَّحْمَٰنَ

بهشت برای پرهیزگاران نه دور این هست آنچه وعده داده شوید برای هر بازگشت کننده نگهدارنده آنکه بترسد خدای مهربان را

بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُم مَّا يَشَاءُونَ

نهان و بیاید با دلی بازگشت کننده درآیید در آن بسلامتی این هست روز جاودانی آنجا هست هرچه خواهند

فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُم بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي

در آن و نزد ما هست فزونی و بسا نابود ساختیم پیش از ایشان قرنی که بودند سخت تر از ایشان در شهرها پس کاویدند در

الْبِلَادِ هَلْ مِن مَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ

آیا هست گریزگاهی جایگاه در هست یادآوری برای هرکه و برا دلی هست یا گوش فرادهد حالیکه او هست

شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ

گواه و جایگاه آفریدیم آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست در شش روز و نرسید ما را خستگی

﴿٣٨﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ

پس شکیبا شو بر آنچه گویند و تسبیح گوی بسپاس پروردگار خویش پیش از برآمدن خورشید و پیش از فرورفتن و از

اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَارَ السُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ

شب پس تسبیح گوی او را و از پس سجده ها و گوش دار بروزی که بانگ دهد بانگ دهنده از جایگاهی نزدیک روزی که بشنوند

الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشَقَّقُ

غرو شنیدن بحق آن هست روز برون آمدن ما ما زنده گردانیم و بمیرانیم و بسوی ما هست بازگشت روزیکه بشکافد

الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنتَ عَلَيْهِم

زمین از ایشان شتابندگان آنست برگردانیدن برما آسان ما دانا تریم بدانچه گویند و نیستی تو بر ایشان

بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

فرمانده پس یاد آور بقرآن آنرا که بترسد از بیم دادن من

سورة الذاريات مكية وهي ستون انها

سورة ٥١ — حروفها ١٥٠٠ — كلماتها ٣٦٠

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشنده مهربان

وَالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا ﴿١﴾ فَالْحَامِلَاتِ وِقْرًا ﴿٢﴾ فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ﴿٣﴾ فَالْمُقَسِّمَاتِ أَمْرًا ﴿٤﴾

سوگند بادها گران بارشده ابرها پس روندگان آسانی پس بخش کنندگان کار

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ۝٥ وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ۝٦ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ۝٧ إِنَّكُمْ لَفِي

گواهی دادهٔ شوید جای راست است و همانا دین هست واقع شونده سوگند باسمان نیکو در تو شما نیست همه

قَوْلٍ مُخْتَلِفٍ ۝٨ يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ ۝٩ قُتِلَ الْخَرَّاصُونَ ۝١٠ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ۝١١

گفتاری گوناگون برگردانیده شود از آن آنکه برگردانیده شود گشته شوند دروغ زنندگان آنانکه اندر نادانی (بی‌خبری) فراگرفتگی آنان

يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الدِّينِ ۝١٢ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ۝١٣ ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ هَٰذَا

پرسند چه‌هنگام است روز دین روزیکه ایشان بر آتش آزموده شونده بچشید آزمایش خود را این است

الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ۝١٤ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ۝١٥ آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ

آنچه بودید بدان میشتاختید همانا پرهیزکاران اند در باغهای و چشمه‌ها گیرنده‌گان آنچه را داد ایشان را پروردگارشان

إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَٰلِكَ مُحْسِنِينَ ۝١٦ كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ۝١٧ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ

همانا ایشان بودند پیش از این نکوکاران بودند کمی از شب ها میخوابیدند و در سحرها ایشان

يَسْتَغْفِرُونَ ۝١٨ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ۝١٩ وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ ۝٢٠

آمرزش میخواستند و در اموالهای ایشان بهره‌ای برای درخواست کننده و بینوا بود و در زمین هست آیتهائی برای یقین دارندگان

وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ۝٢١ وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ۝٢٢ فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَ

و در جانهای شما آیا نمی‌نگرید و در آسمان است روزی شما و آنچه وعده داده شوید پس سوگند بپروردگار آسمان و

الْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ ۝٢٣ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ

زمین که همانا آن هست حق مانند آنچه شما سخن گوئید آیا رسیده است ترا سخن مهمانان ابراهیم آن گرامیان

۝٢٤ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ۝٢٥ فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ

هنگامیکه بر او درآمدند پس گفتند سلامی پس گفت سلامی گروهی ناشناختگان پس خزید بسوی خاندان خویش پس آورد

بِعِجْلٍ سَمِينٍ ۝٢٦ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ۝٢٧ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ

گوساله فربه پس نزدیک کرد بسوی ایشان گفت چرا نخورید پس دل بر دست از ایشان هراسی گرفتند گفتند مترس

وَبَشَّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ۝٢٨ فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ۝٢٩

و مژده دادند بپسری دانشمند پس روی آورد زنش با فریاد پس سیلی زد بچهره خویش و گفت پیرزنی نازا

الجزء ٢٦

قَالُوا كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ۝٣٠ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ۝٣١ قَالُوا

گفتند چنین است گفتار پروردگارت که او است حکیم دانا گفت پس چیست کار شما ای فرستادگان گفتند

إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُجْرِمِينَ ۝٣٢ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ طِينٍ ۝٣٣ مُسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ

همانا فرستاده شدیم بسوی گروهی گنهکاران تا بفرستیم بر ایشان سنگی از گل نشان زده نزد پروردگار تو

لِلْمُسْرِفِينَ ۝٣٤ فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۝٣٥ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ

برای فزونی خواهان پس برون آوردیم هرکه را در آن بود از مومنان پس نیافتیم در آن جز خانه از

الْمُسْلِمِينَ ۝٣٦ وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ۝٣٧ وَفِي مُوسَىٰ إِذْ أَرْسَلْنَاهُ

اسلام آرندگان و بجا گذاشتیم در آن نشانه برای آنانکه ترسند از عذاب دردناک و در موسی که فرستادیم او را

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ۝٣٨ فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِ وَقَالَ سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ۝٣٩

بسوی فرعون با فرمانروائی آشکار پس بر گرفت روی (همت) خود را و گفت جادوگر است یا دیوانه

فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ فِی الْیَمِّ وَهُوَ مُلِیْمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِیْ عَادٍ اِذْ اَرْسَلْنَا عَلَیْهِمُ الرِّیْحَ
پس گرفتیم او ولشکر ایشان را پس بینکندیم ایشان بدریا او او بود نکوهیده ودر عاد هنگامی که فرستادیم برایشان باد را

الْعَقِیْمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِنْ شَیْءٍ اَتَتْ عَلَیْهِ اِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرَّمِیْمِ ﴿٤٢﴾ وَفِیْ ثَمُوْدَ اِذْ قِیْلَ لَهُمْ
نازا هیچ نگذارد چیزی را که میگذشت برآن جز میکرد اورا مانند خاکریزیده ودر ثمود هنگامیکه گفته شد بایشان

تَمَتَّعُوْا حَتّٰی حِیْنٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ اَمْرِ رَبِّهِمْ فَاَخَذَتْهُمُ الصّٰعِقَةُ وَهُمْ یَنْظُرُوْنَ ﴿٤٤﴾
بهره مند باشید تا هنگامی پس سرکشیدند از فرمان پروردگارشان پس گرفتشان صاعقه واینان نگرانان

فَمَا اسْتَطَاعُوْا مِنْ قِیَامٍ وَّمَا كَانُوْا مُنْتَصِرِیْنَ ﴿٤٥﴾ وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلُ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا
پس نتوانستند ایستادن را و نه بودند یاری جویان وقوم نوح را از پیش که بودند ایشان قومی

فٰسِقِیْنَ ﴿٤٦﴾ وَالسَّمَآءَ بَنَیْنٰهَا بِاَیْدٍ وَّاِنَّا لَمُوْسِعُوْنَ ﴿٤٧﴾ وَالْاَرْضَ فَرَشْنٰهَا فَنِعْمَ الْمٰهِدُوْنَ
نافرمان و آسمان بنیاد نهادیم بنیروئی و بدرستی ما هر آینه فراخی دهندگان و زمین را گسترانیدیم پس چه خوب گسترندگان

﴿٤٨﴾ وَمِنْ كُلِّ شَیْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَیْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ﴿٤٩﴾ فَفِرُّوْۤا اِلَی اللّٰهِ اِنِّیْ لَكُمْ مِّنْهُ
و از هر چیزی آفریدیم دو جفت شاید یاد آورشوید پس بگریزید بسوی خدا که منم برای شما از او

نَذِیْرٌ مُّبِیْنٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجْعَلُوْا مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ اِنِّیْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِیْرٌ مُّبِیْنٌ ﴿٥١﴾ كَذٰلِكَ مَاۤ
ترسانندهٔ آشکار و قرار ندهید خدائی دیگر همانا منم برای شما از او ترسانندهٔ آشکار بدینسان

اَتَی الَّذِیْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا قَالُوْا سَاحِرٌ اَوْ مَجْنُوْنٌ ﴿٥٢﴾ اَتَوَاصَوْا بِهٖ بَلْ هُمْ قَوْمٌ
نیامد آنان را که پیش از ایشان بودند فرستاده جز آنکه گفتند جادوگری است یا دیوانه آیا اندرز داد چگونه گیرد ایشان یکدیگر را بدین سخن بلکه ایشانند

طَاغُوْنَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَاۤ اَنْتَ بِمَلُوْمٍ ﴿٥٤﴾ وَّذَكِّرْ فَاِنَّ الذِّكْرٰی تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِیْنَ ﴿٥٥﴾
گردنکشان پس روی بگردان از ایشان که نیستی تو نکوهیده و یاد آوری کن که یاد آوری سود دهد بمومنان

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْاِنْسَ اِلَّا لِیَعْبُدُوْنِ ﴿٥٦﴾ مَاۤ اُرِیْدُ مِنْهُمْ مِّنْ رِّزْقٍ وَّمَاۤ اُرِیْدُ اَنْ
و نیافریدم پری و آدمی را مگر تا پرستش کنند نخواهم از ایشان روزی و نخواهم که

یُّطْعِمُوْنِ ﴿٥٧﴾ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِیْنُ ﴿٥٨﴾ فَاِنَّ لِلَّذِیْنَ ظَلَمُوْا ذَنُوْبًا مِّثْلَ
مرا خورانند همانا خدایت روزی دهنده توانای نیرومند هرآینه آنانکه ستم کردند بهره ایشان مانند

ذَنُوْبِ اَصْحٰبِهِمْ فَلَا یَسْتَعْجِلُوْنِ ﴿٥٩﴾ فَوَیْلٌ لِّلَّذِیْنَ كَفَرُوْا مِنْ یَّوْمِهِمُ الَّذِیْ یُوْعَدُوْنَ ﴿٦٠﴾
بهرهٔ یاران ایشان پس نشتابند بکوبند از من پس وای آنرا که نگروند از روز ایشان که وعده داده شوند

سورة الطور مكية وهي اثنتان وأربعون آية

سورة ٥٢ — حروفها ١٥٠٠ — كلماتها ٣١٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
بنام

وَالطُّوْرِ ﴿١﴾ وَكِتٰبٍ مَّسْطُوْرٍ ﴿٢﴾ فِیْ رَقٍّ مَّنْشُوْرٍ ﴿٣﴾ وَّالْبَیْتِ الْمَعْمُوْرِ ﴿٤﴾ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوْعِ
سوگند بطور و نامهٔ نوشته در پوستی گسترده و خانهٔ آبادان و بوشش افراشته

﴿٥﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُوْرِ ﴿٦﴾ اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ مَّا لَهٗ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾ یَّوْمَ تَمُوْرُ السَّمَآءُ مَوْرًا ﴿٩﴾
و دریای آکنده همانا عذاب پروردگارت فرود آینده نیست دور کننده روزی که غرد آسمان غریدنی

وَتَسِيْرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١٠﴾ فَوَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١١﴾ الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ خَوْضٍ يَّلْعَبُوْنَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ

و روان شوند کوهها روان شدنی پس وای دران روز مر تکذیب کنندگان آنانکه در سرگرمی بازی کنند روزیکه

يُدَعُّوْنَ إِلٰى نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا ﴿١٣﴾ هٰذِهِ النَّارُ الَّتِيْ كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُوْنَ ﴿١٤﴾ أَفَسِحْرٌ هٰذَا أَمْ أَنْتُمْ

رانده شوند بسوی آتش دوزخ رانده شدنی این است آن آتش که بودید بدان تکذیب میکردید پس آیا جادو است این یا شما

لَا تُبْصِرُوْنَ ﴿١٥﴾ اِصْلَوْهَا فَاصْبِرُوْٓا أَوْ لَا تَصْبِرُوْا سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ

نمی بینید بچشید سوز کوشیکه شوید یا نشکیبا یکسان است بر شما جز این نیست که پاداده میشوید بچیزی که بودید میکردید

﴿١٦﴾ إِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّنَعِيْمٍ ﴿١٧﴾ فٰكِهِيْنَ بِمَآ اٰتٰهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقٰهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيْمِ ﴿١٨﴾

هاما پرهیزگاران در باغها و نعمتها برخوردارند انچه داد ایشان را پروردگارشان و نگاهداشت ایشان را پروردگارشان از عذاب دوزخ

كُلُوْا وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓـًٔا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿١٩﴾ مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى سُرُرٍ مَّصْفُوْفَةٍ وَزَوَّجْنٰهُمْ بِحُوْرٍ

بخورید و بیاشامید گوارا بچیزی که بودید میکردید تکیه کنندگان بر تختهائی بصف آورده و جفت کردیم ایشان را بحوریان

عِيْنٍ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِاِيْمَانٍ اَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَآ اَلَتْنٰهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ

(بهشتیان باهم درجه ها) فراخ چشم و بیموی گردانیدیم باایمان فرزندان ایشان بایمان پیوستیم بایشان فرزندانشان و نکاستیم ایشان از کردار ایشان

مِّنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِيْنٌ ﴿٢١﴾ وَاَمْدَدْنٰهُمْ بِفَاكِهَةٍ وَّلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُوْنَ ﴿٢٢﴾ يَتَنَازَعُوْنَ

چیزی هر مردی بانچه کرد گرو است نزد آورد گار خود گان و دلگشائی کردیم ایشان را بمیوه و گوشتی از انچه خواهش کنند برباینده از هم گیرند

فِيْهَا كَاْسًا لَّا لَغْوٌ فِيْهَا وَلَا تَاْثِيْمٌ ﴿٢٣﴾ وَيَطُوْفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَاَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُوْنٌ ﴿٢٤﴾ وَاَقْبَلَ

جامی (بیشتر نه باهم بازی) که نه بیهوده است دران و نه دروغ آوردن بر کسی و آوری

بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَسَآءَلُوْنَ ﴿٢٥﴾ قَالُوْٓا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِيْٓ أَهْلِنَا مُشْفِقِيْنَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا وَوَقٰنَا

برخی از ایشان بر برخی پرسش کنان گفتند بدرستیکه ما بودیم پیش ازین در خاندان خویش بیمناکان پس منت نهاد خدا بر ما و نگهداشت ما

عَذَابَ السَّمُوْمِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوْهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيْمُ ﴿٢٨﴾ فَذَكِّرْ فَمَآ أَنْتَ بِنِعْمَتِ

از عذاب گرمی زننده بدرستیکه ما بودیم از پیش بخواننده او را بدرستیکه او است نیکوکار مهربان پس پند آور دی کن که تو بحمد خدای

رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَّلَا مَجْنُوْنٍ ﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُوْلُوْنَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهٖ رَيْبَ الْمَنُوْنِ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُوْا

پروردگارت بهشکوفی نه دیوانه یا گویند شاعری است چشم براهیم بدو گردش روزگار (بمیرد) بگو چشم براه باشید

فَإِنِّيْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُتَرَبِّصِيْنَ ﴿٣١﴾ أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَامُهُمْ بِهٰذَآ أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُوْنَ ﴿٣٢﴾ أَمْ

گرسنم باشما از جمله براهان یا فرمودن میدهد ایشان را خردهاشان این یا ایشان گروهی گردنکشند

يَقُوْلُوْنَ تَقَوَّلَهٗ بَلْ لَّا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَاْتُوْا بِحَدِيْثٍ مِّثْلِهٖٓ إِنْ كَانُوْا صٰدِقِيْنَ ﴿٣٤﴾ أَمْ خُلِقُوْا

گویند پرداخته است (پیغمبر ما) بلکه ایمان ندارند پس باید بیارند سخنانی مانند سخن او اگر هستند راستگویان باآفریده شدند

مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُوْنَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَّا يُوْقِنُوْنَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ

بی چیزی باایشانند آفریدگان یا آفریدند آسمانها و زمین را بلکه ایشان یقین ندارند بلکه نزد ایشان است

خَزَآئِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصَيْطِرُوْنَ ﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَّسْتَمِعُوْنَ فِيْهِ فَلْيَاْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَانٍ

گنجهای پروردگار تو یا ایشانند فرادستان (فرادستوران) یا ایشان راست نردبانی که گوش میدهند بر آن پس باید بیارد شنونده ایشان حجتی روشن

مُّبِيْنٍ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُوْنَ ﴿٣٩﴾ أَمْ تَسْئَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ ﴿٤٠﴾

آشکار یا او راست دختران و شما راست پسران یا پرسیدی ایشان را مزدی پس ایشان از جریمه سنگین زیان

أَمْ عِندَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا ۖ فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾

یا نزد ایشان بہت تا بعد ہر ایشان بنویسند یا خواہند خبر گی را پس آنہا کہ کفر ورزیدہ اند ایشانند فریب دادگان

أَمْ لَهُمْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾ وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا

یا ایشان راست خدائی بجز خدا منزہ ہست خدا از آنچہ شریک میورزند واگر بینند پارہ از آسمان فرود آینده گویند

سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ﴿٤٤﴾ فَذَرْهُمْ حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ

ابری ہست انبوہ پس بگذار ایشان را تا برسند بروز شان کہ دران بیهاهه میورند روزی کہ بی نیاز نگرداند ایشان تدبیرشان

شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَٰلِكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾

چیزی را و نه بازی شوند و نه آنانرا کہ ستم کردند عذابی ہست نزدیک بدان (از یک سان) ولیکن بیشتر شان نمیدانند

وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَارَ النُّجُومِ ﴿٤٩﴾

وشکیبا شو برای فرمان پروردگار خویش کہ تو ہستی در چشم ما و تسبیح گوی بسپاس پروردگار خود گاہیکہ برخیزی واز شب پس تسبیح گوی و پشت سر ستارگان

سورة النجم مكية وآياتها اثنتان وستون آية

سُورَةُ ٥٣ جُزْءٌ ٢٧ رُكُوعَاتُهَا ٣ كَلِمَاتُهَا ٣٦٠ حُرُوفُهَا ١٤٠٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

نام خداوند بخشاینده مهربان

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يَنطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ

سوگند ستاره گاہیکہ فرود آید نگمراه شد رفیق شما و نه گمراه شد و نه سخن گوید از روی هوس نیست آن جز سروحی

يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾ ذُو مِرَّةٍ ۖ فَاسْتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ دَنَا

وحی شود بیاموخت او را سخت نیرو دارنده نیرومندی پس راست بر ایستاد واو بر افق فراز سپس نزدیک شد

فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾ مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا

پس فرود آمد تا شد اندازه دو کمان یا نزدیکتر پس وحی فرستاد بسوی بنده خویش آنچه وحی فرستاد دروغ نگفت دل آنچه را

رَأَىٰ ﴿١١﴾ أَفَتُمَارُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾ عِندَ سِدْرَةِ الْمُنتَهَىٰ ﴿١٤﴾

دید آیا ستیزه میکنید با او بر آنچه می بیند و هر آینه دید او را بار دیگر نزد درخت سدرة المنتهی

عِندَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ﴿١٥﴾ إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾ لَقَدْ

نزدیک آنست بهشت جایگاه گاہیکہ بر میشاید سدره را آنچه بر میشاید نخمیده دیده او نه سرکش گردید

رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ﴿١٨﴾ أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ ﴿٢٠﴾

دید از آیتهای پروردگار خویش بزرگتر را آیا دیدید لات و عزی و منوة سیمین دیگر را

أَلَكُمُ الذَّكَرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ ﴿٢٢﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنتُمْ

آیا شما راست نر به او دختر مانده بهست آن گهر ناجائی گرنا نهاده ست شما

وَآبَاؤُكُم مَّا أَنزَلَ اللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَانٍ ۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنفُسُ ۖ وَلَقَدْ

و پدران شما نفرستاده ست خدا بدانها فرمانروائی پیروی نمیکنند جز گمان را و آنچه هوس کند دلها و هر آینه

جَاءَهُم مِّن رَّبِّهِمُ الْهُدَىٰ ﴿٢٣﴾ أَمْ لِلْإِنسَانِ مَا تَمَنَّىٰ ﴿٢٤﴾ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾

بیامدشان از پروردگارشان راه نما یا نیست انسان را آنچه آرزو کند پس خداست راست احکام واز آخر

وَكَمْ مِّن مَّلَكٍ فِي السَّمٰوٰتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْـًٔا إِلَّا مِنۢ بَعْدِ أَن يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن يَشَآءُ
وچها فرشتگانی در آسمانها که هیچ شفاعتشان چیزی را نمی بی نیاز گرداند مگر بس از آنکه دستوردهد خدا هرکرا خواهد

وَيَرْضَىٰٓ ﴿٢٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيُسَمُّونَ الْمَلٰٓئِكَةَ تَسْمِيَةَ الْأُنثَىٰ ﴿٢٧﴾ وَمَا لَهُم
وخوشنود شود چها آنانکه ایمان نیاورند بآخرت نامند فرشتگانرا بنام (نامیدن) مادینه نیستشان

بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْـًٔا ﴿٢٨﴾ فَأَعْرِضْ عَن مَّن تَوَلَّىٰ
بدان دانشی پیروی نکنند جز گمان را وچها گمان بی نیاز نگرداند از حق چیزی را پس روی بتاب از آنکه روی گردانید

عَن ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَوٰةَ الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾ ذٰلِكَ مَبْلَغُهُم مِّنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ
از یاد ما وخواست جز زندگانی دنیارا اینست اندازه رسیدنشان بدانش چها پروردگار تو داناتر بداکه گم شود

عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ ﴿٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ
از راه بس وی واوست داناتر بداکه راه یافت وخدارا هرچه در آسمانها وآنچه در زمین است تا پاداش دهد آنانرا که

أَسَـٰٓـُٔوا۟ بِمَا عَمِلُوا۟ وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ بِالْحُسْنَى ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبٰٓئِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَٰحِشَ
بدکردند بدانچه کردند وپاداش دهد آنانرا که نکوکردند بنکوئی آنانکه دوری گزینند گناهان بزرگ را وناشایستها را

إِلَّا اللَّمَمَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ وَٰسِعُ الْمَغْفِرَةِ ۚ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنشَأَكُم مِّنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنتُمْ أَجِنَّةٌ فِي
جز اندکی بیشرمی که پروردگار تو پهناور است آمرزشش او داناتر بشما چندگاه پدید آورد شمارا از زمین وچندگاه شما نهان بودید در

بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ ۖ فَلَا تُزَكُّوٓا۟ أَنفُسَكُمْ ۖ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَىٰٓ ﴿٣٢﴾ أَفَرَءَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ ﴿٣٣﴾ وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا
شکمهای مادران تو پس پس خویشتن را نستایند (پاک ننمود) اوست داناتر بداکه پرهیزکرد آنو دیدی آنرا که روی برتافت وبخشید اندکی

وَأَكْدَىٰٓ ﴿٣٤﴾ أَعِندَهُۥ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰٓ ﴿٣٥﴾ أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَإِبْرٰهِيمَ الَّذِي
وخودداری کرد آیا نزداوست علم نابیدا پس او می بیند نه آگهی داده نشد بدانچه در نامهای موسی است وابراهیم که

وَفَّىٰٓ ﴿٣٧﴾ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٣٨﴾ وَأَن لَّيْسَ لِلْإِنسَٰنِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُۥ
وفا کرد اوست که برندارد هیچ گنهکاری بار دیگرانرا که نیست انسانرا جز آنچه کوشید (بود) وآنکه کوشش او

سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزٰىهُ الْجَزَآءَ الْأَوْفَىٰ ﴿٤١﴾ وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنتَهَىٰ ﴿٤٢﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ
زود اوست دیده شود پس پاداشش داده شود بدان پاداش رساتر وآنکه بسوی پروردگار تو اوست که بخنداند وبگریاند

﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا ﴿٤٤﴾ وَأَنَّهُۥ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٤٥﴾ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ﴿٤٦﴾
وآنکه اوست که بمیراند وزنده ساخت وآنکه او آفرید دوجفت را نر وماده از چکه آبی که بریخته گردد

وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشْأَةَ الْأُخْرَىٰ ﴿٤٧﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ﴿٤٨﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ رَبُّ الشِّعْرَىٰ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّهُۥٓ
وآنکه بر اوست پدید آوردن دیگر وآنکه او بینیاز کرد وخشنود گردانید وآنکه اوست پروردگار سنتری (ستاره یمانی) وآنکه او

أَهْلَكَ عَادًا ٱلْأُولَىٰ ﴿٥٠﴾ وَثَمُودَا۟ فَمَآ أَبْقَىٰ ﴿٥١﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَىٰ
نابود ساخت عاد نخستین را وثمود را بجای نگذارد وقوم نوح را از پیش که ایشان بودند ستمکارتر وسرکش تر

﴿٥٢﴾ وَٱلْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ﴿٥٣﴾ فَغَشّٰىهَا مَا غَشّٰى ﴿٥٤﴾ فَبِأَىِّ ءَالَآءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ﴿٥٥﴾ هٰذَا نَذِيرٌ مِّنَ النُّذُرِ
وآبادان شدگان فرود آورد پس پوشانید آنچه پوشانید پس کدام نعمتهای پروردگار خویش میتردی این پیغمبر از جنس پیغمبران

الْأُولَىٰٓ ﴿٥٦﴾ أَزِفَتِ الْآزِفَةُ ﴿٥٧﴾ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾ أَفَمِنْ هٰذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ ﴿٥٩﴾
پیشین نزدیک شد نزدیک شونده جز خدا گشاینده آیا ازاین سخنان شگفت مانید

وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿۶۰﴾ وَأَنتُمْ سَامِدُونَ ﴿۶۱﴾ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ﴿۶۲﴾

و خندید و نه گریید و شما بید نا آگهان پس سجده کنید برای خدا و پرستش کنید

سورة القمر مكية وآياتها خمس وخمسون آية

سورة ۵۴ حروفها ۱۳۲۲ كلماتها ۳۴۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانشَقَّ الْقَمَرُ ﴿۱﴾ وَإِن يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿۲﴾ وَكَذَّبُوا

نزدیک شد ساعت و بشکافت ماه و اگر ببینند آیتی روی برمیتابند و گویند جادوئیست گذران (یا پیوسته) و تکذیب کردند

وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقِرٌّ ﴿۳﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُم مِّنَ الْأَنبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ﴿۴﴾ حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ

و پیروی کردند هوسهای خویش را و هر کاری بجاست (جایگیر) و بدرآید بیاید شان از داستانها آنچه در آنست بازدشتنی حکمتی بجاست رسا

فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ ﴿۵﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُّكُرٍ ﴿۶﴾ خُشَّعًا أَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ

پس بی نیاز نکند ترسانندگان پس روی بر تابد از ایشان روزی که خواننده بچیزی ناپسند سرافکنده است دیدگانشان بیرون آیند از

الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿۷﴾ مُّهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكَافِرُونَ هَٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿۸﴾

گورها گویا آنانند ملخهای پراکنده شتابندگان بسوی خواننده گویند کافران امروز است روزی سخت

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ ﴿۹﴾ فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ

تکذیب کردند پیش از ایشان قوم نوح پس تکذیب کردند بنده ما را و گفتند دیوانه است و آزرده شد پس خواند پروردگار خویش را که منم شکست خورده

فَانتَصِرْ ﴿۱۰﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُّنْهَمِرٍ ﴿۱۱﴾ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَىٰ أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ

پس یاری کن پس گشودیم درهای آسمان را بآبی ریزنده و بشکافتیم زمین را چشمه هائی پس بهم برسیدند آبها بر کاری مقدر شده

﴿۱۲﴾ وَحَمَلْنَاهُ عَلَىٰ ذَاتِ أَلْوَاحٍ وَدُسُرٍ ﴿۱۳﴾ تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءً لِّمَن كَانَ كُفِرَ ﴿۱۴﴾ وَلَقَد تَّرَكْنَاهَا

و سوارش کردیم بر دارنده تختها و میخهائی روان بچشم ما پاداشی برای آنکه کافران شد و بجا گذاردیم آنرا

آيَةً فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿۱۵﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿۱۶﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن

آیتی پس آیا هست پادآورنده پس چگونه بود عذابم و ترسانیدنم و بجا آسان ساختیم قرآن را برای پادآوردن پس آیا هست

مُّدَّكِرٍ ﴿۱۷﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿۱۸﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ

پادآورنده تکذیب کردند عاد پس چگونه بود عذابم و ترسانیدنم بجا فرستادیم بر ایشان آنرا بادی

نَّحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿۱۹﴾ تَنزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنقَعِرٍ ﴿۲۰﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿۲۱﴾ وَلَقَدْ

شوم پیوسته برمیانداخت مردم را گویا آنانند تنهای خرمابنهای کنده شده پس چگونه بود عذابم و ترسانیدنم و بجا

يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿۲۲﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ ﴿۲۳﴾ فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهُ

جوار ساختیم قرآن را برای پادآوردن پس آیا هست پادآورنده دروغ پنداشتند ثمود ترسانندگان را پس گفتند آیا بشری را از خودمان که تنها پیروی

إِنَّا إِذًا لَّفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿۲۴﴾ أَأُلْقِيَ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِن بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌ ﴿۲۵﴾ سَيَعْلَمُونَ

ما باید آنگاه در گمراهی و آشفتگی آیا افکنده شد بر او ذکر از میان ما بلکه او دروغ پردازی بزرگ جوی فردا بدانند

غَدًا مَّنِ الْكَذَّابُ الْأَشِرُ ﴿۲۶﴾ إِنَّا مُرْسِلُو النَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ ﴿۲۷﴾

فردا کیست دروغ پرداز بزرگ جوی ما فرستنده ایم شتر را وسیله آزمایش برای ایشان پس بنگر ایشانرا و شکیبا باش

وَنَبِّئْهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُحْتَضَرٌ ﴿٢٨﴾ فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَىٰ

واگاهشان کن که آب بخشش میان ایشان هر یک آبخوری است حاضر شده پس خواندند یار خویش را پس بساخت

فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٠﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ

پس پی کرد پس چگونه بود عذاب من و ترسانیدن من ما فرستادیم بر ایشان فریادی را تا شدند مانند برگ خشک

الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنُّذُرِ ﴿٣٣﴾

گرد آورنده و ما آسان ساختیم قرآن را برای یاد آوردن پس آیا هست یاد آورنده تکذیب کردند قوم لوط ترسانندگان را

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَّجَّيْنَاهُم بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِّعْمَةً مِّنْ عِندِنَا كَذَٰلِكَ نَجْزِي

ما فرستادیم بر ایشان سنگریزه جز خاندان لوط رهانیدیم ایشان را بسحر نعمتی از نزد ما همچنان پاداش دادیم

مَن شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنذَرَهُم بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَن ضَيْفِهِ

آنرا که سپاس گزارد و هر آینه ترسانیده بودشان ما از حمله ما پس شک کردند به بیم دهندگان و هر آینه خواستند مر او را از مهمانانش

فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾

پس ما کور کردیم دیدگان ایشانرا پس بچشید عذاب من و ترسانیدن مرا و هر آینه بامداد کرد بر ایشان بگاه عذابی جایگزین

فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ

پس بچشید عذاب من و ترسانیدن مرا و ما آسان ساختیم قرآن را برای یاد آوردن پس آیا هست یاد آورنده و هر آینه

جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾

بیامد خاندان فرعون را ترسانندگان تکذیب کردند بآیتهای ما همگی آنها پس گرفتیمشان گرفتن صعبی نیرومند

أَكُفَّارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُولَٰئِكُمْ أَمْ لَكُم بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرٌ

آیا کافران شما بهترند از ایشان یا شما را برات بیزاری در کتب یا گویند ما ایم همگی یاری دهندگان

﴿٤٤﴾ سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَدْهَىٰ وَأَمَرُّ ﴿٤٦﴾

زود است شکست خورند گروه و دهند پشتها را بلکه ساعت وعده گاه ایشان و ساعت است بهراسناکتر و تلختر

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا

هاناگنهکارانند در گمراهی و آتشهای سوزان روزی که کشیده شوند در آتش بر رویهای خویش بچشید

مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾ وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾

سوزش دوزخ هاناما همه چیزرا آفریدیم باندازه ای و نیست کارما جز یکی مانند بر هم زدن چشم

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾

و هر آینه نابود ساختیم پیروان شما را پس آیا هست یاد آورنده ای و هر چیزی که کردند در کتابها

وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُّسْتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدِ

و هر کوچکی و بزرگی ثبت شده هاناپرهیزکارانند در باغها و جویها در نشستنگاه

صِدْقٍ عِندَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

راست نزد پادشاهی نیرومند

سورة الرحمن مدنية وآياتها ثمان وسبعون آية

سورة ٥٥ — حروفها ١٤٣٦ — كلماتها ٣٥١

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشنده مهربان

الرَّحْمَٰنُ ① عَلَّمَ الْقُرْآنَ ② خَلَقَ الْإِنسَانَ ③ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ④ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ

خداى مهربان بياموخت قرآن بيافريد انسان بياموختش بيان مهر و ماه بشمارند

⑤ وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ⑥ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ⑦ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ

رستنيها و درخت سجده كنند و آسمان را برافراشت و بنهاد ترازو را كه سركشى نكنيد در سنجش

⑧ وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ⑨ وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ⑩ فِيهَا فَاكِهَةٌ

و بپاداريد سنجش را بداد و نكاهيد سنجش را و زمين را بنهاد مر جانيان را در آن است ميوه

وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ⑪ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ⑫ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

و خرما بن دارندهٔ شكوفه‌ها و دانه دارندهٔ برگ و دروزى پس آيكدام از نعمتهاى پروردگار شما (اى جن و انس) تكذيب ميكنيد

⑬ خَلَقَ الْإِنسَانَ مِن صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ⑭ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِن مَّارِجٍ مِّن نَّارٍ ⑮ فَبِأَيِّ آلَاءِ

آفريد انسان را از گل خشكى مانند سفال پخته و آفريد پرى را از آميخته از آتش پس بآيكدام از نعمتهاى

رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ⑯ رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ⑰ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

شما (اى جن و انس) تكذيب ميكنيد پروردگار خاوران و پروردگار باختران پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما (اى جن و انس) تكذيب ميكنيد

⑱ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ⑲ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَّا يَبْغِيَانِ ⑳ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㉑

آميخت دو دريا را بهم رسنده كه ميان آنهاست فاصلهٔ (برزخى) تا ستم نكنند پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد

يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ㉒ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㉓ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ

برون آيد از آنها مروارید و مرجان پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد و دراست روندهٔ مالى برافراشته در دريا

كَالْأَعْلَامِ ㉔ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㉕ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ㉖ وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ

مانند كوهها پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد هر كس بر آن است نابود شود و بيماند روى پروردگار تو

ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ㉗ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㉘ يَسْأَلُهُ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

دارای مهتری و بزرگواری پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد پرسند طلب آمرزش در آسمانها و زمينند

كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ㉙ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㉚ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ㉛

هر روزى او است در كارى پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد زود است بپردازيم مر شما اى سنگينان (اى جن و انس كه گران بكان)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㉜ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَن تَنفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ

پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد اى گروه جن و انس اگر توانيد

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانفُذُوا لَا تَنفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ㉝ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㉞

درون رويد از اطراف آسمانها و زمين را پس برويد نميرويد مگر بفرمانروائى پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد

يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّن نَّارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنتَصِرَانِ ㉟ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㊱ فَإِذَا

فرستاده شود بر شما شراره (زبانهٔ آتش) از آتش و مس پس يارى نشويد پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد هنگاميكه

انشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ㊲ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ㊳

بشكافد آسمان پس گردد گلى رنگ چون روغن (سرخ) پس بآيكدام از نعمتهاى پروردگار شما تكذيب ميكنيد

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُسْـَٔلُ عَنْ ذَنْۢبِهٖٓ اِنْسٌ وَّلَا جَآنٌّ ﴿۳۹﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۰﴾ يُعْرَفُ الْمُجْرِمُوْنَ

پس آنروز پرسیده نشود از گناهش آدمی و نه پری پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید مشاهده نمودن گنهکاران

بِسِيْمٰهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِيْ وَالْاَقْدَامِ ﴿۴۱﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۲﴾ هٰذِهٖ جَهَنَّمُ الَّتِيْ

بنشانهایشان (بچهره و نشان) پس گرفته شوند بموی پیشانیها و قدمها پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید این است دوزخی که

يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُوْنَ ﴿۴۳﴾ يَطُوْفُوْنَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيْمٍ اٰنٍ ﴿۴۴﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۵﴾ وَلِمَنْ

تکذیب میکردند بدان گنهکاران گردش کنند میان آن و میان آب جوشان گرم پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید و ازبرای

خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ جَنَّتٰنِ ﴿۴۶﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۷﴾ ذَوَاتَآ اَفْنَانٍ ﴿۴۸﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا

هرکه بترسد جایگاه پروردگار خویش را دو بهشت است پس بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید دارنده گان شاخها

تُكَذِّبٰنِ ﴿۴۹﴾ فِيْهِمَا عَيْنٰنِ تَجْرِيٰنِ ﴿۵۰﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۱﴾ فِيْهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجٰنِ

تکذیب میکنید در آنهاست دو چشمه روان پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید در آنهاست از هر میوه دو جفت

﴿۵۲﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۳﴾ مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى فُرُشٍۭ بَطَآئِنُهَا مِنْ اِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ

پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید تکیه کنندگان بر چادرهای فرش آستر آنها (پائین آنها) از استبرق و میوه دو بهشت است نزدیک

﴿۵۴﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۵﴾ فِيْهِنَّ قٰصِرٰتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَآنٌّ ﴿۵۶﴾

پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید در آنهاست چنانست (زنان) آدمی پیش از ایشان و نه پری

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۷﴾ كَاَنَّهُنَّ الْيَاقُوْتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿۵۸﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۵۹﴾

پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید گویا آنانند یاقوت و مرجان پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید

هَلْ جَزَآءُ الْاِحْسَانِ اِلَّا الْاِحْسَانُ ﴿۶۰﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۱﴾ وَمِنْ دُوْنِهِمَا جَنَّتٰنِ ﴿۶۲﴾

آیا هست پاداش نکوکاری جز نکوکاری پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید و زود بکه آنهاست دو بهشت

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۳﴾ مُدْهَآمَّتٰنِ ﴿۶۴﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۵﴾ فِيْهِمَا عَيْنٰنِ

پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید دو بهشت سیاه فام پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما آنرا تکذیب میکنید در آنهاست دو چشمه

نَضَّاخَتٰنِ ﴿۶۶﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۷﴾ فِيْهِمَا فَاكِهَةٌ وَّنَخْلٌ وَّرُمَّانٌ ﴿۶۸﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ

جوشان پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید در آنهاست میوه و خرما بنی و انار پس آیا بکدامین نعمتهای

رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۶۹﴾ فِيْهِنَّ خَيْرٰتٌ حِسَانٌ ﴿۷۰﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۷۱﴾ حُوْرٌ

پروردگار شما تکذیب میکنید در آنهاست نکوزنانی زیبایان پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید سفیدپوستانی

مَّقْصُوْرٰتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿۷۲﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۷۳﴾ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ

بازداشته در سراپرده ها پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید نیاشیده است (آنان) آدمی پیش از ایشان

وَلَا جَآنٌّ ﴿۷۴﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۷۵﴾ مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَّعَبْقَرِيٍّ

و نه پری پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید تکیه کنندگان بر بالشهای سبز و زرنارهای نیکو

حِسَانٍ ﴿۷۶﴾ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿۷۷﴾ تَبٰرَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلٰلِ وَالْاِكْرَامِ ﴿۷۸﴾

نکو (یا زیبا) پس آیا بکدامین نعمتهای پروردگار شما تکذیب میکنید فرخنده باد نام پروردگار خداوند شکوه و احترام

سُوْرَةُ الْوَاقِعَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اَرْبَعٌ وَّسَبْعُوْنَ اٰيَةً

سورة ۵۶ — جزوها ۱۲۰۳ — کلماتها ۳۷۸

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۝١ لَيْسَ لِوَقْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ۝٢ خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ ۝٣ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًّا ۝٤

گاهیکه فرود آید فرود آینده نیست فرود آمدنش را دروغی فرود آرنده و بالا برنده گاهیکه بلرزد زمین لرزیدنی

وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ۝٥ فَكَانَتْ هَبَاءً مُّنْۢبَثًّا ۝٦ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ۝٧ فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا

ورانده شود کوهها راندنی پس گردد گردی پراکنده و شوید گروهائی سه گانه پس یاران راست چیست

أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ۝٨ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ۝٩ وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ۝١٠

یاران راست و یاران چپ چیست و پیش آهنگان (پیش گیرندگان) آن پیش آهنگان

أُولٰٓئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ۝١١ فِي جَنّٰتِ النَّعِيمِ ۝١٢ ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ۝١٣ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ۝١٤ عَلٰى سُرُرٍ

آنانند نزدیک کنندگان در بهشتهای نعمتها بارهٔ از پیشینیان و اندکی از آیندگان بر تختهائی

مَّوْضُونَةٍ ۝١٥ مُّتَّكِـِٔينَ عَلَيْهَا مُتَقٰبِلِينَ ۝١٦ يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ۝١٧ بِأَكْوَابٍ

بافته نکیه کنندگان بر آنها روی بروی گردند بر ایشان بسرانی جاودانان با جامها

وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ۝١٨ لَّا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنزِفُونَ ۝١٩ وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ

وسراحیها وجامی از باده نهایان نه دردسر گیرند از آن ونه از خرد شوند ویوه از آنچه برگزینند

وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ۝٢٠ وَحُورٌ عِينٌ ۝٢١ كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ۝٢٢ جَزَآءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وگوشت مرغی از آنچه هوس کنند وزنان سفید فراخ چشمان مانندگان مروارید پوشیده پاداش نیکی بکنند بردند نیکوکردند

۝٢٣ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا ۝٢٤ إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ۝٢٥ وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ

نشنوند در آن بیهوده ونه گناه بستن جز گفتار سلامی سلامی و یاران راست چه یاران

الْيَمِينِ ۝٢٦ فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ۝٢٧ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ۝٢٨ وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ ۝٢٩ وَمَآءٍ مَّسْكُوبٍ ۝٣٠ وَفَاكِهَةٍ

راستی زیر درخت سدری بی خار و موزی بهم چیده وسایه کشیده و آبی ریزان ویوه

كَثِيرَةٍ ۝٣١ لَّا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ۝٣٢ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ۝٣٣ إِنَّآ أَنشَأْنَاهُنَّ إِنشَآءً ۝٣٤ فَجَعَلْنَاهُنَّ

فراوان نابریده ونه بازداشته وزنانی فراشته (جنبانا) بآنها پدید آوردنی پس گردانیدیمشان

أَبْكَارًا ۝٣٥ عُرُبًا أَتْرَابًا ۝٣٦ لِّأَصْحَابِ الْيَمِينِ ۝٣٧ ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ۝٣٨ وَثُلَّةٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ۝٣٩

دوشیزگان شوهر دوستانی همسالانی برای یاران راست گروهی از پیشینیان وگروهی از بازماندگان

وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشِّمَالِ ۝٤١ فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ۝٤٢ وَظِلٍّ مِّن يَحْمُومٍ ۝٤٣ لَّا بَارِدٍ

و یاران چپ چه یاران چپ در گرمی سوزانی و آبی جوشان وسایه از دود سیاه نه خنک

وَلَا كَرِيمٍ ۝٤٤ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذٰلِكَ مُتْرَفِينَ ۝٤٥ وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ ۝٤٦

ونه گرامی بدانجهت که پیش ازاین بهرمندان بودند واصرار میورزیدند برگناه (بیمان شکنی) بزرگ

وَكَانُوا يَقُولُونَ أَئِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ۝٤٧ أَوَآبَآؤُنَا الْأَوَّلُونَ

و میگفتند آیا گاهی که مردیم ونه‌یم خاکی واستخوانهائی آیا ما هم برانگیخته آیا پدران ما پیشینیان

۝٤٨ قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ۝٤٩ لَمَجْمُوعُونَ إِلٰى مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ۝٥٠ ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّآلُّونَ الْمُكَذِّبُونَ

بگو هما پیشینیان و پسینیان گردآورده شونده بسوی وعده گاه روزی دانسته سپس شما ای گمراهان تکذیب کنندگان

(۵۱) لَآكِلُونَ مِن شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ (۵۲) فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا الْبُطُونَ (۵۳) فَشَٰرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ

هماناً خورنده‌اید از درختی از زقوم پس آکنده‌اید ازآن شکمها را پس آشامنده‌اید بر آن از آب جوشان

(۵۴) فَشَٰرِبُونَ شُرْبَ الْهِيمِ (۵۵) هَٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ (۵۶) نَحْنُ خَلَقْنَٰكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ

پس آشامنده‌اید آشامیدن شتران تشنگی زده این است پیشکش ایشان روز دین ما آفریدیم شمارا پس چرا تصدیق نمیکنید

(۵۷) أَفَرَءَيْتُم مَّا تُمْنُونَ (۵۸) ءَأَنتُمْ تَخْلُقُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ ٱلْخَٰلِقُونَ (۵۹) نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ ٱلْمَوْتَ

آیا دیدید آنچه میریزید (بزهدان) آیا شما آفریدید مثل آنرا یا ما آفریدگاران ما مقدر کردیم میان شما مرگ را

وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ (۶۰) عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ أَمْثَٰلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِى مَا لَا تَعْلَمُونَ (۶۱) وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ

وما نیستیم پیش گرفته شدگان بر آنکه تبدیل کنیم مانند گان شما را و پدید آوریم شما را آنچه نمیدانید و هماناً دانستید

ٱلنَّشْأَةَ ٱلْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ (۶۲) أَفَرَءَيْتُم مَّا تَحْرُثُونَ (۶۳) ءَأَنتُمْ تَزْرَعُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ

پیدایش نخستین را پس چرا پند آور نمیشوید آیا دیدید آنچه میکارید آیا شما انرا میرویانید یا ما

الزَّٰرِعُونَ (۶۴) لَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَٰهُ حُطَٰمًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ (۶۵) إِنَّا لَمُغْرَمُونَ (۶۶) بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ

کشت آوران اگر خواهیم گردانیمش خشک پس بمانید تعجب کنان که ما هر آینه زیانکاران بلکه ما نانگاهان

(۶۷) أَفَرَءَيْتُمُ ٱلْمَآءَ ٱلَّذِى تَشْرَبُونَ (۶۸) ءَأَنتُمْ أَنزَلْتُمُوهُ مِنَ ٱلْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنزِلُونَ (۶۹) لَوْ نَشَآءُ

آیا دیدید آبی را که نوشید آیا شما فرود آوردیدش از ابر یا ما فرود آرندگان اگر خواهیم

جَعَلْنَٰهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ (۷۰) أَفَرَءَيْتُمُ ٱلنَّارَ ٱلَّتِى تُورُونَ (۷۱) ءَأَنتُمْ أَنشَأْتُمْ شَجَرَتَهَآ أَمْ

بگردانیدش تلخ پس چرا سپاس نگذارید آیا دیدید آتشی را که افروزید آیا شما پدید آوردید درختش را یا

(۷۴) نَحْنُ ٱلْمُنشِـُٔونَ (۷۲) نَحْنُ جَعَلْنَٰهَا تَذْكِرَةً وَمَتَٰعًا لِّلْمُقْوِينَ (۷۳) فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ

ما ایم پدید آرندگان ما گردانیدیمش یادآوری و بهره برای نیازمندان پس تسبیح کن بنام پروردگار بزرگ خویش

(۷۵) فَلَآ أُقْسِمُ بِمَوَٰقِعِ ٱلنُّجُومِ (۷۶) وَإِنَّهُۥ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ (۷۷) إِنَّهُۥ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ (۷۸) فِى كِتَٰبٍ

پس سوگند میخورم بجایهای ستارگان و هماناً آن البته سوگندی اگر بدانید گران هماناً آن هست قرآنی گرامی در نامه

مَّكْنُونٍ (۷۹) لَّا يَمَسُّهُۥٓ إِلَّا ٱلْمُطَهَّرُونَ (۸۰) تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ (۸۱) أَفَبِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ أَنتُم مُّدْهِنُونَ

پوشیده دست بدان نساید جز پاک شده گان فرستاده‌ای از پروردگار جهانیان پس آیا باین راستان شما نمایید چاپلوسان

(۸۲) وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ (۸۳) فَلَوْلَآ إِذَا بَلَغَتِ ٱلْحُلْقُومَ (۸۴) وَأَنتُمْ حِينَئِذٍ تَنظُرُونَ

وقرار دهید روزی خود را که تکذیب کنید پس چرا گاهیکه رسد بگلوگاه و شمایید آنهنگام نگران آن

(۸۵) وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُبْصِرُونَ (۸۶) فَلَوْلَآ إِن كُنتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ (۸۷) تَرْجِعُونَهَآ إِن

و ما نزدیکتر بود آزشما ولیکن نمیبینید پس چرا اگر نیستید شما نا بفرمان شدگان بازنمیگردانید اگر

كُنتُمْ صَٰدِقِينَ (۸۸) فَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ (۸۹) فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتُ نَعِيمٍ (۹۰) وَأَمَّآ إِن كَانَ

هستید راستگویان پس اگر بود از مقربان پس آرامشی و روزی و بهشت نعمت و اما اگر بود

مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلْيَمِينِ (۹۱) فَسَلَٰمٌ لَّكَ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلْيَمِينِ (۹۲) وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلْمُكَذِّبِينَ ٱلضَّآلِّينَ

از یاران راست پس سلامی ترا از یاران راست و اما اگر بود از تکذیب کنندگان گمراهان

(۹۳) فَنُزُلٌ مِّنْ حَمِيمٍ (۹۴) وَتَصْلِيَةُ جَحِيمٍ (۹۵) إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ حَقُّ ٱلْيَقِينِ (۹۶) فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ

پس پیشکشی از آب جوشان و درافکندن در دوزخ هماناً این است حق یقین پس تسبیح کن بنام پروردگار بزرگ خویش

سورة الحديد مدنية وآياتها تسع وعشرون آية

سورة ۵۷ — حزبها ۲۳۷۵ — كلماتها ۵۲۴

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۖ يُحْيِي وَ

تسبیح کرد برای خدا آنچه در آسمانها است وزمین است واوست عزتمند حکیم ویراست پادشاهی آسمانها وزمین زنده کند و

يُمِيتُ ۖ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

بمیراند واوست بر همه چیز توانا اوست آغاز وانجام وپیدا ونهان واوست همه چیز دانا

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ ۖ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ

اوست آنکه آفرید آسمانها وزمین را در شش روز سپس استوار شد بر عرش داند آنچه درآید در زمین

وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۖ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ ۗ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

وآنچه برون آید از آن وآنچه فرود آید از آسمان وآنچه بالا رود در آن واو باشماست هرجا باشید وخداست بآنچه میکنید

بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَإِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٥﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ

بینا اوراست پادشاهی آسمانها وزمین وبسوی خدا بازگردانیده شوند کارها فروبرد شب را در روز وفروبرد

النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ ۖ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٦﴾ آمِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ

روز را در شب داناست بآنچه در سینه‌هاست ایمان آرید بخدا وپیغمبرش وخرچ کنید از آنچه گردانید شما را

مُسْتَخْلَفِينَ فِيهِ ۖ فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ

جانشینان در آن پس آنانکه ایمان آوردند از شما وخرج کردند مر ایشانرا مزدی بزرگ وچه شود شما را ایمان نیاورید بخدا

وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ

وپیغمبر می خواند شما تا ایمان آرید بپروردگار خویش ویعنی گرفت پیمان شما را اگر هستید مؤمنان اوست آنکه فرستد

عَلٰى عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۚ وَإِنَّ اللّٰهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا

بر بنده خویش آیتهای روشن تا بیرون آرد شما را از تاریکیها بسوی روشنائی وبها خداست بشما نوازنده مهربان وچه

لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَلِلّٰهِ مِيرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ

شود شما را انفاق نکنید در راه خدا وخداراست میراث آسمانها وزمین یکسان نیستند از شما آنکه انفاق کرد پیش از

الْفَتْحِ وَقَاتَلَ ۚ أُولٰئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلُوا ۚ وَكُلًّا وَعَدَ اللّٰهُ الْحُسْنٰى ۚ وَ

پیروزی وکارزار کردند آنان بزرگترند در پایه از آنانکه انفاق کردند پس از این وکارزار کردند وهریکرا وعده کرد خدا نکو

اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

خداست بآنچه میکنید آگاه کیست آنکه وامی دهد خدا را وام نکو پس چند برابر کند بر او ومر او راست مزدی گرامی

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعٰى نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرٰىكُمُ

روزی که بینی مردان وزنان مؤمن را میدود نورشان پیشروی ایشان واز سوی راست ایشان مژده باد شما را

الْيَوْمَ جَنّٰاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

امروز باغهائی که روان است زیر آنها جویها جاودانان در آنها اینست آن رستگاری بزرگ

يَوْمَ يَقُولُ الْمُنٰفِقُونَ وَالْمُنٰفِقٰتُ لِلَّذِينَ اٰمَنُوا انْظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُّورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا
روزی کہ گویند مردان و زنان دورویہ مومنانرا کہ ایمان آوردہ بنگرید ما را تا بہرہ مند شویم بہ نوری کہ از نور شما گرفتہ شد باز گردید

وَرَآءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَّهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِن قِبَلِهِ
پشت سر خویش پس بجوئید پرتوی پس زدہ شد میانشان حصاری (دیواری) کہ آنرا است در اندرونش رحمت و بیرونش از پیش آنست

الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ ۖ قَالُوا بَلَىٰ وَلٰكِنَّكُمْ فَتَنتُمْ أَنفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ
عذاب بانگ کنند مومنان آنانرا کہ بودیم با شما گفتند بلی ولیکن شما فریب دادید خویش را و درنگ کردید بکفر و شک آوردید

وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿١٤﴾ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنكُمْ فِدْيَةٌ
و بسر کردن شما را آرزوہا تا بیامد امر خدا و فریب داد شما را بخدا فریبکار پس امروز گرفتہ نشود از شما بدل

وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ مَأْوَاكُمُ النَّارُ ۖ هِيَ مَوْلَاكُمْ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ اٰمَنُوا أَن تَخْشَعَ
و نہ از آنانکہ کفر ورزیدند جایگاہ شما آتش است دوست شما و چہ زشت است جایگاہ آیا ہنگام آن نشدہ است ایمان آورندگانرا کہ فروتن گردد

قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ
گردہ ہایشان برای یاد خدا و آنچہ بیامد از حق و نباشند مانند آنانکہ داده شدند کتاب را از پیش پس دراز شد بر ایشان

الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾ اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ قَدْ
روزگار پس سنگین شد دلہای ایشان و بسیاری از ایشانند نافرمانان بدانید کہ خدا زندہ میکند زمین را پس از مردنش بدانا

بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا
بیان کردیم برای شما آیتہا را مثایہ بخرد باشید مردان تصدیق کنندہ و زنان تصدیق کنندہ و وام دہندگان بخدا وامی

حَسَنًا يُضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولٰئِكَ هُمُ الصِّدِّيقُونَ وَ
نکو دہ شود برای ایشان و ایشانرا است پاداشی نیکو و آنانکہ ایمان آوردند بخدا و فرستادگانش آنانند راستگویان و

الشُّهَدَاءُ عِندَ رَبِّهِمْ ۖ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ
گواہان نزد پروردگارشان مر ایشانرا است مزدشان و نورشان و آنانکہ کفر ورزیدند و تکذیب کردند آیتہای ما آنانند یاران دوزخ

﴿١٩﴾ اعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَزِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ ۖ
بدانید کہ زندگانی دنیا بازی و سرسرائی و فخر کردن بہت بر همدیگر و بسیطلبی بہت در نعمتہا و فرزندان

كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَامًا ۖ وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ
مانند بارانی کہ شگفت آورد کافرانرا زراعتش آن پس خشک شود و بینیش زرد شدہ سپس کوبیدہ شود و در آخرت عذابی است

شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ ۚ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿٢٠﴾ سَابِقُوا إِلَىٰ
سخت و آمرزشی از خدا و خوشنودی و نیست زندگانی دنیا جز آلت فریب پیشی جوئید بسوی

مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ اٰمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ ذٰلِكَ
آمرزشی از پروردگارتان و بہشتی کہ پہناییش چون پہنای آسمان و زمین است آماده شد برای آنانکہ ایمان آوردند بخدا و فرستادگانش این

فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢١﴾ مَا أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ فِي
فضل خدا دہد بہر کہ خواہد و خدا است دارای فضل بزرگ نرسد مصیبتی در

الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِّن قَبْلِ أَن نَّبْرَأَهَا ۚ إِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾
زمین و نہ در خودشما جز در کتابی است پیش از آنکہ آفریمش آنرا آن است بر خدا آسان

لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾ الَّذِينَ يَبْخَلُونَ

تا بر هیچ تحزن نخورید (و بالین نشوید) بر آنچه از شما رود و نه شاد شوید بدانچه شما را آید و خدا دوست ندارد هر خودپسند نازنده را آنانکه بخیل ورزند

وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ ۗ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ

و فرمان دهند مردم را بخیل بودن و هرکه روی برتابد همانا خداست بی نیاز ستوده همانا فرستادیم پیغمبران خویش را بدلیلها

وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ۖ وَأَنزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَ

و فرستادیم با ایشان کتاب و ترازو را تا بجای کنند مردم بداد و فرستادیم آهن را در آن نیروئی سخت و

مَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ ۚ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ

سودهائی برای مردم و تا بداند خدا آنرا که یاری کند او و فرستادگانش را بنهان همانا خداست توانای عزتمند و همانا

أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ ۖ فَمِنْهُم مُّهْتَدٍ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ

فرستادیم نوح را و ابراهیم را و نهادیم در نژاد ایشان پیغمبری و کتاب را پس از ایشان هست راهبری و بسیاری از ایشان

فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ وَ

نافرمانان سپس از پی ایشان آوردیم فرستادگان خویش را و بدنبال سرایشان آوردیم عیسی ابن مریم را و دادیم بدو انجیل را و

جَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً ۚ وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ

نهادیم در دلهای آنانکه پیرویش کردند مهربانی و ترحمی را ولو نه شریعتی که از خویش بدعت آوردند (بوجود آوردند) ما ننوشتیمش بر ایشان

إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا ۖ فَآتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ

جز از پی خوشنودی خدا پس رعایتش نکردند حق رعایتش را پس دادیم بآنانکه ایمان آوردند از ایشان مزد شان را و بسیاری از ایشان

فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِن رَّحْمَتِهِ وَيَجْعَل

نافرمانان ای آنانکه ایمان آوردید بترسید خدا را و ایمان آرید بپیغمبرش دهد شما را دوبهره از بخشش و قرار دهد

لَّكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٨﴾ لِّئَلَّا يَعْلَمَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ

برای شما چیزی که راه روید بدان و بیامرزد شما را و خدا است آمرزنده مهربان تا بداند اهل کتاب که

عَلَىٰ شَيْءٍ مِّن فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

بر چیزی از فضل خدا و آنکه فضل بدست خداست دهدش هرکه خواهد و خداست دارنده فضل بزرگ

سورة المجادلة مدنية وآياتها اثنتان وعشرون آية

بسم الله الرحمن الرحيم

سورة ٥٨ — حروفها ١٧٩٢ — كلماتها ٣٧٣

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا ۚ إِنَّ

هر آینه شنید خدا سخن آنزن را که با تو مستیزه میکرد در باره شوهرش و با تو باز خدا و خدا میشنید گفتگوی شما را همانا

اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿١﴾ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنكُم مِّن نِّسَائِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَاتِهِمْ ۖ إِنْ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا

خداست شنوای بینا آنانکه ظهار میکنند از شما از زنان خویش نیستند آن زنان مادران ایشان نیستند مادران ایشان مگر

اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُورًا ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٢﴾

آنانکه زاینده شان و هر آینه گویند بایسندی از سخن و دروغی را و همانا خدا گذشت کننده آمرزنده

وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّا ذَٰلِكُمْ

وآنانکه ظهار میکنند از زنان خویش پس باز میگردند بدانچه گفتند پس آزاد کردن بنده پیش ازانکه بهم نزدیک شوند اینرا

تُوعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَن

اندرز داده شوید بدان وخدا است بدانچه میکنید آگاه ﴿٣﴾ پس هر که نیابد پس روزه دو ماه پی در پی پیش ازانکه

يَتَمَآسَّا فَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتِلْكَ حُدُودُ

بهم نزدیک شوند پس هر که نتواند پس خوراک شصت تن بینوا این تا ایمان آرید بخدا و پیغمبر وی و اینست مرزهای

اللَّهِ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كُبِتُوا كَمَا كُبِتَ الَّذِينَ مِن

خدا و کافران راست عذابی دردناک ﴿٤﴾ آنانکه دشمنی کنند با خدا و پیغمبر وی سرنگون شوند چنان که سرنگون شدند آنانکه

قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم

پیش از ایشان بودند و ما فرستادیم آیتهای روشن و کافران راست عذابی خوار کننده ﴿٥﴾ روزی که برانگیزد ایشان را خدا همگی پس آگهیشان دهد

بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا

بدانچه کردند بشمرد ایشان را خدا و فراموش کردند و خدا است بر همه چیز گواه ﴿٦﴾ آیا ندیدی که خدا داند آنچه در آسمانها و آنچه

فِي الْأَرْضِ مَا يَكُونُ مِن نَّجْوَىٰ ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَىٰ مِن

در زمین است نیست رازگوئی سه تن جز آنکه او است چهارمین ایشان و نه کمتر از

ذَٰلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ

این و نه بیشتر جز آنکه او است با ایشان هر جا باشند و پس آگهیشان دهد بدانچه کردند روز رستاخیز بدرستی خدا است بهر

شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَاجَوْنَ

چیزی دانا ﴿٧﴾ آیا ندیدی بدانانکه نهی کرده شدند از راز گفتن پس باز گردند بدانچه نهی شدند از آن و راز گویند

بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ وَيَقُولُونَ

بگناه و دشمنی و نافرمانی پیغمبر و هرگاه آیند درود گویند بدانچه درود نگفت بدان خدا و گویند

فِي أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

بهمدیگر چرا عذاب نمی کند ما را خدا بدانچه گوئیم بس است ایشان را دوزخ بسوختنش بس بدجایگاه ﴿٨﴾ ای آنانکه

آمَنُوا إِذَا تَنَاجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَاجَوْا بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَاجَوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ

ایمان آورده اید گاهی که با هم راز گوئید راز مگوئید بگناه و دشمنی و نافرمانی پیغمبر و راز گوئید بنکوکاری و پرهیزگاری

وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا النَّجْوَىٰ مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزُنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيْسَ

و بترسید خدائی را که بسوی او گرد آورده شوید ﴿٩﴾ جز این نیست که راز گوئی از شیطان است تا اندوهگین سازد آنانرا که ایمان آورده اند و نیست

بِضَارِّهِمْ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا

زیان رساننده آنان بچیزی مگر بفرمان خدا و بر خدا پس باید توکل کنند مؤمنان ﴿١٠﴾ ای آنانکه ایمان آورده اید هرگاه

قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ انشُزُوا فَانشُزُوا

گفته شود بشما جای باز کنید در نشستنگاها پس جای دهید تا جای دهد خدا شما را و گاهی که گفته شود برخیزید پس برخیزید

يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

بالا برد خدا آنانرا که ایمان آورده اند از شما و آنانرا که داده شده اند دانش درجاتی و خدا است بدانچه میکنید آگاه

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَاجَيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَاكُمْ صَدَقَةً ذَٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ

ای آنانکه ایمان آوردید هرگاه راز گوئید با پیمبر پس پیش فرستید پیشه‌ای راز گفتن خویش صدقه این بهتر شما را

وَأَطْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾ أَأَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَاكُمْ

وپاکتر پس اگر نیابید پس همانا خدایست آمرزنده مهربان آیا ترسیدید اگر پیش پرداز پیشه‌ای راز گوئی خویش

صَدَقَاتٍ فَإِذْ لَمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ

صدقه‌ها پس اگر نکردید و توبه کرد خدا برشما پس بپای دارید نماز را و دهید زکوة را و فرمانبرید خدا و پیمبرش را

وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِم مَّا هُم مِّنكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ

وخداست بدانچه کنید آگاه آیا نگریستی بدانانکه دوستی کردند با گروهی که خشم گرفت خدا بر ایشان نیستند ایشان از شما و نه از ایشان و سوگند یاد کنند

عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ اتَّخَذُوا

بردروغ و خود میدانند آماده کرد خدا برای ایشان عذابی سخت همانا زشت است آنچه بودند میکردند گرفتند

أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٦﴾ لَن تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُم

سوگندهای خود را سپری تا بازدارند از راه خدا پس ایشانراست عذابی خوارکننده هیچ بی نیاز نگرداند از ایشان خواسته‌های ایشان و فرزندان ایشان

مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ

از خدا چیزی را آنانند یاران آتش ایشانند در آن جاودانان روزیکه برانگیزد ایشان را خدا همگی پس سوگند یاد کنند برایش

كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٨﴾ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ

چنانکه سوگند یاد کنند برای شما و گمان کنند که ایشانند بر چیزی همانا ایشانند دروغگویان چیره شد برایشان شیطان

فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ

پس فراموشانیدشان یاد خدا را آنانند حزب شیطان همانا حزب شیطانند زیانکاران همانا آنانکه

يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ

دشمنی کنند با خدا و پیمبرش آنانند در جرگه سرافکندگان نوشت خدا که هر آینه چیره گردانم من و فرستادگانم همانا خداست

قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾ لَّا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

توانای عزیز نیابی گروهی را که ایمان آرند بخدا و روز باز پسین دوستی کنند با آنکه دشمنی کند با خدا و پیمبرش

وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَٰئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ

وهرچند باشند پدرانشان یا پسرانشان یا برادرانشان یا خویشاوندانشان آنان نوشت در دلهایشان

الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا

ایمان را و تأیید کرد ایشانرا بروحی از نزد خویش و در آرد ایشان را بباغهائی که روان است زیر آنها جویها جاودانان در آنها

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَٰئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

خوشنود شد خدا از ایشان و خوشنود شدند از او آنانند حزب خدا همانا حزب خدا ایشانند رستگاران

سورة الحشر مدنية وآياتها اثنتان وعشرون آية

سورة ۵۹ — جزوها ۱۹۱۳ — كلماتها ۳۴۵ — حروفها

بسم الله الرحمن الرحيم

خدا را نام بخشاینده مهربان

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ① هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا

تسبیح گفت خدا آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و او است عزتمند حکیم او است آنکه برون کرد آنانرا که کفر ورزیدند

مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ

از اهل کتاب از خانهای خویش در آغاز گردآوردن گمان نبردید که برون روند و پندشتند که بازدارنده بودند آنانرا دژهای ایشان

مِنَ اللّٰهِ فَأَتٰهُمُ اللّٰهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ

از خدا پس بیامد شان خدا از جایگه نمی پندشتند و افگند در دلهای ایشان هراس را ویران میکردند خانهای خود را بدستهای

وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ ② وَلَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا

و دستهای مؤمنان پس عبرت گیرید ای دارندگان بینش (ابن عباس) و اگر نبود اینکه نوشت بست خدا برایشان آوارگی را هرآینه شکنجه میکرد ایشانرا در دنیا

وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ③ ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِّ اللّٰهَ فَإِنَّ اللّٰهَ شَدِيدُ

و ایشانراست در آخرت عذاب آتش این بدانست که ستیزه کردند با خدا و پیمبرش و آنکه بستیزد با خدا پس خدا سخت

الْعِقَابِ ④ مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لِينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلٰى أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللّٰهِ وَلِيُخْزِيَ الْفَاسِقِينَ

عقوبت آنچه برید از خرمابنها یا بازگذاردید آنرا ایستاده بر بنهای خود پس بدستور خدا بود و تا خوار سازد نافرمانانرا

⑤ وَمَا أَفَاءَ اللّٰهُ عَلٰى رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يُسَلِّطُ

و آنچه بهره داد خدا پیمبر خویش را از ایشان پس نتاختید بر آن اسبان و نه شتران و لیکن خدا چیره گرداند

رُسُلَهُ عَلٰى مَنْ يَشَاءُ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ⑥ مَا أَفَاءَ اللّٰهُ عَلٰى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرٰى

فرستادگانش را بر هرکه خواهد و خدا بر همه چیز توانا و آنچه دهانی داشت خدا بر پیمبرش از اهل شهرها

فَلِلّٰهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ

پس از آن خداست و از آن پیمبر و از آن نزدیکان (خویشاوندان) و یتیمان و بینوایان و درماندگان راه تا نباشد دستوش گردشی میان

الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آتٰىكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهٰىكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللّٰهَ إِنَّ اللّٰهَ

توانگران شما و آنچه داد شما را پیمبر پس گیرید آنرا و آنچه باز داشت شما را از آن پس باز ایستید و بترسید خدا را که خدا

شَدِيدُ الْعِقَابِ ⑦ لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا

سخت عقوبت برای بینوایان از مهاجران آنانکه برون رانده شدند از خانه ها و خویشهای خویش در پی فضلی

مِنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ أُولٰئِكَ هُمُ الصّٰدِقُونَ ⑧ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ

از خدا و خوشنودی و یاری کنند خدا و پیمبرش را آنانند راستگویان و آنانکه جایگزین گزیدند خانه

وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا

و ایمان را پیش از ایشان دوست دارند آنرا که هجرت کند سوی ایشان و نیابند در سینه های خویش نیازمندی بدانچه

أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلٰى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولٰئِكَ

داده شدند و برگزینند بر خویش و هرچند باشد بدیشان تنگدستی و آنکه نگهداشته شود از بخل خویش پس آنانند

هُمُ الْمُفْلِحُونَ ⑨ وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ

رستگاران و آنانکه آمدند از پس ایشان گویند پروردگارا بیامرز برای ما و برای برادران ما آنانکه

سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ⑩

پیش گرفتند ما را بایمان و نگذار در دلهای ما کینی برای آنانکه ایمان آوردند پروردگارا بدانا توئی نوازنده مهربان

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ

آیا ننگریستی بدانانکه نفاق ورزیدند گویند ببرادران خویش آنانکه کفر ورزیدند از اهل کتاب اگر بیرون رانده شوید

لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

بیرون آییم باشما وفرمان نبریم درشما کسیرا هیچگاه واگر کارزار باشما شود هرآینه یاری کنیم شمارا وخدا گواهی دهد که ایشانند هاناً دروغگویان

لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْأَدْبَارَ

اگر بیرون رانده شوند بیرون نروند باایشان واگر نبرد باایشان شود یاریشان نکنند واگر یاریشان کنند برگردانند

ثُمَّ لَا يُنْصَرُونَ ﴿١٢﴾ لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ

سپس یاری نشوند هاناشما ترسناکتر در سینه‌های ایشان از خدا این بدانست که ایشان گروهی اند که درنیابند

﴿١٣﴾ لَا يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرًى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ

پیکار نکنند باشما جمعی جز در شهرهای باروادار یا از پشت دیوارها ترسناکست ایشان میان ایشان سخت پندارشان

جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾ كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا

بیرستند ودلهاشان پراکنده بدست این بدانست که ایشانند گروهی بیخردان مانند آنانکه پیش ازایشان نزدیک چشیدند

وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ

بدفرجامی کار خویش را وایشانراست عذابی دردناک مانند شیطان گاهی که گفت بانسان کافر شو پس چنان کرد که کفر ورزید گفت هاناکه من بیزارم

مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ فَكَانَ عَاقِبَتَهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدَيْنِ فِيهَا وَذَلِكَ

ازتو هاناکه من ترسم خدارا پروردگار جهانیان پس شد فرجام آنان که هردو در آتشند جاودان درآن واینست

جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ

کیفر ستمکاران ای آنانکه ایمان آوردید بترسید خدارا وباید بنگرد هرکس چه چیز پیش فرستاده است برای فردا وبترسید خدارا

إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

که خدا آگاهست بآنکه میکنید وهانباشید مانند آنانکه فراموش کردند خدارا پس فراموشان گردانید خودشان را ایشانند نافرمانان

﴿١٩﴾ لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا

یکسان نیستند یاران آتش ویاران بهشت یاران بهشتند رستگاران اگر بفرستادیم این

الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ

قرآن را بر کوهی هرآینه میدیدیش سرافکنده ازبیم پاشیده از ترس خدا واین مثلها را می زنیم برای مردم

لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

شاید اندیشه کنند اوست خدائی که نیست خدائی جز او دانای نهان وپیدا اوست بخشنده مهربان

﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ

اوست خدائی که نیست خدائی جز او پادشاه پاک سلام ایمن دهنده نگهبان عزتمند قرافرمای

الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ

بزرگی جوی منزه است خدا از آنچه شرک ورزند اوست خداوند آفریدگار پدیدآرنده پیکرساز اوراست نامهای

الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

نکو تسبیح میکند آنچه در آسمانها وزمین است واوست عزتمند حکیم

سورة الممتحنة قدية وهي اثنتا عشرة اية

سورة ۶۰ | حروفها ۱۵۱۰ | كلماتها ۳۴۸

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشايشده مهربان

يا ايها الذين امنوا لا تتخذوا عدوي وعدوكم اولياء تلقون اليهم بالمودة وقد

اى آنانكه ايمان آورده مگيريد دشمن من ودشمن خويش را دوستانى كه افكنيد بايشان دوستى را وآنان

كفروا بما جاءكم من الحق يخرجون الرسول واياكم ان تؤمنوا بالله ربكم ان كنتم

كفر ورزيدند بدانچه بشما آمد از حق برون رانند پيمبر را وشما را ازآنرو كه ايمان آورده بپروردگار خويش اگر هستيد شما

خرجتم جهادا في سبيلي وابتغاء مرضاتي تسرون اليهم بالمودة وانا اعلم بما اخفيتم

برون آمديد كه جهاد در راه من ودر پى خوشنودى من پنهانيد سوى ايشان دوستى را ومن داناترم بدانچه نهان داريد

وما اعلنتم ومن يفعله منكم فقد ضل سواء السبيل ① ان يثقفوكم يكونوا لكم

وآنچه آشكار سازيد وآنكه بكند ازشما همانا گم كرده راه راست را اگر دست يابند برشما باشند براى شما

اعداء ويبسطوا اليكم ايديهم والسنتهم بالسوء وودوا لو تكفرون ② لن تنفعكم

دشمنان وباز كنند سوى شما دستهاى خويش وزبانهاى خويش را بدى ودوست دارند كاش بشديد كافران سود ندهد شما را

ارحامكم ولا اولادكم يوم القيمة يفصل بينكم والله بما تعملون بصير ③ قد كانت

خويشاوندهاى شما ونه فرزندان شما روز قيامت جدائى افكند ميان شما وخدا بدانچه كنيد بيناست همانا بود

لكم اسوة حسنة في ابرهيم والذين معه اذ قالوا لقومهم انا برءؤا منكم وما تعبدون

براى شما پيروى نكوئى در ابراهيم وآنانكه با او بودند كه بيك گفتند بقوم خويش ما بيزاريم از شما واز آنچه پرستيد

من دون الله كفرنا بكم وبدا بيننا وبينكم العداوة والبغضاء ابدا حتى تؤمنوا بالله

جز خدا كفر ورزيديم بشما وپديدار شد ميان ما ودشمنى وكين هميشه تا آنكه ايمان آريد بخدا

وحده الا قول ابرهيم لابيه لاستغفرن لك وما املك لك من الله من شيء ربنا عليك

تنها بجز گفتار ابراهيم بپدرش كه آمرزش خواهم البته برايت واختيار ندارم براى تو از خدا چيزى را پروردگارا برتو

توكلنا واليك انبنا واليك المصير ④ ربنا لا تجعلنا فتنة للذين كفروا واغفر لنا

توكل كرديم وبسوى تو باز گشتيم وبسوى تو بازگشت پروردگارا نسازما وسوسه اى آنانكه كفر ورزيدند وببخشاى ما

ربنا انك انت العزيز الحكيم ⑤ لقد كان لكم فيهم اسوة حسنة لمن كان يرجوا الله واليوم

پروردگارا تو توئى همانا عزيز حكيم همانا بود براى شما در ايشان پيروى نكو براى آنكه اميد دارد خدا وروز

الاخر ومن يتول فان الله هو الغني الحميد ⑥ عسى الله ان يجعل بينكم وبين الذين عاديتم

بازپسين را وآنكه پشت كند همانا خداست بى نياز ستوده اميد است خدا نهد ميان شما وميان آنانكه دشمنى كرديد

منهم مودة والله قدير والله غفور رحيم ⑦ لا ينهاكم الله عن الذين لم يقاتلوكم في

از ايشان دوستى وخدا توانا است وخداست آمرزنده مهربان باز ندارد شما را خدا از آنانكه جنگ با شما نكردند در

الدين ولم يخرجوكم من دياركم ان تبروهم وتقسطوا اليهم ان الله يحب المقسطين ⑧

دين وبرون نرانند شما را از خانه هاى خويش كه نيكى كنيد با ايشان وداد گرى آنان ورا كنيد همانا خدا دوست دارد دادگران را

إِنَّمَا يَنْهَىٰكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ

همانا نهى ميكند شما را خدا از آنانكه پيكار كردند با شما در دين و بيرون راندند شما را از خانهاى خويش و پشتيبانى كردند بر بيرون راندن شما

أَن تَوَلَّوْهُمْ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ

كه دوستى با آنان كنيد و آنكه دوستشان دارد پس همانا آنانند ستمكاران اى آنانكه ايمان آورديد چون آمدند شما را زنان مؤمنات

مُهَاجِرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۖ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ ۖ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى

هجرت كنندگان پس بيازماييدشان خدا داناتر است بايمان آنان پس اگر دانستيد ايشانرا ايمان آورندگان بازگردانيدشان بسوى

الْكُفَّارِ ۖ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۖ وَآتُوهُم مَّا أَنفَقُوا ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن

كافران نه اينان حلالند آنانرا ونه آنان حلالند اينانرا و بدهيد بدان كسان آنچه را هزينه كردند و نيست پروائى برشما كه

تَنكِحُوهُنَّ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَاسْأَلُوا مَا أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْأَلُوا

كابين بدهيد برآنان هرگاه داديد بشان مزدهاى ايشانرا و نگهداريد بزنان كافر و زنده مگيريد و بخواهيد آنچه هزينه كرديد و بايد خواهند

مَا أَنفَقُوا ۚ ذَٰلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى

آنچه هزينه كردند اينست حكم خدا كه حكم كند ميان شما و خدا داناست و داناى حكيم و اگر از دست شما رفت چيزى از زنان شما بسوى

الْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَآتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُم مِّثْلَ مَا أَنفَقُوا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنتُم بِهِ

كافران پس درباريد از آنان برابر آنچه هزينه كرديد پس بپردازيد بدانانكه رفتند همسرانشان مانند آنچه را هزينه كردند و بترسيد خداوندى را كه شما بدو

مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰ أَن لَّا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا

ايمان آورنگان اى پيمبر هرگاه آيند زنان ايمان آورنده كه با تو بيعان بندند (بيعت كنند) براينكه شرك نورزند بخدا چيزى

وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ

ونه دزدى كنند ونه زنا كنند ونكشند فرزندان خويش را ونياورند دروغى (بهتى) كه بربندند ميان دستها و پاهاى خود

وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

و پاهاى خويش ونافرمانى نكنند در خوبى پس بيعان بند (بيعت كن) با ايشان و آمرزش خواه براى ايشان از خدا همانا خداوند آمرزنده مهربان است

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَئِسُوا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَئِسَ الْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

اى آنانكه ايمان آورديد دوستى نكنيد با گروهى كه خشم آورد خدا بر ايشان همانا نوميد شدند از آخرت چنانكه نوميد شدند كافران از يارانشان كه در گورستانند

سورة الصف مدنية وآياتها اربع عشرة آية

سورة ٦١ — حروفها ٩٢٥ — كلماتها ٢٢١

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاينده مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

تسبيح گفت خدارا آنچه در آسمانهاست و آنچه در زمين است و اوست عزتمند حكيم اى آنانكه ايمان آورده

لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِندَ اللَّهِ أَن تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾

چرا ميگوئيد آنچه را نميكنيد گران است خشمى نزد خدا كه بگوئيد آنچه را نكنيد

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُم بُنْيَانٌ مَّرْصُوصٌ ﴿٤﴾

همانا خدا دوست دارد آنانرا كه پيكار ميكنند در راه خدا صف بستگان گويا ايشانند ساختمانى رخنه چون روى

وَاِذْ قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهٖ يٰقَوْمِ لِمَ تُؤْذُوْنَنِيْ وَقَدْ تَّعْلَمُوْنَ اَنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ فَلَمَّا
وهنگامی که گفت موسی بقوم خویش ای قوم من چرا آزار میدهید و دانسته شما که منم فرستاده خدا بسوی شما پس هنگامی که
زَاغُوْٓا اَزَاغَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ۝٥ وَاِذْ قَالَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ يٰبَنِيْٓ
لغزیدند لغزانید خدا دلهای ایشانرا وخدا راهبری نکند گروه نافرمانان را وهنگامی که گفت عیسی ابن مریم ای
بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اِنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُوْلٍ
بنی اسرائیل بدرستیکه منم فرستاده خدا بسوی شما تصدیق کننده آنچه پیش روی من است از توریة ومژده دهنده بفرستاده
يَّاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِي اسْمُهٗٓ اَحْمَدُ فَلَمَّا جَآءَهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ قَالُوْا هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ۝٦ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ
میآید پس از من نامش احمد ناگاه بیامد ایشانرا بنشانها گفتند این است جادوئی آشکار وکیست ستمکارتر از آنکه
افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعٰٓى اِلَى الْاِسْلَامِ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ۝٧ يُرِيْدُوْنَ
بست بر خدا دروغرا واو خوانده میشود بسوی اسلام وخدا راهبری نکند گروه ستمکارانرا خواهند
لِيُطْفِـُٔوْا نُوْرَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُوْرِهٖ وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُوْنَ ۝٨ هُوَ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ رَسُوْلَهٗ
خاموش کنند نور خدارا بادهانهای خویش وخداست تمام کننده نور خویش واگرچه ناخوش دارند کافران اوست آنکه فرستاد پیمبر خود
بِالْهُدٰى وَدِيْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهٗ عَلَى الدِّيْنِ كُلِّهٖ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُوْنَ ۝٩ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا هَلْ
براهبری ودین حق تا پیروز گرداند آنرا بر همه دینها اگرچه ناخوش دارند مشرکان ای آنانکه ایمان آوردید آیا
اَدُلُّكُمْ عَلٰى تِجَارَةٍ تُنْجِيْكُمْ مِّنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ ۝١٠ تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتُجَاهِدُوْنَ فِيْ
راهنمائی کنم شما را بسوداگری که برهاند شما را از عذابی دردناک ایمان آرید بخدا وپیغمبر او وکوشش کنید در
سَبِيْلِ اللّٰهِ بِاَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝١١ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ
راه خدا بمالهای خویش وجانهای خویش این بهتر است شما را اگر باشید میدانید بیامرزد برای شما گناهان شما را
وَيُدْخِلْكُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ وَمَسٰكِنَ طَيِّبَةً فِيْ جَنّٰتِ عَدْنٍ ذٰلِكَ الْفَوْزُ
وداخل آرد شما را بهشتهائی که روان است زیر آنها جویها ودلنشینهای پاک در بهشتهای جاودان اینست رستگاری
الْعَظِيْمُ ۝١٢ وَاُخْرٰى تُحِبُّوْنَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللّٰهِ وَفَتْحٌ قَرِيْبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ ۝١٣ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
بزرگ ودیگری که دوست دارید پیش یاری از خدا وپیروزی نزدیک ومژده ده بمؤمنان ای آنانکه ایمان آوردید
كُوْنُوْٓا اَنْصَارَ اللّٰهِ كَمَا قَالَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيّٖنَ مَنْ اَنْصَارِيْٓ اِلَى اللّٰهِ قَالَ الْحَوَارِيُّوْنَ
باشید یاوران خدا چنانکه گفت عیسی ابن مریم بحواریون کیست یاوران من بسوی خدا گفتند حواریون
نَحْنُ اَنْصَارُ اللّٰهِ فَاٰمَنَتْ طَّآئِفَةٌ مِّنْ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ وَكَفَرَتْ طَّآئِفَةٌ فَاَيَّدْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
ما یاوران خدا پس ایمان آوردند گروهی از بنی اسرائیل وکفر ورزیدند گروهی پس کمک کردیم آنانرا که ایمان آوردند
عَلٰى عَدُوِّهِمْ فَاَصْبَحُوْا ظٰهِرِيْنَ ۝١٤
بر دشمنشان پس بامداد کردند پیروزمندان

سورة الجمعة مدنية وهي احدى عشرة اية

سورة ٦٢ حروفها ٧٢٨ كلماتها ١٧٥

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوْسِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ۝١
تسبیح کرد خدارا آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است پادشاه پاک عزتمند حکیم

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ

اوست آنکه برانگیخت در ناخواندگان پیمبری را از ایشان بخواند برایشان آیتهای او و پاک سازد ایشان را و بیاموزدشان کتاب و حکمت را

وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۲﴾ وَآخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ

اگرچه بودند پیش ازان هماها در گمراهی آشکار و دیگران از ایشان که هنوز نپیوستند بدیشان و اوست عزتمند

الْحَكِيمُ ﴿۳﴾ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿۴﴾ مَثَلُ الَّذِينَ

حکیم این است فضل خدا دهدش بهرکه خواهد وخداست دارای فضل بزرگ مثل آنانکه

حُمِّلُوا التَّوْرَاةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا

بارشدند توراترا سپس برنداشتندش مانند خر که برداره کتابهائی زشت مثل گروهی که تکذیب کردند

بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۵﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ

آیتهای خدارا وخدا رهبری نکند گروه ستمکاران را بگو ای آنانکه جهود شدید اگر پندارید که شما

أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۶﴾ وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا

دوستانید خدارا جز مردم پس آرزو کنید مرگ را اگر هستید راستگویان و ندارند تمنای مرگ هرگز بدانچه

قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿۷﴾ قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ

پیش آورد دستهای آنان وخدا دانست بستمکاران بگو هماها مرگ که ازان گریزانید رسنده است بشما

ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

سپس بازگردانیده شوید بسوی دانای نهان و هویدا تا آگهیتان دهد بچه بودید بکردید ای آنانکه

آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَٰلِكُمْ

ایمان آوردید هرگاه بانگ دهند شود برای نماز از روز جمعه (آدینه) پس بشتابید بسوی یاد خدا و رها کنید سودا گری را این

خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۹﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ

بهتر است برای شما اگر بدانید سپس گاهی که بپایان یافت نماز پس پراکنده شوید در زمین و بجوئید از

فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۰﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انْفَضُّوا

فضل خدا و یاد کنید خدارا بسیار شاید رستگار شوید و هرگاه بینند سودا گرمی یا بیهوده ای بروند

إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۱۱﴾

بسویش و بگذارند ترا ایستاده بگو آنچه نزد خداست بهتر است از بیهوده ای و از سودا گری و خداست بهترین روزی دهندگان

سورة المنافقون مدنية وآياتها إحدى عشرة آية

سورة ۶۳ — حروفها ۷۷۶ — كلماتها ۱۷۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ

هرگاه آیند تو را دورویان گویند گواهی دهیم که تو ای پیمبر خدا و خدا دانست که تو ای فرستاده او و خدا گواهی دهد که

الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ﴿۱﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

دورویان هماها دروغگویان برگرفتند سوگندهای خویش سپر پس بازداشتند از راه خدا هماها زشت است بچه بودند میکردند

٢ ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ٣ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ

این بدانست که ایشان ایمان آوردند پس کافر شدند پس مهر نهاده بر دلهای ایشان پس ایشان درنمی‌یابند و هرگاه ببینی ایشان را شگفت آرد تو را

أَجْسَامُهُمْ ۖ وَإِن يَقُولُوا تَسْمَعْ لِقَوْلِهِمْ ۖ كَأَنَّهُمْ خُشُبٌ مُّسَنَّدَةٌ ۖ يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ ۚ

کالبدهای ایشان و اگر سخن گویند گوش دهی بگفتار ایشان گویا ایشان چوبهای بگمارده‌اند هر فریادی بر ایشان

هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ ۚ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ ۖ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ٤ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ

ایشانند دشمن پس برحذر باش ایشان را بکشد ایشان را خدا کجا بر روی برانده شوند و گاهی که گفته شود مر ایشان را بیایید آمرزش خواهد برای شما

رَسُولُ اللَّهِ لَوَّوْا رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ ٥ سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ

پیغمبر خدا بازگردانند سرهای خویش و بینیشان بازمیدارند (یا دوری کنند و ایشانند گردنکشان و گردنکشان بدانند ایشان را چه آمرزش خواهی

لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ ۖ لَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ٦ هُمُ الَّذِينَ

برای ایشان یا آمرزش نخواهی برای ایشان هرگز نیامرزد ایشان را خدا چنانا خدا جایت نکند گروه نافرمانان را آنانند که

يَقُولُونَ لَا تُنفِقُوا عَلَىٰ مَنْ عِندَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ يَنفَضُّوا ۗ وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

گویند انفاق نکنید بر آنانکه نزد پیغمبر خدایند تا پراکنده شوند و خدا راست گنجهای آسمانها وزمین

وَلَٰكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ٧ يَقُولُونَ لَئِن رَّجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا

ولیکن منافقان در نیابند گویند اگر بازگشتیم بسوی شهر ما بیرون راند گرامی‌تر عزتی تا خوارتر ایشان

الْأَذَلَّ ۚ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَٰكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ٨ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا

خوار ذرا و از آن خداست عزت و از آن پیغمبر وی و از آن مؤمنان ولیکن منافقان نمیدانند ای آنکه ایمان آوردید

لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَن ذِكْرِ اللَّهِ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

سرگرمان نسازد خویشهای شما و فرزندان شما از یاد خدا و آنکه بکند اینرا پس آنانند از زیانکاران

٩ وَأَنفِقُوا مِن مَّا رَزَقْنَاكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ

و بدهید از آنچه روزی دادیم شما را پیش از آنکه بیاید یکی از شما مرگ پس گوید پروردگارا کاشکی پس میداد مرا

قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِّنَ الصَّالِحِينَ ١٠ وَلَن يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا ۚ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ١١

نزدیک تا تصدق کنم و بشوم از شایستگان و هرگز پس نمیدهد خدا جانی را گاه آنکه بیاید سرآمدش و خدا آگاه است بدانچه میکنید

سورة التغابن مدنية وآياتها ثمان عشرة آية

سورة ٦٤ | حروفها ١٠٧٠ | كلماتها ٢٣١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

تسبیح گوید برای خدا آنچه در آسمانهاست و آنچه در زمین است او راست پادشاهی و از آن اوی است پس او بر همه چیز توانا

١ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنكُمْ كَافِرٌ وَمِنكُم مُّؤْمِنٌ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ٢

اوست آنکه آفرید شما را پس از شما هست کافری و از شما هست مؤمنی و خدا بدانچه میکنید بیناست

خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ٣

آفرید آسمانها و زمین را بحق و دیگر ساخت شما را پس نکو ساخت صورتهای شما را و بسوی اوست بازگشت

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

داند آنچه در آسمانها و زمین هست و میداند آنچه را نهان دارید و آنچه آشکار کنید و خدا داناست بدانچه در سینه‌هاست

④ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ⑤ ذٰلِكَ

آیا نیامده شمارا و کسان آنانکه کفر ورزیدند از پیش پس چشیدند بد فرجامی کار خود را و باشد ایشانرا عذابی دردناک این

بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا وَاسْتَغْنَى

بدانست که بودند میآمدند نشان پیغمبرانشان گفتند آیا بشری مارا رهبری کند پس کفر ورزیدند و پشت کردند و بیپروائی کرد

اللّٰهُ وَاللّٰهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ⑥ زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلٰى وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ

خدا و خداست بی نیاز ستوده پنداشتند آنانکه کفر ورزیدند که هرگز برانگیخته نشوند بگو چرا بلی سوگند بپروردگارم هرآینه برانگیخته شوید سپس گاه بشود

بِمَا عَمِلْتُمْ وَذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرٌ ⑦ فَآمِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

بدانچه کردید و آنست بر خدا آسان پس ایمان آرید بخدا و پیغمبرش و روشنائی که فرستادیم و خداست بدانچه میکنید

خَبِيرٌ ⑧ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذٰلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكَفِّرْ

آگاه روزیکه گرد آورد شمارا برای روز گردآوردن آنست روز نقابن (بهبود گی) و آنکه ایمان آرد بخدا و بکند کار شایسته بزداید

عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

از او بدهایش را و در آرد شرا باغهائی که روان است زیر آنها جویها جاودانان در آنها همیشه این است آن رستگاری بزرگ

⑨ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

و آنانکه کفر ورزیدند و تکذیب کردند آیتهای مارا آنانند یاران آتش جاودانان در آن و چه زشت است جایگاه

⑩ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللّٰهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللّٰهِ يَهْدِ قَلْبَهُ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

نرسد پیش آمدی جز بدستور خدا و آنکه ایمان آرد بخدا رهبری کند دلش را و خداست بهمه چیز دانا

⑪ وَأَطِيعُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلٰى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ⑫ اللّٰهُ

و فرمان برید خدا و فرمان برید پیمبرا پس اگر روی برتابید نباشد بر فرستاده ما جز رسانیدن آشکار خداوند

لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ⑬ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ

نیست خدائی جز او و بر خدا باید توکل کنند مؤمنان ای آنانکه ایمان آوردید هرآینه از زنان شما و فرزندان شما

عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِنْ تَعْفُوا وَتَصْفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ⑭ إِنَّمَا

دشمنی اند شمارا پس بپرهیزید شان و اگر درگذرید و چشم پوشی کنید و بیامرزید هانا خداست آمرزنده مهربان جز این نیست

أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللّٰهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ⑮ فَاتَّقُوا اللّٰهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَاسْمَعُوا

که خواسته‌های شما و فرزندان شما آزمایشی است و خدا نزد اوست پاداش بزرگ پس بترسید خدارا هرآنچه بتوانید و بشنوید

وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِأَنْفُسِكُمْ وَمَنْ يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ⑯ إِنْ تُقْرِضُوا

و فرمانبرداری کنید و خرج کنید بهتر است برای شما و آنکه نگهداشته شود بخل نفس وی خویش را یابند آنانند رستگاران اگر وام دهید

اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ⑰ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ⑱

خدارا وامی نیکو بپذیرد بیفزاید برای شما و بیامرزد شمارا و خداست سپاسگزار بردبار دانای نهان و پیدا عزیز حکیم

سورة الطلاق مدنية وآياتها اثنتا عشرة آية

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند جنبنده و مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ

ای پیمبر هرگاه خواهید زنان را طلاق دهید زنان را پس طلاقشان کنید برای عدهٔ آنان و بشمرید عدهٔ را و بترسید خدا را پروردگار

لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِينَ بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ

بیرون شان نرانید از خانه‌های خویش و بیرون نروند مگر آنگه بیارند گناهی آشکار و اینست مرزهای خدا

وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَٰلِكَ أَمْرًا ① فَإِذَا

و آنکه بگذرد از مرزهای خدا همانا ستم کرد بخویش را نمیدانی شاید خدا پدید آرد پس از این کاری را تا آنگاه که

بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَيْ عَدْلٍ

برسند سرآمد عدهٔ خویش را پس نگاهشان دارید بخوشی یا دوری گزینید از ایشان بخوشی و گواه گیرید دو تن عدل را

مِنْكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَٰلِكُمْ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ

از شما و بجای دارید گواهی را برای خدا بدین اندرز داده شود آنکه ایمان آرد بخدا و روز آخر و آنکه بترسد خدا را

يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ② وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ

شاید برایش برون شدنگاهی و روزیش دهد از آنجا که در شمار نیارد و آنکه توکل کند بر خدا پس باشد بس او را همانا

اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ③ وَاللَّائِي يَئِسْنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنِ

خداوند رسنده کار او بدرآینده خدا برای هر چیزی اندازه‌ای را و آنانکه نومید شدند از خون دیدن از زنان شما اگر

ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّائِي لَمْ يَحِضْنَ وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ

شک آورید پس عدهٔ ایشان سه ماه است و آنانکه حیض نشدند (خون ندیدند) و زنان باردار سرآمد زمان آنست که

يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ④ ذَٰلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ

بنهند بار خود را و آنکه بترسد خدا قرار دهد برای او از کارش آسانی این است امر خدا که فرستاد بسوی شما

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ⑤ أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ

و آنکه بترسد خدا را بپوشد از او گناهش را و بزرگ کند برایش پاداش را جایش دهید زنان را آنجا که خود نشستید از

وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أُولَاتِ حَمْلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ

دارائی خویش (بر گنجایش خویش) و نیازارید ایشان را تنگ برایشان گیرید و اگر باشند باردار ان پس هزینه کنید برایشان تا

يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأْتَمِرُوا بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِنْ

بنهند بار خود را و اگر شیر دادند برای شما پیردازید پدیشان مزدهای ایشان را و بسازید با همدیگر بخوشی و اگر

تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهُ أُخْرَىٰ ⑥ لِيُنْفِقْ ذُو سَعَةٍ مِنْ سَعَتِهِ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ

سخت باشید شما زود است شیر دهد برایش دیگری باید هزینه کند گنجایش خویش از گنجایش خویش و آنکه تنگ شده بر او روزی پس باید هزینه

مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ⑦ وَكَأَيِّنْ

از آنچه خدایش داده است تکلیف نکند خدا کسی را جز آنچه بدوش زود است شد پس از تنگی گنایش و بسا

مِنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا ⑧

شهری که سرپیچید از فرمان پروردگار خود و فرستادگانش پس رسیدیم حسابش را حسابی سخت و شکنجه کردیمش شکنجهٔ زشت

فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿۹﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ

پس چشید وخیم کار خویش را وشد پایان کار او زیانکاری آماده کرد خدا برای ایشان عذابی سخت پس بترسید خدا را

يَا أُولِي الْأَلْبَابِ الَّذِينَ آمَنُوا قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿۱۰﴾ رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْكُمْ

ای خردمندان آنانکه ایمان آوردید بتحقیق فرستاد خدا بسوی شما ذکر (یاد نیکی) پیغمبری که

آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِنْ

آیتهای خدا را روشن تا برون آورد آنانرا که ایمان آوردند وکردار شایسته کردند از تاریکیها بسوی روشنائی وآنکه ایمان آرد

بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ

بخدا وبکند کاری شایسته درآورد شان باغهائی که روان است زیر آنها جویها جاودانان درآن همیشه برهستی

أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ﴿۱۱﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ

نکو کرد است خدا برایش روزی را خداست آنکه آفرید هفت آسمان واز زمین مانند آنها فرود آید

الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿۱۲﴾

کار میان آنها تا بدانید که خدا بر همه چیز تواناست وآنکه خدا فراگرفت بهمه چیز را بدانش

سورة التحريم مدنية وهي اثنتا عشرة آية

سورهٔ التحریم مدنیه است واین دوازده آیه

سلوعها ۶۶ — حروفها ۱۱۴۳ — کلماتها ۲۴۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱﴾

ای پیغمبر چرا حرام میکنی آنچرا حلال کرد خدا برایت خواهی خشنودی همسران خویش را وخداست آمرزنده مهربان

قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۲﴾ وَإِذْ أَسَرَّ

بتحقیق خدا بایسته داشت برشما حلال بودن سوگند ای شما را وخداست دوست شما واوست دانای حکیم وگاهی که نهان داشت

النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ

پیغمبر بسوی بعضی از زنان خویش داستانی را پس گاهی که آگهی داد بان وخاش ساخت خدا براو شناسانید پاره ای از آنرا واز پاره ای

فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَٰذَا قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ ﴿۳﴾ إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ

وهنگامیکه آگهیش داد بان گفت کیر تراآگهی داد باین گفت آگهیم داد خداوند دانای آگاه اگر توبه کنید ای دو زن بسوی خدا هر آینه گردیده

قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةُ بَعْدَ ذَٰلِكَ

دلهای شما واگر پشتی کنید بر او پناه خداست دوست او وجبرئیل وشایسته کان از مؤمنان وفرشتگان پس

ظَهِيرٌ ﴿۴﴾ عَسَىٰ رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَانِتَاتٍ تَائِبَاتٍ

آنان پشتیبان اویند پروردگار او اگر طلاق گیرد شما را بدهد بگیرد زنانی بهتر از شما مسلمانی مؤمنانی فرمانبرداری توبه کنندگانی

عَابِدَاتٍ سَائِحَاتٍ ثَيِّبَاتٍ وَأَبْكَارًا ﴿۵﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ

پرستنده گانی روزه داران بیوه گانی وشوی نادیده گانی ای آنانکه ایمان آوردید باز دارید خود وخاندان خویش را از آتشی که موقدان هیزم

وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿۶﴾

وسنگ برآنست فرشتگانی درشت (درشت خوی) سخت گیرانی که نافرمانی نکنند خدا را آنچه فرمانشان دهد وبکنند آنچه را که فرموده شوند

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۝٧ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

ای آنانکه کفر ورزیدید بهانه نیارید امروز جزای نیت کردار و دشوار آنچه میکردید ای آنانکه

آمَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ

ایمان آورده توبه کنید بسوی خدا توبهٔ نصوح امید هست پروردگار شما بستره از شما بدیهای شما را و درآرد شما را

جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ

باغهائی که روان است زیر آنها جویها روزی که خوار نگرداند خدا پیمبر و آنانکه ایمان آوردند با او برتو ایشان میدود

أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝٨ يَا أَيُّهَا

پیشروی ایشان و بسوی راستشان گویند پروردگارا تمام گردان برای ما نور ما را و بیامرز ما را که تو بر همه چیز توانا ای

النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ۝٩ ضَرَبَ اللَّهُ

پیمبر جهاد کن با کافران و منافقان و درشتی کن بر ایشان و جایگاه ایشان دوزخ و بدجزیست جایگاه برزد است خدا

مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ

مثلی برای آنانکه کفر ورزیدند زن نوح و زن لوط بودند زیر دو بنده از بندگان ما شایستگان

فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّاخِلِينَ ۝١٠ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا

پس خیانت کردند با ایشان پس نپنداخت از خدا چیزی را و گفته شد بآتش درآیید با درآیندگان و زده است خدا مثلی

لِلَّذِينَ آمَنُوا امْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ

برای آنانکه ایمان آوردند زن فرعون را آنگاه که گفت پروردگارا بساز برای من نزد خویش خانه‌ای در بهشت و برهانم از فرعون و کردارش

وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ۝١١ وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ

و برهانم از گروه ستمکاران و مریم دختر عمران را که نگهداشت فرج خویش را تا دمیدیم در آن

مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهِ وَكَانَتْ مِنَ الْقَانِتِينَ ۝١٢) *

از روح خویش و تصدیق کرد بسخنان پروردگار خود و کتابهای او و گشت از فرمانبران

سورة الملك مكية وآياتها ثلثون آية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝١ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ

بخجسته باد آنکه بدستش پادشاهی است و او بر همه چیز توانا آنکه آفرید مرگ و زندگی را تا بیازماید شما را

أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ۝٢ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَٰنِ

کدامین نکوتر در کردار و او هست غلبه‌کننده آمرزگار آنکه آفرید هفت آسمان در در (پای در پی) نمیبینی در آفرینش خدای بخشاینده

مِنْ تَفَاوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِنْ فُطُورٍ ۝٣ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا

تفاوتی (کم و بیشی) پس برگردان دیده را (باز کن چشم را) آیا بینی شکافی را پس برگردان دیده را دوباره بازگردد بسوی تو چشم

وَهُوَ حَسِيرٌ ۝٤ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيرِ ۝٥

خاسئ گشته (با خوار) و هر آینه آراستیم آسمان نزدیک را بچراغها و گردانیدیم آنها را پرتاب‌هائی برای دیوان (شیاطین) و آماده کرده‌ایم برای شیطان عذاب سوزان

وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٦﴾ إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا وَهِيَ
و آنانرا که کفر ورزیدند بپروردگار خویش عذاب دوزخ است و چه زشت بازگشتگاه و آنان را که افکنده شوند در آن بشنوند مر آنرا (خروشی) و آنست
تَفُورُ ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ ۖ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ
جوشان نزدیک بود که بشود از خشم هرگاه افکنده شوند در آن گروهی پرسند ایشان نگهبانان آنرا نیامد شمارا ترسانندهای
قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ ﴿٨﴾ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ
گویند بلی بیامد ما را ترسانندهای پس تکذیب کردیم و گفتیم فرستاد خدا چیزی نیستید شما مگر در گمراهی
كَبِيرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١٠﴾ فَاعْتَرَفُوا بِذَنْبِهِمْ
گران و گفتند اگر بودیم میشنیدیم یا بخرد بودیم نبودیم در یاران آتش سوزان پس اقرار کردند بگناه خویش
فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾
پس دور باد برای یاران آتش سوزان هانا آنانکه بترسند پروردگار خویش نهان از آمرزشی و مزدی بزرگ
وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ ۖ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ
خاموش کنید سخن خویش را یا آشکار سازید بدرستی هاناوست دانا بدانچه در سینهها ست آیا نداند آنکه بیافرید و اوست تیزبین
الْخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذَلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ ۖ وَإِلَيْهِ
کارآگاه اوست آنکه گردانید برای شما زمین را رام پس روان شوید بهرسو بکشش و بخورید از روزیش و بسوی اوست
النُّشُورُ ﴿١٥﴾ أَأَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي
گرد آمدن آیا ایمن شدید از آنکه در آسمان ست که فرو برد شمارا در زمین ناگاه آنست لرزنده یا ایمن شدید از آنکه در
السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
آسمان ست که بفرستد برشما سنگ ریزه پس زود دانید چگونه بود بیم کردن من و هانا تکذیب کردند آنانکه پیش از ایشان بودند
فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَّاتٍ وَيَقْبِضْنَ ۚ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَٰنُ ۚ
پس چگونه بود کین کشیدن من آیا ننگرند برفراز ایشان بال گشادگان و بازدارندگان بجای خویش نگاه ندارد ایشان جز خداوند بخشاینده
إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ جُندٌ لَكُمْ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ الرَّحْمَٰنِ ۚ إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا
هانا اوست بهمه چیز بینا آنانکه اوست سپاهی برای شما یاریتان کند جز خدای مهربان نیستند کافران مگر
فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۚ بَل لَّجُّوا فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمْشِي
در فریب آیا آنکه او روزیتان میدهد اگر بازدارد روزی خویش بلکه خیره ی کردند در سرکشی و بیعملی آیا آنکه رونده است
مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّن يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ
افتاده بروی خویش رهنمونتر است یا آنکه میرود استوار براهی راست بگو اوست آنکه پدید آورد شمارا و نهاد برای شما
السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ
گوش دیدگان و دلها را کمی سپاس گذارید بگو اوست آنکه آفرید شما را در زمین و بسوی اوست بازگردانده شوید
﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِندَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ
و گویند کی است این وعده اگر هستید راستگویان بگو جز این نیست که علم نزد خداست و جز این نیست که منم ترساننده آشکار
﴿٢٦﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَٰذَا الَّذِي كُنتُم بِهِ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾
ناگاه بینندش نزدیک (بیاورندش) زشت گردد چهرههای آنانکه کفر ورزیدند و گفته شود این است آنکه بودید بدرستی میخواستید

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِيَ اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ

بگو آیا دیدید اگر نابود سازد مرا خدا و آنکه با من است یا رحم کند بر ما کیست پناه دهد کافران را از عذابی دردناک

(۲۸) قُلْ هُوَ الرَّحْمَٰنُ آمَنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

بگو او است خدای مهربان گرویدیم باو و او را توکل کردیم زود است بدانید کیست آنکه او است در گمراهی آشکار

(۲۹) قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ (۳۰) *

بگو آیا دیدید اگر بامداد کند آب شما فرو رفته کیست که آورد شما را آبی نمایان

سورة القلم مكية وهي اثنتان وخمسون آية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ *

بنام خداوند بخشاینده مهربان

نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ (۱) مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ (۲) وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ

سوگند بقلم و آنچه نویسند نیستی تو بنعمت پروردگارت دیوانه و بدرستی که مزدی بی

مَمْنُونٍ (۳) وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ (۴) فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ (۵) بِأَيِّيكُمُ الْمَفْتُونُ (۶) إِنَّ

منت (وای باران) و بدرستی تو بر خوئی بزرگ پس زود است بنگری و بنگرند کدام یک از شما بدند فریب خورده (یا کم خرد) هر آینه

رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ (۷) فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِينَ (۸)

پروردگارت داناتر است بر آنکه گمراه است از راه او و او است داناتر براه یافتگان پس فرمانبری مکن تکذیب کنندگان را

وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ (۹) وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَهِينٍ (۱۰) هَمَّازٍ مَشَّاءٍ بِنَمِيمٍ (۱۱) مَنَّاعٍ

دوست داشتند که نرمی کنی (چیزی نگوئی) تا نرمی کنند و فرمان مبر هر فراوان سوگند خورنده زبونی را نکوهش گری رونده بسخن چینی بسیار بازدارنده

لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ (۱۲) عُتُلٍّ بَعْدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ (۱۳) أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ (۱۴) إِذَا تُتْلَىٰ

از نیکی تجاوز کننده گنهکاری درشتخوئی پس از آن بی تباری که بود دارای خواسته و فرزندانی هرگاه خوانده شود

عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ (۱۵) سَنَسِمُهُ عَلَى الْخُرْطُومِ (۱۶) إِنَّا بَلَوْنَاهُمْ كَمَا بَلَوْنَا

بر او آیتهای ما گوید افسانه‌های پیشینیان است زود است بر بینی او نشانش (بداغ میسمش بر میدانی) (بشمار زشت) چنانکه آزمودیم

أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ (۱۷) وَلَا يَسْتَثْنُونَ (۱۸) فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ

یاران بهشت را که سوگند یاد کردند که بریده شود میوه آن بامداد گان و استثناء نکنند پس گردشی کرد بر ایشان گردشی کننده

مِنْ رَبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ (۱۹) فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ (۲۰) فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ (۲۱) أَنِ اغْدُوا عَلَىٰ

از پروردگارتو و ایشان خفتگان پس بامداد گان (بیرون) مانند شب تاریک (بیرون) پس بانگ دادند بهمدگر بامداد گان که بامداد کنید (بروید) بر

حَرْثِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَارِمِينَ (۲۲) فَانْطَلَقُوا وَهُمْ يَتَخَافَتُونَ (۲۳) أَنْ لَا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ

کشت خود اگر هستید چرنده گان پس روی آوردند و ایشان راز گویان که نباید در آید شما امروز بر شما

مِسْكِينٌ (۲۴) وَغَدَوْا عَلَىٰ حَرْدٍ قَادِرِينَ (۲۵) فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَالُّونَ (۲۶) بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ

بینوائی و بامداد کردند بر بازداشتن خود توانایان نیرومندان چون دیدند آنرا گفتند ما راه نیافتیم گمراهان بلکه ما نیم بی بهره گان

(۲۷) قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ (۲۸) قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ (۲۹)

گفت میانه ایشان آیا نگفتم شما را چرا تسبیح نکنید گفتند منزه است پروردگار ما ما بودیم ما ستمکاران

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَلَاوَمُونَ ﴿٣٠﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا طَاغِينَ ﴿٣١﴾ عَسَىٰ رَبُّنَا أَن يُبْدِلَنَا

پس روی آورد بعضشان بر بعض بسرزنش گفتند وای بر ما بدرستیکه بودیم ما سرکشان امید است پروردگار ما بدهد بما

خَيْرًا مِّنْهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ الْعَذَابُ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

بهتر از این که ما ایم بسوی پروردگار خویش گرایندگان چنین است عذاب و هماناعذاب آخرت بزرگتر اگر باشند

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٣٤﴾ أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ

هماناپرهیزگاران راست نزد پروردگارشان بهشتهای نعمتها آیا گردانیم ما مسلمانان را چون گنهکاران چه شود شما را چگونه حکم کنید

﴿٣٦﴾ أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَكُمْ

یا شماراست کتابی که در آن درس خوانید هما شماراست در آن آنچه برگزیند یا شماراست

أَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَالِغَةٌ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلْهُمْ أَيُّهُم

برما سوگندهائی رسنده بروز قیامت که شماراست آنچه فرمان دهید پرسشان کن ایشان را

بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِن كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ

بدان گرونده گان (یا بنده زده) یا ایشانراست شریکانی پس بیارند شریکان خویش را اگر هستند راستگویان روزی که گشوده شود

عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾ خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ

از ساق (یا شدت کار) و دعوت شوند بسجده کردن پس نتوانند سرافکنده باشد دیده هاشان فرو گیرد ایشان را خواری و هماناً

كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ ﴿٤٣﴾ فَذَرْنِي وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ

بودند دعوت شده ند بسجده کردن حالیکه بودند تندرستان پس بگذار مرا با آنکه تکذیب کند بدین سخن زود باشد بگیریم گیریم

مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٤﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿٤٥﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُم مِّن مَّغْرَمٍ

از آنجائی که ندانند و مهلت دهم ایشان را که تدبیر من استوار یا درخواست میکنی از ایشان مزدی از آنچه تاوان دهند از هزینه

مُّثْقَلُونَ ﴿٤٦﴾ أَمْ عِندَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤٧﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ

سنگین باران یا نزد ایشان است نهان پس ایشان مینویسند پس شکیبا شو برای فرمان پروردگارخویش و مباش

الْحُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٨﴾ لَّوْلَا أَن تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ

ماهی که بانگ برآورد و او پر از خشم گلو گیر اگر نه دریافته بودش نعمتی از پروردگارش هرآینه افکنده میشد بصحرا و او

مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾ فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِن يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ

نکوهیده پس برگزیدش پروردگارش وگردانیدش از شایستگان و هما نزدیک است آنانکه کفر ورزیدند لغزانند تو را

بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٥٢﴾

بدیدگان خویش هنگامیکه شنیدند ذکر را و گویند او هرآینه دیوانه است و نیست او مگر ذکری جهانیان را

سورة الحاقة مكية وآياتها اثنتان وخمسون آية

كلماتها	حروفها	شدها
٢٥٤	١٠٩٣	٥٩

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

الْحَاقَّةُ ﴿١﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾

آن فرو آینده چیست آن فرو آینده و چه دانست ترا چیست فرو آینده تکذیب کردند ثمود و عاد کوبنده

فَاَمَّا ثَمُوْدُ فَاُهْلِكُوْا بِالطَّاغِيَةِ ﴿۵﴾ وَاَمَّا عَادٌ فَاُهْلِكُوْا بِرِيْحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿۶﴾ سَخَّرَهَا

اما ثمود پس ہلاک شدند بسرکشندہ واما عاد پس ہلاک شدند بباد تندوزندہ سرکش بگمارد شش

عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَّثَمٰنِيَةَ اَيَّامٍ حُسُوْمًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيْهَا صَرْعٰى كَاَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ

برایشان ہفت شب وہشت روز پیاپی کہ بینی گروہ را درآن بیفتادہ گویا ایشان تنہای خرما مخل

خَاوِيَةٍ ﴿۷﴾ فَهَلْ تَرٰى لَهُمْ مِّنْ بَاقِيَةٍ ﴿۸﴾ وَجَآءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهٗ وَالْمُؤْتَفِكٰتُ بِالْخَاطِئَةِ

فروافتادہ پس آیا بینی برای ایشان بازماندگانی وآمد فرعون وآنکہ پیش ازاو بود وباژگون شدگان بگناہ

﴿۹﴾ فَعَصَوْا رَسُوْلَ رَبِّهِمْ فَاَخَذَهُمْ اَخْذَةً رَّابِيَةً ﴿۱۰﴾ اِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَآءُ حَمَلْنٰكُمْ فِي الْجَارِيَةِ

پس عصیان کردند فرستادہ پروردگار خویش پس گرفتشان گرفتنی سخت ماناکہ چیرگی نمود آب سوارتان کردیم درروندہ

﴿۱۱﴾ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَّتَعِيَهَآ اُذُنٌ وَّاعِيَةٌ ﴿۱۲﴾ فَاِذَا نُفِخَ فِي الصُّوْرِ نَفْخَةٌ وَّاحِدَةٌ ﴿۱۳﴾

تا بگردانیمش برای شما یادآوری ونگاہدارندہ گوشہای نگاہدارندہ پس چون دمیدہ شود درصور یک دمیدن

وَحُمِلَتِ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَّاحِدَةً ﴿۱۴﴾ فَيَوْمَئِذٍ وَّقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿۱۵﴾ وَانْشَقَّتِ

وبردارندہ شود زمین وکوہہا پس بیکبار شوند یک کوبیدن درآنروز فرودآید فرودآیندہ وشکافت

السَّمَآءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَّاهِيَةٌ ﴿۱۶﴾ وَّالْمَلَكُ عَلٰٓى اَرْجَآئِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ

آسمان پس آنست درآنروز سست وفرشتہ بر اطراف آنست وبردارد عرش پروردگار ترا برفراز ایشان درآنروز

ثَمٰنِيَةٌ ﴿۱۷﴾ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُوْنَ لَا تَخْفٰى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿۱۸﴾ فَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ فَيَقُوْلُ

ہشت تن درآنروز عرضہ شوید پنہان نماند ازشما نہان شودہ اما آنکہ داده شود کتابش براستی گوید

هَآؤُمُ اقْرَءُوْا كِتٰبِيَهْ ﴿۱۹﴾ اِنِّيْ ظَنَنْتُ اَنِّيْ مُلٰقٍ حِسَابِيَهْ ﴿۲۰﴾ فَهُوَ فِيْ عِيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ

ہلم بخوانید نامۂ مرا من می پنداشتم کہ رسندہ ام بحساب خویش پس اوست درزندگانی خشنود (پسندیدہ)

﴿۲۱﴾ فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿۲۲﴾ قُطُوْفُهَا دَانِيَةٌ ﴿۲۳﴾ كُلُوْا وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓـًٔا بِمَآ اَسْلَفْتُمْ فِي الْاَيَّامِ

در بہشتی بلند (درشت) کہ چیدہ ہای آنست فرود ونزدیک بخورید وبنوشید گوارا باد شمارا بسبب آنچہ گذشتہ ازشما در روزگاران

الْخَالِيَةِ ﴿۲۴﴾ وَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِشِمَالِهٖ فَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ لَمْ اُوْتَ كِتٰبِيَهْ ﴿۲۵﴾ وَلَمْ اَدْرِ مَا

گذشتہ واما آنکہ داده شد نامۂ خویش را بچپش گوید کاشکی داده نبودمی نامۂ خویش را ونمیدانستمی چیست

حِسَابِيَهْ ﴿۲۶﴾ يٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ﴿۲۷﴾ مَآ اَغْنٰى عَنِّيْ مَالِيَهْ ﴿۲۸﴾ هَلَكَ عَنِّيْ سُلْطَانِيَهْ ﴿۲۹﴾ خُذُوْهُ فَغُلُّوْهُ ﴿۳۰﴾

حساب من کاشکی بمبودآن گذرنده سودآن نداشت ازمن فرمانروایم بگیرش پس زنجیرش کنید

ثُمَّ الْجَحِيْمَ صَلُّوْهُ ﴿۳۱﴾ ثُمَّ فِيْ سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُوْنَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوْهُ ﴿۳۲﴾ اِنَّهٗ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ الْعَظِيْمِ ﴿۳۳﴾

پس در دوزخش درآرید پس در زنجیری کہ درازیش ہفتاد ذراع است اورا بکشید کہ نمیگروید بخدای بزرگ

وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ﴿۳۴﴾ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هٰهُنَا حَمِيْمٌ ﴿۳۵﴾ وَّلَا طَعَامٌ اِلَّا مِنْ غِسْلِيْنٍ ﴿۳۶﴾ لَّا يَاْكُلُهٗٓ

وترغیب نمیکند بخورانیدن بینوا پس نیست اورا امروز دراینجا دوستی ونہ خوراکی جز از چرک دوزخیان نخورندش

اِلَّا الْخَاطِئُوْنَ ﴿۳۷﴾ فَلَآ اُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُوْنَ ﴿۳۸﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُوْنَ ﴿۳۹﴾ اِنَّهٗ لَقَوْلُ رَسُوْلٍ كَرِيْمٍ ﴿۴۰﴾ وَّمَا هُوَ

جز گنہکاران پس سوگند یاد میکنم بآنچہ میبینید وآنچہ نمیبینید کہ آنست بیاوردن پیغمبری گرامی ونیست

بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيْلًا مَّا تُؤْمِنُوْنَ ﴿۴۱﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ﴿۴۲﴾ تَنْزِيْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۴۳﴾

گفتار شاعری کمی ایمان آورید ونہ گفتار پیش گوئی کمی یاد آورید فرستادہ ایست از پروردگار عالمیان

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ ﴿۴۴﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿۴۵﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿۴۶﴾

واگر بستی برما بارهٔ سخنان را هرآینه بگرفتیم از او بدست راست وبس میبریدیم از او رگ گردن را

فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ ﴿۴۷﴾ وَإِنَّهُ لَتَذْكِرَةٌ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۴۸﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ

در نیودشی کس از شما نگهدارنده وجاناً است یاد کردنی برای پرهیزگاران وجاناً دانیم که از شماست

مُكَذِّبِينَ ﴿۴۹﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۵۰﴾ وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ ﴿۵۱﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۵۲﴾

تکذیب کنندگان وجاناً است دریغی بر کافران وجاناً است حق یقین پس بسبیح کن بنام پروردگار تو آن بزرگ

سورة المعارج مكية وآياتها اربع واربعون آية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿۱﴾ لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿۲﴾ مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿۳﴾ تَعْرُجُ

پرسید پرسش کننده‌ای از عذابی فرود آینده برای کافران هست نیست باز دارنده از خدا خداوند نردبانها (صعودها) بالا روند

الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿۴﴾ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿۵﴾

فرشتگان وروح بسوی او در روزی که اندازهٔ آن است پنجاه هزار سال پس شکیبائی کن شکیبائی نکو

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ﴿۶﴾ وَنَرَاهُ قَرِيبًا ﴿۷﴾ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ ﴿۸﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ

گمان آنند بیندش دور ومابینیمش نزدیک روزی که گردد آسمان چون روغن گداخته وگردد کوهها چون پشم

﴿۹﴾ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿۱۰﴾ يُبَصَّرُونَهُمْ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ ﴿۱۱﴾

ونپرسد دوستی دوستیرا نمایانند ویشان را دوست دارد گناهکار گاهش فدیه دهد از عذاب آنروز پسرانش

وَصَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ ﴿۱۲﴾ وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤْوِيهِ ﴿۱۳﴾ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ﴿۱۴﴾ كَلَّا

وبارش (یا همسرش) وبرادرش وعشیرتش که پناهش دهند وهرکه در زمین است همگی پس برهاندش نه چنین است

إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿۱۵﴾ نَزَّاعَةً لِلشَّوَىٰ ﴿۱۶﴾ تَدْعُو مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿۱۷﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ ﴿۱۸﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ

جاناً آتش شراره گشنده پوست می خواند آنرا که پشت کرد وروی بگردانید وگرد آورد پس نگهداشت جاناً انسان

خُلِقَ هَلُوعًا ﴿۱۹﴾ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿۲۰﴾ وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿۲۱﴾ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ﴿۲۲﴾

آفریده شده بیتابی آزمند کاهی که رسدش بدی نالان وگاهی که رسدش خوبی خودداری کنان مگر نمازگزاران

الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ ﴿۲۳﴾ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ ﴿۲۴﴾ لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿۲۵﴾

آنانکه بر نماز خویشند پیوستگان وآنانکه در خواسته‌های ایشان بهره دانسته برای دریوزه ومحروم

وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿۲۶﴾ وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿۲۷﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ

وآنانکه تصدیق کنند بروز دین وآنانکه از عذاب پروردگار خویشند هراسان جاناً عذاب پروردگارایشان

غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿۲۸﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿۲۹﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ

نایمن شده وآنانکه برای فرجهای خویشند نگهدارندگان جز بر همسرانشان یا آنچه

أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿۳۰﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿۳۱﴾

بدستهای ایشان گرد آمده نه آنانکه سرزنش جز این را پس آنانند تجاوزگران

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿۳۲﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿۳۳﴾ وَالَّذِينَ هُمْ
و آنانکه برای سپردهای خویش و پیمان خویشند رعایت کنندگان و آنانکه بگواهیهای خویشند قیام کنندگان و آنانکه
عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿۳۴﴾ أُولَٰئِكَ فِي جَنَّاتٍ مُكْرَمُونَ ﴿۳۵﴾ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ
بر نماز خویشند محافظت کنندگان آنانند در باغهائی گرامیان پس شود آنانرا که کفر ورزیدند بتزدتو رمندگان
﴿۳۶﴾ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ﴿۳۷﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿۳۸﴾ كَلَّا
از راست و از چپ گروههائی آیا امید دارد هر مردی از ایشان که در آورده شود بهشت نعیم چنین نیست
إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشَارِقِ وَالْمَغَارِبِ إِنَّا لَقَادِرُونَ ﴿۴۰﴾ عَلَىٰ
ما آفریدیمشان از آنچه میدانند پس سوگند یاد کنم بپروردگار خاورها و باختراها که ما نیم توانایان بر
أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۴۱﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا
آنکه تبدیل کنیم بهتر از ایشان را و نیستیم ما پیشی گرفتگان پس بگذارشان تا فرو روند و بازی کنند تا برسند
يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿۴۲﴾ يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ
بروزشان آنی که وعده داده شوند روزی که برون آیند از گورها شتابان گویا آنانند بسوی پایهای نشانه روان
﴿۴۳﴾ خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۴۴﴾
سرافکنده و بست دیدگانشان فراگیرد ایشان خواری این است روزی که بودند وعده داده میشدند

سورة نوح مكية وهي ثمان وعشرون آية

بُسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱﴾ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي
ما فرستادیم نوح را بسوی قومش که بترسان قومت را پیش از آنکه بیاید بشان عذابی دردناک گفت ای قوم من
لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿۲﴾ أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿۳﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ
برای شما ترساننده آشکار که پرستش کنید خدارا و بترسیدش و مرا فرمانبرید تا بیامرزد برای شما از گناهانتان و پس اندازد شما
إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۴﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا
تا سرآمدی نامبرده که هرگاه سرآمد خدا بیاید پس اندازه نشود اگر بدانید گفت پروردگارا بدرستیکه خواندم قوم خویش را
وَنَهَارًا ﴿۵﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿۶﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي
شب و روز پس نیفزود ایشان را خواندنم جز گریختن و آنگه هرگاه خواندمشان تا بیامرزی برای ایشان نهادند انگشتان خویش در
آذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصَرُّوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿۷﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿۸﴾
گوشهای خویش و بپوشیدند خویشتن را بلباسهای خویش و اصرار کردند و گردن زدند گردن زدنی پس هرآینه بخواندمشان آشکارا
ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿۹﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿۱۰﴾ يُرْسِلِ
پس آشکار ساختم برای ایشان و نهان داشتم نهان داشتنی پس گفتم آمرزش خواهید از پروردگارتان چرا که او بود بسیار آمرزنده
السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿۱۱﴾ وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا ﴿۱۲﴾
آسمانرا برشما فرستنده و مدد کند شما را بمالها و پسران و بسازد برای شما باغها و بسازد برای شما جویها

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلّٰهِ وَقَارًا ﴿۱۳﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿۱۴﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللّٰهُ سَبْعَ سَمٰوَاتٍ

چرا نمی‌ترسید شما از خدا ترسیدنی (شکوهی) و حال آنکه بیافرید شما را گوناگون آیا ندیدید چگونه آفرید خدا هفت آسمان را

طِبَاقًا ﴿۱۵﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿۱۶﴾ وَاللّٰهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا

تو در تو و کرد ایشان ماه را در آسمانها روشنی و کرد آفتاب چراغی و خدا رویانید شما را از زمین رویانیدنی

﴿۱۷﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿۱۸﴾ وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿۱۹﴾ لِتَسْلُكُوا مِنْهَا

پس باز گرداند شما را در آن و بیرون آورد شما را بیرون آوردنی و کرد آنرا خدا برای شما زمین را بستری (گسترشی) تا بروید در آن

سُبُلًا فِجَاجًا ﴿۲۰﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا

راههائی گشوده (کشاده) گفت نوح پروردگارا بدرستی ایشان عصیان کردند مرا و پیروی کردند آنرا که نیفزود او را مالش و فرزندش جز زیانی

﴿۲۱﴾ وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿۲۲﴾ وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا

و نیرنگ آوردند نیرنگ گرانی و گفتند یکدیگر را خدایان خویش را رها نکنید و رها نکنید ود را و نه سواع را و نه

يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿۲۳﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿۲۴﴾ مِمَّا

یغوث را و نه یعوق را و نه نسر را و بدرستی گمراه کردند بسیاری را و نیفزای ستمکاران را جز گمراهی پس از

خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ أَنْصَارًا ﴿۲۵﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ

گناهان خویش غرق شدند پس درآورده شدند آتشی را و نیافتند برای خویش جز از خدا یارانی و گفت نوح پروردگارا

لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿۲۶﴾ إِنَّكَ إِنْ تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ

مگذار بر زمین از کافران دیاری که اگر بگذاری ایشان گمراه کنند بندگانت را

وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿۲۷﴾ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ

و نزایند جز گنهکار ناسپاسی پروردگارا بیامرز مرا و پدر و مادرم را و آنرا که بخانه‌ام درآید مؤمن و مردان مؤمن

وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿۲۸﴾

و زنان مؤمنه را و نیفزای ستمکاران را مگر تباهی

سورة الجن مكية وهي ثمان وعشرون آية

سجدتها	ركوعها	كلماتها
۱	۲	۲۸۵

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿۱﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ

بگو وحی شده بسوی من که گوش فرا داشته نفری از جن (پریان) پس گفتند بدرستی ما شنیدیم قرآنی شگفت را

که راهبری میکند بسوی شایستگی پس ایمان آوردیم بدان و هرگز شریک نگیریم بپروردگار خویش کسی را و نه فرزندی را

فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿۲﴾ وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿۳﴾

و آنکه برتر شد پایه پروردگار ما که گرفت همسری و نه فرزندی را

وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللّٰهِ شَطَطًا ﴿۴﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ تَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا

و آنکه بود سفیهی از ما بر خدا بافته (بیهوده) را و آنکه ما پنداشتیم هرگز نگویند آدمی و پری بر خدا دروغی را

﴿۵﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿۶﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ

و آنکه بودند مردانی از گروه آدمیان پناه میبردند بمردانی از پریان پس بیفزودند بر ایشان گناه و

أَنْ لَنْ يَبْعَثَ اللّٰهُ أَحَدًا ﴿۷﴾ وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهُبًا ﴿۸﴾

که هرگز برنگیزد خدا کسی را و آنکه ما آسمانرا جستیم پس یافتیمش پر شده بهیبت نگهبانانی سرسخت و شهابهائی

وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ

وانگهی ما بودیم می نشستیم ازایشان نشستنگاهها جهانی برای شنیدن پس هرکس گوش دارد اکنون بیابد برای او آتش شهابی را بدین وانگهی ما ندانیم آیا بدی

أُرِيدَ بِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَ ۖ كُنَّا

خواسته شده آنانکه در زمینند یا خواسته ایشان پروردگارشان بایشان و ازما شایستگانند و ازما کمتر ازان بودیم

طَرَائِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ

گروههائی گوناگون وانگهی ما دانستیم که هرگز بعجز نیاریم خدای در زمین و هرگز بگریز نتوانیم او را بگریختن وانگهی ما چون شنیدیم راه یابی را

آمَنَّا بِهِ ۖ فَمَنْ يُؤْمِنْ بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾ وَأَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ ۖ

بدان آوردیم پس هرکه بدان آورد بپروردگار خویش ترسد کاهش و نه ستم را وانگهی ما مسلمانند و ازما کجروان

فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَٰئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَأَنْ

پس آنکه اسلام آورد آنانند که دریافتند بوده اند راستی و درستی را و اما کجروان پس بوده اند دوزخ هیزم وانگه

لَوِ اسْتَقَامُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَاهُمْ مَاءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ

اگر پایدار میشدند بر روش هرآینه بنوشاندیمشان آبی فراوان تا بیازمائیمشان در آن وانگه روی برتابد از یاد پروردگار خویش

يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ

بدرآرش در عذابی سخت وانگه همه گاهها از آن خدایند پس نخوانید با خدا کسرا وانگه هنگامیکه بپای خاست بنده خدا

يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّي

تا بخوانندش نزدیک بود بشوند برو انبوه جهانی بگو جز این نیست که میخوانم پروردگار خویش را و شرک نیارم بود کسی را بگو ما من

لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا

ندارم برای شما زیان نه سودی را بگو هرگز پناه ندهد مرا از خدا کسی و نه هرگز یابم جز او پناهگاهی را

إِلَّا بَلَاغًا مِنَ اللَّهِ وَرِسَالَاتِهِ ۚ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

جز رسانیدنی از خدا و پیامهایش وانگه نافرمانی کند خدا و پیغمبرش را هرآینه او راست آتش دوزخ جاودان درآن همیشه

﴿٢٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضْعَفُ نَاصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِنْ أَدْرِي

تا گاهی که ببینند آنچه را وعده داده شوند زود باشد که بدانند کیست ناتوانتر یاور و کیست کمتر بشمار بگو ندانم

أَقَرِيبٌ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾

آیا نزدیک است آنچه وعده داده شوید یا برنهد برایش پروردگارم درازمدتی دانای نهان پس نمی گرداند بر نهان خویش کسی را

إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٢٧﴾ لِيَعْلَمَ

جز آنکه پسندد از فرستاده ای که میرود پیش رویش و از پشت سرش نگهبانی تا بداند

أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

که رسانیده پیامهای پروردگار خویش را و فراگرفت بچیزی که نزد ایشان است و شمرده است بشمار همه چیزرا بشمار

سورة المزمل مكية وآياتها عشرون آية

بسم الله الرحمن الرحيم

يٰٓاَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ ۝١ قُمِ الَّيْلَ اِلَّا قَلِيْلًا ۝٢ نِّصْفَهٗٓ اَوِ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيْلًا ۝٣ اَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَ

ای جامہ بخود پیچیدہ بپای خیز شب را جز اندکی نیمش را یا بکاہ از آن اندکی یا بیفزای بر آن و

رَتِّلِ الْقُرْاٰنَ تَرْتِيْلًا ۝٤ اِنَّا سَنُلْقِيْ عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيْلًا ۝٥ اِنَّ نَاشِئَةَ الَّيْلِ هِيَ اَشَدُّ

بسرای قرآن را سرودنی آہستہ گردانیدنی بزودی ما بیندازیم بر تو گفتاری سنگین بدرستی کہ برخاستن شب

وَطْاً وَّاَقْوَمُ قِيْلًا ۝٦ اِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيْلًا ۝٧ وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ اِلَيْهِ

دستہ از نیست درگذار ہمانا تراست در روز شناوری دراز (بند) و یاد کن نام پروردگار خویش را و بیرون گرای

تَبْتِيْلًا ۝٨ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيْلًا ۝٩ وَاصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ

آوندہ ای پروردگار خاور و باختر نیست خدائی جز او پس برگزینش وکیل و شکیبا شو بر آنچہ گویند

وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيْلًا ۝١٠ وَذَرْنِيْ وَالْمُكَذِّبِيْنَ اُولِي النَّعْمَةِ وَمَهِّلْهُمْ قَلِيْلًا ۝١١ اِنَّ

و دوری گزین از ایشان دوری بستنی نکو و بگذار مرا با تکذیب کنندگان خداوندان نعمت و مہلتشان دہ اندکی ہمانا

لَدَيْنَآ اَنْكَالًا وَّجَحِيْمًا ۝١٢ وَّطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَّعَذَابًا اَلِيْمًا ۝١٣ يَوْمَ تَرْجُفُ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ

نزد ماست شکنجہ‌ہائی و دوزخی و خوراکی گلوگیر و عذابی دردناک روزی کہ بلرزد زمین و کوہہا

وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيْبًا مَّهِيْلًا ۝١٤ اِنَّآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْكُمْ رَسُوْلًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَآ اَرْسَلْنَآ

و بگردند گردیدہا پشتہ پاشیدہ (پراکندہ) ہمانا فرستادیم بسوی شما پیغمبری گواہ بر شما چنانکہ فرستادیم

اِلٰى فِرْعَوْنَ رَسُوْلًا ۝١٥ فَعَصٰى فِرْعَوْنُ الرَّسُوْلَ فَاَخَذْنٰهُ اَخْذًا وَّبِيْلًا ۝١٦ فَكَيْفَ

بسوی فرعون پیغمبری پس عصیان کرد فرعون پیغمبر را پس گرفتنش گرفتنی سخت پس چگونہ

تَتَّقُوْنَ اِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَّجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيْبًا ۝١٧ السَّمَآءُ مُنْفَطِرٌ بِهٖ كَانَ وَعْدُهٗ مَفْعُوْلًا

پرہیزید اگر کفر ورزید روزی را کہ گرداند کودکان را پیر آسمان است شکافتہ بدان بودہ است وعدہ شدنی

اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَآءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ۝١٩ اِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ اَنَّكَ تَقُوْمُ

ہمانا این ہست یادآوردنی ہر کہ خواہد گیرد بسوی پروردگارش خویش راہی ہمانا پروردگارتو داند کہ برمیخیزی

اَدْنٰى مِنْ ثُلُثَيِ الَّيْلِ وَنِصْفَهٗ وَثُلُثَهٗ وَطَآئِفَةٌ مِّنَ الَّذِيْنَ مَعَكَ وَاللّٰهُ يُقَدِّرُ الَّيْلَ

کمتر از دو ثلث شب را و نیمی از آن و سہ یکی از آن و گروہی از آنانکہ با تو ہستند و خداست اندازہ دہندہ شب را

وَالنَّهَارَ عَلِمَ اَنْ لَّنْ تُحْصُوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْاٰنِ عَلِمَ اَنْ سَيَكُوْنُ

و روز دانست کہ ہرگز نتوانید شمرد پس توبہ کرد برشما پس بخوانید ہرچہ دست ہم دہد از قرآن دانست بزودی باشد

مِنْكُمْ مَّرْضٰى وَاٰخَرُوْنَ يَضْرِبُوْنَ فِي الْاَرْضِ يَبْتَغُوْنَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاٰخَرُوْنَ يُقَاتِلُوْنَ

از شما بیمارانی و دیگرانی کہ بگردند در زمین در پی فضل خدا و دیگرانی کہ پیکار کنند

فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَقْرِضُوا

در راہ خدا پس بخوانید آنچہ فراہم شود از آن و بپای دارید نماز را و بدہید زکوۃ را و وام دہید

اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ خَيْرًا

خدا را وامی نکو و آنچہ پیش فرستید برای خویش از نیکی یابیدش نزد خدا بہتر

وَّاَعْظَمَ اَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ۝٢٠

و بزرگتر پاداش و آمرزش خواہید از خدا کہ خداست ہمانا آمرزندہ مہربان

سُوْرَةُ الْمُدَّثِّرِ مَكِّيَّةٌ هِيَ سِتٌّ وَّخَمْسُوْنَ اٰيَةً

سورة ۷۴ | ترتیب نزول ۷۴ | رکوعات ۲ | آیات ۵۵ | کلمات ۲۵۵ | حروف ۱۰۱۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

خداوند بخشاینده و مهربان

بنام

يٰٓاَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۝١ قُمْ فَاَنْذِرْ ۝٢ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ۝٣ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ۝٤ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ۝٥

ای بجامه خواب رفته بپای شو پس بترسان و پروردگار خویش را بزرگ شمر و جامهای خویش را پاک ساز و چرک را دوری گزین

وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ ۝٦ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ۝٧ فَاِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُوْرِ ۝٨ فَذٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَّوْمٌ

و منت منه که فزونی جوئی و برای پروردگار خویش شکیب پس گاهی که دمیده شد در صور آنست آنروز روزی

عَسِيْرٌ ۝٩ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ غَيْرُ يَسِيْرٍ ۝١٠ ذَرْنِيْ وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيْدًا ۝١١ وَّجَعَلْتُ لَهٗ مَالًا

دشوار بر کافران نا هموار بهمل مرا با آنکه آفریدم تنها و نهادم برایش مال

مَّمْدُوْدًا ۝١٢ وَّبَنِيْنَ شُهُوْدًا ۝١٣ وَّمَهَّدْتُّ لَهٗ تَمْهِيْدًا ۝١٤ ثُمَّ يَطْمَعُ اَنْ اَّزِيْدَ ۝١٥ كَلَّا اِنَّهٗ كَانَ

پسران حاضر و آماده کردم برایش آمادگی سپس امید دارد که بیفزایم نه چنین است همانا او بود

لِاٰيٰتِنَا عَنِيْدًا ۝١٦ سَاُرْهِقُهٗ صَعُوْدًا ۝١٧ اِنَّهٗ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ۝١٨ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۝١٩ ثُمَّ

آیتهای ما را دشمن زود است که سخت عذابی بخشم او را بفرمان بسیار اندیشید و سنجید (از کرد) پس کشته شود چگونه سنجید پس

قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۝٢٠ ثُمَّ نَظَرَ ۝٢١ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ۝٢٢ ثُمَّ اَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ۝٢٣ فَقَالَ اِنْ

کشته شود چگونه سنجید پس نگریست پس چهره درهم کشید و روی درهم کشید پس پشت کرد و کبر ورزید پس گفت نیست

هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ يُّؤْثَرُ ۝٢٤ اِنْ هٰذَآ اِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ۝٢٥ سَاُصْلِيْهِ سَقَرَ ۝٢٦ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا

این جز جادوئی گردنده نیست این جز گفتار بشر ژرفا خواهم افکندش بدوزخ و تو چه دانی

سَقَرُ ۝٢٧ لَا تُبْقِيْ وَلَا تَذَرُ ۝٢٨ لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ۝٢٩ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ۝٣٠ وَمَا جَعَلْنَآ اَصْحٰبَ النَّارِ

دوزخ نه بجای گذارد و نه رها کند برآن بشر نوزده تن و نگردانیدیم یاران آتش را

اِلَّا مَلٰٓئِكَةً ۙ وَّمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ اِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۙ لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ

مگر فرشتگان و نگردانیدیم شمار آنانرا جز آزمایشی برای آنانکه کفر ورزیدند تا یقین برسانند آنانکه داده شدند کتاب را

وَيَزْدَادَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِيْمَانًا وَّلَا يَرْتَابَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ ۙ وَلِيَقُوْلَ

و بیفزایند آنانکه ایمان آوردند ایمانی و دودل نگردند آنانکه داده شدند کتاب را و مؤمنان و تا گویند

الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّالْكٰفِرُوْنَ مَاذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِهٰذَا مَثَلًا ۭ كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ

آنانکه در دلهاشان بیماری است و کافران چه چیز خواست خدا بدین مثل چنین گمراه سازد خدا هر که را

يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ ۭ وَمَا يَعْلَمُ جُنُوْدَ رَبِّكَ اِلَّا هُوَ ۭ وَمَا هِيَ اِلَّا ذِكْرٰى لِلْبَشَرِ ۝٣١ كَلَّا

که خواهد و راهبری کند هر که را که خواهد و نداند لشکرهای پروردگارت را جز او و نیست آن جز یادآوری برای بشر نه چنین

وَالْقَمَرِ ۝٣٢ وَالَّيْلِ اِذْ اَدْبَرَ ۝٣٣ وَالصُّبْحِ اِذَآ اَسْفَرَ ۝٣٤ اِنَّهَا لَاِحْدَى الْكُبَرِ ۝٣٥ نَذِيْرًا

سوگند بماه و شب گاهی که روی برتابد و بامداد گاهی که روشن گردد که هست همانا یکی از گرانها ترسانده

لِّلْبَشَرِ ۝٣٦ لِمَنْ شَآءَ مِنْكُمْ اَنْ يَّتَقَدَّمَ اَوْ يَتَاَخَّرَ ۝٣٧ كُلُّ نَفْسٍۢ بِمَا كَسَبَتْ رَهِيْنَةٌ ۝٣٨

برای بشر برای هر که بخواهد از شما پیش رود یا پس آید هر کس بدانچه بدست آورد گرو کردگان است

اِلَّآ اَصْحٰبَ الْيَمِيْنِ ۝٣٩ فِيْ جَنّٰتٍ ۛ يَتَسَآءَلُوْنَ ۝٤٠ عَنِ الْمُجْرِمِيْنَ ۝٤١ مَا سَلَكَكُمْ فِيْ سَقَرَ ۝٤٢

مگر یاران راست در باغهائی پرسش کنند از گنهکاران که چه چیز شما را درآورد بدوزخ

قالوا لم نك من المصلين ﴿٤٣﴾ ولم نك نطعم المسكين ﴿٤٤﴾ وكنا نخوض مع الخائضين ﴿٤٥﴾ و
گويند نبوديم از نمازگزاران ونبوديم بخوراييم بنيازان وبوديم فرومايگان فرورندگان و
كنا نكذب بيوم الدين ﴿٤٦﴾ حتى أتانا اليقين ﴿٤٧﴾ فما تنفعهم شفاعة الشافعين ﴿٤٨﴾ فما لهم
بوديم تكذيب ميكرديم بروز دين تا بيامد ما يقين پس سود ندهدشان شفاعت شفاعتكنان پس چيست شان
عن التذكرة معرضين ﴿٤٩﴾ كأنهم حمر مستنفرة ﴿٥٠﴾ فرت من قسورة ﴿٥١﴾ بل يريد كل امرئ منهم
از پند آورندگان روى گردانان گويا آنانند خران رمنده كه گريخته نهاز شيرى ژيان بلكه خواهد هر مردى ازايشان
أن يؤتى صحفا منشرة ﴿٥٢﴾ كلا بل لا يخافون الآخرة ﴿٥٣﴾ كلا إنه تذكرة ﴿٥٤﴾ فمن
كه داده شود نامهاى گشاده (بنشان) نه چنين است بلكه بيم ندارند آخرت را نچنين است هان آن پاداورى است هر كه
شاء ذكره ﴿٥٥﴾ وما يذكرون إلا أن يشاء الله هو أهل التقوى وأهل المغفرة ﴿٥٦﴾
خواهد پاداورد وش وپاداور نشوند جز آنكه بخواهد خدا اوست اهل پرهيزگارى واهل آمرزيدن

سورة القيامة مكية وآياتها إحدى وأربعون آية

بسم ٧٥ حروفها ٢٥٢ كلماتها ١٩٥

بنام خداوند بخشاينده مهربان

لا أقسم بيوم القيمة ﴿١﴾ ولا أقسم بالنفس اللوامة ﴿٢﴾ أيحسب الإنسان ألن نجمع عظامه ﴿٣﴾
سوگند ياد نكنم بروز رستاخيز وسوگند ياد نكنم بنفس سرزنشگر آيا پندارد انسان كه هرگز گرد نياريم استخوانهايش را
بلى قادرين على أن نسوى بنانه ﴿٤﴾ بل يريد الإنسان ليفجر أمامه ﴿٥﴾ يسئل أيان يوم القيمة
بلى توانايم برآنكه درست كنيم سر انگشتانرا بلكه خواهد انسان كه بازكند پيشروى را پرسد كى است روز قيامت
﴿٦﴾ فإذا برق البصر ﴿٧﴾ وخسف القمر ﴿٨﴾ وجمع الشمس والقمر ﴿٩﴾ يقول الإنسان يومئذ أين
ناگاهى كه بدرخشد ديده وبگيرد ماه وگرد آورده شوند هردو ماه گويد انسان درآنروز كجاست
المفر ﴿١٠﴾ كلا لا وزر ﴿١١﴾ إلى ربك يومئذ المستقر ﴿١٢﴾ ينبؤا الإنسان يومئذ بما قدم
گريزگاه نچنين است جاى گريز نيست بسوى پروردگار تو است درآنروز آرامشگاه آگاه شود انسان درآنروز بهرچه پيش فرستاد
وأخر ﴿١٣﴾ بل الإنسان على نفسه بصيرة ﴿١٤﴾ ولو ألقى معاذيره ﴿١٥﴾ لا تحرك به لسانك
وبهرچه واپس نهاد بلكه انسان است بر جان خويشتن بينا وهرچند بيفكند بهانهاى خويشرا نجنبان بدان زبانت را
لتعجل به ﴿١٦﴾ إن علينا جمعه وقرآنه ﴿١٧﴾ فإذا قرأناه فاتبع قرآنه ﴿١٨﴾ ثم إن علينا بيانه ﴿١٩﴾
تا بشتابى بدان كه بخوانى برايت گردآوردن وخواندنش پس هرگاه بخوانيمش پس پيروى كن خواندنش سپس برماست بيانش
كلا بل تحبون العاجلة ﴿٢٠﴾ وتذرون الآخرة ﴿٢١﴾ وجوه يومئذ ناضرة ﴿٢٢﴾ إلى ربها
نچنين است بلكه دوست داريد شتابنده را ودرياييد بگذاريد واپس درآنروز چهرهايست تابان بسوى پروردگارش
ناظرة ﴿٢٣﴾ ووجوه يومئذ باسرة ﴿٢٤﴾ تظن أن يفعل بها فاقرة ﴿٢٥﴾ كلا إذا بلغت التراقي ﴿٢٦﴾
نگران وچهرهايست درآنروز دژم پندارد كه كوبند بآنها كارى كمرشكن نچنين است چون برسد گلوگاه بجايگاه
وقيل من راق ﴿٢٧﴾ وظن أنه الفراق ﴿٢٨﴾ والتفت الساق بالساق ﴿٢٩﴾ إلى ربك يومئذ المساق ﴿٣٠﴾
وگفته شود كيست درمان بخش (افسونگر) وپندارد كه آنست جدائى وبپيچد ساق بساق بسوى پروردگار تو است درآنروز رفتنگاه

فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلّٰى ﴿٣١﴾ وَلٰكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿٣٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ اِلٰٓى اَهْلِهٖ يَتَمَطّٰى ﴿٣٣﴾ اَوْلٰى

پس نہ تصدیق کرد و نہ نماز گذارد ولیکن تکذیب کرد و روی برتافت پس روان شد بسوی خاندان خویش خرامان (خیازکنان)

لَكَ فَاَوْلٰى ﴿٣٤﴾ ثُمَّ اَوْلٰى لَكَ فَاَوْلٰى ﴿٣٥﴾ اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَنْ يُّتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾ اَلَمْ

تراسزد پس تراسزد سپس تراسزد پس تراسزد اوپندارد انسان کہ گذارده شود رہا آید

يَكُ نُطْفَةً مِّنْ مَّنِيٍّ يُّمْنٰى ﴿٣٧﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوّٰى ﴿٣٨﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ

نبود چکہ از منی کہ ریختہ شود پس گردید خونی بستہ پس بیافرید پس بیاراست پس گردانید از او دو صنف را

* الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰى ﴿٣٩﴾ اَلَيْسَ ذٰلِكَ بِقٰدِرٍ عَلٰٓى اَنْ يُّحْيِۦَ الْمَوْتٰى ﴿٤٠﴾ *

نر و مادہ آیا ہست آن توانا برآنکہ زندہ سازد مردہ گانرا

سورۃ الانسان مدنیۃ وہی اثنتان واربعون آیۃ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

رکوعہا ۲ کلماتہا ۲۴۲ حروفہا ۱۰۵۲

بنام خداوند بخشایندہ مہربان

هَلْ اَتٰى عَلَى الْاِنْسَانِ حِيْنٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْـًٔا مَّذْكُوْرًا ﴿١﴾ اِنَّا خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ

آیا گذشت بر انسان گاہی از روزگار کہ نبود چیزی یاد آوردہ ہانا ما آفریدیم انسانرا

مِنْ نُّطْفَةٍ اَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيْهِ فَجَعَلْنٰهُ سَمِيْعًا بَصِيْرًا ﴿٢﴾ اِنَّا هَدَيْنٰهُ السَّبِيْلَ اِمَّا شَاكِرًا

از چکہ آمیختہ کہ بیازمودیمش پس گردانیدیمش شنوا و بینا ہانا راہ نمودیمش گزیدیم راہ را یا ناسپاسگزار

وَّاِمَّا كَفُوْرًا ﴿٣﴾ اِنَّا اَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ سَلٰسِلَا۠ وَاَغْلٰلًا وَّسَعِيْرًا ﴿٤﴾ اِنَّ الْاَبْرَارَ يَشْرَبُوْنَ

و یا ناسپاس ہانا آمادہ ساختیم برای کافران زنجیرہائی و گردنہائی و آتشی سوزان ہانا نیکان میاشامند

مِنْ كَاْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوْرًا ﴿٥﴾ عَيْنًا يَّشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللّٰهِ يُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِيْرًا ﴿٦﴾ يُوْفُوْنَ

از جامی کہ آمیزش آنست کافور چشمہای کہ نوشند آنان بندگان خدا بشگافانیدش شگافتنی بایدار ماند

بِالنَّذْرِ وَيَخَافُوْنَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهٗ مُسْتَطِيْرًا ﴿٧﴾ وَيُطْعِمُوْنَ الطَّعَامَ عَلٰى حُبِّهٖ مِسْكِيْنًا وَّ

بر نذر وزمینہ روزی را کہ بدی آنست بر زنان وخوراند خوراک را باوجود دوستیش بہ بینوائی و

يَتِيْمًا وَّاَسِيْرًا ﴿٨﴾ اِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللّٰهِ لَا نُرِيْدُ مِنْكُمْ جَزَآءً وَّلَا شُكُوْرًا ﴿٩﴾ اِنَّا نَخَافُ

یتیمی و برہنہ ای جزای نیست گرداینیم شمارا برای روی خدا نخواہیم ازشما پاداشی ونہ سپاسی ہانا ترسیم

مِنْ رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوْسًا قَمْطَرِيْرًا ﴿١٠﴾ فَوَقٰىهُمُ اللّٰهُ شَرَّ ذٰلِكَ الْيَوْمِ وَلَقّٰىهُمْ نَضْرَةً وَّسُرُوْرًا

از پروردگار خویش روزی درہم خوی آشفتہ روی پس نگہدارد ایشانرا خدا از بدی آن روز ودریابانیدشان درازا و درست عمری و شادمانی

﴿١١﴾ وَجَزٰىهُمْ بِمَا صَبَرُوْا جَنَّةً وَّحَرِيْرًا ﴿١٢﴾ مُّتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا عَلَى الْاَرَآئِكِ لَا يَرَوْنَ فِيْهَا شَمْسًا

وپاداش نشان داد بدیشان بسبب آنکہ شکیبائی کردند بہشتی و حریری تکیہ کنندگان دران بر بالینہا نبینند دران آفتابی

وَّلَا زَمْهَرِيْرًا ﴿١٣﴾ وَّدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلٰلُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوْفُهَا تَذْلِيْلًا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ

ونہ سرمائی ونزدیک ایشان سایہائی بہشتی ورام گردیدہ میوہ ہایش رام شدنی وگردانیدہ شود

عَلَيْهِمْ بِاٰنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَّاَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيْرَا ﴿١٥﴾ قَوَارِيْرَا مِنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوْهَا تَقْدِيْرًا ﴿١٦﴾

بر ایشان بآبخوریہا از سیم وپیالہا (باندازہ آشامندہ) آبخورہا از سیم کہ بر اندازہ کرده شدند

وَيَشْرَبُونَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنجَبِيلًا ﴿۱۷﴾ عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّىٰ سَلْسَبِيلًا ﴿۱۸﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ
و نوشانیده شوند در آن جامی را که باشد آمیزش آن زنجبیل چشمه‌ای در آن که نامیده شود سلسبیل و گردش کنند بر ایشان

وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنثُورًا ﴿۱۹﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا
پسرانی جاودانی گاهی که بنگری ایشان پنداری پراکنده‌اند و گاهی که بنگری آنجا بینی نعمتهای

وَمُلْكًا كَبِيرًا ﴿۲۰﴾ عَالِيَهُمْ ثِيَابُ سُندُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوا أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٍ
و پادشاهی بزرگ بر ایشان (از ایشان) است جامه‌های سندس سبزی و استبرقی و زیب داده شده‌اند بدستبندهائی از سیم

وَسَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ﴿۲۱﴾ إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُم مَّشْكُورًا ﴿۲۲﴾
و نوشانیدشان پروردگارشان نوشابه پاک کننده همانا اینست شما را پاداشی و بوده است کوشش شما سپاسگزارده

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنزِيلًا ﴿۲۳﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ آثِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿۲۴﴾
همانا ما فرستادیم بر تو قرآن را فرستادنی پس شکیبا باش برای حکم پروردگارت و فرمانبردار مشو از ایشان گنهکاری را یا ناسپاسی

وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿۲۵﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿۲۶﴾ إِنَّ
و یاد کن نام پروردگارت را بامداد و شب هنگام و از شب پس سجده کن برایش و تسبیح گوی شبی دراز همانا

هَٰؤُلَاءِ يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿۲۷﴾ نَّحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا
ایشان دوست دارند شتابان را و گذارند پشت سر خویش روزی سنگین را ما آفریدیمشان و استوار ساختیم

أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَالَهُمْ تَبْدِيلًا ﴿۲۸﴾ إِنَّ هَٰذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَن
آفرینش ایشان را و هرگاه خواهیم بدل نیاریم مانندگان ایشان بدلی همانا اینست یادآوری پس هر که

شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿۲۹﴾ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
خواهد برگیرد بسوی پروردگارش راهی را و نخواهید مگر آنکه خواهد خدا همانا بوده است خدا

عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۳۰﴾ يُدْخِلُ مَن يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۳۱﴾
دانا بحکمت درآرد هر که را خواهد برحمت خویش و ستمکاران آماده ساخت برای ایشان عذابی دردناک

سورة المرسلات مكية وآياتها خمسون آية

بسم الله الرحمن الرحيم

نام سوره — عدد آیها ۵۰ — عدد حروفها ۸۱۶ — کلماتها ۱۱۸

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿۱﴾ فَالْعَاصِفَاتِ عَصْفًا ﴿۲﴾ وَالنَّاشِرَاتِ نَشْرًا ﴿۳﴾ فَالْفَارِقَاتِ
سوگند بفرستادگان پیاپی (از فرشتگان یا باد) پس تندوزندگان از تاختن و وزیدنی تند و گسترندگان گستردنی

فَرْقًا ﴿۴﴾ فَالْمُلْقِيَاتِ ذِكْرًا ﴿۵﴾ عُذْرًا أَوْ نُذْرًا ﴿۶﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٌ ﴿۷﴾ فَإِذَا
پس جدا کردنی پس القاکنندگان ذکر بهانه‌ای یا بیمی را که آنچه وعده داده شده‌اید هر آینه واقع شونده است پس گاهیکه

النُّجُومُ طُمِسَتْ ﴿۸﴾ وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ﴿۹﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿۱۰﴾ وَإِذَا الرُّسُلُ
ستارگان نابود شوند و گاهی که آسمان شکافته شود و گاهیکه کوهها براکنده شوند و گاهیکه فرستادگان

أُقِّتَتْ ﴿۱۱﴾ لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿۱۲﴾ لِيَوْمِ الْفَصْلِ ﴿۱۳﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴿۱۴﴾
وقت داده شوند برای چه روزی پس داده شده‌اند برای روز جدا شدن و چه دانست ترا چیست روز جدا شدن

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُتْبِعُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٧﴾

وای در آنروز برای تکذیب کنندگان آیا ما نابود نکردیم پیشینیان را پس میبرد گردانیم پسینیان را

كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾ أَلَمْ نَخْلُقكُّم مِّن مَّاءٍ

همچنین میکنیم با گنهکاران وای در آنروز برای تکذیب کنندگان آیا نیافریدیم شما را از آبی

مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَادِرُونَ

خوار و بیمقدار پس نهادیم او را در قرارگاهی جایدار تا اندازه دانسته پس اندازه نهادیم پس چه نیکو اندازه نهادگانیم

﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَاءً وَأَمْوَاتًا ﴿٢٦﴾

وای در آنروز برای تکذیب کنندگان آیا نگردانیدیم زمین را فراگیرنده زندگانرا و مردگانرا

وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ شَامِخَاتٍ وَأَسْقَيْنَاكُم مَّاءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾

و نهادیم در آن کوههای بلند افراشته و خوشگوار دادیم شما را آبی گوارا وای در آنروز برای تکذیب کنندگان

انْطَلِقُوا إِلَىٰ مَا كُنتُم بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ انطَلِقُوا إِلَىٰ ظِلٍّ ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَّا

بروید سوی آنچه بودید بدان تکذیب میکردید بروید سوی سایه سه شعبه که

ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ اللَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُ جِمَالَتٌ صُفْرٌ

سایه‌ور نیست و نه بی‌نیاز کند از شراره آتش بدرستی که آن میافکند شراره‌ها چون کاخ گویا آنها شتران سرخ زردفام

﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾ هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ

وای در آنروز برای تکذیب کنندگان اینست روزی که سخن نگویند و نه دستوری داده شود تا بهانه آرند

﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِن

وای در آنروز برای تکذیب کنندگان اینست روز جدا کردن گردآوردیم شما را و پیشینیان اگر

كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي

شما را هست نیرنگی پس آنرا بکنید وای در آنروز برای تکذیب کنندگان بدرستی پرهیزگارانند در

ظِلَالٍ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

سایه‌ها و چشمه‌سارانی و میوه‌ای از آنچه هوس کنند بخورید و بنوشید نوشی باد بدیگ بودید بجای آورید

﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا وَتَمَتَّعُوا

بدانا که همچنین پاداش میدهیم نیکوکاران وای در آنروز برای تکذیب کنندگان بخورید و برخوردار شوید

قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ارْكَعُوا

اندکی که شما بدکارانید وای در آنروز برای تکذیب کنندگان و چون گفته شود بدیشان رکوع بگزارید

لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

نگذارند وای در آنروز برای تکذیب کنندگان پس بکدام داستانند پس از این ایمان آرند گان

سورة النبأ مكية وآياتها اربعون آية

بسم الله الرحمن الرحيم

سورة ۷۸ حروفها ۷۲۰ كلماتها ۱۷۳

خداوند بخشاینده مهربان نام

عَمَّ يَتَسَآءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَإِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

ز چه چیز اند پرسش کنان از داستان (آگهی) بزرگ آنکه ناقند در آن اختلاف کنان بگجنین است زود است بدانند

ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا ﴿٦﴾ وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَاكُمْ

پس بگجنین است زود است بدانند آیا نگردانیدیم زمین را آرامگاهی و کوهها را میخهائی و آفریدیم شما را

أَزْوَاجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا

جفتهائی و گردانیدیم خواب شما را بهشی (باسایش) و گردانیدیم شبها را پوشاک و گردانیدیم روزرا روز گجهی

﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ

و بنا نهادیم فراز شما هفتگانه بستوار و نهادیم چراغی درخشان و فرستادیم از فشرده ها

مَاءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ

آبی ریزان تا برون آریم بدان دانه و رستنی و باغستانی پیچا پیچ هانا روز جدا شدن است

مِيقَاتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾

وعده گاهی روزیکه دمیده شود در صور پس آیید گروه گروه و گشوده شود آسمان پس گردد درها ئی

وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِلطَّاغِينَ مَآبًا ﴿٢٢﴾

و رانده شوند کوهها پس شوند سرابی هانا دوزخ هست کمینگاهی برای سرکشان بازگشتگاهی

لَابِثِينَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾

درنگنده در آن سالهائی نچشند در آن خنکی و نه نوشابهای مگر آبی جوشان و چرکی

جَزَاءً وِفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ

کیفری برابر کردوند آنان را که نبودند امیدوار حسابی و دروغ سخت کردند آیتهای ما را دروغی

شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُوا فَلَن نَّزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا

چیزی را فراآوردیم در نامه ای پس بچشید که هرگز نیفزائیم شما را جز عذابی هانا برای پرهیزگاران است پیروزگاهی

حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا

باغهائی و تاکهائی و دوشیزگانی برآمده همسالانی و جامی لبریز نشنوند در آن

لَغْوًا وَلَا كِذَّابًا ﴿٣٥﴾ جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾ رَّبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

باوه و نه نکذبی از پروردگارت بخشش بشمار پروردگار آسمانها و زمین

وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَٰنِ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ

و آنچه میان آنهاست خداوند مهربان که دارا نیستند فرود خطابی (سخنی) روزیکه بپای ایستند روح و فرشتگان

صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ

صفی نگویند جز آنکه دستوری دهد خداوند مهربان و گوید درستی آنست روز حق

فَمَن شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا ﴿٣٩﴾ إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنظُرُ

هرکه خواهد برگیرد بسوی پروردگارش بازگشتگاهی هانا بیم دادیم شما را از عذابی نزدیک روزیکه بنگرد

الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنتُ تُرَابًا ﴿٤٠﴾

مرد آنچه پیش فرستاده دو دستش و گوید کافر کاشکی بودمی خاکی

سورة النازعات مكية وآياتها ست واربعون آية

سورة ۷۹ | حروفها ۷۵۳ | كلماتها ۱۷۹ | آياتها ۴۶

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاينده مهربان

وَالنّٰزِعٰتِ غَرْقًا ۝١ وَّالنّٰشِطٰتِ نَشْطًا ۝٢ وَّالسّٰبِحٰتِ سَبْحًا ۝٣ فَالسّٰبِقٰتِ سَبْقًا ۝٤

سوگند بركشندگان بشدت وبكشندگان كشيدنى (جنها وفرشتگان) وشناورى كنان شناورى پس پيشى گيرندگان پيشى كردنى

فَالْمُدَبِّرٰتِ اَمْرًا ۝٥ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ۝٦ تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ۝٧ قُلُوْبٌ يَّوْمَئِذٍ

پس كارپردازان كارى روزى كه بلرزد لرزنده از پى درآيد پى درآينده دلهائى است در آن روز

وَّاجِفَةٌ ۝٨ اَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ۝٩ يَقُوْلُوْنَ ءَاِنَّا لَمَرْدُوْدُوْنَ فِى الْحَافِرَةِ ۝١٠ ءَاِذَا كُنَّا

هراسان ديدگان آنهاست سرافكنده گويند آيا ما بازگردانيده در گور (يا حال نخستين) آيا گاهى كه گرديم

عِظَامًا نَّخِرَةً ۝١١ قَالُوْا تِلْكَ اِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ۝١٢ فَاِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ وَّاحِدَةٌ ۝١٣ فَاِذَا هُمْ

استخوانهائى پوسيده گويند آنست آنگاه بازگشتى زيانكار پس جز اين نيست كه خواستنى (يا فرمانى) است يگانه ناگاه آنها

بِالسَّاهِرَةِ ۝١٤ هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ مُوْسٰى ۝١٥ اِذْ نَادٰىهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ۝١٦

بروى زمين آيا رسيدت داستان موسى گاهى كه بانگ دردش پروردگارش بر او در وادى مقدس طوى

اِذْهَبْ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّهٗ طَغٰى ۝١٧ فَقُلْ هَلْ لَّكَ اِلٰٓى اَنْ تَزَكّٰى ۝١٨ وَاَهْدِيَكَ اِلٰى رَبِّكَ

برو بسوى فرعون كه او سركش گرديد پس بگو آيا تو است بسوى آنكه پاك شوى و راهبرت كنم بسوى پروردگارت

فَتَخْشٰى ۝١٩ فَاَرٰىهُ الْاٰيَةَ الْكُبْرٰى ۝٢٠ فَكَذَّبَ وَعَصٰى ۝٢١ ثُمَّ اَدْبَرَ يَسْعٰى ۝٢٢ فَحَشَرَ

پس بترسى پس نمايانيد مر او را معجزه بزرگ را پس تكذيب كرد و سرپيچيد پس پشت كرد ميدويد پس گرد آورد

فَنَادٰى ۝٢٣ فَقَالَ اَنَا رَبُّكُمُ الْاَعْلٰى ۝٢٤ فَاَخَذَهُ اللّٰهُ نَكَالَ الْاٰخِرَةِ وَالْاُوْلٰى ۝٢٥ اِنَّ فِىْ

پس بر خواند پس گفت منم پروردگار بزرگتر شما پس گرفتش خدا بگرفتن انجام و آغاز جاى در

ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَنْ يَّخْشٰى ۝٢٦ ءَاَنْتُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمِ السَّمَآءُ بَنٰىهَا ۝٢٧ رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوّٰىهَا

البته عبرتى براى آنكه بترسد آيا شما سخت تريد در آفرينش يا آسمان كه ساخته

۝٢٨ وَاَغْطَشَ لَيْلَهَا وَاَخْرَجَ ضُحٰىهَا ۝٢٩ وَالْاَرْضَ بَعْدَ ذٰلِكَ دَحٰىهَا ۝٣٠ اَخْرَجَ مِنْهَا

و تاريك ساخت شبش را و برآورد روزش و زمين را از آن پس گسترانيدش برون آورد از آن

مَآءَهَا وَمَرْعٰىهَا ۝٣١ وَالْجِبَالَ اَرْسٰىهَا ۝٣٢ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِاَنْعَامِكُمْ ۝٣٣ فَاِذَا جَآءَتِ

آبش را و چراگاهش و كوهها را برقرار داشت برى بهره مندى براى شما و براى دامهاى شما پس گاهى كه آيد

الطَّآمَّةُ الْكُبْرٰى ۝٣٤ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعٰى ۝٣٥ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيْمُ لِمَنْ يَّرٰى ۝٣٦

فرو آيندهٔ بزرگتر روزى كه ياد آورد انسان آنچه را كوشيده است و آشكار كرده در روز رخ براى هر كه بيند

فَاَمَّا مَنْ طَغٰى ۝٣٧ وَاٰثَرَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ۝٣٨ فَاِنَّ الْجَحِيْمَ هِىَ الْمَاْوٰى ۝٣٩ وَاَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ

پس اما آنكه سر بپيچيد و زندگانى دنيا را برگزيد جايگاه او دوزخ است و اما آنكه بترسد جايگاه

رَبِّهٖ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوٰى ۝٤٠ فَاِنَّ الْجَنَّةَ هِىَ الْمَاْوٰى ۝٤١ يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ السَّاعَةِ اَيَّانَ مُرْسٰىهَا

پروردگار خويش را و باز دارد خويشتن را از هوسها جايگاه او بهشت است جايگاه او پرسندت از ساعت كى است لنگرگاه آن

(٤٢) فِيمَ أَنتَ مِن ذِكْرَاهَا (٤٣) إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَاهَا (٤٤) إِنَّمَا أَنتَ مُنذِرُ مَن يَخْشَاهَا (٤٥) كَأَنَّهُمْ

در چیستی تو از یاد آوردنش بسوی پروردگار تو نهایت یاد کردنش جز این نیست که تو ترساننده آنکه میترسد ازش گویا ایشان

يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا (٤٦) إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا

روزی که ببینند ازش نمانده‌اند جز شبی یا روزش

سُورَةُ عَبَسَ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ اِثْنَتَانِ وَأَرْبَعُونَ آيَةً

سورة	حروفها	کلماتها
٨٠	٥٣٣	١٣٣

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ (١) أَن جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ (٢) وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَّكَّىٰ (٣) أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنفَعَهُ

روی درهم کشید و پشت کرد که آمدش کور وچه دانست شاید او پاکی جوید یا پاد آور شود پس سود دهدش

الذِّكْرَىٰ (٤) أَمَّا مَنِ اسْتَغْنَىٰ (٥) فَأَنتَ لَهُ تَصَدَّىٰ (٦) وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ (٧) وَأَمَّا مَن

پاد آوردن اما آنکه بینیازی جست پس تو اورا پذیرفتی ونیست برتو که او پاکی نجوید واما آنکو

جَاءَكَ يَسْعَىٰ (٨) وَهُوَ يَخْشَىٰ (٩) فَأَنتَ عَنْهُ تَلَهَّىٰ (١٠) كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ (١١) فَمَن شَاءَ ذَكَرَهُ

بشتاب بیمد ویدو او بترسید پس تو ازاو سرگرمی جستی چنین نیست بتاد آوردنی که هرکه خواهد یاد آوردش

(١٢) فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ (١٣) مَّرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ (١٤) بِأَيْدِي سَفَرَةٍ (١٥) كِرَامٍ بَرَرَةٍ (١٦) قُتِلَ

در نامه‌ائی گرامی برافراشته پاک شده بدستهای پیام آورانی گرامایان نیکوکار کشته باد

الْإِنسَانُ مَا أَكْفَرَهُ (١٧) مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ (١٨) مِن نُّطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَّرَهُ (١٩) ثُمَّ

انسان چه ناسپاس است از چه چیز آفریدش از نطفه بیافریدش پس مقدر دهدش (اندازه نهادش) پس

السَّبِيلَ يَسَّرَهُ (٢٠) ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ (٢١) ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنشَرَهُ (٢٢) كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا أَمَرَهُ

راه را آماده سازدش پس میراندش وگور بروش پس هرگاه خواست برون آردش چنین نیست هنوز نگذارد آنچه فرمودش

(٢٣) فَلْيَنظُرِ الْإِنسَانُ إِلَىٰ طَعَامِهِ (٢٤) أَنَّا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا (٢٥) ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا

پس بنگرد انسان بسوی خوراکش که ریختیم ما آب را بریختنی پس شکافتیم زمین را شکافتنی

(٢٦) فَأَنبَتْنَا فِيهَا حَبًّا (٢٧) وَعِنَبًا وَقَضْبًا (٢٨) وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا (٢٩) وَحَدَائِقَ غُلْبًا (٣٠) وَ

پس رویانیدیم در آن دانه وانگوری وخوراکی وزیتونی وخرمائی وباغهائی چیده و

فَاكِهَةً وَأَبًّا (٣١) مَّتَاعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ (٣٢) فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاخَّةُ (٣٣) يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ

میوه وچمنی بهره‌ای برای شما ودرای دامهای شما پس گاهیکه آید خود مشغول گرداننده روزیکه گریزد مرد

مِنْ أَخِيهِ (٣٤) وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ (٣٥) وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ (٣٦) لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ

از برادرش ومادرش وپدرش وهمسرش وفرزندانش هر مردی ازایشان

يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ (٣٧) وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ (٣٨) ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ (٣٩) وَ

در آنروز کاری که بخود دارد درآنروز چهره‌ائی هست گشوده خندان شادمان

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ (٤٠) تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ (٤١) أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَفَرَةُ الْفَجَرَةُ (٤٢)

وچهره‌ائی درآنروز برآنهاست گردی دستخوش سیاهی وپریشانی آنانند کافران پرده دران

سُورَةُ التَّكْوِيرِ مَكِّيَّةٌ وَآيَاتُهَا تِسْعٌ وَعِشْرُونَ آيَةً

سورة ٨١ | حروفها ٤٢٥ | كلماتها ١٠٩ | آياتها ٢٩

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاينده مهربان

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ۝١ وَإِذَا النُّجُومُ انكَدَرَتْ ۝٢ وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ۝٣ وَإِذَا الْعِشَارُ

گاهى كه خورشيد بپيچيده شود گاهى كه ستارگان تيره شوند گاهى كه كوهها رانده شوند وگاهيكه شتران آبستن (ده ماهه)

عُطِّلَتْ ۝٤ وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ۝٥ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ۝٦ وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ۝٧ وَ

رها كرده شوند وگاهى كه وحشيان گرد آورده شوند گاهى كه دريها بهم آميخته شوند وگاهيكه نفوس جفت گردانيده شوند و

إِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ ۝٨ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۝٩ وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ۝١٠ وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ

گاهى كه گورشده پرسيده شود بگناه كدام كشته شد گاهى كه نامها گشوده شود وگاهى كه آسمان بركنده شود

۝١١ وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ۝١٢ وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ۝١٣ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ ۝١٤ فَلَا أُقْسِمُ

وگاهى كه دوزخ افروخته شود وگاهى كه بهشت آماده (نزديك) شود بداند هركس آنچه احضار كرده است پس سوگند ياد ميكنم

بِالْخُنَّسِ ۝١٥ الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ۝١٦ وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ۝١٧ وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ۝١٨ إِنَّهُ لَقَوْلُ

بفروروندگان روندگان نهان شدگان وشب گاهى كه بر گيرد پشت كند وبامداد گاهى كه بدمد شد كه گفتار بيغامگار

رَسُولٍ كَرِيمٍ ۝١٩ ذِي قُوَّةٍ عِندَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ۝٢٠ مُّطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ۝٢١ وَمَا صَاحِبُكُم

فرستاده گرامى قوتمندى نزد خداوند عرش (بامحمد (باعلى مرتبه) فرمانروائى است امين وهست يار شما

بِمَجْنُونٍ ۝٢٢ وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأُفُقِ الْمُبِينِ ۝٢٣ وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ ۝٢٤ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ

ديوانه وهر آينه بديد مش در افق آشكار وهست او بر نهايدا بخيل وهست آن سخن

شَيْطَانٍ رَّجِيمٍ ۝٢٥ فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ۝٢٦ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ۝٢٧

شيطان رانده شده پس كجا ميرويد نيست آن جز يادآوري براى جهانيان

لِمَن شَاءَ مِنكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ۝٢٨ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۝٢٩

براى آنكه خواهد از شما كه راستى گيرد (پيروى كند) وخواهيد جز آنكه بخواهد خداى پروردگار جهانيان

سورة ٨٢ | حروفها ٣٢٧ | كلماتها ٨٠ | آياتها ١٩

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاينده مهربان

إِذَا السَّمَاءُ انفَطَرَتْ ۝١ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انتَثَرَتْ ۝٢ وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ۝٣ وَإِذَا الْقُبُورُ

گاهى كه آسمان بشكافد وگاهى كه ستارگان بپاشند (بپرند) وگاهى كه دريها بشكافته شود وگاهيكه گورها

بُعْثِرَتْ ۝٤ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ۝٥ يَا أَيُّهَا الْإِنسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ۝٦

برانگيخته شود داند كسى چه پيش فرستاده و واپس گذاشته است اى انسان چه چيز ترا فريفته (بى خبر) پروردگار كريمت

الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ ۝٧ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ ۝٨ كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالدِّينِ

آنكه آفريدت پس راست كردت پس بيندلت ساخت بهر پيكرى كه خواست ترا برداخت زينهار نيست كه نگرويد بدين

۝٩ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ۝١٠ كِرَامًا كَاتِبِينَ ۝١١ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ۝١٢ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ۝١٣

وهانا برشما نگهبانانى گرامى نويسندگانى دانند آنچه كنيد هانا نيكانند در بهشتها

وَاِنَّ الْفُجَّارَ لَفِيْ جَحِيْمٍ ﴿١٤﴾ يَّصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّيْنِ ﴿١٥﴾ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَآئِبِيْنَ ﴿١٦﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الدِّيْنِ
وہمانا گنہگاران در دوزخ جہشند مے دوز دین و ہمیشہ مبتلا از آن نا بود جہان و ندانی تو چیست روز دین

ثُمَّ مَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الدِّيْنِ ﴿١٨﴾ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْـًٔا ۭ وَالْاَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِّلّٰهِ ﴿١٩﴾
پس ندانی تو چیست روز دین روزی کہ ملک نباشد کسی برای کسی چیزی و کار در آنروز خداوند است

سورة المطففين مكية وهي ست وثلثون آية

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
نام خداوند بخشاینده مهربان

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِيْنَ ﴿١﴾ الَّذِيْنَ اِذَا اكْتَالُوْا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُوْنَ ﴿٢﴾ وَاِذَا كَالُوْهُمْ اَوْ وَّزَنُوْهُمْ يُخْسِرُوْنَ
وای برای کم فروشان آنانکہ ہرگاہ پیمایند بر مردم تمام برداوند و ہرگاہ پیمایند شانرا یا سنجند شان کم دہند

اَلَا يَظُنُّ اُولٰٓئِكَ اَنَّهُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ ﴿٤﴾ لِيَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿٥﴾ يَّوْمَ يَقُوْمُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦﴾
آیا پندارند کہ ایشان برانگیختہ نمیشوند برای روز بزرگ روزی کہ بپای میخیزند مردم برای پروردگار جہانیان

كَلَّآ اِنَّ كِتٰبَ الْفُجَّارِ لَفِيْ سِجِّيْنٍ ﴿٧﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا سِجِّيْنٌ ﴿٨﴾ كِتٰبٌ مَّرْقُوْمٌ ﴿٩﴾ وَيْلٌ
نہ چنین است ہمانا نامۂ گنہگاران است در سجین و دانستہ چیست سجین نامہ است نوشتہ وای

يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٠﴾ الَّذِيْنَ يُكَذِّبُوْنَ بِيَوْمِ الدِّيْنِ ﴿١١﴾ وَمَا يُكَذِّبُ بِهٖٓ اِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ
در آنروز برنگذب کنندگان آنانکہ تکذب کنند بروز دین و تکذب نکند بدان جز ہر تجاوز کار

اَثِيْمٍ ﴿١٢﴾ اِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٣﴾ كَلَّا بَلْ ۜ رَانَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ مَّا
گنہکار کہ ہرگاہ خوانده شود بر او آیہای ما گوید افسانہای پیشینیان چنین نیست بلکہ چیرہ گشت بر دلہای ایشان آنچہ

كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿١٤﴾ كَلَّآ اِنَّهُمْ عَنْ رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوْبُوْنَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ اِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيْمِ ﴿١٦﴾
بودند فراہم میکردند نہ چنین است ہمانا ایشانند از پروردگارشان آنروز راندگان ہمانا چشندگان دوزخ

ثُمَّ يُقَالُ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ ﴿١٧﴾ كَلَّآ اِنَّ كِتٰبَ الْاَبْرَارِ لَفِيْ عِلِّيِّيْنَ ﴿١٨﴾ وَمَآ
پس گفتہ شود ایست آنچہ بودید بدان تکذیب میکردید نہ چنین است ہمانا نامۂ نیکان در علیین

اَدْرٰىكَ مَا عِلِّيُّوْنَ ﴿١٩﴾ كِتٰبٌ مَّرْقُوْمٌ ﴿٢٠﴾ يَّشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُوْنَ ﴿٢١﴾ اِنَّ الْاَبْرَارَ لَفِيْ نَعِيْمٍ ﴿٢٢﴾
دانستہ چیست علیون نامہ نوشتہ گروہ پیشین دہند نزدیکان ہمانا نیکانند در نعمتہا

عَلَى الْاَرَآئِكِ يَنْظُرُوْنَ ﴿٢٣﴾ تَعْرِفُ فِيْ وُجُوْهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيْمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِنْ رَّحِيْقٍ مَّخْتُوْمٍ ﴿٢٥﴾
برالشہا (تختہا) نگران بشناسی در چہرہاشان تازگی نعمتہا نوشانیده شوند از جامی مہرزده

خِتٰمُهٗ مِسْكٌ ۭ وَفِيْ ذٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُوْنَ ﴿٢٦﴾ وَمِزَاجُهٗ مِنْ تَسْنِيْمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنًا يَّشْرَبُ
مہر آنست مشک و درین پس باید بگروند گروندگان و آمیزش آنست از تسنیم چشمہای کہ نوشند

بِهَا الْمُقَرَّبُوْنَ ﴿٢٨﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اَجْرَمُوْا كَانُوْا مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يَضْحَكُوْنَ ﴿٢٩﴾ وَاِذَا مَرُّوْا بِهِمْ يَتَغَامَزُوْنَ
نزدیکان ہمانا گنہکارند بودند از گروہ کہ ایمان آوردند خندہ زنان و ہرگاہ بگذشتند بر آنان چشمک میزدند

﴿٣٠﴾ وَاِذَا انْقَلَبُوْٓا اِلٰٓى اَهْلِهِمُ انْقَلَبُوْا فَكِهِيْنَ ﴿٣١﴾ وَاِذَا رَاَوْهُمْ قَالُوْٓا اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّوْنَ ﴿٣٢﴾
و ہرگاہ باز گشتند بسوی خاندان خویش باز گشتند بتفکہ زنان و ہرگاہ دیدندشان بگفتند ہمانا اینانند گمراہان

وَمَآ اُرْسِلُوْا عَلَيْهِمْ حٰفِظِيْنَ ﴿٣٣﴾ فَالْيَوْمَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُوْنَ ﴿٣٤﴾

و فرستاده نبودند برایشان نگهبانان پس امروز آنانکه ایمان آوردند بکافران میخندند

عَلَى الْاَرَآئِكِ يَنْظُرُوْنَ ﴿٣٥﴾ هَلْ ثُوِّبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ ﴿٣٦﴾

بر تختها مینگرند آیا داده شدند کفار آنچه را بودند میکردند

سورة الانشقاق مكية وآياتها خمس وعشرون آية

ع ١ ٢ ٣ ٤ ٥ ٦ ٧ ٨ ٩ ١٠ ١١ ١٢ ١٣ ١٤ ١٥ ١٦ ١٧ ١٨ ١٩ ٢٠ ٢١ ٢٢ ٢٣ ٢٤ ٢٥

حروفها ٣٣٠ كلماتها ١٢٧

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اِذَا السَّمَآءُ انْشَقَّتْ ﴿١﴾ وَاَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَاِذَا الْاَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَاَلْقَتْ مَا فِيْهَا

گاهیکه آسمان بشکافت و فرمان برد برای پروردگار خویش و سزاوار شد و گاهی که زمین کشیده شود (همچو پوست) و بیفکند آنچه در آن است

وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾ وَاَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يٰٓاَيُّهَا الْاِنْسَانُ اِنَّكَ كَادِحٌ اِلٰى رَبِّكَ كَدْحًا

و خالی شد و فرمان برد پروردگار خویش را و سزاوار شد ای انسان همانا تو ای رنج برنده بسوی پروردگار خویش رنجی را

فَمُلٰقِيْهِ ﴿٦﴾ فَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَّسِيْرًا ﴿٨﴾ وَّيَنْقَلِبُ

پس بسنده ای بدان آنگاه آنکه داده شود نامهٔ خویش را بدست راستش پس زود است حساب شود حسابی آسان و باز گردد

اِلٰٓى اَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا ﴿٩﴾ وَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ وَرَآءَ ظَهْرِهٖ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوْا ثُبُوْرًا ﴿١١﴾ وَّيَصْلٰى

بسوی خاندان خویش شادان و اما آنکه داده شود نامهٔ خویش را از پشت سرش پس زود است بخواند مرگ را و بچشد

سَعِيْرًا ﴿١٢﴾ اِنَّهٗ كَانَ فِيْٓ اَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا ﴿١٣﴾ اِنَّهٗ ظَنَّ اَنْ لَّنْ يَّحُوْرَ ﴿١٤﴾ بَلٰٓى اِنَّ رَبَّهٗ كَانَ بِهٖ

آتش را که بود او بودنا در خاندان خود شادان او همانا پنداشت که هرگز باز نگردد بلکه پروردگار او است بدو

بَصِيْرًا ﴿١٥﴾ فَلَآ اُقْسِمُ بِالشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَالَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَالْقَمَرِ اِذَا اتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ

بیننا پس سوگند یاد میکنم بخون گاه (شفق) و شب و آنچه فراگیرد و بماه گاهی که تمام شود که هر آینه سوار گردید

طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٢٠﴾ وَاِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْاٰنُ لَا يَسْجُدُوْنَ ﴿٢١﴾ بَلِ

پی بر پشتی (طبقه طبقی از حالتها) پس چیست مر ایشان را که ایمان نیارند و گاهی که خوانده شود برایشان قرآن سجده نکنند بلکه

الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُكَذِّبُوْنَ ﴿٢٢﴾ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يُوْعُوْنَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٢٤﴾ اِلَّا الَّذِيْنَ

آنانکه کفر ورزیدند تکذیب میکنند و خدا داناست بدانچه در خویشتن نهان دارند پس مژده ده ایشان را بعذابی دردناک مگر آنانکه

اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سورة البروج مكية وآياتها اثنتان وعشرون آية لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ ﴿٢٥﴾

ایمان آوردند و کردند شایسته کردند ایشانراست مزدی بی پایان (و ناگسستنی)

ع ١ ٢ ٣ ٤ ٥ ٦ ٧ ٨ ٩ ١٠ ١١ ١٢ ١٣ ١٤ ١٥ ١٦ ١٧ ١٨ ١٩ ٢٠ ٢١ ٢٢

حروفها ٣٥٩ كلماتها ١٠٩

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الْبُرُوْجِ ﴿١﴾ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُوْدِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٍ وَّمَشْهُوْدٍ ﴿٣﴾ قُتِلَ اَصْحٰبُ الْاُخْدُوْدِ ﴿٤﴾

سوگند بآسمان دارنده برجها و بروز وعده شده و بگواه و گواهی شده کشته شوند یاران خندق

النَّارِ ذَاتِ الْوَقُوْدِ ﴿٥﴾ اِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُوْدٌ ﴿٦﴾ وَّهُمْ عَلٰى مَا يَفْعَلُوْنَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ شُهُوْدٌ ﴿٧﴾

آتش افروزان (یا دارندهٔ سوخت) گاهی که ایشان بر آن نشستگان و آنانند بر آنچه بمؤمنان کنند گواهان

وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ۸ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

وخشم نگرفتند بر ایشان جز از آنکه و ایمان آوردند بخدای غالب ستوده آنکه و مر اوراست پادشاهی آسمانها وزمین

وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ۹ إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا

و خدا است بر هر چیز گواه هانا آنانکه فریب دادند مردان و زنان مؤمن را سپس توبه نکردند

فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ ۱۰ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ

ایشانراست عذاب دوزخ و ایشانراست عذاب سوزان هانا آنانکه ایمان آوردند وکردار شایسته کردند ایشانراست باغهائی

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ۱۱ إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ۱۲ إِنَّهُ

که میرود زیر آنها جویها ایست رستگاری بزرگ هانا حشمت آوری پروردگار تو سخت هانا

هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيدُ ۱۳ وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ ۱۴ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ۱۵ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ

او پدید آرد و باز گرداند و او است آمرزگار دوست دار دارندهٔ عرش گرامی کننده هر آنچه خواهد

۱۶ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ۱۷ فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ۱۸ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ

آیا بیامدت داستان لشکرها فرعون و ثمود بلکه آنانکه کفر ورزیدند در تکذیب اند

۱۹ وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ۲۰ بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَجِيدٌ ۲۱ فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ ۲۲

و خدا است از پشت سرشان فراگیرنده بلکه آن قرآنی ست گرامی در لوحی نگهداشته

سورة الطارق مكية وآياتها سبع عشرة اية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

حروفها ۲۴۶ کلماتها ۶۱

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ۱ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ۲ النَّجْمُ الثَّاقِبُ ۳ إِنْ كُلُّ نَفْسٍ لَمَّا

سوگند باسمان و بشب درآینده و چه دانست چیست شب درآینده آن ستارهٔ تابنده نیست کسی جز

عَلَيْهَا حَافِظٌ ۴ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ۵ خُلِقَ مِنْ مَاءٍ دَافِقٍ ۶ يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَ

بر او است نگهبانی پس بنگرد انسان از چه شد آفریده آفریده شد از آبی جهنده که برون آید از میان کمر و

التَّرَائِبِ ۷ إِنَّهُ عَلَىٰ رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ۸ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ۹ فَمَا لَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ۱۰

هستخوانهای سینه هانا او است بر بازگردانیدنش توانا روزیکه فاش شوند رازهای درون پس نیست نیروئی در او یاوری

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ۱۱ وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ۱۲ إِنَّهُ لَقَوْلٌ فَصْلٌ ۱۳ وَمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ۱۴

سوگند باسمان دارای (بازگشت) باران و بزمین دارای شکاف که آنست هانا گفتاری جدا سازنده و نیست آن یاوه (شوخی)

إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ۱۵ وَأَكِيدُ كَيْدًا ۱۶ فَمَهِّلِ الْكَافِرِينَ أَمْهِلْهُمْ رُوَيْدًا ۱۷

هانا ایشان نیرنگ آرند بدنگی و نیرنگ آرم نیرنگی پس مهلت ده کافران را مهلتشان ده اندکی

سورة الاعلى مكية وآياتها تسع عشرة اية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

حروفها ۲۷۱ کلماتها ۷۳

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْاَعْلَى ۝١ الَّذِيْ خَلَقَ فَسَوّٰى ۝٢ وَالَّذِيْ قَدَّرَ فَهَدٰى ۝٣ وَالَّذِيْ اَخْرَجَ
تسبیح کن نام پروردگار برتر خویش آن برتر آنکه آفرید پس راست کرد و آنکه تقدیر کرد پس هدایت کرد و آنکه برون آورد
الْمَرْعٰى ۝٤ فَجَعَلَهٗ غُثَآءً اَحْوٰى ۝٥ سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسٰٓى ۝٦ اِلَّا مَا شَآءَ اللّٰهُ اِنَّهٗ يَعْلَمُ
چراگاه را پس گردانید آن را خاشاک سیاه زود باشد که بخوانیم بر تو (بدون کردن) فراموش نکنی مگر آنچه خواهد خدا گزاو بداند
الْجَهْرَ وَمَا يَخْفٰى ۝٧ وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرٰى ۝٨ فَذَكِّرْ اِنْ نَّفَعَتِ الذِّكْرٰى ۝٩ سَيَذَّكَّرُ
آشکارا و آنچه نهان شود و روان گردانیم ترا بسوی آسانی پس یاد آوری کن اگر سود دهد یاد آوردن زود باشد که پند
مَنْ يَّخْشٰى ۝١٠ وَيَتَجَنَّبُهَا الْاَشْقَى ۝١١ الَّذِيْ يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرٰى ۝١٢ ثُمَّ لَا يَمُوْتُ فِيْهَا وَ
آنکه بترسد و دوری گزیند ازو بدبخت تری که بسوخته آتش بزرگ آنرا پس نمیرد در آن و
لَا يَحْيٰى ۝١٣ قَدْ اَفْلَحَ مَنْ تَزَكّٰى ۝١٤ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهٖ فَصَلّٰى ۝١٥ بَلْ تُؤْثِرُوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا
نه زنده شود بتحقیق رستگار شد آنکه پاکی جست و یاد کرد نام پروردگار خویش پس نماز گزارد بلکه برمیگزینید زندگانی دنیا
۝١٦ وَالْاٰخِرَةُ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى ۝١٧ اِنَّ هٰذَا لَفِي الصُّحُفِ الْاُوْلٰى ۝١٨ صُحُفِ اِبْرٰهِيْمَ وَمُوْسٰى ۝١٩
و آخرت بهتر است و پاینده تر هانا این است در نامهای نخستین نامهای ابراهیم و موسی

سُوْرَةُ الْغَاشِيَةِ مَكِّيَّةٌ وَّاٰيَاتُهَا ثَلٰثُوْنَ وَغَيْرُ اللّٰهِ

سورۃ ۸۸ حروفها ۳۱۱ کلماتها ۷۲

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ الْغَاشِيَةِ ۝١ وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ خَاشِعَةٌ ۝٢ عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ۝٣ تَصْلٰى نَارًا
آیا بیامد ترا داستان فراگیرنده روهائی است در آنروز سرافکنده کارکننده رنجیرنده چشنده آتش
حَامِيَةً ۝٤ تُسْقٰى مِنْ عَيْنٍ اٰنِيَةٍ ۝٥ لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ اِلَّا مِنْ ضَرِيْعٍ ۝٦ لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِيْ
سوزان نوشانیده شوند از چشمه جوشان نیست شان خوراکی جز از خار نه فربه سازد و نه بی نیاز کند
مِنْ جُوْعٍ ۝٧ وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ۝٨ لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ۝٩ فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ۝١٠ لَّا تَسْمَعُ
از گرسنگی روهائی است در آنروز شاداب از کرشش خویش خشنود در بهشتی فرازنده
فِيْهَا لَاغِيَةً ۝١١ فِيْهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ۝١٢ فِيْهَا سُرُرٌ مَّرْفُوْعَةٌ ۝١٣ وَّاَكْوَابٌ مَّوْضُوْعَةٌ
نشنوند در آن بیهوده ای در آنست چشمه روان در آنست تختهای افراشته و جامهائی نهاده
۝١٤ وَّنَمَارِقُ مَصْفُوْفَةٌ ۝١٥ وَّزَرَابِيُّ مَبْثُوْثَةٌ ۝١٦ اَفَلَا يَنْظُرُوْنَ اِلَى الْاِبِلِ كَيْفَ
و بالشهائی چیده (صف آورده) و فرشهای گسترده آیا نمینگرند بسوی شتر چگونه
خُلِقَتْ ۝١٧ وَاِلَى السَّمَآءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ۝١٨ وَاِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ۝١٩ وَاِلَى الْاَرْضِ
آفریده شد و بسوی آسمان چگونه افراشته شد و بسوی کوهها چگونه نشانده شد و بسوی زمین
كَيْفَ سُطِحَتْ ۝٢٠ فَذَكِّرْ اِنَّمَآ اَنْتَ مُذَكِّرٌ ۝٢١ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ ۝٢٢ اِلَّا مَنْ تَوَلّٰى وَ
چگونه گسترده شد پس یاد آوری کن جز این نیست تو یاد آورنده نیستی بر ایشان فرماننده مگر آنکه روی بتافت و
كَفَرَ ۝٢٣ فَيُعَذِّبُهُ اللّٰهُ الْعَذَابَ الْاَكْبَرَ ۝٢٤ اِنَّ اِلَيْنَآ اِيَابَهُمْ ۝٢٥ ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ۝٢٦
کفر ورزید او را عذاب کند خدا آن عذاب بزرگتر هانا بسوی ماست بازگشتن ایشان سپس هانا بر ماست حساب ایشان

سورة الفجر مكية وآياتها ثلثون آية

سورة	حروفها	كلماتها
٨٩	٥٩٧	١٣٧

بسم الله الرحمن الرحيم

خداوند بخشاينده مهربان

والفجر ① وليال عشر ② والشفع والوتر ③ والليل إذا يسر ④ هل في ذلك قسم

سوگند بامداد دسته‌های روگانه وجفت وتنك ويشب گاهی كه برود آيا هست دراين سوگند

لذي حجر ⑤ ألم تر كيف فعل ربك بعاد ⑥ إرم ذات العماد ⑦ التي لم يخلق مثلها في

برای خردمند آيا نديدی چه كرد پروردگار تو بعاد ارم داراى ستونها آنانكه آفريده نشد مانندش در

البلاد ⑧ وثمود الذين جابوا الصخر بالواد ⑨ وفرعون ذي الأوتاد ⑩ الذين طغوا

شهرها وثموى كه بريدند سنگ را بدره وفرعون دارنده ميخها (بيخها) آنانكه سر ركشى

في البلاد ⑪ فأكثروا فيها الفساد ⑫ فصب عليهم ربك سوط عذاب ⑬ إن ربك

در شهرها پس فزودند در آنها تبهكارى را پس بريخت برايشان پروردگار تو تازيانهٔ عذاب هاى پروردگار تو

لبالمرصاد ⑭ فأما الإنسان إذا ما ابتليه ربه فأكرمه ونعمه فيقول ربي أكرمن ⑮

در كمينگاه اما انسان هرگاه بيازمايدش پروردگارش پس گرامى دارد وتعمتش دهد گويد پروردگارم گرامى داشت

وأما إذا ما ابتليه فقدر عليه رزقه فيقول ربي أهانن ⑯ كلا بل لا تكرمون

واما هرگاه بيازمايدش پس تنك گيرد بر او روزيش را گويد پروردگارم خوارم ساخت چنين نيست بلكه گرامى نداريد

اليتيم ⑰ ولا تحاضون على طعام المسكين ⑱ وتأكلون التراث أكلا لما ⑲ وتحبون

يتيم را وترغيب نكنيد بر خورانيدن بينوا وميخوريد ميراث را خوردنى گردا (بيا بهم) ودوست داريد

المال حبا جما ⑳ كلا إذا دكت الأرض دكا دكا ㉑ وجاء ربك والملك صفا صفا ㉒

مالرا دوستى فراوان چنين نيست هنگامى كه كوبيده شود زمين كوبيدنى كوبيدنى ويايد پروردگار تو بازستادگان صف صف

وجيء يومئذ بجهنم يومئذ يتذكر الإنسان وأنى له الذكرى ㉓ يقول يا ليتني

وآورده شود آنروز دوزخ آنروز بادآورد شود انسان وكجاستش بادآورى گويد كاشكى

قدمت لحياتي ㉔ فيومئذ لا يعذب عذابه أحد ㉕ ولا يوثق وثاقه أحد ㉖ يا أيتها

پيش ميفرستادم براى زندگانى خويش پس آنروز عذاب نكند چون عذاب او كسى وبسته نكند چون بستن او كسى اى

النفس المطمئنة ㉗ ارجعي إلى ربك راضية مرضية ㉘ فادخلي في عبادي ㉙ وادخلي جنتي

روان آسوده (بدانچه ازپيش فرستاده) بازگرد بسوى پروردگارت خوشنود خوشنودشده پس درآى در بندگانم ودرآى در بهشتم

سورة البلد مكية وآياتها عشرون آية

سورة	حروفها	كلماتها
٩٠	٣٣١	٨٢

بسم الله الرحمن الرحيم

خداوند بخشاينده مهربان

لا أقسم بهذا البلد ① وأنت حل بهذا البلد ② ووالد وما ولد ③

سوگند ميخورم بدين شهر وتو فرودآئى جاى گزينى در اين شهر ووپدرى وآنچه زاده

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيَحْسَبُ أَن لَّن يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُّبَدًا ﴿٦﴾
ما آفریدیم آدمی را در رنج آیا پندارد کہ توانائی ندارد ہرگز بر او کسی گوید تباہ کردم مال انبوہ را

أَيَحْسَبُ أَن لَّمْ يَرَهُ أَحَدٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ نَجْعَل لَّهُ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيْنَاهُ
آیا پندارد کہ ندیدہ کسی آیا ہم ساختیم برایش دو چشم و زبانی و لبانی و رہبریش کردیم بر

النَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوْ إِطْعَامٌ
دو رشتہ پس نہ برآمد (نہ گذشت) بر آن رشتہ و چہ دانست چیست آن رشتہ آزاد کردن یک بندہ یا طعام دادنی

فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا
در روز پریشانی (یا قحط و گرسنگی) یتیمی خویشاوند یا بیوائی خاکسار (یا نیازمند) سپس گشت از آنانکہ ایمان آوردہ

وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا
و سفارش کردند بشکیبائی و سفارش کردند بہ مہربانی کردن آنہا مردم یاران راست و آنانکہ کفر ورزیدند بہ آیہای ما

هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ ﴿٢٠﴾ عَلَيْهِمْ
آنہا یاران چپ (یا منحوس) بر ایشانست آتش فروبستہ (یا پوشیدہ)

سورۃ الشمس مکیۃ وھی خمس عشرۃ اٰیۃ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم ۹۱ — حروفہا ۲۴۷ — کلماتہا ۵۴

بنام خداوند بخشایندہ مہربان

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ﴿١﴾ وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَاهَا ﴿٢﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا ﴿٣﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا
سوگند بخورشید و روشنی (یا آفتاب) وی بماہ گاہیکہ از پس آید و بروز گاہیکہ تابانش سازد و بشب گاہیکہ بپوشدش

﴿٤﴾ وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ﴿٥﴾ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا ﴿٦﴾ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ﴿٧﴾ فَأَلْهَمَهَا
و بآسمان و بچیزی کہ بناش کرد و بزمین و آنکہ گسترش داد و بر روان و آنکہ راست آفریدش پس سرشتش

فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ﴿٨﴾ قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهَا ﴿٩﴾ وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّاهَا ﴿١٠﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ
گنہکاریش و پرہیزش بہانا رستہ آنکہ پاکش ساخت و بناامید شد آنکہ بیراہش کرد تکذیب کرد ثمود

بِطَغْوَاهَا ﴿١١﴾ إِذِ انبَعَثَ أَشْقَاهَا ﴿١٢﴾ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ﴿١٣﴾
بسرکشی گاہی کہ برانگیخت بدبخت آن (یا بخت زشت) پس گفت بدیشان پیمبر خدا آشتر خدا را و آبشخورش

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُم بِذَنبِهِمْ فَسَوَّاهَا ﴿١٤﴾ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿١٥﴾
پس تکذیبش کردند پی کردندش پس ہلاکشان کرد پروردگارشان بگناہشان پس یکسانشان کرد و نمی ترسد از فرجامش

سورۃ اللیل مکیۃ وآیاتہا احدی وعشرون آیۃ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم ۹۲ — حروفہا ۲۱۰ — کلماتہا ۷۱

بنام خداوند بخشایندہ مہربان

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ﴿١﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ﴿٢﴾ وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣﴾ إِنَّ سَعْيَكُمْ
سوگند بشب گاہی کہ فرا گیرد و بروز گاہیکہ برنماید و آنچہ (یا آنکی) آفرید نر و مادہ را کہ کوششہا شما

لَشَتَّىٰ ﴿٤﴾ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ﴿٥﴾ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿٦﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ﴿٧﴾
مانا گوناگون پس اما آنکہ بخشید و پرہیزگاری کرد و تصدیق بنکوکاری کرد زود است رہنمونش طریق بسوی کار آسان

وَاَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنٰى ﴿۸﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنٰى ﴿۹﴾ فَسَنُيَسِّرُهٗ لِلْعُسْرٰى ﴿۱۰﴾ وَمَا يُغْنِيْ عَنْهُ مَالُهٗ

واما آنکه بخل ورزید وبیازی کرد وتکذیب بنیکوکاری کرد پس زود باشد برایش بسوی دشواری ولی بکار نیاید مر او را مالش

اِذَا تَرَدّٰى ﴿۱۱﴾ اِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدٰى ﴿۱۲﴾ وَاِنَّ لَنَا لَلْاٰخِرَةَ وَالْاُوْلٰى ﴿۱۳﴾ فَاَنْذَرْتُكُمْ نَارًا

چون بگور رود ﴿۱۱﴾ بدرستیکه بر ما هدایت بدهیم ﴿۱۲﴾ وبدرستیکه ما راست آخرت وبهشت ﴿۱۳﴾ پس ترسانیدم شما را آتشی

تَلَظّٰى ﴿۱۴﴾ لَا يَصْلٰىهَآ اِلَّا الْاَشْقَى ﴿۱۵﴾ الَّذِيْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿۱۶﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا الْاَتْقَى ﴿۱۷﴾ الَّذِيْ يُؤْتِيْ

زبانه کشنده ﴿۱۴﴾ نسوزد در آن مگر بدبخت ﴿۱۵﴾ آنکه تکذیب کرد وروی گردانید ﴿۱۶﴾ ودور داشته شود از آن پرهیزگار ﴿۱۷﴾ آنکه میدهد

مَالَهٗ يَتَزَكّٰى ﴿۱۸﴾ وَمَا لِاَحَدٍ عِنْدَهٗ مِنْ نِّعْمَةٍ تُجْزٰٓى ﴿۱۹﴾ اِلَّا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْاَعْلٰى ﴿۲۰﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضٰى

مالش را پاک شدن جوید ﴿۱۸﴾ ونیست کسرا نزد وی نعمتی که پاداش داده شود ﴿۱۹﴾ جز طلب روی پروردگار برتر خویش ﴿۲۰﴾ وهر آینه زود باشد که خشنود شود

سورة الضحى مكية وآياتها احدى عشرة آية

تسمیه ۹۳ — فرودها ۱۷۲ — کلماتها ۴۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالضُّحٰى ﴿۱﴾ وَالَّيْلِ اِذَا سَجٰى ﴿۲﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلٰى ﴿۳﴾ وَلَلْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْاُوْلٰى ﴿۴﴾

سوگند بچاشتگاه (یا روز) وشب گاهی که ترک کرد ﴿۲﴾ بدرود نگفت پروردگارت ونه خشمگین شد ﴿۳﴾ وجای انجام بهتر است ترا از آغاز

وَلَسَوْفَ يُعْطِيْكَ رَبُّكَ فَتَرْضٰى ﴿۵﴾ اَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيْمًا فَاٰوٰى ﴿۶﴾ وَوَجَدَكَ ضَآلًّا فَهَدٰى ﴿۷﴾ وَوَجَدَكَ

وهر آینه زود باشد که بدهد ترا پروردگارت تا خشنود شوی ﴿۵﴾ آیا نیافت ترا یتیم پس جای داد ﴿۶﴾ ویافت ترا سرگشته پس راهبری کرد ﴿۷﴾ ویافت

عَآئِلًا فَاَغْنٰى ﴿۸﴾ فَاَمَّا الْيَتِيْمَ فَلَا تَقْهَرْ ﴿۹﴾ وَاَمَّا السَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ ﴿۱۰﴾ وَاَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

نیازمند پس بی نیاز کرد ﴿۸﴾ پس یتیم را پس مشو ستمکار ﴿۹﴾ ودر درویش را پس مران (وبه زبان) ﴿۱۰﴾ ودر نعمت پروردگارت پس بیان کن

سورة الانشراح مكية وآياتها ثمان

تسمیه ۹۴ — فرودها ۱۳۳ — کلماتها ۲۷

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿۱﴾ وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ ﴿۲﴾ الَّذِيْٓ اَنْقَضَ ظَهْرَكَ ﴿۳﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ

آیا فراخ نگردانیدم (یا شک در نمی کنیم) برایت سینه ترا ﴿۱﴾ وفرو نهادیم از تو بارت را ﴿۲﴾ آنکه گران کرده بود پشت ترا ﴿۳﴾ وبلند نام بردیم

ذِكْرَكَ ﴿۴﴾ فَاِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿۵﴾ اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿۶﴾ فَاِذَا فَرَغْتَ فَانْصَبْ ﴿۷﴾ وَاِلٰى رَبِّكَ فَارْغَبْ

آوازه ترا ﴿۴﴾ پس بدرستیکه با دشواری آسانی است ﴿۵﴾ بدرستیکه با دشواری آسانی است ﴿۶﴾ پس چون فارغ شدی رنج بر ﴿۷﴾ وبسوی پروردگارت رغبت کن

سورة التين مكية وآياتها ثمان

تسمیه ۹۵ — فرودها ۱۵۰ — کلماتها ۳۴

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالتِّيْنِ وَالزَّيْتُوْنِ ﴿۱﴾ وَطُوْرِ سِيْنِيْنَ ﴿۲﴾ وَهٰذَا الْبَلَدِ الْاَمِيْنِ ﴿۳﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْٓ اَحْسَنِ تَقْوِيْمٍ ﴿۴﴾

سوگند بانجیر وزیتون ﴿۱﴾ وطور سینین (یا سینا) ﴿۲﴾ واین شهر آرام (یا امن) ﴿۳﴾ که آفریدیم انسانرا در نکوترین اندام

ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ۝٥ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
سپس باز گردانیدیمش فرود فرودین مگر آنانکه ایمان آوردند وکردار شایسته کردند
فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۝٦ فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّينِ ۝٧ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ ۝٨
پس ایشانراست مزدی بی پایان پس چیز تکذیب کند ترا پس از دین پس آیا نیست خدا حکم کننده ترین حکم کنندگان

سورة العلق مكية وآياتها ١٩

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝١ خَلَقَ الْإِنسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۝٢ اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۝٣
بخوان بنام پروردگار خویش که آفرید آفرید انسان را از خون بسته بخوان وپروردگار تو بزرگوارتر
الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۝٤ عَلَّمَ الْإِنسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ۝٥ كَلَّا إِنَّ الْإِنسَانَ لَيَطْغَىٰ ۝٦ أَن رَّآهُ
آنکه بیاموخت قلم را آموخت بانسان آنچه را ندانست نه چنین است همانا انسان سرکشی کند که بیند
اسْتَغْنَىٰ ۝٧ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ ۝٨ أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ۝٩ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ۝١٠
بی نیاز شود همانا بسوی پروردگار تو بازگشت آیا دیدی آنرا که باز دارد بنده ای را چون نماز گذارد
أَرَأَيْتَ إِن كَانَ عَلَى الْهُدَىٰ ۝١١ أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ ۝١٢ أَرَأَيْتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۝١٣ أَلَمْ
آیا دیدی اگر بود بر هدایت یا فرمود بپرهیزگاری آیا دیدی اگر تکذیب کرد ویشت کرد آیا
يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ۝١٤ كَلَّا لَئِن لَّمْ يَنتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ۝١٥ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ
نمیداند که خدا می بیند چنین است هان اگر دست برنمیدارد بپیشانی
خَاطِئَةٍ ۝١٦ فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ ۝١٧ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ۝١٨ كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِب ۝١٩
دروغگوی خطاکار پس بخواند انجمن را زود باشد بخوانیم دوزخ بانان (نگهبانان دوزخ) نچنین است فرمان مبر او سجده کن وتقرب جوی (بحق سبحانه وتعالی)

سورة القدر مكية وآياتها ٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ۝١ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۝٢ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ
همانا فرستادیمش در شب قدر وچه دانست چیست شب قدر شب قدر بهتر است از هزار
شَهْرٍ ۝٣ تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ ۝٤ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ۝٥
ماه فرود آیند فرشتگان وروح (جبرئیل) در آن بفرمان پروردگارشان در هر کار سلامتی است آن تا برآمدن بامداد

سورة البينة مدنية وآياتها ٨

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِّينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ① رَسُولٌ

نبودند آنانکه کفر ورزیدند از اهل کتاب و مشرکان دست بردار نبودند تا بیاید شان نشانی فرستاده

مِنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُطَهَّرَةً ② فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ③ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا

از خدا که میخواند نامه‌هائی پاک شده در آنها است نوشته‌های استوار و پراکنده نشدند آنانکه داده شدند کتاب را مگر

مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَةُ ④ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ

پس از آنکه بیاید شان نشانی و فرموده نشدند مگر آنکه بپرستند خدا را پاک دارندگان برای او دین را یکی پرستان

وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَٰلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ⑤ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ

و بپای دارند نماز را و بدهند زکوة را و این است دین استوار بدانا آنانکه کفر ورزیدند از

أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَٰئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ⑥ إِنَّ الَّذِينَ

اهل کتاب و مشرکان در آتش دوزخ جاودانیان در آن آنانند بدترین جانیان بدانا آنانکه

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ⑦ جَزَاؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي

ایمان آوردند و کردار شایسته کردند آنانند بهترین جانیان پاداششان نزد پروردگارشان بهشتهای جاودانی است که میرود

مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ⑧

از زیر آنها جویها جاودانیان در آنها همیشه خشنود شد خدا از ایشان و خشنود شدند از او این برای آنست که بترسد از پروردگارش

سورة الزلزلة مدنية وآياتها ثمان

سجدتها	حروفها	كلماتها
۹۹	۱۳۹	۳۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ① وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ② وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ③

گاهی که بلرزند زمین لرزشش را و برون آرد زمین گرانباریش را و انسان بیمت آرد

يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ④ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ⑤ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا

آنروز بشمارد داستانهایش را که پروردگارت سروحی فرستاد بدان آنروز برون آیند مردم گوناگون تا نامایه‌ور شوند

أَعْمَالَهُمْ ⑥ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ⑦ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ⑧

کردارهای خویش پس هرکه کند سنگینی ذره نیکی بیند آنرا و هرکه کند سنگینی ذره بدی بیند آنرا

سورة العاديات مكية وآياتها احد عشرة

سجدتها	حروفها	كلماتها
۱۰۰	۱۶۳	۴۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ① فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ② فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ③ فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ④ فَوَسَطْنَ

سوگند بدوندگان بسوده از دهان پس برآرندگان آتش از سم اسپان پس بتازندگان بامداد پس برانگیزند بدان گردی پس میان جمعیت در

بِهِ جَمْعًا ⑤ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ⑥ وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ⑦ وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ

⑧ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ⑨ وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ⑩ إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ ⑪

پس آیا نداند گاهی که انگیخته شود آنچه در گورهاست و فراهم شود آنچه در سینه‌هاست که پروردگارشان بدیشان آگاه

سورة القارعة مكية وآياتها احدى عشرة آية

سورت ۱۰۱ حروفها ۱۵۲ كلماتها ۳۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الْقَارِعَةُ ① مَا الْقَارِعَةُ ② وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ ③ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ④

آن کوبنده چیست کوبنده وچه دانست بیست کوبنده روزی که باشند مردم چون پروانه‌های پراکنده

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنفُوشِ ⑤ فَأَمَّا مَن ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ⑥ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ⑦

وشوند کوهها مانند پشم زده پس اما کسی که سنگین آید سنجشهایش (ترازوهای اعمال) پس اوست در زندگی پسندیده

وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ⑧ فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ ⑨ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَهْ ⑩ نَارٌ حَامِيَةٌ ⑪

واما آنکه سبک کرد ترازوهایش پس مادر او هاویه است و چه دانست آن آتشی است سوزنده

سورة التكاثر مكية وآياتها ثمان آية

سورت ۱۰۲ حروفها ۱۲۳ كلماتها ۲۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

أَلْهَاكُمُ التَّكَاثُرُ ① حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ② كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ③ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ④ كَلَّا

بغفلت شما را (ای گروه منافقان) فزونی جستن تا سبد به گورستان بچشمین است زودست بدانید پس بچشمین است زودست بدانید بچشمین

لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ⑤ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ⑥ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ ⑦ ثُمَّ لَتُسْأَلُنَّ

اگر بدانید دانستن یقین هر آینه ببینید آتش دوزخ پس ببینید آنرا بچشم یقین (چشم عیان) پس پرسیده شوید

يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ ⑧

در آن روز از نعمت

سورة العصر مكية وهي ثلاث آيات

سورت ۱۰۳ حروفها ۷۸ كلماتها ۱۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالْعَصْرِ ① إِنَّ الْإِنسَانَ لَفِي خُسْرٍ ② إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ

سوگند بعصر (روزگار پسین) که جانها انسان بست در زیانکاری مگر آنانکه ایمان آوردند وکردار شایسته کردند ومفارشش کردند بحق (بدرستی)

وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ③

ومفارشش کردند بشکیب

سورة الهمزة مكية وهي تسع آيات

سورت ۱۰۴ حروفها ۱۳۲ كلماتها ۳۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ① الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ② يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ③

وای بر هر نکوهشگری عیب جوی آنکه گرد آورد مالی و شمرد بپندارد که مالش جاودان دارد

كَلَّا لَيُنۢبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ ۝٤ وَمَآ أَدْرٰىكَ مَا الْحُطَمَةُ ۝٥ نَارُ اللّٰهِ الْمُوقَدَةُ ۝٦
نچنین نیست جای انداخته شود در حطمه و دانست چیست حطمه آتش خدای افروخته
الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْـِٔدَةِ ۝٧ إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُؤْصَدَةٌ ۝٨ فِي عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ ۝٩
که میرود بر دلها جاگاهست برایشان افروخته (بابرشده) در ستونهای کشیده

سورة الفيل مكية وآياتها خمس

رکوعها ١ آیتها ٥ حرفها ٩٤ کلمتها ٢٣

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحٰبِ الْفِيلِ ۝١ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ۝٢
آیا ندیدی چه کرد پروردگار تو بیاران (خداوندان) فیل آیا نگردانید نیرنگ آنانرا در گمراهی
وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ۝٣ تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ۝٤ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ۝٥
و فرستاد برایشان مرغانی گروه گروه میافکندند بر ایشان سنگهائی از سجیل پس گردانید ایشان را مانند برگ خورده (بابرگ)

سورة قريش مكية وآياتها اربع

رکوعها ١ آیتها ٤ حرفها ٧٣ کلمتها ١٧

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

لِإِيلٰفِ قُرَيْشٍ ۝١ إِۦلٰفِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَآءِ وَالصَّيْفِ ۝٢ فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ
برای جاویدان (یعنی گردن) قریش الفت ایشان کوچیدن زمستان و تابستان پس باید پرستش کنند پروردگار
هٰذَا الْبَيْتِ ۝٣ الَّذِي أَطْعَمَهُم مِّن جُوعٍ وَآمَنَهُم مِّنْ خَوْفٍ ۝٤
این خانه را که خورانید ایشان را پس از گرسنگی و ایمن ساخت ایشان را پس از ترس

سورة الماعون الثلاث الاول مكية والباقية مدنية وآياتها سبع

رکوعها ١ آیتها ٧ حرفها ١١١ کلمتها ٢٥

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
بنام خداوند بخشاینده مهربان

أَرَءَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالدِّينِ ۝١ فَذٰلِكَ الَّذِي يَدُعُّ الْيَتِيمَ ۝٢ وَ
آیا دیدی آنرا که تکذیب کند بدین پس آنست که براند بیم را و
لَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِينِ ۝٣ فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ ۝٤ الَّذِينَ هُمْ عَن
ترغیب نکند بر خوراک بینوا پس وای بر نمازگزاران آنانکه از
صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ۝٥ الَّذِينَ هُمْ يُرَآءُونَ ۝٦ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ۝٧
نماز خویشند غافلند کنند مردمان آنانکه و باز دارند زکوة را (باجیرا)

سورة الكوثر مكية وآياتها ثلاث

سورۃ ۱۰۸ — حروفہا ۴۳ — کلماتہا ۱۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اِنَّا اَعْطَيْنٰكَ الْكَوْثَرَ ۝١ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ۝٢ اِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْاَبْتَرُ ۝٣

ما ما ارزانی داشتیم تو را کوثر پس نماز کن برای پروردگار خویش و قربان کن (بجهة درگاه) ما ما دشمن تو است دنباله بریده

سورۃ الکافرون مکیۃ وآیاتہا ست

سورۃ ۱۰۹ — حروفہا ۹۳ — کلماتہا ۲۶

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ يٰٓاَيُّهَا الْكٰفِرُوْنَ ۝١ لَآ اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُوْنَ ۝٢ وَلَآ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَآ اَعْبُدُ ۝٣

بگو ای گروه کافران نه پرستم آنچه را پرستید و نه شما پرستنده گانید آنچه را پرستم

وَلَآ اَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُّمْ ۝٤ وَلَآ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَآ اَعْبُدُ ۝٥ لَكُمْ دِيْنُكُمْ وَلِيَ دِيْنِ ۝٦

و نه منم پرستنده آنچه پرستش کردید و نه شما پرستنده گانید آنچه را پرستم شما را دین خویش و مرا دین خویش

سورۃ النصر اثنتی عشرۃ او ثلاث وعشرون او اربع وعشرون آیۃ مدنیۃ

سورۃ ۱۱۰ — حروفہا ۷۹ — کلماتہا ۱۹

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اِذَا جَآءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُ ۝١ وَرَاَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُوْنَ فِيْ دِيْنِ اللّٰهِ اَفْوَاجًا ۝٢

گاهی که آید یاری خدا و پیروزی و ببینی مردم را درآیند در دین خدا گروه گروه

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ اِنَّهٗ كَانَ تَوَّابًا ۝٣

پس تسبیح کن بسپاس پروردگار خویش و آمرزش خواهش کن او هست همانا آمرزگار

سورۃ المسد مکیۃ وآیاتہا خمس

سورۃ ۱۱۱ — حروفہا ۸۱ — کلماتہا ۲۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَبَّتْ يَدَآ اَبِيْ لَهَبٍ وَّتَبَّ ۝١ مَآ اَغْنٰى عَنْهُ مَالُهٗ وَمَا كَسَبَ ۝٢ سَيَصْلٰى نَارًا

بریده باد دستهای ابی لهب و بریده باد ، بی نیاز نکرد ازاو مالش و آنچه فراهم کرد زود است بچشد آتش

ذَاتَ لَهَبٍ ۝٣ وَّامْرَاَتُهٗ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ۝٤ فِيْ جِيْدِهَا حَبْلٌ مِّنْ مَّسَدٍ ۝٥

شعله ور و زن او برداردهٔ هیزم در گردنش بندی است از لیف خرما

سورۃ الاخلاص مکیۃ وآیاتہا اربع

سورۃ ۱۱۲ — حروفہا ۴۷ — کلماتہا ۱۵

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ① اَللّٰهُ الصَّمَدُ ② لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُوْلَدْ ③ وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ كُفُوًا اَحَدٌ ④

بگو او است خدای یکتا خدا و بی‌نیاز است نه زاییده و نه زاده شده و نیست همتا کسی

سورة الفلق مكية وآياتها خمس

سوره ۱۱۳ حروفها ۲۳ کلماتها ۲۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ① مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ② وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا وَقَبَ ③

بگو پناه برم بپروردگار بامداد (شکافنده صبح) از بدی آنچه آفریده و از بدی تاریکی گاهی که فرا گیرد (بازنورد)

وَمِنْ شَرِّ النَّفّٰثٰتِ فِى الْعُقَدِ ④ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا حَسَدَ ⑤

و از بدی زنان دمنده در گره‌ها و از بدی حسود گاهی که حسد ورزد

سورة الناس مدنية وآياتها ست

سوره ۱۱۴ حروفها ۸۰ کلماتها ۲۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ ① مَلِكِ النَّاسِ ② اِلٰهِ النَّاسِ ③ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ

بگو پناه برم بپروردگار مردم پادشاه مردم خدای مردم از بدی وسوسه کننده

الْخَنَّاسِ ④ الَّذِىْ يُوَسْوِسُ فِىْ صُدُوْرِ النَّاسِ ⑤ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ⑥

نهان شونده آنکه وسوسه کند در سینه‌های مردم از پریان و مردم

وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَّعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهٖ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ

صَدَقَ اللّٰهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ وَصَدَقَ رَسُوْلُهُ النَّبِيُّ الْاَمِيْنُ الْكَرِيْمُ

وَنَحْنُ عَلٰى ذٰلِكَ مِنَ الشَّاهِدِيْنَ وَالشَّاكِرِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ

الْعٰلَمِيْنَ وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّاٰلِهِ الطَّيِّبِيْنَ الطَّاهِرِيْنَ

دعای ختم قرآن ماثور از حضرت امیر المومنین علیه السلام

بسم الله الرحمن الرحیم

اللهم اشرح بالقرآن صدری واستعمل بالقرآن بدنی ونور بالقرآن بصری و اطلق بالقرآن لسانی واعنی علیه ما ابقیتنی فانه لاحول ولا قوة الا بک

ایضا منقول از حضرت امیر المومنین علیه السلام

اللهم انی اسئلک بحبات الخبین واخلاص الموقنین ومرافقة الابرار واستحقاق حقایق الایمان والغنیمة من کل بر والسلامة من کل اثم ووجوب رحمتک وعزائم مغفرتک و الفوز بالجنة والنجاة من النار

ایضا منقول از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام

اللهم انی قد قرأت ما قضیت من کتابک الذی انزلته علی نبیک الصادق صلی الله علیه وآله فلک الحمد ربنا اللهم اجعلنی ممن یحل حلاله ویحرم حرامه ویؤمن بمحکمه ومتشابهه واجعله لی انیسا فی قبری وانیسا فی حشری واجعلنی ممن ترفیه بکل آیة قرأها درجة فی اعلا علیین ایبن رب العالمین

یا ایها السید حضرت ذو الجلال حق ک ول ولا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم هزار
و یک صد هفتاد و پنج هجری مصادف با عید شریف و اولی مسعود حضرت
حبی مرتب و مزین بحلی شریف بکلمه شهادت رطب جهان ضیا قرآن خاتم پیغمبران
علیه و آله الاف التحیة والثناء بخط ابن بنده عاصی حق از نقصیر و خطا اقل الحاج طاهر
جوشقانی ابن امیر بهرامی ابن المرحوم المغفور الحاج عبد الرحمن غفر الله تعالی لهم
رحیم خواهش جنات مطلب الهی حاج سید محمود افا کاظم یزدی کاتبه فروشی
علیه السلام مقیم طهران ایده الله تعالی ووفقه فی الدارین صورت اجتماع بدرود

اللهم اغفر للمومنین والمومنات والمسلمین والمسلمات بحق القرآن العظیم النبی الکریم

فہرست سورہ قرآن شریف

اعداد السور	اسماء السور	اعداد الصفحہ
۱	فاتحۃ الکتاب الکتاب بطریق الاجمال	۲
۲	البقرۃ	۳
۳	آل عمران	۳۲
۴	النساء	۴۷
۵	المائدۃ	۶۵
۶	الأنعام	۷۸
۷	الأعراف	۹۲
۸	الانفال	۱۰۷
۹	التوبۃ البراءۃ ولہا اسماء اخر	۱۱۳
۱۰	یونس علیہ السلام	۱۲۶
۱۱	ہود علیہ السلام	۱۳۴
۱۲	یوسف علیہ السلام	۱۴۳
۱۳	الرعد	۱۵۱
۱۴	ابراہیم	۱۵۵
۱۵	الحجر	۱۵۹
۱۶	النحل	۱۶۲
۱۷	الاسراء بنی اسرائیل	۱۷۰
۱۸	الکہف	۱۷۸
۱۹	مریم	۱۸۵
۲۰	طٰہٰ	۱۸۹
۲۱	الانبیاء	۱۹۵
۲۲	الحج	۲۰۱
۲۳	المؤمنون	۲۰۷
۲۴	النور	۲۱۲
۲۵	الفرقان	۲۱۸
۲۶	الشعراء	۲۲۳
۲۷	النمل	۲۲۹
۲۸	القصص	۲۳۵
۲۹	العنکبوت	۲۴۱
۳۰	الروم	۲۴۶
۳۱	لقمٰن	۲۵۰
۳۲	السجدۃ	۲۵۲
۳۳	الأحزاب	۲۵۴
۳۴	سبا	۲۶۰
۳۵	الفاطر - الملٰئکۃ	۲۶۴
۳۶	یٰسٓ صلی اللہ علیہ وآلہ	۲۶۸
۳۷	الصافات	۲۷۱
۳۸	صٓ	۲۷۵
۳۹	الزمر	۲۷۹
۴۰	المؤمن - الغافر	۲۸۴
۴۱	فصلت - السجدۃ	۲۸۹
۴۲	الشوریٰ حمعسق	۲۹۳
۴۳	الزخرف	۲۹۷
۴۴	الدخان	۳۰۱
۴۵	الجاثیۃ	۳۰۳
۴۶	الاحقاف	۳۰۵
۴۷	محمد صلی اللہ علیہ وآلہ	۳۰۸
۴۸	الفتح	۳۱۰
۴۹	الحجرات	۳۱۳
۵۰	قٓ	۳۱۵
۵۱	الذاریات	۳۱۶
۵۲	الطور	۳۱۸
۵۳	النجم	۳۲۰
۵۴	القمر	۳۲۲
۵۵	الرحمٰن	۳۲۴
۵۶	الواقعۃ	۳۲۶
۵۷	الحدید	۳۲۸
۵۸	المجادلہ	۳۳۰
۵۹	الحشر	۳۳۲
۶۰	الممتحنۃ	۳۳۵
۶۱	الصف	۳۳۶
۶۲	الجمعۃ	۳۳۷
۶۳	المنافقون	۳۳۸
۶۴	التغابن	۳۳۹
۶۵	الطلاق	۳۴۱
۶۶	التحریم	۳۴۲
۶۷	الملک	۳۴۳
۶۸	القلم - النون	۳۴۵
۶۹	الحاقۃ	۳۴۶
۷۰	المعارج - سئل سائل	۳۴۸
۷۱	نوح علیہ السلام	۳۴۹
۷۲	الجن	۳۵۰
۷۳	المزمل	۳۵۱
۷۴	المدثر	۳۵۳
۷۵	القیمۃ	۳۵۴
۷۶	الدہر - الانسان	۳۵۵
۷۷	المرسلات	۳۵۶
۷۸	النبأ	۳۵۷
۷۹	النازعات	۳۵۹
۸۰	عبس - الاعمیٰ	۳۶۰
۸۱	التکویر - کورت	۳۶۱
۸۲	الانفطار	۳۶۱
۸۳	المطففین	۳۶۲
۸۴	الانشقاق	۳۶۳
۸۵	البروج	۳۶۳
۸۶	الطارق	۳۶۴
۸۷	الأعلیٰ	۳۶۴
۸۸	الغاشیۃ	۳۶۵
۸۹	الفجر	۳۶۶
۹۰	البلد	۳۶۶
۹۱	الشمس	۳۶۷
۹۲	اللیل	۳۶۷
۹۳	الضحیٰ	۳۶۸
۹۴	الانشراح	۳۶۸
۹۵	التین	۳۶۸
۹۶	العلق	۳۶۹
۹۷	القدر	۳۶۹
۹۸	البینۃ	۳۶۹
۹۹	الزلزلۃ - الزلزال	۳۷۰
۱۰۰	العادیات	۳۷۰
۱۰۱	القارعۃ	۳۷۱
۱۰۲	التکاثر	۳۷۱
۱۰۳	العصر	۳۷۱
۱۰۴	الہمزۃ	۳۷۱
۱۰۵	الفیل	۳۷۲
۱۰۶	القریش	۳۷۲
۱۰۷	الماعون	۳۷۲
۱۰۸	الکوثر	۳۷۳
۱۰۹	الکافرون	۳۷۳
۱۱۰	النصر	۳۷۳
۱۱۱	تبت	۳۷۳
۱۱۲	الاخلاص	۳۷۳
۱۱۳	الفلق	۳۷۴
۱۱۴	الناس	۳۷۴

ترتیب استخارہ

VETVS & NOVVM TESTAMENTVM
DEI·SVB·NVMINE·VIGET
PRINCETON
UNIVERSITY
LIBRARY

Princeton University Library
32101 047107121